IAGAN
AMEIH

LOLI

EDITURA TRANSILVANIA 2010

Iagan Ameih

L o l i

Colecția CITITOR DE PROZĂ este coordonată de
Emanuel Pope, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii

Tehnoredactor: **Bogdan Artene**
Coperta şi grafica colecției: **Maia Martin**
http://maiamartin.weebly.com

Descrierea CIP Bibliotecii Naţionale a României:

GANEA MIHAI
LOLI/27.08.2009 Iagan Ameih. – Tecuci: Editura
Transilvania, 2009
ISBN 978-973-95488-8-5

821.1351.1-94

IAGAN AMEIH

Loli

Ediţia a doua

TRANSILVANIA
2010

Mihai Ganea s-a născut pe 4 august 1940 la Baia Mare într-o familie de funcționar tehnic la uzinele de plumb din localitate. Copilăria şi adolescența este marcată de o serie de evenimente legate de contextul politic, social şi economic, specific anilor 40-50, începând cu dictatul de la Viena, continuând apoi cu cele două dictaturi comuniste româneşti, Gheorghiu Dej şi Nicolae Ceauşescu „epoca de aur". Şcoala primară o începe la Ferneziu, apoi învață în Baia Mare la Şcoala nr.1, urmează Gimnaziul şi Colegiul la Liceul „Gheorghe Şincai". În 1959 începe studiile universitare la Cluj, înscriindu-se la mai multe facultăți, absolvind Facultatea de Medicină în anul 1974. Activitatea din 1976 şi până în anul 2009: Doctor – medic – Universitatea de Medicină şi Farmacie „Iuliu Hațieganu" Cluj – Napoca, Medic specialist chirurg – Universitatea de Medicină şi Farmacie „Carol Davila", Bucureşti Medic primar chirurg – Universitatea de Medicină şi Farmacie "Iuliu Hațieganu" Cluj – Napoca, Doctorand în Ştiințe Medicale (Universitatea de Medicină şi Farmacie „Gr.Popa" Iaşi) Lector Universitar (Universitatea de Stat Bacău) Şeful Spitalului Clinica Transilvania, Membru al Uniunii Medicale Balcanice, Membru al Antantei Medicale Mediteraneene, Membru al Uniunii Medicale Arabe, Membru al Asociației Medicale Române, Membru al Societății Medicilor Scriitori si Publicişti din România, Membru al Asociației Medicale Mondiale (A.M.R.) Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, Membru al Asociației Scriitorilor „Costache Negri" Galați, Membru al Asociației Ziariştilor din România (AZR), Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România (UZR), Preşedinte al Federației Naționale a Patronatului Medico-Farmaceutic Român, Membru în Consiliul de Conducere al Confederației Naționale a Patronatului Român, Director al Editurii Transilvania, Membru în Colegiul Director al Societății Române de Economie şi Administrație Sanitară, Director Executiv al Fundației de binefacere Tecuci, Director al Revistei de Medicină şi Farmacie, Preşedinte al Fundației pentru Sprijinirea Spitalelor din România, Diplomat al Asociației pentru Pacea Religiilor din România, Membru în Consiliul Național de Sănătate şi Securitate în Muncă, Membru în Consiliul Național de Reformă Sanitară, Membru

în Consiliul CES al Ministerului Sănătății şi Familiei, Membru în Consiliul CES al Ministerului Justiției, Consilier în Probleme de Sănătate, Departamentul Cercetare Proiectare, Membru în Consiliul Economic şi Social – CES – (Comisia de Ocrotire a sănătății şi Protecție Socială), Membru în Comisia Electorală Centrală (Legea 145/ A. S. S.), Membru în Consiliul de Administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, Vicepreşedinte al Confederației Naționale a Patronatului Român – CNPR, Reprezentant al CNPR în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătății, Vicepreşedinte al Confederației Patronatelor din România – CPR, Vicepreşedinte al Confederației Uniunea Generală a Industriaşilor din România – UGIR-1903, Vicepreşedinte al Confederației Patronatul Român, Reprezentant al Patronatului Român în Consiliul de Dialog Social al Ministerului Sănătății, Reprezentant al Confederației Patronatul Român, în consiliul CES al Prefecturii județului Galați, Vicepreşedinte Uniunea Națională a Patronatelor cu Capital Privat din România, Membru Asociația Foştilor Deținuți Politici din România, Membru al Asociației Foştilor Refugiați Strămutați şi Expulzați din Ardealul de Nord, Bucovina de Nord şi Basarabia, (1940-1945), Redactor Revista Porto-Franco, Galați, Membru al Ligii Scriitorilor din România, Este autorul a zeci de lucrări ştiințifice şi literare. Publică în reviste de specialitate şi literare, tipărind cărți care îi conferă notorietatea în lumea ştiințifică şi literară din țară şi străinătate. *FÂNTÂNA LUI PINTEA*, Poeme, Ed.Junimea, Iaşi, 1991 *FANTEZII CU PUŞTOAICE*, Poeme, Ed. Transilvania, 2007, *REFUGIATUL*, Roman, Ed. Transilvania, 2007, *LOLI*, ediția I, Roman, Ed. Transilvania, 2009, *MENAJERIA DE GHEAȚĂ*, Ed. Transilvania, 20009, *LOLI* ediția a II-a, Ed. Transilvania 2010. Pentru activitatea sa este distins cu Medalii, Diplome şi Distincții. Medalia, Uniunea Industriaşilor din România – UGIR 1903, Medalia, Recunoştința Chirurgilor Români (120 ani de la naşterea prof. dr. Nicolae Hortolomei), Membru Rețeaua Literară – Dialog European, Membru Cititor de Proză, Secretar literar Liga Scriitorilor din România, filiala Vrancea, Premiul anului 2008 pentru poezie, Editura Transilvania, preşedinte al juriului, Viorel Dinescu, Premiul pentru proză Costache

Negri” 2008, Societatea Scriitorilor „Costache Negri”, Biblioteca „V.A. Urechea” Galați, Revista „Porto Franco”, preşedinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Râmnicul Sărat, 2009, Revista OGLINDA LITERARA, preşedinte al juriului, Gh. Neagu, cavaler al Ordinului Meritul Cultural, pentru Literatură din România. Premiul Literar Grigore Hagiu” pe anul, 2009, Societatea scriitorilor, „ Costache Negri” preşedinte al juriului, Sterian Vicol, Diploma de onoare pentru poezie, Liga Scriitorilor din România, (Focşani 2010), Premiul de EXCELENȚĂ CETATEA LUI BUCUR, Liga Scriitorilor Români, Bucureşti, şi Premiul „CITITOR DE PROZĂ” Bucureşti 2010, Administrator al proiectului, Cititor de Proză, Londra.

În ceea ce priveşte LOLI, din cauza subiectului său incomod, comunismul roşu şi comunismul cenuşiu, în percepție cotidiană, dar şi a formulei de scriere extrem de şocante, consemnarea aproape veristă într-un jurnal secret, cu referire la fosta şi actuala nomenclatură, romanul şi autorul au fost respinşi de Uniunea Scriitorilor din România (2010). În schimb cartea a fost bine primită în anumite medii culturale din afara țării, fiind apreciată în câteva reviste literare de prestigiu, Agero-Sttutgart, Faleze de piatră-Londra, Revista Pheonix Arizona- SUA. Romanul este considerat de către critica de specialitate o mostră exemplară de proză destructurată, prin care străbate chinuit o voce românească ce vrea să i se audă mărturia despre comunismul blestemat.

Prefață la ediția a doua

Invitat la o emisiune TV, la un an după apariția cărții despre Loli, am fost tentat să pedalez pe ideea personajului meu, aceea de a mă adresa generațiilor viitoare, dar spre surprinderea mea, moderatorul, un distins prieten şi coleg mi-a sugerat o idee mai apropiată de noi. Oare nu ar fi mai bine să ne gândim la propria noastră ființă înainte de a încerca să transmitem ceva celor ce vin după noi? Ne iubim oare destul pe noi înşine pentru ca, raportându-ne la această iubire, să încercăm să ne iubim aproapele ca pe noi înşine? Nu ar fi cazul să ne iubim pe noi înainte de a încerca să iubim pe alții? Şi uite aşa mesajul meu către generațiile viitoare şi-a diluat consistența devenind o mostră de slăbiciune temporară şi stânjenitoare. Avea dreptate prietenul meu Dan Filimon, doctor din Piatra Neamț. Loli, personajul controversat al cărții mele, a iubit până la sacrificiu oamenii, dar a uitat să se iubească pe sine şi asta l-a costat libertatea de a fi el însuşi. Disprețuit de burghezi pentru că se înhăitase cu bolşevicii iar de comunişti, pentru că era un intelectual burghez, Loli va cădea în dizgrație şi uitare. Istoria Maramureşului nu pomeneşte nici data şi nici locul morții sale. Comuniştii sunt necruțători cu cei care le stau împotrivă. Urmaşii i-au urmat destinul. Dar cartea vieții lui Loli nu s-a închis încă. Ediția întâia a avut un impact neprevăzut de autor. Cei care au citit volumul în Baia Mare, au avut reacții ciudate. Unii s-au recunoscut ca personaje şi au reacționat ca atare. Alții au recunoscut oameni şi

evenimente pomenite de Loli cu ocazia diferitelor treceri ale acestuia prin cotidianul „cartierului veseliei”, cum îl numea acesta când se plimba pe străzile din perimetrul gării Baia Mare. Dar foarte mulți au citit cartea, care pe unde au apucat-o, întrucât tirajul redus nu le-a permis mai mult. Au fost cazuri de licitație a cărții prin cartiere, ajungându-se la sume demne de invidiat de către orice autor de romane comerciale. Au fost şi cazuri de violente supărări şi amenințări cu trimiteri în instanțe de judecată din partea celor care s-au recunoscut vizați într-un anumit fel. Un lucru a fost sigur. Cartea s-a citit pe nerăsuflate, cu butoanele date la maxim şi asta spre disperarea criticilor mei frunzăritori de texte literare. Pentru că majoritatea comentatorilor de carte avizați, s-au mulțumit doar cu frunzăritul cărții, refuzându-i lui Loli o judecată dreaptă, aşa cum se cade a se face în cazul unor jurați cumsecade. În ultima vreme Loli a devenit mai cunoscut şi interesant. Se cerea o nouă ediție, lucru greu de realizat în condițiile de criză care bântuie România de la o vreme încoace. În plus, una din asociațiile scriitorilor români nu i-a acordat nicio atenție,considerând cartea fără valoare literară, având un subiect desuet şi falimentar, „Epoca de aur”. Foştii comunişti nu mai doresc să-şi amintească de trecut. Cei care au cântat, slăvit şi servit comunismul românesc, vor să-l uite cu desăvârşire. Uniunea Scriitorilor din România a respins cartea şi pe autorul său. În schimb, alte asociații au fost de părere că Loli poate intra în literatura română pe uşa din față. Liga Scriitorilor din România a acordat atenția cuvenită cărții şi autorului. Premiul de excelență pentru proză acordat pe anul 2010 autorului, reprezintă o recunoaştere concretă a valorii operei sale. Nu ştiu de ce, dar am impresia că se pedalează prea mult pe ideea uitării trecutului. Cu o grabă neliniştită, insistentă şi profundă, uneori până la enervare, cineva din umbră veghează ca lucrurile să alunece spre uitare şi detestare. Generația actuală abia dacă îşi mai aminteşte

ceva din „epoca de aur”. Asistăm oare la un nou proces de spălare a creierului? Cine o face şi cu ce scop nu se cunoaşte. Oamenii, îndobitociţi de criză şi bombardaţi sistematic de media străzii, au uitat până şi gustul salamului cu soia şi de graniţele închise. Tinerii au auzit ceva de trecut, dar părinţii nu prea vorbesc de el. Le este lehamite să-şi mai amintească, iar prezentul este tulbure şi lipsit de perspectivă. S-a păstrat, aproape integral, fosta nomenclatură. Cei care nu au fost membri de partid comunist sau colaboratori ai securităţii, au căzut în dizgraţie. Se spune că Partidul Comunist Român, prin numărul de membri raportat pe cap de locuitor, a fost cotat drept cel mai puternic partid comunist din lume, întrecând sub raport proporţional şi partidul comunist chinez. Cu cât sistemul se apropia de faliment, cu atât înghesuiala de a deveni membru cu carnet de partid, era mai mare, într-atât sistemul totalitar părea ancorat în veşnicie. Azi, celor care nu s-au lăsat înregimentaţi în partidul roşu li se aplică replica necruţătoare: Domnule, membrii de partid se alegeau din rândurile celor mai buni „tovarăşi”, restul erau nişte derbedei. Fără comentarii. Dacă uităm trecutul, riscăm ca acesta să se repete. Deja întrevăd o tendinţă în acest sens, încercarea reprimării dreptului la cuvânt în unele medii. Mie îmi este frică de uitare şi de consecinţele ei nefaste. Cea de a doua ediţie a cărţii, îmbunătăţită şi adăugită de autor, este completată cu un studiu de caz al Virginiei Paraschiv, ceea ce reprezintă un argument în plus de apreciere. Mulţumesc tuturor celor care au avut bunăvoinţa şi răbdarea de a citi cartea, şi care m-au determinat să public ediţia a doua.

Autorul

În memoria părinților noştri

Un singur lucru nu poate Dumnezeu: Să ne mântuiască fără de consimțământul nostru.

N. Steinhardt

Cuvânt înainte

Primul caiet l-am primit de la Loli *în 1986, ultimul în 1990, cu câteva luni înainte ca el să dispară pentru totdeauna. Le-am păstrat până acum.*

În număr de cinci, caietele lui Loli *au fost marele lui secret. Când le-a scris? Cum le-a scris? Aflăm din lectura lor. Ciudat este faptul că a reuşit să le păstreze. Ştia că vor ajunge la mine, dar prima custodie a fost a lui Robert. Dintre toți nepoții l-a preferat pe acesta.*

Evadând din cercul familial, unde loial şi iubitor a fost toată viața, unica, dar fundamentala sa neîncredere în ai săi, s-a manifestat cu ocazia scrierii, păstrării şi predării caietelor. Taină şi conspirație. Loli *nu a cruțat pe nimeni.*

Mi-am asumat întreaga liberate în toate problemele care priveau transcrierea, pregătirea şi editarea lucrării, hotărârea mea fiind influențată şi de dorința, aproape morbidă şi perversă, a autorului ciudatelor pagini, de a le dedica urmaşilor, tuturor celor care l-au cunoscut şi, mai ales, generației viitoare

Dar sarcina mea a devenit mai grea decât crezusem. Ca autor al unui mic şi unic volum de poeme publicat, ce-i drept,de o editură de prestigiu,experiența mea de scriitor şi publicist era prea modestă pentru a mă încumeta să scriu o carte atât de mare, chiar dacă

principala sursă de inspirație erau cele cinci caiete pe care le-am primit sub titlurile: „Loli” *sau* „Culaie al Țații Siții in Oltenița”. *În afară de corectarea unor greşeli gramaticale şi adaptarea la ortografia modernă, a trebuit să cercetez şi să mă încredințez că personajele din lumea lui Loli au dispărut odată cu ea, fără putință de răzvrătire.*

Am păstrat primul titlu, Loli. *Această bizară poreclă îl caracterizează suficient de bine,iar cei apropiați, familia şi mai ales nepoții, aşa-i spuneau.*

Cititorul are posibilitatea să cunoască evoluția extraordinară a omului încă încorsetat în prejudecăți şi spaime delirante,dominate de ignoranță şi prostie, spre o aşa-zisă lume „mai dreaptă şi mai bună”. Dincolo de iluzie şi utopie, lumea lui Loli *se dezvăluie clară şi resemnată. Acesta intuieşte primejdia apocaliptică a Incompetenței, incomprehensibilă şi neînduplecabilă. Sunt texte care „cristalizează” o înțelegere mai specială şi mai profundă a naturii omului „de tip nou”.*

Unii autori scriu o carte numai cu scopul de a scăpa de ea. Ficțiunea domină narațiunea în proporție variabilă. Am vrut să păstrez „autenticitatea” fără să o deformez cu „artificiile” specifice profesiei. Un peisaj privit prin obiectivul unui aparat de fotografiat poate fi trucat la infinit. Acelaşi peisaj privit cu ochiul unui artist plastic îşi dezvăluie spiritul şi personalitatea generatoare de trăiri şi emoții, fără nici o legătură cu fotografia sa, deşi se descarcă tot pe un suport celulozic. Personalitatea lui Loli, *mesajul său, este tot ce contează în această carte.*

Pentru cititorii care doresc să urmărească, dincolo de relatările „adevărate”, destinul eroilor autentici, pot spune câteva amănunte, aşa cum le-am primit de la un medic din cadrul Spitalului din Sighet, a cărui identitate nu o pot dezvălui, şi a fostului şofer de pe Ambulanța Stației Județene de Salvare Maramureş, domnul „M”. Pacienta Pop Viola, în vârstă de 75 ani, a fost internată la data de 22.08.86 în secția psihiatrie paranoică a Spitalului din Sighet, de unde a fost transpor-

tată în stare terminală la data de 15.10.86 la o adresă de lângă Miliția din Baia Mare. Cum a ajuns la Sighet? O spune foaia de observație din 15.10.86, iar din foaia de observație datată cu 18.08.86 a Spitalului Județean Baia Mare aflăm că pacienta avea arteroscleroză cerebrală, hipertensiune arterială, hidrocefalie internă comunicantă şi cardiopatie ischemică, diagnostic care, după părerea mea, nu justifica internarea în secția de „bolnavi psihici furioşi" de la Sighet, spital cu competență modestă față de colosul sanitar județean. Adevărul îl intuim numai după ce discutăm cu vecinii şi apropiații bătrânei. După asasinarea fiului său Ganea Nicolae Ovidiu, în anul 1966, arestat de către căpitanul de miliție Pop, la dispoziția procurorului-şef al județului, tovarăşul Petruț, mama băiatului trecea zilnic pe strada „Scânteii" din Baia Mare din fața Securității şi Miliției Județene. Se oprea lângă zidurile înalte şi se ruga: „Blestemați să fiți de Dumnezeu că mi-ați omorât pruncul". Apoi pleca mai departe. Asta zilnic. Douăzeci de ani! Fără comentarii.

Am insistat ca bunul gust să ascundă unele detalii, prea oficiale şi teribil de stridente, iar compasiunea să-i cruțe pe unii încă în viață, şi aşa chinuiți destul de apropierea sfârşitului. Nu am omis, din remarcabila relatare a autorului neobişnuitelor însemnări, credința în Dumnezeu şi speranța că generațiile viitoare vor repara lumea într-o zi. Totuşi nu pot să-mi stăpânesc teama că, printre rânduri, spre finalul însemnărilor sale, aş fi întrezărit amenințarea unei noi Apocalipse.

Setea de adevăr şi rațiune face din Loli *un maniac insistent şi periculos pentru Incompetență. Într-o notă din prefața unui caiet se confesează:* „Nu voiesc nimic, dar trebuie să fac şi eu ceva. Bunul Dumnezeu mi-a dat rațiune ca să judec şi nu sunt obligat să mă supun orbeşte la aiurelile altora, nici să mă transform din cal în măgar sau să fiu îmbrobodit ca un papă-lapte, cum se încearcă în zilele noastre când «Incompetența» şade la loc de cinste". *A scăpat ca prin urechile acului, cum s-ar zice. Foarte multe „adevăruri"*

i-au scăpat şi lui. Ciudat este faptul că a scăpat, dintr-o lume atât de nesigură, onest. Onest şi disperat.

Loli *este un răzvrătit, un nonconformist. Caracterul său este destinul său. A nu se confunda cu un inadaptabil. Ar fi o greşeală regretabilă. Este un Prometeu şi un Sisif în acelaşi timp, iar dacă ar fi să-i motivez absurditatea, aş spune, parafrazându-l pe Camus, că* Loli *este un om fericit.*

Îmi este imposibil să exclud, din raţiuni de bun simţ şi compasiune, din acest cuvânt înainte, menţiunea că a scrie nişte însemnări de genul caietelor lui Loli*, pe vremea când a trăit el, era un act de mare curaj sau unul de nebunie. Însuşi autorul însemnărilor recunoaşte că a distrus odată manuscrisul dar, mustrându-l conştiinţa, a revenit după o vreme şi l-a rescris, numai şi numai din dorinţa de a comunica urmaşilor „generaţiei viitoare" că: „Aşa a fost!".*

Personajele îşi păstrează numele. Am considerat că este dreptul lor. Dar am făcut-o şi pentru a păstra acurateţea textului. Dacă uneori trebuie să punem degetul pe rană, atunci să o facem, măcar o dată.

Faptele sunt reale. Ficţiune – nici vorbă. Totul este autentic. Periculos de autentic. Povestea este „adevărată". Din vara lui 1990 şi până în iarna anului 2006 a trecut suficient timp pentru ca cineva din contemporanii lui Loli *să mai fie în viaţă. El însuşi, dacă ar mai fi trăit, ar fi avut 95 de ani. Cam rară performanţa, la omul de astăzi. Cât priveşte comunitatea băimăreană care l-a găzduit în cea mai mare parte a vieţii, este onorabil descrisă.* „Frumoasă era Baia Mare în trecut. Era foarte frumos, pe atunci, parcul. Sus, pe deal, era sanatoriul canonicului Breban. Mai sus, se auzea toaca de lemn bătând. Clopotele sunând, de la vitele care păşteau. Cântecele fetelor şi băieţilor care lucrau la câmp. Noaptea se vedeau minerii cu lămpile de carbid. Era o frumuseţe când, în întuneric, pe Valea Roşie, apăreau minerii cu lămpile lor. Arătau ca nişte licurici. În parc ardeau becurile. Peste tot era lumină ca ziua. Lumea era fericită şi cu voie bună."

Scene sau cuvinte obscene – mai rar sau deloc. Să nu uităm că Loli *a trăit şi a fost educat într-o lume în care spiritul decenței şi morala creştină erau elemente dominante. Degradarea de mai târziu este rezultatul influenței doctrinei comuniste, a analfabetismului clasei muncitoare şi al țărănimii muncitoare, promovat la vârful dictaturii.*

Situațiile şi trăirile tratate în lucrarea, cu pretenții de roman, nu rămân vagi în fața cititorului. Simpla lor redare, fără o sofisticată stilizare, care ar denatura teribil de mult prezentarea, stimulează emoția şi le fac accesibile. Cu excepția unor puține şi nevinovate scene romantice, deloc afrodiziace, călătoria lui Loli *prin cenuşa imperiului comunist este redată simplu şi concret. Pe şleau, cum s-ar zice.*

Loli *este la îndemâna oricui. Rămâne un păcat refuzul de a-l cunoaşte. Este personajul care ne-a reprezentat pe cei mai mulți dintre noi, aşa cum am fost, într-o epocă zisă „de aur”. Dacă aş exagera, dar numai puțin, din punctul meu de vedere, aş spune că* Loli, *acolo unde este el acum, este un sfânt. Un sfânt, cel puțin, ca sfântul Sisoe, al lui Topîrceanu, neliniştit şi simpatic, oricând dispus să coboare pe pământ ca să-şi etaleze minunile.*

Ca poveste „adevărată”, cartea poate deveni şi un autentic document acuzator. „Am trăit două lumi, dar niciodată nu mi-am închipuit că voi ajunge la bătrânețe să n-am ce mânca”. *Din relatările familiei şi a celor apropiați,* Loli *a murit în secția de terapie intensivă a Spitalului județean din Baia Mare în luna februarie a anului 1991, după o scurtă perioadă în care a refuzat categoric să se alimenteze.* „Cu scrisul am terminat, prin faptul că nu mai am ce scrie. Îmi este milă de eroii neamului de la Timişoara şi Bucureşti. În special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade. Jertfe care s-au adus în zadar, ca să beneficieze alți escroci, care la adăpostul lozincilor mincinoase, vor chinui mai departe Poporul Român. Din lupi nu se fac oi niciodată! Atât.” *Nu pot să anticipez,*

sub nici o formă, care va fi impactul etic asupra publicului şi a criticii. Dar că Loli *a existat şi a descris o epocă, aşa cum a fost, rămâne un fapt de necontestat. Editorii, după ce vor consulta lectorii şi consilierii literari, vor decide dacă îl aduc sau nu pe* Loli, *„post mortem”, în fața instanței cititorului ca inculpat sau judecător. Nici sarcina lor nu va fi uşoară.*

Ca istorie de caz, Loli *va domina multă vreme mințile multora prin aducerea în actualitate a tot ce este specific unor vremi trecute, dar cu tendințe periculoase de reîncarnare în „generațiile viitoare”. Ca operă de artă – mă abțin de la orice comentariu de specialitate, fiind preocupat mai mult de efectul coliziunii personajelor cu lumea de azi sau de mâine, mai puțin de valoarea literară sau semnificația ştiințifică a cărții. Pe parcurs, sfătuit de bunul meu instinct de conservare docil şi prudent, am hotărât să o public anonim. Am şi eu „antecedentele mele politice”. Vânătoarea continuă cu mai multă sălbăticie printre urmaşii lui* Loli. *La fel ca în „Căutarea Sfântului Graal”.*

Am fi tentați să credem că Loli, *scriindu-şi evocările cu o disperată onestitate, s-a răzbunat din plin. Dar nu este aşa. Celor care ar dori să savureze efectul material, vulgar, al răzbunării,* Loli *le reaminteşte că răzbunarea şi răsplata pentru faptele oamenilor aparțin lui Dumnezeu.*

Loli *trebuie să ne facă pe toți – politicieni, guvernanți, oameni de rând – să înțelegem că „O lume mai dreaptă şi mai bună” nu trebuie să rămână un simplu slogan. Expectativa, ca manieră de supraviețuire, a fost şi rămâne o atitudine, de rezervă, extrem de periculoasă. Aşa cum a spus Edmund Burke (1729-1797), „Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să stea deoparte”.*

În această dimineață de iarnă în care zăpada ne îngroapă încet, dar sigur, am luat hotărârea de a transcrie aceste caiete în care începe saga clanului Ganea. Prima generație.

Iagan Ameih D.

PARTEA ÎNTÂI

NAŞTEREA ŞI COPILĂRIA LUI LOLI

Atunci şarpele a zis către femeie:
„Nu, nu veţi muri!”
FACEREA 3 (4)

CAPITOLUL 1.

Culae al Ţaţii Siţii din Olteniţa

Este ziua de luni, 19 iulie 1985. Este o zi călduroasă, soarele frige, florile pălesc de căldură, seara, la orele 19 şi 20, începe un aer mai puţin cald şi foarte plăcut. Cerul e senin, nici urmă de nori. Soţia a plecat în oraş cu Niculina şi Eugen, iar eu stau la masă şi scriu evocările mele şi, atât cât mă ajută mintea, pun pe acest caiet „însemnările” mele.

M-am născut în oraşul Olteniţa, judeţul Ilfov, în ziua de 24 mai 1911. Ţin minte cum mă purta mama în braţe şi plângeam când eram mic. Pe tata nu l-am cunoscut, ne-a părăsit când aveam vârsta de trei ani. Mama a rămas cu trei copii. Eu eram cel mijlociu. Cum s-a descurcat de ne-a crescut, nu ştiu. Cu noi locuia bunicul şi bunica. Pe bunicul l-a chemat Matei şi era sacagiu, aducea apa cu sacaua şi o vindea pe bani. Oraşul Olteniţa se afla lângă Dunăre. Râul Argeş se varsă în Dunăre, iar în unghiul celor două ape se află situat oraşul Olteniţa. Noi am locuit pe strada Alexandru Ghica la numărul 68. Vecini am avut pe lelea Maria, ea avea un fiu, Vasile, o fiică, Lisandra, pe Nea Dumitru, pe Tică, care era olog, şi pe Ion, care era surdomut. În stânga aveam pe Angela Pescaru care avea o soră. Ambele erau foarte frumoase. Peste drum era vecina Dobriţa. După lelea Maia era ţaţa Suzana, care-l avea pe Melu, Traian şi o fată, Fana. Pe strada Alexandru Ghica mai era Niculina Manciu, fratele ei – Lisandru, birjar, Gherghina Manciu, nea Petrică, nas de lemn, căsătorit cu ţaţa Veta, care

aveau trei copii: pe Florea, pe Tudorița şi pe Jeana. Mai la vale locuia şi un frate al mamei, Costică Matei, căsătorit cu tanti Mița; ei au avut trei copii: pe Gheorghiță, pe Mărioara şi pe Vasilică, care la ora actuală trăieşte în Bucureşti, pe str. Intr. Ion Sulea nr. 27, bloc L_{15}, etajul III, apartamentul 15, sectorul 3, cod 74711.

Deci, bunicul şi bunica au avut doi copii, pe Lucreția şi pe Costică. Cum am spus, Costică, fratele mamei, a avut trei copii. Lucreția (Sița), tot trei copii. Ei s-au numit George, Niculae (Culae) şi Mihail (Melu).

În primul război mondial (1916-18), mama era tânără şi îmi amintesc că în război veneau bulgarii şi ne întrebau unde este mama. Noi răspundeam că nu ştim. Tinerele mergeau şi se ascundea pe unde puteau, ca să nu fie batjocorite de duşmanii țării. Îmi amintesc că ne-am refugiat la Luica şi era o pădure la malul spart unde mergeam. Era criză de mâncare, mâncam terci de mămăligă.

Îmi amintesc ca prin vis cum a murit bunica. Când îşi făcea nevoile îi ieşea intestinul gros afară şi mama îl băga cu degetul înapoi. Când a murit bunica m-am bucurat foarte mult. De, eram copil. Îmi amintesc de moartea bunicului. Era în ajun de Crăciun. Umblau colindătorii cu Moş Ajunul, bunicul era mort, întins pe masă, şi colindătorii ne-au stricat poarta pentru că nu am ieşit să le dăm covrigi şi nuci. Probabil că n-am avut. Pe Mihail (Melu) l-a găsit mama, într-o dimineață, mort, avea organul genital umflat tare. A murit fără lumânare. Şi de moartea lui m-am bucurat.

După terminarea războiului, unchiul Costică a venit acasă cu barbă. Țața Mița a fost fata lui Stancu Dobre din Oltenița Rurală. A avut un frate, Ioniță, căsătorit cu mătuşa Floarea, care a avut trei fete: Fănica, Maria şi Mitea. Maria, la ora actuală, trăieşte în Oltenia, pe strada 11 Iunie, fosta Oltenia Rurală şi are o fată căsătorită cu Marinescu Petre. Este

învățătoare în Oltenița. Deci, după moartea bunicilor, a rămas mama cu doi copii, unchiul Costică cu trei. Doi copii morți. Vasilică a mai rămas în viață.

După terminarea primului război mondial am început şcoala primară. În şcoala primară m-am numit Toma Niculae. În clasă am avut învățătoare pe doamna Cilibiul, o femeie foarte rea şi a dracului. Ne bătea cum scrie la carte. În clasa întâi nu mă prea duceam la şcoală, mama lucra la RMS (Regia Monopolurilor Statului), Depozitul de fermentare a tutunului. Clădirea poştei era goală şi părăsită şi eu în loc să mă duc la şcoală, împreună cu alți derbedei, băteam popicul acolo. Când ştiam că mama vine de la lucru, veneam şi eu acasă, chipurile că am fost la şcoală. Nefiind controlat şi fiind un copil blestemat, natural că am rămas repetent. Când s-a terminat anul şcolar eu credeam că sunt în clasa a II-a, însă n-a fost aşa din cauză că toamna, când a început şcoala şi eu m-am prezentat în clasa a II-a, învățătoarea a strigat catalogul clasei şi, ajungând în dreptul numelui meu, a zis:

– Toma Nicolae, ia-ți ghiozdanul şi treci în clasa I.

Când am venit acasă mi-a tras mama o bătaie soră cu moartea, că de-abia m-au scos vecinii din mâna ei.

– Stai, soro. Ce faci Sițo, vrei să-ți omori copilul?

Mi-a fost fundul numai băşici de la urzica cu care m-a bătut şi vânăt din cauza făcălețului, dar mi-a prins bine, n-am mai rămas repetent.

După terminarea şcolii primare, am fost dat ucenic la un meşter cizmar. Cizmarul, adică jupânul, avea copil mic şi cucoana, adică nevastă-sa, mă punea să leagăn copilul. Copilul era rău, eu nervos, tot îl ciupeam şi copilul urla ca din gură de şarpe. Mai căpătam câte o scatoalcă că, de, aşa se învăța meserie pe vremea aceea, întâi erai slugă. În atelier auzeam tot felul de măgării de la jupân şi de la calfe.

Îmi amintesc că odată povestea cineva că seara urma ca femeia unui lucrător să pună o cloşcă pe ouă şi zicea că lui îi plac puii cu gâtul gol şi nu ştia dacă ouăle ce urma să le clocească găina erau din acelea cu pui golaşi. Celălalt cizmar îi spunea ăstuia cu cloşca ca, în timp ce el pune ouăle, nevasta lui să-i belească cariciul şi atunci puii ies sută la sută cu gâtul gol. Precum şi alte măgării. Mie nu-mi plăcea să fiu ucenic şi mă rugam de mama să mă dea la Şcoala de Meserii, unde era şi fratele meu mai mare, Gheorghe (Gică). Mama îmi spunea:

– De unde dragul mamei să am bani ca să te pot ține şi pe tine?

Vedeam fetele de la liceu în uniforma aia frumoasă şi mă gândeam că am să mă însor cu una din ele. Mi-a fost ruşine să mă mai duc la cizmar, simțeam ceva înjositor şi, astfel, toamna, mama m-a dat la Şcoala de Meserii, la secția de tâmplărie, unde era şi fratele meu. Mama a vrut la mecanică, dar fratele meu nu m-a lăsat, m-a luat cu el la atelierul de tâmplărie-rotărie.

Pe atunci, cei din clasa întâi trebuia să le spună „Domnule” la cei din clasele a II-a şi a III-a şi mai încasai şi câte o palmă de la ei. Fratele meu era în clasa a II-a, şi eu, în clasa întâi.

Înainte de a termina şcoala primară, s-a descoperit că sunt înregistrat greşit: nu Toma, ci Ganea este numele meu adevărat. Fratele meu a rămas Toma, care s-a transformat în Tomescu, şi cu toate că eram frați de la acelaşi tată şi aceeaşi mamă, eu am rămas Ganea, iar el Tomescu. Mai târziu am aflat că numele tatălui meu a fost Nicolae Toma Ganea. La fel au mai pățit şi alți elevi, colegi de-ai mei.

La Şcoala Elementară de Meserii am primit emblema la mână cu inscripția SEM, de care eram foarte fudul, că nu voi mai fi „suster”, a cizmar adică. Ca maistru îl aveam pe un bătrân, Voicu, care era foarte rău şi ne bătea pentru cea mai mică greşeală. El era de meserie rotar şi se pricepea la confecționarea de

trăsuri. Toți birjarii veneau cu roțile la şcoală ca să fixeze cauciucurile pe geanta roților de la trăsură. Această maşină era o simplă pârghie cu o daltă care, prin apăsare, introducea cauciucurile pe janta roților de la trăsuri. Cu toate că era o simplă pârghie, nu se găsea decât la şcoala noastră. Am avut colegi pe Zanea Tudor, pe Vardianu Vasile, Aceleanu Radu, Gagelea Dumitru, Pasagiu Anghel, Coarnă Marin, pe ceilalți i-am uitat.

Când am trecut în clasa a II-a, Şcoala Elementară de Meserii s-a transformat în Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară de 5 ani, cu emblema la mână SAMI. Cei din anul III, unde era şi fratele meu, au terminat Şcoala Elementară de Meserii fiind calfe de tâmplar.

Directorul şcolii era unul Zamfirescu, care avea un tic nervos şi anume se scărpina în cur cu mâna stângă. Îmi aduc aminte de un elev, Imbriceag, care avea un tată bețiv. Într-o zi, băiatul s-a accidentat la mână la bormaşină, la angrenaje, şi a venit tatăl lui care s-a luat la păruială cu directorul Zamfirescu, pentru motivul că la angrenajul bormaşinii a lipsit apărătoarea. A fost o răfuială în toată legea, iar noi, elevii, ne holbam ca la a opta minune a lumii.

Directorul Zamfirescu avea doi băieți dați dracului de răi, elevi la Liceul „Constantin Alimonăşteanu” din Oltenița. Îmi aduc aminte cum povestea cel mic că, într-o noapte, directorul Zamfirescu a vrut să o mângâie pe mamă-sa şi el, copil curios, să vadă cum o mângâie, a ridicat capul din plapumă, iar directorul înfocat a strigat la el:

– Gigi, bagă capul în plapumă ca să i-o trag mă-tii.

A fost un râs şi un circ de s-a dus buhul în toată şcoala. Când maică-sa avea menstruație, Gică zicea că-i pe „stop” şi ea se lega la cap, aşa că noi, copii, când o vedeam pe femeia directorului legată la cap ştiam că-i pe „stop”.

Cum am spus, Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară era de 5 ani. Eu a trebuit să repet clasa a II-a. La sfârşit de an am dat o serbare şi au venit cucoanele, iar directorul Zamfirescu le poftea politicos şi cum el avea ticul de a se scărpina în cur, îți era mai mare dragul să-l vezi cum cu dreapta poftea cucoanele, şi cu stânga se scărpina. Noi râdeam să ne prăpădim.

O parte din colegii mei din şcoala elementară care au vrut să termine mai repede au trecut în clasa a III-a, iar noi, care am vrut să învățăm carte, am rămas tot în clasa a II-a, adică din 5 clase am făcut 6.

Au murit colegii Zanea Tudor şi Vardianu Vasile. Cu Vardianu Vasile făceam schimb de pâine: el îmi dădea pâine de casă care îmi plăcea foarte mult, iar eu îi dădeam pâine de brutărie, care lui îi plăcea foarte mult. Dumnezeu să-l ierte!

Mama m-a ținut la această şcoală de elită, cum era pe vremea aceea, şi se mândrea: Culăiță învață carte. Eu voiam să învăț şi în şcoala primară aveam prieteni toți copiii de boieri.

Judecătorul oraşului avea o fată şi un băiat, pe fată o chema Mariana, băiatului i-am uitat numele. Mergeam în vizită la ei, ne jucam împreună, această prietenie s-a adâncit în timpul anilor de şcoală.

Când a început să funcționeze şcoala, au început să apară profesorii. Ne-am cumpărat cărți, îmi amintesc că, în clasa a II-a, am început să învățăm limba franceză. Era un manual de J. Condrea şi ca profesor de franceză l-am avut pe popa Costică. Tot el preda şi Religia. Îmi amintesc cum, când intram în clasă, ziceam rugăciunea:

Doamne, Doamne, Ceresc Tată,
Noi pe tine te rugăm,
Luminează a noastră minte,
Lucruri bune să-nvățăm.
Că tu eşti stăpânul lumii
Şi al nostru Tată eşti
Şi pe toate cele bune

Numai tu le împlineşti.
Amin!

Când terminam lecţiile şi mergeam acasă, la ieşire, ziceam rugăciunea de mulţumire către Bunul Dumnezeu, după cum urmează:

Toţi cu inima curată
Ţie, Doamne, îţi mulţumim,
Tu cu darul tău, Preasfinte,
Ne ajuţi oameni buni să fim,
De greşeli să ne ferim,
Ţara noastră s-o iubim.
Ţie, Doamne, îţi mulţumim,
Ţie, Doamne, îţi mulţumim.
Amin!

La Religie, popa Costică ne învăţa lucruri frumoase despre Bunul Dumnezeu, despre existenţa lui şi alte lucruri folositoare sufletului şi trupurilor noastre. Îmi amintesc acum, la bătrâneţe, că am avut un calendar bisericesc cu Sfânta Treime (Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh în chip de porumbel), iar pe marginea tabloului erau cei patru evanghelişti cu simbolurile lor. Sfântul Evanghelist Matei are pe Îngerul Gavril, care i-a vestit Maicii Domnului naşterea mântuitorului Iisus Hristos. Evanghelistul Marcu are ca simbol un cap de leu, din care reiese puterea lui Dumnezeu echivalentă cu puterea leului, după mintea pământenilor, întrucât, se ştie, leul ar fi regele animalelor. Evanghelistul Luca are ca simbol un animal (căprioara), care înseamnă că jertfa de animale s-a sfârşit din cauză că păcatele oamenilor sunt mari şi foarte grele. Bunul Dumnezeu, în marea lui iubire de oameni, l-a jertfit pe fiul său, Domnul nostru, Iisus Hristos.

Şi când te gândeşti la această fiinţă, la om, care la chip seamănă cu Dumnezeu, iar la fapte cu Lucifer, îţi vine să plângi amar de jertfa lui Dumnezeu

pentru om, pentru această fiară a secolului XX, care, fără milă, ucide, luând viața semenului său.

Pe lângă părțile bune, popa Costică avea şi defecte, prin aceea că ne chema la spovadă de câte ori nu ştiam la lecție. Ne căuta în buzunarele de la pantaloni să vadă dacă-s rupte. Dacă erau rupte ne bătea, zicea că ne jucăm cu puța şi păcătuim, şi după ce ne certa aspru, ne spovedea, el voia să scoată din noi oameni cinstiți şi virtuoşi, însă nu prea avea din cine şi de aceea mai căpătam şi câte o scatoalcă.

La Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița au început să vină profesori: la Limba română, la Geografie, la Educația Civică, la Filosofie, Fizică, Chimie, Desen tehnic, Educație fizică şi Muzică. Aceşti profesori proveneau de la Liceul de băieți şi de la Liceul de fete „Constantin Alimănăşteanu" (LCA). Eu nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie, dar şi de fudulie. Îmi dădeam ifose, mă credeam foarte important, şi biata mama nu mai putea de bucurie.

Şcoala era grea. De la orele 7 şi până la 13 eram ocupați cu învățătura, iar de la 14 la 18 eram la atelier la practică, şi asta zi de zi şi an de an. Era puțin timp ca să-ți pregăteşti lecțiile. Profesorii erau foarte exigenți şi nu admiteau nicio scuză.

Am primit uniforme liceale, cu deosebirea că elevii de la liceu aveau la şapcă bandă roşie. Fetele de la liceu aveau pălărie de fetru cu panglică albă, pelerină şi părul pus în plasă, că îți venea să le sorbi din ochi, cu toată severitatea lui popa Costică.

Noi, cei de la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară, aveam uniformă kaki, şapcă cu cozorocul mare (după şcolile franceze) şi bentiță albastră. Bentița de la mâna mea stângă avea un desen (SAMI/32). Mama nu mai putea de bucurie. S-a schimbat şi directorul.

În locul lui Zamfirescu a venit directorul Teodor Ivanovici. A început lumea să ne respecte. Fetele de la liceu au început să discute cu noi.

La Muzică îl aveam pe profesorul Hodoroagă care era simpatizat şi respectat de elevi, dar mai ales

de eleve. Avea un băiat şi o fată. Pe fată o chema Natalia şi era elevă la Liceul de fete. Pe atunci fiecare şcoală avea uniformă şi manuale proprii.

Manualele era de diferiți autori. Şcoala avea şi internat, unde erau băieții din comunele învecinate. La Educație fizică îl aveam pe Grigorescu din Călăraşi, îl adusese directorul, care era şi el din Călăraşi. Profesorul de Limba română provenea din cadrul armatei, fusese ofițer, venea de la un liceu militar. Când făceam sintaxa, morfologia, fonetica şi alte drăcii gramaticale, dacă greşeam făcea cu noi „culcat” ca la armată. Îl chema Păcuraru şi era un bărbat frumos şi curvar la fel ca şi Grigorescu, care umbla la bucătăreasa de la internat, aşa spuneau gurile rele şi spurcate ale elevilor.

Odată, niciunul din toată clasa nu a ştiut lecția şi Păcuraru ne-a scos în curte pe toți şi a făcut „culcat” cu noi, iar fetele de la liceu şi de la Menaj,care treceau întâmplător pe lângă gardul şcolii, râdeau de noi. Mai pas de mai dă ochi cu ele.

Grigorescu făcea cu noi Educația fizică la paralele, inele, trapez, piramide, fuga în saci, săritura gardurilor, cu bastoane. La Educația fizică, SAMI-ul era primul.

Îmi amintesc că, odată, înainte de 10 Mai, am făcut repetiție pe maidan cu piramidele. Cei voinici erau la bază, iar cei uşurei peste ei. Între cei dedesubt era unul numit Pasangiu Anghel, din Chirnogi. Grigorescu şedea cu fluierul în gură şi cum fluiera aşa, la comandă se urcau băieții în piramidă. Dar băieții erau emoționați deoarece la această repetiție asistau şi elevii şi elevele de la liceu şi cele de la Şcoala de Menaj. Dracul, care nu doarme, face ca lui Pasangiu să i se rupă chiloții drept în punctul cel mai ruşinos, şi să-i iasă podoabele afară. Când a văzut el că ruşinea l-a făcut de ruşine, a ieşit glonț de la bază, că-ți era mai mare dragul să vezi piramida destrămându-se, şi-ți venea să chiui de veselie cum cădeau băieții de sus, iar fetele se stricau de râs. Gri-

gorescu a rămas cu gura căscată şi cu fluierul de gât, iar Pasangiu Anghel nu dădea rând să-şi ia pantalonii pe el.

Am uitat să spun că, nu mai țin minte când, în Oltenița, pe vremea aceea, s-a întâmplat o nenorocire mare, nu ştiu în ce clasă eram, dar ştiu că în ziua de 29 iunie era sărbătoarea Sfinților Petru şi Pavel şi şcolile făceau serbările de sfârşit de an. Nu ştiu ce şcoală dădea program artistic, dar ştiu că Şcoala de fete urma să se producă după băieți. Unele fete, până să le vină rândul, s-au dus să se joace lângă scenă. Din nefericire s-au jucat deasupra unei ghețării. Tot sărind ele, la un moment dat s-a auzit o bufnitură şi un nor de praf a acoperit toată scena, iar fetele, toate câte erau, au dispărut sub pământ, în ghețărie. Se rupsese acoperişul care era putred.. Au murit 29 de eleve. Eram la şcoala primară sau la şcoala secundară, atâta ştiu că lucrul acesta s-a întâmplat în perioada anilor 1920-1930. Eu eram de față şi am văzut cum pompierii scoteau cadavrele din ghețărie. Erau capete sparte, mâini rupte amestecate cu paiele din ghețărie. Între fetele moarte erau şi fetele moşierului Mircea Frigătoriu, Sonia şi Vera. Cucoana moşierului a vrut să se sinucidă. Cele 29 de cadavre au fost înmormântate pe cheltuiala moşierului.

Fac o paranteză şi mă întorc la viața de copil şi de adolescent şi iarăşi voi reveni la viața de elev. Ce să fac, trebuie să scriu tot, nu pentru mine, ci pentru familia mea, pentru nepoți, că multe am să mai scriu.

Mama avea un frate, pe unchiul Costică. Aşa o iubire între un frate şi o soră mai rar. Deşi eram săraci, strictul necesar pentru hrana vieții l-am avut. În fiecare an mama tăia un porc. Îmi amintesc că odată am avut un porc de cca. 150 kg şi seara mama a chemat un vecin ca să taie porcul a doua zi. Dimineața, când a venit vecinul să-l taie, porcul era mort în coteț. Îmi amintesc că atunci am văzut-o întâia dată pe mama plângând.

Țin minte şi îmi pare că unchiul Costică a împărțit porcul lui cu mama, aşa de mult a iubit-o pe sora lui, adică pe mama mea. Şi mai îmi amintesc cum unchiul Costică s-a lăsat de cizmărie şi a intrat la poştă. Avea o barbă mare, parcă şi acum îl văd în uniforma de poştaş.

Tanti Mița, femeia lui şi mătuşa mea, şi ea ne-a iubit, mai mult la ei eram la masă. Şedeam în acelaşi corp de case, la stradă era camera lor, urma tinda, pe urmă casa noastră cu tindă. În tindă aveam o vatră, iar lângă tindă era grajdul unde bunicul a ținut calul pe vremea când era sacagiu.

Eu am fost un copil bolnăvicios şi foarte blestemat. Aveam în curte nişte meri care se coceau devreme, vişine, duzi, corcoduşi, prune cu gât. Bunicul mergea în baston şi mă certa mereu că mă suiam în măr şi mâncam poamele crude. Bunicul mă certa, iar eu dădeam cu pietre în el şi îi ziceam hâtru.

O, ce rău îmi pare, să mă nasc încă o dată, ce mult l-aş iubi. În casă aveam pământ, nu existau duşumele, şi mama lipea pe jos cu pământ amestecat cu balegă de vacă şi aveam covoare din zdrențe țesute frumos. Pe paturi aveam învelitoare, pe perete aveam tablouri cu diferite rudenii. Am aflat că aveam rude pe unchiul Pandele, medic, unchiul Voiculescu, preot la Comarnic. Unchiul Ioniță, soțul lui tanti Aneta, era ofițer şi locuia lângă statuia lui Mihai Viteazul.

Astfel, după mama mă trăgeam dintr-o familie bună. Sărăcia şi decăderea mamei nu am ştiut-o niciodată. Mama a fost o femeie frumoasă, virtuoasă şi cinstită, de aceea a suferit mult în viață şi în general în zilele noastre, cine nu suferea? Oameni cinstiți şi săraci. Mai avea mama şi un lădoi, probabil lada pentru zestre.

În curte aveam şi un gutui. Acolo, pe crengi, dormeau găinile. Gutuiul era lângă târnaț, seara când găinile vreau să se culce, în special vara, când era cald, până a nu se înnopta le vedeam cum întindeau gâtul spre pom şi se suiau pe târnaț şi zburau în pom

de parcă erau dresate, avea fiecare locul ei. Noaptea mai cădea câte una din pom şi se descurca cum putea pe întuneric, iar cocoşul dormea cel mai sus, trăgând din când în când câte un cucurigu.

Pe atunci majoritatea locuitorilor nu avea coteț de păsări, ele dormeau în pomi, fie vara, fie iarna, rar cine avea coteț. Pomii erau numai găinaț de găină şi târnațul la fel.

În fundul grădinii aveam un vecin prăpădit, îl chema Odăiaşu. Dimineața, când ne sculam, eu şi fratele meu Gheorghe ne suiam în dud şi pe burta goală mâncam dude, aveam în curte şi dude albe şi dude negre. La poartă aveam un dud mare, scuturam crengile şi dudele cădeau ca ploaia jos, iar vecinele culegeau dudele de pe jos şi le mâncau cu praf cu tot. În mijlocul dudului (era mare şi des) era o scobitură, şi, de multe ori când ne trecea pântecăraia, nu mai aveam timp să ne dăm jos şi ne descurcam cum puteam în dud. Mai auzeai câte o vecină zicând:

– Cine dracu îşi face nevoile în dud?

Din dud, pe lângă dude, mai culegeam şi frunze pentru că într-un timp mama a crescut viermi de mătase. Făcea borangic şi țesea ştergare frumoase cu flori de borangic galben şi alb şi le punea pe perete, la icoane. Iarna făceam focul în sobă. Soba era zidită din cărămidă, iar sporul era jos. Tuciul era fixat pe o platformă în mijloc şi din cauză că era frig, ne suiam pe sobă, eu pe o parte, iar mama pe cealaltă parte, ca să putem să ne încălzim. Din când în când mai băgam câte un butuc de salcie în sobă. La Oltenița este foarte frig din cauza curenților formați de cele două ape, Argeşul şi Dunărea. Iarna Dunărea îngheța şi treceau săniile cu cai peste gheață şi mergeau la Turtucaia. Noi, copiii, mergeam cu patina, adică numai cu una şi pe oase. Oasele erau aşa alese, că alunecau ca şi patinele. Aveam două bețe cu colți în vârf cu care ne făceam avânt, alunecând cu mare viteză şi imediat eram la Turtucaia.

Vara mergem cu şalupa sau cu barca la Turtucaia, costa numai 5 lei şi la una şi la cealaltă. Era foarte frumos pe Dunăre, viața pulsa din plin, lumea era veselă şi fericită. Când am plecat din Oltenița la Baia Mare, nu m-am gândit că peste ani, când am să mai vizitez Oltenița, locul meu natal şi leagănul copilăriei, oraşul Turtucaia o să fie al bulgarilor, Dunărea pustie, şi viața de odinioară suprimată. Strada Alexandru Ghica, la ora actuală în Oltenița se numeşte Str. Pescarilor, e un amănunt pe care-l ştiu.

Îmi mai amintesc că se dezgropau cadavre de pe maidan şi erau transportate cu unele aeroplane, nu ştiu unde. Vedeam cadavre şi, copil fiind, îmi era frică, m-am speriat aşa de tare, că am rămas cu un tic nervos de pe atunci. Probabil că acele cadavre proveneau de la Războiul Mondial 1916-18 sau de la 1877, asta nu ştiu, însă ştiu că la luptele de la Turtucaia, între Oltenița şi Turtucaia, pe apa Dunării a curs mult sânge.

În Oltenița erau mulți turci, turcoaicele purtau şalvari şi turul de la pantaloni era foarte jos şi noi, copii, strigam la ele:

– Bre cadână, ai fundul de la pantaloni mare ca să te poți căca în el.

Turcii tineri aveau fes în cap, cei bătrâni aveau la fes o legătură cu abțibilduri. Când vedeam turcii, eu cu Gheorghe, fratele meu, cu Traian al țaței Susana, cu Melu, cu Fana, fata lui nea Nicolae hamalul, strigam după turci:

Ei bei turcul besaltar
Iapa moartă-n drum
Lovită cu biciul
Beli-me-ai cariciul.

Turcul se oprea în drum şi zicea:

– Nu minca chicat, nu minca chicat. Şi dădea după noi cu pietre.

Din oraş până-n portul Oltenița erau 2 km. Când voiam să mergem în port să ne scăldăm în Du-

nări, ne suiam pe osia trăsurii şi eram numai în izmene. Birjarul nu ştia nimic de muşteriii clandestini de pe osia trăsurii şi, când un turc sau o fată ne vedea, striga la birjar:

– Dă cu biciul dindărăt, dă cu biciul dindărăt!

Birjarul ne croia cu biciul peste coviltir. Şi ne ardea cu biciul de ne pişam pe noi de usturime, şi picam pe jos la fel ca muştele când le stropeşti cu insecticid. Înjuram plângând pe turc sau pe fată, iar ei râdeau în pumni de nenorocirea noastră.

Nea Dumitru, fratele Licsandrei, care era băiatul lelei Maria, mergea la pescuit la Dunăre şi mă lua şi pe mine ca să-i țin de urât. Era mult peşte în Dunăre şi în Argeş. Eu, despuiat în pielea goală, cu traista de gât, rupeam câte un băț de salcie şi legam cu sfoara două trei undițe în care puneam râme. Cum băgam undița improvizată în apă şi plumbul o trăgea la fund simțeam că peştii se prind şi smuceam undița afară din apă. Rar se întâmpla ca să nu prind la toate cârligele câte un peşte, care de obicei era somn. Simțeam cum traista se umple. Nea Dumitru pescuia cu târbocul şi scotea mult peşte. Între peşti erau şi ştiuci, care erau foarte rapide şi trebuiau prinse cu băgare de seamă, deoarece săreau afară din târboc şi rămâneai cu buza umflată.

Înainte să pornim spre casă, nea Dumitru dădea de 2-3 ori cu târbocul şi prindea şi pentru mine. Când ne făceam plinul veneam acasă cu câte 5-6 kg de peşte pe care mama îl săra, îi scotea mațele şi-l punea pe sfoară la soare ca să se facă pastramă. După aceea luam sacii şi iarăşi ne întorceam pe maidan după balegă.

Pe vremea aceea, în loc de lemne, făceam mâncarea cu balegă uscată culeasă de pe maidan, preferată era cea de vacă, că era mai bună.

În noaptea de Sf. Gheorghe mergeam pe maidan cu flăcăii mari la păscut caii. În timp ce caii păşteau, flăcăii se băteau cu oase de cai morți. Pe maidan erau multe oase, se strângeau grămadă şi se încărcau în

vagoane de tren, nu ştiu unde le duceau. După oase, se băteau cu cărbuni aprinşi, având grijă să nu se lovească. Alții luau benzină în gură şi suflau în flacără, era o imitație de rachetă de toată frumusețea. Pe urmă, înspre ziuă, mergeam cu ei în pădure şi tăiau câte o salcie aşa cum se taie brazii de Crăciun şi o puneau la poartă la fete.

În general pe atunci se obişnuia ca fiecare gospodar să aibă răchită la poartă. Alții, mai proşti, ungeau pereții caselor la fete cu păcură sau cu balegă. De Sf. Gheorghe fetele văruiau casele şi vă puteți închipui ce jale pe fata care se trezea cu pereții mânjiți de păcură.

Alții îi ungeau cu căcat. Ăştia erau cei care căzuseră în dizgrația fetelor. Angela Pescaru era una din fetele cele mai frumoase, la fel era şi sora ei. Ei îi făcea curte un om bogat, un cerealist pe nume Gheorghe Zamfirescu. În noaptea de Sf. Gheorghe a apărut la ea la poartă un steag (de răchită), unul din băieții care o iubeau la nebunie pe Angela Pescaru şi căruia ea nu-i dădea atenție, m-a rugat pe mine să-i mânjesc peretele de la casă cu păcură. Eu, copil prost, iau păcura de la el din mână şi dau cu ea pe peretele alb şi frumos chiar lângă steagul lui Gheorghe Zamfirescu. Angela şi cu sora ei au pândit în noapte şi m-au văzut. A doua zi m-am dus pe maidan după balegă fără să mă gândesc la ceea ce am făcut. În urma mea venea Angela şi cu sora sa, iar în urma lor venea fratele meu Gică. Cum au ajuns la mine m-au pus amândouă jos şi mi-au tras o bătaie bună şi nişte picioare în cur, pe urmă au vrut să-mi desfacă izmenele şi să-mi pună la fund balega moale. Cu greu a reuşit fratele meu să mă scoată din mâinile lor. Ele erau fete mari, bune de măritat.

Eu cu fratele meu ne băteam de moarte, însă dacă cineva ne ataca, imediat săream amândoi pe el.

Îmi aduc aminte cum celuiam copiii de nasturi. Băteam o sapă ruptă în pământ şi ziceam că-i nicovală, aveam şi o balama mare de la poartă care zi-

ceam că-i ciocanul, cu foarfeca mamei tăiam tabla şi făceam inele pe care le dădeam pe nasturi. Făceam locomotive de tablă fără roţi şi băgam în interior o cutie de cremă cu o cârpă cu gaz şi ieşeam cu ea pe stradă, copiii veneau după mine. Când vedeau ei cum iese fumul pe coş toţi mă rugau să le dau lor locomotiva. Eu ceream o mulţime de nasturi, ei ziceau că nu au atâţia şi se uneau şi voiau să ne ia locomotiva cu asalt. Eu prindeam pe câte unul de manşeta cămăşii şi fratele meu pe altul şi îi învârteam iute până rămâneam cu manşetele de la cămăşi în mâini.

Odată îmi amintesc că făceam pe librarul, făceam caiete mici şi aveam o scândură şi în imaginaţia mea erau cărţi. Vine Traian a lui ţaţa Susana, chipurile să cumpere cărţi, eu în glumă i-am zis:

– Dă-mi toţi nasturii pe care îi ai asupra ta.

Ba, l-am ajutat cu briceagul de i-am tăiat pe toţi. Când s-a dus Traian acasă fără nasturi şi cu izmenele legate cu sfoară, a luat ţaţa Susana o prăjină cu care ne-a fugărit tot maidanul. Fugeam eu cu Gica de rupeam pământul, dar maidanul era mare şi nu ne-a putut prinde. Însă seara am primit o bătaie de la mama, atât eu, cât şi fratele meu, că mi-a pierit cheful să mai celuiesc copiii de nasturi.

Odată am furat un pol (20 de lei) de la mama şi am cumpărat o carte, „Guliver în ţara piticilor", am ascuns cartea în pod. În grinda de la pod. Făceam ce făceam şi una, două, eram în pod şi mă uitam la pozele care erau în carte. Mamei i s-au părut suspecte escaladările mele dese în pod. S-a luat după mine şi m-a prins cu cartea uitându-mă la poze.

Imediat şi-a dat seama de polul lipsă şi după ce mi-a făcut o morală, mi-a tras o bătaie cu o urzică bătrână care ustura al naibii. De atunci nu am mai furat de la mama şi nici nu am mai celuit nasturi de la copii, însă am făcut altă boroboaţă.

Lelea Maria avea un băiat, pe Tică, care era olog, ea era femeie de serviciu la şcoala primară de fete şi cum mătura găsea creioane colorate, capete de

creioane, gume pe care le dădea lui Tică. Odată, mergând acasă la Tică, bietul băiat dormea, sub pat ținea cutia cu creioane, i le fur şi le aduc acasă şi le ascund tot în pod unde ascunsesem şi cartea.

Când s-a sculat bietul Tică, a început să plângă după creioane şi să mă întrebe dacă nu le-am luat eu ca să mă joc cu ele. Eu „nu” şi „nu”, dar vorba aceea, ispita tot în pod mă trăgea şi iarăşi m-a prins mama şi la fel mi-a tras o bătaie cu urzica, dar de data asta a fost mai greu că a trebuit să-i duc lui Tică creioanele înapoi şi să-i cer iertarea lelei Maria. Mamei i-am zis:

– Mamă, nu face cu mine ruşinea asta, că mor. Iar ea mi-a spus:

– Mai bine să mori, decât să ajungi un hoț.

Cu ani în urmă am văzut că a avut mare dreptate.

În Oltenița, cum veneai de la gară spre centrul oraşului, azi Bd. Republicii, treceai prin grădina publică care era foarte curată, cu boschete de flori frumoase, cu bănci pe care tineretul juca table.

Jocul de table era în vremea aceea la modă, în centrul grădinii publice era un rond rotund pe care tineretul şi ceilalți făceam împreună promenada, iar în mijlocul lui era o statuie cu o femeie ținând în mână o coroană din frunze de stejar. Lângă statuie erau bănci şi pe acele bănci cânta fanfara militară valsul „Dunărea Albastră” şi „Valurile Dunării”. Era un timp al fericirii, iar noi, elevii, în uniforme frumoase, ne plimbam cu elevele de la liceu şi şcoala de menaj, discutând lucruri frumoase şi folositoare tinereții noastre. Oh, amor platonic, fericirea inimilor noastre, plâng amar după acele timpuri care au apus pentru totdeauna odată cu tinerețea mea. În discuțiile noastre se desfăşurau conversații care se refereau la disciplinele din şcoală şi la profesorii care ni le predau.

Cum veneai de la gară spre centru era cinematograful. Lângă statuia din grădina publică. Clădirea cinematografului era tot în grădina publică.

CAPITOLUL 2.

Şcoala de Arte şi Meserii

Este ziua de 6 august 1985, ziua schimbării la faţă a Domnului nostru Iisus Hristos. Este ora 18 şi e zi de marţi. Soţia a plecat la biserică, se ţin de la orele 17-18 cursuri de religie, iar după aceea urmează „Paraclisul Maicii Domnului". Am o fetiţă de 16 ani bolnavă mintal, soţia s-a dus cu ea şi cu un nepoţel drăguţ la religie şi la „Paraclisul Maicii Domnului". Eu stau acasă, afară este un timp frumos şi o căldură înăbuşitoare, iar eu scriu pe lada de la recamier depănarea amintirilor care îmi năvălesc cu grămada în imaginaţia mea şi mă încurcă în aşa hal,că mă zăpăcesc şi nu mai ştiu cu ce să încep.

Viaţa trece pe dinaintea ochilor întocmai ca un film de cinematograf, sunt Culaie al ţaţii Siţii din Olteniţa care se apropie cu paşi repezi de sfârşitul vieţii. De ce scriu aceste amintiri? Cine le va citi? Poate ele vor ajunge la W.C. sau în altă parte. Aceste amintiri oare unde vor ajunge? Ştie bunul Dumnezeu! Sunt bătrân, am 74 de ani, în viaţă nu am realizat decât rebuturi. Am visat o viaţă frumoasă, cu copii mulţi, cu nepoţi mulţi, strânşi într-o singură familie unită, împreună să mergem la biserică, să ne închinăm, aducându-i Lauda şi Slava ce i se cuvin bunului Dumnezeu. Dar nu a fost aşa, viaţa mea a fost numai decepţii, prin faptul că nu am ascultat de mama, am părăsit-o datorită firii mele nestatornice, şi suferinţele în mare parte se datorează neascultării, deoarece am plecat spre Baia Mare. Ei, dar să revenim la amintiri.

La Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară în clasa a III-a am avut la muzică, în locul profesorului Hodoroagă, pe profesorul I. V. Şoricu. Un om foarte cult, inteligent şi foarte exigent, nu ştiu bine dacă nu cumva a fost autorul unui manual de muzică. Totodată a fost şi dirigintele clasei, până la terminarea şcolii din Olteniţa.

De la el am învăţat numai lucruri bune şi frumoase, folositoare vieţii. Făceam ca la carte muzica, cu el dădeam programe artistice şi tot el ne învăţa „Codul manierelor elegante".

Îmi aduc aminte că aveam o voce foarte frumoasă, cântam tenor prim, vocea mea se evidenţia prin frumuseţe, faţă de ceilalţi tenori.

Odată, făceam repetiţie cu *Imnul Regal*, care suna astfel:

Trăiască Regele
În pace şi onor
De ţară iubitor
Şi apărător de ţară.

Fie în veci glorios
Fie peste noi
Fie în veci norocos
În război, război.

O, Doamne Sfinte,
Ceresc părinte,
Întinde cu a ta mână
Coroana română.

Trăiască patria
Cât soarele ceresc,
Raiul vesel pământesc,
Ca mare falnic în lume.

Fie în veci ea ferită
De nevoi, nevoi,
Fie în veci locuită
De eroi, eroi.

O, Doamne sfinte,
Ceresc părinte
Întinde a ta mână
Pe ţara română.

Şi ce-mi vine mie, ca la refren să nu mai cânt, şi atunci mă pomenesc cu diapazonul în cap, aruncat de Şoricu. M-a lovit din plin.

În clasa a III-a, popa Costică a rămas profesor numai la religie. La franceză a venit domnişoara Constandinescu, o femeie a dracului de exigentă. Făceam puţină conversaţie, ea punea accentul pe gramatică. Suferea de mania conjugării verbelor, dacă greşeai, venea la bancă lângă tine şi te bătea cu

cartea în cap. Era o femeie foarte frumoasă. Preda franceza şi la Liceul de fete. Când şedea pe scaun la catedră, i se vedeau bulanele şi noi ne uitam aiuriţi la ea uitând de verbe şi de toate, zgâindu-ne cu ochii la picioarele ei. Ea se uita la noi cu un zâmbet ironic.

Îmi amintesc că odată Mitron Ilie, un ţăran puturos, se juca cu Cămărăşescu Anghel, în bancă, în timpul orei de franceză. Ei erau în banca din faţa mea, iar eu le-am atras atenţia să se astâmpere dracului,că-i vede profesoara. Se gâdilau unul pe altul, la un moment dat Mitron Ilie trage o băşină tare, de s-au cutremurat geamurile. Noi am mierlit-o de ruşine. Profesoara de franceză, cu faţa ei simandicoasă, a luat catalogul şi a ieşit ca din puşcă din clasă, zicând:

– Porcilor! Deschideţi geamurile să iasă putoarea afară. Când ne-am văzut singuri, a fost un râs de pomină.

Cu ocazia ridicării Şcolii de Arte şi Meserii Inferioară la un rang superior, fetele de la Liceul de fete au început să se uite la noi cu alţi ochi. La fel şi băieţii de la liceu. Majoritatea profesorilor de la liceu predau materiile şi la şcoala noastră.

Între timp a luat fiinţă şi Şcoala de Menaj, deci încă o şcoală de fete. Acolo se făceau cursuri puţine, în schimb se învăţa menajul gospodăriei, ţesutul covoarelor, broderie şi altele. Aveau o uniformă frumoasă: pelerină, pălărie de fetru cu panglică roz şi părul băgat în plasa neagră. Profesoare la menaj erau numai călugăriţe îmbrăcate în uniforma lor, cu comanacul pe cap.

După cum am relatat, şcoala noastră era o şcoală foarte grea. La ateliere se lucra mobilă, binale, trăsuri, sănii şi lucruri frumoase strunjite. Dimineaţa făceam cinci ore de cursuri. Învăţam mecanică, electrotehnică, desen tehnic, desen ornamental. Era vai de noi, că timpul era foarte măsurat şi profesorii erau pretenţioşi.

Cei de la liceu aveau timp berechet. Pe atunci se putea da într-un an două clase, de exemplu clasa I şi a II-a puteai să o dai într-un an şi a III-a şi a IV-a iarăşi într-un an, deci opt clase de liceu se puteau face în patru ani. Bineînțeles cazurile erau rare şi cu copii minune. Şi, totuşi, am cunoscut un caz de acest fel. Intelectualii ne dădeau atenție. Dar, hei, la Şcoala de Meserii, indiferent că era inferioară sau de gradul II superioară, programa analitică era aproape la fel.

La matematică le eram superiori celor de la liceu, noi făceam în plus mecanică, calcule de rezistența materialelor, calcule la angrenaje, statică, cinematică, dinamică, compunerea şi descompunerea forțelor rezultate. La electrotehnică iarăşi matematică, calcularea rezistenței, legea lui Ohm $\Omega = l/Ix\rho$, Legea I a lui Kirchhoff, Legea a II-a a lui Kirchhoff, şi dracu le mai ține minte. La matematică aveam profesor pe ing. Bălăceanu, tot el era şi cu mecanica şi cu electrotehnica.

La electrotehnică mergeam, după curs, la Uzina Electrică, cu şcoala, adică clasa noastră, pentru că noi am fost prima promoție care a absolvit Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița.

La Oltenița, pe vremea aceea, oraşul avea uzină electrică proprie şi numai noaptea mergea, ziua nu. Pentru şcoala noastră porneau un motor diesel în doi timpi, după ce, în prealabil, i se încălzea calota. După pornire, profesorul cupla motorul diesel cu generatorul şi cele învățate la teorie le făceam practic şi schițele respective.

La desenul tehnic învățam să calculăm şi diferite figuri geometrice, ca linia dreaptă, împărțirea unei drepte cu ajutorul compasului, tot cu echerul şi compasul calculam unghiul drept, ovalul, elipsa, parabola, spirala, toate acestea înainte de a intra în materia propriu-zisă.

La franceză am început să conversăm, să luăm contacte cu diferite firme din Paris, să cerem cataloage de mobilă de la Grand Magasin du Meuble,

10 Rue de Rivoli, Paris, France. (Monsieur, je suis élève dans l'école des Arts et Maters Inferieure dans Oltenița, jud. Ilfov, Roumanie. Je vous prie avoir la bonté a expédier une catalogue de meuble. Je vous en suis reconnaissant. Je vous remercie de tout cœur), şi alte adrese, din Londra, cu diferite tipuri de mobilă, cu care ne ajutam foarte mult pentru specializare.

Şi, iarăşi, lumea a început să ne respecte. Pe vremea aceea uniforma şcolară era respectată, atunci erau eleve, nu curve. Pe vremea aceea era la modă iubirea platonică, azi este iubirea fizică.

Dar să revenim la Şcoala de Menaj, unde eu am avut cunoştințe pe Elena Petcu, Gica Roman, Ioana Sfetcu, Viorica Mascu etc. Când ieşeam de la şcoală ne uitam la fetele de la Menaj printre uluci şi călugărițele se uitau urât la noi.

Ca maistru de atelier aveam doi, adică profesori maiştri, pe unul îl chema Costică şi era ginerele lui „Mațe Negre", celălalt se numea Gruia şi era din Călăraşi.

Între elevi era un țigănuş şi în clasa I mă tot jucam cu el cu o daltă de sculptură, şi, fără să vreau, i-am înfipt dalta în spate, adică l-am zgâriat un pic şi atunci mi-a dat două palme ginerele lui „Mațe Negre" (la Oltenița erau la modă poreclele).

Ca pedeapsă mă trimite la Şcoala de Menaj ca să potrivesc sertarele la mesele din sălile de curs în care învățau elevele. Tot mobilierul, ca războaiele mari de țesut covoarele, mobilierul necesar pentru şcoală, uşile, ferestrele, toate s-au făcut la şcoala noastră.

M-am dus la şcoală şi m-am întâlnit cu Lenuța Petcu şi am discutat cu ea „en langue française":

– Comment allez vous?

– Très bien, merci. Comment vous portez vous?

Şi cum discutam, „tête en tête", vine o călugăriță şi se uită urât la mine, iar ei îi dă de lucru în altă parte. Pe urmă a venit Ioana Sfetcu, chipurile să mă ajute. Pe ea nu a scos-o afară şi a rămas cu mine. Călugărița a venit la mine şi mi-a spus să lucrez mai

repede şi să dau pace fetelor. I-am spus că nu pot să mă grăbesc. Ea că-i spune maistrului să trimită pe altul în locul meu. Eu: „Nu aveți decât”. A dat-o şi pe Ioana Sfetcu afară.

M-am trezit după pauză că năvălesc elevele la războaiele de țesut. Cum erau în uniformă, cu părul băgat în plase, s-au aşezat pe scaune, altele în picioare şi cu nişte furculițe groase în mâini au început să țeasă. În sala de covoare erau războaie mari şi mesele de la sala de curs. Câte o elevă îmi zâmbea prietenos, călugărița o certa. Striga la mine să lucrez mai repede şi să nu casc ochii la fete.

Lucrul meu de căpetenie era ca să potrivesc sertarele şi să scriu numerele pe ele ca să nu se mai poată schimba. Din prima zi când m-am dus acasă, seara, plimbându-mă, m-am întâlnit cu Lenuța Petcu, fata cizmarului, Nea Petcu care repara încălțămintea familiei. Când ne-am întâlnit mi-a spus să caut în şapcă, că o fată mi-a pus un bilet, dar nu pe stradă, ci acasă să-l citesc, pentru că ea ştie ce scrie în el.

Venind acasă, mi-am luat şapca din cap şi în căptuşeală am găsit un bilet scurt, pe o foaie de caiet era scris: „Te iubeşte o blondă cu ochi negri”. A doua zi când m-am dus, după masă, la Şcoala de Menaj, am cunoscut-o pe fată, era fata unui profesor de prin Moldova. Am continuat cu lucrul până am terminat.

La Oltenița erau două stabilimente cu câte o codoaşă, pe una o chema Zinca, pe cealaltă Bârsănoaia. Să fi avut vreo 15-16 ani. În clasa noastră am avut coleg pe Bârsan, fiul patroanei care conducea stabilimentul, noi eram ciufoşi şi îl tachinam pe Bârsan că are curve mă-sa. El lăsa capul în jos de ruşine din cauză că îl dispreţuiam şi ne era scârbă de el. Totuşi, odată, de curiozitate, m-am dus la el şi nu ştiu cum am nimerit în salonul fetelor. Pe pereți erau oglinzi şi fetele stăteau pe scaune îmbrăcate bizar, li se vedeau chiloții şi sutienul. Toate şedeau în poziții diferite în aşa fel ca să provoace pe bărbați în vederea

împerecherii. Una s-a ridicat de pe scaun şi a venit la mine, m-a mângâiat pe faţă şi mi-a zis:

– Hai cu mămica, în odaie, ca să te înveţe ceva. Eu am fugit şi ea mi-a strigat:

– Lasă, că ai să vii tu mai târziu, fără să te cheme nimeni. Am plecat scârbit de la Bârsan şi nu m-am mai dus la el.

Când eram mai mic şi vedeam băieţi şi fete cum se pupau gură în gură, noi stupeam ca mâţele şi ne era scârbă. Ei, dar când au început să ne crească tulei, pe la nas şi jos, nu ne-a mai fost scârbă şi ne lăsa gura apă când vedeam câte doi sărutându-se.

Prima iubire a fost Elena Ninu de la Şcoala de fete „Pia Brăteanu" din Bucureşti. În clasele III-IV am avut multe prietene de la Liceul de Fete (LCA). Îmi amintesc de ele: Ioana Baciu din Olteniţa Rurală, Olimpia Nicolau, tot din Olteniţa Rurală, idem Maria Ispas, Fotina Puican, Gherghina Ferchedau, Stella Ungur, Valentina Georgescu, Eugenia Săndulescu, sora ei, Cornelia Săndulescu, Tia, Ştefania, Vasilica Fundeanu. De la Menaj Gica Roman, Ioana Sfetcu, Mărioara lui Pastramă, Elena Petcu, Viorica Moscu etc. etc.

Pe atunci era foarte strict ca băieţii să şadă de vorbă cu fetele. Şcolile erau separate pe acest motiv. Erau profesori de serviciu care în oraş supravegheau lucrul acesta. La fel, erau profesori şi din partea fetelor.

Pedagogului nostru, Grigorescu, îi plăcea această vânătoare, însă nu îi reuşea. Noi tot ne plimbam cu colegele noastre. Ori noi, ori ele, când îl vedeam pe Grigorescu sau pe profesoare, strigam (cele ce nu aveau partener sau din băieţii care nu aveau partenere) cuvântul „şase", ceea ce însemna „atenţiune la profesorii de serviciu", şi noi o luam pe străzi dosnice şi nu ne mai puteau prinde.

Îmi amintesc că odată mă plimbam cu o fată şi la strigătul de „şase" din zăpăceală am apucat pe strada stabilimentului, parcă era şi un coleg, nu ştiu

sigur care, dar în orice caz ori Aceleanu Radu din Nana, ori Pasagiu Anghel din Chirnogi, unul era cu una de la liceu şi celălalt cu o elevă de la Menaj. Trecând prin faţa casei cu pricina, la fereastră erau fetele de la Zinca, ce au râs de noi şi ne-au chemat la ele ca să nu mai facem ceva urât pe lângă eleve. Le-am înjurat şi-am plecat ruşinaţi.

În ziua de 10 Mai şi de ziua Eroilor (Înălţarea Domnului Nostru Iisus Hristos) defilam. În tribună luau loc autorităţile locale. Grigorescu, pedagogul nostru, făcea militărie cu noi. După trecerea şcolilor primare de fete şi de băieţi îmi amintesc că noi eram primii, liceul de fete după noi, după ele liceul de băieţi şi şcoala de Menaj ultima. Când Şcoala de arte şi Meserii se încolona, ieşea din curtea şcolii şi se alinia la fluierul lui Grigorescu, porneam în marş tot după fluierul profesorului. Când intram în raza fanfarei militare Grigorescu striga:

– Elevi! În pas de defilare, pentru onor, la dreapta sau la stânga, după caz.

Te simţeai înfiorat, alinierea perfectă, pasul era ca şi cum ar fi un singur om, iar Grigorescu în faţă, în pas de defilare, cu dreapta saluta, cu pălăria în mână, publicul de la tribună. Avea o ţinută măreaţă pentru care primea aplauze şi lumea ne arunca flori, la fel şi fetele de la liceu. În toţi anii cât a fost Grigorescu la şcoala noastră noi am ieşit primii şi de aceea eram foarte mândri. Când făceam gimnastică la săritura obstacolelor, fuga în saci, gimnastica cu bastoanele, tot noi eram primii. Piramide, roata, paralele, trapez, inele. La aparate elevii de la liceu ne întreceau.

Profesorul I.V. Şoricu era un om minunat şi adesea se iscau certuri între el şi ceilalţi profesori. Domnul profesor era foarte cult şi manierat şi nu era de acord cu exigenţa celorlalţi profesori şi profesoare asupra contactelor între băieţi şi fete. În ora de dirigenţie ne învăţa cum să ne purtăm cu fetele. Trebuia

să ne descoperim respectuos în fața tuturor elevelor de la liceul de menaj. Țin minte că ne spunea:

– Măi dobitocilor! Prin salutul vostru în fața elevelor, cinstiți pe mamele voastre. În viață se întâmplă multe şi se poate ca unii din voi să se căsătorească cu o elevă când veți fi mari. Să fiți demni şi să fiți inteligenți în familie cu soțiile voastre.

Oh, când îmi amintesc îmi vine să plâng după acele vremuri care pentru mine au apus pentru totdeauna.

Aveam un coleg de şcoală cu numele Dociulescu. El şedea la obor pe lângă Ungur Stela. Părinții elevei Ungur Stela erau crâşmari. Fata şedea afară, pe scaun, şi când ne întâlneam stăteam de vorbă. Of, ce fericire când îi luam mâinile între ale mele. Când veneam acasă mama mă întreba: „Unde ai întârziat Culăiță?” Îi răspundeam că m-am plimbat o tură prin grădina publică cu colegii. Când se întâmpla să mă întâlnesc cu celelalte fete de la liceu, le conduceam singur până în Oltenița Rurală. Mărioara Ispas avea şi ea tatăl cârciumar. Cel mai departe locuia Ioana Baciu, o elevă înaltă şi slabă. Cu mine mai venea şi Didina Popescu, după ce o lăsam pe Ioana acasă, mă întorceam înapoi cu Didina până la ea şi, natural că acasă ajungeam târziu.

– Culăiță! Îți miroase a fete, îmi spunea mama. Iar eu mă făceam roşu de ruşine, iar noaptea strângeam perna în brațe şi îmi dădeam seama că îmi plac fetele. Sufeream platonic şi în imaginația mea îmi făuream vise himerice pe socoteala lor.

Am mai spus că prima iubire a fost Elena Nimu, o elevă de la Şcoala „Pia Brăteanu” de pe şoseaua Kiseleff din Bucureşti. O fată frumoasă şi şmecheră. Mai târziu am aflat că nu cu toate fetele merg sfaturile lui Şoricu. Depinde de temperamentul fiecăreia. Alta pretinde să fii îndrăzneț, mai o giugiuleşti dacă se poate un sărut, ceea ce pe vremea aceea un sărut era egal cu Edenul – Raiul din Biblie. Eu, de felul

meu, eram bleg, tot cu discuția despre lecții până când una, Pipița, îmi zice:

– Mai las-o dracului, Nicule, şi mai bine să-mi răspunzi la problema mea şi anume, de ce,când omul a fost cusut, a rămas un capăt de ață, şi când s-a cusut femeia ața nu a ajuns şi a rămas descusută într-un loc?

Eu am făcut pe niznaiul şi am zis că nu ştiu să rezolv această problemă. Pipița mi-a spus că atunci când un băiat frumos se ajută cu o fată, dispare ața rămasă la băiat, întrucât locul descusut la fată este cusut de ața băiatului.

A dracului era Pipița! Îmi dădea sfaturi să fiu mai îndrăzneț şi să nu fiu timid. Dar vorba aceea: toate lucrurile la timpul lor. În Oltenița Rurală unele fete umblau iarna desculțe prin zăpadă, țărăncile mergeau lipa-lipa la fântână cu cobilița şi repede mergeau acasă.

Este ziua de duminică, 11 august 1985, afară este timp frumos. Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina în casă şi îmi depăn mai departe amintirile.

Noaptea, în oraşul Oltenița, pe vremea mea, îmi amintesc cum santinelele din post dădeau semnalul de veghe celuilalt post de pază. Fiecare gheretă avea un proiectil de ghiulea goală şi cu un fier bătea în el scoțând un sunet frumos. Celălalt post bătea mai departe şi răspundea al treilea post, şi uite-aşa, toată noaptea scoteau sunetele acelea frumoase. În plus, toată noaptea se auzea şuieratul vapoarelor care treceau şi veneau în portul Oltenița. Viața pulsa din plin, pe întreaga Dunăre se vedeau bărci cu erghenul înălțat, şalupe în larg, hamali cu saci pe umeri cărau din vagon cereale şi le deşertau în şlepuri. Ici-colo se vedeau bărcile de pescari la pescuit. Roțile morilor se învârteau necontenit măcinând cerealele.

La Turtucaia, la moară, oamenii veneau cu barca. În barcă erau saci cu porumb şi grâu. După măcinare, trăgeau barca la mal şi încărcau în căruțe trase de măgari şi îşi ducea omul mălaiul şi făina acasă.

La malul portului Oltenița erau şlepuri care se încărcau cu cereale. În larg erau alte şlepuri ancorate, care aşteptau să fie încărcate. Pe şlep era viață ca şi pe uscat: oameni, găini, purcei, curcani şi alte vietăți (câini, pisici etc.). Câteodată mai cădea câte o găină sau un purcel în apă şi imediat erau salvate. Femeile spălau rufele şi le întindeau la soare ca să se usuce, mergeau în vizite unii la alții cu barca, era, cum se zice, viața pe apă. Majoritatea acestor oameni erau greci şi bulgari.

Astăzi totul a dispărut, „Incompetența" şi-a lăsat amprentele peste tot. Când anul trecut, în 14 octombrie 1984, am fost în portul Olteniței, am plâns amarnic după viața care a apus. Am găsit o Dunăre pustie şi debarcaderele goale. La mal era un şlep cu lemne, în larg, altul în dreptul ostrovului, tot cu lemne. În rest, nimic. Toate s-au dus. Unde sunt plimbările prin port de odinioară? Când lumea se plimba, noi, tineretul, elevii cu elevele, când mergeam la Turtucaia, oh, ce frumos, cum se plimba şi acolo lumea, lăutarii cântau la birtul lui Nichulache în port. Cum ne plimbam pe aleea „Regina", oh, Doamne, de ce m-am născut? Unde-s timpurile de odinioară? Unde eşti tu, credință în Bunul Dumnezeu? Vorba lui Caragiale: „Eram fericit". Astăzi ați venit voi, oamenii, voi cu ştiința, să smulgeți din rădăcini acea plantă divină ce-şi trăgea seva din fundul inimii noastre! Şi nu v-ați mulțumit cu atâta! Peste rană, în adâncul inimilor, de teamă să nu mai fi rămas acolo un germene cât de infim, din care să poată reîncolți, ați turnat leşia caustică, otrăvitoare, distrugătoare, otrava scepticismului, pesimismului, ateismului, «Onoare vouă», distrugători ai fericirii umane".

Săracul Caragiale, dacă ar fi trăit astăzi, murea a doua oară de atâta belşug şi fericire, pe la cozile lungi în care un popor suferă lipsuri şi degradări, pentru vina că s-a născut şi pentru că trebuie să se hrănească atât cât să trăiască.

Să merg mai departe cu amintirile! Cele expuse mai sus le voi descrie când le va veni rândul. Îmi scriu amintirile aşa cum îmi vin în minte şi uneori repet ceea ce am uitat.

Mergeam foarte des la Turtucaia, acolo m-am împrietenit cu Ionescu Gheorghe, băiatul comisarului din Turtucaia. I-am cunoscut pe părinţii lui, pe sora lui, Didina. El mi-a făcut cunoştinţă cu un alt prieten, tot Ionescu Gheorghe, care locuia aproape de aleea „Regina". Sus pe deal avea o gospodărie frumoasă, o livadă cu pomi fructiferi. Părinţii lui se ocupau cu agricultura şi cu grădinăritul. Am cunoscut pe Mladim, pe Balnita Niculae, Danov, Basovorof Ganev şi alţii, toţi elevi la liceu. Nu ştiu dacă la Turtucaia era liceu, dar gimnaziu ştiu sigur că era, pentru că acolo erau şi fetele inspectorului de circumscripţie Săndulescu, căruia mama i-a devenit, mai târziu, menajeră. Dar şi despre asta voi scrie mai târziu.

De multe ori dormeam la Ionescu Gheorghe în livadă. Dormeam afară. Nopţile erau cu lună plină şi foarte călduroase. Am cunoscut două surori gemene, Marinca şi Margareta. Noaptea vedeam vapoarele de pasageri care arătau ca un oraş plutitor, iar sirenele şuierau în noapte. Era un du-te vino pe Dunăre. Ne uitam în portul Olteniţa unde se vedeau luminile arzând. Era un peisaj frumos. Şedeam culcaţi în fân, pe jos, iar pe câmp se auzea larma făcută de greieri în jurul nostru.

Veneam noaptea târziu la culcare, ne plimbam pe străzile oraşului, ne uitam la geamia turcească ce se balansa când bătea vântul, fără să cadă însă. Sus, în turnul geamiei (casa de rugăciune a turcilor), era o gaură unde apărea hogea (preotul turcilor), şi scotea

vaite şi strigăte în limba lor, şi vedeam turcii mergând la rugăciune.

Odată am asistat la trecerea unui alai cu dairele şi cimpoaie, ceea ce reprezenta un botez turcesc (tăierea împrejurul prepuţului la carici). Pe fete Nu am putut afla cum le botează pe fete.. Cadânele aveau şalvari, adică pantaloni cu turul jos, şi erau acoperite pe faţă. Li se vedeau numai ochii.

Între centrul oraşului şi până la locuinţa lui Ionescu Gheorghe se găsea stabilimentul unde erau fete turcoaice. Ionescu ştia limba turcă la perfecţie, ele îi făceau semne şi el le striga tot felul de măgării, tot le spunea:

– Docus, docus bageac! Şi ele ne chemau la ele.

Lângă casa de fete, pe deal, şedeau Margareta şi Marinca. Şi ele, din curte, ne vedeau cum stăteam de vorbă cu fetele şi râdeau de noi şi strigau să ne fie ruşine, ca elevi ce suntem, stăm de vorbă cu fetele de la cuplerai. Nu ştiu ce le zicea Ionescu pe bulgăreşte, că imediat intrau în casă şi ne ocărau, că nu mai stau de vorbă cu noi şi mie să-mi fie ruşine că am ca prieten pe cel mai stricat din Turtucaia.

La poliţia oraşului era un ofiţer care scria despre băieţii şi fetele care o luau razna pe aleea Regina şi zăboveau peste ora 21. Îmi amintesc că scria data, de exemplu: „Aseară, în ziua de, domnişoara cutare a fost văzută de organele de poliţie ale oraşului plimbându-se cu Dl. X. Ce au de zis părinţii?"

Vorbeam cu Ionescu, celălalt fiu al comisarului Ionescu, din Turtucaia. Acela era un băiat stricat, şmecher şi umblat la muieri. Îmi povestea amintirile lui cu fete, despre iubirea fizică şi mă tot chema să merg cu el la femei. Ca să vezi, îmi spunea, numai o dată să mă duc cu el, că după aceea am să merg singur. Câteodată venea la Olteniţa cu celălalt frate şi dormeau amândoi la mine. Mama se bucura foarte mult când aveam musafiri. De mâncare, slavă Domnului, câte un pui se mai găsea, untură era berechet şi ne ajungea de la un an la altul, untdelemn se găsea

din belşug, nu ca astăzi, că se dă cu rația, o jumătate sau un litru de ulei pe lună. Castraveți şi roşii aveam în grădină, la fel şi fructe, zarzăre, corcoduşe, prune, mere, dude, ca desert, nu ca astăzi, când totul este al Statului şi eşti jecmănit de ultimul ban, până când şi dude s-au vândut pe piață în Baia Mare.

Eu eram îmbrăcat elegant. În fiecare an directorul Ivanovici mă chema la cancelarie, unde mă aştepta croitorul care îmi lua măsura şi într-o săptămână era gata uniforma.

Pe atunci, băieții săraci erau ajutați de şcoală, nu ca azi, când pretutindeni oamenii săraci suferă şi sunt disprețuiți. Elevii aveau viața lor şi uniforma şcolară era respectată. Uniforma şcolară te ocrotea de toate necazurile ce le puteai avea. Ceilalți băieți se băteau de moarte pentru fete, şi vedeai pe fata respectivă cum îşi dă ifose, că pentru ea s-au bătut băieții.

Oltenița era împărțită în patru cartiere, şi anume: Cocinari, unde şedeam eu, Luiceni, spre gară, Atârnați, pe lângă castelul de apă, şi Oltenița Rurală, unde erau epurari, aşa se numeau locuitorii din Oltenița Rurală.

Dacă un băiat vorbea cu o fată din Cocinari şi el era din Luiceni, sau dacă fratele fetei din Cocinari avea pică pe băiatul din Luiceni, care se plimba cu sora lui prin grădina publică, el şi cu prietenii lui îl băteau de moarte pe nenorocitul flăcău. Îl trânteau jos şi, cu ulucile din gard, îi dădeau peste şale până-l deşelau. Dacă flăcăul respectiv se logodea cu respectiva fată, lucrurile se linişteau şi băieții îi dădeau pace. La fată acasă, nu era obiceiul să-i calci pragul. Şedeai de vorbă cu fata, bineînțeles că asta se întâmpla între proşti, între meseriaşi. Când voia băiatul să petreacă, se îmbăta şi lua trei trăsuri, într-una îşi punea pălăria, în a doua umbrela sau bastonul, în a treia şedea el cu lăutarii şi astfel treceau pe strada unde-i locuia gagica, în necazul celorlalți băieți din cartier şi atunci se întâmpla bătaia şi vorba aceea,

care pe care. La fel se întâmpla cu flăcăi din Atârnați sau din celelalte cartiere. Aşa era moda pe atunci, noi elevii şi elevele eram scutiți de acest lucru.

Am mai amintit de prima mea iubire, Elena Nimu, îi scriam scrisori de dragoste şi ea îmi răspundea. Biletele ni le dădeam personal, reciproc.

Odată, plimbându-mă împreună cu băiatul comisarului Ungureanu prin grădina publică, îi povestesc despre Elena Nimu, iar el îmi spune că simpatizează o fată cu acelaşi nume, elevă în Bucureşti. Atunci am simțit că-mi trece un fior rece pe şira spinării de gelozie şi m-am tulburat grozav de această nelegiuire şi am convenit amândoi să ne răzbunăm pe ea. Eu i-am arătat biletele de la ea, el mi-a arătat biletele scrise tot de ea, dar către el. Atunci am descoperit perfidia unei fete. Tot atunci mi-am dat seama că mă plimbam cu Elena nu pe unde era lume, ci mai la dos. Câteodată îşi lua la revedere brusc şi mă părăsea, ca să se întâlnească cu Ungureanu. Când era cu Ungureanu, îl părăsea brusc ca să se întâlnească neapărat cu mine. Când am descoperit amândoi mârşăvia, ne era ruşine că o fată a făcut o băşcălie de noi. Ungureanu avea un bilet prin care îşi dădeau întâlnire la orele 18 ca să se scalde în Argeş. Apucându-l şi pe el pandaliile din cauza geloziei, mi-a spus ca la 17 să ne întâlnim noi, băieții, să ne scăldăm la capătul podului unde era locul de scăldat şi să aşteptăm venirea Lenuței, care nu a întârziat mult şi s-a prezentat la întâlnire.

Când a văzut că amândoi îi întoarcem spatele, a plecat plângând. Lenuța avea o soră care şedea pe strada noastră. M-a certat, că sora ei ține la mine şi n-a fost frumos din partea noastră cum ne-am purtat. Sora ei era cam rea de muscă, aşa ziceau gurile rele, şi astfel s-a dus pe apa sâmbetei prima iubire.

La Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița aveam doi colegi, pe Costică Constandinescu şi Ferchedău Manole. Ambii părinți ai colegilor mei erau conductori poştali, unul ducea poşta pe linia Oltenița

la Bucureşti şi Ferchedău îl schimba pe celălalt când trebuia să fie liber. Ei călătoreau cu trenul în vagonul de poştă, primeau şi predau efectele poştale pe linia CFR Bucureşti-Olteniţa şi retur. Colegul meu, Costică Constandinescu, avea două surori, pe Jena şi pe Lucia, iar Ferchedău Manole avea o soră, Gherghiniţa, elevă la L.C.A. din Olteniţa. Jeana era o fire puţin sociabilă, în schimb Lucia era sociabilă. Ea era mai mare ca noi şi se căsătorise cu un cadru miliar, dar după puţină vreme de convieţuire împreună a divorţat. Motivele nu le cunosc.

Cum am mai spus, la vremea aceea era la modă jocul de table. Noi, elevii, jucam table cu fetele pe bancă în grădina publică. Îmi amintesc că de multe ori jucam table cu Jeana. Era foarte supărată când pierdea partida, în schimb sufleteşte nu era rea. Îi plăcea ca amândoi să fim egali în puncte. Odată, la ea acasă, am jucat „popa prostul" şi era de faţă Costică şi cele două surori. Eu am căzut „popa prostul" şi a trebuit să o sărut pe Jeana. Ne-am sărutat, dar era rece. Pe urmă a rămas „popa prostul" Lucia. Când m-a sărutat am simţit sângele cum curge năvalnic prin mine şi am simţit un fior dulce şi o dorinţă, vorba aceea...!

Să revin la petrecerile noastre. Râul Argeş se vărsa în Dunăre, în oraşul Olteniţa. La gura Argeşului, adică la vărsarea lui, s-a format un ostrov frumos pe care era o mică pădurice cu pomi şi iarbă. Cu bărcile mergeam în această mică insuliţă, noi, tineretul, cu patefoane, şi petreceam în pădurice. Ne scăldam, luam masa la iarbă verde, cu elevele, eram cuviincioşi cu ele şi respectuoşi. Seara ne întorceam acasă fericiţi şi mulţumiţi că am fost în societate cu fetele. Erau zile când treceam înot Dunărea, curentul era destul de repede. Veneau vapoare şi noi ne băgam aproape de elice, ne plăcea că făceau valuri şi ne legănau pe apă. Să fi avut în jur de 14-15 ani. Când ajungeam pe malul oraşului Turtucaia deviam de la punctul de plecare, iar punctul de sosire era cam la

200-300 de metri mai jos. Dunărea era pe timp de secetă de 1 km lățime, iar când veneau apele, ajungea cam la 1,5 km. Asta, bineînțeles, între Oltenița şi Turtucaia. Hainele le puneam într-o barcă şi noi înotam în curul gol. Barca era a părinților colegilor cu care învățam la şcoală. Din comuna Chirnogi aveam coleg pe Pasagiu Anghel, un țăran bleg, care îi făcea curte surorii lui Matache Ferchedău, însă ea îmi spunea:

– Degeaba domnule Ganea! El este îmbrăcat bine, dar se vede că-i țăran cu păr pe limbă.

Mai aveam un coleg, Aceleanu Radu, din comuna Nana, acela iarăşi sclivisit. Făcea curte surorii colegului Țăranu. Umbla omul în familie. Mi să pare că Țăranu era bulgar. Sora lui era elevă la Gimnaziul de fete din Turtucaia. Părinții lui Țăranu aveau o şalupă, proprietatea lor, şi bărci cu care făceau curse între Oltenița şi Turtucaia. Săracul Aceleanu era amorezat lulea şi bleg de da în gropi. Când venea acasă, la internat, era aşa de fericit că noaptea strângea perna-n brațe şi o săruta, gândindu-se la sora lui Țăranu.

– Ah, Ganea! Sunt cel mai fericit, din cauză că fata mă place şi e frumoasă.

Țăranu era şi el un bleg, iar eu, din gelozie şi egoism, îl întrebam:

– Ce mă, sora ta vorbeşte cu Radu Aceleanu?

El zâmbea şi îmi răspundea:

– Dacă-i întrebată trebuie să răspundă! Altceva nimic. Ceea ce însemna că nu-i nici prietenie, nici iubire, ci pur şi simplu discuta cu un coleg de-a fratelui ei.

Mai era, în Oltenița, un mare atelier mecanic, proprietar era unul Bărbulescu, mare bogătaş. Acesta avea doi băieți, foarte stricați şi periculoşi. Umblau cu toate curvele şi când aveau boli îi trata Săculescu, un agent veterinar de la spital. M-am împrietenit cu ei, adică tocmai cu aceste păsări măiestre, şi nici una nici două, să mă ducă la curve. Purtau la ei un

revolver încărcat. Eu le-am spus că uniforma mea de elev nu-mi permite acest lucru. Erau foarte periculoşi, iar unul a scos revolverul din buzunar şi a tras un foc între picioarele mele. Eu am înlemnit de spaimă şi el a vrut să mai tragă un foc de armă, dar fratele lui i-a zis:

– Lasă-l, măi! Nu vezi că s-a căcat pe el. Ce-ai vrea tu să facă fata lui Guriță cu el? Lasă-l pe altădată.

Aveau bani la ei. Prindeau fete şi le făceau poştă. Îmi amintesc cum odată, unul din băieții lui Bărbulescu, seara, pe malul Argeşului, a prins o fată şi urma să vină la-ntâlnire pe malul apei. Îmi spune şi mie şi altora ca să facem poşta din fată. Era una din acelea învățate cu hamul. Între cei invitați figuram şi eu. În fine, vine seara, ne prezentăm la întâlnire cu Bărbulescu, noi ne ascundem când am văzut ce femeie vine. Imediat el s-a aşezat jos cu fata şi s-au împerecheat. Unul dintre noi era însurat, şi tocmai înainte de a veni la întâlnire, avusese un contact sexual cu soția, şi, când s-a ridicat Bărbulescu, imediat el a trecut la rând, însă fără succes. În acelaşi timp, fata s-a sculat de jos şi s-a aruncat în Argeş aşa cum era îmbrăcată, şi astfel a scăpat de poştă.

Astăzi, când sunt bătrân, îmi este ruşine şi silă de mine, de aceste păcate mari din timpul tinereții.

Îmi amintesc că în fiecare an apele Dunării spărgeau digul de apărare şi pătrundeau în oraş. În gară aşteptau vagoane goale pentru evacuarea locuitorilor din Oltenița. Când se revărsa Dunărea mergeai cu barca prin pădure printre copaci. Multe case erau luate de apele Dunării. După ce am părăsit Oltenița, a dus apele Dunării şi casa noastră.

Îmi amintesc cum câteodată Dunărea se revărsa şi ieşea mult peşte. Când se retrăgea în matca ei se formau bălți pe maidan şi noi, copiii, în curul gol, ne băgam în aceste lacuri cu traista de gât şi cu mâna prindeam peşte. Era câte unul şi de un kg. Intram în apă şi călcam cu picioarele în nămol, peştii se

ascundeau în nămol şi mişcau sub tălpile noastre. Noi atunci ne aplecam, băgam mâna sub talpa piciorului şi scoteam câte un crap de toată frumusețea. Aceste bălți formate din cauza Dunării, pe lângă peşte, ne aduceau şi friguri de baltă, adică „malarie", din cauza țânțarilor care ne mâncau din belşug.

Am zăcut foarte mult de friguri. Ne apuca criza la oră fixă. Ne era frig şi ne clănțăneau dinții în gură. Am luat multă chinină, dar am uitat dacă am mai luat şi altceva. Am făcut şi multe injecții, de calciu. Săraca mamă a avut grijă de mine. În general am fost un copil nestatornic şi rece. Luam hotărâri pripite şi de multe ori nimeream ca Eremia, cu „oiştea în gard".

Am trăit în sărăcie, cinste şi mizerie. Am dispreţuit banul. Mama m-a învățat să fiu cinstit, corect, să urăsc banul care aduce atât bogăție, cât şi nenorocire. Să nu fur. Din cauza sfaturilor date de mama, care nu s-a gândit că între 1965 şi 1985 vor apărea prostia, necinstea, nedreptatea, ateismul, corupția, trădarea, asuprirea, strâmbătatea, hoții din birouri, care îți iau casa fără să ți-o plătească, hoți care îți fură banul pe bază de legi, borfaşi, criminali, naționalizarea femeii de către stat, de la brâu în jos, şi alte fericiri etc. etc., eu am suferit mult. Mai ales prin aceea că m-a făcut şi bleg şi deştept. O să revin la acest subiect mai detaliat.

Îmi amintesc că odată am fost pe maidan cu Jeana şi cu Lucia. Ne-am aşezat pe iarbă şi Lucia a început să-mi stoarcă coşii de pe față. Cum stătea aplecată peste mine, am strâns-o în brațe şi ea a început să mă sărute. De, era învățată, fusese măritată. Ne-am înfocat, la înaltă temperatură, şi am început să ne sărutăm mai lung, iar Jeana striga să ne astâmpărăm că îi spune tatălui despre purtarea surorii sale.

Acum să mă ocup de mama. Ea lucra la Regie, la Depozitul de Fermentare a Tutunului. Câteodată mergeam la Regie şi şedeam pe iarbă. În schimbul al

II-lea, de la 14^{00}-22^{00}. Fetele care lucrau la Regie veneau de pe la orele 13, 13^{30}. Erau toate în curte şi şedeau pe iarbă şi povesteau de-ale lor. Câteodată mai auzeam:

– Fa! Trage-ți rochia peste picioare şi nu te mai crăci. Ce, vrei să-ți vadă Culiță curul şi să-i vină rău băiatului?

Câteodată mai şi dansau. La ora 14^{00} suna clopotul şi intrau în depozit. Acolo era un aer greu şi îmbâcsit de tutun şi de praful fin ce îți gâdila nările nasului. Dacă-l măturai, te făcea să strănuți. Când intrau fetele la lucru, le vedeai după o jumătate de oră cu cheia de la toaletă în mână. Mergeau la WC, iar eu mă tot uitam după ele.

Între timp, băiatul comisarului din Turtucaia, Ionescu Gheorghe, a intrat la Liceul Militar, la „Mănăstirea din Deal" din Târgovişte, unde pe atunci era expus capul lui Mihai-Viteazu într-o cutie de sticlă. Eu nu l-am văzut, aşa îmi povestea Gică Ionescu. Am fost prieteni nedespărțiți mulți ani. Mai aveam ca prieten pe unul Lazăr din Atârnați, care era de meserie rotar. El era cercetaş în cohorta „Dovnes" sau ştie naiba cum îi spunea, că am uitat. Aveam colegi pe Cămărăşescu Anghel, pe Dobre Constantin, pe Croitorul Gheorghe, Georgescu Ioan etc. etc.

Şi acum să-l iau pe Ionescu Gheorghe. Elevele, în general, erau moarte după elevii de la Liceul Militar. Din cauza uniformei. Când a venit Ionescu Gheorghe în vacanță, era îmbrăcat cu uniforma militară. La chipiu avea înfiptă egretă. Am ieşit la plimbare pe stradă. Să moară nu alta Pipița, Ştefania, Soana, Valentina, Stella Ungur şi altele cărora care le-am uitat numele. Când pleca el la Turtucaia, veneau fetele la mine şi mă rugau să le fac cunoştință cu dl. Ionescu Gheorghe. Cu ocazia asta mă alegeam şi eu cu ceva. Eram în atenția fetelor de la liceu, deci, eram cineva. Seara când mă plimbam, le salutam:

– Bonjour, domnişoară Ştefania. Ou allez-vous?

Ştefania îmi răspundea:

– Nous allons faire une promenade avec vous dans le jardin publique. Apoi râdeam şi ea mă întreba:

– Ce mai face dl. Ionescu, când vine la d-ta, să-mi spuneţi. Sau Pipiţa:

– Dragă domnule Nicu! Ai o pramatie de prieten că nici ochii în cap nu-i stau bine. Totuşi aş vrea să cunosc mai îndeaproape această pasăre rară.

Ionescu era un stricat şi de crud umbla pe la muieri. Îi spuneam de Pipiţa şi, al dracului, tot cu ea s-ar fi plimbat. Îmi amintesc că atunci când a sărutat-o pe Pipiţa s-a ales cu două palme şi vine Pipiţa şi-mi spune:

– Dl. ofiţer este foarte îndrăzneţ. Şi avea dreptate. Era foarte al dracului. Câteodată ne plimbam toţi trei, eu, Ionescu Gheorghe de la Liceul Militar şi celălalt Ionescu Gheorghe din Turtucaia. Acela era timid şi mai ruşinos. Ne despărţeam, uneori, alteori mergeam laolaltă cu fetele şi râdeam, glumeam şi eram fericiţi. Ne mai plimbam şi cu Lazăr. El, mai mereu, umbla în uniforma de cercetaş. Fratele meu, Gică, era comandantul cohortei. Lazăr era un băiat naiv şi foarte ruşinos, ca o fată mare şi ne respecta foarte mult că eram elevi, era foarte educat şi inteligent cu toate că nu era elev.

Era obiceiul ca în luna august, în fiecare an, să se facă bâlciul. Un fel de Moşi, ca la Bucureşti. Ţinea trei săptămâni. Cu plăcinte, căluşei, toboşari, scrânciob, gogoşi, „La gogoaşa înfuriată”, elevi, eleve, fete, băieţi, unii şmecheri, alţii fraieri, panorame cu fel de fel de pramatii, de şmecheri, din Bucureşti, bazare, circul „Sidoli”, circul „Stroici”, Vasilache şi Mărioara – cele două păpuşi care stârneau hazul şi râsul tuturor spectatorilor.

Era şi un obicei frumos: fiecare băiat şi fiecare fată avea în mână câte o minge, cu elastic, făcută din hârtie şi rumeguş. Când treceai pe lângă o fată şi dacă îţi plăcea o atingeai uşor cu mingea în spate, era un fel de salut. Fata, la rândul ei, îţi răspundea la fel.

Erau unii derbedei care puneau în minge şi pietre şi se răzbunau pe fetele care nu le dădeau atenție. Un fel de Ciucur Dumitru al anului 1985.

Noi, elevii, cum am mai spus, aveam lumea noastră aparte, ne mai loveau şi celelalte fete care nu erau eleve, dar mai rar. Fiecare din ele avea iubit, şi, ca să nu ne expunem, le răspundeam şi lor, dar mai rar şi cu bunăvoință, bineînțeles că le cunoşteam bine. Dacă o fată te simpatiza mai tare, te lovea cu mingea mai tare. Câteodată ne băteam cu mingea cu fetele, reciproc, până mingea se rupea şi rumeguşul se împrăştia în capul fetelor şi pe hainele băieților.

Doamne, Dumnezeule! Ah, cum eram de fericiți. Veneam seara acasă, mă culcam şi adormeam cu capul în pernă plângând, pentru că fata cutare mi-a dăruit clipe fericite, platonice. Cât despre domnul elev de la Liceul Militar, el încasa multe mingi şi nu era capabil să învingă singur fetele şi-l ajutam şi noi. Ceilalți colegi ai mei erau pizmăreți şi invidioşi pe mine din cauza anturajului pe care îl aveam. Aşa am fost întotdeauna.

Se întâmpla să ne întâlnim cu dirigintele meu, I.V. Şoricu. Când ne vedea în anturajul fetelor, se bucura şi ne răspundea la salut cu pălăria, se descoperea şi ne zâmbea prietenos. Minunat om, parcă îl văd cu ochelarii aceia pe ochi şi cu figura distinsă. Ne inspira respect, iar elevii şi elevele îl simpatizau. De multe ori avea discuții aprinse despre felul cum ne trata prof. Grigorescu, care vedea în anturajul nostru ceva monstruos, adică discuția elevilor lui cu fetele de la alte şcoli. Îmi amintesc că odată s-au certat în fața elevilor şi Şoricu l-a amenințat că-i face raport la Minister pentru purtarea grosolană pe care o are față de elevi.

Cum am mai spus, la Bâlciul din Oltenița veneau circuri, unde se dădeau spectacole minunate, cu artişti cu o înaltă calificare profesională. Îmi amintesc că ei lucrau la trapeze sub cupola circului, iar jos aveau plasa de protecție care le salva viața în

cazul unui pas sau a unei mişcări greşite. De multe ori se aruncau de sus în plasă, făceau salturi mortale şi câte altele. Năzbâtii mai făceau şi clovnii. Era o hărmălaie că se auzea din centrul oraşului. Parcă şi timpurile erau altfel. Pe căldura înăbuşitoare umblau turcii cu fes în cap şi cu un alambic în spate în care țineau „braga” rece. Când îți era sete, turcul se apleca puțin şi braga venea în pahar. O beai, te ştergeai la gură şi plecai mai departe. Tot în bâlci se găseau grătare cu cârnați, cu mititei, pastramă de oaie care puțea de la o poştă, dar, de..., o dată era bâlciul pe an. Mai erau şi tiribombe, flaşnetari cu planete, care îți ghiceau de noroc şi care cuprindeau: „vei fi bogat”, „pe nevastă o va chema Mărioara, Marinca etc.”, „vei avea X sau Y copii”. Îmi amintesc că odată a luat Ionescu o planetă şi probabil flaşnetarul a greşit adresa, prin aceea că a dat papagalului să scoată biletul de la cutiuța femeilor. Şi numai ce citeşte Ionescu că „la anul vei fi măritată şi peste doi vei avea doi gemeni, dar să te îngrijeşti că vei fi bolnavă de brâncă”. A fost un râs de pomină.

CAPITOLUL 3.

Pe întinderea fluviului

Cam pe la sfârşitul clasei a III-a a început să-mi miroasă şi mie a fete. Mă încurcasem cu o fată de la Şcoala de Menaj, Roman Gica. Era o fată urâţică şi timidă. Colegele ei râdeau de ea. Eu, seara, când mă duceam la Obor ca să conduc pe colegul meu de clasă, la întoarcere treceam pe la Gica pe stradă. Ea mai avea încă două surori. Una era măritată cu băiatul dascălului Mitică, Sandu. Nu ştiu ce meserie avea, dar ştiu că era intelectual şi totodată dirija corul bisericii. Pe nevastă-sa o chema Didina. Şi cum ziceam, surorile ei erau la poartă şi o strigau:

– Ieşi Gica afară, că îţi vine Ganea!

Ea, de ruşine, se ascundea şi sora ei mijlocie o aducea la poartă. Dascălul Mitică cânta fonfăit, pe nas, că, Doamne iartă-mă, te bufnea râsul de aşa glas. Pe lângă Sandu mai avea şi alţi copii şi cu unul din ei eram prieten. Într-o duminică eu, fratele lui Sandu, Gica şi cu sora ei mijlocie ne-am dus pe câmp. Fratele lui Sandu era cumnat cu Gica şi cu sora ei mijlocie, noi ne-am vorbit ca să stăm jos. Pe maidan erau tufe de scaieţi şi de mărăcini şi ne-am dat după o tufă şi am început să ne giugiulim. Gica se temea de mine. Ceilalţi nu ştiu ce au făcut că sora Gicăi l-a lăsat pe cumnatul ei şi a venit la noi. Mai târziu el mi-a spus ce a vrut să facă.

Odată am condus-o pe Gica acasă. Am sărutat-o şi am văzut că nu-i mare scofală. Era răcită şi m-a umplut de muci. Biata fetiţă, era o mucoasă simpa-

tică. Când terminam cu ea mă întorceam înapoi şi se întâmpla să găsesc la ora aceea pe cineva, de obicei găseam pe Vasilica Fundăneanu, sau pe Bălățica Silvia împreună cu Ninu Elena. Mă mai plimbam cu ele şi veneam acasă mai târziu. Mama mă aştepta şi mă întreba:

– Culăiță! Ai fost cu fetele la plimbare?

Când eram adolescent aveam două vârtejuri în creştetul capului şi îmi spuneau vecinele că voi avea două neveste şi când te gândeşti că aşa s-a întâmplat.

Îmi amintesc că de Crăciun, înainte de a ne aşeza la masă, era obiceiul de a da de pomană pentru cei morți. Se lua o felie de pâine frumos tăiată, sau de cozonac, se înfigea o lumânare în ea, se aşeza pe o farfurie curată, se mai puneau şi cârnați şi caltaboşi şi vecinii împărțeau unii altora pentru pomenirea răposaților. Totodată îmi amintesc obiceiurile de Crăciun. De exemplu, să zicem că joia cădea Crăciunul. Noi, colindătorii, umblam cu Moş Ajunul în seara de marți spre miercuri şi aveam câte o traistă de gât şi începeam:

Bună dimineața la Moş Ajun
Am venit şi noi o dată
La un an cu sănătate
Maica Domnului să ne ajute
La covrigi şi la nuci multe
La anul şi la mulți ani!

Gospodina ieşea din casă şi ne întreba:

– Câți sunteți şi ai cui sunteți?

– Noi suntem, țață Maria! Culaie al Siții, Gheorghe al Siții şi doi ai lui țața Suzana. Ne dădea covrigi, mere, nuci, iar cei care erau mai bogați ne dădeau şi bani.

Memoria morților era foarte respectată şi se dădeau bani de câte un leu. Era la fel ca un timbru mare fiscal. Când terminam şi înghețam de frig, veneam cu traistele pline. Bănuții îi dădeam mamei şi ne apucam să mâncăm covrigi, după ce îi coceam pe

spor ca să se moaie. A doua zi începea „Brezaia”, care era un fel de capră, un costum în care se băga un om care ciocănea cu ciocul. Moşul avea un corn pe cap şi barba de iepure. Noi, copiii, după el, ca la circ, iar gospodarii dădeau de băut unora. Să-i fi văzut cum trăgeau din sticlă pe gaura costumului de la brezaie. Cât priveşte moşul, îşi dădea barba la o parte şi sugea sticla întocmai ca un prunc care suge la țâța mamei. Ba moşul se lua după fete şi după femeile tinere, că îți era mai mare dragul să le vezi pe femei unite cum se luptau cu moşul de la brezaie ca să-şi scape prietena din ghearele lui, ca să nu le sărute. Însă, totuşi, mai cădea câte una pe bec şi după un sărut se lingea moşul pe buze, ca Hector pe cosor şi îşi mângâia barba, adică blana de iepure. Mai spre seară umblam şi noi cu colindul:

Trei păstori se întâlniră (bis)
Raza soarelui, floarea soarelui
Şi aşa se sfătuiră.

Haideți fraților să mergem
Haideți fraților să mergem
Raza soarelui, floarea soarelui
Haideți fraților să mergem

Floricele să culegem
Şi să facem o cunună
Să o ducem lui Hristos
Să ne fie cu folos

Sculați, sculați boieri mari
Florile dalbe flori
Sculați voi români plugari
Florile dalbe flori

Că vă vin colindători
Florile dalbe flori
Noaptea pe la cântători
Florile dalbe flori

Etc., etc., etc.

În prima zi de Crăciun umblam cu Steaua. Pe atunci se găseau în comerț poze frumoase făcute special pentru stea. Nu conta ziua, nici ceasul, oricând erai primit şi binevenit. Colindam toate străzile oraşului Oltenița, de dimineață până seara, însă când veneam acasă, eram cu toții mulțumiți şi cu traista plină. Pretutindeni era belşug şi fericire. Azi nu-i nimic în afară de sărăcie.

De dimineața până seara masa era întinsă, casa plină de musafiri, unii plecau, alții soseau, pretutindeni în întregul oraş răsuna glasul colindătorilor cu cântările sfinte în memoria aducerii aminte despre Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos. Nu ca astăzi, când ateismul proclamă şi transformă Crăciunul în „Sărbători de iarnă". Când intram în casa gospodarului,unde erau musafiri cu chef,ziceam:

Să fie de bine
La mic şi la mare
La toți câți se află
În astă adunare

Vivat,să trăiască
La toți câți sunt în casă
Şi să ospăteze
La această masă.

Apoi cântam:

Steaua sus răsare
Ca o taină mare
Steaua luminează
Şi adeverează

Steaua străluceşte
Şi lumii vesteşte
Că astăzi curata,
Prea nevinovata

Fecioara Maria
Naşte pe Mesia
În țara vestită
Bethleem numită.

Etc., etc.

Apoi:

Adam dacă a greşit,
Domnul din Rai l-a gonit,
Din Raiul cel din Eden,
Osândit cu greu blestem.

Adam dacă a văzut
Că-n greşeală a căzut,
Cu jale la Rai privind
Şi către dânsul grăind.
Etc. etc.

Apoi:

Trei crai de la răsărit
Spre stea au călătorit
Şi merg după cum citim
Până la Ierusalim

Acolo dacă au ajuns
Steaua-n nori li s-a ascuns
etc., etc., etc.

Şi alte colinde, care mai de care mai frumoase şi mai minunate. Nu numai în Oltenița, ci în toată țara, pe întregul glob pământesc, „Creştinismul" împreună cu Oltenița ridicau, prin colindele lor, imnuri de slavă naşterii Domnului Nostru Iisus Hristos. Oh, ce frumos era! Uitai de sărăcie şi de grijile cele pământeşti, nu ca astăzi, când ateismul îşi bate joc de acele obiceiuri frumoase, de acele timpuri când pământul gemea de bucurie, ținând pe el creştinii lui Iisus.

Azi este marți, 20-08-1985, când scriu. Şi plâng după acele vremuri care au apus pentru totdeauna, pentru mine. În toată săptămâna Crăciunului, inclusiv Anul Nou şi Boboteaza, se colinda zilnic. Mai târziu, numai sărbătoarea. Spre exemplu, se colinda cele trei zile ale Crăciunului, de Sfântul Vasile (Anul nou), de Bobotează şi de Sf. Ioan (7 ianuarie). Gospodarii ne primeau cu drag, cu bucurie. Eram încărcați cu daruri şi cu bani. Sărăcia din zilele noastre, pe care a adus-o ateismul, n-a existat în timpul copilăriei şi adolescenței mele.

Țăranii erau evlavioşi şi cu frică de Dumnezeu, veşnic cu zâmbetul pe buze. Te primeau în casa lor, nu ca astăzi, când profită că nu ai mâncare şi te jupoaie de bani şi au schimbat grajdul cu garajul. Azi, țărănoiul prost şi îngâmfat te disprețuieşte, iar tu, orăşeanul, nu ai ce face şi îi dai toți banii lui, deoarece Statul nu aduce ce trebuie şi noi trăim de azi pe mâine. Dar să nu încurc ițele. Astea urmează să fie

scrise separat. Aici este vorba de timpurile din adolescența mea.

Am uitat să spun că în seara de Anul nou (Sf. Vasile) mergeam cu pluguşorul. Aveam ciomege la noi, traista în gât şi eram rebegiți de frig, clopot nu aveam, aşa că ziua luam cutii de conserve, puneam pietre înăuntru şi la capăt le turteam. Când scuturai cutia, făcea un zgomot infernal, mai ales că le legam una de alta şi le atârnam de gât, eu şi cu ceilalți copii din ceată, în diagonală, şi săream în sus ca să sune. Alți copii aveau bice şi să fi văzut ce hărmălaie se stârnea când intram în curtea gospodarului şi, la una, două, trei începeam: „Aho, aho, copii şi frați, stați puțin şi nu mânați” etc., etc., etc. Să fi văzut maică măiculiță ce tărăboi ieşea. Câinii lătrau, cutiile de conserve sunau, bicele trosneau şi noi ahooooo..., de nu mai da biata gospodină să iasă afară şi să ne întrebe:

– Câți sunteți? A, eşti şi tu Culaie al Siții? Ne număra covrigii sau bobârnacii şi nucile şi pe aici ți-e valea, la altă casă.

Da’ ce să vezi, îmi aduc aminte că la o casă era o fată mare şi a dracului, cum am început să facem gălăgie a ieşit afară cu un cotoi de mată şi l-a aruncat după noi.

– Firea-ți voi ai naibii de golani! Şi s-a luat cu o prăjină şi cu câinii după noi.

Să fi văzut fugă. Fugeam unul după altul şi câinii după noi, iar în urma noastră fata. În ziua de anul nou când ne-am dus cu steaua, ne-a recunoscut şi țin minte că ne-a spus:

– Măi Culaie! Nu v-a fost ruşine să veniți în halul ăsta, cu cutiile de conserve? Să-mi faceți mie ruşinea asta? Au fost flăcăi cu buhaiul şi i-am primit cum se cuvine. Bine că nu v-am prins.

– Ne iertați şi bogdaproste. Cred că la Angela Pescaru am pățit-o, sigur nu ştiu, că ea era şi frumoasă foc şi dată dracului.

Şi întrucât am multe de spus, pe care voiesc a le scrie, să mă ocup şi de Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos (Sfintele Paşti). Nu țin minte dacă era obiceiul de a colinda, însă erau alte obiceiuri frumoase care ne făceau fericiți.

Începând cu postul sfintelor Paşti şi până în ziua de Paşti se ținea post, şapte săptămâni. Miercurea şi vinerea se țineau deniile, iar în ultima săptămână, adică de la Florii şi până în ziua Paştelui, se făceau deniile în fiecare zi, seara. În joia mare se citeau cele 12 Evanghelii. La Evanghelia a şasea se scotea crucea mare din altar şi se aşeza lângă altar mai jos, spre credincioşi, iar în Vinerea Mare avea pusă o masă cu lumânări şi sfeşnice aprinse tot cu lumânări şi era obiceiul să trecem pe sub masă şi să sărutăm crucea de trei ori. Tot în Vinerea Mare se oficiază denia cu cântarea Prohodului de îngropăciune a Domnului Nostru Iisus Hristos. Doamne, Dumnezeule ce frumos era când se formau cete, cete de băieți şi fete şi cântau prohodul. Primul era preotul de la altar care începea prohodul după cum urmează:

În mormânt viața
Pus ai fost Hristoase
Şi s-au spăimântat oştirile îngereşti
Plecăciunea ta, ce mult o preamărim.

Şi apoi prima ceată continua:

Dar cum mori viața
Şi cum şezi în groapă
Şi deşertăciunea gropilor morților

Cuvine-se dar să cădem la tine ziditorule
În mormânt se încuie ca un muritor etc., etc.

Neamurile toate
Lauda îngropării ți-o aduc
Hristoase al meu
Primăvară dulce
Fiul meu cel dulce

Frumusețea unde ți-a apus.

Când înconjuram biserica cu făclia aprinsă în mână, noi, elevi şi eleve, eram cuprinşi de o evlavie adâncă cântând imnul de jale şi lăcrimam cântând:

Mergi la cer şi te aşează
Lângă tatăl Creator
Tu ce laşi în lume pace
Iisuse salvator.

Apoi

Doamne miluieşte
Doamne miluieşte
Doamne miluieşte

Apoi

Sfinte Dumnezeule
Sfinte tare
Sfinte fără de moarte
Miluieşte-ne pe noi.

Era o evlavie şi o sfințenie mare. Pământul Olteniței se cutremura de credința credincioşilor din vremurile mele. Era o profundă evlavie în rândul tineretului şcolar şi în rândul celorlalți tineri. Sunt de 74 de ani. Azi este miercuri, 24 august 1985, când scriu aceste rânduri, cu lacrimi în ochi. Este ora $17^{50.}$ Plânsul mă îneacă, în casă. Şi vremurile de atunci trec prin fața ochilor ca filmul unui cinematograf. Acest obicei l-am adus şi la Baia Mare. Amănunte când ajung la capitolul Baia Mare.

Ne despărțeam de fete şi veneam acasă. Sâmbăta urma spovada. Mi se pare că spovada era toată săptămâna, iar sâmbăta mare era Cuminecătura. Tot sâmbăta spre duminică începea slujba Sfintei Învieri a Domnului Nostru Iisus Hristos. Intram la orele 24 şi ieşeam spre ziuă, la orele 8 ajungeam acasă. Stăteam toată noaptea. La sfințit se aduceau două ouă roşii şi caş de oaie. După o săptămână de post zi de zi, ziceai rugăciunea, luai o felie de caş şi ouă, luai anafură şi cu evlavie urma să te aşezi la masă. Toată noaptea

învierii se înălțau imnuri de salvă şi de mărire în amintirea Învierii Domnului Nostru Iisus Hristos. Oamenii erau atunci mai simpli şi mai buni. Se iubeau unul pe altul, că nu erau unşi cu toate unsorile ca în zilele noastre.

Înainte de a ne aşeza la masă se tăiau felii de cozonac şi ouă roşii şi se împărțeau la oamenii săraci. În felia de cozonac se înfigea o lumânare aprinsă şi se ducea la vecini pentru pomenirea morților. Aceasta era o datorie sfântă şi nimeni nu se abătea de la ea. Dacă tăiam sau nu miel nu îmi amintesc, dar ştiu că eram fericiți şi sătui. Mama înroşea 100-150 de ouă, noi, copiii, ne jucam cu ouă, le ciocăneam şi dacă îl spărgeam era copilul obligat să-mi dea mie oul, şi, dacă al meu se spărgea, la fel,eu trebuia să-l dau. Numai că al meu nu se prea spărgea, că era de lemn şi smălțuit şi câştigam o mulțime de ouă. Ne plăcea să strângem ouă multe şi să dăm din ele şi la copiii săraci, că aşa zicea mama, că dacă avem ceva ce ne prisoseşte, să dăm şi la acela care nu are. Când dădeai ofranda ziceai:

– Vecino, primeşte această împărțeală, pentru pomenirea morților. Şi o dădeai vecinei cu lumânarea aprinsă. La care ea zicea:

– Bogdaproste, țață Siță!

Când ne aduceau vecinii, la fel mulțumeam cu bogdaproste. Aşa era obiceiul.

Se cânta „Hristos a înviat” pe stradă şi nu îmi amintesc să fi văzut un om beat în ziua de Paşti. Nu ca astăzi, că dorm prin şanț cu curul pişat şi căcat, iar la gură, ca podoabă, o balegă de borâtură, cum s-ar zice, s-a îmbătat şi s-a căcat pe cur şi pe gură. Omul nou, din epoca marilor înfăptuiri.

– Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Aşa erau timpurile pe vremea aceea. Plâng şi simt o melancolie lăuntrică. La şcoală era vacanță şi lumea sărbătorea cele trei zile ale Sfintelor Paşti.

Ca sărbători naționale aveam „10 Mai”, Ziua Eroilor (Înălțarea la cer a Domnului Nostru Iisus

Hristos). După defilare mergeam în cimitir şi primeam colivă de la lume. Era foarte bună şi gustoasă şi se împărțea pentru eroii căzuți în luptă.

Şi acum să povestesc toate sărbătorile pe care le țineau atât şcolile, cât şi instituțiile, întreprinderile şi chiar hamalii în port. În luna ianuarie: Anul nou, pe 6 Boboteaza, pe 7 Sfântul Ioan Botezătorul. Atunci eram în „vacanța de Crăciun”, nu ca astăzi în „vacanța de iarnă”. Pe 2 februarie se sărbătorea Întâmpinarea Domnului. Pe 25 martie, Buna Vestire. În aprilie, Sfintele Paşti, care câteodată cădeau şi în luna mai. Pe 23 aprilie, Sf. Gheorghe. În 21 mai, Sfinții Constantin şi Elena. Pe 29 iunie, Sfinții Petru şi Pavel, când era şi sfârşitul anului şcolar şi se ținea serbarea de sfârşit de an şi se împărțeau premiile. În 20 iulie, Sfântul Ilie. Am uitat sărbătoarea zilei de 10 Mai, Ziua Independenței României. Pe 6 august, Schimbarea la față a Domnului Nostru Iisus Hristos. În 15 august, Sfânta Marie, mare. Atunci eram în vacanța mare. Pe 29 august, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. În 8 septembrie, Sfânta Marie, mică. În 26 octombrie, Sfântul Dumitru. Pe 8 noiembrie Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavril. În 6 decembrie, Sfântul Nicolae, 25 decembrie, Naşterea lui Iisus Hristos.

În vacanțele respective corpul didactic nu mergea la şcoală, însă primea leafa. Îmi aduc aminte că, sub conducerea fostului om politic Iuliu Maniu, se auzea că de luni de zile profesorii şi învățătorii nu au primit leafa, însă cauza nu am ştiut-o.

De Ziua Eroilor, când mergeam în cimitir, mi-a rămas întipărit în minte un monument de marmură de culoare neagră şi în el era săpat un oval şi în oval se afla fotografia unui boier mare din Oltenița care a fost student în drept. Îmi amintesc că scria: „Ca o zi cu soare,/ De Mai împlinit,/ Aşa te-ai dus cu zile,/ Odorul meu iubit”. Țin minte că am făcut cofrajul unui monument în cimitir şi în care s-a turnat beton la capătul mormântului. Peste ani, când m-am dus la

Oltenița, am mai văzut acel monument şi mi-am adus aminte că în părțile laterale erau două statuete de marmură la fiecare extremitate, mi-am adus aminte cum eu lăsasem firidele acelea goale. Lucrarea îmi pare că era condusă de un inginer. Pe atunci monumentele erau rare şi numai cei bogați le aveau. Astăzi toți măgarii şi cioflingarii au monumente, de nu mai ai unde să-ți îngropi morții din cauza viilor şi şarlatanilor care s-au îmbogățit şi plătesc în viață locul de veci.

Şi, acum, iarăşi despre mine. Cum am mai spus, mama a lucrat la Regie ca muncitoare şi ca observatoare. Pe atunci era la Regie un inspector de circumscripție Săndulescu, care avea trei fete. Pe cea mare o chema Elena şi îi spunea Ticulica, pe cea mijlocie o chema Eugenia şi îi spunea Basu, iar pe a treia, o chema Cornelia şi îi spunea Nicuşoară. Pe atunci boierii erau oameni buni şi cu credință în Dumnezeu. Erau boieri care aveau slugi şi a fost cazul că, dacă se întâmpla ca un băiet să învețe bine şi sluga era om de treabă, boierul l-a ținut la şcoală pe cheltuiala lui şi copiii umblau la şcoală împreună. Erau cazuri rare, dar erau.

Cât îl priveşte pe inspectorul Săndulescu, nu ştiu cum s-a întâmplat că mama nu s-a mai dus la Regie şi s-a dus ca menajeră la ei acasă. Mergea dimineața şi venea seara. Deci eu eram toată ziua singur acasă cu fratele meu Gică. Îmi amintesc că domnul Ivanovici m-a luat la internat, dar numai cu mâncarea. Mâncam la internat, dar când veneam acasă tot foame îmi era. Mama mă întreba:

– Culăiță, îți este foame?

Eu îi răspundeam că da. Însă totuşi gustam un pic. Băieții săraci erau ajutați de şcoală. Erau doamne care se ocupau, „Doamne de Caritate” şi patronau câte un elev bun şi avea şi şcoala fonduri. Era o altă lume atunci, o lume bună, fără sărăcie că astăzi. Mâncarea era destulă şi lumea nu era aşa de deşteaptă că acuma. Pe vremea mea nu exista

„Incompetența". La inspectorul Săndulescu mama nu a dus-o rău, întotdeauna seara, când venea acasă, aducea cu ea de ale gurii şi câte o haină, când şi când. Eu am început să mă duc mai des la Regie. La Regie era o curte frumoasă cu boschete de flori şi rondouri frumoase, era un grădinar care le îngrijea, erau şi migdali al căror fruct era un simplu sâmbure.

Într-o zi am găsit un inel în formă de şarpe. Era în dreptul ochilor o mică pietricică de rubin. Eu, copil fiind, adică adolescent, i-am arătat inelul cucoanei şefului de depozit, Muți. Cucoana l-a luat şi mi-a mulțumit frumos, zicând că inelul este al dânsei. Pentru fapta asta a mea mama s-a bucurat şi m-a lăudat de felul cinstit în care m-am despărțit de inel. Azi, în anul 1985, când scriu aceste rânduri, îmi vine să râd de prostia mea în sensul cuvintelor, „cinste şi corectitudine" ha...! Ha...! Ha...! Astăzi ar fi râs şi curcile de mine.

Îmi amintesc că într-o vacanță, inspectorul Săndulescu m-a băgat la atelierul de tâmplărie al depozitului de fermentare a tutunului. Şeful atelierului era unul nea Vasile şi mai lucra încă un lucrător. Erau ai dracului amândoi şi vorbeau măscări cu femeile când veneau cu lădițele la reparat. Mai era unul care făcea în timpul liber înghețată. Nu ştiu ce serviciu avea pe la Regie, dar ştiu că avea o fată foarte rea de muscă, aşa ziceau gurile rele. La contabilitate lucra unul, nea Jean, şi ăla era al dracului. Vorbea cu mama cuvinte cu două înțelesuri. La fel ca nea Vasile. Mai era o supraveghetoare cu numele țața Obilişteanu. Şi aia se lua în gură cu ei zicându-le:

– Mai tăceți dracului, că va aude băiatul lui țața Sița. La fel şi mama îi ocăra, dar ți-ai găsit, mai tare se întărâtau. Mai era şi domnul Popescu, un om brunet, leit țigan, acela era ajutorul şefului de depozit. Venea pe la atelier şi când venea câte o fată cu lădița zicea:

– Fă Cristino! Nu vrei să-i rupi ața lui Nicolae?

Fata îl ocărea:

– Să-ţi fie ruşine, domnule Popescu, că vorbeşti prostii faţă de un băiat, faţă de un copil.

– Ei, tu, Cristino! Să-l vezi pe Nicolae, ce ţi-ar face el!

Eu mă înroşeam tot şi-mi lăsa gura apă, deoarece Cristina era o fată frumoasă. De, noi, elevii, eram pe atunci consideraţi copii în ochii lor, cu toate că aveam 15-16 ani şi deja sărisem pârleazul. Frumoase timpuri.

Mai târziu am început să umblu şi după femei şi-am văzut că nu-i rău. Mi-am adus aminte de fata de la salon, de la Bârsan, când mi-a spus că am să vin eu la ea mai târziu şi m-am ţinut de cuvânt. Dar mă feream să dau ochii cu colegul Bârsan, fiul patroanei fetelor de la salon.

Între timp inspectorul Săndulescu a fost mutat la Silistra. Când mama a reluat serviciul la ei, adică la Săndulescu, eram copii de 10-11 ani şi eu şi fratele meu am crescut laolaltă cu fetele lui Săndulescu. Mai târziu, cucoana a născut un băiat pe care l-a chemat Dumitru, „Nunucu". Înainte de a fi eleve la liceul din Olteniţa, fetele lui Săndulescu au fost un timp la Gimnaziul de fete din oraşul Turtucaia. Când eu mergeam la plimbare cu Ioneştii, treceam prin dreptul Gimnaziului de fete şi ele ne făceau cu mâna din curtea şcolii şi de la fereastra sălilor de curs. Noi le răspundeam la fel, dar cu frică, pentru că pe vremea aia era foarte strict. Îţi lua profesorul numărul de la emblema de la mână şi te trezeai eliminat din şcoală, disciplinar, timp de şapte zile. Aceeaşi pedeapsă se aplica şi când nu aveai emblema la mâna stângă. Şi elevii particulari, cu toate că nu erau în uniformă şi se îmbrăcau civil, cu pălărioara pe cap şi cravata la gât, erau obligaţi să poarte, cusute la haină, pe mâneca stângă, emblema liceului şi numărul matricol. Era o mare fală pe vremea aceea să fii elev. Când fetele lui Săndulescu s-au mutat la liceul din Olteniţa, ele erau aduse cu trăsura. Era trăsura cu caii Regiei şi venea şi la mine la şcoală şi cu toţii mergeam la

Regie. Erau zile când dormeam în pat cu toţii laolaltă. Mâncam laolaltă, însă eu mâncam la altă masă, împreună cu mama. De multe ori se deranja cucoana de la masă să aducă felul doi sau trei, însă mama i-o lua înainte şi totdeauna ea servea la masă. De multe ori cucoana o certa pe mama şi mama plângea. Atunci nu-mi dădeam seama, dar azi mă gândesc cu durere la suferinţele mamei. Noi, copiii, ne jucam. Acum eram mai mărişori, 13-14 ani, jucam Popa Prostul şi Basu mă săruta pe gură lung şi apăsat. Nicuşoară mă săruta mai rezervat. Începuse să-mi miroasă a fustă sau uniformă de fată şi de, vorba aia, când eram singuri în grădină, mă gândeam şi unde nu trebuie şi ce să fac cu Basu în mălai. Dar mă oprea timiditatea. Nu degeaba Pipiţa mă făcea bleg. Ei, dar anii treceau şi noi creşteam, ele erau fetele boierului şi noi copiii menajerei. Ştiu că mama avea cheile de la toată casa şi de la cămară şi cucoana, când avea nevoie de ceva, zicea:

– Siţo! Te rog să-mi dai sau să-mi faci cutare lucru. Sau, să serveşti musafirii. Acest respect era sfânt şi banii ce-i aveau în casa mama ştia de ei. Totuşi eu eram mai respectat de ei, pe considerentul că eram elev, învăţam şi eu franceză ca şi ele, profesoara era aceeaşi, învăţam muzica, cu Şoricu, care ne-a fost diriginte în toţi anii de şcoală.

Am început să avem şi un cor mixt în şcoală. Îmi amintesc că am cântat şi în corul bisericii la dirijorul Sandu, băiatul dascălului Mitică, cumnatul lui Gica, însă anii şi lunile nu le mai ţin minte. Toate se învălmăşesc în capul meu, de aceea scriu ceea ce îmi amintesc. Ştiu că studiam în particular şi Ştiinţele Oculte. Erau nişte reviste de profesorul Nicolau. De! Erau la modă pe vremea aceea şi măgăriile astea. Îmi amintesc de mama cum mă petrecea la poartă când plecam la plimbare. Mă petrecea până dispăream din raza ei vizuală. Săraca, mult m-a iubit şi mult a ţinut la mine fără ca eu să-mi dau seama. Inspectorul Săndulescu a fost transferat la Silistra, iar mama a

trecut cu serviciul la domnul Staicu, care i-a luat în primire gospodăria. Şeful de Depozit avea o fată cu numele Otilia. O fată bătrână, blondă, care cânta la pian. Era o cucoană cultivată şi foarte populară. Avea un iepure sălbatic, care era domesticit. De multe ori îl luam în braţe şi mă zgâria. Numai pe domnişoara Otilia nu o zgâria. Într-o zi, îmi amintesc că l-am scăpat afară din casă şi dus a fost. Nu l-a mai văzut nimeni. Situaţia ei matrimonială nu am cunoscut-o. După şeful de depozit a venit altul, cu numele Moş, din Oltina. Şi la el a fost mama menajeră. Cucoana ăstuia mereu avea guvernantă. Îmi amintesc că pe atunci începea să se audă de aparatele de radio cu «galenă». Cumpăra piesele şi el le monta. Îmi amintesc că avea o prăjină lungă în care era agăţată antena şi avea căşti la ureche. Prindea postul cu ajutorul unui detector în care era introdus un cristal şi noaptea în pat, şedea cu căştile la ureche ascultând muzică.

Între timp, mama a fost chemată de Săndulescu şi dusă la Silistra. Pe atunci Silistra era a României Mari şi noi am rămas singuri acasă, pe capul unchiului Costică. Nu ştiu dacă mama i-a trimis bani unchiului Costică pentru întreţinerea noastră. Îmi amintesc că înainte de a mă ajuta şcoala, umblam cu haine cusute, din macat şi cu peticele în cur. Ştiu că făceam desenul şi mergeam la şcoală cu planşa, cu T-ul şi echerul în mână. Când sufla crivăţul de pe Dunăre, după ce coteam colţul străzii pe la Bascomache, îmi umfla vântul planşa şi mă trântea jos, pe zăpadă, iar căciula îmi cădea de pe cap şi o tot culegeam din zăpadă, aşa că arătam grozav de frumos, întocmai ca un om de zăpadă, când ajungeam la şcoală, care nu era aşa departe. Grozav îmi era de ciudă când trebuia să merg cu planşa la şcoală. Era pentru mine un chin când aveam desenul tehnic şi desenul ornamental. Ştiu că la desenul ornamental aveam un profesor de la Liceul „Constantin Alimonăşteanu” şi ne aducea piese din gips şi trebuia

să le desenăm, după model, în caietul de schițe. Fratele meu terminase şcoala elementară de meserii şi intrase în diferite servicii, la ateliere de tâmplărie particulare. Când au luat ființă ateliere de tâmplărie în cadrul şcolilor, o vreme a funcționat ca maistru în cadrul lor, pe urmă a lucrat la Societatea «Dunărea», pe urmă a ocupat servicii la Asociația Scriitorilor şi Compozitorilor, ca agent de încasări, pe la baluri şi serate, că pe vremea aceea erau destule. Ştiu că la 22 de ani s-a căsătorit cu Leonida, fata lui Ioniță Costea. Îmi amintesc că mă jucam cu ea, fără să ştiu că ea îmi va deveni cumnată. Din căsătoria lor au rezultat doi copii. Unul cu numele Jean şi mai târziu s-a născut şi o fată, cu numele Paula. Îmi amintesc că el, înainte de a se căsători cu Leonida, făcea curte unei foste eleve de la liceul din Oltenița Rurală, Didina Popescu. Gurile rele nu prea vorbeau de bine despre ea. Pe această femeie am întâlnit-o, după ani şi zeci de ani, în Bucureşti. Avea serviciul în cadrul Ministerului Sănătății. Scotea foi de drum. Având odată nevoie de foi de drum, m-am dus, după ieşirea din Spitalul Colentina, secția Boli Profesionale, în anul 1965, şi acolo ea m-a cunoscut, după datele ce le-am dat la completarea formularului. Era o bătrânică simpatică, coafată şi cu ochi jucăuşi în cap. M-a invitat la ea acasă, dar am refuzat-o politicos. Când s-a născut Jean, ştiu că avea nişte bubulițe pe cap. De fată nu-mi mai amintesc.

Şi acum voi căuta să sfârşesc cu fratele meu, să rămân numai eu singur, cu povestirea, ca să-mi fie mai uşor.

Deci, odată cu căsătoria lui Gheorghe, «Gică», se pare că ne-am despărțit. Ştiu că Leonida şi cu Gică şi-au cumpărat casă în Oltenița. Pe atunci, la Oltenița, serviciile erau greu de găsit. Fratele meu mai mult acasă a stat şi Leonida l-a ținut. Ea era o croitoreasă foarte bună. Îmi amintesc că odată a avut şi Salon de Croitorie, cu calfe. Fratele meu era un om foarte elegant şi bun la suflet. La fel şi Leonida, era o

femeie minunată. Leonida l-a iubit pe fratele meu foarte mult. Era un bărbat frumos şi elegant. De multe ori am stat şi eu pe capul lor. Mama era la Silistra. Când câştiga şi Gică, mergeau amândoi la plimbare, eleganți şi lumea îi respecta. De multe ori eu luam masa la ei.

Şi acum, iarăşi despre mine. Idilele. După ce am terminat de vorbit cu Gica Roman, de la Liceul de Menaj, m-am îndrăgostit de o bulgăroaică, Ioana Sfetcu, care era o fată cu o frumusețe ascunsă. Uniforma îi şedea bine şi cu părul în plasă. Ea era fata unui bulgar, grădinar de meserie. Avea o grădină mare şi frumoasă. La început foarte greu am putut pune mâna pe ea. Era foarte sălbatică şi nedusă la biserică. Când am ieşit prima dată cu ea la plimbare, în grădina publică, să-i fi văzut pe colegii cum se holbau la mine, mai ales Cămărăşescu Anghel. Acela era un ciufos al dracului şi a râs de ifosele mele, când m-a văzut cu ea. Altă fată, tot Ioana, ținea foarte mult la mine, însă eu nu mă uitam la ea pentru că nu era elevă, ci numai croitoreasă. De! Ce să-i faci, dacă uniforma era la modă, pe vremea aceea?

Stau la masă şi scriu. Afară este foarte cald. Soția s-a dus cu Niculina prin oraş, iar eu stau singur. Adina joacă şi cântă. Face gălăgie şi îmi strică socotelile. Sunt foarte supărat. Ieri, 23 august, pe la orele 2-3, am avut o criză de amețeală, care mă pune pe gânduri. Mi-a venit prin somnul de dimineață. Ce să-i faci? Toate se termină la marginea gropii, în cimitir.

Mă plimbam adesea cu Fundăneanu Vasilica şi cu sora ei, cu Bălățică Silvia, cu Ştefana şi mai rar cu Pipița. Mă feream de ea că mă făcea bleg, iar când încercam să o sărut, nu mă lăsa. Îmi zicea că sunt puşti. Odată, cum stăteau ele de vorbă, eu am profitat şi mi-am pus o oglindă pe pantof şi am încercat să-i bag piciorul pe dinapoi, între picioarele ei, să văd ce cur are, dar n-am reuşit. M-a amenințat cu degetul şi mi-a spus că încep să fiu mai îndrăzneț şi să am grijă să nu mă îmbolnăvesc de friguri. Mă

îndrăgostisem de Lana a lui Troacă. Era o fată frumoasă şi elegantă şi se plimba cu mine, dar nu aveam ce discuta cu ea. Nu era elevă şi pe noi, cei în uniformă, ne lua drept mucoşi. Când am sărutat-o, mi-a spus că dinadins s-a lăsat, să vadă cum ştie un puşti să sărute o fată. Mă topeam după ea. Pe urmă m-am îndrăgostit de Mărioara lui Pastramă. Părinții ei aveau băcănie, la şosea, în Oltenița Rurală, cartierul Atârnați. Şi cu aceea am terminat. Nici eu nu ştiam ce vreau. Îmi amintesc când lelea Maria era de serviciu, la şcoala primară de fete, mă jucam cu fata comerciantului din centrul oraşului, cu Neagu Octavia şi cu sora ei. Ele se considerau fete de boier. Pe atunci era la modă gimnaziul şi nu ştiu dacă fetele inspectorului Săndulescu au terminat liceul, dacă au avut bacalaureatul. Pe atunci majoritatea boierilor provenea din negustori de magazine, băcani, cerealişti, toți care erau bogați. Fetelor, pe atunci, le era destul gimnaziul şi se căsătoreau cu ofițeri. Pe atunci, când un ofițer se căsătorea, fata trebuia să aibă avere, dotă. I se trimitea şi fotografia fetei, care era o anexă la foaia de dotă. Şi fata lui Săndulescu, cea mai mică, Cornelia, când s-a căsătorit cu un ofițer, la fel, Săndulescu i-a dat dota şi le-a clădit o vilă în Bucureşti, care, după cum am auzit, s-a numit «Vila Cornelia». Basu şi Ticulica s-au căsătorit cu un şef de depozit, fiecare, iar mai târziu, Dumitru, «Nunucu», era elev la un liceu militar.

După ce mama a plecat la Silistra, îmi amintesc că m-am dus la Turtucaia. Între Turtucaia şi Silistra sunt 75 km. Şi, cum ziceam, ducându-mă la Turtucaia, am dormit la prietenul meu, Ionescu Gheorghe, care locuia aproape de Aleea Regina. Am dormit afară. Era o noapte senină şi ascultam cântecul greierilor. Deodată, ce-mi vine în gând? Să mă scol şi să pornesc pe jos la Silistra ca să-i fac mamei o surpriză. Zis şi făcut. Mă scol pe la orele două dimineața. Era o noapte lină, cu cer senin şi cu lună plină şi am pornit la drum şi am mers şi am mers, prin satele

turceşti, care erau departe unele de altele, cu nume turceşti: Samsanlr, Cadirlam şi vremea le mai ştie, eram tânăr şi mergem voiniceşte şi am mers vreo 50-55 km. N-am întâlnit, în drumul meu, nici țipenie de om. Cam pe la km 55 sau 60 am întâlnit un turc cu o căruță încărcată cu pepeni şi i s-a făcut milă de mine şi m-a luat în căruță cu el. Eu i-am făgăduit bani şi i-am spus că n-am bani la mine, dar mama este cu serviciul în Silistra şi va primi banii. Căruța turcului era foarte stricată şi hodorogită. Pe drum ni s-a rupt o obadă de la o roată şi spițele se sprijineau pe cercul de fier al roții. Mai încolo s-a rupt o altă obada şi uite aşa, numai cu trei roate şi a patra cu spițele pe jantă, am mers, cu băgare de seamă, până la marginea oraşului Silistra. A lăsat turcul căruța cu pepeni la un cunoscut şi a venit cu mine în oraş unde am găsit, imediat, locuința inspectorului Săndulescu şi pe mama, care era în curte, cu fetele. Şi a rămas mirată când m-a văzut şi, totodată, s-a bucurat foarte mult. A venit cucoana la turc, i-a plătit,mi-a dat altă cămaşă, eu m-am spălat bine, am mâncat, şi imediat am ieşit în oraş în recunoaşterea terenului. De bucurie nu m-am simțit obosit deloc. Mie, în viața mea, mi-a plăcut foarte mult să merg pe jos..

Îmi amintesc că odată nu aveam bani de tren. Eram în Bucureşti şi am plecat din gara Obor pe jos, la Oltenița. Am plecat pe la orele 21, seara. Îmi amintesc că era o noapte ca ziua şi mergeam pe jos. Ca trenul, am mers toată noaptea pe calea ferată şi în ziua următoare, la orele 10, am sosit în Oltenița. M-au văzut unele din fete când treceam pe la capătul porumbiştii şi când m-am întâlnit cu ele mi-au râs în nas:

– Ce, măi Culaie, n-ai avut bani de tren? Nu ți-a fost ruşine să vii pe jos? Aşa neamuri ai, că nu ți-au plătit un bilet de tren?

Şi cum spuneam: am umblat şi plimbat prin Silistra cam vreo trei zile. Erau foarte multe bulgăroaice în Silistra şi mai toate erau frumoase şi toate erau

brunete. În port, cânta muzica, era şi un mic parc. În oraş era alt parc mai mare şi muzica militară cânta în ambele parcuri, prin rotație. Am mâncat struguri, care erau altoiți şi aveau boabe mari, întocmai ca prunele. Pepenii erau foarte gustoşi şi foarte ieftini. Era viața de trăit, pe atunci, nu ca astăzi, că-i criză de toate şi țăranul te jecmăneşte fără milă, din cauză că statul nu aduce produse pe piață, din cauza «Incompetenței».

Nu ştiu în ce zi a fost sosirea mea la Silistra, dar plecarea o ştiu, că a fost într-o zi de duminică spre luni. Țin minte că aşa m-am simțit de bine, că noaptea, când am văzut vaporul-cursă că vine în susul curentului, m-am înfiorat. Arăta ca un oraş plutitor. Numai ce văd că se întoarce şi trage lin spre debarcaderul din portul Silistra. Era o noapte ca ziua. La orele 24, fix, era plecarea din portul Silistra. Un om, urcat pe vapor, a dat semnalul de plecare şi a cotit cu botul în largul Dunării şi a luat direcția în susul curentului apei Dunării. Şi au început zbaturile să bată apa şi vaporul să înainteze prin mijlocul fluviului. Pe ambele maluri era o privelişte foarte frumoasă. Am vizitat cabinele şi când am văzut că Silistra rămâne departe, am plâns după ea şi după fetele ce le-am cunoscut şi după Basu şi surorile ei, pentru că mă tratau ca pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lor. Pe puntea vaporului cânta o orchestră. Fete şi băieți dansau, alții jucau table. Scaune nu erau, ci numai şezlonguri. Am făcut cunoştință cu tineretul şi m-am simțit bine în societatea lor. Vaporul înainta mereu, prin noapte, tinerii mergeau departe. Ici-colo se vedeau geamandurile în apă, care marcau drumul vaporului. În urma lui lăsa valuri spumegânde, ce veneau de la paletele zbaturilor. Muzica răsuna frumos pe întinderea fluviului. La un moment, orchestra a început să cânte «Dunărea Albastră», iar cucoanele, în rochiile acelea lungi, de măturau podeaua, dansau cu domnii de la cabinele de la clasa I. Fluviul avea o rezonanță cu totul deosebită. Trecea vaporul pe lângă

colibele de pescari, se vedeau năvoadele pescarilor. Era o frumusețe, ca în rai, şi pe un mal şi pe celălalt. Ambele maluri erau ale României Mari, țara mea dragă. Plâng când scriu aceste rânduri.

*

Este ziua de duminică, 25 august 1985. Orele 12. Soția este plecată la biserică, iar eu plâng şi sunt singur cu Adina în casă. Doamne Dumnezeule, ajută-mă să nu mor până nu termin de scris aceste însemnări. Amin.

Ei, dar primul port care urma, era portul Oltenița şi vaporul la orele patru sosea în port. M-am pregătit să cobor. În zare se contura Căpitănia portului Oltenița. Vaporul a fluierat şi numai odată ce-l vedem că se pune de-a curmezişul Dunării şi treptat, treptat, vine lin, spre debarcaderul Portului Oltenița. Se leagă de stâlpii de pe mal, se pun pasarelele, iar eu, cu lacrimi în ochi, cobor, după ce mi-am luat la revedere de la societatea tinerilor cu care timp de patru ore am petrecut împreună câteva clipe din viața de toate zilele.

Fac o întrerupere şi revin la întâmplările mele. Acum vroiesc să scriu cântecele ce se cântau pe vremea aceea, când eram adolescent la Oltenița.

10 Mai

Un vultur veni din munte
Şi ne-a zis: români eroi,
Ştiu un prinț viteaz şi tânăr
Şi-o veni cu drag la voi.

Dacă vreți vi-l dau ca Vodă.
Noi cu toții: Să ni-l dai!
Şi ne-a dat pe Vodă Carol,
Într-o zi de 10 Mai.

Şi-a venit vulturul iarăşi,
Şi ne-a zis: popor român,
Eşti viteaz, de ce mai suferi
Jugul unui neam păgân?

Fă-te liber, dezrobeşte
Mândra țară care-o ai,
Şi noi liberi ne făcurăm,
Într-o zi de 10 Mai.

10 Mai ne-a fi de-a pururi
Sfântă zi, căci ea ne-a dat
Domn puternic țării noastre,
Libertate şi regat.

Ridicați cu toții glasul
Şi din şesuri şi din plai,
Să trăiască România,
Ura, pentru 10 Mai!

Ginta latină

Latină ginta e regină
În ale lumii ginte mari,
Ea poartă în frunte o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Mărirea ei, tot înainte
Măreț se-ndreaptă paşii săi
Ea merge în capul altor ginte
Vărsând lumina în urma ei.

Frumoasă, vie, zâmbitoare,
Sub cer senin şi aer cald
Ea se-oglindeşte în splendid soare,
Se scaldă în marea de smarald.

Baia Mare, 25.08.1985

Pe al nostru steag e scris unire

Pe al nostru steag e scris unire,
Unire în cuget şi simţiri
Şi sub măreaţa lui umbrire
Vom înfrunta orice loviri.

Şi acel ce-n lupta grea se teme
Ce însuşi e rătăcitor
Iar noi uniţi în orice vreme
Vom fi, vom fi învingători.

A întins armata noastră mâna
Ca să păzim un scump pământ
Dreptatea e a lui stăpână
Şi Domnul e-adevărul sfânt.

Şi-n cartea veşniciei scrie
Că tari şi neamuri vor pieri
Iar scumpa noastră Românie
Etern, etern, va înflori.

25.08.85, Baia Mare

Cântec

De la Dunăre la Sena,
Din Carpaţi la Pirinei,
Ginta nobilă latină
Şi-adună poeţii săi.

Şi ţinând în mână cupa,
Blânda mamă le vorbi:
Cel ce va cânta mai bine
Astă cupă va primi.

Toţi iau lira şi-o acordă,
Şi toţi cântă armonios,
Numai unul stă deoparte
Şi suspină dureros.

El e fiul cel mai june,
E Vasile Alecsandri,
Ce de grija țării sale
Abia poate a mai şopti.

Dar, în fine, se decide,
Şi începe a cânta,
Şi-n cerească armonie
Îşi transformă doina sa.

Cântecul tunarului de la ACA
(Când eram militar)

Voi sunteți tunarii țării,
Tineri luptători,
Aruncați cu avânt obuze
Să fim biruitori.

Dă-ne rege tunuri multe,
În avioane să lovim,
Ca să muşte adânc duşmanul
Îndreptat spre noi.

Şi dacă-n lupte crunte
Vor pieri din noi,
Vom îndeplinii credința
Şi moartea de eroi.

Cântec

Noi vrem să mergem orişicând
Cu drag ca să luptăm,
Ce este frică nu ştim deloc.
De la părinți am învățat,
La luptă când pornim,
Să-nvingem sau să murim în foc.

Că fericirea unui bun oştean
E ca să lupte pentru țara sa
Şi-n România nu e cetățean
Care să nu ştie cu drag a lupta.

Şi mândri fi vom noi când vom putea
Să dovedim că toți la fel
Suntem ca cei ce au ştiut lupta
Pentru țară, pentru rege şi drapel.

Şi ori în ce moment,
Noi cu devotament,
Cu arma în mână striga-vom prezent,
Că țara ne-o iubim şi pentru ea să ştim
Pe câmpul de război ca să murim.

Născut român

Născut român din tată în fiu,
Atât cât mă vedeți de mic,
Sunt plin de suflet şi voinic
Şi să mă lupt cu sete ştiu.

La mine nu-i ceva mai sfânt
Decât al patriei pământ,
Atâta moştenire am
Şi mi-a rămas din neam în neam,
Cu jurământ.

Viteaz şi falnic ca un leu
Să fiu atât cât voi trăi
Şi să mă lupt până-oi muri
Aşa mi-a zis tăicuțul meu.

Şi-am ascultat şi puşca mea
Azi pildă poate să vă dea,
Cu ea în mână tot înfrunt
Şi-n orice clipă-n stare sunt.

Căci plâng pe cel ce va-ndrăzni
Să intre în țară ca duşman
Căci noi urmaşii lui Traian
Cu puşca-n mână-i vom primi.

Vom arăta la lume noi
Că nu ne temem de război,
Că țara noastră ne-o iubim
Şi pentru ea cu toți să ştim,
Să fim eroi.

Alte titluri de cântece: *Minciună, Zaraza, Sub balcon eu ți-am cântat o serenadă, Deschide, deschide fereastra, Voinicul din Carpați, Frumos voinic ca bradul, Iubesc femeia, Cel din urmă tango* etc.

Ei! Se apropie sfârşitul însemnărilor mele cu privire la adolescența mea. Scriu ce îmi aduc aminte. Îmi amintesc că aveam în curte o grădină cu de toate cele. În ea erau ardei iute, ardei gras, castraveți, pepeni, gogonele, roşii, însă, în fundul grădinii, spre vecinul Odăiaşu, erau lozii şi cucută. Era mare şi-mi amintesc că odată culegeam mure şi mâncam. Deasupra capului meu era cocoțată o viperă ce-şi mişca botul. Eu, cum eram pe vine şi mâncam mure, n-am observat-o. Probabil că pândea momentul ca să mă atace. Fratele meu era în picioare, cu o nuia de corn în mână. Deodată, fulgerător, el şuieră cu nuiaua deasupra capului meu, lovind vipera, care s-a retras fulgerător şi a fugit, nu tocmai repede, a trecut pe sub gard la vecinul Odăieşu, în grădină. Tufele, fiind înalte, nu am putut să o ucidem, însă eu am scăpat de muşcătura ei. Aveam în fundul grădinii un dud foarte înalt. Eu mă suiam rapid în el şi mâncam dude. Pe urmă am pus între crengi o policioară de scândură şi făceam lațuri din păr din coada calului şi puneam grăunțe. Erau pe vremea aceea mulți grauri, iar eu stăteam jos şi când vedeam că s-a prins grau-

rul în laţ, imediat eram sus şi-l luam în mână şi îl băgam într-o colivie. Aveam o mâţă dresată. Îi băgam botul în gura mea şi mă lua de gât cu lăbuţa stângă sau dreaptă. Îmi erau dragi mâţele. Le flocăiam şi când le dădeam drumul, fugeau ca din puşcă, cu părul zburlit şi stupind. Le mai legam şi clopoţei de coadă şi îl flocăiam pe un cotoi, care era al dracului şi curvar. Fugea cotoiul cu clopoţelul de coadă, mieunând de ţi-era mai mare dragul, iar eu mă ţineam cu mâinile de burtă de atâta râs. Aveam o găină moţată pe care o culcam cu mine. O băgam sub plapumă, să nu mă vadă mama. Ţin minte că odată m-a bătut mama pentru că găina s-a cufurit pe izmenele mele şi a murdărit şi patul. Mai aveam o căţeluşă de casă, cu numele Nişa. Aceea, când mă culcam, se băga sub plapumă şi botul îl punea aproape de gura mea. Eu o pupam, ea mă lingea pe gură, până venea mama din tindă şi mi-o lua şi căpătam câte un bobârnac pe cap. Prindeam şoareci şi îi înhămam la căruţe de carton cu roţi din mosorele. Odată am prins, cu alţi copii, un pui de şobolan. I-am legat un clopoţel mic, cu sârmă, de coadă, şi i-am dat drumul în gaură. Imediat a dispărut, iar noi ne-am dus la joacă. Peste câtva timp am venit şi ne-am uitat la vatră şi am văzut că şobolanul nu mai era în gaură. Stătea liniştit, afară din gaură, şi se uita la noi. L-au prins copiii i-au dezlegat clopoţelul şi l-au dat la cotoi, care într-o clipă a dispărut, cu el în gură. Îmi amintesc, ca prin vis, fără să ştiu câţi ani să fi avut, că biata mama, când mergea la serviciu, mă lega cu o funie subţire, de mijloc, şi celălalt capăt îl lega de un fier care era fixat în fundul patului şi mă închidea în casă şi mai venea, din când în când, câte o vecină şi se uita la mine şi-mi dădea de mâncare şi mai era şi fratele meu, care mă mai îngrijea. Vorba vine că mă îngrijea. El se juca cu copiii. Era mai mare ca mine cu doi ani. Interesant, îmi amintesc că, fiind mare, şi cum am mai spus, citeam reviste despre Ştiinţele Oculte, de Pol Nicolau. Spunea acolo că, atunci când omul moare, sufletul lui se

încarnează în altă ființă şi, de multe ori, dădea exemple. Dacă cineva visează că un om mort dă mâna cu el, povestesc laolaltă, se pupă, să nu se sperie. Tot el pune întrebarea: Dacă după ce te-ai trezit, ți-ar veni acela pe care l-ai visat, ai mai da mâna cu el? Te-ai mai pupa? Ori ai cufuri izmenele şi ai fugi, sau ai înlemni pe loc. Mi se părea, după ce am citit, că erau unele locuri în care ziceam că am mai fost. Țin minte că era vorba de o fată care s-a căsătorit şi în voiajul de nuntă, mergând cu trăsura, la un moment dat, a rugat pe soțul ei să oprească trăsură şi ea s-a dat jos şi a rugat pe soțul ei să o însoțească, că locurile îi sunt cunoscute şi a mers într-o pădure mare şi a descoperit ruinele unui castel medieval. Această întâmplare nu mai țin minte în ce țară ar fi avut loc.

Pe atunci erau la modă superstițiile. Eu am fost bolnav de nervi. Boală cu care m-am născut şi cu care voi închide ochii. Poate că din această ereditate copiii mei s-au născut cu probleme. Aveam neurastenie melancolică. Îmi descântau babele. S-au făcut şi farmece, dar am făcut, toată viața, tratament pentru nervi. Multe injecții am mai făcut în viața mea. De Gheorghe nu-mi amintesc să fi făcut şi el tratament, însă eu ştiu că am făcut. Cu cât creşteam, mă simțeam mai bine, însă memoria mi-a rămas lucidă, sau foarte lucidă, că țin minte totul. Şi nu-i cazul să scriu aici toate lucrurile intime. Se ştie că om sănătos, perfect, nu există şi dacă cineva afirmă acest lucru, minte.

Prietenul meu Ionescu Gheorghe, de la Liceul Militar, Mănăstirea din Deal, din Târgovişte, îmi scria mereu. Îmi amintesc că, atunci când m-am căsătorit, am avut de la el circa şase sute de scrisori, pe care mi le-a rupt soția mea în anul 1938.

CAPITOLUL 4.

Să înveți, maică

Este ziua de 26-08-1985, orele 19,00. Filmul vieții mele rulează mai departe şi începe să se apropie de sfârşit perioada adolescenței. Încă un pic şi gata. Afară-i cald. Stau lângă curtea şcolii elementare nr.15, din Baia Mare. Cum am ajuns în Baia Mare? Va urma şi perioada aceea. În curtea şcolii, țiganii joacă fotbal, pe bani. Care pierde plăteşte şi pe urmă cumpără băutură şi beau toți la sfârşitul meciului. Pe azi, e gata. Mâine încep iar cu însemnările mele.

N.G. 26.08.85. Baia Mare, orele 19,10.

*

Azi e 27.08.85. Zi de marți. Afară este un timp ploios. Soția, cu Adina şi cu asistenta medicală Doina, au plecat în oraş să cumpere de-ale gurii, iar eu stau în cameră şi m-am apucat de scris. Pe lada de la recamier. Mă gândesc ce să mai scriu.

Am pomenit că aveam un maistru cu numele Costică, ginerele lui Mațe Negre. Spre sfârşitul şcolii, anul patru, cinci, a venit în locul maistrului Costică unul Gruia, cu o mutră de curvar. Aveam un țărănoi, Coarnă Marin, pe care l-a luat în ochi buni. Acest Coarnă Marin avea o mutră foarte respingătoare şi o căciulă pe cap mare cât toate zilele. Ce-i drept, se pricepea băiatul. Mai târziu, am auzit că s-ar fi căsătorit cu nepoata lui Gruia şi a fost în învățământ în oraşul Călăraşi. Am uitat să spun că Gruia era din

Călăraşi. Din Călăraşi era şi directorul Ionescu. Tot din Călăraşi era şi profesorul de educaţie fizică, Grigorescu. Cum s-ar zice, o familie. Îmi aduc aminte că lucram la un bufet de sufragerie şi am căptuşit nişte sertare, la bufetul cu pricina. Dintr-odată am luat cu rindeaua dublă mai mult decât trebuia, iar maistrul Gruia mi-a puşcat două palme că mi-au vâjâit urechile şi le-a dat lui Coarnă, să le facă el mai departe.

Îmi amintesc, ca prin vis, că înainte de a termina şcoala, fratele meu a fugit cu Leonida la noi. Aşa se petrecea pe vremea aceea. Mai încolo nu ştiu dacă a stat sau nu la noi. Ştiu că şi-a cumpărat casă. Leonida era o fată frumoasă. Mama nu a fost prea bucuroasă că i-a adus feciorul noră în casă. Nu că nu i-a plăcut de ea, dar săracu' Gheorghiţă, aşa de tânăr să se însoare? Nu avea existenţa asigurată. Pe atunci era mare criză de serviciu în Olteniţa. Mai toată lumea avea pământ. Şi noi am avut. Ţin minte că mă duceam la grădină. La grădina noastră. Şi aduceam câte un pepene, ba dovlecei de copt şi făcea mama «bulearcă», mâncare din dovleac şi plăcinte din dovleac. Mai aduceam dovlecei cu coaja tare, pentru porci. Ionescu Gheorghe şi celălalt, Ionescu Gh., veneau mereu la Olteniţa, de la Turtucaia şi ne plimbam împreună cu elevele de la Olteniţa. Şi eu, la fel, cu ei, prin Turtucaia, cu fetele. Era o frumuseţe când mergeam noaptea sau seara cu şalupa lui Ţăranu. Din mijlocul fluviului se vedeau restaurantele lui Niculache şi lumea stând la mese. Alţii se plimbau, lăutarii cântau, iar apa avea un sunet deosebit. Când şalupa acosta la mal, lumea se strângea în port, ca să vadă cine a mai venit de la Olteniţa. Se strângea, în special, tineretul. Îmi amintesc că odată a venit Regele Carol, cu vaporul «Ştefan cel Mare» şi a stat ancorat vaporul în largul Dunării. Regele nu a coborât pe uscat, însă noi stăteam pe mal şi ne uitam la vapor.

În fine, am terminat Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară, din Olteniţa şi elevii s-au risipit.

Constantinescu Constantin şi Coarnă Marin au plecat la Şcoala de Arte şi Meserii,gradul doi, din Baia Mare. Ceilalți s-au risipit, mai toți, prin Bucureşti.

Când am primit Certificatul de Absolvire al Şcolii de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița, în acea zi a anului 1927, eram cu Ionescu Gheorghe, în uniformă de elev al liceului militar. Şi, împreună cu mine, tot în uniformă, ne-am fotografiat în Oltenița şi acea fotografie o am şi astăzi, când sunt bătrân, de 74 ani, şi mă uit mereu la ea şi-mi amintesc de drăciile lui Gică Ionescu şi râd şi plâng, după timpurile care au trecut.

După terminarea şcolii din Oltenița, prin protecția mamei, de la Silistra, am intrat la Regia CRMS, din Oltenița, la atelierul de tâmplărie, unde mai lucrasem ca elev. Acum aveam 18 ani. Dl. Popescu, supraveghetorul de la Căzăneşti, se lega de Alexandrina, care stătuse cu unul şi acum era iar fată. Şi cum zic, Lisandra era vecina mea şi împreună mergeam şi împreună veneam acasă de la lucru şi se lega de noi:

– Tu, Lisandrină, nu mai ține post, că a fost destul şi mai dă-te şi lui Nicolaie, adică la mine, şi mai fă şi tu pomană cu el!

Mai venea Oblişteanca, observatoarea, şi cum era ea rea de muscă, îi zicea şi ei ca să mi-o deie, din când în când şi mie.

– Fie-ți milă de el, că ai să vezi ce mulțumită ai să fii, dacă te culci cu Nicolaie! Tu, Lisandrină! Ție ți-e, mai uşor, că eşti lângă Nicolaie. Ea, îmi amintesc că-i răspundea:

– Domnule Popescu! Cum puteți să ziceți asemenea vorbe față de un copil? Uite ce ruşinos este! Şi alte măgarii, care mă ațâțau la păcate.

Eu nu am ştiut nimic de Costică Constantinescu şi de Coarnă Marin, că erau la Şcoala de Arte şi Meserii, gradul doi, din Baia Mare, până nu mi-a spus Jeana, sora lui Costică. Leonida şi fratele meu, unchiul Costică şi țața Mița locuiau în Oltenița. Tuşa Mița era fata lui Dobre Stancu, gospodar de frunte şi

avea băcănie în Oltenița rurală. Ea mai avea un frate, pe Ioniță, căsătorit cu tuşa Floarea. Din căsătoria lor au rezultat trei fete: Fănica, ce a decedat, Maria, care la ora actuală trăieşte în Oltenița şi are o fată învățătoare, în Oltenița, şi este căsătorită cu un dispecer cu numele Marinescu Petre. Cea mai mică, Mitea, la ora actuală, este decedată. Eu nu aveam unde locui. Serviciu aveam, însă firea mea nestatornică nu-mi dădea pace să stau într-un loc şi mama a intervenit, prin inspectorul Raduslav, să mă ducă la Fabrica de Țigări din Belvedere, dincolo de Podul Grand.

Într-o duminică, după ce am ştiut adresa tuşei Anica, am plecat, pentru prima dată, din Oltenița spre Bucureşti. M-am simțit foarte fericit când am simțit că trenul se pune în mişcare şi am stat, tot timpul, în picioare, lângă fereastra vagonului şi priveam afară, cum trenul aleargă peste câmp, străbătând distanța dintre Oltenița şi Bucureşti. Mă holbam prin gări. Când am intrat, cu trenul, în gara Bucureşti – Obor, mi s-a părut că sunt în țara basmelor, mi s-a părut că sunt în Paradis. Am văzut tramvaiele şi mi-am amintit, aievea, că am văzut, copil, tramvaiele cu cai şi mi-am adus aminte, ca prin vis, că eu am mai călătorit, în timpul războiului mondial 1916-1918, în vagon de marfă şi cu mulți soldați, unii din ei mă mângâiau şi mama era cu mine şi era tânără şi era frumoasă, cu părul creț, parcă avea *permanent*. Însă acum eram mare şi călătoream de plăcere. După ce a plecat din Gara Bucureşti-Obor, ştiam că prima gară este Dimitrie Bolintineanu şi m-am dat jos chiar în cartierul Floreasca. Am întrebat de strada Ioanei şi la numărul fix am văzut-o pe tanti Anica, verişoara mamei, şi pe unchiul Eugen. Unchiul Eugen era maghiar, dar un om de treabă. El avea curtea mică şi într-o parte şi în alta avea camere. În curte, într-un apartament, locuia o familie de chiriaşi. Tuşa Anica ştia ungureşte şi familia aceea de chiriaşi avea două fete, dintre care una era elevă la un liceu sau şcoală din Braşov. M-a prezentat fetelor şi m-am

îndrăgostit de una din ele, lulea. De cealaltă, tuşa îmi spunea:

– Ghere yde ciocoio, pe fata asta.

Eu, de ruşine, îmi pierdusem capul. Mătuşa Anica m-a prezentat la ele în calitate de nepot, ceea ce şi eram. Eu, cum am ajuns la ea, după un schimb de cuvinte, am cerut să văd Bucureştiul. Am ieşit în stradă, m-am uitat la prăvălii, am mers cu tramvaiul, mi-am fixat reperele şi m-am descurcat destul de bine. Cine mai era ca mine? Culăiță în Bucureşti. După o şedere de 3-4 zile m-am întors la Oltenița, cu lacrimi în ochi şi supărat, după fata chiriaşului de care mă îndrăgostisem. Unchiul Eugen era un om avut. Între cele două corpuri de case avea atelierul de lăcătuşerie, de pe urma căruia trăia. Deasupra atelierului, adică la etaj, mai avea o cameră frumoasă. Nu-mi amintesc dacă locuia cineva acolo. Deci, cum am mai spus, urma, după aceea, să plec, definitiv, în Bucureşti.

La Fabrica de Țigări, Depozitul de fermentare a tutunului, Şef de depozit era Iordăchescu. Am lucrat acolo, în atelierul de tâmplărie. Şeful atelierului era nea Petre. Cu locuința, am stat la unchiul Gogu, vărul mamei. El locuia în cartierul Puțul lui Crăciun, lângă bariera liniei ferate, Bucureşti-Constanța şi Bucureşti-Oltenița, nu mai sunt sigur. Când am citit romanul *Groapa*, de Eugen Barbu, am rămas cu impresia că acolo era Cuțarida. Strada unchiului Gogu am uitat-o. El avea o singură cameră la stradă, în curte avea alta. Unchiul Gogu era în serviciu la CFR, acar, şi făcea serviciul pe două schimburi, ca la CFR. El trăia cu una Florica, din Şiria, județul Arad. O femeie frumoasă şi tânără, de 21 de ani. Unchiul avea 40 de ani. Bietul unchi, m-a culcat cu el în pat. Eu la picioarele lui. Se juca cu Florica şi se băşea ca un porc. Florica râdea, ca să-i facă lui pe voie, însă, în realitate, îl detesta. Eu eram de 18 ani, mergeam pe 19, ea avea 21 de ani. Fusese căsătorită cu un impiegat de mişcare. Mi se pare că avea şi un copil. Un-

chiul Gogu m-a ținut la el câteva luni, cu mâncare şi nu mi-a luat nici un ban. În întreprindere aveam cinematograful Belvedere, unde multe eleve, fetele angajaților, veneau să vizioneze filme. Eu tot cu ele vorbeam, însă gândul îmi era să fac şcoala superioară de Arte şi Meserii de pe strada Polizu.

La fabrica de țigări fiecare muncitor primea zilnic câte două pachete de țigări «Intim Club», iar lunar, şapte pachete de țigări. În total fac şapte sute bucăți, gratis, plus 20 bucăți, zilnic, gratis. Mă tot gândesc. Cum dracu a avut, pe vremea aceea, regimul burghezo-moşieresc atâția bani, că astăzi, numai economie ni se cere şi în schimb nu primeşti nimic. Şi pentru casa care mi s-a luat nu am primit niciun ban. Nu primeşti nimic astăzi, ci numai să dai. Ei, dar astea când va veni rândul, vor fi scrise.

Când era unchiul de serviciu, eu cu Florica mergeam la plimbare. Lângă unchiul Gogu locuia familia Predescu, care avea o fată la Şcoala Profesională «Gh. Kitu» şi care se numea Tia Predescu. Ea avea o prietenă, Lenuța Moldovan, care şedea la ei în gazdă. Domnul Predescu era funcționar la CFR şi mai avea un băiat, elev la Liceul «Aurel Vlaicu», din Bucureşti. M-am împrietenit cu el la cataramă şi mereu le spuneam că am să merg să învăț, mai departe. Mă simțeam mic şi cu obsesia că am puțină şcoală.

Eu, Tia şi cu Lenuța începuserăm să ne împrietenim şi când mergeam la serviciu, mergeau şi ele la şcoală. Începuseră să-mi fie dragi amândouă. Într-o zi Florica observă şi mi-a spus că-mi face ea societate şi s-a ținut de cuvânt. M-a dus la un secretar de la CFR. Locuia pe Aleea Griviței. Ce secretar, nu am ştiut şi nu m-a interesat. Acest secretar era văduv şi avea un băiat cu numele Costel Nadia şi o fată, Mărioara. Costel nu ştiu ce pregătire avea, fata era elevă la Liceul «Aurel Vlaicu». La ea veneau elevele în vizită şi la Costel. Şi într-adevăr, era o societate veselă şi cu lume intelectuală. De la prima întâlnire cu Costel, i-am plăcut. Ce a învârtit Florica, şti-o dracu, că era

bine văzută în societatea lor. Costel nu avea nici o ocupație. Trăia pe punga lui babacu. Probabil că erau avuți, după luxul ce îl avea în casă. Unde ne duceam noi, băieții şi fetele, era o cameră mare, mobilată modest. Costel s-a împrietenit cu mine şi am aflat multe secrete intime, de dragoste, ale lui. În concluzie: era un curvar clasa întâi. Şi pe atunci mai erau eleve care călcau în străchini. Mare mi-a fost mirarea când, ducându-mă odată, am întâlnit-o pe Tia Predescu, vecina mea,şi pe Lenuța Moldovan. De atunci, mergeam, de cele mai multe ori, împreună. Întreaga societate a aflat de dorințele mele de a învăța mai departe. Visam să merg la Şcoala Superioară de Arte şi Meserii de pe strada Polizu, care era împreună cu Politehnica, însă visam, dar fără nicio perspectivă de viitor. Costel mi-a propus că mă meditează el la matematică şi în loc de bani, să-i dau țigări «Intim Club», că eu nu fumam şi, cum eram şi naiv, am primit bucuros. Şi astfel am început meditația pentru cursul superior. Mama îmi spunea:

– Culăiță, să înveți, maică, ca să mănânci o pâine mai uşoară şi să nu munceşti ca mine!

În mintea mea, aceste povețe mi-au fost ca o deviză în viață, fără să ştiu că mai târziu, din ambițiile unor oameni şi din evenimentele politice, am să ajung «la lopată», sub comanda «Incompetenței».

Ei, dar să revin la Florica. Florica era o femeie de 21 de ani, foarte frumoasă, brunetă şi cu părul creț. Când unchiul meu era de noapte, mă culcam la un căpătâi cu ea. Eu de 18 ani, ea de 21 de ani. Câteodată mai arunca un picior şi peste mine şi eu mai mişcam câte o mână şi mai întâlneam, pe sub plapumă, coapsele goale. Țin minte că în noaptea de Bobotează a anului 1929 i-am spus că eu nu mai dorm cu ea la un căpătâi, ci la picioare. Ea a râs.

– Ce vrei, copile? Şi s-a întâmplat „vorba aia".

Odată, inspectorul Rădulescu m-a rugat să merg în strada Sârbi, la o pereche de case ce le avea şi să repar ferestrele. M-am dus şi am stat o săptămână,

pe trai bun. Îmi dădea bani şi eu trebuia să decontez, indiferent pe ce cheltuiam banii. Nu aveam voie să lucrez mai mult de 8 ore. Restul timpului făceam ce vroiam. Mi-am cumpărat o geantă, o Algebră de curs superior şi un diapazon şi mergeam, mereu, la cinematograf. Pe atunci filmele rulau încontinuu, fără nici o pauză, de dimineață până noaptea târziu. Când i-am decontat banii la inspector, a rămas surprins de algebră şi diapazon şi de cinematograf şi de atunci îmi dădea bani şi nu-mi mai cerea socoteală ce fac cu ei, ci numai atât mă întreba:

– Mai ai bani? Nu sau da? Mai târziu, mama mi-a povestit că am fost pus la încercare, să vadă ce copil are Sița şi i-a spus:

– Sițo! Copilul ăsta este un copil interesant, el voieşte să învețe şi nu ştiu cum ai să te descurci.

La serviciu făceam 12 ore. Între orele 12-13 aveam pauză de masă. La un timp, când şedeam cu burta pe iarbă, vin două femei la mine. Era proprietăreasa şi cu fiica ei şi m-au întrebat de fratele meu. Şi el lucra la Fabrica de Țigări. Şi m-au întrebat unde stau şi,dacă n-am unde locui, să merg la ele să locuiesc. Le-am răspuns că deocamdată stau în loc bun. De mâncare, mâncam la cantină şi cumpărăm bonuri pe credit. Pe bon scria 20 lei, 10 lei, 5 lei, cumpărai de la prăvălia fabricii alimente ca şi pe bani. La salariu se reținea. În cartierul Puțul lui Crăciun aveam o băcănie mare. Scria, pe firmă, «La Nea Store». Pe soția lui o chema coana Lina. Tot acolo, pe aceeaşi stradă, era o biserică unde era preotul «popa Metru». Era un preot mic. În orice caz, era mai mare de un metru. Să fi avut 1 m – 1,30 m. Era un preot foarte cucernic şi se lega de femei dacă, aveau pudră pe obraji sau roşu pe buze. Noi, tineretul, eram foarte mulți. Mulți tineri care mergeam la biserică, băieți şi fete, elevi şi eleve şi cântam în cor, cu toții, sub luminile lumânărilor, cântări de slavă şi de mărire, aduse bunului Dumnezeu, după cum urmează:

Veniți creştini, Iisus ne cheamă
Să-mbrățişăm altarul sfânt,
Căci nu se ştie dacă mâine
Vom mai trăi pe acest pământ.

Căci Dumnezeu de orice rău
Ne apară oricând,
Să ne-nvățăm să ne-ndreptăm
Spre el al nostru gând.
Priviți cum stă pe sfânta cruce
De umilit şi răbdător
Şi cum printr-însa el ne-aduce
O mântuire tuturor.

Ne cheamă sfintele icoane
Şi glasul sfinților martiri
Ce stau în ceruri lângă Domnul
În sânul veşnicei măriri.

Nu-ntârziați şi ascultați
Chemarea lui acum
Şi-nsuflețiți toți să pornim
Pe-al mântuirii drum.

Altul:

Cântec religios

De tine simt nevoie
Al credinței stăpân
Pe lume asta singur
Nu vreau ca să rămân.

Pe căile satanei
Păcatul mă ducea,
Ticăloşia vieții
Atâta îmi plăcea.

În orice timp şi oră
La tine gândul avem,
Iisuse am nădejde
C-o să mă mântuiesc.

În orice clipă a vieții
Eu alta nu gândesc,
Decât să vin la tine
Şi să mă mântuiesc.

Dar azi prin sfânta cruce
Din nou m-am renăscut,
O, iartă-mă Iisuse,
Căci nu te-am cunoscut.

În orice zi sau oră
Din valul suferinței,
Îndreaptă-mă Iisuse
Pe căile credinței.

Altul:

O, nu respinge cuvântul
Nu refuza harul cel sfânt,
Nu-ți împietri inima ta
Deci vino astăzi.

De ce nu astăzi,
De ce nu astăzi
Să fii salvat
De ce nu astăzi.

Astăzi ești chemat din milă
Grijeşte-o, n-o nesocoti,
Mâine poate vei muri,
Deci vino astăzi.

Domnul Iisus a mântuit,
Niciodată n-a refuzat
Pe cei ce aici l-au primit
Şi lui i-au urmat.

De ce nu astăzi,
De ce nu astăzi,
Să fii salvat,
De ce nu astăzi.

Mai erau şi alte cântece sfinte. Lumea era cuprinsă de evlavie. Acele cântece religioase le cântam

lângă strană şi cu noi cânta toată lumea, împreună cu Popa Metru. Duminica, la sfânta liturghie, cântam sus, în balcon, răspunsurile la sfânta liturghie. Când am citit romanul *Groapa*, de Eugen Barbu, mi s-a părut, dacă nu greşesc, că eu am stat în Cuțarida. Pe Popa Metru l-am cunoscut. Pe nea Stone şi coana Lina, de asemenea i-am cunoscut şi cumpăram pâine şi halva de la ei, precum şi măsline şi alte alimente care erau pe vremea aceea. Odată, unchiul Gogu îmi spune:

– Nepoate! Ar fi bine să te muți de la noi, că locul este strâmt. Şi cu ajutorul Florichii m-am mutat la a treia casă, la o transilvăneancă care, mai târziu, mă tot bătea la cap, vorbind cu două înțelesuri, de persoana mea şi a cucoanei Florica.

Cu mine mai locuia unul, care era adventist şi avea şi ăla o mătuşă blondă care îl vizita mereu la gazda mea. Şi văzând eu că-i încurc, m-am mutat la bariera Constanța-Oltenița, la fosta proprietăreasă a fratelui meu. Am stat puțin şi acolo şi m-am mutat, prin revenirea mea, din nou la Oltenița. Şi iarăşi am intrat în serviciul unde am fost şi locuiam la depozitul de fermentare a tutunului.

Eram în anul 1930. De vacanța Paştelui au venit doi elevi, cu şapcă de student pe cap. Pe atunci studenții aveau o uniformă frumoasă, o şapcă în formă de beretă, cu emblema facultății respective. Spre exemplu: Medicina avea două oase încrucişate deasupra unui craniu de om. Cei de la Drept aveau balanța. Cei de la Politehnică, echerul, roata dințată şi compasul, costum bleu-marine, cu epoleți, pe care erau emblemele la fel ca la şapcă. Şi cum spuneam, văd două uniforme semănând cu cele de la Politehnică şi văd eu, cu mirare, că erau foşti colegi de-ai mei de la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița, anume, Constandinescu Constandin şi Coarnă Marin. Din vorbă în vorbă, am aflat că sunt elevi ai Şcolii de Arte şi Meserii gradul doi, din Baia Mare. Am fost în contact toată perioada vacanței de Paşti şi am

fost pus la curent. M-au întrebat, la rândul lor, ce învârtesc prin Oltenița şi le-am spus că lucrez la Regie. De la această întâlnire a început înstrăinarea mea față de cei dragi, ai mei, nenorocirile vieții mele, de peste ani, ce le-am îndurat, întorsătura vieții şi a destinului meu, care, din firea mea nestatornică, m-a avântat într-o lume necunoscută mie, o lume plină de puțină fericire şi de multă nenorocire, care a planat deasupra destinului meu. Foştii mei colegi m-au determinat, astfel, ca în toamna anului 1930 să mă prezint la examenul de admitere la şcoala de Arte şi Meserii, gradul doi, din Baia Mare.

Înainte de a părăsi, pentru totdeauna, oraşul meu natal, am de povestit despre o idilă a mea cu o fostă elevă de la Şcoala Profesională «Gh. Kitu», Bucureşti.

Astăzi este duminică, 21 septembrie 1985, afară este cald şi este ora 13,20. Aştept să vină soția de la biserică, să mâncăm. Afară-i o căldură înăbuşitoare, iar eu scriu la masă. Pe azi este de ajuns cât am scris.

M-am dus la Silistra şi i-am spus mamei. Dintre fetele lui Săndulescu, Basu m-a înțeles. Mamei i-au dat lacrimile în ochi când a auzit că vreau să plec la Baia Mare la examenul de admitere pentru intrarea mea la Şcoala de Arte şi Meserii, gradul doi şi mi-a spus:

– Vrei tu, Culăiță, să te duci între străini? Vrei tu să te îndepărtezi de mama ta?

I-am spus şi de băiatul conductorului poştei, Constandinescu, că el este deja la Baia Mare.

Lucram la Regie. Aveam bani, mâncare îmi cumpăram de la băcănia «La Băieții Veseli».

Într-o zi, plimbându-mă prin Bucureşti, m-am întâlnit cu Ştefania şi cu sora ei, ambele eleve la Şcoala profesională «Gh. Kitu» din Bucureşti. Cu ele mai era şi o colegă de-a lor, una mică, brunetă şi frumoasă foc. Mi-a făcut cunoştință cu ea şi ne-am despărțit.

CAPITOLUL 5.

A venit vacanţa mare

A venit vacanța mare. A venit în vacanță şi Ştefania cu sora ei. Eu, cu gândul la fată. Şi primele cuvinte pe care mi le-a spus a fost că m-a simpatizat colega lor, de la prima cunoştință. Ea se numea Mina Cerbu şi era din comuna Străoani de Jos, județul Putna. Acum, nu ştiu bine dacă era Străoanii de Sus sau Străoanii de Jos, Panciu. Părinți ei erau: tatăl fierar şi mamă-sa casnică. Parcă o văd şi acum, în imaginația mea, pe Mina Cerbu, în uniformă, cu pălăria cu borurile mari şi părul în plasă.

M-am îndrăgostit de ea ca un bleg şi a început, între noi, o dragoste nebună, de la distanță, cu ajutorul corespondenței poştale, fără să ne vedem în viață decât o singură dată. Sau de două ori, dacă ne-am văzut. Am început să încheiem scrisorile cu «Te iubesc», «Te sărut cu drag». I-am mărturisit că în toamnă plec la Baia Mare.

– Ce, eşti nebun? Să nu ne mai vedem? Nu este Şcoală de Arte şi Meserii gradul doi şi la Bucureşti? Este, chiar lângă Liceul «Gh. Lazăr». Firea mea îndărătnică nu a ascultat glasul ei, când mi-a spus că am să regret că plec aşa departe. Poate că nu aş fi plecat, dar taxele şcolare la Baia Mare erau pe jumătate față de cele din Bucureşti. Degeaba. N-am ascultat de glasul mamei. N-am ascultat de glasul iubitei mele, iar firea mea, nestatornică, nu mi-a dat pace. La Baia Mare. La Baia Mare.

Pentru Baia Mare m-am despărțit de mama, de fratele, de cei dragi ai mei. Soarta mea era pecetluită. Pentru Baia Mare. Pentru Baia Mare. Am suferit foarte mult. Umilințe, înjosiri, din cauză că am fost lipsit de şcoala vieții şi sfaturile mamei mi-au stat călăuză toată viața. „Să fii cinstit, să fii corect şi să mă tem de pedeapsa lui Dumnezeu". Astăzi, când ateismul şi incompetența şi-au pus ştampila, astăzi, la bătrânețe, cu regret şi cu durere, constat că acele sfaturi nu mai fac doi bani.

Unchiul Costică şi țața Mița îmi spuneau, şi ei, ca să mă mai gândesc şi iarăşi ca să mă mai gândesc. La Oltenița, pe vremea aceea, nu erau industrii şi nefiind industrii, natural, nici locuri de muncă nu erau. Ținta mea de căpetenie era să devin profesor maestru, să învăț mai departe, să fiu un om intelectual. Situația materială m-a lăsat foarte rece. Banul – l-am disprețuit. Cultură şi cultură mi-a trebuit şi n-am cuvinte să-i mulțumesc memoriei mamei, care m-a ajutat, parțial, să-mi ating acest scop.

Mai târziu, când am pătruns în ştiința Sfintelor Scripturi, tot sfaturile mamei au fost, totuşi, mai bune, pentru mântuirea sufletului oamenilor, asuprit de către semenii lor, oameni vicleni şi necinstiți. Ei, dar asta urmează mai la vale să le scriu, până atunci, mai am de spus multe.

Ionescu Gheorghe, de la Liceul Militar, în vacanța mare, ultima în care mai puteam fi împreună, venea des la mine şi, după ieşirea din serviciu, ne plimbam seara prin grădina publică cu eleve şi alte fete. Era al dracului de înfigăreț şi mai vorbea şi cuvinte cu două înțelesuri. Şi eu eram mai zglobiu şi mai îndrăzneț cu fetele. Odată l-am lăsat cu Lența Petcu, cea de la menaj, şi tot îmi zicea că să i-o las lui că poate reuşeşte să-i puie o foaie, dar, în afara unui simplu sărut, n-a mai căpătat nimic.

– O bag în aia a mă-si, că n-a vrut să se lase! N-am să-i mai dau nici o atenție.

Cât despre mine, de la Gica Roman, la fel am primit, doar o guriță, dar cu muci, că era răcită. Cu prietenul meu Lazăr m-am mai plimbat de multe ori. El era în uniformă de cercetaş. Aşteptam cu nerăbdare să treacă vremea, să vină luna septembrie a anului1930, ca să plec la şcoală.

Îmi vine, în preajma plecării mele, o scrisoare de la Mina Cerbu. Prin ea îmi dădea întâlnire la Grădina Icoanei din Bucureşti. Ziua întâlnirii, propusă, a coincis cu ziua plecării mele la Baia Mare. Era în ajunul plecării mele la Baia Mare. Ea nu ştia nimic. Îmi amintesc bine, că în ajunul plecării mele am luat salariul. Itinerarul meu îl cunoşteam de la elevii din Baia Mare. Primisem o scrisoare de la ei. Deci, trenul de Oltenița-Bucureşti. Din Bucureşti ia trenul de Oradea Mare. Te dai jos în gara Apahida şi din Apahida trenul de Baia Mare.

Țin minte că în ziua plecării mele spre Baia Mare am luat leafa, am lichidat cu serviciul, am plătit datoria la băcănia „La băieții veseli”, am venit acasă şi mi-am pus de merinde, m-am închis în casă şi m-am rugat la Bunul Dumnezeu, plângând, că ce va fi cu mine, Doamne Dumnezeule? Am să mă însor, voi avea familie, oare cine îmi va fi nevastă? Mina Cerbu? Mă va aştepta? Mi-am adus aminte de vorbele mamei: «Lasă Culăiță, că ai să vrei tu să vii înapoi, dar n-ai să mai poți». Am încuiat uşa de la casă, i-am dat cheia lui tanti Mița şi cu legăturica m-am dus la gară. La gara Oltenița am scos biletul spre Baia Mare. Țin minte că trenul era foarte scump. 800 şi ceva de lei, cam aşa țin eu minte. În gară, lume multă, printre ei cunoscuți de ai mei, veselie, urări de drum bun, să ne mai scrii etc. etc. Trenul a plecat şi am ajuns în Bucureşti exact în ziua întâlnirii mele cu Mina Cerbu, la Grădina Icoanei.

În Bucureşti, am aşteptat trenul de Oradea Mare şi m-am urcat în el. Şi când trenul s-a pus în mişcare, lacrimile mi-au curs şiroaie. Plângeam după întâlnirea cu Mina Cerbu. Eram puțini în vagon şi mă

gândeam: Oare o fi venit Mina Cerbu la întâlnire? N-am mai avut timp să-i răspund şi trenul gonea cu mine. Mă simţeam străin, că prima dată în viaţa mea mergeam mai departe din Bucureşti. Şi am mers şi am mers. A venit ziua, trenul tot mergea şi Culăiţă în el. Văd că-i opt dimineaţa. Văd că-i 12 ziua şi eu nu mai ajung în gara Apahida. Întreb acest lucru, pe conductorul de bilete. Şi îmi spune că pe la orele 18 vom sosi în gara Apahida. Când am ajuns în Apahida, m-am dat jos şi m-am urcat în trenul de Baia Mare. Un tren nenorocit, cu o mică locomotivă şi copăcel, copăcel, copăcel, după câteva ore, am ajuns în Baia Mare, seara de tot. În Baia Mare o gară prăpădită, dar veselă, cu oameni mulţi şi cu limba lor, ungureşte, româneşte, mai mult ungureşte decât româneşte. M-am întâlnit cu colegii mei şi am purces prin oraş în căutare de gazdă.

Am găsit la doamna Kereches, o unguroaică grasă, cu doi băieţi mari. Ea nu ştia o vorbă românească şi ţin minte că mi-a dat să mănânc tăiţei cu varză. Ceva nou pentru mine. A doua zi m-am prezentat la şcoală. Am dat examenul de admitere şi am reuşit cu succes. Am primit bursă 1200 lei, pe lună, din care 800 plăteam masă, cazare, spălat, şi-mi rămâneau 400 lei, bani berechet pentru un copil provenit dintr-o familie modestă. Examenul de admitere s-a bazat pe matematică şi probleme de geometrie, cu aplicaţii de algebră. Mi-au prins bine meditaţiile cu Costel Nadia. Am uitat să spun că Costel Nadia, pe lângă că era curvar, mai era şi poet. Am ieşit să văd oraşul Baia Mare.

Cu mine, în gazdă la doamna Kereches, mai era încă un coleg ucrainean, Domenia Mihai şi unul David Vasile. Examenul de admitere, pentru mine, era o jucărie. A fost mai mult de formă, întrucât şcoala avea comenzi serioase şi era nevoie de elevi. Nu ştiam ce ne aşteaptă mai târziu. Deci, am intrat 42 de elevi, şi buni şi răi. Şcoala de Arte şi Meserii Gradul doi era într-o clădire veche, din cărămidă roşie, cu ateliere

moderne, cu sală de maşini mecanice, modernă pe vremea aceea. Cu sală de presat furnir, cu material lemnos exotic, ca mahon, polisandru, abanos, aveam şi lemn de Gaiac. Nu ştiu pentru ce era, că era un lemn metalic. Aveam metri cubi de scânduri, de toate grosimile. Furniruri sute de metri pătrați.

Am rămas foarte mirat văzând aceste materiale, de o valoare colosală. Unele esențe de lemn le-am avut la şcoala din Oltenița, numai că furniruri şi în cantitate foarte mică. Şcoala avea şi lucrători cu salariu. Ea, înainte, fusese fabrică de mobilă. Se făceau mobile frumoase, care au obținut aprecieri importante chiar la Paris. Noi, cei din Oltenița, deja aveam albume din Paris, pe care le primeam gratis. Şcoala din Oltenița era renumită, din punct de vedere teoretic şi practic, şi în corespondență cu firmele franceze.

Între lucrătorii salariați erau şi doi unguri. Unul se numea Nagy şi era originar din Budapesta, iar celălalt se numea Senkaszky şi locuia pe Valea Roşie, în Baia Mare. L-am cunoscut pe domnul director al şcolii, care era un om voinic şi cu părul cărunt. Era un bărbat frumos şi cult.

În cancelaria directorului mai lucra, în birou, secretarul lui, domnul Gösak, şi un contabil, tot ungur, ambii cu studii superioare. Ca şef de atelier era un ceh, numit domnul Plavac. Era un om care vorbea rău limba română.

– Aller, domnule Ganea! Asta nu făcut fain, trebe face încă puțin mai bine!

Pe pereții şcolii, începând de la intrare şi până în atelier, era scris cu litere mari, de tipar: «VORBIȚI NUMAI ROMÂNEŞTE».

Pe directorul nostru îl chema Titus Novăcescu. Era de-al nostru, român neaoş. Atmosfera era cam încărcată față de noi, românii, mai ales că noi, cei din vechiul regat, eram botezați «regățeni».

Astăzi, vechea şcoală a dispărut şi în locul şcolii de odinioară s-au construit magazii. Magazia de la

ICRA, Depozitul de bere şi alte produse de alimentație.

Ca maiştri am avut absolvenți de Şcoli Inferioare ca: Stetcu, Serbazabovia, Stoica, însă lucrau şi ei cot la cot cu noi, din cauză că erau angajați în cadrul unei şcoli superioare pregătirii lor. Noi, însă, eram obligați să-i recunoaştem ca profesori, în realitate ei erau suplinitori. Sala de curs era o încăpere mare, cu mese şi bănci, dulapuri pentru cărți, bibliotecă, o tablă mare, de scris. Astăzi, 02.09.1985, sălile de clasă, mai târziu, internatul şi dormitoarele, au fost transformate în cabinet medical de stomatologie, pe strada Mihai Viteazu, lângă fosta direcțiune a Minelor şi Uzinelor Statului, Baia Mare.

Şi acum, ține-te bine Culăiță că, după noi, vine potopul, vorba aceea. Ne-am înscris 42 de elevi. În anul II erau vreo 10 elevi. Cei mai mulți au terminat odată cu noi, cei din anul I. Şi, acum, să trecem la profesori.

La matematici profesor era ing. Ioan Marin. La română era Georgescu, de la Liceul «Gh. Şincai» din Baia Mare. La muzică era Florian, directorul şcolii elementare de lângă Liceul «Gh. Şincai». La franceză era un francez, monsieur Emcle Ruselot. La contabilitate era ing. Ion Marin, pentru ansamblu coral, profesorii Băcanu şi Boghina, care erau şi la Liceul «Gh. Şincai». Manuale nu am avut. Studiam de la bibliotecă şi fiecare şi le procura de la librăria domnului Georgescu, care se afla lângă cinematograful MINERUL de astăzi. În centrul oraşului era o fântână. Tot centrul era pavat cu pietre rotunde, din râul Săsar.

Lângă fântână erau țărănci care râdeau şi vorbeau. Mai erau şi măgari lângă fântână.

Oraşul Baia Mare era mic. Dacă avea vreo 16.000 de locuitori, majoritatea mineri, de la minele „Dealu Crucii” şi „Valea Roşie”. Am ieşit pe stradă, pe *Corso*, cu Coarnă Marin şi Costică Constandinescu, la plimbare. Am văzut două fete, două surori. I-am zis lui Costică:

– Faceți-mi şi mie cunoştință cu fetele acelea!

– Bucuros! a răspuns Costică, dar nu-i nevoie. Te duci singur şi te prezinți, dar ai grijă, că nu ştiu româneşte.

Şi m-au învățat să le cer pe ungureşte „vorba aia”. Când i-am întrebat ce înseamnă „vorba aia”, mi-au răspuns că le salut, cu sărut mâinile. Şi mă duc, ca un bleg şi le spun:

– Teseig, chirem adom piți pina! Imediat au plouat asupra mea ocări şi...

– Somar! şi O fenea feidet!, adică techergheu regățean. Costică se prăpădea de râs. Mai târziu, când le-am cunoscut, erau două fete de treabă, evreice, Clara şi Monțica Kun şi vorbeau la perfecție româneşte. Le-am întrebat, după ce le-am cunoscut, ce le-am zis şi, mai pe ocolite, mi-au tradus. M-am îngrozit şi le-am cerut scuze, pe care ele, ca fete inteligente, le-au acceptat şi m-au întrebat cine au fost derbedeii aceia care m-au învățat. Şi eu le-am răspuns:

– Constandinescu şi Coarnă Marin.

Peste câtva timp, iarăşi, ne-am întâlnit cu ele, eram tot trei elevi din Oltenița şi Clara a venit la noi şi:

– Îmi permiteți, domnule Constandinescu! Cum ai îndrăznit dumneata să trimiți la noi un coleg de al dumneavoastră să ne insulte în stradă? Nu vă este ruşine? Ce ziceți, dacă o să vă reclamăm la domnul Novăcescu?

Costică a lăsat capul în jos, Coarnă Marin la fel, iar eu am rămas cu ele şi m-am plimbat pe Corso.

Între Piața Mică şi Piața Mare erau barăci de lemn, în care se vindeau cârnați şi caltaboşi. Era un fum de te înecai... Te duceai, luai o franzelă, o tăia în două şi îți trântea un caltaboş cât toate zilele de mare, de te săturai pe toată ziua, aveai ce mânca din el. În piața mică era brutăria Petky. Erau pâini mari, de circa 4 kg. şi mai mari. Pâinile băteau în galben de albe ce erau şi scria cu cretă, pe ele, şase lei.

– A, măi Costică, şase lei o pâine aşa mare?

– Nu, mă, şase lei costă un kilogram din ea. Deci cam echivalează prețul pâinii din anul 1930 cu prețul pâinii din anul 1985, însă diferența enormă este la calitate şi cantitate. Astăzi numai ştabii mănâncă asemenea pâini, de la brutăriile special rezervate lor. Țin minte că eu, cu şase, opt lei, trăiam toată ziua, la gazda mea, doamna Kereches. După o lună m-am mutat, a treia casă, la o doamnă, văduva Sabonanei, însă fără mâncare, că ieşeam mai bine cu banii şi nu-mi plăcea mâncarea ei. De! Aşa se zice, că ardelenii sunt mai buni bucătari decât regățenii, însă mai mult îmi plac ciorbele noastre cu borş, ardeii umpluți cu carne, împreună cu gogonele umplute, la tavă, care se introduceau laolaltă în cuptorul de copt pâine: o mâncare pe cinste.

Cu elevele s-a terminat odată cu părăsirea oraşului Oltenița. Acum erau bune şi particularele. Degeaba, ce-a fost verde s-a uscat, şi ce-i trecut, e bun trecut. Aveam 19 ani, mergeam pe 20, erau, unii dintre noi, cu armata făcută.

Şi acum să-mi amintesc numele colegilor mei: Albu Ioan, Chioreanu Vasile, Feurdean Ioan, Gahniuc Ioan, Câmpeanu Ioan, Şerb Nicolae, din Şeica Mare, Marian, din Avrig, Cercel Nicolae, ăsta se ocupa cu spiritismul, Dochiță Grigore era moldovean şi bleg, dormea precum calul, în picioare. Odată a scăpat planşa din mână şi a vărsat peste desenul terminat, sticla cu tuş. Ghervasă Grigore, alt bleg. Râdeam de el, că-i dă sub coadă la Cotoroaia, care-i era proprietăreasă. Cişmaşi Nondrea, ăsta era sărit de pe fix, tot cu poeziile lui Eminescu în gură: «Ce-ți pasă ție chip de lut, de voi fi eu sau altul... În lumea asta eu mă simt nemuritor şi rece». Sau: «Coboară tu luceafăr blând şi vino pe o rază» etc. Cristea Gavril, căruia i-am pus mămăligă la cur când dormea. Radu Florian, care făcea pe îndrăgostitul de o moaşă. Zicea că-i doctoriță şi era urâtă ca o ciumă a pădurii. Dumnezeu să o ierte. Astăzi, 02.09.1985, el este

preşedinte la CARP (Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor). Tartă Ioan, un om cu armata făcută, îngâmfat şi prost. Foarte bun matematician, Silaghi Alexandru, mai târziu Sălăjean, căsătorit cu o asistentă stomatolog, la ora actuală dispărut în eternitate, de mulți ani. A fost un om inteligent. Bal Ernesten, din Baia Sprie. Danciu Nicolae, din Baia Sprie, căsătorit cu o femeie foarte rea de muscă. Ulici Mihai. David Vasile, unul din Vişeu de Sus etc. etc. Ulici avea gura mare şi veşnic era pe ceartă. Mai era Mudava Gheorghe din Oradea Mare, Sibinea şi dracu-i mai ştie, că n-o să țin minte toți gogomanii de pe atunci.

Şi acum, ține-te bine domnule Ganea Nicolae, am început cursurile. S-a prezentat profesorul de matematică, ing. Ioan Marin, a luat catalogul şi ne-a întrebat pe fiecare cum ne cheamă şi de unde suntem.

– Domnul Ganea Nicolae! Dumneavoastră de unde sunteți?

– Din Oltenița! i-am răspuns.

– Spune-mi cel mai mare număr.

– Mă iertați, dar cel mai mare număr nu există!

– Spune-mi cel mai mare număr!

– Numerele au numai început, dar sfârşit nu au.

– Domnule Ganea! Ți-am spus să-mi spui cel mai mare număr. Eşti cam slab, domnule Ganea!

– Să spună domnul Tartă un număr mai mare. Şi el a spus:

– Zece mii. Dar, dacă pui încă unu, este mai mare.

– Bravo, domnule Tartă! În concluzie, domnilor elevi, numerele nu au sfârşit.

– Păi, domnule profesor, şi eu am spus la fel.

Ceasul rău şi dracu m-au împins să nu-mi țin gura, că vorba aia: gura bate curul. M-am trezit cu un duşman de moarte de la care a plecat, mai târziu, toată suferința mea şi, în realitate, eram nevinovat. Deci, iarăşi ghinion.

S-a uitat la mine, în bancă, şi numai ce-l aud:

– Domnul Ganea, să poftească, dacă vroieşte, la tablă! Nu-i obligatoriu, numai dacă voiți.

Ieşeam la tablă şi îmi spunea să-i spun dacă a greşit. Începusem să intrăm serios în materie, iar el nu ținea socoteală dacă ai învățat sau n-ai învățat cutare sau cutare lucru. După cum m-am convins, şcoala noastră din Oltenița era printre primele şcoli din țară la învățătură şi aveam o programă analitică mai complexă față de celelalte şcoli. Ing. Marin nici nu vroia să audă când cineva spunea că acest lucru nu l-am învățat. El, una şi bună, îi dădea cu:

– D-ta n-ai ştiut că aici este o Şcoală de gradul doi? Atunci, cu părere de rău, ne despărțim.

Eu am avut noroc cu Costel Nadia, că făcusem cu el algebră ca la carte şi mişcam. Însă am început cu ecuațiile. La geometrie, demonstrațiile. Probleme de geometrie cu aplicații de algebră şi noțiuni de matematicii superioare. Avea un curs după care ne preda.

Trimestrul unu nu se sfârşise şi deja auzeam, pe ici, pe colo, discuții ca:

– Mă! Eu mă duc acasă, că aici îmi pierd vremea degeaba.

Şi eu, la rândul meu, eram îngrijorat. În general, Şcolile de Arte şi Meserii sunt şcoli grele, din cauza timpului restrâns, din cauza profesorilor, care pretind materie, din cauza profesorilor maiştri, care-ți pretind lucru de calitate. Trebuia să faci față la toate, altminterea trebuia să-ți iei catrafusele şi să pleci încotro ai vedea cu ochii. Şi mai era şi o oarecare mică duşmănie între noi, elevii, prin aceea că eram: regățeni ortodocşi şi ardeleni greco-catolici. Ne certam, ne luam şi la bătaie, însă ei, ardelenii, erau mai mulți şi reuşeau să ne domine. Bineînțeles că aceste certuri erau sub formă de glumă.

Începusem să mă simt bine în Baia Mare. Viața era ieftină. Curgea lapte şi miere. Lumea era respectuoasă, în special țăranii.

– Pleacă, domnişorule. Poftiţi domnule! Nu ca astăzi, când sunt cei mai răi şi daţi dracului şi râd de orăşeni. În trecut, adică pe vremea mea, ţăranii erau respectuoşi şi salutul lor era: «Lăudat să fie Iisus» şi răspunsul era: «Întotdeauna, în veci, amin».

Ei, dar să nu amestec timpul de astăzi cu cel ce a fost demult, că nici nu se compară, pentru că diferenţa-i prea mare, ci mai bine să scriu despre trecut, cum a fost pe vremea aceea.

Franceză. Profesorul nostru, care era francez, vorbea româneşte cu acel accent nazal, cum îl au francezii, şi de multe ori şi noi, elevii, încurcam curul cu curtea. Era vorba de felul de pronunţare. El, profesorul, vorbea corect: «La cour», curtea. Noi, elevii, pronunţam cur. Şi, atunci, el sărea de la masă şi zicea:

– Monsieur, cette n'est pas cur românesc, ci este curtea, în langage Françoise.

Câteodată, ne învăţa *Marseillais*: Allons enfants de la patrie, le jour de gloire est arrive. Profesorul avea ochii umezi şi era, la el, ceva liric, când cânta corect cuvintele, ca un patriot francez ce era.

La Limba Română, domnul profesor Georgescu punea baza pe gramatica limbii române şi pe ortografie. Spunea el:

– Domnilor elevi! În viaţă, poate că unii vor ajunge să lucreze în birouri tehnice şi nu veţi şti să dictaţi corect dactilografei, sau chiar dumneavoastră nu veţi şti să scrieţi corect româneşte.

Îmi aduc aminte că, mai târziu, l-am citit pe Popescu Grigore Bălgenaru, care spunea că după opt clase de liceu nu a ştiut că cuvântul cosmo înseamnă virgulă.

Se făcea contabilitate în partidă dublă şi balanţa contabilă. Facturi, notă de comandă şi toate chiţibuşurile scriptice ale contabilităţii. Asta ne preda ing. Marin Ioan.

Ei, dar a venit vacanţa Crăciunului. Înainte de a pleca acasă, a venit domnul profesor ing. Marin Ioan

şi la zece elevi le-a spus să-şi ia actele şi să plece definitiv din şcoală, întrucât nu corespund pentru lupta vieții. Bietul de mine. Am rămas înlemnit când s-a citit lista cu cei 10 elevi care au dispărut din şcoală. Pe doi, din anul doi, i-a anunțat că vor mai repeta încă o dată clasa, întrucât cerințele şi lupta vieții nu-i permit să le dea Diploma de Absolvire a şcolii. A intrat o panică mare între noi. Şcoala avea comenzi serioase, dar ce folos. Erau lucrători salariați, care lucrau cot la cot cu elevii şi figurau ca maiştri suplinitori. Deci, din 42 câți eram înscrişi în semestrul întâi, am rămas 32 de elevi în semestrul doi.

Ăsta era inginerul Marin Ioan, adjunct al Direcției Minelor şi Uzinelor Statului de la RIMMA (Regia Întreprinderilor Miniere şi Metalurgice din Ardeal).

În semestrul doi bursele s-au sistat, iar localul a fost luat de către Minister şi repartizat şcolii. În față, la stradă, s-a rezervat un spațiu mare. S-au adus paturi de campanie, saltele, pături, cearşafuri, perne. Ah, pernele cu care ne băteam până ieşeau paiele din ele. Aşa că ne-am mutat de la gazdă la internat. A trebuit să mă mut de la Salomonei la internat. În treacăt, despre familia Salomonei, am spus că de la gazda Kereches m-am mutat la a treia casă, la văduva Salomon. Aceste două gazde locuiau pe strada Constantin Brâncoveanu, astăzi Progresul. În această familie au fost, pe vremuri, mari bogătaşi. Solomon, bărbatul, era decedat. Din această familie erau trei copii. Un învățător, Vilmos, director la o şcoală primară din Viile, Satu Mare, o fată, Ileana, căsătorită cu Smillon şi o alta, Marta, căsătorită cu Fernezan. Ea nu stătea cu bărbatul şi ea mă îngrijea. Avea o casă de bani în casă, care era veşnic încuiată şi cheile erau la Satu Mare, la directorul învățător Vilmos.

Bătrâna şi cu Marta beau de stingeau. Veşnic erau bete criță şi m-am bucurat că am scăpat de ele.

La internat era bine. Mâncarea destul de bună. Menajera internatului, gospodina, era o fată de preot,

bătrână, pe care noi o respectam. Avea femeia pregătire şi noi o salutam cu «sărut mâna».

Pe la gazdele noastre ne mai duceam din când în când, căci ne-am simţit şi bine. Când ne strângeam la mine, veneau şi fete din vecini, iar Cercel se dădea în spectacol, făcând cu mâna pase peste ochii fetelor. Noi ne holbam la el şi ziceam:

– Măi, al dracului, Cercel. Ajunsesem că ne stăpânea cu mutra lui de tâmpit şi cu ochi holbaţi, făcând pase.

Baci Chira era servitor la internat. Ajuta la bucătărie pe gospodină, în sensul că el aducea, cu căruciorul, alimentele achiziţionate. Cum zic, el avea trei fete şi locuia în vecini, tot pe strada Constantin Brâncoveanu. Pe cea mare o chema Floarea, pe cea mijlocie Maria, «Mori», pe cea mai mică Valeria. Odată, mă pun păcatele să mă uit fix în ochii Floarei. La un moment dat văd că şi ea se uită fix la mine. Începe să caşte, se lăsă uşor pe pat şi spune că o doare capul. Eu, de frică, merg după Cercel şi îl aduc de acasă la noi. Era o distanţă bunicică de la Gahia (numele gazdei lui Cercel). Vine Cercel, se strâmbă la ea, face pase şi Florica îşi revine. Eu îl întreb:

– Ce i-am făcut?

El:

– Ai hipnotizat-o! Dar întrucât trebuie magnetism mai mult, ai adormit-o pe jumătate, însă promiţi, cu ajutorul exerciţiului îndelungat, să devii un hipnotizor bun.

Azi, la bătrâneţe, când îmi amintesc, mă bufneşte râsul şi nu-mi vine să cred că eu aş fi fost, cândva, măgarul acela.

Eram la internat mulţi elevi, împreună cu anul doi. Duminica, ieşeam la plimbare, în rând, câte doi. Şi când treceau fetele pe lângă noi, numai ce auzeai, pe câte unul:

– Măi, Ganea! Dar când îmi dai cei cinci lei, ştii tu, de ţi-ai cumpărat alifie pentru râie.

Fetele râdeau şi se uitau la mine, până ce striga altul:

– Du-te dracului! Şi ai grijă cum mergi cu pantofii mei, că-s noi şi să nu mi-i strici şi...

– Nu te lega de Ganea!

Altul:

– Nu te mai fuduli, măi, că i-ai dat pantofii aceia lui, ci mai bine dă-mi cravata pe care mi-ai furat-o din dulap şi nu te mai ține aşa de țanțoş şi de fudul cu cravata mea.

Altul:

– Nu te mai lăuda, măi, cu cravata, mai bine spune dacă ai plătit la doctor. Că m-am întâlnit cu domnul doctor şi mi-a spus să-i plăteşti că te-a vindecat de sculament.

Să fi văzut fetele cum râdeau şi ne spuneau:

– Se vede că sunteți golani din regat!

Odată, îmi amintesc că, în timp ce discutam, Novăcescu, directorul, şi cu ing. Marin Ioan, veneau în urma noastră şi eu i-am văzut şi am strigat:

– Şase!, ca la Oltenița. Colegii n-au priceput, dar eu am strigat:

– Pentru onor la spate, schimbați discuția!

Din spate, până la cei din față, mamă ce au înlemnit, cu toții.

Mai târziu, profesorul de muzică, Florian, a alcătuit un cor mixt şi au luat parte foarte multe fete, foste eleve ale lui Florian şi care ne cunoşteau ce pramatii suntem. Am alcătuit un cor bun. Îmi amintesc că am cântat în corul bisericii mici din Țintirim.

La catedrala greco-catolică era un alt cor, pe care îl dirija profesorul de muzică Boghina. Mai târziu, ştiu că noi am înființat corul bisericii, sub conducerea baghetei profesorului de muzică, Mocanu. Este vorba de corul de la biserica mică de lângă turnul lui Ştefan, biserica ortodoxă.

Toate ca toate, totul mergea bine, ca pe roate. Eu am prins dragoste de oraşul Baia Mare, mi-am făcut prieteni şi dintre unguri. Am cunoscut şi multe

fete unguroaice şi m-am aflat foarte bine în societatea lor.

Ei, dar când veneau orele de matematică şi când mă asculta Marin, îmi pierea pofta de viață.

– Să iasă la tablă domnul Dochiță Grigore. Era vorba de Dochiță cu părul lui creț, cât o claie pe cap. Parcă şi acuma îl văd şi îmi amintesc că i-a dat să afle apotema unei piramide hexagonale, cu generatoarea de 27 m. şi latura hexagonului de 2 m. Făcuse, măgarul, problema bine şi la sfârşit îl întreabă ing. Marin:

– Domnule Dochiță! Ai făcut problema bine?

– Da! a răspuns Dochiță.

– Poți să juri?

– Să mai verific, o dată!

– Treci la loc! Nota doi.

– Să spună, din bancă, domnul Ganea Nicolae, dacă a făcut problema bine.

– Da!

– Poți să juri?

– Da!

– Stați jos, vă rog!

– Domnule Dochiță! Problema în sine este rezolvată bine, dar nu-i valabilă, pentru că nu ai fost sigur, deci, echivalează cu nota doi. Eu, de frică, am înlemnit. Şi el ne-a spus:

– Domnilor elevi! Mai târziu, acei care dintre dumneavoastră veți termina această şcoală şi veți ocupa funcții de răspundere, să nu mă înjurați că v-am dat drumul şi sunteți incapabili. De la mine nu va pleca nimeni incapabil.

Mai târziu, peste ani, mi-am dat seama că a avut dreptate profesorul nostru de matematici, pentru că acei care am terminat Şcoala de Arte şi Meserii gradul doi, din Baia Mare, ne-am achitat cu cinste de obligațiile ce ne-au revenit în cadrul unității unde am prestat serviciul.

Domnul profesor de atelier, Plovec, la fel, ne controla la desenul tehnic. Ne dădea un obiect şi

trebuia să-i facem desenul, cu toate secțiunile şi detaliile acelei lucrări şi ne verifica, amănunțit, dacă am executat întocmai.

Mobilierul bisericii ortodoxe s-a făcut la şcoala noastră. Sfeşnicele, cele mari, care sunt în fața altarului, au fost făcute de Feurdean. Crucea cea mare din altar, care este şi astăzi în biserică, a fost lucrată de Radu Florian.

Voi descrie în continuare pe profesorii mei şi trebuie să sar de la un subiect la altul, după specialitatea fiecărui profesor.

Senkaszky. Un tâmplar bătrân şi cam şovinist. Odată mi-a trebuit cratița cu clei şi a vrut să o arunce după mine. Şi l-a certat Plavec.

Domnul Nagy era un tâmplar de lux. Era om bun şi prietenos, însă şedea rău cu limba română, pe care o vorbea foarte greu, ceea ce, la noi, provoca mare veselie. Domnul Nagy lucra numai la mobila complicată şi, în special, la mobila curbată. Dacă-i cereai un sfat, ți-l dădea bucuros.

Domnul Şerb Zaharia era un om tăcut şi era foarte sociabil, iar dacă-i cereai ceva, îți dădea cu plăcere. Domnul Strectu era oltean. Nu era om rău. Era foarte prietenos cu noi, elevii. Domnul Stoica era un bărbat frumos, tip de bucureştean, veşnic cu zâmbetul pe buze.

Dintre toate lucrurile pe care le-am executat, în timpul şcolii, îmi amintesc de patru scaune, în formă de fotel, cu picioarele sculptate în formă de funie împletită. De câte ori trecea Novăcescu, se apleca la tejgheaua mea, o examina şi pleca mulțumit mai departe. Mai târziu, am aflat că cele patru scaune erau tot pentru o biserică. În vacanța de Paşti, ing. Ion Marin a mai dat drumul la cinci elevi, iar alți cinci s-au retras. Nu-mi amintesc de Danciu Nicolae. Mi se pare că şi pe el l-a dat afară ing. Marin, ca necorespunzător pentru şcoala de gradul doi.

*

Astăzi este 05.09.1985. Este o zi de toamnă. Căldurile, întrucâtva, au mai slăbit. Este ora 18,30, este cam rece, vorbesc de Baia Mare. Aştept orele 19,10, ca să ascult ştirile. Se apropie altă iarnă. Ştie bunul Dumnezeu cum va fi. Să sperăm că n-o să mai fie frigul din iarna lui 1984. Dar, să scriu, mai departe.

În vacanța de Paşti am plecat la Oltenița. Pe tren ne-am întâlnit cu elevi şi eleve de la alte şcoli. Fetele aveau prăjituri, băieții, în special, țăranii, aveau țuică. În compartimentul nostru eram numai elevi şi eleve. Beam țuică şi mâncam prăjituri. Vorbele se leagă.

– De unde eşti?

– De unde sunteți?

– Să facem prezentările!

Țuica bună, băută, îți dă curaj, devii mai îndrăzneț, timiditatea dispare.

– Ei, dragii mei! Noi ne dăm jos la Copşa Mică.

– Luăm trenul de la Sibiu.

Parcă te-ai cunoscut de când e lumea. Se dădea jos la gara respectivă, băiatul sau fata şi... adio, pentru totdeauna. Noi, cei din Oltenița, mergeam cel mai departe. La Bucureşti atât stăm, până luăm trenul de Oltenița. Am venit în Oltenița. Unchiul Costică şi țața Mița s-au bucurat. În cealaltă zi am luat vaporul şi am plecat spre Silistra, la mama. La Silistra mă aştepta o surpriză: uniforma şcolară, şapca nouă-nouță, tip student, lucrată foarte frumos. Pot să spun că era cea mai frumoasă uniformă. Cu fire era lucrată emblema. M-am bucurat foarte mult. După câteva zile m-am întors la Oltenița şi m-am plimbat cu Lazăr şi Costică. Proiecte de viitor şi câte şi mai câte discutam, pe vremea aceea. Ne-am întors la şcoală şi viața a mers înainte.

Şi acum, nebuniile din internat.

La internat, țin minte că era un pedagog, absolvent al Liceului «Gh. Şincai», din Baia Mare. Era foarte al dracului şi ne pâra la director pentru orice nimicuri şi noi ne răzbunam pe el şi el pe noi.

Cam pe la sfârşitul lui mai 1930, țin minte că la internat aveam un cireş care se cocea devreme. Era un copac mare, lipit de zidul clădirii internatului. Nu ştiu, dar şi timpul era mai frumos. Nu ca astăzi, că timpul este schimbat, ca şi schimbarea oamenilor. Era mai cald şi țin minte că dormeam în izmene scurte. Odată, pe la miezul nopții, când dormeam mai bine, mă scoală Costică ca să ne suim în cireş, să mâncăm cireşe, că erau coapte şi bune. Mă scol şi împreună cu Costică, numai în chiloți, ne suim în pom şi începem a mânca cireşe. Ceasul cel rău, îmi vine să mă piş şi spune Costică să-i dau drumul din pom. Țin minte că era o noapte senină şi cu lună plină şi îl pune dracu pe pedagog să iasă şi el, să se pişe, iar eu, dându-i drumul, l-am pişat în creştetul capului şi atunci, el, ridicând ochii, ne-a văzut şi ne-am dat jos. Ne-am culcat şi a doua zi ne-a pârât la directorul Novăcescu, care ne-a dat un picior în fund şi mie şi lui Costică, de ne-am dus în patru labe, pe jos.

– Măi Costică, cum să ne răzbunăm?

Şi prilejul a venit mai curând decât ne-am fi aşteptat. La internat erau două WC-uri, unul lângă altul, cu intrări separate, ca la WC-urile de femei. Între cele două WC-uri era un perete subțire de trestie şi lângă porțelanuri era o spărtură în peretele de trestie tencuită, de i se vedea curul celuilalt. Eu şi Costică eram în WC-ul dinspre dormitor. Din WC se vedea, pe geam, în curte, cine venea din capătul celălalt. Ci numai ce-l vedem pe pedagog că merge la WC să-şi facă nevoile. Atunci, Costică ia măturoiul cu care cureți toaleta şi, cum era cu murdărie, îl bagă prin spărtură şi-l şterge la cur pe pedagog. Am fugit, apoi, amândoi, în dormitor. Pedagogul nu a putut ieşi în

fundul gol, să fugă după noi, însă când a venit în mijlocul nostru, atât a întrebat:

– Cine a fost acuma la closet?

Noi n-am zis nimic. În afară de mine şi Costică ceilalţi nu au ştiut nimic, iar când au aflat, a fost un râs de pomină.

Încă o farsă pe care am făcut-o tot eu şi Costică. Pe atunci era crema de ghete „Smull Porta”, de culoare neagră. Şi cum dormeau elevii, dus şi greu, între unu şi două noaptea eu aprindeam lumina şi, fulgerător, o stingeam. Costică, în vremea aceea, îi picta pe doi sau trei cu mustăţi. După o jumătate de oră aprindeam lanterna şi iar trei, patru, erau cu mustăţi. Pe cei mai puternici nu-i mânjeam, că ne era frică de bătaie. Dimineaţa era un râs de pomină. Râdeau unul de altul şi noi de toţi. Erau proşti, că nu-şi dădeau seama cine le-a făcut-o, dar puteau să bănuiască că cei nemâzgăliţi le-au făcut-o. Până descopereau ei că râd unul de celălalt, altul fugea la spălătorie şi se spăla şi era un râs de pomină.

Între elevii de anul doi, era unul voinic, unul Cristea, din Oradea, care avea obiceiul ca după masa de seară să se culce devreme şi nu mai stătea la meditaţie. Noaptea, spre ziuă, lua caietul altuia şi copia lecţiile. Nu-mi amintesc dacă a terminat, că era în anul doi. Pe atunci, marţea şi vinerea, seara, ni se dădea mămăligă cu magiun de prune. Văd pe Costică ca îi cere servitorului de la bucătărie nişte mămăligă cu lecvar (magiun) zicând:

– Baciu Chira! Dă-mi, dacă mai ai, nişte mămăligă, că mi-e foame.

Îi dă farfuria, cu vârf, şi mă cheamă şi pe mine în dormitor, unde Cristea dormea dus. Îi desface chiloţii, de la nasture şi îi pune mămăligă, binişor, la cur. Îl încheie şi fuge în sala de clasă, unde ceilalţi făceau meditaţii, fără să aibă habar de cele petrecute. Noaptea, probabil, cum s-a întors Cristea când pe o parte când pe cealaltă, mămăliga cu magiunul de

prune i s-a lipit de fund şi dimineață, când s-a sculat, s-a pipăit cu mâna pe la fund şi zicea:

– Ce dracu! Doar nu m-am căcat pe mine!

El dormea între paturile noastre, la mijloc. Eu am început să râd, pe înfundate, muşcând perna, pentru că dacă ne auzea Cristea, mâncam o bătaie straşnică. Deodată se scoală şi începe să înjure groaznic, că cine l-a mânjit cu mămăligă cu magiun, la cur. Când au aflat şi ceilalți colegi, despre ce este vorba, s-au pornit toți pe un râs de pomină. S-au vorbit câțiva băieți să stea la pândă, să-l prindă pe farsor şi să-l dea în vileag. Până la urmă au căzut toți de acord că ar fi cei din Oltenița. Deci, fiind şi eu complicele lui Constandinescu, s-au răzbunat şi pe mine, dar nu imediat, ci în vacanța mare.

Țin minte că ing. Marin Ioan a mai eliminat câțiva înainte de vacanță. Am rămas numai 11 din anul întâi. Pe doi i-a lăsat repetenți, căzuți la corigență. Între cei trei corigenți mă aflam şi eu, corigent la geometrie.

În seara zilei, când urma să plec acasă, la Oltenița, adică, cu o zi înainte, noaptea, mă scol din pat, să merg la WC. Când m-am sculat şi am voit să mă dau jos din pat, văd, cu mirare, că eram în closet, cu pat cu tot. Am început să înjur şi să mă rog de ei, adică de colegi, să mă ajute să duc patul în dormitor. După ce m-am întors în dormitor, cu pat cu tot, băieții, de bucurie, au început să dea cu pernele în mine, eu în ei şi pe urmă noi între noi, de ți-era mai mare dragul să vezi paiele cum zburau din fețele de pernă şi se împrăştiau pe jos.

Era, printre noi, un elev, Şchiopu Nicolae, care era orfan de tată, căzut în războiul mondial 1916-1918, şi avea carnet de IOVR pe CFR, cu 75% reducere, la clasa a III-a, dar el rămânea în Baia Mare. Noi, ceilalți elevi, aveam carnetul de elev, care avea şi carnet de CFR cl. a II-a, cu reducere 50%.

În tot timpul anului întâi am primit scrisori de la Mina Cerbu şi fotografii. Îmi scria că mă iubeşte

foarte mult şi era în uniformă de elevă. În altă fotografie trimisă era cu verişoara ei, îmbrăcată cu pantaloni. Era o fată foarte frumoasă.

Şi cum spuneam, plec acasă la Oltenița şi Şchiopu îmi dă carnetul lui, cu riscul de a-l pierde dacă mă prindeau pe tren. Am luat trenul spre Oltenița, pe ruta Baia Mare – Satu Mare – Oradea Mare – Huedin – Cluj – Bucureşti. M-a costat pe sfert biletul şi mi-am permis să plec, imediat, din Baia Mare, fără să mai aştept ziua de mâine, când aveam trenul de la orele 4,00, Baia Mare – Cluj. La Oradea Mare am schimbat trenul. Cam între Cluj şi Apahida apare un controlor şi împreună cu conductorul trenului verifica biletele. Eu făceam pe somnorosul şi mi-a luat biletul şi carnetul. S-a uitat lung la fotografie, când la mine şi repede mă întreabă:

– Cum te cheamă pe dumneata?

– Şchiopu Nicolae.

– Ai învățat lecția! Şi s-a dus. Ce a vrut să spună cu asta, nici acum, la bătrânețe, nu pricep, decât atât: Că a fost un om de treabă, care nu a voit să-mi facă rău. Restul drumului, cu toate controalele făcute, nu am avut probleme. Dar, totuşi, să călătoreşti sute de kilometri cu nervii încordați, nu mi-a fost uşor.

Am uitat să spun că am primit o scrisoare de la un băiat din Bucureşti, prin care îmi spunea să o las în pace pe Mina Cerbu, că-i simpatia lui şi dacă îi mai scriu o să am de-a face cu el şi că este boxer şi mă provoacă să boxăm, dacă ştiu. Când am primit scrisoarea i-am scris Minei şi i-am cerut socoteală pentru jignirea adusă persoanei mele. Şi atunci am primit fotografia ei şi o alta, tot cu verişoara ei. Țin minte că mi-a scris şi verişoara ei, că ce cred eu, că Mina are aşa de largă inima să încapă mai mulți băieți în ea? Să fiu liniştit, că inima ei este mică şi numai eu încap în ea şi numai pentru mine bate şi eu, ca un bleg, credeam totul. De! Nu eram uns cu toate unsorile, încă nu aveam şcoala vieții şi dacă am suferit şi am

avut decepții, a fost pentru că am crezut în oameni. Am ajuns la Bucureşti şi numai în ziua următoare am plecat la Oltenița.

Sunt multe evenimente pe care le-am trăit, dar nu le mai țin minte, prin faptul că trebuia ca aceste însemnări să fi început cu ele, mai devreme, nu la 74 de ani. Dar voi scrie totul, absolut totul, chiar dacă, ulterior, îmi voi mai aduce aminte ceva şi voi face câte o întoarcere a povestirii.

Țin minte că era o casă pe care, cam la orele 21 seara, ploua cu pietre, fără ca o piatră să cadă jos şi bubuiturile semănau ca o ploaie cu grindină, din aceea, mai mare. Suna tabla, că am uitat să spun că acea casă era învelită cu tablă, şi făcea un zgomot mare, iar lumea era adunată şi se uita cu gura căscată la acest fenomen, pe care nici în ziua de azi nu mi-l pot explica. Iarăşi mi-am adus aminte că lumea era superstițioasă şi spunea că nu locuieşte nimeni în casă, întrucât acolo bântuie stafiile.

Şi iarăşi, îmi aduc aminte, că în medie, circa 10-15 oameni se înecau şi mureau în Dunăre şi Argeş. Se spunea că, în special, râul Argeş îşi cere jertfa de vieți omeneşti. Spuneau bătrânele că, odată, s-a auzit un strigăt din apa Argeşului, zicând:

– Clipa a sosit, omul n-a venit! Şi, dintr-odată, apare un om asudat, care venea, în fugă, spre Argeş şi imediat ce a sosit s-a dezbrăcat şi s-a aruncat în râu şi acolo a rămas.

Iarăşi, îmi amintesc când îmi cosea mama un nasture la cămaşă şi îmi era lene să mă dezbrac, îmi dădea o cârpă sau un capăt de ață, să țin în gură, ca să nu uit nimic. Dacă era secetă, ieşeau preoții cu praporii şi se rugau Bunului Dumnezeu, pentru ploaie şi alte bazaconii şi năzbâtii pe care eu le-am uitat.

Sosind la Oltenița, în vacanța mare, la vreo două zile, am luat vaporul şi am plecat la Silistra, la mama. Noul elev, de la Baia Mare, cu şapca tip student pe cap. I-am spus mamei că sunt corigent la geometrie şi

că profesorul este omul dracului şi că nu mă mai duc la şcoală.

– Culaie! a zis mama. Tu trebuie să termini şcoala. Am spus mamei că trebuie să plătim internatul 350 lei, mâncarea, cazarea şi spălatul rufelor şi îmi trebuie să plătesc taxa de corigență 100 de lei, deci şi în trecut au fost tâlhari, ca şi astăzi, însă eram tânăr şi fără experiența şcolii vieții.

*

Azi este 06.09.85. Afară este ploaie şi frig. După căldura înăbuşitoare, brusc, a venit frigul. Este ora 21,12. Pe astăzi am terminat. Restul, pe mâine.

Azi e sâmbătă, 07.09.85. Timpul este cu soare şi bate un vânt rece. Este ora 16,30. M-am uitat peste ziarul «Pentru Socialism» şi am văzut, la mica publicitate: *Schimb apartament, două camere, confort sporit, ultracentral, Oltenița, cu similar, Baia Mare, telefon: 14099* şi mă gândesc, că cine poate fi fericitul care doreşte să se înstrăineze, ca mine, prin Baia Mare. Are să vadă el pe dracu, numai dacă n-ar fi vreun ştab. În fine, voi afla.

Ei şi acum, după vreo câteva zile petrecute în Silistra, unde m-am plimbat prin oraş şi l-am cunoscut mai bine. Era un oraş simpatic şi foarte curat. Erau mulți bulgari, care erau oameni buni şi trăiau bine cu românii, cel puțin aşa a fost impresia mea, pe vremea aceea. Am avut discuții cu mama, cu cucoana inspectorului şi, la plecare spre Oltenița, mi-a dat o recomandare către un student la facultatea de matematici, pe numele Ionescu Haralambie, un fost coleg de şcoală primară din Oltenița îl cunoscusem ca băiat modest, dar învăța bine.

M-am dus la regie şi am început lucrul, ca să-mi fac rost de bani. Şi, luând contact cu acel student care o meditase pe Basu, el s-a bucurat foarte mult

când a citit scrisoarea de recomandare din partea cucoanei, dar mai ales din partea Eugeniei (Basu) şi m-a meditat, de trei ori pe săptămână. Dimineaţa şi după masă făceam exerciţii de rezolvare a diferitelor probleme de geometrie cu aplicaţii la algebră şi bunul Dumnezeu să-i dea sănătate, dacă mai trăieşte şi să-l odihnească în pace, dacă a murit. El avea altă metodă de predare a geometriei şi, în general, a matematicii, că a început să-mi cadă, parcă, o perdea de pe ochi şi să văd limpede ceea ce nu înţelegeam din ce ne preda ing. Ioan Marin. Şi el ne preda bine şi ne spunea că unde nu înţelegem să-i spunem, dar nimeni nu îndrăznea să-i spună că nu a înţeles. Pe cine să întrebi? Pe pedagog? Dar el era clei. Aşa că în toată vacanţa, adică trei zile pe săptămână, numai probleme şi exerciţii am făcut cu el.

În ultimele două săptămâni am lucrat tot timpul la regie şi l-am lăsat în pace, mulţumindu-i şi m-am pregătit sufleteşte în vederea întâlnirii cu profesorul meu de matematici, ing. Ion Marin, directorul adjunct al Minelor şi Uzinelor Statului din Baia Mare.

Ţin minte că băiatul cel mare al unchiului Costică, Gheorghiţă, era elev la Şcoala de Arte şi Meserii inferioară din Olteniţa, în clasa I, şi a murit în spital la Bucureşti, cu încurcătură de intestine. Nu reuşise operaţia şi cadavrul lui a fost adus cu o maşină la Olteniţa, unde a fost înmormântat. Amănunte nu mai ţin minte, dar mi-a povestit ţaţa Miţa. Nu mai ţin minte decât vag figura lui. Verişoara mea, fata unchiului Costică, a murit şi ea. Mormântul ei se află la Olteniţa, după câte mi-a povestit Maria, nepoata ţaţei Miţa, cu ocazia vizitei mele la 14 oct. 1984. Din copiii unchiului Costică a mai rămas Vasilică, cu care corespondez la ora actuală. Nu-mi amintesc de moartea unchiului Costică, dar ştiu că mai trăia când eram la Baia Mare şi de asta îmi amintesc vag şi de Vasilică. Ceea ce scriu este ce mi-a povestit ţaţa Miţa. Când a murit unchiul Costică, îmi povestea tuşa Miţa, Vasi-

lică era de patru ani şi dormea în pat, iar el trăgea să moară şi în agonia lui a spus:

– Înveliți-l pe Vasilică, ca să nu-l mai văd! Să pot muri. Săraca, tuşa Mița, chinuită mai era şi nu ştiu cum trăia, dacă avea sau nu vreun venit din care să mănânce pâinea cea de toate zilele.

Atât țin minte, că în vacanță am dormit într-o cameră cu tuşa Mița. În camera de la stradă. Dânsa era în patul din dreptul ferestrei de la stradă. Şedea în capul oaselor şi-mi povestea necazurile ei, iar eu stăteam culcat în celălalt pat, lângă fereastra mică, înspre curte şi ascultam toate cele ce îmi povestea. Astăzi, când scriu, mi se umezesc ochii când mă gândesc că toate sunt trecătoare şi toate se termină la marginea gropii, în cimitir.

Ei, dar astăzi este duminică, 8 septembrie 1985. Este sfânta Maria mică, (Naşterea Maicii Domnului). Soția a plecat la biserică, ca de obicei. Afară-i frig, este un soare cu dinți. Adie un aer rece. Stau la masă şi scriu. Sunt singur, cu Adina. Îmi este frig. Azi noapte m-a durut ochiul stâng. Sunt bătrân şi mă gândesc, cu groază, la moarte.

Lia a fost bătută de țigan ieri, 07.09.85. Am să scriu amănunțit când va veni rândul. Mă uit pe masă, la pâinea neagră, pe care *tovarăşii* ne-o dau să-o mâncăm. Cu aceeaşi pâine unii oameni hrănesc porcii. Se aude că la iarnă iarăşi vom tremura de frig şi, doamne, grea este suferința tremuratului de frig. Plâng de mila Liei şi scriu.

Ei, dar să mă întorc de unde am rămas.

CAPITOLUL 6.

La armată

M-am întors la Baia Mare şi am dat examenul de corigenţă. Am luat nota opt, şi cu patru ce l-am avut, egal 12, împărţit la doi, egal şase. Am trecut în anul II. Am rămas singurul din Olteniţa, în Baia Mare. A încercat Marin să mă încurce, dar n-a avut ce face şi a trebuit să mă treacă, însă tot avea pică pe mine, fără să-mi aduc aminte să-i fi greşit cu ceva.

Plimbările noastre nocturne au continuat. Ceilalţi au fost daţi afară. Am rămas în anul II 13 elevi. De cei din anul întâi nu-mi mai amintesc, afară de un ucrainean cu numele Beldian Teofil, din Cernăuţi. Un om excentric, care bătea câmpii şi care încerca să impresioneze fetele, dându-şi ifose în uniforma nouă pe care o avea, şi cu epoleţi pe umăr. Parcă era un general, ca şi directorul Novăcescu, întorcea capul după el. Îmi amintesc că la teza din trimestru I am luat nota Ø (zero tăiat).

Am dat alarmă la Silistra, că eu nu mai stau la Baia Mare şi vin acasă. După această alarmă, într-o dimineaţă, când directorul a venit de acasă la cancelarie, mi-a dat o scrisoare ce era adresată direcţiunii şcolii şi era o carte poştală în care inspectorul ruga direcţiunea şcolii să revină la nota zero tăiat, să caute o modalitate prin care să fiu ajutat ca să termin şcoala, eu fiind băiat sărac şi avându-se în vedere că mama este la el menajeră şi este un exemplu de cinste şi corectitudine.

Este adevărat că profesorul ing. Marin Ioan a început să mă asculte mai des, după metodele lui. El, când îți dădea o problemă de algebră, nu avea pretenție la rezultat. La el dacă puneai problema în ecuație era bine, restul, rezolvarea ecuației, o făcea altul. Parcă îl văd:

– Domnul Ganea, dacă binevoieşte, nu-i musai, să poftească la tablă!

În tot timpul cât te asculta, lua atitudine, cu o față zâmbitoare, ironică, plină de falsă politețe şi:

– Domnule Ganea, ai făcut bine?

– Da, domnule profesor!

– Te rog să te mai uiți odată. Mi se pare că ai greşit ceva, pe acolo, pe la punerea în ecuație.

– Nu, domnule profesor, lucrarea e bună!

– Poți să juri?

– Da!

– Mulțumesc, domnule Ganea, pentru amabilitatea arătată, în sensul că ați binevoit să ieşiți la tablă. Aveți un cinci!

La el nota cea mai mare era şapte. În aceşti doi ani, de când m-a învățat matematicile, nu am auzit pe nimeni că ing. Marin Ioan ar fi dat vreun opt. Şi, slavă Domnului, erau printre noi elevi destul de buni, care ar fi meritat nota opt.

Pentru mine profesorul ing. Marin Ioan a fost un om al dracului şi față de mine a fost un om nedrept şi am suferit, în mare parte, nevinovat, din cauza lui. Spre exemplu, colegul meu, Radu Florian, avea un văr, ing. Radu, care era şeful Ocolului Silvic şi prieten bun cu ing. Bădiceanu. Ing. Bădiceanu era prieten cu ing. Marin Ioan, profesorul nostru. Pe el, pe Radu Florian, se vedea de la o poştă că-l protejează, când îl scotea la tablă. Deşi aveam oră, aceasta nu se respecta şi de multe ori eram consemnați la internat, ca să facem ore de matematică.

Duminica după masă, în timp ce ceilalți elevi de la şcoala minieră şi de la Lic. «Gh. Şincai» se plimbau pe stradă, la fel şi fetele de la Şcoala civilă (Gimna-

ziu), noi aşteptam pe profesor, care de multe ori nu venea.

Îmi amintesc că, odată, cunoscusem o fată de la liceul din Târgu Mureş şi ne-am plimbat. Şi țin minte că ne dădusem o întâlnire, într-o duminică. Fata era îmbrăcată în costum de cercetaş. A doua zi, ing. Marin Ioan ne-a anunțat că duminica ce vine vom face, de la orele 16,00, contabilitate. Am stat noi, elevii, în aşteptare, două ore, fără să vină profesorul. La orele 17,45, am ieşit din internat şi m-am plimbat cu fata. De la primii paşi, m-am întâlnit cu Marin. Venea la ore. De la 16, se făcuse 18 şi m-am gândit că degeaba mai merg la ore, că şi aşa m-ar fi trimis afară de la oră. Şi a intrat în sala de clasă, care era şi sufrageria şi a strigat catalogul, numai aşa, de sanchi şi când a ajuns la mine a întrebat:

– Unde-i domnul Ganea?

– Pe domnul Ganea l-am văzut plimbându-se cu o fată, în costum de cercetaş. Şi pentru treaba asta şi-a dat cuvântul, după cum urmează:

– Să fiu eu măgar dacă va trece clasa!

Pentru această greşeală, din tinerețe, s-a răzbunat pe mine cu vârf şi îndesat, atât în şcoală şi mulți ani în afara şcolii, întrucât soarta nenorocită a binevoit să depind, iarăşi, de el şi a continuat, iarăşi, mai departe, să mă nemulțumească.

Frumoasă era Baia Mare în trecut. Ieşeam din internat şi ne plimbam prin parc (Lighet). Ne apuca şi ora două noaptea. Era foarte frumos, pe atunci, parcul. Sus, pe deal, era sanatoriul canonicului Brebanu. Mai sus se auzea toaca de lemn bătând, clopotele sunând, de la vitele care păşteau, şi cântecele fetelor şi băieților care lucrau la câmp. În noapte, se vedeau minerii cu lămpile lor de carbid. Era o frumusețe când, în întuneric, pe Valea Roşie, apăreau minerii cu lămpile, arătau ca nişte licurici. În parc ardeau becurile peste tot, era lumină ca ziua. Lumea era fericită şi cu voie bună.

Îmi aduc aminte că, odată, noaptea, m-am plimbat cu o fată care era elevă la liceu. De, fete din Sighet. Băieții m-au văzut cu ea. Era o noapte cu lună plină. Lângă internat era un mic părculeț cu bănci. Eu încercam să-i fur o sărutare, ea nu prea se lăsa. Băieții m-au pândit şi au văzut. În ziua aceea n-a avut voie nimeni să iasă din internat din cauză că portarul a primit ordin să nu ne mai lase în internat pe cei ce au întârziat peste ora 21.

Eu am sărit pe fereastră şi m-am dus cu fata care mă aştepta în părculețul de lângă internat. Când m-am întors, băieții, de ciudă, mi-au pus ciubărul plin cu apă din spălător şi eu am sărit fereastra prin întuneric şi am căzut cu picioarele în apă. N-am zis nimic. M-am descălțat şi am stors cracii de la pantaloni şi m-am culcat. În timp ce eu mă înveleam, au început, măgarii, să râdă pe înfundate, în pături. Au făcut o glumă deplasată, că a doua zi s-au ruşinat şi ei. De, şi pe vremea aceea erau oameni proşti, nu numai astăzi.

Este ora 19,00. Fac o pauză ca să ascult ştirile de la EL (Europa Liberă).

Astăzi este 09.09.85. Timpul e ploios şi este frig. Ieri, 08.09.85, a venit fiul meu, dr. Ganea Mihai, medic chirurg, de la Tecuci, cu viitoarea lui soție, cu maşina «Dacia 1300», GL-8012. Azi, 09.09.85, a avut dezbatere cu soția lui pentru divorț şi a plecat după terminarea procesului fără să mai dea pe la mine, după cum mi-a promis.

Astăzi este 10.09.85, orele 16,00. Soția a plecat în oraş să se întâlnească cu Silvia şi cu Iuți, la «Crinul» şi să-i dea nişte bani. Este însoțită de fiica noastră, Niculina, iar eu sunt acasă cu Adina. Afară este frig bine. Am pus oala cu apă deasupra gazului să încălzească camera. Ieri seară a venit dr. Ganea Mihai cu viitoarea mea noră. În 7 octombrie revine la

dezbatere. Nina nu vrea să renunțe la Mihăiță, adică la titlul de soție de medic.

Stau la masă şi încep să scriu. Am rămas la gluma colegilor, pe care am descris-o. Motivele pentru care fusesem consemnat cu rămânerea în internat a fost că am petrecut cu toții, cu o seară înainte, chefuind, fără alcool, numai am jucat de pârâiau duşumelele sub tălpile noastre şi cântând acompaniați de vioară, cu gălăgia noastră am deranjat vecinii, care ne-au reclamat la directorul Novăcescu. Pedagogul era plecat şi noi ne-am făcut de cap. Îmi amintesc că pe vremea aceea şi timpul era altfel. De, ca după oameni. Şi timpul de azi este, iarăşi, după oameni. Iarăşi îmi amintesc că la orele patru dimineața, ing. Bădiceanu şi ing. Ştefănescu jucau tenis în parc cu doamna Bădiceanu şi doamna Ştefănescu. În parc era o arenă de tenis, ce există şi astăzi. Ing. Marin, deşi nu era căsătorit, nu lua parte la acest sport.

Printre fetele pe care le-am cunoscut erau şi cele din familia Dukret. Erau două surori. Clara şi Iolanda. Aveau şi un frate, Ferike. Toți trei erau dansatori la restaurantul «Europa». Ferike dansa foarte frumos. La fel şi surorile lui. Era o scenă pe care ei dansau cu o grație şi cu o măiestrie artistică, ca orice artist cu talent. Săracu' Ferike a murit, adică s-a sinucis, prin spânzurare,când e vorba de moarte,mă exprim mai complicat Iolanda era cea mai mare, ea era mai serioasă. Clara era o fată zurlie şi frumoasă şi vorbea măscări. A început o idilă între mine şi Clara. Ea vorbea foarte rău româneşte. Ne sărutam şi, când vroiam să o mai pipăi, îmi dădea mâna la o parte. Îmi spunea că aceea aparține bărbatului cu care se va căsători. De multe ori ne plimbam prin cimitirul de la parc. Stăteam amândoi pe bancă şi mâncam prune, din cimitir, care erau foarte bune.

– Ştii, tu Clara, de ce sunt bune prunele din cimitir? Pentru că-i pământul gras, după morți.

După ce ne săturam, ne era scârbă şi ne împuşcam cu sâmburi.

Săraca Clara, de mult putrezeşte în cimitir. Iolanda la fel. Parcă nici nu au fost. Casa lor, la ora actuală, este numai ruine. Le-am fotografiat anul trecut şi se află în albumul familiei Ganea. Când am fotografiat ruinele am plâns, gândindu-mă că, odinioară, în aceste ruine, a pulsat viața.

Mă gândesc la corul de la Baia Mare la coristele care cântau. La Mărioara Rotaru, pe care o curta Radu Florian, la Florica, căsătorită cu Silaghi Ghiurcă. La Elena Pasca, căsătorită cu Butuza, la Juji, pe care şi acum o caută Radu. S-a căsătorit cu Palcovici Iosif, mecanicul de la locomotivă diesel, de la mina Valea Roşie. Unde sunteți voi, vremuri de odinioară? Parcă văd butoaiele lui Petky în Piața Mică, brutăria lui Monțică, ce s-a căsătorit cu Pal Emeric. Prăvălia lui Maghiori, al cărui băiat, cel mai mic, s-a căsătorit cu o femeie din Insula Tahiti. Prăvăliile lui Naimon, azi magazinul central, prăvălia lui Horacec, care s-a vândut, cârciuma lui Strâmbu, care astăzi este Grădină de Vară, restaurantul Perini, cu fete, care se afla lângă Fabrica de salam, Şcoala populară de Artă, a fost casa avocatului Osan. Casa de ajutor reciproc a pensionarilor, a fost casa doctorului Cioltea. Vizavi de procuratura de astăzi se afla vila fostului avocat Manu. Restaurantul «Locomotiva», cu fete ce erau la gară, unde astăzi este «Aşchiuță», Librăria «Dacia», unde era proprietar domnul Georgescu şi unde se adunau intelectualii.

Unde este biserica ortodoxă, cea de odinioară, unde făcea slujba părintele Lățiş şi unde noi, regățenii şi intelectualii, luam parte la sfânta liturghie, asistați de părintele Bărbosu, care era şi învățător?

La Liceul «Gh. Şincai» director era preotul Hotea. La matematici era profesorul Dănilă. La istorie profesorul Vasilescu, care umbla în costum național bucovinean.

La sfintele Paşti, noi, cei din regat, am cântat prohodul la denia din Vinerea Mare. La Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, era parada militară. Muzica Militară cânta rugăciunea în mica bisericuță, de vibrau zidurile, în timp ce armata stătea afară, pe strada Crişan. Colonelul Petrescu lua parte la slujbă alături de ceilalți ofițeri şi intelectuali, în frunte cu directorii Lăzărescu, Marin, Novăcescu, Bădiceanu, Beşliu şi alții. La terminarea slujbei, colonelul Petrescu primea raportul regimentului şi oştenii defilau cu arma pentru onor, mergând spre cazarmă. Erau toți intelectualii oraşului.

Majoritatea de la Biserica Ortodoxă o formam noi, cei din Vechiul regat, adică «regățenii». Astăzi, biserica ortodoxă de atunci s-a demolat şi s-a mărit. Fațada a rămas aceeaşi. Catapeteasma este aceeaşi. În locul balconului mic s-a construit unul mai mare. Stranele s-au refăcut. S-a făcut un loc, suprapus, unde cântă corul bisericii. În continuare, coridoare suprapuse pentru ca să încapă mai mulți credincioşi. Sub conducerea protopopului Mociran Gavrilă s-a făcut această lucrare. La intrarea în biserică se afla chipul Domnului nostru Iisus Hristos, sub care stă scris «Dreptate Judecător».

Pe părintele Mociran, soția mea l-a însurat, dându-i ca preoteasă pe Doinița, fata lui Suciu. Preotul este din Cărbunari şi până a fi preot a fost corist la catedrală, ca noi, pe strada Baia Sprie de astăzi, care s-a numit, pe vremurile mele, strada Vasile Lucaciu, eroul de la Siseşti. Pretutindeni erau prăvălii de haine. Mai era şi Cooperativa «Transilvania», o prăvălie de haine a statului. Muncitorii primeau două perechi de bocanci din piele. Un bocanc era tăiat pe secțiune, unde se vedea talpa dublă. Prăvălia lui Klain, pe un simplu bon de serviciu, îți dădea haine pe credit. Au fost oameni de treabă, evrei, care te ajutau. Umblau evreii cu stofe de haine, ambulant. Îți dădeau stofa de haine pe credit, fără să te cunoască şi veneau să te încaseze când ziceai. Dacă într-o lună

nu ai putut plăti, erau oameni înțelegători şi te aşteptau şi plăteai când puteai.

Mai era un evreu cu numele Brah. Acela făcea vinuri, dar nu ştiu dacă erau din struguri. Îți făcea vinul imediat ce se goleau butoaiele. Avea peste tot beciuri, unde depozita vinurile. Când beai o cană, ți se urca la cap imediat. Mai era şi evreul Abraham, ce avea atelier de cizmărie. Te duceai la el să-ți facă încălțămintea. Nu l-ai văzut niciodată, nici el pe tine. Comandai să-ți facă o pereche de bocanci «Sport», costa pe atunci 500 lei. Îți lua măsura, ți-i făcea şi îi plăteai în zece rate, cu 50 lei lunar.

Astăzi este 10.09.85, orele 17,15. Ora când încep să scriu. Afară este frig şi plouă. Sunt singur, cu Adina, în casă. Adina se ceartă cu păpuşile. Le face morală. Ea are lumea ei. O lume, aparte de lumea noastră. Săraca. S-a născut debilă mintal. Suferea de boala Langdon (Mongoloism). Să încep cu amintirile.

Se apropia vacanța mare. Urma să plec la Oltenița, în vacanță. Eram în ultimul an de şcoală. Profesorul de matematici, ing. Marin Ioan, m-a lăsat, din nou, corigent, la geometrie. Venind la Oltenița, am mers la Silistra, am dat, iarăşi, alarma.

– Păi bine, măi Culăiță, de ce nu înveți?

Uşor de zis, greu de făcut. De ce am rămas corigent? Pe doi dintre noi i-a eliminat în trimestrul II. Din 13 am rămas 11 elevi.

În anul doi, am cunoscut o familie de evrei săraci, care se numea Silberman. Ei aveau două fete şi un băiat. Pe fata cea mare, Clara, o meditam la limba franceză. La ei în casă era modest şi mirosea, toată casa, mâncare. Sâmbătă mâncau o gâscă coşera. Din seara de vineri spre sâmbătă, când ieşeau stelele pe cer, intrau în Sabat. Gâsca era tăiată de soacter, preotul sabatului. Ei se îndeletniceau cu fabricarea de turtă dulce, de diferite forme, ca păpuşi, inimioare,

stele şi alte forme frumoase. Lucrau foarte mult. Dricarul, cu care se înveleau, era pufos.

Am mai cunoscut o familie de unguri, foarte săraci şi oameni de treabă. Nagy Caroly era curelar. În aceeaşi curte şedea încă o familie, Medsak. Ca vecin, aveam pe plutonierul Bărăbiță, basarabean. Soția lui era rusoaică şi era cam rea de muscă. Bărăbiță era om bețiv şi o bătea pe rusoaică atunci când se îmbătau, atât unul, cât şi celălalt. Locuiau pe strada Cloşca, lângă farmacia din piață, la numărul 14. Vizavi de noi locuia familia Dobras Margareta, care s-a căsătorit cu Fetke Nicolae. Familia Nagy Caroly avea trei fete, Ialonca, Ana (Nusii), Olga (Ghita), Bondi şi Caroly. Iolanda, Carol şi Bondy aveau defecte la ochi. Nusii şi Olga nu. Nusii era o croitoreasă de lux şi îşi cunoştea meseria. Lucra la lume selectă. Nusii era născută în 1906 şi era cu 5 ani mai mare decât mine şi se îndrăgostise de mine. Sora ei mai mică, Olga, era elevă la gimnaziul de fete din Tintitm, lângă turnul lui Ştefan. Directoare era doamna Levondoski. Şi pe ea o meditam la limba franceză. Părinții erau oameni de «Cine-s eu», măreți, şi fetele la fel. De multe ori mă plimbam cu fetele pe stradă şi cu Margareta Dobras. Astăzi, atât ea, cât şi Fetke, sunt morți şi putrezesc în cimitir.

Am venit la Oltenița în vacanță şi, iarăşi, m-am dus la Ionescu Haralambie şi, iarăşi, m-am pregătit, serios, să trec clasa şi să-mi iau diploma de absolvire a Şcolii de Arte şi Meserii gradul doi. Toamna m-am pregătit la Baia Mare, unde am dat corigența şi am trecut şi eu, printre cei 11 elevi rămaşi, din 42, şi am absolvit Şcoala de Arte şi Meserii de gradul doi, din Baia Mare.

Iată-mă cu a doua Şcoală de Arte şi Meserii terminată, în anul 1932.

Apoi am fost la recrutare şi am fost luat în armată, la artileria antiaeriană, la regimentul 1, apărare centrală a aeronavelor, vizavi de cimitirul militar, de pe Calea 13 Septembrie. La 1 noiembrie m-am

încorporat ca soldat TR şi m-am prezentat la unitate. Deci, de la vârsta de 7 ani şi până la 21 ani am fost tot pe băncile şcoli, iar după terminarea şcolii, iată-mă în armată.

Elevii militari aveau dormitorul lor, separat de trupă. Eram două categorii de soldați TR, art.72, în care intrau bacalaureații şi cei cu facultăți şi noi, ceilalți, proveniți din şcolile tehnice, adică, TR art.73. Aici aş vrea să fac o precizare. Cu toate că şcoala noastră avea, aproape, aceeaşi programă analitică, noi, cei de la şcoala tehnică, eram în aceeaşi oală cu şcolile de ucenici şi şcolile profesionale. Or, programa analitică a Şcolii de Arte şi Meserii gradul doi era aceeaşi cu cea de la liceele teoretice, iar la matematică, mult mai avansată.. Cu toate astea, regimurile politice din trecut desconsiderau şcolile de arte şi meserii, indiferent de gradul lor. Le spuneau, spre exemplu, «meseriaşi». Nu pot zice că în armată colegii mei militari au făcut deosebire, totuşi, unii ofițerii făceau deosebire. Ca activ, nu. Am avut ocazia să observ acest lucru şi să fiu mâhnit peste măsură, mai târziu. Spre exemplu: vroiai să te faci inginer, trebuia să faci liceul teoretic şi după aceea te duceai, ca bacalaureat, la Politehnică. Cu toată pregătirea lor, studenții de la Politehnică nu ştiau să țină o pilă în mână, nu ştiau să pilească un şurub, o piesă. Trebuia un timp ca să se familiarizeze cu aceste probleme şi se pare că lucrau în atelierele şcolii superioare de arte şi meserii, de pe strada Polizu. Vorbesc de cei din Bucureşti. Noi,cei cu Şcoala de Arte şi Meserii de gradul doi, şi cei cu Şcoala de Arte şi Meserii Superioară, nu aveam dreptul să mergem la Politehnică. De acest lucru şi-a dat seama regimul din trecut şi, începând din anul 1936, Şcolile de Arte şi Meserii de gradul doi şi Şcolile de Arte şi Meserii Superioare s-au transformat în Licee Industriale, unde noi, cei cu gradul doi, am câştigat doi ani, adică, un an, dar a scos ing. Ioan Marin tot untul din noi. Acum puteam să mergem la Politehnică, dar această lege a venit târziu. Ulterior

mi-am dat seama că inginerii pe care i-am cunoscut în relațiile mele de serviciu erau ingineri de paradă şi slab pregătiți. Am să dau exemple concrete, mai încolo, când va veni rândul, că îți vine să te strici de râs. Această observație nu-i generală, doar parțială, dar au fost ingineri care n-au ştiut nici regula de trei simple. Vorbeau «en language françoise» ca să facă impresie. Noi, cei din Şcolile de Arte şi Meserii gradul doi, am primit retroactiv, la cerere, Certificate de echivalență cu liceele industriale, unde, după absolvire, primeai diploma de profesor maestru în învățământul industrial şi puteai să mergi la facultate.

Şi, cum zic, eram în armată, noi, cei cu termen redus (TR), ne încorporam mai repede, şi, pe când s-a încorporat contigentul 1933, adică tocmai contingentul meu, noi eram şi gradați. Eram domnul Elev fruntaş şi noi înşine ne instruiam contingentul nostru. Într-o zi, un soldat nu a executat un ordin dat de mine şi i-am dat o palmă. Palma i-am dat-o din curiozitate, să văd cum reacționează soldatul. N-a zis nimic şi mi-a explicat că ordinul nu a putut fi executat, din cauză de forță majoră, întrucât primise un alt ordin, de la un ofițer, să facă alt lucru şi nu a putut să facă în acelaşi timp două treburi diferite. Mi-am adus aminte de fizică. «Când două corpuri nu pot să ocupe acelaşi spațiu, se numeşte nepenetrabilitate». Mi-a părut rău şi i-am cerut scuze soldatului şi am devenit cei mai buni prieteni.

Noi, elevii militari, eram separați de trupă. Când ne sculam, ne îmbrăcam şi paturile ni le făcea trupa. Instructori ne erau ofițeri cu excepția unui plutonier. Îmi amintesc că printre noi era un avocat, Călugăreanu, care, mama dracului ştie de unde, a luat râie şi a umplut toată compania de elevi. Să ne fi văzut pe toți dezbrăcați, în curul gol, cum ne ungeam, unii pe alții, pe spate, de la cap şi până jos, la picioare, cu alifie de pucioasă, de miroseam a sulf cale de o poştă. Mai auzeai pe unul zicând:

– Companie de râioşi! Noi ne făceam că nu auzim. După trei zile am făcut o baie toţi şi ne-am vindecat de râie. Într-o zi, a venit medicul militar cu un plutonier sanitar şi ne-au inoculat cu un vaccin, de am avut febră şi dârdâiam de ne clănţăneau dinţii. După aceea am început instrucţia. Îmi amintesc când făceam salturile, din mers sau de pe loc, la stânga, la dreapta, când ne opream din mers. Cât priveşte „la stânga împrejur", aveam un elev evreu, de meserie tot avocat, ca şi Călugăreanu, era un om sucit şi dracu' ştie cum a terminat facultatea de drept, că nu ştia care-i stânga şi care-i dreapta. Pe atunci, armele aveau curele şi Leibu, căci aşa îl chema pe avocat, nu ţinea arma cum trebuia, în spate, şi o lăsa să se bălăngănească şi trebuia să fiu atent, ca să nu-mi scoată ochi. Când făceam la stânga împrejur, pe loc, el se întorcea spre dreapta. Ofiţerul instructor se numea Jean Mircea şi când făceam mişcarea, Leibu meu făcea la dreapta, cu ţeava armei depărtată de umăr, de-i scotea ochii celuilalt. Eu eram obişnuit. El era în faţa mea, iar când se întâmpla să executăm la stânga împrejur, pe loc, Leibu era faţă în faţă cu mine şi, atunci, locotenentul Jean Mircea striga la mine:

– Soldat Ganea! Scuipă-l în ochi. Eu, de mânie, i-am trimis o salvă de scuipat, drept între ochi. Parcă m-am răcorit. Leibu m-a înjurat. Şi eu pe el, până l-a scos Jean Mircea şi a făcut culcat cu el, ca să se calmeze.

Acest locotenent, Jean Mircea, avea un mare necaz pe bucătar. Când îl prindea că a ascuns carne, ca s-o frigă, îl bătea de moarte. Când era el ofiţer de serviciu, pe regiment, era vai de bucătărie. Numai ce auzeai:

– Măi! Ai grijă că-i de serviciu Jean Mircea.

– Aolio! Vai de capul nostru!

Comandantul regimentului era colonelul Dăscălescu. Un om foarte bun. Avea un scris ca de elev de clasa I-a primară. Se auzea, pe aici, pe colo, că la alte regimente mâncarea-i rea, dar nu la regimentul

nostru. Dăscălescu avea grijă de soldați. Înainte de a se aşeza trupa la masă, trebuia să-i ducă în birou un castron cu mâncare şi până nu gusta el, primul, din mâncare, trupa nu se aşeza la masă. Jean Mircea, când era de serviciu, lua proba de mâncare pentru colonel şi o lua astfel: băga polonicul până în fundul cazanului şi amesteca mâncarea şi cum venea, aşa ducea proba la dl. colonel Dăscălescu. Mai făcea şi controale inopinate la bucătărie şi căuta dacă nu s-a furat din rația trupei. Odată, îmi amintesc că eram, întâmplător, la bucătărie şi aud strigăte şi lovituri şi văd pe bucătari cu scufiile în cap, fugind înnebuniți, văitându-se, ocolind clădirea bucătăriei, iar Jean Mircea, cu polonicul acela mare, fugind după ei. Motivul a fost că locotenentul Jean Mircea, făcând inspecție pe la cuptor, a găsit carne friptă în cuptor, pe care a confiscat-o şi a aruncat-o în cazanul trupei.

Când era Jean Mircea de serviciu, eu, mereu, îmi făceam de lucru pe la atelierul de tâmplărie, care era aproape de bucătărie, că tare îmi plăcea când îi bătea pe bucătari, că erau nişte hoți.

Mai era un locotenent de la Bateria a 4-a, care avea necaz pe mine. Eu eram la bateria a 6-a. Comandantul Bateriei, era căpitanul Stamatiu. Ajutor era sublocotenentul Folescu. Mai era şi plutonierul major Mănăilă.

După terminarea instrucție, am fost repartizați la baterii. Am început să fac sergent de zi, comandant de gardă, caporal de schimb. Aveam gradul de caporal. Şi cum zic, serviciul de sergent de zi era foarte greu prin aceea că îți cerea oameni de corvoadă. Când era bateria 6 de serviciu, nu aveam habar, că erau de-ai noştri şi ştiau că nu am oameni, dar când era locotenentul de la bateria 4, nu-i ştiu numele, permanent suna sergentul de zi de la bateria 6-a să-i dea oameni de corvoadă.

Eu, când eram sergent de zi şi era de serviciu bateria a 4-a, mă ascundeam şi nu mă prezentam când suna gornistul, sergent de zi bateria a 6-a. Fă-

ceam pe Ghiță-n cucuruz. Cei de la bateria a 4-a aveau pică pe mine că nu le dădeam oameni de corvoadă şi mai erau şi oameni învoiți pe acasă. Când cereau oameni la corvoadă, eu luam pe «n-am» în brațe şi noroc bun.

Ei, dar cu locotenentul de la bateria a 4-a nu-mi mergea, că el se lua cu cravaşa şi după mine. Degeaba striga ca să stau, că fugeam ca vaca când îi intră strechea sub coadă.

Odată, îmi amintesc, într-o zi, de dimineață, eram sergent de zi şi mă fugărea locotenentul de la bateria a 4-a:

– Stai măi! Futu-te-n cur, pe mă-ta, de elev!

Eu, de colo:

– Nu stau! Domnule locotenent, că mă bateți!

– Stai mai, că nu-ți fac nimica!

Atunci, el se ia după mine, iar eu fug spre poartă. Şi, tocmai atunci îl aduce bunul Dumnezeu pe comandant. Şi eu fug înaintea trăsurii în care era colonelul, iar locotenentul după mine, în timp ce garda îi dădea onorul şi trompetul suna sosirea comandantului în unitate. Eu fugeam de mama focului spre colonel şi i-am raportat că n-am oameni de corvoadă şi domnul locotenent vrea să mă bată.

Colonelul era om bun şi toți soldații îl simpatizau, aşa că putea oricine să stea de vorbă cu el. L-a rugat pe locotenent să fie mai înțelegător cu băiatul, adică eu, şi am dat chiar mâna laolaltă. Dar când m-am întors şi a dat iar cu ochii de mine, a vrut, râzând, să mă lovească, în glumă, însă eu, tot în glumă, am luat-o din loc.

Odată, plutonierul major de la grădina regimentului ne-a dus pe noi, elevii, să-i plivim grădina de zarzavat şi legume. Ne-a dat sape în mâinii şi unii dintre noi, în special cei cu facultăți, dar nu numai, după ei, tăiam planta şi lăsam buruienele să crească. Dar a avut noroc, măgarul, că a venit imediat în control şi când a văzut ce am făcut, a dat fuga la colonel şi i-a raportat. Colonelul s-a luat de el. Cum a

îndrăznit să trimită elevi TR la săpatul grădinii? Parcă eram câini de lux, de aceia pe care-i țin cucoanele în casă. Se uitau subofițerii cu invidie la noi. Pe la alte regimente mâncau elevii mardeală, ca trupa şi mâncau şi mămăligă, dar la noi aşa ceva nu era.

Îmi amintesc că, odată, eram în curtea cazărmii, la tunuri, şi făceam teorie cu sublocotenentul Folescu. Aveam tunuri Wikers, de calibru 75 mm. Între noi era şi un țigan cu numele Nițu, care făcea pe prostul. Şi cum eram noi în careu şi Nițu era lângă mine, numai ce-l aud pe sublocotenentul Folescu că zice:

– Ostaşi! Care din voi ştie ce este armata?

Eu, la urechea lui Nițu, îi şoptesc:

– Armata este o adunătură de nebuni, o pierdere de timp şi o scurtare din viață.

Parcă a fost un făcut. Ceasul rău, că altceva nu a fost, când l-am auzit pe sublocotenentul Folescu zicând:

– Să ne spună Nițu! Ce este armata?

Nițu spune, luând poziție de drepți, că armata este o adunătură de nebuni, o pierdere de timp şi o scurtare de viață.

– Cine ți-a spus?

– Să trăiți, domnule sublocotenent! Mi-a spus domnul caporal Ganea Nicolae.

– Domnule caporal, ai două zile de carceră!

Îmi amintesc că slt. Folescu ținea la mine şi de aceea am scăpat numai cu atât. Seara m-a băgat la carceră şi am dormit bine, din cauză că mi-am pus capul în prima carceră şi picioarele erau la a treia. Dimineață, am văzut că mă umplusem de păduchi şi i-am spus sublocotenentului, când a inspectat închisoarea şi carcera. I-am raportat, în poziție de drepți:

– Să trăiți, domnule sublocotenent! Am executat o noapte de carceră şi m-am umplut de păduchi!

– Nu-i nimic, caporal. Mai stai o noapte şi îi vei cunoaşte mai bine pe vechii ostaşi, care sunt păduchii!

Mă gândeam, care-i păduchele? Care-i cel mai vechi ostaş în armată? Oare nu-i o insultă? Pentru că eu am zis o vorbă nelalocul ei, am fost băgat la carceră, dar el, când zice că păduchele este cel mai vechi ostaş? Oare câte nopţi de carceră i-ar trebui lui Folescu?

Odată, eram bolnav la infirmerie şi vin doi sanitari cu o targă în care era culcat un ostaş care îşi tăiase piciorul cu o bardă pe care plutonierul o uitase în închisoare. Cele cinci degete de la picior atârnau şi sanitarul, adică plutonierul sanitar, cum era glumeţ, spunea că-s bune de băgat la cazan, în loc de carne. L-a pansat şi l-a trimis cu ambulanţa la Spitalul Militar din Bucureşti.

Regimentul nostru se numea Regimentul 1 A.C.A., Ghencea, Bucureşti.

Alte clipe fericite erau când venea rândul regimentului nostru să facă de gardă la Palatul Regal din Cotroceni. Când la Palatul regal din Cotroceni era vreun membru al familiei regale, comandantul gărzii era un ofiţer, iar dacă nu era nimeni, atunci era un plutonier. De multe ori am făcut pe caporalul de schimb. Era un moment emoţionant, când schimbam şi preluam paza palatului. Soldaţii erau îmbrăcaţi în haine noi, bocanci noi, cu jambiere noi. Ofiţerul, cu sabia scoasă şi cu lendunca aurită, în care era un fel de portofel de metal auriu, mergeam în rând, în sunetul goarnelor sau a muzicii militare, cu armele pe spate, în marş spre Cotroceni. La intrarea în palat, santinelele de la poartă ne dădeau onorul. Era o măreţie când pătrundeam în palat şi auzeai personalul palatului:

– Vine garda aviaţiei!

După ce treceam de intrare şi ajungeam pe platou, salutând în paşi de defilare, garda veche, de la alt regiment şi ei aliniaţi, cu arma pentru onor, ne răspundea la salut. Cei doi caporali mergeam, în pas de defilare, unul către altul, după aceea garda veche, tot în pas de defilare, trecea în locul nostru, noi în

locul lor. Ofițerii dădeau raportul, urma schimbarea gărzii şi, iarăşi, alinierea cu arma pentru onor, salutam plecarea gărzii vechi, ceea ce însemna că paza a fost preluată de către Regimentul 1 A.C.A. După terminarea ceremoniei, ofițerul de gardă trecea în camera lui, iar noi în dormitorul nostru, care era foarte curat. Ni se dădea de mâncare de la palat. Foarte bună şi 2-3 feluri. În timpul liber puteai să te plimbi prin grădina palatului. Era o grădină frumoasă, întocmai ca un parc. Acolo locuia un jocheu, care avea o fată foarte populară şi care şedea de vorbă cu soldații. Ea cunoştea şi gradele. Aveam la epoleți tresă de elev TR şi gradul de caporal şi povesteam banalități. Ne spunea că simte o plăcere deosebită când regimentul de aviație prea paza palatului.

Îmi amintesc că l-am întâlnit pe prințul Mihai, în timp ce schimbam gardă şi l-am salutat cu armele, pentru onor. Bine a zis, cine a zis, că țiganu-i tot țigan. Între noi era şi țiganul Totalcă. Ce făcea el, ce dregea, că era şi el între ostaşii care compuneau garda şi era un țigan inteligent şi bun de glume, de alea țigăneşti. Nu prost, ca Ciucur Dumitru. Cine-i Ciucur Dumitru? O să aflați atunci când va veni rândul, la spovada autorului.

Țiganul Totalcă pentru mâncarea cea bună venea la palat. Uneori, spurcatul de țigan, scotea aia afară din nădragi şi o bătea pe masă. Avea una ca de măgar.

Odată, era regina Maria la palat. Mâncare şi curățenie ca la carte, dar fără Totalcă. Am evitat să-l mai luăm cu noi, pentru că băieții au spus ce făcea plutonierului major Mănăilă şi nu l-a mai trimis la palat.

Se dădea alarma noaptea şi, în trei minute, trebuia să fim gata echipați, ca pentru intervenție. Țin minte că aveam un prieten printre subofițeri, sergent major Staicu. Cu el umblam la fete, cu el umblam la crâşme. Când îşi lua solda, o beam şi ne distram amândoi. Şedea bine de acasă şi mai mânca şi cu

trupa ca să-şi scoată pârleala de la recuperare a banilor cheltuiţi pe chef.

Tot în anul 1933 Regimentul 1 ACA, regimentul nostru, a participat la manevre la Mamaia. Eram cititor la altimetru, cu fire. Aveam postul telefonic la depărtare de un kilometru. Aveam o colibă din crengi şi paturi. Deasupra era învelită cu nisip, iar înăuntru dormeam pe pătură. Când aveau loc temele de luptă ale artileriei antiaeriene, eu prindeam în colimatorul altimetrului avionul care zbura şi când îl prindeam în obiectiv, telefonam cifrele, care coincideau la tunuri.

Când aveam timp liber, mergeam în comuna Năvodari şi şterpeleam pepeni din grădinile lipovenilor. Erau nişte oameni foarte interesanţi, ca înfăţişare. Mai ales femeile. Erau mai grase decât înalte. Bărbaţii purtau bărbi şi aveau căruţe cu un singur cal, care trăgea între hulube. Deasupra hulubelor avea, la gâtul calului, un fel de cobiliţă, care prindea ambele hulube.

Într-o noapte, fiind furtună pe malul mării, s-a prăbuşit coliba peste mine în timp ce dormeam. Mi-a intrat nisip în gură, urechi şi ochi, iar telefonul abia l-am scos din nisip. A venit agentul de legătură în control pe linie şi mi-a înlocuit telefonul.

Mamaia era pe atunci un sat urât şi nenorocit.

Tot pe malul mării am dat examenul pentru înaintarea mea la gradul de sergent TR, cu care m-am şi eliberat.

Odată, mergeam pe stradă, la plimbare. Era la începutul iernii anului 1932 şi m-am întâlnit cu un căpitan de la alt regiment. Afară ningea, fulgi mari de zăpadă şi eram cu uniforma acoperită de zăpadă. Eu nu l-am observat pe căpitan şi el mi-a făcut cu mâna să mă duc la el. Am luat poziţia de drepţi şi în acelaşi timp îmi trage, fulgerător, două palme, că m-a năucit. După ce m-a bătut, m-am prezentat:

– Să trăiţi, domnule căpitan! Sunt sergentul TR Ganea Nicolae de a Regimentul 1, Apărare Contra Aeronavelor, Bateria a 6-a! Ordonaţi!

Am primit răspunsul:

– Sergent, îmi pare rău şi te rog să mă scuzi! El a plecat în drumul lui, iar eu am rămas cu cele două palme primite, înjurându-l de mama focului, ca să mă răcoresc. După terminarea manevrelor, m-am înapoiat la Bucureşti.

Îmi amintesc că odată făceam de gardă la Depozitul de Muniţii. Acolo era paza dublă şi dormeam cu rândul. Într-o noapte, vine rondul, în control. Eu eram înapoia depozitelor şi îmi făceam nevoile. Eram în schimbul doi. Pas, că eram şi în iarbă. După ce aud eu somaţia, m-am zăpăcit şi m-am prezentat cu hainele în neregulă. I-am cerut parola. El, să vină la noi. Eu, cu pantalonii descheiaţi complet, strigam:

– Stai, că trag!

Celălalt a chemat caporalul de schimb, care îmi era prieten. L-am recunoscut şi noi, până ce mi-am aranjat pantalonii şi am raportat că în schimbul nostru nu s-a întâmplat nimic, el a râs şi a zis:

– Aveţi grijă când vă faceţi nevoile, că este postul de pază cel mai periculos!

Am plecat şi când m-au schimbat din post şi le-am povestit ce am păţit, au râs toţi, şi corpul de gardă, împreună cu cei de la închisoare, căci şi închisoarea era în Corpul de Gardă.

Conform ordinelor, care erau pe atunci, cei de la închisoare primeau un sfert de pâine şi apă. Când ni se dădea costiţă cu fasole şi debreţini (cârnăciori), băieţii duceau o gamelă şi celor de la închisoare sau de la carceră. Erau ei pedepsiţi destul, că pe atunci nu era praful DDT, iar păduchii umblau în voie pe bulevardul spinării.

Îmi amintesc de căpitanul medic, când a venit, într-o zi, la cazarmă şi povestea plutonierului major sanitar cum în tramvai o cucoană i-a atras atenţia că pe guler avea trei păduchi. Eu eram internat la infirmerie şi am auzit toată povestea.

Odată, eram caporal de schimb şi aveam în post un soldat cam nătâng. Fac controlul la posturi. Omul

meu uitase parola. Îmi amintesc că parola era «Olt» şi răspunsul era «Oltenița» Strigă la mine:

– Stai, că trag! Şi iute bagă cartuşul pe țeavă.

L-am schimbat din post imediat, am raportat la ofițerul de serviciu şi l-am băgat la închisoare.

Scriu ce îmi amintesc din armată. Mi-am adus aminte, iar de țiganul Totalcă. Bine a zis cine a zis, că țiganu-i tot țigan. În fundul cazărmii era depozitul de muniții. Curtea era împrejmuită cu sârmă ghimpată. Pe lângă gard era drum pe unde umbla lumea. Lângă sârma ghimpată era o iarbă înaltă. Totalcă al nostru venea să doarmă în iarbă şi să se ascundă, când era sergent de zi, ca să nu dea oameni la corvoadă. Pe drum treceau civili. Printre ei şi femei şi fete. Mai încolo, era o găleată murdară de var, goală. Noi ne uitam la țigan cum îşi scotea din pantaloni cioflingul şi atârna găleata de el şi se văita, ca să atragă privirile femeilor şi a fetelor. Când îl vedeau, cu ruşinea afară, femeile îl ocărau şi îl înjurau. Altele, care îl cunoşteau pe țigan, nici nu se uitau. Se mai întâmpla ca o femeie mai miloasă să vie, să se apropie de gard, şi să-l întrebe:

– Da' ce ai, maică?

Când vedea pe țigan văietându-se cu ruşinea în mână, scuipa:

– Ptiu! Ucigă-te, de țigan. Şi se depărta de gard, ca din puşcă. Noi râdeam de ne prăpădeam, de propria noastră prostie. De, aşa ne era mintea.

Am fost lăsat la vatră. Iată-mă şi cu armata făcută. Mina Cerbu îmi scria mereu că i-e dor de mine. Mi-a dat adresa unde şedea, la sora ei. Era strada Frosa Sarondy, mi se pare că pe undeva prin piața Buzeşti. Numărul l-am uitat. Am vizitat-o. Când ne-am văzut, parcă eram doi străini. Am cunoscut-o pe verişoara ei. Era o fată frumoasă. Şi mi-a repetat că Mina m-a dorit şi nu are inima mare, ca să iubească mai mulți, ci o inimioară mică, de numai eu încap în ea. Am mai fost pe la ea. Odată, m-au invitat la masă. M-am dus în uniformă militară. Sora ei era

căsătorită cu un funcționar de la judecătorie. Au fost amabili cu mine, însă, ştiu eu? Pe undeva mi s-a părut o amabilitate cam forțată. Vorba aceea: ochii care nu se văd se uită, întotdeauna. Aşa s-a întâmplat şi cu idila mea. M-am mai întâlnit o dată cu ea, dar voi povesti mai târziu.

Deci, iarăşi, iată-mă la Oltenița. Am început serviciul la regie, dar protecția mi se dusese. Aceeaşi monotonie tip Oltenița. Îmi era dor de Baia Mare. Să fiu cât de departe de Oltenița. Aveam pretenții mai mari. Locuri de muncă nu erau. Stăteam la unchiul şi la tanti Mița. Corespondam cu familia Nagy Carol şi cu Clara Dukret. Fire nestatornică, mi-am exprimat dorința de a veni la Baia Mare şi să-mi caut serviciu. Cu toate că ştiam că ing. Ioan Marin, profesorul meu de matematică, nu mă are la stomac, totuşi, speranța îmi era la el, că mă va ajuta să mă plasez într-un loc de muncă.

La «RIMMA» se căutau absolvenții Şcolii de Arte şi Meserii Superioară şi de gradul doi, pentru servicii importante şi m-am gândit să mă mulțumesc şi cu un loc de muncă modest, numai să intru, şi odată intrat, voi vedea eu ce pot face. Deci, ca să-mi ating scopul, trebuia să apelez la ing. Ioan Marin. Mai rămânea să văd unde voi sta şi unde voi mânca, până îmi voi găsi serviciu.

I-am scris lui Nusi gândurile mele şi mi-a răspuns că până mă angajez mă ajută ea, împreună cu familia. Ba chiar a vorbit cu domnişoara Altin, care lucra la Direcția minelor. Nusi făcea croitorie şi domnişoara Altin îi era clientă. Şi a întrebat-o domnişoara Altin dacă protejatul ei ştie româneşte? Nusi i-a răspuns că sunt român, din Regat, din Oltenița.

Am mai lucrat cu fratele meu la Fabrica de Cherestea la Societatea «Dunărea». Director era un evreu cu numele Haimovici. Fata directorului era funcționară în birou. Fratele meu, Gică, intrase pe sub pielea lor şi eu eram ajutorul lui. El făcea pe tâmplarul la Societatea «Dunărea». Şi eu îl ajutam la tâmplăria

mecanică, în special la maşina de rindeluit scândură, cu şut şi feder, pentru duşumele, cum era pe atunci. Stivuiam aceste scânduri fasonate în stive pentru comerț.

Odată, fata directorului şi-a exprimat dorința de a avea o casetă. Să aibă şi ea o casetă frumoasă. Fratele meu m-a recomandat, că sunt specialist în casete. M-a chemat la birou şi m-a rugat să-i fac o casetă. Eu i-am răspuns că în atelierul fabricii nu-i pot face, că nu am scule, n-am furniruri. O să ai de toate, mi-a răspuns ea. Îți fac rost, ca să lucrezi caseta la un atelier special, din oraş. Aşa s-a şi întâmplat. Şi timp de trei săptămâni am lucrat pe casetă. Şi când a fost gata, mi-a dăruit-o mie. Îmi amintesc că, atunci când lucram, a venit o slujnică de la un birou. Eu eram singur în atelier şi îmi dă pomană o bucată de carne de vițel friptă, cam circa 5 kg. O pâine albă, un cozonac şi doi litri de vin, din cel mai bun. Această pomană a ținut aproape zi de zi, timp de o săptămână. Murise cineva din familie şi făcea pomană la atelier pentru tot personalul. Cum eram singur, am pus toate cele, cu coş cu tot, bine şi le-am dus acasă. Mamă, ce bine ne-a prins, trei zile am tot mâncat, am băut vinul împreună cu Gică. Şi Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească, «bogdaproste», cum se zice la Oltenița în asemenea împrejurări. Mi-a mers bine, am chiulit trei săptămâni, pentru care am fost plătit bine. M-am ales cu o casetă frumoasă şi, «vorba aceea», capricii de domnişoară bogată.

Nu țin bine minte dacă unchiul murise sau fratele meu se însurase. Seara ieşeam la plimbare cu Lazăr. Nusii coresponda cu mine. Pe urmă Nusi l-a cunoscut şi pe Lazăr, prin corespondență. Am lucrat, un timp, la Regie şi am revenit pentru totdeauna la Baia Mare. Acolo mă chema destinul. La Oltenița nu erau locuri de muncă. Ceva trebuia să fac. De Costică şi de Coarnă Marin nu am mai aflat nimic. Le-am pierdut urma pentru totdeauna. Peste ani, am auzit de Costică Constandinescu că s-ar fi sinucis cu

bioxid de mangal, iar Coarnă Marin era la Călăraşi, în învățământ, la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară, din localitate.

Firea mea nestatornică mă chema în necunoscut. Eram îndrăgostit nebuneşte de Baia Mare. Eram îndrăgostit nebuneşte de fetele şi femeile din Ardeal. Eram îndrăgostit nebuneşte de unguri, de unguroaice. Eram îndrăgostit nebuneşte de oameni şi de obiceiurile lor, de inteligența lor. Mă simțeam un om nenorocit. Oltenița mi se părea un oraş prea mic şi fără nici un viitor. Iată-mă în Baia Mare, de astă dată pentru totdeauna. Iată-mă în Baia Mare, fără să-mi cunosc destinul, fără să-mi cunosc suferințele ce urma să le îndur, din cauză că păşisem în viață fără să am experiență şi fără să cunosc oamenii. Cum s-ar zice: nu tot ce zboară se mănâncă.

Am sosit în Baia Mare, am tras, în gazdă, la Nusi. Şi ei erau săraci şi mă simțeam stingher să stau pe capul lor.

La vreo trei zile, mă duc în audiență la directorul adjunct, inginer Ioan Marin, fostul meu profesor de matematici. Am intrat în birou şi i-am spus.

– Domnule director! Vă rog, din suflet, să mă ajutați ca să pot primi un serviciu, oricare ar fi el, ca să pot să-mi câştig existența. În oraşul meu natal nu am nici o posibilitate ca să mă plasez!

– Domnule Ganea! Cu regret, pentru dumneavoastră nu am post. Mai aşteptați, poate se va ivi.

Am mai stat câteva zile şi ce-mi vine, să mă duc la Uzina Metalurgică din Ferneziu. Şeful uzinei era inginer Jules Dodun, care avea un ochi de sticlă şi jumătate de față arsă, în urma unei explozii de laborator. Am fost primit în audiență imediat şi i-am spus că am terminat Şcoala de Arte şi Meserii de gradul doi, din Baia Mare şi că am avut pe domnul director adj. ing. Ioan Marin ca profesor de matematici.

– Bine, băiatule! Începând de mâine te vei prezenta în serviciu la uzină, la atelierul de tâmplărie.

M-am dus acasă şi i-am spus lui Nusi am serviciu la uzina din Ferneziu. A doua zi m-am prezentat la serviciu. Asta s-a întâmplat la data de 18.10.1934.

Am fost repartizat la atelierul de tâmplărie al uzinei, în calitate de şef de echipă. Şeful atelierelor era ing. A. Cojocaru, care făcea serviciu la laborator. S-au format două schimburi, prin rotaţie, şi celălalt şef de echipă era din Baia Sprie şi se numea Lupan Graţian, absolvent al Şcolii de Arte şi Meserii Inferioare din Baia Sprie.

Când a aflat că-i sunt superior, ba, că mai sunt şi regăţean, a luat o atitudine de falsă politeţe şi a început, după câtva timp, să mă sape. Eu nu m-am lăsat. Meseria o stăpâneam destul de bine. Pe atunci vorbea «diploma».

Atelierul de tâmplărie-rotărie era, la rândul lui, sub comanda maiştrilor de la atelierele mecanice. Maiştrii erau: I. Slavici, absolvent al Şcolii de Arte şi Meserii Superioară din Iaşi şi Paij, un ungur bun, dar fără şcoală. În schimb, era stăpân pe meserie.

Maistrul Slavici ţinea mai mult la mine, pentru că aveam o DIPLOMĂ. Pe vremea aceea se lua în considerare şcoala. Puteai să ai cunoştinţe, degeaba. Ţi se respecta şcoala, mai ales la RIMMA (Regia Întreprinderilor Miniere şi Metalurgice din Ardeal).

La atelierul de tâmplărie lucra, pe vremea aceea, un tâmplar bun, Blomesteain Victor. Mai erau Stuparu Vasile, Sebestein Iosif, Colaric Carol, Tauf Ioan, Cont Ioan. Numele celor din schimbul lui Lupan Graţian le-am uitat.

Totuşi, Lupan Graţian a trebuit să se dea bătut. A venit ing. Popescu în locul lui A. Cojocaru şi, din prima clipă după ce a aflat de pregătirea mea, mie îmi încredinţa comenzile cele mai dificile.

Într-o zi, vine ing. Popescu cu un desen şi începe să facă cu mine o testare asupra desenului. După verificare, de care a fost foarte mulţumit, lăsă desenul la mine. Era vorba de confecţionarea unui dulap pentru laboratorul uzinei de electroliză, foarte

complicat. Am început construcția dulapului, fiind ajutat de Blomestein Victor.

Şeful laboratorului era soția lui Jules Dodun, inginerul şef al uzinei. Gurile rele vorbeau că ing. Popescu şi cu doamna Dodun se aveau pe bune. Ceva curat nu era între ei, că una două, ing. Popescu tot la laborator era. Când se ducea şeful uzinei la soția sa, la laborator, numai ce îl vedeai pe ing. Popescu că ieşea din laborator.

Dl. ing. şef Jules Dodun era francez, iar cu soția sa conversa, de multe ori, în limba franceză. Şi ing. Popescu vorbea cu ea tot în franceză, atunci când erau şi alte persoane de față. Maestru Slavici vorbea şi el franceza cu ing. Popescu, chipurile, să nu înțeleg eu. Dar până la urmă şi-a dat seama că nu eram chiar aşa de tolomac.

Îmi aduc aminte că, odată, am fost la fete la Bedgeroaia la locomotivă, cum era pe vremea aceea, la gară şi una m-a scărmănat şi mi-a lăsat semne pe față. Probabil suferea de isterie. A doua zi, ce era să fac? M-am dus la serviciu. A venit ing. Popescu în control şi s-a dus la laborator. După puțin timp, vine Sacalas de la laborator şi îmi spune că mă cheamă doamna Dodun până la laborator. Eu i-am spus să-i transmită că nu pot veni. Se duce Sacalas şi vine iarăşi, la atelier, ca să merg imediat la laborator, că este ceva defecțiune la dulapul de electroliză pe care l-am făcut. M-am dus şi văd cum pe şefa laboratorului o bufneşte un râs reținut şi pe ing. Popescu la fel. Atunci am înțeles că nu pentru dulapul de electroliză m-a chemat, ci pur şi simplu, pentru ca să se amuze de mine. Eu roşisem ca un rac fiert, de ruşine, şi mă întrebă ing. Popescu ce am făcut de sunt zgâriat pe figură şi eu i-am răspuns că nu-mi plac pisicile şi m-am jucat cu una. Mi-a zis că este nevoie de experiență în mângâiatul pisicilor. M-a trimis la atelier şi mi-a zis că mă cheamă ei mai târziu, deocamdată nu-i nevoie de mine.

Muncitorii râdeau de mine şi îmi spuneau că m-au zgâriat curvele şi că nu am fost în stare să le fac față. Îmi amintesc că în pauză, Stupar Vasile glumea cu mine şi tot îmi recomanda fete ca să mă însor şi mă învăța prostii ca:

– Sag a ceke bimboia, visked teokeo gaioia. Şi. Es une a caposta es bas meg a cheske.

Sebesteain şi cu Kolaric scuipau ca țiganii şi se luau la întrecere. Cine scuipă mai departe.

Îmi aduc aminte că, nu ştiu pentru cine, lucrau un suport de pom de Crăciun şi când să facă gaura, nu ştiau cât de largă trebuie să fie. Până la urmă au terminat-o, iar unul şi-a scos p__a afară şi a băgat-o în gaură şi zicea că-i bună, că mai gros brad nu este. Şi alte glume nevinovate, de pe vremea aceea. De, ce să-i faci, păcatele tinereții.

Cu Lupan Grațian m-am certat de vreo două-trei ori şi l-am spus la I.Slavici că mă discreditează în fața lucrătorilor. Nu ştiu ce a făcut, ce a dres, că m-a lăsat în pace.

Într-o zi, vine directorul, ing. Ioan Marin, în inspecție. Era cu Dodun, cu ing. Sima Nicolae, cu ing. Popescu.

A intrat în atelierul de tâmplărie. L-am salutat respectuos. El:

– Aaaa! Domnul Ganea este în serviciu la uzină?

– Da! am răspuns eu.

– Dânsul este angajat pe probă. Dacă nu corespunde, îl dați afară. Şi cu asta a plecat.

Dintre colegii cu care am absolvit era în serviciu şi Tartă Florian ca desenator. Era un prost şi un îngâmfat. Se ținea fudul, de mine. De, funcție, nu? Pe câtă vreme eu eram un amărât de şef de echipă la tâmplărie.

Tot în cadrul RIMMA era şi Radu Florian, care lucra la atelierul de tâmplărie de la mina «Dealul Crucii». Acolo era ing. şef domnul Bădiceanu. Soția lui era o femeie mică, ingineră şi ea, la laborator. Când a plecat ing. Marin din atelier, văd pe ing. Popescu că

întoarce capul spre mine şi zâmbeşte, ieşind pe uşă. Am mai spus. Inginerii, pe vremea aceea, erau ingineri de paradă. Când scriu aceste rânduri, este vineri 20.09.1985, orele 20,00 şi scriu amintiri din anul 1934.

Centrala electrică de la Uzinele Metalo-chimice ale statului din Firiza de Jos era veche şi se construia una nouă, mai modernă.

Ing. Popescu puse baza pe mine şi-mi aduce la cunoştinţă că binaua, adică uşile şi ferestrele, precum şi marea uşă de la intrare, se vor lucra în atelierul de tâmplărie al uzinei şi eu voi conduce lucrarea. Cu câteva zile înainte, domnul inginer, şeful uzinei, mă întrebase dacă am material uscat, de stejar, dar nu mi-a spus pentru ce.

Când ing. Popescu mi-a spus de centrala electrică, mi-am adus aminte de Dodun şi i-am spus că scândurile de stejar nu sunt uscate şi că nu-mi pot lua răspunderea.

– Nu-i nimic. Se execută, oricum ar fi.

S-a început lucrul. Tot atelierul era în fierbere. Se turnau fundamentele pentru montarea turbinei şi motoarele anexe ale turbinei. Cu această lucrare era un mare meşter de la Budapesta. Se lucra la cofraje, la atelierul de dulgherie, pentru postamente şi alte lucrări delicate din interiorul centralei electrice. Maşini de tâmplărie nu aveam, numai circular şi am lucrat mult şi, iarăşi, am lucrat şi am terminat lucrarea. Era uşa mare lucrată frumos şi ceruită.

Între timp, ing. Dodun îmi atrăsese atenţia că răspund cu capul dacă lucrarea nu va ieşi cum trebuie. Răspund cu capul, dacă materialul nu va fi uscat şi se va scofâlci, se va crăpa. În fine, răspund de toată lucrarea, confecţionată din lemn, pentru Centrala Electrică a Uzinelor Metalo-chimice din Firiza de Jos.

Şi, iată, ferestrele şi uşile au fost gata, frumos lucrate, din lemn de stejar. Clădirea s-a terminat.

Acoperişul era gata. S-a trecut la montarea uşii şi a ferestrelor.

Deodată, vine ing. Popescu, foc, mânios şi îmi cere desenul cu ferestrele şi uşile. Uşile bune, dar ferestrele nu. Erau mai mari decât locul lăsat în zid pentru ele. S-a verificat desenul. S-au verificat dimensiunile. A venit şi cu desenul clădirii centralei electrice. Şi acela bun. Dimensiunile corespundeau exact, după desen. Deci, atât un desen, cât şi celălalt, erau bune. Şi, totuşi, ferestrele erau mai mari. Deci, iată că erau şi pe vremea aceea ingineri de paradă. Vorbeau franţuzeşte, dar profesional nici atât nu au ştiut, că dimensiunile ferestrelor trebuiau să coincidă cu dimensiunile locului din zid.

– Domnule Ganea! Trebuie micşorate ferestrele şi tocurile, ca să meargă în zid.

Şi ne-am apucat să stricăm ferestrele, să micşorăm tocurile, să le sfărmăm, din nou. Am scos giurgiuvelele, le-am micşorat, am astupat găurile, am lucrat zi şi noapte, fără să ştie ing. şef Jules Dodun, că el şi aşa nu-l putea suferi pe ing. Popescu, din cauză că umbla la doamna. Nu era un secret. Ştia toată uzina acest lucru. Inginerul Popescu era flăcău şi cam era un Crai de Ghindă, sau de Tobă, că numai pe la femeile celorlalţi ingineri umbla. Ştie dracu' ce oameni erau? Spre exemplu, ing. Ştefănescu juca tenis cu soţia inginerului Bădiceanu, iar Bădiceanu cu soţia lui Ştefănescu. Şi pe stradă îi vedeai împreună. De, oameni inteligenţi. Nu geloşi, ca măgarii de analfabeţi pe soţiile lor şi invers, analfabetele geloase pe bărbaţii lor. Mie mi-a plăcut viaţa modernă şi eram fericit când soţia mea discuta cu bărbaţi. Dar să revenim la subiect.

Nu numai ferestrele nu au fost bune, dar şi fundaţia a trebuit spartă şi a fost o muncă titanică, dar nu a intrat nimeni în puşcărie pentru treaba asta. Păi, astăzi să se fi întâmplat asemenea lucruri. Oho, mamă! Erau puşcăriile dubjite de ingineri.

Când, mai târziu, după ani, treceam pe la centrala electrică, îmi aminteam de ferestrele din zid, care stăteau cuminți şi cu dopurile încleiate, de nu s-a cunoscut, în veci.

La câtva timp, vine ing. Popescu cu un desen în care era desenată o comodă, la cap cu o noptieră a cărei uşă era semirotundă. Mi-o arată şi îmi spune să o fac. I-am adus la cunoştință că îmi trebuie un atelier înzestrat cu utilaj mai modern. Degeaba am căutat să-l conving. Mi-am pus ambiția şi am făcut-o. Cum terminam o piesă, o căram la el acasă. Când am terminat toate piesele, mi-a transportat o tejghea de la tâmplărie şi uneltele necesare pentru a o monta.

Vine ing. Sima Nicolae, de unde locuia el, şi vede comoda, parțial montată, şi îmi spune să o las şi să merg la atelier. Ing. Popescu, că nu, ci să-i fac lucrarea, că el e şef. Am ajuns între ciocan şi nicovală. Se certau doi ingineri pentru mine. Până la urmă am terminat-o şi a ieşit frumoasă, cu uşa de la noptieră semirotundă.

Ei, dar omul nu-i mulțumit niciodată şi m-am simțit mic față de ceilalți colegi cu Şcoli Superioare de Arte şi Meserii, care erau întrebuințați ca supraveghetori în metalurgia neferoasă. Erau angajați ca funcționari tehnici. Numai eu eram la atelierul de tâmplărie. Şi asta datorită directorului şi fostului meu profesor, ing. Ioan Marin. La el nu mă puteam duce să-l rog să mă facă şi pe mine funcționar tehnic, că nu aş fi avut la cine merge. Uzina era mulțumită de serviciile mele, însă eu nu eram mulțumit de funcția ce o ocupam. Vorba aceea: pofta vine mâncând. La început m-am mulțumit cu un post modest, acum îmi trebuia o funcție de funcționar. Aveam un coleg, Şchiopu Nicolae, cel care mi-a vândut carnetul de CFR să plec în vacanță pe timpul când eram elev, era supraveghetor la Uzinele «PHOENIX», numai eu eram tâmplar.

De aceea zic că toată pacostea, pe capul meu, a fost că l-am avut de profesor pe directorul Minelor şi

Uzinelor Statului, ing. Ioan Marin. Pe toți colegii mei îi făcuse funcționari tehnici, numai eu eram la atelierul de tâmplărie, ca să le fac fuseraiuri ştabilor, să le lustruiesc mobilele, la ei acasă. Începusem, iarăşi, să mă simt nenorocit.

Am văzut că ing. Marin Ioan îşi luase mâna de pe mine şi m-am gândit să mă transfer la societatea PHOENIX.

Zis şi făcut. M-am dus la Inspectoratul Minier din Baia Mare, la domnul ing. Ionescu şi l-am rugat să-mi dea o carte de vizită cu recomandarea să fiu angajat la Uzinele PHOENIX. Am uitat să spun că salariul la Firiza era de 44 lei pe zi, pe când ceilalți erau plătiți lunar.

Domnul ing. Ionescu ținea la noi, românii din vechiul regat, şi mi-a îndeplinit dorința. Am fost angajat la Uzinele PHOENIX, la atelierul de tâmplărie, cu un salariu de 11 lei pe oră. Deci, din ziua de 17.04.1936, am încetat activitatea la uzinele din Firiza de Jos şi în 27.04.1936 am intrat la Uzinele PHOENIX.

Aveam leafă mare şi, după schimb, lucram în acord la confecționare de lăzi pentru oxid de zinc şi câştigam, separat, alți mulți bani. În şase luni mi-am cumpărat haine, pardesiu, pantofi, ceas de mână.

Eram elegant. Mă plimbam cu Nusi şi cu surorile ei, pe stradă, însă, pe undeva, nu mă simțeam bine, pentru că aveam obligații față de familia lui Nusi. Surorile ei îmi băteau apropoul cu privire la Nusi. Nusi, nu-i vorbă, avea corp frumos, însă la față era urâțică, şi cu cinci ani mai în vârstă ca mine. Îmi plăcea, la ea, orgoliul exagerat. Când le conduceam acasă, eu ieşeam la plimbare cu o fată din vecini, Dubos Margareta, o fetiță timidă, care a crescut, s-a măritat cu Fetke Nicu şi a născut doi băieți. La ora actuală ea este moartă, împreună cu soțul ei, iar copiii trăiesc şi sunt profesori. Unul, cu numele Fetke Sorin şi celălalt, Fetke Emanuel. Şi ea era o puştoaică

în clasa a IV-a la gimnaziu şi mă tachina cu privire la Nusi. Mă simțeam amărât şi nenorocit.

Şi din cauza funcției pe care o aveam, o fată serioasă, o fată cum o vedeam în imaginația mea, în uniformă de elev, aşa cum ne prezicea profesorul de la Oltenița, o fată care a învățat şi ea aşa cum am învățat şi eu era departe de mine, întocmai ca «fata Morgana».

Nu-i vorbă. Am umblat la fete bogate, le-am cerut şi în căsătorie, dar degeaba, nu eram supraveghetor, ci un simplu tâmplar şi îmi era sortit să mă căsătoresc cu o tolomacă, să fac copii cu ea şi să sufăr împreună cu ei, din cauză că eram sărac şi al nimănui.

Pretutindeni eram bine primit, însă, totuşi, primirea era cam rezervată, față de ceilalți băieți, din cauza funcției, la care eu nu puteam să ajung. La uzinele PHOENIX, director era un evreu, proprietarul ei, Weizer Miklos. Inginerii principali erau ing. Stirling şi ing. Rayto. În atelier era şef Tukos Desjo. Tâmplari erau Sipos Carol, om cu şcoală, căsătorit cu fata unui inginer silvic, Sonitco, Solomon Panit şi alții, pe care i-am uitat.

Țin minte că pe vremea aceea era în floare şovinismul, iar supraveghetorii şi, în special, ungurii, cu excepția câtorva, erau fuduli şi aroganți. De-abia se uitau la mine.

Am umblat la domnişoara Petric Adela. Astăzi este soția inginerului Sipos. Ea avea o prietenă, care este, astăzi, soția medicului Dumbrăveanu. Alta, căreia îi făcea curte Bănescu. Odată, călătoream cu ea, la Satu Mare şi, în tren, ne sărutam lung şi apăsat. Astăzi, este soția avocatului Tomonschi şi câte altele. Una era fată bogată, Dochița de la Viile Busag, de m-a prins maică-sa cu ea în cameră făcând dragoste. Astăzi, arată ca o umbră, prin Baia Mare, căsătorită cu un preceptor. Dodo Silasi, din Busag, căsătorită cu ing. Feher, un bețiv ordinar. Nechita Maria, căsătorită cu un maistru de la exploatarea minieră Nistru.

Deci, fiind străin, nu aveam succese. O fată cu avere nu se uita la un golan, ca mine. Ce mi-a rămas de făcut, decât să muncesc şi să mă ridic prin muncă?

Era în anul 1936. Aveam serviciu bun din punct de vedere financiar..

La uzinele PHOENIX şi la minele aparținătoare, spre exemplu Exploatarea minieră Herja, nu existau sindicate şi, neexistând sindicate, la uzinele PHOENIX s-a pornit o mişcare sindicală, inițiată de Partidul Social Democrat, condusă de Lenghel, din Cluj.

S-a format comitetul de conducere pentru declanşarea grevei împotriva conducerii uzinelor PHOENIX.

La mişcare, cum eram naiv şi prost, am luat şi eu parte, împreună cu alți lucrătorii de la PHOENIX, printre care şi Sipos Carol, Crişan Oros, Contiu Nicolae, Sram, Butoi Alexandru, Berindan şi alții. Mi s-a propus să fac parte din Comitetul de Conducere al viitorului sindicat şi eu, nefăcând nicio politică, neştiind ce-i aia politică, neavând experiența vieții, am acceptat uşor.

Fiind un băiat sărac, locul meu era alături de cei mulți, alături de țărani, de muncitori. M-am gândit la mama, care a fost menajeră. Hoțul de Săndulescu s-a servit de ea ca să-i fie lui bine. La bătrânețe, a venit acasă. A ținut-o Leonida cu fratele meu.

Am intrat în mişcare ca să mă răzbun pe ing. Marin, care a fost cauza tuturor nenorocirilor mele, de a nu putea să-mi formez viața aşa cum am dorit-o, să făuresc o lume mai dreaptă şi mai bună, să mi se respecte diploma ca şi la ceilalți, să nu mai lustruiesc mobilă în case la ştabi, într-un cuvânt, locul meu era alături de ei.

Aşa am gândit atunci, în naivitatea mea. Mă şi vedeam funcționar tehnic şi îmi făuream, în imaginație, o viață cinstită şi dreaptă, corectă, după anii de şcoală. De unde să ştiu care-i realitatea. De unde să ştiu ce-i politica? De unde să ştiu că săracul, ajuns sus, uită de unde a plecat şi te asupreşte sub diferite

lozinci şi promisiuni. Până îți pune lațul în gât şi strânge şurubul până scoți limba de un cot. Toate astea le-am aflat mai târziu şi a fost târziu, pentru că am suferit, fără să ştiu că omul prost, ajuns sus, este foarte periculos.

Deci, neştiind toate astea, am pornit la luptă, cu ceilalți muncitori ca mine, să facem pe dracu' în patru, adică grevă.

Ne-am adunat pe malul Săsarului, la sediul sindicatului minier, şi am format Comitetul de Conducere a grevei. Între noi erau şi trădători, ca Berindan, ca Butoi Alexandru şi alții. Aceşti trădători, care făceau parte din Sindicatele Galbene, îl informau personal pe director, ing. Weiser Miklos, despre tot ce se discută.

Au început concedierile în masă, pe etape. La o adunare, am luat cuvântul, am arătat că direcțiunea este pusă la curent despre acțiunile noastre cu privire la grevă. Am arătat „îmi este ruşine de prostia mea", am 11 lei pe oră, iar bietul muncitor, unii dintre ei, au şi 4 lei pe oră şi... de ce această nedreptate? Oh, prostul de mine. Când mă gândesc la această prostie, îmi vine să mă duc la budă şi să-mi trag palme. De aceea am suferit în viață, că am fost prost. Dacă mă duceam la Weiser Miklos, personal, şi îi arătăm diploma şi îi spuneam frumos, rugându-l să-mi dea un loc de funcționar tehnic, l-aş fi primit.

Făceam pe eroul, pe martirul. Într-o zi, cam în luna noiembrie 1936, când m-am dus la serviciu, patronul mi-a dat plicul cu bani plus 15 zile plătite, ca preaviz. Asta a fost toată povestea. Am fost concediați 24 de inşi. Unii au fost reprimiți după o lună. Eu şi Sipos, deloc. Eram considerați periculoşi. Mai erau şi Iascherini Victor, Contiu Nicolae şi alții, pe care i-am uitat.

Am plătit, ce datoram, la Nagy Neni, pentru găzduire şi... iată-mă şomer pe străzile din Baia Mare. Acum, caută Ganea serviciu.

CAPITOLUL 7.

Eram comunist

Chestia asta s-a răspândit în toată Baia Mare. Pe unde mergeam, nu primeam, nicăieri, serviciu. Noi eram comuniştii de la Phoenix. Noi eram cei cu greva. Noi eram cei ce stricăm orânduirea în întreprinderi.

Eram comunist, fără să ştiu cei aia. Baia Mare aparținea, pe vremea aceea, de județul Satu Mare. M-am dus la Satu Mare, la Camera de Muncă. M-am prezentat pentru serviciu. Inspectorul Mudura, care era pe atunci la Camera de Muncă, m-a întrebat unde am lucrat şi cine m-a concediat. Când i-am spus că sunt concediat de la Phoenix, din Baia Mare, parcă am turnat gaz pe foc.

– Aaa! Tu eşti comunistul de la Baia Mare? Şi vrei serviciu? Vrei să mai faci grevă şi în altă parte? Tu eşti bun la puşcărie, nu să-ți dăm serviciu!

Am venit, cu coada între picioare, la Baia Mare. M-am dus la Inspectoratul Minier, la ing. Ionescu, care m-a luat în primire, zicând:

– Bine mă, nenorocitule! Eu mi-am pus obrazul pentru tine şi tu te-ai înhăitat cu bolşevicii, cu comuniştii? Păi, ştii dumneata cine sunt comuniştii? Sunt o ceață de derbedei, care cată să ia locul guvernului țării şi odată ajunşi la putere, ție îți dau cu piciorul în cur. Le trebuie oameni proşti, ca tine, ca să pună mâna pe țară şi, odată scopul atins, pe tine şi pe alții, proşti ca tine, vă strâng de gât până scoateți limba de un cot.

Stimați tovarăşi de astăzi. Aşa mi-a spus ing. Ionescu, ginerele inginerului Iancu, fost, pe vremuri, înaintea lui Lăzărescu, director.

Astăzi este luni, 22 septembrie 1985, este ora 16,35 când scriu. Mă gândesc la suferințele mele.

– Stimați tovarăşi! A avut sau nu a avut dreptate ing. Ionescu? Ce ați făcut din mine? Ce ați făcut din omul care a suferit şi a fost pus la luptă, pentru că v-am iubit? De ce ați procedat aşa cu mine?

Destul cu remuşcările. Eram muritor de foame, pe străzile din Baia Mare. Nu aveam ce mânca. Pe capul familiei lui Nusii nu mai puteam sta. Şi ei erau foarte săraci şi le era şi lor greu să mă țină, aşa că m-am dus la Spitalul din Baia Mare, la doctorul evreu Vertheimer şi i-am povestit ce am pățit. Şi dânsul a acceptat să mă interneze în spital, ca să am ce mânca, unde să dorm, şi restul, să fiu liber, ca să-mi caut serviciu.

Am stat în spital vreo şase luni şi tot nu mi-am găsit serviciu. Am fost la Valea Borcutului, la Castel, la Societatea Franceză «AURUM», la şeful exploatării, ing. Moscu. Cum spuneam cum mă cheamă, eram refuzat, politicos: «Deocamdată, nu avem loc».

Am fost la Băița, la Societatea Franceză. La fel, acelaşi răspuns. Cu toate că fostul meu coleg, Bob Ernestein, era în serviciu acolo, tot cu protecția lui Ionescu.

Neavând nicio speranță, m-am dus, iarăşi, la Direcțiunea Minelor şi Uzinelor Statului, dar nu la ing. Marin, ci la directorul Lăzărescu şi i-am povestit totul. Dânsul mi-a scris pe cerere: «Se va angaja, provizoriu, la Mina Valea Roşie, la atelierul de tâmplărie, până îşi va găsi serviciu în altă parte, timp de o lună».

M-am prezentat la domnul ing. Ştefănescu, şeful exploatării, în ziua de 27.04.1936. Colegi de muncă, la Valea Roşie, au fost Sultz Iosif, şef de echipă, căsătorit cu doamna Ştefănescu, din Rodna de Jos, Pop Iosif, Galis Ioan, Szilaghi Ghiurco, Recean Paul, care avea un picior amputat.

Peste noi, era maistru, la atelierul mecanic şi maşinile de ascuţit sfredele de mână, un funcţionar tehnic, fără şcoală, salariat lunar.

Am început serviciul, calfă tâmplar. Sultz şi ceilalţi îmi purtau un respect rezervat. Eram privit ca ceva de lux. Am lucrat la Valea Roşie până la 03 noiembrie 1936. Între timp, m-am cunoscut cu domnul Săsăran din satul Săsăr. El lucra la o invenţie şi cunoştea pe doamna Lenghel, soţia medicului Lenghel. Nu ştiu bine ce pregătire avea, dar era o doamnă cultă, frumoasă şi cu un suflet nobil. Când i-am povestit ce am păţit şi prin câte am trecut, mi-a spus, cum e mâine, să trec pe la dânsa să-mi dea o recomandare către ing. Ispravnic, din serviciul Uzinelor MALAXA, fabrica de locomotive, din Bucureşti, azi, Uzinele 23 August.

M-am dus la dânsa şi mi-a dat scrisoarea şi am plecat la Bucureşti, la Jean, iar în 21.02.1937 am început serviciul la Fabrica de locomotive MALAXA, la atelierul de tâmplărie, de astă dată cu gândul de a nu mai pune piciorul, niciodată, în Baia Mare. Eram amărât rău, că toţi, dar toţi colegii mei erau în funcţii superioare, numai eu eram tâmplar.

Am lucrat la vagoanele de lux. La automotoare. Am văzut, cu ochii mei, cum se fabrică un tren automotor. Am lucrat atât la locomotivă, cât şi la vagoane, la confecţionarea de piese, ba chiar la montarea lor, şi te minunai când scheletul de fier sudat devenea vehicul luxos, sub mâinile tâmplarilor şi a lucrătorilor. Cum pileau, cu ajutorul polizoarelor portative, sudura, de rămânea scheletul neted şi parcă era o singură bucată, sudura dispărând cu desăvârşire.

Lucram cu pluş. Cu mâinile curate. La montarea motoarelor era un inginer ungur, din Budapesta, care se uita cruciş. Dar deştept. Foarte deştept. Lucra cu mecanicii laolaltă, cu cheia în mână, nu ca inginerii noştri, cum am mai spus, ingineri de paradă.

Când era gata garnitura, făcea rodajul pe linia Bucureşti-Olteniţa.

Prima dată am fost pus să lustruiesc laturile de la bănci şi cuiere. Era un şef de echipă, nea Marin, care avea pică pe mine. Orice făceam nu era bine. Eram îmbrăcat cu pantaloni sport şi toți ziceau că sunt «Oagar», altul, «Boanghen». Degeaba le ziceam că sunt de-al lor, din Ilfov, din Oltenița.

– Păi, dacă eşti din Oltenița, ce cauți cu pantaloni de Oagar îmbrăcat?

Aveam un lucrător cu Şcoala Inferioară de Arte şi Meserii şi îi ziceam:

– Măi, ce dracu' faci tu că la tine totu-i bine şi eu, orice fac, nu-i bine?

La uzinele Malaxa se dădea salariul în fiecare săptămână, ziua de sâmbătă şi îmi zicea:

– Sâmbătă, când luăm banii, cheamă-l pe nea Marin la cantină şi plăteşte-i un kil de vin, din ăla negru şi ai să vezi că laturile tale vor fi bine lustruite.

Zis şi făcut, l-am ascultat şi nu am mai primit observație. Toate erau bune şi am ajuns să lucrez pe garnituri de lux, la montarea pieselor cu holşuruburi de alamă. La ora 10 veneau cu chiftele şi cu pâine prin atelier băieți de la cantină. Luam pe datorie şi sâmbăta plăteam. Ne aşteptau băieții la poartă, cu lista, şi plăteam, pe loc, ceea ce am consumat timp de o săptămână.

Toate, ca toate, dar când auzeam, prin atelier, strigând:

– Măi, nea Fane. Bre, nea Neculaie. Fă, Gherghino! Măi Costică, nea Mitică, arză-te-ar focu' matracucă, madam Popescu, Coană Lina, mă simțeam străin, nenorocit şi cu gândul la Ardeal. La Baia Mare, la Transilvania. Ce caut eu între aceşti oameni străini. Străini de mine de visurile şi idealurile mele.

Într-o zi, mergând pe Calea Victoriei, m-am întâlnit cu ing. Jules Dodun. Între timp el fusese avansat şi transferat la Bucureşti. Îl salut şi se opreşte în loc şi mă întreabă ce caut la Bucureşti? I-am spus că sunt din Oltenița, un oraş din județul Ilfov, şi că sunt în serviciu la uzinele Malaxa.

I-am povestit necazurile mele, precum şi dorinţa mea de a pleca înapoi la Baia Mare. Dânsul mi-a spus că nu trebuia să plec de la Valea Roşie, că domnul Ştefănescu este om bun şi mi-a dat adresa lui de acasă, să mă duc la el, să-mi dea o scrisoare către domnul ing. şef Ştefănescu, să merg înapoi la Baia Mare, dacă aşa doresc eu.

Zis şi făcut. M-am dus la el. Ţin minte că era într-o zi de duminică, am sunat la uşă. A ieşit chiar domnul ing. Dodun şi, pe loc, mi-a făcut scrisoarea, pe o carte de vizită de a lui, a băgat-o în plic şi mi-a dat-o.

Am mai făcut 10 zile, din cele 15 de preaviz. Şi la data de 5 iunie 1937 am încetat activitatea la uzinele Malaxa din Bucureşti. Am mai stat vreo câteva zile prin capitală şi am plecat la Baia Mare. De data asta plecarea a fost pentru totdeauna. Fără a mă mai întoarce vreodată, ca să mă stabilesc în locurile mele natale.

Am ajuns la Baia Mare şi am fost angajat, imediat, la atelierul de tâmplărie de unde plecasem.

Cu data de 15 iunie 1937 am fost angajat, din nou, la atelierul de tâmplărie al Exploatării Miniere Valea Roşie, din Baia Mare. Şefului de atelier, Sultz, nu prea i-a venit la socoteală întoarcerea mea, întrucât scaunul lui începuse a se clătina. Maistrul Cazdar Ianoş, care era şeful atelierelor, în general, m-a respectat şi, ca o atenţie deosebită, la ieşirea din schimb, mă punea să fac percheziţie, iar eu o făceam de formă.

La Mina Valea Roşie era un conducător minier cu numele Ilia. Acesta, auzind că sunt absolvent al unei Şcoli Superioare de Arte şi Meserii, dar şi ca să mă ajute să mă remarc în ochii ing. şef Ştefănescu, îmi aduce, într-o zi, un desen cu emblema minelor. Două ciocane în formă de X şi dedesubt o fantă. Fanta era lampa cu ulei ce se întrebuinţa înaintea lămpii cu carbid, şi-mi spune să-i fac, din desenul acela, o mică mapă, lustruită, având pe ea imprimată,

cu furnir, emblema minelor. Un lucru banal pentru mine. M-am apucat de lucru. Am turnat plumb topit în scobitura unei bucăți de lemn, să fie mai greu. Deasupra am încheiat altă bucată. Am furniruit-o, am lustruit-o şi i-am dat acea greutate, care servea, pe birou, deasupra hârtiilor, la ing. şef Ştefănescu, la Cond. Minei, domnul Ilia. El a pus-o pe masă la şef şi Ştefănescu a rămas mirat când a auzit că eu am executat un lucru atât de frumos.

După un timp, m-a chemat la birou şi m-a rugat să-i lustruiesc mobila, la el acasă. Am lucrat peste tot în camere. Am cunoscut-o pe doamna Ştefănescu, pe sora dânsei şi pe fetița lor, cu care m-am împrietenit foarte mult. Tot timpul stătea lângă mine şi ciripea dulcele ei copilării.

Ing. Ştefănescu avea două căprioare vii, pe care le ținea în grădină, la Valea Roşie şi, de multe ori, trebuia să-i însoțesc în curte, să-mi arate căprioarele, care veneau la el şi mâncau iarba din mână. Peste câțiva ani, această fetiță drăgălaşă a decedat. Am plâns când am auzit. Şi astăzi, la bătrânețe, când scriu aceste rânduri, îmi vine să plâng. Doamna Ştefănescu era o femeie înaltă, foarte frumoasă, la fel şi sora dânsei. Astăzi, când scriu, este marți, 24 septembrie 1985, orele 18,07.

Vorbind cu doamna Ştefănescu, am întrebat-o cine i-a făcut mobila, că acela care a făcut-o, după părerea mea, a fost cizmar. Doamna Ştefănescu a râs şi mi-a spus că Sultz. Ținea la Sultz, din cauză că era consătean cu dânsa. Eu i-am spus că nu cunoaşte meserie şi că mutra lui nu-mi place. Şi am retrăit, acele zile, când mai târziu, peste câțiva ani, la Zlatna, doamna Ştefănescu mi-a spus că am avut dreptate. Amănunte, mai la vale, ca să nu mă încurc şi să-l zăpăcesc pe cititor. Şi îl rog să mă scuze pentru comunicarea scrisă din chenar.

Astăzi, 23.09.1985, a încetat din viață CHERECHEŞ PAUL, de 73 ani, din Ferneziu. Un fost coleg de

la Uzina 1 Mai, Ferneziu. Ceremonia funerară, mâine 25.09.1985, în Ferneziu.

Mobila lui Ştefănescu era încheiată ca din topor. Ea servea la strictul necesar al gospodăriei. Nu era lucrată artistic. Îmi amintesc că la Valea Roşie, în sala de apel, era o cruce cu un Crist răstignit, la care oamenii se rugau înainte de a intra în mină şi după terminarea apelului. Deşi eram văzut bine, doar 44 lei aveam, pe schimb.

Colonelul Petrescu era un om foarte bun şi era prieten cu toată Direcțiunea Minelor. Noi, cei din Vechiul Regat, (România Veche) eram cam protejați de autoritățile din Baia Mare. Toată ştăbăraia din Baia Mare mergea duminica şi în sărbători la biserica ortodoxă din Țintirim, de lângă Turnul lui Ştefan. Acest colonel Petrescu ținea conferințe împotriva bolşevismului şi a comunismului, la care luau cu toții parte. La sala cinematografului „Minerul" veneau toți intelectualii de atunci, din cauză că avea talent de orator. Îl cunoşteam din vedere şi, într-o zi, m-am dus la el, la cabinet, în audiență şi i-am povestit necazul meu, că leafa-i mică. S-a bucurat şi mi-a promis că o să mă ajute.

Peste câteva zile, mă anunță Ştefănescu că am salar, la şut, 68 lei. Erau bani cu valoare la vremea aceea. Îmi spune că domnul colonel Petrescu l-a rugat să intervină pentru mine.

În atelierul de dulgherie era un dulgher cu numele Stet, care avea obiceiul urât că îşi arăta curul la lume. Te striga de pe un pod oarecare şi, dacă te uitai, îl vedeai cu curul gol şi cu coaiele atârnând şi râdea ca un măgar, de prostia pe care o făcea. Într-o zi, se vorbesc nişte zidari să-l vindece de acest nărav scârbos. Ia unul din ei o mistrie cu mortar şi celălalt se duce şi-l întărâtă pe Stet ca să-şi arate fundul. Stet, cum era prost, nu a aşteptat de două ori să fie rugat şi imediat şi-a dat jos pantalonii, cu chiloți cu tot, şi s-a pus în patru labe, să i se vadă podoabele

mai bine. Celălalt, care şedea lângă el, face odată «poc» şi-i bagă mortar drept în gaura fundului, de l-a usturat o săptămână. Tot zicea:

– Măi! N-am crezut că o să fiți aşa de proşti să mă batjocoriți în halul ăsta. Noi, de-acolo:

– Dar nici noi nu am crezut că o să fi aşa de mare porc ca să ne arăți curul.

Mai era unul, Lehard Zoli, tot ca Sultz, din Rodna Veche. Ăla, când vorbea la telefon zicea:

– Măi, Jani! Ia măsura la uşa aceea şi vezi că eu am luat măsură la astălaltă. Şi scutura metrul din buzunar şi zicea:

– Hosu, atât. Sieles, atât. Şi băga metrul în pâlnia telefonului şi striga:

– Niez meg!

Eu râdeam, să mă prăpădesc, pentru că celălalt măgar, de la celălalt capăt de fir, nu vedea. Pe atunci nu erau telefoane automate, dar, în schimb, se găseau de toate. De-ale mâncării se găseau, libertate, fericire, fără rachete nucleare, fără naționalizare pe corpul femeii şi sensul demografiei, iar oamenii nu se jecmăneau unii pe alții. Săracii erau mai ocrotiți, medicii mai cinstiți, iar numele lui Iisus era rostit mai des de către creştinii. Lăudat să fie Iisus! În vecii vecilor. Amin.

La Direcțiunea Minelor, şeful secției, la Topografie, era domnul ing. Bulgăreanu, prieten bun cu Ştefănescu. Într-o zi, mă cheamă ing. Ştefănescu şi mă trimite la direcțiune la ing. Bulgăreanu. Acolo se lucra la planşetă şi pretutindeni, în tot biroul, erau numai planşete de desen şi se lucra la multiplicare cu ajutorul amoniacului. Fără să mă întrebe, ing. Bulgareanu îmi dă un desen cu un aparat de fotocopiat şi mă roagă să-i execut acel aparat la Valea Roşie.

Zis şi făcut. M-am apucat de lucru. Galis Iani m-a ajutat. În fine, aparatul a fost gata şi l-am lustruit, culoarea neagră. În interior era montat un bec electric de 500 W. Deasupra becului, un geam de

sticlă mat, iar deasupra o placă de cleştar. Era de o frumuseţe atrăgătoare şi domnul ing. Bulgăreanu m-a felicitat şi am iscălit pe desen: «Executat de Ganea Nicolae, Absolvent al Şcolii de Arte şi Meserii de gr. II, din Baia Mare». Mi-a spus că am un talent mare în confecţionarea lucrărilor artistice din lemn.

Eram abonat la ziarul «Înainte», organ al absolvenţilor Şcolii Superioare de Arte şi Meserii. Cuprindea şi lupta absolvenţilor pentru a se lichida acest dispreţ faţă de noi şi să ni se recunoască dreptul de a merge la facultate.

În 1936, Şcolile de Arte şi Meserii Superioare şi de Gr. II s-au desfiinţat, transformându-se în licee industriale. Pe când eram la Valea Roşie, am trimis diploma la Bucureşti, la redacţia ziarului «Înainte» şi mi-a venit, peste un timp, diploma înapoi, însoţită de un certificat de echivalenţă cu celelalte licee industriale, cu programa analitică mai dezvoltată şi, bine înţeles, cu dreptul de a mă prezenta la examenul de selecţionare pentru politehnică.

Plicul mi-a sosit de la Bucureşti la Exploatarea Minieră Valea Roşie şi l-a văzut Ştefănescu, Ilia, Ianoş Kadar. M-am bucurat de un respect mai mare.

Prima căsătorie şi necazurile ei.

Eram în anul 1938, locuiam la familia Nagy Carol. Am mai spus că umblam la familia Silbelman, nişte evrei săraci. Predam limba franceză fetei mai mici, Montico. Mă descurcam binişor, prin faptul că, la Baia Mare, profesorul meu de franceză era chiar francez şi avea o altă metodă de predare. La el, în timpul orei, dispărea limba română. Lecţia era numai şi numai în limba franceză. Numai în caz de forţă majoră se mai rostea câte un cuvânt româneşte.

La această familie de evrei venea o fată. Această fată avea o mică prăvălie în comuna Tăuţi de Sus. Ea se numea Viorica. Cum am mai spus, Sibelman făcea păpuşi din turtă dulce, vopsite frumos şi Viorica venea după marfă la el, pentru prăvălie. Eram de multe

ori de față când venea și nu i-am dat nici o atenție. Nu era de mine. Pe de altă parte, doamnă Sibelman mi-a spus:

– Miklos! Fata asta ar fi bună pentru dumneata. Nu-i urâtă și are și ceva avere, cu care ați putea să vă ajutați.

Îmi face cunoștință cu ea și, într-o seară, mă duc cu dânsa la Școala de Dans, la Radu Baci. Prima impresie a fost bună și am condus-o acasă, la Tăuți de Sus. Erau oameni săraci, ea și încă doi frați, dintre care unul dezertor din armată, aflat prin Polonia.

Am cunoscut-o pe mama sa. O bătrână care nu mi-a făcut o impresie bună. Mai târziu am aflat că-i fata lui Pop Ioan, invalid de război și că-i fata boactarului. Azi așa, mâine așa, m-am tot dus la ea și am văzut că fratele ei, Ștefan, era un puturos și îi plăcea să facă pe cârciumarul. Cât privește fata, era un fel de slugă la el și la mamă-sa. Muncea pentru ei și asculta orbește de ei. Mi-a fost milă de ea și mi-am zis:

– Hai să mă căsătoresc cu ea și să mă strâng și eu de pe drumuri.

Era îmbrăcată modest, avea o grădină destul de mare, o casă, în care era prăvălia. Din prăvălie dădeai în altă odaie, unde erau două paturi și un lădoi. În fund, era un mic grajd. Cam trei pe trei metri. În casă avea un dulap vopsit alb, o masă și câteva scaune.

În comuna Tăuți de Sus aveam un prieten, Pop Gavrilă, un băiat negru, ca un țigan, care era proaspăt absolvent al liceului industrial și era în învățământ.

Mai avea, în prăvălie, țuică, pâine, păpuși de turtă dulce, vin, țigări. Bătrâna, ca văduvă de război, nu avea pensie, în schimb, la IOV-iști li se dădeau autorizații pentru comerț cu tutun și băuturi alcoolice.

Marfa, în general, o lua mai mult pe credit, de la căpitanul Ghiriții și le mai dădea bani, cu dobândă, avocatul Pop Ionel. Așa era pe vremea aceea. Dacă

erai om chibzuit, să fi fost cât de sărac, puteai să te salţi.

– Măi, fată! am zis. Dacă ne căsătorim, te rog să nu facem cheltuială, că suntem săraci.

Într-o zi, ducându-mă prin sat, m-am întâlnit cu domnul primar Petras. L-am salutat, a dat mâna cu mine şi mi-a spus:

– Măi, băiete! Mi-a spus Gavrilă că eşti un băiat de treabă. Adică Pop Gavrilă şi ar fi păcat de dumneata să te încurci cu fata boctariţei, să nu regreţi. Las-o în pace, până nu-i târziu.

Şeful de post, plutonierul Mogos, mi-a spus acelaşi lucru.

– Măi, am zis, săraca fată, are mulţi duşmani.

L-am întrebat şi pe Pop Gavrilă. El mi-a spus că-i fată bună. Probabil erau ceva neamuri. Aveam un prieten, Pintea, care, peste ani, a fost plecat în Coreea. El era oşan, din Vama Turului. Şi el o cunoştea.

– Domnişoară! i-am zis, eu mă căsătoresc cu dumneata cu condiţia să nu fii geloasă. Nu vreau să mă nenorocesc!

Dânsa mi-a spus să nu am nici o grijă, că gelozia este un lucru josnic. Am dus-o şi la gazdă. Nusii era supărată, împreună cu familia. De, aveam obligaţii, da nici aşa, să îmi sacrific viaţa de dragul obligaţiilor.

Totuşi, Nusii a stat de vorbă cu ea.

Nagy Neni, după ce a văzut-o, mi-a arătat aţa pe care întindea rufele şi mi-a spus că pot să mă spânzur, că ea nu mă salvează.

Fata era prezentabilă. Am dus-o şi la Sipos Carol şi i-a plăcut de ea. Are corp frumos, însă aluniţa aia o strică, un pic, însă, convieţuind laolaltă, mica defecţiune va dispare.

Mamei, lui Gică şi Leonidei nu le-am spus nimic. Iată-mă pornit pe însurătoare. Mergeam pe la crâşmă, patefonul cânta, beţivii cântau, uitam de toate.

– Măi, fată. Eu sunt sărac şi n-am nici un ban!

– Lasă, că ne descurcăm noi.

– Măi, fată, să n-avem vorbe.

Îmi povestea că făcea comerț cu castane. Lua câte un vagon şi le vindea la Timişoara. Adică făcea comerț. În sat le lua cu 2 sau 3 lei kilogramul, iar la Timişoara le dădea cu 6, până la 7 lei. Le vindea celor care frigeau castanele.

Îmi povestea că s-a îndrăgostit de ea comisarul Feurdean şi că o iubeşte şi voieşte să o ia în căsătorie, dar ea l-a refuzat. Şi câte şi mai câte, dar, mai târziu, am aflat că toate erau scorneli de ale ei. Ce să-i faci? Şi însurătoarea mi-a jucat un renghi.

Ne-am cununat la Starea civilă, fără să fim logodiți. În trei săptămâni am fost cununați şi la biserică.

Naşi au fost domnul şi doamna Matiuț. O familie foarte respectată în Baia Mare. Ceremonia căsătoriei religioase a fost oficiată de părintele Lățiş, în biserica noastră, ortodoxă, unde a asistat un mare public. Ni s-au cerut inelele de logodnă (verighetele), dar am spus că nu-s gata, că Viorica aşa a spus, că le-a dat să le facă bijutierul.

Am uitat să spun că la cununia de la Starea civilă mama Viorică a bătut-o pe fată, pentru motivul că s-a culcat cu mine fără să fie cununată. Până la urmă, la orele 24 din noapte, a venit după mine şi m-a dus acasă la ei. Restul nopții, Viorica a gemut, după bătaia încasată.

A venit petrecerea. La nuntă a venit şi Nusii, împreună cu mama sa. Asta a fost în luna martie 1938. A doua zi, mergând la plimbare, cu Viorica, dânsa m-a luat la braț, lucru nou pentru mine. Şi ne-am întâlnit cu Clara Dukret. Clara, cum era zurlie, mi-a spus:

– Servus, caposta! Să fi văzut pe soția mea ce scenă de gelozie şi ce observații mi-a făcut.

– Ce! Acum eşti însurat. Ai terminat cu fetele.

Eu i-am dilit o palmă de am trezit-o la realitate. Pentru palma aceea m-a mustrat conştiința toată viața, dar numai pentru palma aceea. Pentru celelalte palme, nu.

A doua zi, seara, mi-a luat caseta cu corespondența. O mică valiză în formă de casetă în care se afla corespondenta mea cu Mina Cerbu, cu Ionescu Gh. şi de la alte fete. Cele mai frumoase amintiri ale adolescenței şi tinereții mele şi mi le-a rupt, fără să ştiu eu. La fel şi pe aşa-zisul Feurdean al ei.

I-am amintit de cuvintele spuse înaintea căsătoriei cu privire la gelozie şi la supărarea ce mi-a făcut-o şi i-am amintit că eu nu am rugat-o să rupă fotografia lui Feurdean, aşa-zisul comisar din Timişoara. Şi nu am să-i iert distrugerea scrisorilor în care era cuprinsă adolescența şi tinerețea mea. De atunci m-am simțit nenorocit şi mi-am adus aminte de cuvintele primarului Petras şi a şefului postului de jandarmi, plutonierul major Mogos. Am văzut că m-am nenorocit. Dar m-am nenorocit.

A început cu scene de gelozie. Fiecare vorbă a ei era o minciună. Avea pretenții care o depăşeau față de pregătirea ei. Prima minciună:

– Dragă Viorica, ce pregătire ai?

– Am opt clase elementare.

– Bun! Unde-i hârtia, că poate ți-o trebui în viață?

– Nu o am! Dar te poți duce la Şcoala din Tăuți să o scoți.

Mă duc, în altă zi, la directorul Pap şi îi cer certificatul de opt clase al soției mele.

– Imediat, domnule Ganea! Şi ne-am dus la şcoală împreună. Şi a căutat matricola lui Pop Viola.

Îl văd pe director că zâmbeşte ironic şi îmi spune că asemenea certificat nu mi-l poate da pentru faptul că soția nu avea decât o clasă primară şi că dânsul nu poate da certificat pentru clase care nu figurează în foaia matricolă.

M-am dus acasă şi m-am simțit şi mai nenorocit. Locuiam în căsuța din curte. O căsuță nenorocită, mică, de te aplecai când intrai.

– De ce m-ai mințit, măi fată?

– Păi, să vezi... că aşa, că pe dincolo. A început maltratarea mea de către soacră şi de către cumnatul Ştefan.

– Măi, regățeanule! Ai crezut că te bagi în avere? Asta-i a noastră. Du-te de aci. Ai venit din regat să-mi iei fata?

Viorica era calul lor de bătaie. Ştefan era un puturos şi un leneş. Făcea pe crâşmarul, iar soră-sa, adică Viorica, le era slugă. Asculta de ei orbeşte şi executa poruncile lor, întocmai.

Ea a început să lupte, alături cu mine, contra lor. Se bătea cu bețivii pentru ei, ceea ce eu am oprit-o.

Primul salariu ce i-am dat a fost 500 lei. Dacă îmi trebuia un pachet de țigări PLUGAR, trebuia să-i plătesc lui Ştefan. Dacă îmi trebuia o juma de litru de vin, la fel. Plăteam cu bani. Grădina era frumoasă, dar nu o lucra nimeni. Creştea iarbă frumoasă şi fânul ce se făcea din cosit îl vindeau şi banii tot la Ştefan în buzunar intrau. Eram săraci şi exploatați de mamă-sa şi de fratele ei. A vândut căsuța şi ne-am mutat în grajd, fără uşi, fără ferestre. Toamna era frig, iar noi înghețam în grajd. Printre actele ei am dat de un carnet de servitoare cu fotografia Vioricăi. În cap avea o bască albă. Mi-a fost milă de ea. Am înțeles că-i copilul nimănui şi trebuie să o apăr.

Eu lucram la Valea Roşie, la atelierul de tâmplărie. Într-o zi, cineva îmi dă un pistol ruginit, dar puteai să împuşti cu el. Duc pistolul acasă şi-l pun în sertarul mesei, în crâşmă. Vine plutonierul major Mogos la crâşmă şi soacra mea scoate revolverul din sertar şi-l dă jandarmului zicând:

– Uite la cine am dat eu fata! La tâlharul de regățean. Uite, poartă arma la el şi o ține la mine în sertar!

Mogos a luat pistolul şi a zis:

– Hai, domnule Ganea, cu mine la post!

Pe drum îmi dă arma şi îmi spune să o arunc dracului şi să mă feresc de familia Popoaiei, că sunt periculoşi.

Deci, a avut dreptate Mogos când mi-a spus să-i dau pace fetei boctariței.

Am venit acasă şi i-am băgat soacrei pistolul sub nas. Şi numai aşa am putut-o intimida. Ne-am căutat casă şi ne-am mutat pe strada Zorilor, la Rojico-neni, în Baia Mare. Acolo, am făcut un dulap modern de bucătărie. Mai avea Viorica un dulap de haine şi un pat. Masă am făcut eu. Aveam scule şi am făcut mobilierul necesar.

Când aveam timp, ne mai duceam în Tăuți. Toamna am luat în antrepriză un lot cu castane, tot pe la Tăuți. Am muncit cu Viorica la cules, la bătut cu prăjina. Le-am strâns grămadă. De, eram săraci. Îmi era milă de ea, cu pantofii rupți, cu nişte hăinuțe ca vai de capul ei. Eu, de asemenea, dezbrăcat. Am muncit pe rupte, la castane. Le-am strâns. Am făcut două grămezi şi urma să venim cu căruțele, să le cărăm acasă. Viorica ar fi urmat să facă comerț cu ele, la Timişoara.

Ştefan ne zice că stă de pază, iar noi să mergem acasă şi cum se face dimineață să le cărăm, fiecare, acasă.

Dimineață ne sculăm şi când ajungem pe câmp, ia castanele de unde nu-s. Le cărase Ştefan cu mama sa la Tăuți, împreună cu partea noastră. Plouase noaptea. Ne ducem acasă la Ştefan. El iese cu furcoiul. Viorica, cu pantofii rupți de îi ieşeau degetele pe-afară. Aveam la noi două sticluțe cu amoniac a o sută grame şi i le-am azvârlit în ochi, ca să nu ne omoare. Aşa am scăpat Viorica şi cu mine de bătaie. Mai târziu, după ani, am fost acuzat de Viorica că din cauza mea a murit mă-sa, dar ea îi dăduse cu amoniac. Eu i-am dat lui Ştefan, de s-a dus urlând, cu furcoiul în mână, pentru că amoniacul nu omoară pe nimeni. Îşi face efectul şi trece. Aşa a urlat Ştefan şi i-a trecut.

Deci, iată-ne şi furaţi de munca noastră. A strigat soacra la mine:

– Ce, tâlharule de regăţean! Trebuie să plătesc trei mii de lei pe care i-am luat de la avocatul Pop Ionel, bani cu care ţi-am făcut nunta!

Atunci, am aflat cum au făcut nunta. Am fost minţit, a doua oară. Am fost înşelat şi îmbrobodit ca un papă-lapte. Unde eşti tu, elevă, în uniforma aceea, de liceu, la care visam să-mi fii soţie? Unde eşti Şoricule, să vezi în ce harababură am intrat. Peste zeci de ani şi băiatul meu, dr. Ganea Mihai, a fost prins şi îmbrobodit, ca un papă-lapte, aşa cum am fost eu de mama sa.

Ei, dar să revenim la subiect. Ajunge pe astăzi, 28.09.85, orele 21. Este frig şi plouă. Mâine, mai departe, că-i duminică.

Astăzi este duminică, 29.09.1985. Este ora 11:48. Soţia este dusă la biserică, ca de obicei. Sunt acasă cu Adina şi a venit şi Oana, fetiţa doamnei Stela, şi se joacă amândouă în camera cu păpuşile. Mă gândeam, mereu, la mama şi la Gică. Totuşi, mi-am dat seama că eu, în Vechiul Regat, n-am să mai vin niciodată. Ca să locuiesc acolo.

Deci, iată-mă între străini, cu o soţie a nimănui, care a muncit din răsputeri ca să-şi ţină familia, adică pe mă-sa şi pe Ştefan.

Nu la multă vreme, mama Vioricăi a murit de gripă, în braţele doctorului Sent Miklos. Şi la înmormântarea ei, Ştefan a căutat să ne belească de bani. Nu-mi amintesc dacă noi am luat parte la înmormântare.

Au venit evenimentele cu Adolf Hitler. Ocuparea Danzingului. România în alarmă. Au început concentrările. Viorica s-a dus la ing. Marin Ioan în audienţă şi l-a rugat să înceteze persecuţia mea. Să mă ajute să avem şi noi leafa mai mare. Marin, inginerul, a rămas mirat că eu m-am căsătorit şi, într-o zi, când mergeam pe jos, de la Valea Roşie spre Tăuţii de Sus,

înainte de a ne muta în Baia Mare, pe când trecea cu maşina la Baia Sprie, a oprit maşina şi m-a luat şi m-a dus acasă în Tăuți.

Am primit ordin de concentrare şi am plecat în armată, la Bucureşti. Ajungând la Bucureşti, am avut noroc că am stat două zile şi nici nu am îmbrăcat uniforma militară, că mi-au dat drumul acasă.

S-a mai dus Viorica la directorul Marin ca să aranjeze să fiu mutat la Uzinele Metalurgice din Firiza de Jos.

Am uitat să amintesc că atunci când Viorica s-a dus cu mine la Ştefan pentru castane, s-a îmbolnăvit. Avea temperatură, delira, era pe moarte. Eu, disperat, cum ardea toată, din cauza temperaturii, am luat un cearceaf ud şi i l-am pus pe pielea goală. Am înfăşurat-o şi până dimineață şi-a revenit complet.

Am făcut serviciul la Valea Roşie din 15.06.1937 şi până la 17.12.1939. În dimineața zilei de 18.12.1939, m-am prezentat la Uzinele Metalo-chimice din Ferneziu, la atelierul de tâmplărie de unde plecasem. Toți s-au bucurat. Şi eu, la fel. Când a venit inginerul Sima Nicolae în control, la atelierul de tâmplărie, a dat cu ochii de mine şi imediat m-a luat şi am fost numit supraveghetor la prăjirea metalelor pe ploaț.

Deci, iată că visul meu s-a împlinit, dar era prea târziu. Am luat în primire serviciul şi am avut grijă ca să fac treabă. Pe atunci se prăjea mata afară. Se făceau paturi de lemne şi pe deasupra se aşternea mata. Lua foc sulful, ieşea un gaz că îți tăia respirația. Era unul Ralenschi, un absolvent al Şcolii Superioare de Arte şi Meserii, care era un lingău de fund. Tot mă pândea şi muncitorii mi-au spus că acela pârăşte la inginerul şef. Eu, de frică, când l-am văzut că vine în sectorul meu, l-am fugărit şi am aruncat cu un lemn după el. De atunci, nu a mai venit şi am fost lăsat în pace să-mi prestez noul serviciu.

Viorica a născut o fată care a trăit cinci minute. A venit pe lume cu picioarele afară. Viorica s-a aflat

între viață şi moarte şi a fost asistată de doi medici de la Casa Cercuală. A fost o naştere foarte grea. Fata era foarte frumoasă şi a murit nebotezată. Am înmormântat-o în cimitirul de la arena de fotbal şi avea cruce. Pe cruce era scris Ganea Maria.

Viorica, soția mea, era o femeie curată şi harnică. Nu avea timp să umble la nimeni. Veşnic avea de lucru, însă eu nu eram fericit. Veşnic mă temeam de femei. Nu puteam să salut nici o femeie. Totdeauna mă prindea de braț şi se uita în ochii mei când salutam pe femeia respectivă. Când veneam acasă, trebuia să îngenunchez în fața crucii făcută de mine dintr-un lemn de cireş, frumoasă şi lustruită negru, şi să jur că nu m-am culcat cu femeia respectivă şi că nu am avut nimic cu ea. După care urma bătaia. Ea deschidea geamul şi striga:

– Săriți, oameni buni! Mă omoară tâlharul! Cum a venit de la curve.

Eu încetam ca prin farmec cearta ca să restabilesc liniştea în casă. Iarăşi ieşeam cu ea în stradă şi iarăşi la braț. Şi mergeam cu capul înainte, întocmai ca un cal înhămat, când îi pui clapele la ochi, ca să vadă înainte şi numai înainte.

Ajunsesem, când ieşeam şi întâlneam colegele de serviciu, să merg cu capul drept înainte. Vedeam viața mea prin ochii calului înhămat. După ce se liniişteau lucrurile, o luam cu frumosul:

– Măi, fată! De ce mă chinuieşti? De ce ne chinuim? Că până la urmă bine n-om ieşi. Până la sfârşit...

Prin gelozia ei stupidă, Viorica înțelegea că bărbatul este o pasăre pe care femeia are dreptul să o țină în colivie, să-i ia libertatea. Pe unde mergeam, de unde veneam, numai de la femei veneam. Ea stătea de vorbă cu bărbați, cu unele femei, se simțea bine şi când intra în casă schimba foaia, schimba fața.

Rămase gravidă cu Mihăiță. Atunci mai tare mă gelozea şi avea prostul obicei de a-şi baga nasul în atribuțiile mele de serviciu. Acum eram supraveghetor.

Lumea îmi dădea atenție. Se uita altfel la mine. Toți erau fericiți, numai eu nu.

Dacă am văzut cum merge treaba, am luat-o şi eu razna. Am început să mai sar şi eu pârleazul din când în când, că tot acea omenie am avut-o. Nu-i vorbă, aveam şi mustrări de conştiință, dar... tot mereu ferind-o să nu să n-aibă copii, de..., eram tânăr, mai voiam să mai dau şi în plin. Chiar acum, la bătrânețe, îmi pare rău că nu te alegi cu nimic. Cu ce te alegi? Cu câteva clipe de voluptate şi cu remuşcări, cu păcate, că vii murdar în sânul familiei.

Viorica avea şi părți bune pe lângă cele proaste. Era sociabilă cu soțiile funcționarilor. Nu cu toate. Ştia să le linguşească, ştia să țină la demnitatea ei de soție de supraveghetor şi aspira la soție de funcționar tehnic, plătit lunar. De ce această pretenție? Pentru că, pe atunci, funcționarii aveau mai multe avantaje față de ceilalți supraveghetori, care erau trecuți pe statul de plată al muncitorilor. De asemenea şi pe dreptate se simțea înjosită de către celelalte soții de funcționari, care erau plătiți cu leafă lunară şi aspira şi ea, la fel ca mine, să fiu funcționar tehnic, cu salariu lunar, întrucât pregătirea mea şcolară era superioară față de unii funcționari cu salar fix, lunar. Îşi ținea demnitatea şi onoarea. Era respectată, întrucâtva.

Era prietenă cu doamna Hutira, cu doamna Butaru, cu doamna Dragoş. Chiar ne făceau şi vizite. Deci, avea şi părți bune. Dar gelozia ei mergea mai departe. În unele cazuri lua hotărâri pripite, fără să se gândească la urmări. În fața ei, femeile erau, în majoritate, curve. Numai dânsa era cinstită.

Astăzi, când scriu, este luni, 30.09.85, orele 18:38. Afară-i frig. Soția este în oraş, la magazinul MARAMUREŞ. Eu stau în casă cu Adina şi scriu. M-am uitat în oglindă şi sunt urât şi bătrân. Ce-i omul? Nimic. Te naşti, trăieşti, indiferent cum trăieşti

şi la urmă... adio viață şi un praz verde. Ei, dar să mai scriu ce îmi vine în minte.

Am terminat cu tâmplăria, deocamdată. Era în anul 1939. Cam prin luna august. Primesc ordin de chemare şi am plecat la Bucureşti. Ordin de mobilizare, pe loc, nu am avut. Şi am plecat la Regimentul 1 ACA. Centru de Instrucție.

Iată-mă plecat în armată. Iată-mă şi mobilizat. Am fost vărsat la Regimentul 5 ACA Sibiu, pe urmă la Braşov şi, iarăşi, în Bucureşti. Mai detaliat. Primind ordinul de chemare, m-am prezentat la Bucureşti, Reg 1 ACA, lângă Ghencea. Între timp, ruşii au ocupat Basarabia. România a intrat în război alături de Germania. Adolf Hitler a aprins, în Europa, focarul, declanşând războiul contra Rusiei.

Un nebun care voia să schimbe rasele umane în una, ariană. Prin programul lui voia să supună toată Europa, declanşând al II-lea război mondial. Bine a zis, cine a zis, că la omul sărac i se stinge până şi lumânarea, în biserică. Aşa şi eu, numai concentrare şi mobilizare mi-a mai trebuit. Viorica era supărată foc.

CAPITOLUL 8.

Eroii de la Odessa

Azi este marți, 01.10.85. Am fost în cimitirul de pe strada Horia şi am adus ultimul omagiu doamnei Mesalea Elena, fosta locatară a blocului 3, scara A, parter, din strada Neptun numărul 3/1. A decedat sâmbătă, 28.09.85, dimineața. Săraca, a cam băut, dar... de, moartea vine cu ceva.

Şi cum spuneam. Toți colegii mei aveau mobilizare pe loc, iar eu, nu. De, Ganea ghinionistul. Ei primeau lefuri grase, iar eu pe jumătate. Dar eram omul datoriei, care trebuia sacrificat pentru apărarea patriei.

A venit Tratatul de la Viena. Ardealul a fost ciopârțit, iar Baia Mare, împreună cu uzina unde lucram, a căzut la unguri.

Între timp, m-am mutat pe strada Vasile Lucaci, azi strada Baia Sprie, în casa unde şade acum prof. Contra, care are o femeie, de a venit unul de pe stradă şi a futut-o, fără ca ea să ştie cine a fost. Acolo am stat în ultima vreme, înainte de cedarea Ardealului.

A fost cedat Cadrilaterul la bulgari. Ruşii ne-au luat Basarabia. Eram în Bucureşti şi mă uitam la refugiații basarabeni cu milă, fără să mă gândesc că voi urma şi eu în pribegie. Unde şedeam, aveam camera de la stradă. În prima locuia domnul Peta, care stătea în concubinaj cu Ilonca-neni. Erau nişte români maghiarizați şi foarte periculoşi. Ascultau Radio

Budapesta şi râdeau şi băteau din palme că «se rupe surumbăul şi vin honvezii, unguri».

În preajma tratatului, eram consemnaţi în cazarmă. Deodată se aude: «Ardealul a fost rupt de la patria mamă».

Familia mea era în Ardeal, în partea care se cedase Ungariei. Mi-au dat drumul să merg acasă, să vin sau să rămân. Am venit îmbrăcat militar. Puteam veni şi înarmat. Nimeni nu mi-a mai avut grija. Era ordin. Şi am luat trenul de la Bucureşti spre Oradea. Parcă şi acum văd. Lumea agitată, un du-te-vino, cu trenul. Unii mergeau acasă, români plângând, din celălalt vagon se auzeau cântece de bucurie ale ungurilor, cântând şi dansând «Ciardaş», bătând din pinteni şi cu palmele pe carâmbul cizmelor, pocnind din degete.

Între timp, Viorica născuse pe Mihăiță. Era cam de două săptămâni. Sugea. Ungurii îşi făceau de cap, dar discret. În fine, am ajuns în Baia Mare. M-am prezentat la uzină, după ordine.

– Domnilor! Direcțiunea din Baia Mare s-a mutat la Zlatna. Tot personalul care voieşte a veni în România să se prezinte la Zlatna, pentru noi ordine şi repartizare în serviciu. Unii plecaseră înainte. Itinerarul Baia Mare-Alba Iulia-Zlatna.

La Bucureşti a luat ființă Comisariatul refugiaților din Ardeal.

Am primit bani de la uzina din Ferneziu, un salariu plus lichidarea, şi m-am îmbarcat, cu familia, pe trenul de marfă în care era plumbul încărcat. Deasupra plumbului era o maşină, un fel de ladă deschisă. Acolo şedeam înveliți, cu copilul mic, nebotezat, şi femeia încă lehuză. Era cam frig. De mâncare, «ciuciu». Ungurii nu ne-au mai dat. Se formaseră gărzi de menținere a ordinii.

Trenul înainta încet, stătea mult prin gări. Mergeam prin porumbişti şi coceam porumbul şi mâncam. Am făcut vreo două zile până la Apahida. Eram morți de foame. Peste tot, închis. Mureai de foame cu

banii în buzunar. Trenul cu care m-am refugiat era păzit de armată. Am văzut un colonel ieşind de la o casă, cu o strachină de mâncare în mână şi cu un codru de pâine. Am stat în Apahida câteva ore. Viorica spăla scutecele de la Mihăiță şi le întindea să se usuce la soare. Luam, pe unde şedeam, apă, din stații, cu cele două gălеți ce le aveam asupra noastră. Tot auzeam pe soldați zicând că la Câmpia Turzii se va da de mâncare celor ce se refugiază şi, într-adevăr, când a intrat trenul de marfă în gara Câmpia Turzii, ne-au primit surorile de cruce roşie, cu încurajări, cu pâine şi cârnați. După atâtea zile de răbdări prăjite, iată-ne sătui, că puteai să împuşti pureci pe burta noastră. Ne-a fost şi rău, că am mâncat cu lăcomie.

Când am ajuns în Teiuş, îi zic Vioricăi să vorbească ungureşte cu localnicii în timpul cât stă trenul în gară. A plecat la o prăvălie şi a servit-o, dacă a vorbit ungureşte. A fost servită şi cu ceva băutură, ca să ne mai încălzim. Copilul, adică Mihăiță, era în cărucior.

De la Teiuş trenul a plecat spre Alba Iulia. Acolo am făcut transbordarea pe trenul mic, linie îngustă, Alba Iulia-Zlatna.

Am ajuns în Zlatna, cu bruma ce aveam pe noi şi am stat în gazdă, lângă uzinele Zlatna, la Silvia a lui Gligor, o femeie bătrână şi foarte cumsecade.

Eram în anul 1940. Mihăiță se născuse la 3 august 1940. Am stat în Zlatna din 1940 până în 1942. La Zlatna se mutase toată direcțiunea MINAUR de la Baia Mare. O parte rămăsese la Baia Mare şi unii dintre funcționari, cum a fost Bănescu Anastasie, când s-a cedat Ardealul la unguri, începuseră să nu mai ştie româneşte. Auzeam şi noi, că dacă cineva i se adresa cu câte o întrebare în româneşte, el răspundea:

– Kirem? Nem tudom romano!

Ştie dracu' ce a făcut, ce a dres, că l-au azvârlit ungurii din slujbă, după cum se auzea, şi a ajuns

refugiat şi el, făcând pe marele român, iarăşi. Cum se zice, întorcea haina după cum bătea vântul.

La Uzinele Zlatna inginer-şef era Răşcanu. Un om bun, bolnăvicios, care fuma foarte mult.

Între inginerii care erau la Ferneziu, mai era şi ing. Haba. Un evreu. Şi acela era dat naibii. Era un lingău de fund. Şi lui şi lui Bănescu le-au dat ungurii cu piciorul în cur.

A preluat, de la Răşcanu, şefia, ing. Sima Nicolae, refugiat de la Ferneziu. Când m-a văzut şi pe mine la Zlatna, mi-a zis:

– Dumneata ce cauți aici. Şi dumneata ai venit?

Eu i-am zis că sunt român şi i-am urmat pe români. N-a zis nimic, dar mi-a picat foarte rău felul cum m-a primit.

Acum eram încurcat şi cu armata. Dacă rămâneam la unguri, nu mai eram supraveghetor şi mă trimeteau pe front. Dacă nu mă prezint la regiment, sunt dezertor. Oricum o întorceam, tot rău îmi ieşea. Toți erau angajați la uzinele Zlatna, numai eu eram în armată. La datorie, cum s-ar zice. Eram foarte nenorocit pentru că eu trebuia să-mi apăr țara luptând, iar ceilalți erau mobilizați pe loc. La uzinele Zlatna.

Am plecat la Bucureşti, la Comisariatul Refugiaților din Ardeal. Primeam, mereu, bani. Eram, fiecare, cu fişe. Am primit şi stofe de haine. Am încercat să fiu lăsat la vatră. Dar… Doamne fereşte, era nevoie de mine. De, eram la aviație, la antiaeriană. La guvern erau legionarii.

Am venit cu Viorica şi cu Mihăiță. Avea trei săptămâni. L-a botezat Leonida şi cu Gică, în Bucureşti. Viorica se îmbolnăvise şi a fost internată la spitalul Colțea. Mergeam la cantina legionarilor. Era patronată de doamna Mareşal Maria Antonescu. La masă, se cânta:

Garda, Căpitanul,
Jale multă-n țară
Se preschimbă-n şoimi de fier
Căci puhoiul de jidani

Garda, Căpitanul
Au ajuns la noi stăpâni
Şi Arhanghelii din cer etc. etc.

Pe pereții cantinei era portretul Mareşalului Antonescu.

Pe Calea Victoriei începuseră să apară invalizii de război. Eroii de la Odessa. Cu un picior, în cârje. Maiori, căpitani în uniformă, cu gradul respectiv, în formă de unghi, la capelă, şi ce mândri se simțeau. Astăzi, când scriu, îmi este silă de prostia lor. Încă erau mândri că sunt ciungi.

Pe Mihăiță, cu cărucior cu tot, îl luau studentele legionare. Îl spălau, îl curățau, îl ştergeau la fund. Arăta, înzorzonat şi elegant, ca un prinț, din cei căcăcioşi. Noi stăteam şi mâncam la masă. Mâncarea era bună şi curățenie. Mi se pare că în anul 1940 a fost cutremur. Viorica, dacă nu avea bani şi mergea cu trenul, când venea controlorul să-i ceară biletul, spunea, pur şi simplu:

– N-am!

Îi făcea proces verbal, îi cerea adresa şi ea zicea:

– Statul mi-a luat bărbatul! L-a mobilizat. Merg la Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană, că n-am unde sta.

Tot cu Mihăiță după ea.

Refugiații din Ardeal erau foarte ocrotiți, iar Viorica profita de faptul acela şi se plimba cu copilul. Ne mutasem, provizoriu, în Bucureşti. Ni s-a dat locuință la Hotelul Lido-Veneția, de pe Bulevardul Principesa Elisabeta.

Ne-am mutat la hotel. Gratis. Aveam bilet de voie permanent. Bani primisem de la comisariat. Într-o zi, când am venit de la cazarmă, Viorica venise cu o poală de bani de la Ministerul Apărării Naționale. S-a dus cu Mihăiță în brațe, pe acolo, pentru desconcentrarea mea, ca să rămân acasă, la Zlatna. Eu făceam cerere să fiu desconcentrat, că sunt refugiat şi trebuie să-mi refac casa. De ce nu suntem lăsați la vatră, ce căutăm noi în Basarabia? Tot mă gândesc:

– Cum dracu' am avut curaj să vorbesc în felul acela?

Dacă s-ar căuta cererile mele adresate Mareşalului Antonescu, cu siguranţă că s-ar găsi la Arhivele Consiliului de Miniştri din vremea aceea. Bineînţeles, dacă ele mai există. Degeaba umblam eu ca să scap de mobilizare, Comisariatul Refugiaţilor din Ardeal îmi spunea că trebuie să ne apărăm ţara. Ca să scape de mine, cei de la regiment m-au vărsat la Regimentul 5 A.C.A. din Sibiu.

M-am prezentat la Sibiu, în anul 1941. În aceeaşi curte era şi Regimentul 35, Artilerie Terestră. Colonelul nostru, comandantul regimentului, era un om foarte bun. Pe vremea aceea, se bătea în armată, însă la noi, nu. Şeful mobilizării era căpitanul Teodorescu. Un om al dracului. Şi lui i-am spus să mă lase la vatră, dar fără rezultat.

Viorícăi i-a părut bine că sunt mai aproape de Zlatna, însă eu tot mobilizat eram. Colegii mei încasau lefuri grase, iar eu îi apăram, slujind patria, cu salariul de 50%. Ei se ghiftuiau, iar eu eram un material preţios pentru carne de tun.

Mulţi refugiaţi din Ardeal şi-au lăsat oasele în faţa Odesei. Totuşi, bunul Dumnezeu m-a ajutat, că încă nu plecasem pe front. Eram în regiment la Sibiu. Oraşul era frumos. Erau mulţi saşi şi lângă regiment unul avea o cârciumă, unde servea o fată. Fata lui. O fată foarte frumoasă. Cu mine era şi un caporal din Sorghiu. Un bărbat frumos şi bun prieten cu mine. Fata s-a îndrăgostit de el. Nemţoaica discuta şi cu mine. Ne împrietenisem şi ne uitam la trupele germane cum treceau pe stradă, în marş, cântând nemţeşte.

Îmi aduc aminte că nemţoaica îmi spunea:

– Aşa cum cântă, aşa vor fugi mâncând pământul!

Nu-i putea suferi. Pentru ifosele lor arogante.

Se spunea că popa luteran a recomandat fetelor să se culce cu nemţii, pentru demografia rasei ariene.

Într-o zi, prietenul meu, caporalul, a fugit cu nemțoaica acasă la părinți, unde s-au căsătorit. Şi el o iubea grozav.

Mâncarea, la regiment, era mai bună decât acasă şi mai consistentă. Colonelul Racoltea, că aşa îl chema pe colonel, nu admitea ca soldații să fie bătuți şi de aceea a dat ordin, la pluton, ca orice oştean care are o doleanță, cu bătaia, să nu mai iasă la raport pe cale ierarhică, ci direct la el, la cabinet să se ducă şi să raporteze.

La Regimentul 35 Artilerie, ofițerii băteau soldații şi am văzut cu ochii mei un ofițer, călare pe cal, bătând un oştean cu cravaşa. Nu am să uit o întâmplare trăită.

În regiment era un țigan cu numele Sandor, care cânta frumos din acordeon. Într-o zi, cum mergea el prin curte, cântând din acordeon, vine un maior din Regimentul 35 Artilerie şi-i ia acordeonul şi îi mai dă şi un picior în spate. Țiganul imediat s-a dus la cabinetul colonelului şi i-a raportat. Noi eram în aşteptare, prin apropiere, să vedem ce va ieşi din asta. Numai ce-l vedem pe colonel ieşind din cabinet cu țiganul. Maiorul de la 35 venea spre Sandor, dar Racoltea îl prinde frumuşel de reverul hainei, zicând:

– Măi maioraşule! Ia adu-i tu armonica băiatului ăsta şi lasă-l în pace.

– Să trăiți! Domnule Colonel! Face gălăgie prin curte şi atrage atenția oştenilor de la teorie.

– Măi, maioraşule! Azi, mâine, plecăm cu băieții pe front şi dacă te vei purta aşa, primul glonț va fi al tău. Să nu uiți lucru ăsta!

Colonelul Racoltea era înțelegător şi îmi dădea mereu permisie şi concediu, câte 30 zile, să mă duc să lucrez la uzină.

Lucram la atelierul de tâmplărie de la uzinele Zlatna. Ing. Sima avea ce avea cu mine. Eu ştiam de unde bate vântul. Mă rugam, mereu, să fiu lăsat la vatră.

Când am plecat din Baia Mare la Zlatna, averea se vânduse şi Viorica a primit 17.000 lei, partea ei. Mie mi-a cumpărat un stilou Pelikan, cu 600 lei. Erau scumpe, pentru că penița era din aur 14 carate. Şi o pălărie. Atât şi nimic mai mult. Cu restul s-a îmbrăcat Viorica, ca o prințesă. Şi totuşi, peste ani, mi-a reproşat că i-am mâncat banii.

Mihăiță creştea. Era un copil frumos. Noaptea dormea în căruciorul lui.

Deci, din banii aceia, i-am cumpărat o poşetă, cu 1500 lei, din piele. Modelul acela nu l-am văzut nici peste ani, dar nici în zilele de azi. Era un model foarte frumos şi când a văzut-o căpitanul Teodorescu, cu pălăria aceea de fetru pe cap, s-a uitat la ea chiorâş. Era un sistem de pălării după modelele fetelor din pension, de la Paris. Avea bordurile mari şi o aranja de minune.

Căpitanul îmi spune că nici nevastă-sa nu are asemenea poşetă. Să fac armata mai departe. Ca să scape de mine, porcul de căpitan, m-a transferat la Reg. A.C.A. din Braşov, într-un detaşament ce urma să plece pe frontul din răsărit.

Bunul Dumnezeu, care nu doarme, a făcut ca în ziua când eu călătoream, cu trenul, de la Sibiu la Braşov, să vină Viorica la Sibiu, la regiment. Şi când a aflat că eu sunt în drum spre front, cu detaşamentul care a plecat din Sibiu, noaptea, prin Făgăraş, la Braşov, a mers la colonelul Racoltea şi i-a spus ce a făcut căpitanul Teodorescu cu mine. Acesta a luat telefonul şi a vorbit cu Braşovul, ca imediat sergentul t.r. Ganea Nicolae să se înapoieze, cu primul tren, la Sibiu.

Am ajuns ziua la Braşov şi m-am prezentat la regiment. Ne-a luat în primire. Şi cum şedeam prin curte, amărât şi plin de jeg, vine un furier de la cancelarie şi mă întreabă:

– Domnul sergent? Uite aici foaia de drum. Imediat pleci la Sibiu ca să-ți iei biletul de concediu şi să pleci la Zlatna.

Eu eram amărât şi m-am bucurat. Ca prin farmec mi-a trecut oboseala şi... mână, băiete, înapoi, în gara Braşov şi urcă-te în trenul de Sibiu şi a doua zi am ajuns la Sibiu, unde mă aştepta biletul de concediu de 30 zile.

Colonelul spera că în felul acesta cei de la uzină mă vor trece pe tabel pentru mobilizarea pe loc, la Uzinele Zlatna.

Deci, bunul Dumnezeu îi ocroteşte pe oamenii care se încred în el.

Mereu pistonam să fiu funcționar tehnic, plătit lunar. Mergeam şi la Bucureşti, la domnul director general, în audiență.

– Păi, să vezi, măi băiatule! Uzina trebuie să te propună. Dumneata nu prestezi serviciu la uzină! Dumneata eşti mai mult în armată!

Am făcut cerere şi la Mareşalul Antonescu. De peste tot, îmi venea, în scris, că pentru serviciile ce le fac Uzinei, nu pot fi încadrat ca funcționar tehnic.

Funcționarii lunar aveau multe avantaje, față de cei plătiți pe lista de plată a muncitorilor. Ajutor un salar de Crăciun, un salar de Paşti şi un salar toamna, pentru aprovizionare. Locuință gratis. Curentul electric, gratis. Lemne pentru iarnă, gratuit.

Primeai stofe, prin cooperativă sau magazine. Primeai tantiemă anuală, pe care ți-o preda personal directorul general, în mână. Era strict secret şi nu ştia unul de celălalt, cât a primit. Alocație pentru copii, alocație pentru soție. Celor cărora nu avea Uzina posibilitate să le dea locuință, le dădea, la salar, spor de chirie.

Unde sunteți voi, vremurile acelea? Şi când te gândeşti că, pe deasupra, eram şi în război. Aliații axei Roma – Berlin. Pentru asta luptam eu şi spuneam ofițerilor din armată că sunt neîndreptățit şi asta nu-i logic, ca eu să-mi dau viața pentru ca ei să trăiască bine.

Când trecea anul, cei de la uzină îmi spuneau că Marele Stat Major nu a aprobat mobilizarea mea pe loc.

Înainte de expirarea concediului, a venit mama la Zlatna, să stea la mine. Eu m-am bucurat. Mai aveam două zile până să plec la Sibiu. Am plecat. Cum am spus. Şedeam în gazdă la Silvia a lui Gligor. Era o cameră mare, mobilată, şi alta mai mică, unde gazda îşi ținea hainele şi rufele curate. Între cele două camere era o uşă şi un gemuleț, sus.

După ce am plecat, mama dormea în camera mică, iar Viorica în camera mare. Eu, la regiment, habar nu aveam de ce s-a întâmplat acasă.

La uzinele Zlatna era un funcționar cu numele Dobrin. Un curvar şi jumătate, care, în lipsa mea, mi-a ținut locul. Mama s-a uitat pe gemuleț şi i-a văzut pe Dobrin şi Viorica în pat, iar căruciorul cu Mihăiță era lângă pat. Mi-a scris mama, adică Gică îi scrisese Viorică şi eu, cu scârbă, am citit scrisoarea. Era o carte poştală. Dacă erau oameni serioşi, ar fi tăcut chitic. Asemenea lucruri nu se transmit. Dar ce să-i faci? Fiecare cu capacitatea lui de inteligență.

Viorica a bătut-o pe mama şi mama a aruncat cafeaua pe Viorica. Când am venit acasă, am întrebat-o pe gazdă şi Silvia mi-a spus, râzând, ceea ce mi-a scris şi Gică. Eu nu am dat atenție acestui fapt, pentru că pe mine porcăriile astea întotdeauna m-au lăsat rece. Am considerat întotdeauna că femeia are aceleaşi drepturi cu bărbatul, că şi femeia este om şi are libertatea şi viața ei particulară. La fel şi bărbatul are viața lui particulară.

A mai venit, la Zlatna, şi Ştefan, fratele Viorică. Am vrut să-l bag în serviciu, la Uzină. Nu a stat mult. A plecat din cauză că se ocupa de contrabandă şi trafic de trecere clandestină a persoanelor peste granița dintre România şi Ungaria. Cum am mai spus. Nu-i plăcea munca şi urmărea veniturile ilicite. Fără muncă. A dispărut din Zlatna peste două zile, pentru

totdeauna. Lumea spune că ar fi fost împuşcat de unguri, pe graniță.

Să lăsăm, puțin, pe mâine. Astăzi este vineri, 04.10.85, este ora 19.07. Mâine mă voi ocupa de Alexandru, celălalt frate al Viorică. Azi este un timp frumos şi cald. Pe mâine!

Azi, 05.10.85, e soare şi cald. A venit fiul meu, dr. Ganea Mihai, cu maşina, din Tecuci, împreună cu, să zicem, viitoarea lui soție, inginera Livia Chirilă.

Să mă ocup de Alexandru. Cine a fost Alexandru?

Alexandru era fratele mai mare al Viorică. El, iarăşi, ca Ştefan, un vagabond care a părăsit țara, fugind în Polonia. Acolo a avut familie şi, după ani, s-a gândit să vină în țară. Era în preajma ocupației Danzingului de către trupele germane. Ca să-şi scape pielea, a venit în țară, iar autoritățile române l-au băgat la mititica, pe timp de doi ani.

Ne-a scris, am aflat de el şi eu am făcut o cerere la Maiestatea Sa, Regele Carol, unde am arătat că mama sa este văduvă de război, nu are cu ce trăi şi alte greutăți.

De la palat a venit răspunsul că i s-a iertat un an şi mai are de ispăşit doar unul.

Când s-a cedat Ardealul, a venit şi Alexandru acasă. Tocmai când urma să ne refugiem şi se vânduse averea lui Slovenschi. Un miner sărac, cu mulți copii. Hoțul de Ştefan l-a bătut şi cu mişmaşuri a pus mâna şi pe partea lui Alexandru.

Acest Alexandru era un vagabond şi un huligan de toată frumusețea. Când a venit acasă, a tras la noi. Locuiam pe strada Vasile Lucaciu, la Peter-bacii. Când a intrat în casă, Viorica i-a dat de mâncare, iar el, în loc să stea la masă, ca tot omul, şedea în picioare, cu un picior pe scaun şi în poziția asta a mâncat.

Viorica, văzând obrăznicia lui, după atâția ani, văzând că Alexandru este acelaşi vagabond, țin minte cum chiar în seara aceea l-a dat afară din casă, să se ducă unde a dus mutu iapa şi surdul roata. După ce ne-am refugiat nu l-am mai văzut, niciodată.

Am suferit amândoi, foarte mult, însă gelozia mergea înainte. Mă tortura, cu femeile, că îmi venea să mă strâng de gât, ca pițigoii. Mă simțeam încătuşat. Nicidecum însurat. În casa mea era numai urgie, fără nici o veselie.

Am suferit foarte mult. Fiind bolnav, de nervi, sufeream şi mai mult. Când mă rugam lui Dumnezeu spuneam:

– Doamne! Desparte-ne odată!

Toată viața mea a fost numai probleme. Mihăiță creştea. Era un copil frumos. Cu el, de mână, mă plimbam. Cu el, de mână, mergeam şi la biserică. Câteodată fugea din curte. La fel ca Loredana, fetița doamnei Luci. Mereu îl aducea acasă soția primpretorului. Drumul lui era prin centru şi în prin fața farmaciei.

Tot timpul, mereu, tot timpul, făceam cereri către Mareşalul Antonescu. Tot timpul, mereu, tot timpul, făceam cereri la Bucureşti, la Direcția Generală din strada Bursei, la MINAUR, că acum era MINAUR, nu mai era RIMMA. Şi mereu acelaşi răspuns: «Pentru serviciile ce le prestați, nu vă putem avansa funcționar tehnic».

Iată, deci, urmările din răzbunarea fostului meu profesor de matematică, ing. Ioan Marin. Fără să-i fi făcut nimic.

Pe ceilalți îi proteja. Le dădea şi bani, cu împrumut, îi poftea şi la el la masă, în timp ce eu eram Ganea. Culaie al tatii Siții din Oltenița. Culaie al tatii Siții, cel oropsit. Culaie al tatii Siții, al nimănui.

Rar când Viorica râdea. Iar când râdea mi se părea că soarele, în ziua aceea, străluceşte şi luminează mai bine. Dar nu ținea mult. Apăreau norii geloziei, care întunecau lumina soarelui.

Astăzi este duminică, 06.10.85. Orele 11,30. Afară-i cald şi frumos. Lenuța a plecat la biserică, iar eu stau în casă cu Adina şi cu Oana, fata Stelei.

Să continui cu însemnările mele.

Îmi amintesc că de la Silvia lui Gligor m-am mutat la altă gazdă. Între timp, îmi făcusem mobila. Strictul necesar.

Noua proprietăreasa, i-am uitat numele, ştiu că avea un corp de case în care nu locuia nimeni, dar care erau pline de ploşnițe. Aceste insecte scârboase erau cu duiumul. Chiar creşteau prin pereți şi mai avea şi şoareci, până-i lumea, care mişunau prin toată casa.

La uzină era un bătrân, Videan-Bacii, şi îi povestesc şi lui ce casă am, că-i plină de stelnițe (ploşnițe) şi de şoareci.

– Lasă, domnule Ganea, că te scap eu de ele!

Şi, într-adevăr, am scăpat. Am lipit la ferestre şi uşi hârtie, să nu iasă gazul de sulf afară şi a luat de la uzină două jumătăți de butoaie, în care a turnat sulfură de carbon şi i-a dat foc. Am închis uşa, am lăsat dulapul cu haine deschis şi împreună cu Viorica şi copilul, Mihăiță, am plecat pentru două zile şi am dormit la Hotelul din Zlatna.

Gazda casei tot pândea pe după gard şi era tot timpul în alarmă, ca nu cumva să-i ardă casă. Noi, cei de la uzină, râdeam să ne prăpădim din cauza aceasta.

Îmi aduc aminte că nu mult am stat la tâmplărie şi am fost, din nou, supraveghetor la aglomerare. Ce-i drept, mai mult şedeam acasă decât în armată.

La aglomerare era un muncitor cu numele Coțofenei, care era un hâtru bun de glume. Într-o zi, vine şeful de post şi stăm de vorbă cu el, pe la cuptoare. Asta a fost în cele două zile cât am stat la hotel. Şeful de post avea o cățea lup cu care umbla. Cum stăteam noi de vorbă, cățeaua s-a culcat mai încolo puțin.

Coţofenei, îl pune dracu', ia puţin bumbac muiat în sulfură de carbon şi cum dormea căţeaua, că era un câine blând, îi ridică puţin coada şi îi pune sulfură de carbon, apoi vine şi el, chipurile, să stea de vorbă cu noi. Deodată, vedem cum căţeaua se scoală urlând şi o ia la fugă drept spre gardul uzinei, pe care îl sare fără să-l atingă şi fuge, înnebunită, spre deal. Şeful de post habar nu avea, pentru că numai eu văzusem ce făcuse Coţofenei şi muream de râs, în timp ce el făcea pe seriosul.

– Mă, să ştii că a turbat căţeaua. Am să o împuşc!

Sulfura de carbon îşi făcuse efectul şi, mai târziu, câinele s-a liniştit, dar în Uzină nu a mai intrat de atunci.

A treia zi, când am deschis, în sfârşit, uşa, era un miros de sulf îngrozitor. Şoareci morţi pe duşumea şi ploşniţe căzute. Şi a pătruns sulful şi în perete. S-a bucurat gazda că i-am scăpat casa de ploşniţe şi şoareci. Încercase dânsa să cureţe casa, dar sulfura de carbon este un lichid dificil şi foarte inflamabil şi trebuie să ai experienţă ca să poţi umbla cu el, iar acel lichid numai de la uzină îl puteai procura.

Îmi amintesc că în echipă aveam un muncitor din Pătrânjeni, Cloanţă Nicolae. Acest muncitor avea o nevastă foarte frumoasă. Gurile rele spuneau că era şi cam rea de muscă. Îl muncea pe bietul Nicolae şi ziua şi noaptea. Când eram în schimbul de noapte, muncitorii se pândeau unul pe altul şi când dormeau, atunci celălalt îi punea în dreptul sulei un tampon de bumbac, aşa cum Coţofenei i-a pus căţelei şi bietul om, de usturime, fuga la pârâu şi îşi lăsa izmenele jos şi îşi făcea vânt ca să se evapore sulfura mai repede. Era un râs de pomină. Interesant când Cloanţă Nicolae mergea cu roaba încărcată. Pica jos de pe pod şi rămânea acolo dormind pe material, de obosit ce era.

După terminarea concediului, am plecat, iarăşi, la Sibiu. Şi de acolo, căpitanul Teodorescu, şeful biroului de mobilizare, ca să scape de mine, m-a

vărsat, din nou, la Bucureşti, la Centrul de Instrucţie A.C.A.

Iarăşi a venit Viorica la Bucureşti. Avea unde sta. La domnul Nica, un oltean foarte bun, iar madam Nica îl iubea pe Mihăiţă, că era frumuşel.

De la Centrul de Instrucţie am fost mobilizat şi repartizat la Grupul de Comandă 7 A.C.A., în localul, adică în fostul local al Restaurantului ZISU din pădurea Băneasa, pe malul lacului Herăstrău. Acolo aveam cam vreo 20 elevi TR, art. 71 şi 72 şi vreo câţiva soldaţi de corvoadă.

Comandantul Grupului 7 ACA era căpitanul Francesco L. şi un sublocotenent. Elevii TR 71, adică bacalaureaţii şi cei cu facultate, mâncau separat, cu ofiţerii.

Misiunea noastră era apărarea antiaeriană a oraşului Bucureşti. Aveam o masă lungă, pe care erau instalate 14 telefoane, care făceau legătura cu bateriile de la tunuri. Mai aveam un telefon al cărui fir era în legătură directă cu comandamentul german.

Toate telefoanele erau de tip companie. Aveam misiunea de a face gardă, de serviciu, la telefoane. Când avioanele inamice intrau în ţară, suna telefonul de la comandamentul german. Când eram de serviciu, aveam o planşă cu harta ţării. Mi se transmitea altitudinea, « x » cifre, unghiul de « y » grade. La repezeală, puneam rigla şi calculam, în prelungirea liniei, unde găseam un punct la înălţime şi, din minut, în minut, alte şi alte puncte care, prin unirea lor, îmi dădeau traiectoria avionului şi zborul lui.

Când pătrundea în Bucureşti dădeam alarma la baterii şi căutam, nu atât cât să-l doborâm, ci să-l împiedecam să lanseze bombe. Pe vremea aceea nu era artileria antiaeriană atât de dezvoltată, iar avionul, ca să lanseze bombe, trebuia să zboare plan. Nezburând plan, nu mai putea să lanseze bombe şi se depărta. Dacă-l prindeam în baraj, avionul nu mai avea scăpare şi-l dădeam jos cu tunurile antiaeriene Wikers Ø 75. Aveam şi mitraliere antiaeriene.

Într-o zi, vine căpitanul Francesco L. cu o mașină de scris, a lui, personală, şi îmi spune:

– Sergent! Până într-o lună vei şti să bați la mașină. Nu vei pleca în concediu şi nici învoire nu vei mai primi. M-am pus pe treabă şi în două săptămâni băteam la maşină binişor.

Lucram foarte mult la multiplicarea ordinelor şi circularelor către bateriile din subordine. Îmi amintesc de un ordin prin care eram informați, de către Marele Stat Major, că au fost paraşutate 18 rusoaice, foarte frumoase, care făceau spionaj în favoarea Rusiei şi alte şi alte chestiuni militare.

Țin minte că la Grupul 7 ACA ne vizitau multe fete, dintre care şi nemțoaice. Era frumos, pe atunci, în grădina Băneasa. Fiecare din terişti avea câte una cu care mergea în dormitor şi, atât la intrarea, cât şi la ieşirea femeii din incinta Grupului, ne întorceam cu fața la perete, ca să poată veni sau pleca femeia de la noi. Altele aşteptau afară, pe bancă, să le vină rândul. Când căpitanul avea vizită, era atât de bucuros, încât la terminarea travaliului ne întorceam cu fața la perete, râzând, din cauză că tipa era tânără şi boşorogul de căpitan cam trecut.

Într-o zi, când ies afară, mă uit pe bănci la femei şi când colo, ce-mi văd ochii, între ele şi Viorica. Am râs. Şi mă întreabă ea:

– Ce-i cu femeile astea, pe aici?

Eu, de colo:

– Sunt nevestele şi logodnicele băieților!

Mă întreabă Viorica:

– Măi! A ta care-i?

– Niciuna!

A dat din cap şi nu a zis nimic.

Ce-mi vine într-o zi. Scriu acasă, la Moldova, la familia Minei Cerbu. Şi îmi scriu surorile ei că Mina este căsătorită şi locuieşte pe strada Dr. Felix, Piața Buzeşti din Bucureşti. Având timp liber, m-am dus la adresa respectivă şi m-am trezit în fața unei prăvălii de croitorie cu firma «Moise Achim». Intru în prăvălie

şi, din întâmplare, vine Mina. Când m-a văzut, a rămas trăsnită. Eu, la fel.

– Dă-mi o guriță! i-am zis.

– Ce, eşti nebun? Bărbatul meu este în cameră. Şi, într-adevăr, a venit şi el. M-a întrebat:

– Ce doriți?

A sărit Mina şi i-a spus:

– Domnul doreşte ca să ştie cât îl costă un costum de haine.

Am plecat, pentru totdeauna, realizând că dragostea mea față de Mina a luat sfârşit.

Am tot făcut cereri la Direcțiunea Generală, m-am dus în audiență la directorul general, Marcel Georgescu, rezultatul era acelaşi: să mă propună Uzinele Zlatna, că ei nu au nimic de obiectat.

Din partea Uzinelor Zlatna, aceeaşi poveste.

Vine Viorica, într-o zi, la mine şi îi arăt scrisorile ce le primisem la Grup. Şi se supără Viorica. Face ce face şi ajunge în audiență la generalul Vasiliu, comandantul forțelor aeriene şi-i arată scrisorile de răspuns de la Direcția Generală, dar, mai ales, din partea Uzinelor Zlatna, din care reieşea că pentru serviciile ce le fac la uzină, nu mă pot avansa.

Fiind Viorica o femeie deşteaptă, a zis generalului:

– Domnule general! Spuneți dumneavoastră ce vor să zică Uzinele Zlatna? Că pentru serviciile ce le face soțul meu, nu poate fi avansat?

– Deci, iată, domnule general! Dacă bărbații noştri sunt mobilizați, Uzinele Zlatna nu-i pot avansa!

Generalul s-a mâniat şi a chemat pe aghiotantul lui, colonelul Timuş şi i-a arătat hârtiile venite ca răspuns la cererile mele.

Colonelul Timuş era cumnatul lui Bădiceanu, directorul minelor şi uzinelor din Zlatna. I-a dat sarcina ca în termen de două săptămâni să fiu avansat ca funcționar tehnic, plătit lunar.

Colonelul Timuş, ce a făcut, ce a dres, că după audiența cu Viorica, iarăşi am primit bilet de

concediu pe 30 zile şi am venit acasă. Am fost mutat la atelierul de tâmplărie şi gatere în calitate de şef de secţie atelier.

A apărut o circulară pe uzină cum că în data de... anul 1942 am fost numit şeful atelierului de lemnărie, dulgherie şi gatere. Am început să semnez condica de prezenţă a funcţionarilor lunari. Până la numirea mea, şeful atelierelor era domnul Roman. Cu ocazia numirii mele, Roman a rămas numai cu şefia atelierelor mecanice.

Cu data de 15 februarie, anul 1942, am fost angajat ca funcţionar tehnic, cu salariu lunar de 5700 lei, plus celelalte avantaje. Iată, în copie, numirea mea în funcţia pe care am visat-o o viaţă întreagă.

MINELE DE AUR ALE STATULUI DIN BAIA MARE
M I N A U R
Societate pe Acţiuni
Direcţia Generală, Bucureşti I, Strada Bursei, 1

Dosar nr.92/1942

Domnului Nicolae Ganea, Supraveghetor, Clasa V, Zlatna

Avem plăcerea de a vă face cunoscut că în Şedinţa de la 11 februarie 1942, Comitetul nostru de direcţie a aprobat angajarea dumneavoastră, cu începere de la 15 februarie 1942, ca Supraveghetor clasa V-a, cu salariu brut de bază de 5700 (cincimiişaptesute) lei lunar, precum şi celelalte avantaje, în numerar, în vigoare la întreprinderea noastră.

Ing. MG/G.N./24. III. 1942

Director General
Marcel Georgescu

Deci, pe scurt, am venit acasă şi am fost mobilizat pe loc la Uzinele Zlatna. Am suferit atâta, fără să ştiu de ce.

Unii oameni se nasc simpatici, vicleni, cruzi, ticăloşi, tâlhari de haine, tâlhari de drumul mare, criminali etc. etc. etc. Eu m-am născut ghinionist. Şi toate le-am suferit pentru că n-am lins curul nimănui, că pute. Şi un lingău de cur cu ce se alege? Cu ce? Cu aia.

După un timp, am auzit că urma să plec la Exploatarea Minieră Roşia Montana şi să iau în primire atelierele de reparații de la gura minei. Puteam să nu mă duc, dar mă săturasem şi de militărie şi de Uzinele Zlatna.

Nu-i vorbă, că în Zlatna nu era rău. Te urcai pe trenuț şi în zilele de târg erai la Alba Iulia, 35 km. Aveai Sibiul aproape. Luai trenul din Alba Iulia şi mergeai direct la Sibiu, prin Vințu de Jos. Din Abrud luai trenul spre Turda, aşa că Zlatna era aşezată la intersecția acestor linii ferate care te duceau oriunde. Orăşelul Zlatna nu era urât. Prin el trecea pârâul Ampoiul. Uzina era destul de mărişoară.

În incinta uzinei locuiau Munteanu Gheorghe, Roman, Bâca Gheorghe, Radu Florian. Mi se pare că mai locuia şi Drăguțescu, dar sigur nu ştiu. Mai locuia şi Onea Paraschiv, un om tare de treabă, care m-a ajutat mult, ca să fiu funcționar tehnic. În Zlatna era şi direcțiunea.

Îmi amintesc odată cum, înainte de 1942, venisem, în primele două zile, la Zlatna, încă eram cu armata la Sibiu. Nu ştiu dacă am povestit, dar mai spun o dată. Şi cum zic, vin acasă şi cum mâine trebuia să plec, la Sibiu, la regiment, îmi spune soția că n-are lemne de foc. Mă duc la domnul director Bădiceanu şi îmi aprobă un car de lemne pentru foc. Eu mă grăbeam şi m-am dus la circular să mi le taie. Îl ajutam pe om, dându-i lemnele aşezate lângă circular. Cum mă grăbeam să mai cumpăr ceva din orăşel, l-am dat pe omul de la circular de-o parte şi am

început să tai eu lemnele. Şi taie repede şi taie repede, până când piulița de la axul cu colțarele unde se fixau lemnele pentru tăiat a ieşit din capăt şi axul a deviat în mâna cu care țineam lemnul. Aşa mi-a tăiat patru falange de la mâna stângă. Am căzut leşinat.

Domnişoarele Tregher mi-au dat coniac să beau şi, la dispensar, m-au pansat. Viorica, când a dat cu ochii de lemne, pătate cu sânge, a presimțit ceva şi a venit la dispensar, lăsându-l pe Mihăiță în grija nanei Silvia. Am primit o maşină şi am fost transportat la spitalul din Abrud. Țin minte că la orele 24 fix medicii terminaseră de operat degetele de la mână. Am dormit în patul spitalului de la Abrud. În salon nu era nimeni şi am dormit cu Viorica în pat. Propriu-zis operația nu m-a durut, dar după ce a trecut efectul anestezicului, m-a durut îngrozitor.

A trebuit să anunț Regimentul de ce mi s-a întâmplat. Am avut noroc cu omul de la circular, care a spus adevărul. Bunul Dumnezeu m-a ocrotit, că de nu era omul de față când mi-am tăiat degetele, eram considerat suspect şi urma să fiu închis pentru automutilare, ca să nu mai fac armată.

Alt eveniment pe care am uitat să-l scriu a fost atunci când, încă eram la Reg.1 ACA Bucureşti şi venisem în permisie, 10 zile, la Zlatna. Nu ştiu anul. Cred că prin 1940-1941. La terminarea celor 10 zile de concediu, pornesc spre Bucureşti, fără să ştiu ce s-a întâmplat în capitală. Am ajuns în Gara de Nord şi când ieşim în stradă, tramvaie răsturnate, cai morți între hulube, căzuți în stradă, oameni şi femei căzuți fără suflare, pe străzi. Am rămas noi, cei ce călătoream, mirați de cele întâmplate. Aflăm că țara este în revoluție. Legionarii erau în conflict cu guvernul lui Antonescu. Am mers pe stradă, fiind arestați de prima patrulă militară, puşi în rând, cu mâinile pe cap, escortați de soldați, am fost conduşi spre Palatul Preşedinției Consiliului de Miniştrii. Se spunea că

Mareşalul Antonescu ar fi la Preşedinţia Consiliului de Miniştrii în Piaţa Victoriei.

Atunci mi-am dat seama ce va să zică o rebeliune în ţară. Gloanţele îmi şuierau pe la urechi. Pe podul Izvor erau legionari pitiţi, cu revolverele în mână şi trăgeau în stradă. Trupele germane stăteau încolonate gata să intervină. Cădeau oameni şi femei, pe lângă mine şi, interesant, nu-mi era frică. A apărut un tanc şi a tras în plină stradă şi am văzut cum un coş de fabrică a sărit în aer, fiind lovit în plin de proiectilul tancului. Când am ajuns, cu escortă, în faţa Preşedinţiei Consiliului de Miniştrii, se aflau acolo şi patrule de la regimentul nostru de Artilerie Antiaeriană. Şi era caporalul Cârcoreanu, care m-a recunoscut şi ne-a pus într-o maşină de-a noastră, pe toţi cei în permisie şi drumul, în cazarmă, la Ghencea.

CAPITOLUL 9.

La Gura Minei

Să revin la subiect.

Toţi cei de la uzinele Zlatna îmi spuneau să rămân pe loc, însă eu n-am voit. Eram funcţionar tehnic, ca toţi colegii mei şi, ca atare, fiind şi buiac, într-o zi, m-am suit într-o maşină de a uzinei şi am plecat cu ea în recunoaştere spre Roşia Montana.

Am ajuns la Abrud. Am luat masa la «Detunata» şi am plecat la Gura Minei cu maşina. Şofer era Vidican, băiatul lui Vidican, cel care îmi curăţise casa de stelniţe şi de şoareci, cu ajutorul sulfurii de carbon.

La Gura Minei am văzut casa în care urma să locuiesc şi care mi-a plăcut. Era bună şi pe deal. La Roşia Montana nu-i deloc şes. Nici cât să pui un ibric. Lângă casa exploatării, mai sus, era casa lui Costică, paznic la mină, iar lângă casa noastră, era văduva Jurja, care avea o fată tânără, Augusta, şi mai avea doi fraţi. Erau foarte săraci şi trăiau dintr-o mică crâşmă.

M-am dus pe şantier. Acolo era domnul Fetche Nicolae, care era provizoriu la Gura Minei, până avea să vină funcţionarul de la Zlatna, adică eu. Era un mic atelier de fierărie, cu o mică forjă, unde se ascuţeau sfredelele. Ascuţirea se făcea şi manual şi mecanic. Maşina de ascuţit sfredele funcţiona cu aer comprimat, ce venea de la un mic compresor acţionat de un motor electric.

La dreapta, mai sus, pe deal, era dormitorul muncitorilor. Sus, la mină, erau birourile. Biroul şe-

fului minei, ing. Nacu, ajutat de ing. Ciolacu Vladimir. Un rus de pe vremea țarismului. Un basarabean. Conductorul minei era domnul Lupu. Maiştri minieri erau Tura şi Zlotineanu. Mai era şi domnul Marcotan.

M-am dus la Zlatna unde am prestat serviciu mai departe la atelier. Am fost şi ajutor al domnului Oanea Paraschiv, conducător pe uzină.

La convertizor se făcea cupru. Oamenii, în general, erau foarte buni şi moții ne-au primit cu drag în mijlocul lor. Zlătnenii, femei şi bărbați, aveau un port frumos, românesc. Ampoul curgea prin mijlocul orăşelului Zlatna. Pe ambele balustrade, veşnic, dar mai ales dumineca şi de sărbători, locuitorii Zlatnei, în costumele lor frumoase, stăteau şi discutau.

Femeile, erau prietenoase, negustorii politicoşi şi manierați. Soțiile inginerilor îți răspundeau amabil la salut. Pretutindeni, te simțeai bine. Seara, lumea se plimba prin oraş în special la gară. Când pleca sau venea «Mocănița» spre sau dinspre Alba Iulia, în gara Zlatna era un du-te vino fantastic. Mai ales duminica.

De multe ori mergeam cu Mihăiță în cărucior până la comuna Fenes, pe şosea, la plimbare. Era de doi ani şi ceva, şi reveneam, înapoi. Femeile din Fenes erau încălțate cu opinci, cu ciocurile îndoite. Se glumea pe socoteala opincilor. Ziceau, unii şugubeți, că de aceea au opincile ciocul întors, pentru ca femeia să se prindă cu mâinile de opinci atunci când îşi face nevoile pe câmp.

În luna noiembrie 1942 am sosit, cu calabalâc cu tot, în comuna Roşia Montana, în calitate de funcționar tehnic, la secția Gura Minei.

Şeful exploatării era ing. Rafiroiu. Birourile exploatării erau la Gura Roşie. De la Gura Minei şi până la Şteampuri, erau vreo 6 km. De la Gura Roşie la Abrud erau 2 km. Era cam greu cu aprovizionarea. Pentru acest lucru era trăsura exploatării, care ni se punea la dispoziție atunci când ceream, pentru plimbare sau aprovizionare.

Minereul era transportat cu locomotiva electrică. Ieşea din mină şi minereul încărcat era transportat la Aprabus, unde era maistru Benta Ioan, căsătorit cu fata lui Ungur, din Ferneziu. Era un om foarte bun, foarte inteligent, foarte prietenos şi foarte ospitalier atunci când mergeai la dânsul în vizită.

Când am luat secţia în primire, am sesizat unele deficienţe, cum a fost pichetul de incendiu. Pompa de mână era defectă, stingătoarele goale şi găurite. Unele mici lipsuri, care pe parcurs urma să le remediez. Se zvonea că se va face un nou atelier de fierărie şi ascuţit sfredele, lucru care, mai târziu, în cei patru ani cât am stat la Gura Minei, s-a şi făcut.

Interesant era faptul că locuitorii din Roşia Montana trăiau de pe urma mineritului. Erau copii care toată ziua luau nisipul şi cu ajutorul saitrocului scoteau două sau trei grame de aur pe zi. Majoritatea aveau şteampurile lor personale şi aveau părţi din mină care erau ale lor.

Şteampurile erau din lemn. Mergeau hidraulic. Prin Roşia Montana curgea un pârâu. Pârâul Roşiei. Adevăratul nume, dacă avea un nume, nu l-am ştiut şi nici nu aveam interesul să-l ştiu.

În fiecare sâmbătă venea maşina de la banca din Abrud şi plătea oamenilor aurul ce-l predau. Unii erau foarte bogaţi. Cu toate că lucrau la mina statului. Se jucau cu banii. Făceau chefuri la «Bocăniciu», sus, în centrul comunei Roşia Montana. Erau aşa de prăpădiţi, că puneau sticlele pline cu spirt rafinat în loc de popice şi cu piatra azvârleau ca să le nimerească. Asta, bineînţeles, atunci când se îmbătau. Femeile mergeau călare pe cal. Pe acolo, cum am spus, nu-i solul neted şi numai cu calul se poate umbla. Era şi drumul naţional de la Gura Roşie la Roşia Montana, lung de circa 9 km.

Din Gura Roşie şi până la Roşia Montana era o pantă destul de înclinată, iar atât vehiculele hipice, cât şi cele motorizate, mergeau cam greu până în vârf, în centrul comunei. În sus, se găseau cabanele

Detunata. Un loc turistic. În centrul comunei erau câteva prăvălii, a lui Bocăniciu, prăvălia de fierărie, crâşmă, şcoala primară.

La primărie erau două fete funcționare. Lumea le zicea «alea a lui Ciubitu». Mai erau secția sau postul de jandarmi şi două biserici, una greco-catolică şi alta ortodoxă. Aveau doi preoți, cu preotesele lor. Gurile rele spuneau că sunt cam rele de muscă. Amândouă.

Să fiu iertat de către cei care vor citi însemnările mele, din cauză că eu scriu întâmplările şi toate ce le voi povesti nu defalcat, pe ani şi luni, ci scriu viața mea, cu peripețiile ei, în perioada celor patru ani cât am stat acolo, 1942-1946, precum şi întâmplările avute şi celelalte, aşa cum au fost.

Sus, la mină, aveam un economat, care era foarte bine aprovizionat, cu fel de fel de lucruri. Puteai cumpăra orice, fără bani, pe credit. Te trecea în condică, împreună cu valoarea mărfii şi la salar îți reținea datoria.

Noi, funcționarii, eram plătiți bine şi nici nu se cunoştea.

Nu ca azi, că plăteşti chirie, care atunci nu se plătea, taxe comunale, pe care atunci nu le plăteai. Plăteşti curent electric, care atunci nu se plătea. Eşti obligat să ții casa statului în ordine, să plăteşti majorare la chirie, să repari instalațiile sanitare, să plăteşti gazul la bucătărie, ceea ce în trecut nu a fost aşa şi de aceea aveai bani, că-ți rămânea salariul în buzunar.

Şeful Economatului era domnul Fetche Nicolae, cel căsătorit cu Doboş Marghit, părinții profesorilor de astăzi, Fetche Sorin şi Noni (Emanuel). Şi ei erau, mi se pare, la Roşia Montana. Nu țin minte dacă se născuseră amândoi.

Eram funcționar nou. O parte dintre ei mă cunoştea de când lucrasem la tâmplărie, dar şi acolo am fost şef. Totuşi, răzbunarea lui Marin, profesorul de

matematici, a avut repercusiuni. Dar eu eram stăpân pe situație şi îi cam puneam la punct.

Acolo, când o fată se mărită, zestre, în majoritatea cazurilor, era aurul. Numai ce auzeai:

– Măi! S-a măritat fata lui cutare şi părinții i-au dat zestre două sau trei kilograme de aur.

Când am luat casa statului în primire, imediat s-a prezentat zugravul. Zugravul era salariatul exploatării, plătit pentru întreținerea locuințelor statului şi, ori de câte ori aveai nevoie, se prezenta şi îți zugrăvea, fără să-i dai ciubuc. Pe vremea aceea, ciubucul nu exista şi era o ruşine mare să-i dai cuiva bacşiş pentru prestarea unui serviciu pentru care era plătit. Astăzi, te costă toate numai bani. Eşti servit după cum dai ciubuc. Ciubucul este ruşinea care atentează la demnitatea omului, a aceluia ce «dă» şi a celui ce «ia».

Cum îi lumea. La Gura Minei a venit un funcționar nou. Şeful secției a fost Bănescu Anastasiu care, după cum am auzit, a stat la pârnaie pentru nişte afaceri murdare. Aşa ziceau gurile rele. Ei, cum va fi noul şef? Adică eu. Viorica, cu ochii pe mine. Ei, cum va fi femeia noului şef de la Gura Minei? Sociabilă? Bună? Frumoasă? Cultă? Etc. Etc.

Vecinii începuseră să ne dea atenție. Doamna Augusta era divorțată. Când a văzut-o, Viorica a luat foc. A început o gelozie sălbatică contra acestei femei, care, în fond, nu i-a făcut nimic. Totuşi, o faptă urâtă am făcut şi eu. Într-o zi, am prins-o în birou vorbind la telefon cu cineva. Am luat-o, de spate, şi am dat-o afară de pe şantier, ca să-i fac pe plac soției mele, ca să fac pe plac capriciilor ei, ca să-i fac pe plac prostiei ei şi prostiei mele. Astăzi sunt om bătrân. Am 74 de ani şi îmi este ruşine de nemernicia mea. Când venea o femeie pe şantier, Viorica fugea ca o nebună, ca să vadă şi să audă ce vorbesc cu ea.

Preoteasa ortodoxă era prietenă bună cu doamna Nacu, soția inginerului Nacu, şeful Minei din Roşia Montana. Odată, stăteam de vorbă cu

preoteasa ortodoxă, în magazie. Venise să-i dau un căruț, să meargă la Aprabus. Viorica a venit în fugă să vadă de ce stau de vorbă cu preoteasa. Femeia s-a simțit jignită că este suspectată şi... de, gura lumii nu o poți astupa, aşa cum credea Viorica. Preoteasa i-a spus soției lui Nacu. Ea i-a spus soțului ei şi aveam neplăceri, indirect, din partea inginerului Nacu. Îşi dădea arama pe față.

În satul Vartop, lângă Gura Minei, era preotul Cosma. Gurile rele spuneau că-i bețiv. Avea două fete. Pe Tata şi pe Dora. Erau amândouă frumoase şi culte. Dânsele vroiau să stea de vorbă cu mine. De multe ori mergeau la Abrud şi trebuia să meargă pe jos, din cauză că nu îndrăzneau să-mi ceară un căruț, ca să parcurgă cei patru kilometri.

Căruțul era un vagonet de mână, care aluneca pe şine cu viteză. Avea montată o bancă la mijlocul vagonetului şi o frână care funcționa perfect. Atunci când venea, în sus, locomotiva electrică, cu vagonetele goale, spre a intra în mină, se ataşa căruțul. La vale mergea singur.

Ele erau prietene cu ing. Ciolacu, adjunctul inginerului Nacu şi de multe ori era nervos că nu sunt mai politicos cu particularii. Mă purtam cam sălbatic. Domnul Benta de la Aprabus şi soția lui, fiind oameni mai culți, erau mai stimați decât mine. Şi şefii se purtau mai popular cu ei, decât cu mine. Şi asta era dureros pentru mine, pentru că ştiam că din cauza Vioricăi mi se trăgeau toate ponoasele.

Soția lui Benta era o femeie inteligentă, frumoasă şi manierată. Era sociabilă şi mai toți funcționarii şi inginerii îi respectau mai mult decât pe mine. La Gura Roşie era un maistru, fără prea multă şcoală, domnul Pop. Şi acela vorbea de sus cu mine. El venea la Gura Minei în inspecție cu locomotiva. De altfel şi eu aveam o locomotivă mică, pentru inspecție. Câteodată îl rugam pe Benta să-mi dea «curat» pe linie şi mă suiam în locomotivă cu Viorica şi mergeam la plimbare la Abrud. Pe Mihăiță îl lăsam singur în

casă şi când veneam acasă de la plimbare, îl găseam în geam, cu mâinile pe bară şi ne aştepta. Câteodată, şi asta mai mereu, îl lăsam în grija paznicului care supraveghea casa şi pe Mihăiță.

Într-o zi, numai ce văd pe fetele lui popa Cosma, pe Tata şi pe Dora, la gardul casei mele. Viorica era în geam şi gesticula. Am ieşit în fața uşii de la birou ca să pot auzi.

– Ascultă, doamnă! De ce nu-l laşi pe soțul dumitale să-şi facă serviciul?

Era tata. Cu mâinile în şolduri, o lua în primire pe Viorica:

– De ce porți pălărie în cap în loc de basma?

– Nu ți-e ruşine să te bagi în serviciul lui?

Viorica i-a răspuns:

– Du-te dracului! Curvă!

– Curvă eşti tu! Se vede că eşti o mahalagioaică.

Marțea şi vinerea era program de baie pentru femeile minerilor. Baia era la Gura Minei. Paznicul de serviciu umplea cazanul şi-l încălzea cu lemne trimise cu vagonetul din mină. Duşurile erau montate în sala de baie, iar intrarea era prin biroul meu.

După masă, când veneau femeile la baie, eu eram în birou. Îmi încheiam situațiile. Pe perete era montată o oglindă înclinată în afară. Prin ea se vedea, ca în palmă, fiecare femeie care intra sau ieşea din baie. Vizavi de oglindă era o bancă pe care obişnuia să stea Viorica şi să mă spioneze dacă mă uit la femei. Era câte una tânără şi a dracului care ştia de gelozia Vioricăi şi, atât la intrare, cât şi la ieşire, îmi trăgea cu ochiul şi venea sau pleca chicotind, pe înfundate. Să fi văzut pe Viorica toată aprinsă.

Ing. Nacu îmi făcea control inopinat. Să vadă dacă mă descurc. Odată era şi ing. Pop Ilie de la Zlatna. Venise în inspecție. Mi-a măsurat mangalul şi a găsit un plus de 10 kg. A făcut gălăgie, că pot să vând plusul, să iau bani, aşa cum au făcut şi ceilalți.

– Nu vezi că nu ştii să conduci? Ai plus! Ce faci acum cu el?

– Domnule director! i-am răspuns, dacă am plus, fiţi sigur că plusul nu provine de la mine, ci de la acela care nu a ştiut să conducă cifrele!

– Nu eşti prost! a zis Popa Ilie. Nu degeaba ai avut pretenţia să fii funcţionar!

Între timp începuse construcţia noului atelier, sub supravegherea şi dirijarea mea. Atelierul de fierărie era prea mic şi acoperit cu şindrilă uscată. Lângă horn era o scândură care mereu lua foc lângă acoperiş, cum săreau scânteile de la forjă.

Eu aveam un caiet pentru rapoarte. Pichetul de incendiu era pe nicăieri. Stingătoarele erau defecte şi găurite. Ing. Rafiroiu îmi spusese să-i raportez lui Pop. I-am raportat lui Pop, dar degeaba. Aveam eu presimţiri. Parcă cineva îmi şoptea că atelierul va lua foc, iar eu nu pot să intervin ca să-l sting, că pichetul de incendiu era numai pe hârtie.

Am arătat toate acestea necazuri, în scris şi am trimis caietul cu rapoarte la şeful exploatării, unde a semnat de luare la cunoştinţă. Nu mult, cam după şase luni, atelierul a luat foc şi noi ne-am uitat cum ardea acoperişul şi nu puteam interveni. Am dat alarma la Gura Roşie, să vină pompierii.

Din întâmplare, tocmai atunci, sosise în inspecţie, la Roşia Montana, directorul general de la Bucureşti, ing. Marcel Georgescu, cu Popa Ilie. Au ieşit şi ei la faţa locului, unde acoperişul era ars. Şi a văzut oamenii cărând cu găleţile de acasă apă din pârâu, ca să stingă şi să localizeze focul, să nu ia foc acoperişul de la transformatoarele electrice, de la sala compresoarelor şi de la atelierul de reparaţii a vagoneţilor. Printre cei ce cărau apă era şi Viorica. Cu capotul de baie, lung, pe ea, făcea parada modei, cărând apă pentru localizarea incendiului.

Când a văzut-o, Pop Ilie s-a supărat foc şi a strigat la mine:

– Măi nenorocitule, ia-ţi femeia şi pleacă de pe şantier!

Directorul general a văzut pompa în remiză, neatinsă de oameni, stingătoarele în perete şi, atunci, ing. Rafiroiu a strigat la mine, de ce nu am intervenit?

M-am dus în birou, am luat caietul de rapoarte, unde arătasem că în caz de incendiu nu pot interveni, pentru că materialul de incendiu este defect. Şi aşa i-am predat caietul în mână directorului general ing. Marcel Georgescu. I-am arătat semnătura inginerului Rafiroiu.

Când a văzut Marcel Georgescu caietul şi când l-a citit, s-a făcut foc şi pară pe directorul de la Zlatna şi pe ing. Rafiroiu.

– Ce aveți cu băiatul?

Eu, de colo:

– Ura personală, domnule director!

– De ce nu i-ați dat pompă şi stingătoare?

– Bravo, băiete! Ai ştiut să te aperi şi ai dreptate. Dumneavoastră, vinovați, acuzați băiatul, nevinovat?

Îmi crescuseră aripi de bucurie.

S-a acoperit cu hârtie gudronată acoperişul, în dreptul maşinilor şi s-a acceptat construcția noului atelier, care deja şi începuse.

Țin minte că în anul acela, 1943-1944, muncitorii au muncit la ascuțirea sfredelelor în frig, din cauză că atelierul nu a avut acoperiş şi era un ger de crăpau şi pietrele, în timp ce noul atelier se construia.

Era un atelier mare şi frumos. S-a construit chiar pe malul apei, în incinta secției Gura Minei. S-a adus o maşină nouă de ascuțit sfredele. S-a confecționat o forjă, cu două focuri. Aerul comprimat venea de la compresor. S-a mai construit un bazin pentru călirea sfredelelor. După terminare, s-a trecut cu lucrul în noul atelier, iar după demontarea utilajelor de la fierăria veche, acolo s-a depozitat mangalul. Magazia de mangal.

Pe întreg pârâul, în afara şantierului, erau numai şteampuri din lemn, ale oamenilor. Eu, la maşina de ascuțit sfredelele, la țeava de eşapament, puneam

o găleată şi acolo se depozita uleiul uzat. Când se umplea căldarea, acel ulei îl dădeam oamenilor particulari de la şteampuri, să ungă cu el lagărele de la roata principală, care acționa pinurile, ca să macine minereurile. Uleiul pe apă făcea pagubă şi fura oamenilor aurul din piua şteampurilor.

Lângă mine, în spatele secției Gura Minei, îşi avea un şteamp avocatul Henzel. Un proprietar de mine. Şteampurile lui erau acționate de un motor cu benzină. Tot în vremea aceea, primisem, spre păstrare, 5000 litri de benzină, fără semnătură, sau bon, sau alte acte. Puteam dispune de acea cantitate de benzină după bunul meu plac. Şi, cum ziceam, mă cheamă domnul Henzel. Şi azi, şi mâine, până ne-am împrietenit. Am început să ne cunoaştem mai bine, povestindu-ne. Eu, viața mea, el, viața lui. Într-o zi, îl văd foarte supărat şi îmi zice:

– Domnule Ganea! Din cauza lipsei de benzină am o pierdere foarte mare, în bani. Te rog dă-mi 200 litri de benzină.

Şi îmi aduce un săculeț cu aur, de şteamp, cam 500 gr. şi o mână de bani, în hârtie, de câte 1000 lei şi nişte mărunțiş. Mi le pune în mână, numai ca să-i dau 200 litri de benzină.

Eu l-am refuzat şi m-am simțit jignit, pentru această afacere murdară. Puteam să-i dau şi 400 litri de benzină, dar nu m-am născut hoț. Am urât hoția, din cauză că nu am simțit lipsa de bani. Şefii mei îmi dădeau de-ajuns. Şi bani şi mâncare şi haine. Nu ca azi. N-ai nimic în afară de minciună, care degradează pe omul de astăzi şi care se practică cu neruşinare. Din cauza prostiei care există în capul mincinoşilor, care nu văd viața decât prin ochiul calului.

Puteam, zic, să mă descotorosesc de benzină şi pentru lipsa spațiului de depozitare, era depozitată în sala compresoarelor şi lângă transformatoarele electrice, de înaltă tensiune. 50000 voțit/5000 volți, 5000 volți/380 volți. Putea să iasă o explozie şi un incendiu ca la carte. Însă aşa a fost situația, de forță majoră,

că, momentan, nu a fost loc în altă parte şi ca să nu fie la îndemâna armatei. Şi, cum Gura Minei era un loc mai camuflat, aşa a ajuns la mine. A stat benzina depozitată în condițiile de mai sus circa o lună, până a venit ordin ca să fie transportată în interiorul minei, până la noi ordine.

După cele întâmplate, domnul Henzel s-a dus pe la mină, că era prieten cu ing. Nacu şi ing. Ciolacu şi le-a spus necazul lui cu mine. Şi a adus vorba de mine, zicând că toți funcționarii care sau perindat pe la Gura Minei, cu toți s-a înțeles, numai cu mine nu. Cineva care era acolo a auzit şi mi-a spus că ing. Ciolacu i-ar fi zis:

– De aceea l-am pus acolo, că-i prost!

Eu i-am zis ing. Ciolacu, iar el a râs.

A avut dreptate avocatul Henzel, pentru că toți cei de la Gura Minei au făcut, mai mult sau mai puțin, unele afaceri, mărunte, pe la Gura Minei. Se auzea ca Bănescu Anastasie a stat la pârnaie pentru acele mici sau mari afaceri. Când au venit comuniştii, l-au luat în brațe.

– Bravo, tovarăşe! Bine ai făcut că ai furat de la burghezii capitalişti!

Într-o zi, în perioada anilor 42-44, vine o maşină de la Zlatna şi, în ea, directorul general Marcel Georgescu. Pe vremea aceea tantiema anuală o înmâna personal directorul general. Coboară din maşină, îmi face inspecție şi îmi predă un plic închis, sigilat. Semnez de primirea lui. Îmi dă plicul şi îmi spune:

– Secret!

A plecat, iar eu am deschis plicul în care erau 36000 lei.

Cum m-am răzbunat pe ing. Ciolacu?

Într-o zi plec după şantier acasă. Când mă uit în susul drumului, venea ing. Ciolacu. El m-a văzut şi eu pe el. Am făcut pe «niznaiu» şi am mers acasă. Am intrat în curte şi l-am pândit, după poartă, până a intrat în atelierul de ascuțit sfredele. M-am întors de acasă şi ca să nu-mi facă observație pentru că m-am

dus acasă, m-am întors şi i-am spus lui Ignea Bacii, paznicul, ca să-i spună lui Ciolacu că sunt în inspecție pe linie. Am trecut prin fața atelierului şi am luat-o pe linie, ca să văd ce face echipa de muncitori de la reparat linia de CF, între Gura Minei şi Aprabus.

Ing. Ciolacu, după inspecție, a ieşit pe şantier şi îi spune paznicului să mă cheme de acasă. Paznicul i-a spus că nu-s acasă, că sunt în control pe linie. El zice să meargă după mine acasă, că el m-a văzut când am plecat acasă. Ignea Bacii, paznicul, nu şi nu, că sunt pe linia CF, că sunt pe locomotivă. A venit după mine, în control, şi m-a găsit cu oamenii de la CF. Îmi spune, supărat, că va merge la medic, din cauză că are halucinații.

– Domnule, dar eu te-am văzut, cu ochii mei, când mergeai acasă.

– Vi s-a părut, domnule inginer! Nici vorbă, eu să plec acasă în timpul serviciului?

A clătinat, din cap şi s-a dus supărat. După plecare, am crezut că mor de râs, nu alta.

Pe lângă mulțumirile sufleteşti, mai aveam şi necazuri. Gelozia Viorică.

Pe drumul național Gura Roşie – Roşia Montana distanța era de 9 km. Cam pe la mijlocul drumului era aşezată Gura Minei. Natural, femeile se abăteau pe la birou, să meargă cu trenuțul sau cu alte mijloace pe CF. Aceste transporturi, de particulari, se făceau numai cu aprobarea mea. Chiar ing. Nacu sau şeful exploatării îmi telefonau şi mă rugau să le aprob transportul cutărei sau cutărei persoane. Era vorba de securitatea lor pe timpul efectuării transportului, a personalului respectiv. Numai eu şi Benta Ioan le puteam garanta şi pregăti libera circulație pe CF, pentru a se evita un eventual accident.

Printre locuitorii din Roşia Montana era o femeie cu numele Măndița. O femeie durdulie şi brunetă. Parcă era țigancă. Am făcut cunoştință cu ea şi cu mama sa. Mi se pare că erau din Regat. Când

mergeam cu apelul la mină, ca să treacă pontajul domnul Lupu, treceam prin dreptul ferestrei Măndiței şi, câteodată, mai stăteam de vorbă cu ele, în cinste şi omenie.

Viorica parcă era turbată. Când era ziua scurtă şi mergeam la mină, se lua după mine şi mă urmărea să vadă dacă stau de vorbă cu Măndița. Se îmbrăca bărbăteşte şi se lua după mine. Ea nu era deloc sociabilă şi din cauza ei lumea nu prea ne dădea atenție. Şi funcționarii se țineau la distanță de noi.

Odată, mergeam la Abrud, cu Viorica, pe drumul de lângă CF şi ne întâlnim cu trenul de transport minereu. În față, la locomotivă, stătea Măndița cu mama ei. A trebuit să opresc trenul şi să le dau jos pe femei, ca să-i fac pe plac Vioricăi.

Din cauza ei nu eram bine văzut de către unii locuitori. Cumnatul Măndiței era domnul Jurcă, care avea acces la Gura Minei, fiind electrician.

La Gura Roşie lucra un lăcătuş pe nume Corchiş, care era baptist. Era rudă cu baciul Furdui Traian, şi el baptist. Mai era şi Morariu Emanuel, tot baptist. Paznicul, Furdui Traian, avea trei copii. Cel mare, Traian, pe fata cea mare o chema Tolita şi pe cea mică Estera. Nume Biblice. Baciul Traian Furdui mai avea un frate, predicator baptist, la Abrud.

Ne-am cunoscut bine. Familiile noastre s-au împrietenit. Avea două fete frumoasă şi culte. Veneau la mine acasă şi ne rugam lui Dumnezeu împreună. Atât la mine acasă, împreună cu fetele, cât şi la adunare, unde ne rugam şi-l prea măream pe el, pe Iisus, Simțeam o linişte sufletească şi o fericire lăuntrică. Simțeam că sufletul meu tresaltă de bucurie, preamărind pe domnul Iisus Hristos. Am rămas impresionat de viața lor. Prin ei am putut pătrunde în tainele, mai bine zis, în unele taine ale Sfintei Scripturi. Eram fericit şi mulțumit. Au fost cazuri când cădeam în extaz şi mă simțeam în siguranță, atât pe pământ, cât şi dincolo de moarte. Simțeam că o parte nevăzută mă susține pe o temelie mai solidă. Dar firea mea

slabă şi răzvrătită nu a ținut mult această bucurie. Din cauza slabei voințe, nu am ştiut cum să mă rog Domnului nostru, Iisus Hristos, ca să mă mențină, în veci, aşa cum am fost de fericit.

Am fost, odată, la teatru, în biserica baptistă de la Abrud, unde s-a jucat parabola celor zece fecioare. O piesă biblică foarte reuşită şi foarte bine jucată.

Termin, pe ziua de azi. Este vineri, 18.10.85, orele 20,55. Timpul se încălzeşte uşor. Noapte bună. Pe mâine.

Azi, sâmbătă, 19.10.85, orele 18,45. Când încep să scriu, în cameră este cald şi bine. S-au luat măsuri de către şeful statului, ca poporul să nu mai sufere de frig. De asemenea, să se termine cu abuzul întreruperilor de curent electric din partea centralelor electrice care, pur şi simplu, şi-au bătut joc de noi şi de copiii mici, lăsându-i în întuneric, ore întregi, de oamenii bătrâni şi bolnavi şi alte «fericiri» nedorite de nimeni.

Şi, cum ziceam, am fost la teatrul biblic, la baptişti.

A fost o scenă improvizată şi cu un decor simplu, în care era mirele, Domnul nostru, Iisus Hristos. Toate fetele aveau lămpaşe mici, care reprezentau candelele. Erau zece fecioare. Când s-a auzit glasul:

– Iată, Mirele vine! Ieşiți în întâmpinare! Cele cinci fecioare înțelepte au avut cu ce aprinde candelele, cele neînțelepte au rămas pe dinafară. Uşa li s-a închis în nas. Au rămas pe dinafară, din cauză că n-au avut lumină la candelă.

Alte întâmplări, trăite.

Odată, am plecat din Zlana la Abrud, pe jos, cu Mihăiță în cârcă şi cu Viorica. Nu-mi amintesc din ce cauză. Am ajuns la podul unde Avram Iancu a pus să se taie copacii, de i-au rostogolit peste armata maghiară. Acolo ne-am odihnit.

Alt eveniment a fost naşterea lui Nicuşor – Ovidiu, care în anul 1964 a murit asasinat. Dar asta urmează să o scriu mai amănunțit, aşa cum am auzit că s-a întâmplat.

Este drept, într-o oarecare măsură a contribuit şi Viorica la ridicarea mea. Odată ajuns acolo unde îmi era locul, de fapt şi al ei, în calitate de soție a mea, şi-a dat în petec cu prostia geloziei. Vorba aceea, s-a căcat şi după aceea i-a dat cu palma, ca să-i turtească moțul.

Aşa a fost. Şi şi-a făcut de cap timp de 18 ani, timp în care am suferit şi mi-a scurtat viața. Timp din care îmi rămân triste amintiri. Bătăile între noi. Ce ştie Mihăiță? El a urmărit interesul lui. Interesul comodității. Dar asta, mai târziu. Nu voi lăsa pe nimeni neted, ci numai adevărul şi **cine va rupe aceste amintiri, Dumnezeu să-i rupă şi lui partea de fericire a vieţii veşnice.**

Azi este duminica. Soția a plecat cu Niculina la Satu Mare. Este data de 20.10.85 Afară este timp închis şi relativ cald. Eu stau cu Adina în casă şi aştept ora 13, să înceapă *Albumul duminical* la televizor.

Este luni, 21.10.85. Timp frumos şi cald. Azi am fost în centru, la «Tehnoton». Aparatul de radio este reparat. Mâine merge soția şi cu Bisoaia să-l aducă. Este ora 16,45. Sunt singur în casă şi încep să scriu. Încă o întâmplare.

Mihăiță mă iubea mult. Avea aproape patru ani. M-am dus cu el la mină, în plimbare. Acolo era o popicărie. Ce-mi vine mie. Iau popicele şi le aşez ca să mă joc. Să văd dacă le dau jos dintr-o singură lovitură. Mihăiță era la distanță de mine. Cam 3-4 metri. Şedea aşezat la marginea şanțului, unde eu urma să dau cu bila în popice.

Iau bila şi îi fac vânt spre popice. În clipa aceea Mihăiță cade şi... minune, bila îi ocoleşte capul şi a mers pe traseul ei, spre popice. Domnul Dumnezeu şi Fiul lui, Domnul Iisus Hristos, mi-au salvat copilul de la o moarte sigură. Lăudat să fie şi slăvit să-i fie numele, în vecii vecilor, amin. Am îngălbenit tot. Am intrat în birou şi i-am spus inginerului Ciolacu:

– Domnule inginer, era să-mi ucid copilul!

Mi se pare că am spus şi la biserica baptistă această întâmplare şi am lăudat pe Dumnezeu.

Se apropia vremea să se nască Nicuşor.

Atât la Mihăiță, cât şi la Nicuşor, am asistat la naşterea lor. Viorica nu mă scutea. Trebuia să fiu lângă ea, că nu ne ajuta nimeni şi dacă ne-ar fi ajutat, că era cine, ferit-a sfântu', nu o lăsa gelozia.

Țin minte, când năştea, se îmbăta criță, după obiceiurile băbeşti, iar eu stăteam de veghe, ca să nu adoarmă şi să moară.

Am cunoscut pe Korpadi Alexandru. Şedea chiar în centrul comunei, la Roşia Montana. Avea două fete, care erau eleve la liceul de fete de la mănăstirea din Alba Iulia. Erau bine situați şi, din vorbă în vorbă, au consimțit ca ei să-l boteze pe Nicuşor. Doamna Korpadi, mai târziu, cumătra, era foarte fericită că ea botează copilul doamnei de la Gura Minei. Nicu Fetke ar fi vrut el să-l boteze şi cu Doboş Marghit, dar am interceptat o convorbire telefonică între el şi Chifor, de la Gura Roşie, şi am renunțat la ei. Degeaba a stăruit Marghit, că le-am spus că ne botează domnul Korpadea şi nu le-am spus adevăratul motiv.

Era războiul contra Rusiei. Din Roşia Montana se înrolaseră băieții lui Bergher sau dracu' le mai ştie numele. Se făleau cu armata germană. Noi nu le dădeam atenție. În perioada 1940-1941, războiul Germaniei contra Rusiei era în toi. Țin minte că eram la Grupul de Armată 47 AcA şi ascultam la radio cum

trupele române luptau în fața Odessei şi cronicarul de la radio striga:

– Trupele române luptă în fața Odessei. Odessa arde. Bucurie mare!

Dar eu mă gândeam şi vedeam în imaginație cum bieții oşteni români cădeau pentru Basarabia, pe care ruşii ne-au luat-o şi pentru care românii mereu luptă, pentru această bucată de pământ. De, aşa-i. Evenimentele politice se schimbă de la un timp la altul şi trebuie să moară mereu oameni din ambele tabere, pentru făurirea istoriei.

Pe vremuri, citisem o carte, *Spirit şi Materie*. Autorul, nu-l mai ştiu, spunea că şi comunismul este o anexă a capitalismului. Multe lucruri interesante şi filozofice spunea acel autor. Mai spunea că statul, sub diferite lozinci mincinoase, te trimite să mori pentru țară, pentru o lume mai dreaptă, mai bună, pentru o lume care, în realitate, nu există. Mergi şi te omori unul pe altul şi îți rămâne familia pe drumuri, de bătaie de joc. Cei ce rămân? Rămân să sufere de foame, frig, curentul electric decuplat de zece ori pe zi, cozi la alimente, înjurături la rânduri, blestemele oamenilor săraci care se chinuiesc luptând pentru a supraviețui din cauză că semenul lor, omul, îl disprețuieşte şi-l asupreşte, sistematic, din toate punctele de vedere.

Voi povesti despre perioada când eram la Roşia Montana şi până a veni aici.

Aveam un conductor miner, sau să-i zic maistru. Îl chema Marcotan. Acela mă cunoştea de când lucram la tâmplărie şi, de..., acuma eram funcționar tehnic. Se cam ținea cu nasul pe sus. Eu, la fel. Că aveam şcoală. E drept, că în cele ale mineritului omul se pricepea ceva mai mult ca mine, dar întrucât şi eu îndeplineam şi funcția de maistru minier, nu mi-a trebuit mult ca să mă familiarizez cu unele chestiuni.

Mereu ieşea afară pe motivul că sfredelele nu sunt călite bine. E drept, că în sectorul minier, unde lucra el, roca era foarte tare şi se cam toceau

sfredelele al dracului, dar, de, era Ganea la Gura Minei. Ne cam ciondăneam câte un pic. Avea doi copii. Unul lucra la Zlatna, sau era elev, şi o fată care era studentă la medicină. Când venea în vacanţă, avea obiceiul să se plimbe duminica la Abrud. Venea la Gura Minei, dar eu luam volanul de la locomotivele electrice acasă, ca să nu se poată nimeni plimba. Curentul electric, pe linie, îl dădea Benta, de la Aprabus. Dar degeaba era curent electric pe linie, că, fără volan, locomotiva nu o puteai conduce. Degeaba trimetea fata la mine acasă, că eu nu-i dădeam volanul, pentru că în faţa conducerii Exploatării eu eram răspunzător, precum răspunzător eram şi în faţa legii în caz de accident sau de distrugere a materialului rulant. Viorica se bucura, dar azi îmi este ruşine de ceea ce am făcut. În viaţă nu totdeauna faci ceea ce vrei şi, de multe ori, nici inima nu poate bate aşa cum voieşte ea.

La Cooperativa minei era şi domnişoara Păcuraru. O fată brunetă, o femeie foarte cumsecade.

Între timp, Fetke Nicolae a intrat în mină şi în locul lui a venit Zlătneanu. Avea o familie serioasă, era un om serios. Într-o zi, numai ce auzim că domnul Zlătneanu a lăsat-o gravidă pe domnişoara Păcuraru. De, ce să-i faci. Ce o fi găsit la boşorogul ăla, numai ea ştie. De fapt, ea era o fată săracă. Nu-mi mai amintesc cum s-a terminat toată povestea asta cu aventura lor.

Mai era, la mină, un funcţionar cu numele Giurăscu. Lucra în birou la mine, la contabilitate şi făcea şi pe casierul la mină. Era căsătorit cu o fată din Roşia Montana şi erau situaţi foarte bine, la casa lor din Roşia Montana. Ea era bogată şi avea şi părţi de mină şi se ocupa cu aurul. Giurăscu era din Oltenia. Deci, era oltean.

Era foarte fudul şi se uita de sus la mine. În fond, nu era un om rău. Dacă-i cereai ceva şi avea posibilităţi, îţi satisfăcea pe loc cererea.

Într-o zi, numai ce se aude că Giurăscu a furat bani din casa de fier a exploatării. Pe vremea aceea banii nu se țineau la bancă, ci în casa de bani, care, de obicei, era în biroul şefului. Se găseau bani. Cum am mai spus, în fiecare sâmbătă venea maşina băncii din Abrud şi culegea aurul. Plătea cu bani de hârtie totul. Deci, aurul era al băncii. Banca elibera hârtie cu valoare pentru aur. După cum am auzit, Giurăscu a furat banii pentru 24 ore, ca să facă comerț cu aurul şi să-l predea la bancă. Mi se pare că la o anumită cantitate predată aveai procente. A fost ridicat şi l-am văzut cu şeful de jandarmi, cu arma lângă el şi Giurăscu în trăsura minei, cu mâinile în cătuşe, trecând pe la Gura Minei, de se mira lumea de el.

După cum am auzit, el a spus că a aruncat banii în WC-uri. L-au dezbrăcat şi cu mâna a umblat prin căcat după banii pe care el ştia bine că nu sunt acolo, întrucât cumpărase aur de la oameni şi, la rândul lui, vroia să predea o cantitate mai mare de aur la bancă. Când a furat banii, şi-a făcut socoteala cât aur va cumpăra de la oameni. Asta a fost sâmbătă şi după comerțul către bancă şi suma încasată, de la bancă, luni va pune banii la loc, fără să ştie nimeni. Cheile de la casa de bani erau la el. Ei, dar socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg. Lui Giurăscu i s-a făcut control şi ghinionul lui a fost că l-au prins cu ocaua mică şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu el, că a dispărut, pentru mine, odată pentru totdeauna.

Mergeam la Abrud, cu Viorica, la cumpărături. Ştiu că la un croitor din Abrud i-am făcut Viorícăi un palton cu 35.000 lei. Nu ştiu ce stofă a fost, că o mototoleai şi când îi dădeai drumul din mână, revenea la loc. Mi se pare că Viorica mai ține acel palton şi în ziua de astăzi.

Într-o dimineață, văd eu un porc în curte. Avea vreo 200 kg. Dau să-l scot afară, dar stăpânul lui, şi anume, muncitorul Floca, din Vârtopi, mi-a făcut, de la gard, semn să-l las ca să-l taie. Ceea ce eu, imediat, am făcut. Am chemat pe baciul Emanoilă, pe

baciul Furdui Traian şi a mai venit şi Floca şi când Morariu l-a înjunghiat, a lăsat sângele să se scurgă afară, fără să-l folosească la prepararea tobei sau sângereților, din cauză că, atât baciul Furdui, cât şi Morariu, erau baptişti. Spuneau că, conform Sfintei Scripturi, este păcat, prin faptul că sângele reprezintă viața.

Am plătit lui Floca porcul în rate lunare. Floca făcea şi pe dentistul. Avea omul un cleşte mic, făcut de el. Îl încălzea la flacără şi îți scotea măseaua cât ai zice peşte, fără să mai ai probleme. La Roşia Montana nu era dentist şi fiecare se descurca cum putea.

Se iveau unele probleme cu sfredelele şi nu se prea găsea oțel. Acest oțel special îl primeam eu la Gura Minei. Din el se făceau sfredele noi. Muncitorii mei cam şparleau câte o bucată sau două, ca să aibă şi ei acasă. Le-am atras atenția să nu mai fure oțel şi să nu-mi facă mie rău, că-i controlez inopinat. Ceea ce am şi făcut.

Făcând controlul la oameni, am găsit sub haină la muncitorul Vădan două sfredele nou-nouțe şi l-am raportat la ing. Ciolacu. Noaptea, el şi cu neamurile lui mi-au făcut praf geamurile cu pietre şi era să-mi omoare copilul, pe Mihăiță, care dormea în patul din dreptul ferestrei. Erau oamenii dracului, moții. Aveau necaz pe noi, străinii, şi ne ziceau «venituri».

Era un muncitor cu numele Sicol. Într-o zi, ne spune că dacă nu fumează, îl lasă femeia. Aşa i-a spus nevasta, că cine nu fumează, nu-i bărbat. Şi ea, dacă are bărbat în casă, să miroase a bărbat şi nu a muiere. Bietul om era supărat, că îşi iubea nevasta, şi m-a întrebat pe mine ce să facă să nu o piardă. Eu i-am spus să fumeze şi el a început să fumeze. Erau oameni dificili, în general, moții. Făceau şi glume deplasate.

La Gura Roşie era o crâşmă care avea firma «La Dulechis». Un muncitor dulgher, Cornea Gheorghe, Sicol şi alții, într-o zi de salariu, s-au dus să chefuiască la «Dulechis». Bând ei, mai vin şi alții de la

Abrud, care lucrau în mină. Unul din ei avea o doniță nouă, un caş, roşii, castraveți şi nişte preparate din carne, puse alandala în cofa (donița) nouă. S-au apucat toți de băut şi după ce s-au îmbătat, cel cu cofa s-a dus la WC. Ceilalți i-au luat donița şi au trecut în şopronul unde era cuptorul de copt pâine. Au golit donița, au pus un ziar pe fund, iar Cornea Gheorghe şi-a dat pantalonii şi s-a căcat în ea. Peste murdărie, au pus ziare şi au pus cumpărăturile la loc, în cofă. Au venit repede înapoi, la masă.

După ce au petrecut, s-a dus fiecare la casa lui. Nevasta celui cu donița a răsturnat cofa, cu gura în jos, pe masă. A rămas pe fund caşul şi peste caş murdăria lui Cornea Gheorghe. A fost o ceartă de pomină. S-au împăcat cu 500 lei, pe care, tot ei i-au băut la Dulechis.

Erau nişte proşti şi râdeau şi se lăudau cu ceea ce au făcut.

CAPITOLUL 10.

Roşia Montană

Intrăm în anul 1944, când s-a născut Nicuşor. Am uitat în ce lună (5 decembrie?).

Războiul continua înainte, împotriva Rusiei. Noi, cei de acasă, nu simțeam.

Erau de toate, din belşug. Primeam totul prin uzină. Carne de porc, faină albă, zahăr, ulei erau în prăvălii. Cumpăram revista germană «Signal», care făcea propagandă contra bolşevicilor. Arătau poze cu ruşi care tăiau cu toporul crucile creştine. Spuneau, de ruşi, că sunt ateişti, sunt cruzi, țin poporul în frâu şi câte şi mai câte. Eu îi înjuram pe nemți de mama focului, pentru că, ziceam eu, mint.

Ruşii sunt ortodocşi, ca noi. Ascultam postul de radio «Donau». Începuse să mă plictisească. Ascultam şi postul de radio «Moscova» în limba română şi când se ținea emisiunea, zicea crainicul de la Radio Moscova:

– Moarte ocupanților germani şi români!

Mă îngrozeam când auzeam această încheiere la sfârşitul emisiunii radiofonice.

Ruşii, împreună cu aliații, spărseseră încercuirea de la Leningrad şi armatele se revărsau peste Europa. Mie îmi țâțâia curul.

– Vai! Ce va fi cu noi?

România luptă alături cu Germania. Era aliată axei Roma – Berlin.

Începuse să se ştie că Germania va pierde războiul. Ruşii înaintau vijelios spre România.

Tot mă gândeam. Ce fac oamenii noştri politici?

Mă gândeam la familia mea. Din cauza Viorică i sau, mai bine zis, din cauza geloziei ei, nu eram bine văzut. Trebuia să mă cert cu oamenii din cauza ei, ca să am linişte în casă. Mă enervam. Luam aparatul de radio şi mă mutam cu el la Căminul Muncitorilor. Dormeam acolo, numai să nu o mai văd pe Viorica. Să nu-i mai văd mutra aceea antipatică, că mereu ne certam şi ne băteam şi ne chinuiam.

Săracii copii. Erau mici şi plângeam de mila lor. Eram tânăr. Îmi trebuia şi mie femeie, dar nu o aveam. Trebuia să mă descurc cum puteam şi, vorba aceea, comuna-i mică şi vorba circulă ca vântul. Eram nervos la serviciu.

Într-o zi, vine ing. Ciolacu în control şi ne apucăm de ceartă. Pune muncitorii să mă gonească de pe şantier. Muncitorii au refuzat să-i execute ordinul. Eu i-am făcut raport la direcţiunea Zlatna, să fiu mutat.

Ing. Ciolacu a primit observaţie de la direcţiune, pentru comportarea avută faţă de mine.

Era un ucenic la atelierul de fierărie, Cioară Silviu. Acesta umbla cu intrigi atât la mine, cât şi la Benta, la Aprabus. Benta mi-a spus unele lucruri, în sensul că acel băiat a bârfit-o pe Viorica. Eu l-am bătut. Părinţii m-au dat în judecată. Am fost amendat cu o sumă de bani, care s-a anulat cu ocazia inflaţiei.

Şi, uite aşa, mi se scurgea viaţa la Gura Minei. Aveam duşmani pe familia Jurgeas, pe Augusta, pe fraţii ei şi pe bună dreptate că mă duşmăneau. Ea, Viorica, îşi făcea de cap cu gelozia. Iar eu trăgeam ponoasele.

Eram în luna august.

Îmi aduc aminte că în seara de 22-23 august, cam pe la orele 22, postul de Radio Bucureşti transmite un comunicat important pentru ţară.

– Nu închideţi aparatele. Rămâneţi lângă aparat!

Mereu, crainicul de la Radio Bucureşti repeta cele de mai sus.

În fine, se aude vocea crainicului şi, nu mai țin minte, a regelui Mihai.

– Români! Țara noastră a ieşit din alianța cu Germania şi va luptă alături de armatele aliate.

Bucurie mare. Primesc telefoane de la mină.

– Domnule Ganea, avem pace!

Strigăte pe stradă, bucurie, îmbrățişări, pupături etc., etc.

Am ascultat, a doua zi, postul de Radio «Donau». Îmi aduc aminte şi asta. Jur, pe conştiința mea, că spun adevărul, aşa cum l-a auzit urechile mele şi care era aşa, după următorul banc:

Se zice că un om bun a murit şi a fost dus în rai. Acolo, omul se plictisea tot plimbându-se prin grădina raiului, din lipsă de ocupație. Aruncându-şi ochii în jos, a văzut iadul. Acolo, în iad, oamenii mâncau, beau şi se veseleau. Mai cântau şi lăutari. Omul îi spune lui Sf. Petru să-l lase să meargă şi el cu ceilalți să se veselească cu ei. Sf. Petru îi dă voie şi omul merge în iad. Ajungând el acolo, bate la poartă şi un drac îi deschide. Cum intră el înăuntru, îl şi iau dracii cu furcile, ca să-l arunce în cuptor. Începe cearta pentru el. Care mai de care avea pretenții, dracii între ei, ca să-l arunce, cu furca, în cuptorul lui. Omul a rămas aiurit şi a strigat:

– Stați măi! Că eu, de sus, din Rai, am văzut cum la voi oamenii beau şi mănâncă.

Un drac îi zice:

– Măi, prostule, ceea ce ai văzut tu era secția noastră de propagandă!

Deci, secția de propagandă.

Eu îi înjuram şi de abia aşteptam să vină ruşii în țară. Aşa-i omul, când se prosteşte. Mă săturasem de bine. Eram la Abrud. Ne-am întâlnit cu un soldat rus, care i-a dat lui Mihăiță o ciocolată.

La Abrud, într-o cartiruire, era un soldat rus, despre care se spunea că-i învățător. Acela căuta să se ascundă ca după retragerea armatei ruse să poată rămânea la noi în țară. Până la urmă a fost prins şi

nu s-a mai ştiut nimic de el. Acestea le-am auzit de la oameni.

Postul de Radio «Donau» spunea despre regele Mihai că-i trădător, iar Iuliu Maniu un hodorog bătrân. Se adresă către români, că va veni asuprirea noastră, se vor lua pământurile. Prima dată vin cu momeală şi încet, încet, vă va pune jugul în gât. Bolşevicii, spuneau ei, au diferite tactici. Vin cu blândețe, cu sosele şi momeli, până pun mâna în gâtul poporului român, iar voi veți deveni robi. Vorbea despre Ceka. Ce o fi aia? Veți muncii şi veți fi exploatați până la sânge. Bisericile? Vor face grajduri în ele. Veți fi asupriți şi disprețuiți.

– Măi, ziceam eu, mai, dă-te-n aia a mă-tii, de mincinos.

Stalin făcuse cadou două avioane regelui Mihai.

– Uite, domnule, ce om de treabă-i tovarăşul Stalin! Ai văzut cum îl iubeşte pe regele nostru?

Au început să apară prin Roşia Montana diferiți indivizi cu steaua roşie în piept, cu insigne cu Lenin, cu secera şi ciocanul...

– Măi, ziceam, mai ieri erau cu zvastica în piept, azi, cu secera şi ciocanul! Măi, da' porc îi omul. Întoarce chepeneagul după cum bate vântul!

Au început să se arate, pe ici, pe colo, tovarăşii comunişti. Se purtau bine cu oamenii.

Au început frecuşurile politice între partide. Au fost alegeri. A venit guvernul gr. Petru Groza.

În Abrud armata rusească era ordonată. În armată erau şi multe femei îmbrăcate militar. Erau chiar ofițeri din rândul femeilor. Erau urâte, săracele, şi murdare. Arătau obosite.

În Abrud cânta şi muzica militară a ruşilor.

În Roşia Montana îşi făcuse apariția un comunist cu numele Andrei. Ca om, era foarte cumsecade. Se purta aşa cum trebuie să se poarte un comunist. Însă eu nu mă simțeam în largul meu. Cei pe care i-am ținut la distanță, din cauza Viorică, începuseră să-mi dea târcoale şi să-şi arate dinții. Începuseră să

se apropie de mine mai tovărăşeşte. Mie mi-a plăcut să fiu om cu carte. Să conduc pe oameni. Să fiu alături de ei, să împart greutățile la fel cu ei, să-i iubesc şi să mă iubească, să fim o familie. Aşa am înțeles eu comunismul.

Când mă gândesc la ce am visat şi ce este astăzi, plâng din cauză că nu înțeleg cum poate un om să-şi bată joc de semenul lui în halul în care am ajuns astăzi. Eu vedeam pe comunişti oameni inteligenți, proveniți din clasa de jos, dar nu mi-am închipuit că, dacă ocupă o funcție în aparatul de stat, vor uita cine au fost şi-ți vor dărâma moralul.

Mai încolo, voi scrie despre alegeri.

Comuniştii aveau semnul electoral soarele. Maniu avea semnul electoral «ochiul». Liberali şi ceilalți dracu' mai ştie ce embleme mai aveau.

Începuse să apară afişe cu Iuliu Maniu călare pe un țăran. Pe Tito, conducătorul Iugoslaviei, îl făceau la şold cu o bardă. Pe judecători îi arătau cu două fețe: o față zâmbitoare, către cel bogat, şi cealaltă față, încruntată, către omul sărac. Mai erau afişe cu judecători şi cu balanțe, în care punga cu bani pusă în talerul dreptății se înclina mai greu decât celălalt taler gol, în care era hârtia pe care scria, în limba maghiară, «ponos», plângere. Şi diferite alte lozinci. Cum că «omul este cel mai de preț capital».

Şi, când te gândeşti că astăzi, când scriu, la fel se întâmplă, ca atunci, dar invers.

Fără «ciubuc» rămâi ca atunci când balanța cu dreptatea era mai uşoară, iar cea cu punga, astăzi, în loc de pungă este ciubucul, la fel atârnă grea, iar dreptatea, vorba aceea, rămâne cu cât dai. Cu cât ai dat. Dar voi explica corect, cu acte, cele mai sus scrise.

Astăzi este duminică. 27.10.1985, orele 11,20. Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas acasă cu Adina. Am cumpărat un aparat de radio cu pick-up şi, interesant, mereu se defectează unda scurtă 1 şi

unda scurtă 2. Radio este marca «Pacific 3». Frumos, dar cu abțibilduri șirete.

Într-una din zile, atunci când, din nou, armata română lupta, de astă dată contra Germaniei, îmi aduc aminte că la Buru, pe linia Abrud – Turda, nemții intercalați cu trupele maghiare, zis hortiste, reușiseră să spargă frontul și să intre în țară. Țin minte că la Roșia Montana sosise Divizia Tudor Vladimirescu din URSS, care i-a respins. Noi, între timp, primisem instrucțiuni de la ing. Ciolacu, cum că se așteaptă, din clipă în clipă, ca armatele maghiare să pătrundă în Roșia Montana și să ne comportăm frumos, să nu opunem rezistență și altele. Dar, cum am spus, Divizia Tudor Vladimirescu i-a respins imediat. Sosise peste munți și a trecut prin Roșia Montana, după ce a făcut popas vreo 12 ore.

Țin să menționez că aceste însemnări le scriu așa cum îmi vin în minte și de multe ori sar de la un subiect la altul. Sunt lucruri pe care le uit și scriu înainte. În momentul când îmi amintesc de ceva, care cred că merită, le scriu și iarăși revin.

De asemenea, menționez că evenimentele politice pe care le pomenesc, le pomenesc în treacăt, pentru că fiecare epocă, bună sau rea, va fi scrisă de către oameni competenți, care se ocupă de acest lucru. Unii vor scrie părțile bune ale epocii, iar alții vor scrie părțile rele. Părți pe care acest popor, român, le-a trecut prin suferințe și puține bucurii a avut din cauza, știu eu, poate și din cauza situației geografice în care este cuprinsă țara românească.

Acest caiet urmează să se sfârșească. Am început să scriu din data de 29 iulie 1985. Se va termina la data de 29 oct.1985. Adică, după trei luni.

Menționez că am mai scris, aceste însemnări, dar le-am ars, din cauză că nu mi-a plăcut felul în care le scrisesem. Am întrebuințat expresii vulgare și

multe întâmplări au fost omise. Întâmplări care meritau să fie scrise.

Mă uit pe fereastră, la timpul înnorat. Afară-i frig. Lenuța a plecat la biserică, numai într-un costum de lână. Oare nu-i va fi frig?

Am mai spus. La mine era un maistru miner cu numele Tura. Acest maistru avea mulți copii şi era curvar şi bețiv. Leafa o bea şi umbla la femei. Copiii erau îmbrăcați ca vai de lume. De multe ori venea femeia lui la Gura Minei şi mă ruga să-i dau căruciorul vagonet să meargă la Aprabus. Săraca. Îmi povestea toate necazurile ei familiale. Tot îl blestema şi zicea:

– Dar-ar Dumnezeu, să-i rămână oasele în mină!

Şi Dumnezeu i-a ascultat ruga. Într-o zi, cum şedeam la birou cu paznicul, Ignea Bacii, numai ce apare un vagonet împins de doi oameni. În vagonet, cine era? Maistrul Tura. Accidentat. De aceea zic că curvia şi crima nu rămân nepedepsite de către bunul Dumnezeu.

Şi, cum ziceam, întreb:

– Ce-i cu Tura? Şi oamenii îmi povestesc că o cerime (un bolovan) s-a desprins din tavanul galeriei şi, interesant, aşa cum şedea el, pe o piatră, a căzut piatra care i-a zdrobit coaiele (testiculele). Imediat a apărut o maşină, nu ştiu de unde, şi am mai primit un telefon de la Gura Roşie ca să-l însoțesc pe Tura la spital.

L-au aşezat în maşină şi şoferul i-a dat viteză, la spital. Eu eram lângă şofer. Aproape de intrarea în Abrud îmi arunc ochii înapoi, să văd ce face Tura. Şi, când mă uit mai bine, văd că are ochii ficşi în cap. Între timp murise. Îi spun şoferului şi tot l-am dus la spitalul din Abrud. Acolo ne-au întrebat ce să facă cu el mort. Să-l ducem la medicul de circumscripție, acasă. De acolo, ni s-a spus că-i plecat cu trăsura la Brad. Am luat-o cu maşina pe drumul Bradului. Şi cadavrul lui Tura în ea.

L-am ajuns pe drum pe medicul de circumscripție. S-a uitat la el şi ne-a spus să-l ducem acasă. Am întors maşina şi l-am dus acasă. Cum mergea maşina spre deal, spre Roşia Montana, se scutura prin pietrele de pe drum şi era cât pe ce să pierdem cadavrul lui Tura. De departe, înainte ca noi să ajungem la destinație, se auzeau copiii şi mama lor cum plângeau.

L-au luat ai lui şi l-au pus pe o targă improvizată şi l-au dus în casă.

Sunt om bătrân şi-n ziua de astăzi mă gândesc cum Dumnezeu pedepseşte pe oameni şi, totodată, ascultă rugăciunea celui necăjit. Ce moarte tristă şi interesantă. Piatra a căzut de sus, i-a zdrobit şira spinării şi, mai ales, testiculele.

Alt accident de muncă a fost cu un muncitor cu fața zdrobită şi cu amândoi ochii afară. Acela, după cum mi-au spus oamenii, băgase maşina de perforat cu sfredelul într-o gaură în care se găsea praf de dinamită. Pe loc i-a luat ochii.

Şi eu, într-o zi, era să o pățesc. Şi iată cum.

Între Gura Minei şi mină te puteai duce şi pe subteran, însă, cu grijă, că te putea surprinde trenul pe galerie. Din distanță în distanță, erau locuri de refugiu unde te băgai ca să nu te calce trenul. Eu trebuia să mă duc la mină ca să fac controlul pe galerie între Gura Minei şi Tocila.

Iau lampa de carbid şi, fără să mă asigur, merg cu ea stinsă. Am vrut să o aprind, dar chibriturile nu au luat foc din cauza curenților de pe galerie. Tot căznindu-mă să aprind chibriturile, din depărtare a apărut trenul. Se aprindeau chibriturile, dar nu lua foc lampa de carbid. În fine, locomotiva s-a apropiat, mecanicul, Roman, a mai frânat, iar eu am sărit, din disperare, pe tampon. Şi iarăşi încă o minune de la Bunul Dumnezeu, care m-a salvat de la o moarte sigură.

De atunci am fost foarte prudent când mergeam pe galerie, cu locomotiva cea mică, în control.

La atelierul de fierărie mi-am făcut o sanie model bob. Între tălpile saniei era montată o patină care, la capătul unei axe, se termina cu un volan. Odată, îmi amintesc că m-am dus cu sania sus, la Roşia Montana, ca să cumpărăm una şi alta.

Sania era făcută solid şi mare. Se uitau toți locuitorii la ea şi o admirau. În Roşia ne întâlnim cu doamna Ciolacu, soția inginerului Ciolacu. Ea era învățătoare în comună. Şi, cum ziceam, trăgeam sania de sfoară sus. Erau vreo 4 km distanță. La coborâre veneam ca vântul, panta era foarte înclinată. Începând de jos, de la Gura Roşie, tot urcai, iar de la Gura Minei până în centrul comunei Roşia Montana panta era foarte înclinată.

Doamna ing. Ciolacu zice să o iau şi pe dânsa pe sanie. Am uitat să spun că înapoia tălpilor saniei erau montate două cârlige care alcătuiau frâna. Ele acționau prin simpla apăsare a unei pârghii.

Din centru ne suim pe sanie. Eu la volan, doamna Ciolacu în spatele meu, iar în spatele doamnei s-a urcat Viorica. Îi dăm drumul la vale. Când am plecat se strânsese lumea ca să ne vadă. Dar nu a avut ce vedea, că sania a pornit ca vântul.

Treceam pe lângă case cu viteză şi abia am putut opri la mină, ca să o lăsăm pe doamna Ciolacu. La coborâre îmi spune:

– Mulțumesc, domnule Ganea! Dar pe mine nu mă mai vezi pe sania dumitale!

Am râs şi i-am dat drumul spre Gura Minei. Când am ajuns acasă, Viorica avea tot spatele plin de zăpadă din cauza frânelor care o aruncau în spatele celui din urmă.

Aveam un radio «Philips», cu scala deasupra casetei. Era un aparat foarte mare şi foarte puternic. Vara, când băteau clopotele la Budapesta, se auzeau din deal, de unde era casa. Se auzeau tare şi pe şantier şi ştiam cât este ceasul. Era pe vremea inflației.

Pe zi ce trecea leul, moneda românească, îşi pierdea valoarea. Apăruseră hârtii de 5000, 100.000

şi 1.000.000 lei. Ce ne-am gândit. După cedarea Ardealului la unguri, m-am suit în tren cu Viorica şi cu Mihăiță. Pe Nicuşor îl lăsasem în grija unei vecine. Am plecat la Turda. Aveam merinde, şuncă afumată, de porc. Am vândut aparatul de radio lui baciu Furdui, cu un milion de lei şi de la Turda am luat autobuzul spre Cluj.

Am ajuns în Cluj. Am tras în gazdă la nişte oameni săraci, cu copii mulți. Ne-am plimbat cu Viorica prin Cluj. Țin minte că am cumpărat de la librăria din Cluj două cărți, *Cetatea blestemată* (John Carling) şi *Iubirea lor* (Rachel Field). Am mai cumpărat şi un radio mai mic.

Se apropia întoarcerea noastră la Baia Mare. La Roşia Montana nu mai puteam rămâne din cauza geloziei Vioricăi. Comunistul Andrei, care indirect conducea comuna Roşia Montana, începuse să se afirme. Noi credeam că Partidul Comunist nu va lua conducerea țării şi eram nepăsători. De, ca oameni încrezuți ce eram. Familia Jurjiu, din care făcea parte şi tânăra Augusta, începuse să se agite. Andrei, pe undeva, nu era om rău, dar influențabil era. Începuse să se bage şi în treburile mele la Gura Minei şi a trebuit să închid ochii, ceea ce mie nu-mi convenea. Mai era şi familia Videan, cel pe care îl prinsesem cu furtul sfredelelor de mină şi mai erau şi alții, pe care Viorica mi-i pusese în spinare. Augusta se lăuda că va fi asesoare populară la Tribunalul din Abrud şi că mă va aranja ea, din cauza ruşinii pe care i-o făcusem din cauza geloziei Vioricăi.

Nici la Baia Mare nu eram sigur că voi merge. Se auzea că după eliberare gărzile lui Iuliu Maniu trecuseră la represalii contra populației maghiare şi, după cum am auzit, ruşii au restabilit ordinea. Era în perioada epurărilor.

Ca să poți merge la Baia Mare, trebuia să te aprobe Comitetul de Conducere de acolo.

Noi aveam oamenii noştri, pe Rogojan Ioan, care era căsătorit cu Roza, verişoara Viorică. El, deja, mă pusese la vot şi mi se aprobase transferul la Baia Mare, de către oamenii muncii de la Uzinele Ferneziu.

După prima plimbare la Cluj, am venit acasă la Roşia Montana şi, când am sosit, am găsit o telegramă de la fratele meu. Mama murise şi mă chema de urgență la Bucureşti. Ce era să fac, banii îi cheltuisem, iar mama era, după socoteala mea, înmormântată. Ce mi-am zis, dacă în viață nu mai este, n-are nici un rost să merg la Bucureşti. Aşa că am anunțat mina, la telefon, că nu mai merg. Chiar ing. Ciolacu a zis că degeaba mai merg, că o găsesc îngropată. Anul l-am uitat. Cam în 44 sau 45. Luna şi ziua nu mi le amintesc. Anul trecut, când am fost la Oltenița, 1984, Leonida, cumnata mea, mi-a aruncat cuvintele, în sensul că nu am vrut să vin la înmormântarea mamei. Degeaba i-am spus că eram la Cluj, nu a vrut să mă creadă.

În perioada cât am stat la Roşia Montana, mi-am făcut mobilă din brad în casă, la locuința de la Gura Minei. Pe lângă mobila ce o aveam, am cumpărat scânduri de brad şi mi-am făcut mobilă, cu mâna mea, în toate camerele pe care le-am avut. Pe toate le-am mobilat. Am adus acasă o tejghea din atelier şi am lucrat-o în timpul liber. Aşa că am avut mobilă multă.

Am plecat, din nou, spre Cluj şi de acolo la Baia Mare, ca să sondăm terenul.

Am ajuns la Baia Mare. Am luat o trăsură şi am plecat la Tăuții de Sus, la mătuşa Rozalia a soției. M-am întâlnit cu Rogojan Ioan, am vorbit cu el. Deja îi scrisesem că ne întoarcem la Baia Mare şi el mi-a comunicat că pot să vin, fără frică, că muncitorii au aprobat întoarcerea mea de la Roşia Montana, la Baia Mare.

Începusem să le dau cu tifla celor din Roşia Montana, prin faptul că plecarea mea era asigurată.

Rămân aici. Închei acest caiet, care conține 198 de pagini, 99 de foi, numerotate. Ceea ce am scris corespunde adevărului. Nu am nici un câştig ca să scriu minciuni şi chiar dacă aş vrea, nu mă lasă conştiința. Sunt muritor şi nu ştie nimeni ce va fi după moarte. Ştiința omenească bate câmpii în legătură cu inexistența sufletului după moartea omului.

Dacă Bunul Dumnezeu mă va ajuta, voi continua în caietul doi urmările filmului vieții mele, cu evenimentele de când m-am născut până la pregătirea plecării mele din Roşia Montana, la Baia Mare, la Uzinele Statului din Firiza de Jos.

Aceste însemnări sunt ceea ce eu țin minte, evenimentele cele mai importante.

Mulțumesc şi pe această cale Dumnezeului meu şi Mântuitorului sufletului meu, Domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Amin!

Rog pe cei dragi, ai mei, să păstreze pentru nepoți şi neamuri aceste însemnări, ca să ştie cine am fost şi de unde provin. Să păstrați, dragii mei, aceste însemnări.

PARTEA a DOUA

ÎNTÂIA APOCALIPSĂ

„cel ce înşeală toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncați cu el”

APOCALIPSA 12 (9)

CAPITOLUL 1.

O întâmplare tristă

Este luni, 28 octombrie 1985, orele 17. Afară-i frig. A început să se întunece. Imediat se va lua curentul electric şi se va da la orele 20. Începe sârba luminilor, când se ia curentul, când se dă curentul. Oamenii aşteaptă în locuințe pe întuneric.

De duminică, 27 octombrie 1985, au început prima dată să se întrerupă curentul electric. Mă aflam la sărbătorirea zilei de naştere a Silviei Biro. Ne distram frumos, magnetofonul cânta, femeile tinere dansau. Eu eram cel mai bătrân musafir. Ei beau țuică, eu beam suc de zmeură.

La un moment dat, a început dansul întreruperilor de curent electric. Am rămas pe întuneric. Musafirii erau supărați că nu mai puteau petrece. Lumânări nu se găseau ca să cumperi. La fel şi probleme cu petrolul, gazul lampant.

La orele 19,30 s-a dat curentul şi am fugit imediat acasă. Şi cu asta s-a încheiat petrecerea.

Dar, să revin cu povestea vieții mele. Cu însemnările mele.

Mă pregăteam să mă înapoiez la Baia Mare.

Conducerea minei din Roşia Montana, ing. Ciolacu, mă tot bătea la cap că nu pot pleca din cauză că îmi trebuie un înlocuitor şi momentan conducerea exploatării nu are disponibil pe nimeni. Totuşi, în anul 1946, ştiu că am plecat din Roşia Montana, dar mi s-a considerat vechimea din anul 1945, când

făcusem cerere de revenire la Uzinele Metalurgice Baia Mare, Ferneziu.

A fost o salvare pentru mine că am plecat. În ajunul plecării am predat secția Gura Minei lui Cornea Gheorghe, provizoriu, ca să pot pleca şi să nu mai am piedici.

Am primit din gara Roşia Montana un vagon pentru mobilă, descoperit. Am încărcat toată mobila în vagonul acela, iar noi, împreună cu copiii, am călătorit cu mobila. Ne încălzeam la o sobă cu mangal şi copiii înfăşurați în haine călduțe. Nicuşor era mic atunci, de un an şi ceva.

Am sosit, cu chiu cu vai, la Turda. Acolo, am făcut transbordarea la trenul mare. Ni s-a dat un vagon acoperit unde ni s-a cărat mobila şi tot calabalâcul. Am uitat, dar mi se pare că era în luna decembrie 1946, iar pe lângă calabalâc am călătorit şi noi, tot în acel vagon. Am dus-o un pic mai bine, că făceam focul cu mangal în sobă şi mai făceam şi o mămăligă cu lapte. În fine, trenul a plecat spre Câmpia Turzii.

Am mers destul de încet, de, ca mărfarul. Am făcut vreo trei zile pe drum. Se oprea trenul prin gări. Unde nu dă Dumnezeu să mai plece. Țin minte că la Dej am stat mult. Ne-au băgat pe o linie moartă. Mai pusesem de mămăligă şi găsisem lapte. Şi cum făceam mămăligă, a venit o locomotivă să facă manevra şi, ca să ataşeze vagonul nostru la trenul de Jibou, ne-au dat un tampon de a sărit cratița cu mămăligă pe jos de pe sobă, iar damigeana cu lapte s-a răsturnat şi s-a scurs. Soba s-a răsturnat şi ea, cu mangalul încins. De abia am făcut față să o repunem la loc.

De dormit, dormeam bine. Un pat de două persoane era aranjat în vagon, în care dormeam eu, Viorica şi Mihăiță. Nicuşor dormea în căruciorul de copii. Când se mai tamponau vagoanele, trebuia să fim atenți să nu-l pierdem prin vagon, că tamponările, parcă era un făcut, se repetau destul de des.

Cu chiu cu vai am ajuns la Jibou. Plini de speranțe şi de bucurie că ne-am apropiat de Baia Mare.

Țin minte că din Baia Mare vagonul nostru a plecat spre Ferneziu. La gară a apărut Hutira Polgar cu oameni şi au început să ne descarce bagajul.

L-au depozitat în magazia centrală a uzinei, iar noi am fost cazați sus, unde au fost pe vremuri cancelariile inginerului Dodun, iar mai târziu, ale ing. Trifu Cristea.

Între locuința mea şi locuința doamnei doctor Balaj era baia. Conducerea uzinei ne-a aranjat ca noi şi doamna doctor chimistă Balaj să avem camera de baie cu vana şi ne-a fixat zilele de baie, de comun acord cu ea.

Când am sosit, era ajunul crăciunului anului 1946.

Azi este 1 noiembrie 1985. Este ora 17. Este ziua luminației a celor decedați. Soția a plecat la cimitir să aprindă lumânări şi să pună flori pe mormântul tatălui ei. Afară-i frig şi plouă. Eu stau cu Adina în casă şi scriu. Mi-am adus aminte de multe întâmplări, pe care le voi relata aşa cum le mai țin minte.

De Ştefan şi Alexandru, frații Viorică, nu-mi amintesc nimic. Atât ştiu, că au dispărut pentru totdeauna din viața noastră.

La Ferneziu la Uzină a început campania politică. Partidul Comunist avea puțini membri. Grosul era la Partidul Social Democrat. După părerea mea, Partidul Comunist era considerat, pe atunci ceva nou şi periculos în conştiința românilor.

După 23 August 1944, sub guvernul Rădescu, postul de radio Bucureşti a transmis următoarele (îmi amintesc şi am auzit, cu urechile mele, pentru care pot să jur, pe conştiința mea):

– Români! O ceată de derbedei, în frunte cu Ana Pauker şi Vasile Luca, vor să ne îngenunche neamul!

Prin gara Ploieşti, unde mă aflam în tren şi staționam, o mulțime de haimanale şi pungaşi mişuna şi

prin trenuri. Trebuia să-ți păzești bine buzunarele ca să nu rămâi mofluz. Nu erai sigur de viața ta și fiecare se orienta după cum îl tăia capul.

Lozinci și iarăși lozinci. Care mai de care mai mincinoasă decât cealaltă. Azi, când scriu, îmi vine scârba că trăiesc într-o lume în care ești călcat în picioare de către semenul tău, OMUL.

Ba că ești reacționar, moșier, chiabur, mijlocaș, ba o lume mai bună și mai dreaptă, încă o minciună. Una mai gogonată decât cealaltă. Au început să apară eroii comuniști ca Vasile Roaită, Filimon Sârbu, Ștefan Gheorghiu, Petru Groza și alții.

Cât despre o lume mai dreaptă și mai bună, o vedem în fiecare zi și în zilele noastre, iar noi, bătrânii, care am trăit și în lumea veche, ne minunăm când auzim acest cuvânt. Lumea mai dreaptă și mai bună apare la orizont ca Fata Morgana.

Este duminică, 03.11.85. Afară-i senin, cu nouri.

Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina și Lucian, fiica și nepotul, în casă și așteptăm să vedem *Cascadorii râsului* la televizor. Este ora 12,45. Dar, să spun mai departe.

Am luat serviciul la Uzină. La Aglomerare. Inginer șef la Uzinele din Ferneziu era ing. Altin și inginerul Butura.

La început am lucrat ca desenator tehnic în biroul inginerului Butura. Țin minte că, tot atunci, am fost într-o delegație la Zlatna, ca să aduc o bucată de stibiu metalic de la doamna Makec, de la laboratorul Uzinelor Zlatna. Domnul ing. Ștefănescu mi-a dat bani ca să-i cumpăr 50 litri de vin. Fetească de Alba Iulia. Am adus ceva material de la Uzinele Ferneziu la Uzinele Zlatna. Nu țin minte ce material. Eu eram delegat. Am venit la Zlatna și mi-am terminat treaba. M-am întors cu camionul la Baia Mare. La ieșirea din Alba Iulia eram în cabină eu și ajutorul de șofer. Hoții

ne-au furat roata de rezervă a camionului fără ca noi să-i observăm. Era, cum am spus, la începutul evenimentelor când hoții furau ca-n codru. La întoarcere, am fost certat de directorul Ilie Popa pentru roata de rezervă furată.

– Domnule director! i-am spus, eu am răspuns de materialele încredințate pe care le-am predat intacte. Cât priveşte roata de rezervă a camionului, acera aparține de inventarul maşinii, iar de maşină răspunde şoferul, Domocos!

Mereu mă tachina.

Când a văzut ing. Rafiroiu că eu lucrez ca desenator tehnic, l-a prins mirarea şi mi-a spus:

– Bine, domnule, ai fost la mine patru ani şi eu nu am ştiut că ştii să desenezi? Şi eu am avut nevoie de un desenator tehnic!

Pe linie politică, rămăseseră numai două partide, Comunist şi Social Democrat. Interesant, toți ungurii erau înscrişi la Partidul Comunist, iar românii la Partidul Social Democrat.

Într-o zi, ing. Dumitrescu Marin îmi propune să mă înscriu la Partidul Social Democrat, unde ing. Altin, şeful uzinei, era preşedinte. Am acceptat fără să-mi dau seama că am să regret amarnic că am lucrat contra voinței şi a conştiinței mele. M-am înscris şi iată-mă membru al PSD. Luam parte la adunări.

În 1948, Partidul Comunist s-a unit cu PSD şi au format Partidul Muncitoresc Român, PMR.

Pe linie de serviciu, am început la Aglomerare, la cea veche. Pe urmă, la Topire, la încărcarea cuptoarelor pe pod, la Dwiglat Loyd, şi cea mai mare perioadă am prestat serviciu la rafinarea plumbului.

La Aglomerarea veche mecanic era Câmpeanu Gheorghe. Un puturos de om, pe care trebuia să-l păzesc să nu adoarmă lângă ventilator. Mai târziu, acest om a ajuns directorul Uzinei. Şi, venind, într-o noapte în control, m-a găsit dormind lângă acelaşi ventilator unde dormea şi el, când era în schimbul meu. M-a sculat şi mi-a zis:

– Tovarăşe şef de schimb! Dumneata dormi în serviciu?

Fusesem obosit. I-am spus să-şi aducă aminte că şi el dormea, iar eu nu am făcut atâta caz.

– Dacă dumneata nu făcut datorie, eu făcut la dumneata proces.

Şi, atunci, am văzut, pentru prima oară, că omul prost este periculos şi e bine, cât se poate, să fie îndepărtat din funcții de răspundere.

Al doilea conflict cu Câmpeanu a fost când, fiind la amestec, muncitorul Cozma Iosif, ginerele lui Rotaru, care era un om al dracului, m-a dus în eroare şi a băgat ranga într-o groapă. Înălțimea trapezului a fost exagerat de mare. Asta ca să-i iasă lui procentajul mai mare. Eram acasă şi era a doua zi de Paşti. Cu el, adică cu Câmpeanu, mai era o pramatie cu numele Polotoi Ludovic. La fel, om de nimic. Şi m-a pus să măsor din nou amestecul lui Cozma Iosif. L-am măsurat şi l-am cubicat, iar rezultatul a fost pe jumătate față de cât scrisesem eu. Atunci, Câmpeanu Gheorghe, în calitate de director, mi-a tăiat 4000 lei din primele ce urma să le primesc.

Pe timpul lui Câmpeanu s-au desființat saloanele de fete. Fetele au fost repartizate în toată țara la muncă. Era o fată, Joca, repartizată la funicularul de la Uzinele Ferneziu.

Joca era o muncitoare bună şi foarte frumoasă. Într-o zi, mă duc la birou să-mi semneze Câmpeanu nişte bonuri de materiale. În birou era şi Joca, se certa cu Câmpeanu:

– Ce, măi Gheorghe, tu stai cu aia în mână, iar eu împing corfele de la funicular ca să-ți fac ție salar? Tu stai în birou şi-mi tai mie situl?

Văzând cum stă chestia şi ca să nu fiu martor, am luat-o din loc. Am ieşit ca din puşcă cu bonurile nesemnate, mai ales că Joca luase de pe masă o călimară cu cerneală ca să o arunce în capul directorului. Am auzit, din urmă, pe Câmpeanu zicând:

– Prosc, în cur la tine! Prosc în cur la tine!

El nu ştia bine româneşte, cu toate că era roman, dar din cei periculoşi, adică maghiarizați. Aşa am pățit-o cu Câmpeanu.

Am fost repartizat în toată uzina. Începusem să mă familiarizez cu procesul tehnologic al metalurgiei neferoase. Fiind băiat deştept, am fost repartizat şi la rafinarea plumbului. Era secția de elită a uzinei, secția principală. Acolo se făceau dezargintările, dezincările şi extragerea argintului aurifer la cupelare. Mai erau şi distileriile, cuptoarele Humbold, unde se făcea plumbul tare, plumbul cu conținut de stibiu.

Printre alte lucrări, la rafinarea plumbului mai era şi scriptologia. Încheierea foilor de fabricație pe care o făcea numai şefii de secție, Hutira şi Baban. Noi, ceilalți, eram considerați incapabili.

Într-o zi iau o foaie de fabricație şi îi fac încheierea aşa cum trebuia şi îl învăț şi pe Meza Traian. Când a controlat Hutira foaia de fabricație respectivă, a zis că de acum înainte eu să fac încheierea foilor de fabricație. I-am arătat cu mâna «ciuciu, ciuciu», până la urmă a trebuit să le fac. Atât eu, cât şi Meza Traian.

Între muncitori erau şi oameni de omenie, dar mai erau şi chiulangii. Pentru primii aveam loc, le dădeam de lucru în acord şi când lucrarea era gata, erau liberi să plece acasă. Pe atunci nu era colectivizare şi oamenii se grăbeau să ajungă acasă ca să meargă la munca câmpului. Când eram la aglomerare, eram şi la cuptoarele Herschoff şi Telerefon, unde era o murdărie şi un gaz de te îmbătai de cap. La aglomerare cenuşa se transporta în magazie, de unde se ducea cu vagonetul la amestec.

Acolo, când era frig, se punea talpa amestecului jos. Cenuşa era caldă şi unii muncitori, inconştienți, se culcau în ea. Mitigus, Crăciun, Tineghe Vasile şi alții. Degeaba le spuneam că-şi scurtează viața, că nu aveam cui spune. Vorba mea le intra pe o ureche şi le ieşea pe cealaltă. Mulți au plătit cu viața,

pogorându-se în mormânt de timpuriu, pentru că din comoditate nu m-au ascultat.

La cuptorul Herschoff era Popa Nicolae, care are în zilele noastre un băiat ce-i mare ştab pe la partid. Aşa-i de mare comunist, cum sunt eu popă.

Când a fost la putere Partidul Muncitoresc Român, aveam de toate. Chirie nu plăteam la locuinţele care erau ale uzinei. Bilete la staţiunile pentru boli profesionale erau gratuite. Pe piaţă se găseau de toate, pentru toţi, nu chiar ca pe vremea regimului burghezo-moşieresc, dar, totuşi, erau. Îmi vine să râd, pentru că eu ştiam că partidul aplică tactici şi se orientează în aşa fel încât să-şi atingă scopul urmărit.

Mă gândesc la acei muncitori care au fost directori. Alţii scoşi din producţie şi băgaţi la miliţie, alţii la procuratură. În fine. Au fost scoşi din producţie fiindcă erau prosti şi li s-au dat servicii în conducerea locală a aparatului de stat. Ce au făcut unii? Au început să se lege de moşieri, de chiaburi. S-au băgat în ei de i-au năucit. Unii chiaburi, fiind oameni inteligenţi, şi-au trimis odraslele la învăţătură şi au intrat în partid. Au ocupat funcţii în aparatul de stat. Odată, Verdeş Paul mi-a spus:

– Bine, tovarăşe Ganea! De ce am eu pensie aşa de mică? Eu, care am luptat în partid, depunând o activitate politică şi pe urmă au venit alţii şi ne-au dat cu piciorul în cur?

Mi-am adus aminte de inspectorul ing. Ionescu şi de vorbele lui şi de vorbele crainicului de la postul de radio «Donau» şi îmi vine să plâng pentru prostia mea.

– De unde, mama dracului, au ştiut aceia ce va fi în anul 1985 şi până la sfârşit?

Eu l-am lămurit pe Verdeş Paul, zicându-i:

– Te-ai dus la chiaburi şi le-ai făcut rău din cauză că ai fost prost! N-ai avut milă de ei. La rândul lor, nici tovarăşii activişti de mai târziu nu au avut milă de tine. Aşa cum nu ai avut nici tu milă de ei. De aceea ai pensia mică!

Este vineri, 08.11.85. Este ziua Sfinților Arhangheli Mihail şi Gavril. Este onomastica doctorului Ganea Mihai. Afară-i frig, moderat şi plouă. Este ora 16,02. Soția a plecat la cinematograful DACIA, să vadă un film indian, în două serii. Eu stau acasă, cu Adina, şi îmi scriu amintirile. Imediat se va stinge lumina electrică şi vom rămâne în întuneric. Ne cuplăm la lampa cu petrol. Ne-am întors înapoi, că aşa e bine. Mai facem economii, la câțiva kw/oră, care costă 0,65 lei/kw. În schimb, cu 30-40 lei cumperi o lumânare. Lămpi cu petrol sunt. Dar când să capeți petrolul, devine o problemă. Şi, uite aşa, ni se trece viața. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă. Pentru ziua de azi, ajunge. Mâine vine, cu maşina, Mihăiță, la Baia Mare. În 11.11.85 are dezbatere la tribunal pentru divorț, cu nevastă-sa.

E duminică, 10.11.85. Afară-i frig şi înnourat. Soția a plecat la biserică. De dimineață a venit Mihăiță la mine. Mâine urmează să mă duc, ca martor, la procesul de divorț al lor. Mă mustră conştiința că contribui la acest eveniment din viața lui. Hai să povestesc, mai departe, peripețiile vieții mele.

Mihăiță a intrat la şcoală în clasa I. Evenimentele amănunțite nu mi le mai amintesc. Ştiu că i-au fost învățătoare doamna Mureşan şi doamna Ilies. Prima, fata popii Câmpeanu, din Ferneziu. A doua, preoteasa lui popa Ilieş, din Baia Mare. Țin minte că Mihăiță a avut numai zece media generală, la ambele învățătoare.

De la patru ani el citea deja pe ziar. Am scris la radio că fiul meu, Mihăiță, ştie să citească la vârsta de patru ani. Şi ne-au răspuns, cei de la radio, lui Mihăiță, să învețe bine ca să ajungă un copil bun. Despre educația lui, pe vremea aceea, se vorbea numai bine şi eram noi, părinții, în atenția lumii, fără să ştim că mai târziu am să divorțez de mama sa.

O întâmplare tristă.

Manualele şcolare, abecedarul lui Mihăiţă, erau, pe vremea aceea, tipărite, având pe prima pagină portretul regelui Mihai sau Carol. Nu mai ţin minte. Între timp, ne-am mutat în locuinţa unde a stat Drăguţescu, peste drum de dezargintare. Într-o zi, vine Mihăiţă de la şcoală, atunci când cu abolirea monarhiei, şi îmi dă cărţile cu fotografia regelui în mână. Doamna Mureşan primise ordin să distrugă fotografiile regale, însă, dânsa le-a decupat din carte la toţi copiii şi le-a spus să facă ce-o vrea cu ele. Vine copilul, cum zic, de la şcoală. Eu lucram la o sobă de teracotă, cu şamotă. Astupam găurile, că aveam şobolani. Îmi spune băiatul ca doamna învăţătoare le-a rupt şi le-a dat copiilor să le ducă acasă, aşa decupate. Eu, fiind ocupat, am luat pozele de la copil şi le-am pus pe sobă, deasupra, şi mi-am continuat lucrul, cu astuparea găurilor la sobă, pe unde aveau drum şobolanii, uitând cu desăvârşire de această întâmplare, fără să ştiu că mai târziu voi suferi, nevinovat, pentru acest lucru.

– Să ştiţi, stimaţi tovarăşi, care m-aţi persecutat pe nedrept şi nevinovat pentru acest lucru, că aţi făcut-o din prostia voastră, fără să cercetaţi. Aţi dat în mine fără milă, că aşa vă este mintea, de a vedea viaţa prin ochii calului.

După un timp mai îndelungat, la uzină au venit soldaţii. Locuinţa unde am stat a fost transformată în corp de gardă pentru soldaţi. Eu am fost mutat vizavi de dispensar. Locuinţa unde am stat era lângă laborator. S-au făcut unele modificări. S-au scos duşumelele şi s-a turnat ciment. Când muncitorii au desfăcut duşumeaua, la fosta mea cameră, sub duşumea, au găsit fotografiile regelui, ale lui Antonescu şi altele, împachetate într-un ziar «Scânteia». Între muncitorii care erau de faţă, era şi sora lui Fânăţeanu Andrei. Ea era căsătorită cu Tigler, care

era la închisoare, nu ştiu pentru ce. Se zice că ar fi zis:

– Uite un reacţionar care şade liniştit acasă, pe câtă vreme bărbatul meu este la puşcărie.

A luat corpul delict şi l-a predat la Partid.

Eu nu ştiam nimic. Eram de serviciu, la dezargintare.

Şi, numai văd că vine Petriceanu Gabi şi îmi spune:

– Ai grijă, domnule Ganea, că uite ce s-a întâmplat. La locuinţa unde ai stat, s-a găsit într-un ziar fotografia regelui şi a celorlalţi şi Maria lui Fânăţeanu, Maria Tigler, le-a dus la Partid.

După plecare lui Gabi, numai ce văd că vine un tăşcar la mine şi începe, pe departe:

– Ce mai faci, tovarăşe Ganea? Cum mai merge treaba, pe aici? Ce greutăţi, în muncă, mai ai? Etc etc.

Eu i-am răspuns, deodată:

– Tovarăşe, treceţi direct la subiect şi... fără ocolişuri.

– Da. Este vorba de o completare a biografiei dumneavoastră

Ne-am deplasat în birou şi am completat cele ce mi s-au cerut. Am scris adevărul.

– Nu ştiu nimic de provenienţa fotografiilor regale de sub duşumea.

Asta este partea tristă ce mi s-a întâmplat.

Peste ani, vreo 20, mă întâlnesc, într-o zi, cu Fânăţeanu Andrei, fratele tovarăşei Tigler. Eram la plimbare, prin parc. Fânăţeanu era paralizat de un picior şi mergea în cârje şi un baston prin parc. Cu el era şi tovarăşul Herţa Vasile, cel de la CARP – Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, şi, din vorbă, în vorbă, îmi spune:

– Tovarăşe Ganea. Ai fost nevinovat şi bănuit pe nedrept, de către conducerea de partid, în sensul că nu dumneata ai pus fotografiile regale sub duşumea,

ci soția, adică fosta soție, care a fost o reacționară, în sensul că s-a gândit că va veni regele înapoi şi... cine-i ea, să se laude.

Tovarăşul Herța sare, de colo, cu gura:

– Da. Eu eram, din întâmplare, la partid şi am auzit când au spus că dumneata ai fi pus fotografiile sub duşumea.

– De ce, stimați tovarăşi? De ce m-ați dat afară din partid? De ce m-ați pus la lopată? De ce ați avut atâta ură pe mine? Pe mine, care am suferit pentru voi. Pe mine, pe care m-ați scris în cartea voastră neagră nevinovat. Aşa-i că şi dumneavoastră ați chinuit un om nevinovat? Cum rămâne cu fasciştii? Că şi aceia m-au chinuit, zicându-mi că sunt bolşevic şi comunist. Fără să ştiu şi fără să fiu atât de bolşevic şi comunist. V-am aşteptat să veniți la putere, să faceți ordine şi dreptate şi ce ați făcut din mine, la capitolul DREPTATE? M-ați pus la lopată sub comanda foştilor muncitori şi sub comanda foştilor mei colegi de muncă. Unii dintre ei au fost oameni de treabă, cum a fost subinginerul Cerneşteanu Arghir.

– Bravo ție, Arghire. Să trăieşti!

Colegul meu, Oana Dumitru, a fost un porc. Cât priveşte pe Vlasim Mihai, acesta a zis:

– Pune-l acolo, în pizda mă-si, unde-i mai greu.

Ce i-am făcut? De ani de zile putrezeşte în mormânt.

Arghir, la ora actuală, mai trăieşte şi mi-a povestit discuția pe care a avut-o cu acel Vlasim:

– Nu uita, Mihai, că Nicolae Ganea a fost şef de schimb şi nu-l putem pune acolo unde îmi ceri, i-am zis.

– Dumneata ştii cine a contribuit la toate astea? Fosta mea soție, ca să se răzbune pe mine. De ce? Pentru că am divorțat de ea, cu consimțământul ei.

Banc

Dimineața, la slujbă, la cozi. La amiază, post, nu-i haleală. Seara, s-aprinde lumânarea. Nu-i curent.

Astăzi este marți 12.11.85. Afară este înnourat şi plouă. Soția s-a dus la târguit, după mâncare. Eu stau cu Niniricu (Adina) în casă şi scriu. Este ora 16,15. Imediat se va lua lumina. Între 17 – 19 stăm pe întuneric şi aşa ni se trece viața, care şi aşa este scurtă şi ți-o mai scurtează şi semenul tău, OMUL, sub lozinca economiei. Aşa că, imediat se va întuneca, Adina se va culca, iar eu mă voi ruga.

Rugăciunea mea.

Dimineața. În numele tatălui şi a fiului şi a sfântului duh. Amin. Slavă ție Dumnezeul nostru, slavă ție. Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne mântuieşte de cel rău. Că a ta este împărăția şi puterea şi mărirea. În numele tatălui, a fiului şi a sfântului duh. Amin.

Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă, pe mine, păcătosul. Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, mulțumescu-ți ție, Iisus Hristoase, că m-ai sculat din ticălosul meu aşternut.

Ajută-mă, Doamne, să treacă cu bine ziua de astăzi, cu pace şi sănătate, în care să păzesc poruncile tale şi să fac voia ta. Amin.

Când plec de acasă. Doamne, Iisuse Hristoase fiul lui Dumnezeu, binecuvântează plecarea mea şi întoarcerea mea acasă, în sânul familiei. Amin.

Rugăciunea de seară. În numele tatălui şi a fiului şi a sfântului duh. Amin. Slavă ție Dumnezeul nostru. Slavă ție.

Prea sfântă treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne, iartă păcatele noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputințele noastre. Pentru sfânt numele tău. Amin. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte Dumnezeule. Sfinte tare. Sfinte fără de moarte. Miluieşte-ne pe noi.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne mântuieşte de cel rău. Că a ta este împărăția şi puterea şi mărirea. În numele tatălui, a fiului şi a sfântului duh. Acum şi pururea în vecii vecilor. Amin.

Fiul lui Dumnezeu!

Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul. Amin. Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu. Iartă-mi păcatele şi greşelile pe care le-am făcut astăzi înaintea ta. Amin. Binecuvântează-mă în împărăția ta. Nu mă nimici pe mine pentru fărădelegile mele şi învredniceşte-mă, Doamne, să am parte de mila ta şi de viața veşnică. Amin!

Dă Doamne sfârşit creştinesc vieții mele şi răspuns bun la înfricoşata ta judecată. Amin.

Mulțumescu-ți Doamne, pentru toate binefacerile cu care m-ai învrednicit. Să am parte de ele. De asemenea, îți mulțumesc pentru harul tău cel sfânt pe care l-ai revărsat asupra ființei mele, în sensul că mi-ai dat viață până în această clipă. Învredniceşte-mă, Doamne, ca şi din clipa acesta înainte să am parte de harul tău cel sfânt că să-mi dai viață lungă şi fericită cu pace şi sănătate, ca să preamăresc şi să slăvesc numele tău cel sfânt şi să păzesc poruncile tale. Că tu eşti Dumnezeul meu şi ție Slavă înălțăm. Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea, în vecii vecilor. Amin. Pomeneşte Doamne, pe morții mei cei dragi în împărăția ta cea cerească. Pe

fiecare, după numele lor, după cum urmează: Matei şi Cristina, bunicii. Nicolae şi Lucreția, mama şi tata. Costache şi Mița, unchiul şi mătuşa. Gheorghiță şi Mărioara, verişorii mei. George şi Nicuşor, fratele meu şi fiul meu. Peter şi Margareta, socru şi soacra. Şi ceilalți morți dragi. Amin. Şi mă învredniceşte, Doamne, la sfârşitul vieții mele, să am parte de o moarte uşoară, fără suferințe fizice şi fără operații. Să mor cu zâmbetul pe buze, preamărind şi slăvind numele tău cel sfânt, iar despărțirea mea de familie să fie cât mai puțin tristă.

Doamne, iartă-mi păcatele şi greşelile mele, ce le-am făcut înaintea ta, astăzi.

Învredniceşte-mă, Doamne, să am parte în ceasul morții de prezența sfinților îngeri ai tăi, ca să ducă sufletul meu întru împărăția ta cea cerească. Amin.

Revarsă, Doamne, din înălțimea cerurilor, mila ta şi îndurarea ta, asupra sufletului meu. Dă-mi, Doamne, fericirea care vine de la tine, ca să trăiesc ani mulți şi fericiți pe acest pământ, să mă bucur de sănătate şi fericire că să pot să cânt şi să mă închin, să preamăresc şi să slăvesc, în vecii vecilor, numele tău cel sfânt. Amin.

Pogoară, Doamne, pacea ta asupra casei mele asupra celor dragi, asupra făpturilor tale. Că tu eşti creatorul meu, care te-ai jertfit pentru mine, pentru iertarea păcatelor mele.

Nu mă osândi pentru îndrăzneala de a veni înaintea ta, să mă rog. Că iubirea ta de oameni este mai mare decât păcatele noastre şi necuprinsă de mintea omenească.

Binecuvântează pe duşmanii mei, pe aceia care m-au bătut, pe aceia care m-au batjocorit şi dispreţuit, pe aceia care mi-au făcut rău, din prostia lor şi iartă-mă şi pe mine Doamne, că eu sunt mai păcătos decât ei.

Iartă-mi vorbele porcoase şi destrăbălate, iartă-mi bârfele contra aproapelui, precum şi celelalte păcate, multe şi grele. Amin.

Ocroteşte-mă, Doamne, de suferinţele fizice, de oamenii de nimic. Fă, Doamne, să nu aibă putere asupra mea şi asupra casei mele. Amin.

Ocroteşte-mi credinţa. Dă-mi, Doamne, credinţa profundă şi ocroteşte-i pe cei dragi şi îndepărtează pe toţi aceia care îmi tulbură pacea şi liniştea sufletească.

Doamne, m-am născut slab şi cu păcate. Lumea este plină de capcane, de ispite şi de alte răutăţi. Numai tu mă poţi mântui, că tu eşti viaţa, tu eşti fericirea, tu eşti sănătatea, tu eşti nădejdea mea, tu eşti Dumnezeul meu. Amin.

Pogoară duhul tău, cel sfânt şi dătător de viaţă, asupra mea şi mă vindecă de bolile trupului, dar mai ales ale sufletului. Că tu eşti doctorul trupului şi al sufletului şi ţie mărire şi închinăciune îţi înălţăm, tatălui, fiului şi sfântului duh. Amin.

Şi mă învredniceşte, Doamne, cu pace şi sănătate, ca să mă culc în ticălosul meu aşternut. De asemenea, mă învredniceşte ca mâine să mă scol cu pace şi sănătate, din ticălosul meu aşternut, ca să preamăresc şi să slăvesc numele tău cel sfânt. Amin.

Deci, cam în felul acesta mă rog Creatorului şi Dumnezeului meu, domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu. Amin.

Astăzi este duminică. 17.11.85. Este ora 11,21. Afară-i frig şi soare. Un soare cu dinţi. Soţia a plecat la biserică cu Iuţi. Luna trecută am cumpărat un aparat de radio cu pick-up, marca Pacific 3. Am ascultat sfânta liturghie de la Vatican, de la Roma. Are un sunet puternic. Sunt în casă cu Lucian, nepotul meu, şi cu fiica mea, Adina. M-am gândit la omul din parabola cuprinsă în Evanghelia de astăzi şi anume. Este vorba de un om păcătos şi foarte bogat care avea bani, sănătate, multă bogăţie pământească, dar

foarte sărac cu mintea, aşa cum sunt semenii noştri de astăzi, care fac blocuri, acareturi, asupresc oamenii, ca să-i preamărească, atingând apogeul demenței, lipsindu-şi semenii de dreptul de a trăi, fără să se gândească, la fel cum nu s-a gândit nici măgarul de om din sfânta Evanghelie care, în loc să mulțumească lui Dumnezeu pentru câte i le-a dat, s-a apucat să zică: «Bucură-te suflete că ai, din toate bunătățile. Bucură-te şi te veseleşte», dar Dumnezeu i-a zis: «Chiar în noaptea aceasta vei muri şi cui vor rămâne toate bunurile adunate?».

Mă gândesc şi la ai noştri. Oare ei nu sunt muritori? De ce nu dau mâncare la oameni? De ce dacă zici ceva dispari şi nu mai apari? Cine le dă acest drept? Să te speculeze şi să te fure ca-n codru? Să stai în frig, la lampa cu petrol, dar să bați din palme şi să zici că mori de cald. Să zici că eşti fericit când stai cu paltonul pe tine în casă, în frig şi eşti disprețuit de un prost, de un analfabet incompetent, care se joacă şi îți calcă în picioare demnitatea ta de om, pentru că a ajuns într-un post cheie. Cu ce se alege? Cu ce s-a ales bogatul din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Îmi este milă de ei că sunt proşti. Dar prostul este şi periculos atunci când ai căzut pe mâna lui, iar viața ta depinde de el. El nu gândeşte ca omul, ci ca animalul şi gândirea lui este scurtă. Până la vârful nasului.

Ei, dar să continui cu amintirile. Vremea trece fulgerător, iar viața se scurge cu repeziciune. Am 74 de ani. Mă gândesc, adesea, la moarte şi îmi este frică de suferințele fizice. Singura dreptate în lume este ea, moartea.

CAPITOLUL 2.

Ai grijă ce faci !

Acum mă mutasem în altă locuință.

Din lipsă de spațiu, primisem două camere lângă farmacia uzinei. Bucătăria era într-o cameră din podul locuinței. În magazie lucram tâmplărie. Făceam mobilă de bucătărie la Ferneziu şi aveam bani. Cu Viorica şi aici aveam probleme. Se amesteca în comenzile mele şi aveam necazuri. Noroc că oamenii care reprezentau puterea locală în cartierul Ferneziu îmi erau cunoscuți.

Era la birou, la statele de plată, o funcționară. Una Buba, a lui Vimer. Lucra în birou cu Morariu. Şi, din senin, Viorica se agață de biata femeie, cum că ar trăi cu mine. Degeaba am jurat eu pe crucea cea neagră făcută de mine, că tot nu am fost crezut. Şi uite aşa ne chinuiam unul pe celălalt, pentru că m-am însurat cu o femeie care m-a mințit că nu are să fie geloasă.

În curtea în care ne-am mutat mai locuia şi familia lui Baciu. El, domnul Baciu, era chimist, fără facultate terminată. Făcea serviciu la laboratorul uzinei. El era căsătorit cu Nastasia, fata lui Baciu Lupşa de pe Lunci, care era dactilografă la uzină.

În laborator mai lucra şi doamna Cioca, soția inginerului Cioca, care făcea serviciul la secția de acid sulfuric. Ca funcționară, avea pe o fată, cu numele Ioana. Gurile rele spuneau că ing. Cioca îi dă sub coadă Ioanei. Într-o zi, doamna Cioaca a vrut să-l prindă pe bărbat cu Ioana. De tare ce s-a grăbit, a

căzut în pârâul care trecea prin spatele locuinței unde şedeam noi şi a fost scoasă cu poalele în cap. Minte de femeie. Părul lung şi minte scurtă.

Closetul l-am avut în comun. Baciu, fiind regățean, se urca cu picioarele pe closet. Noi şedeam cu fundul pe scaun, ca ardelenii. Într-o zi, îl pândeşte Viorica şi îl prinde cu picioarele cocoțat pe budă. Îi face un scandal, încât, ca să înăbuşe cearta, Nastasia a desfundat cu mâinile closetul.

Prietenii lui Baciu erau domnul şi doamna Cioca. Întrucâtva, pe noi ne țineau la distanță, în special doamna Cioca. Din cauza Vioricăi. Baciu şi Nastasia ne vizitau mereu. În special Nastasia. Era o femeie foarte populară. Şi Baciu. Însă niciodată nu ne-au invitat la ei.

Dintre părțile bune, Viorica avea darul de a se împrieteni cu unele soții ale funcționarilor. De exemplu, doamna Hutira era o femeie foarte rezervată şi mare unguroaică. Viorica, mare româncă, ştia ungureşte şi a reuşit să se împrietenească cu ea şi cu Alis, fata lor. La fel şi cu soția inginerului Butaru, care era fată de popă şi foarte populară. Era foarte bogată, de acasă.

În laborator mai lucra şi chimistul Dragoş, care avea un frate inginer, tot în cadrul uzinei. Soția lui era profesoară de limba română. Împreună cu doamna Butaru veneau la noi, în vizită.

Într-o zi, fiind cald, eram în pielea goală sub pătură. Au venit trei doamne în vizită la Viorica şi nu m-am putut ridica din pat. Fusesem luat prin surprindere.

La rafinarea plumbului, şeful secției era subinginerul Baban Emil. Era un om capabil, dar fățarnic. Te lucra pe la spate. Inginerul Butaru îmi spunea mereu:

– Măi! Să ai grijă că Baban iarăşi ți-a făcut un referat pe care eu l-am rupt.

Ăsta era stilul lui şi al femeii lui. În față te pupa şi în spate te frigea. Când a fost şef de secție era flă-

cău. Odată cu venirea comuniştilor la putere s-a băgat în politică până-n gât şi aşa a avansat, servindu-se de limbă pentru a şterge cururile celor mari care, în fond, nu erau comunişti, aşa cum nu sunt eu popă. Dar ce să-i faci? Unii se nasc cu meseria de lingău de cur în sânge şi îşi întorc chepeneagul după cum bate vântul. Adică, după puterea lumească.

Am întrerupt scrisul din cauză că în casă este frig. Sufăr cu prostata şi am răcit. Caloriferele sunt reci. Stăpânii de astăzi ne țin numai în propagandă şi frig. De mâncare ne dau numai pui tranşați. Ce-i bun se taie pentru boierii de azi. Capul, unghiile şi picioarele se vând la săraci. Boierii de azi sunt proveniți din săracii de ieri. Cruzi, mincinoşi şi fățarnici. Pe o parte îți fură banii zicând că te încălzesc, pe cealaltă parte, te ucid sistematic, cu frigul, cu statul la cozi după mâncare şi alte «fericiri» propagandistice.

Azi este duminică, 24 noiembrie 1985. Afară-i frig. Eu stau în casă cu Adina. Soția este dusă la biserică. Am ascultat slujba de la Vatican în limba română, pe calea undelor scurte. După slujbă, am pus discul cu valsuri vieneze, iar după terminare sunt cu pixul în mână şi scriu.

Deci, după cum am spus, au venit trei doamne în vizită la Viorica. Doamna Dragoş, doamna Butaru şi doamna Oana, sora Magdei Dumitrescu.

Între anii 1946 şi 1952 am început să mă îmbolnăvesc de la plumb – saturnism.

Am lucrat, un timp, la investiții. Acolo am cunoscut pe domnul Drăgan, care s-a căsătorit cu domnişoara Gurski Elena, care mai târziu avea să-mi devină soție în căsătoria a doua. Drăgan era diriginte de şantier. Un om capabil, bun, prietenos. Mai era şi domnul Pop, tot diriginte de şantier. Bun de gură, rău la lucru. Alt diriginte de şantier şi lingău de cur era

Filip. Un om cu secrete, plin de taine, cu care, fie vorba între noi, trebuie să gândeşti bine înainte de a deschide pliscul în fața lui. Dar nu am stat mult. A fost nevoie să întrerup serviciul la investiții şi să mă întorc la rafinarea plumbului. Însă nici aici nu am stat mult. Medicii mi-au recomandat să părăsesc uzina. Am fost mutat la investiții, la Exploatarea Minieră «Petre Gheorghe» de la Săsar.

La investiții, am lucrat în birou cu domnul Iancu şi Dorolti Liviu. Amândoi erau oameni foarte capabili. Lucram la amplificarea cianurației.

Antreprenor era domnul Constandinescu, din Ploieşti. Un om bun.

Am primit locuință în pădure, deasupra minei. Se făcea că locuiam în pădure. Vila arăta ca un castel. În pădure ardeau, pe o rază de 500 m, becuri electrice.

Nici aici nu m-am simțit bine din cauză că la Ferneziu făceam opt ore de serviciu, veneam acasă şi lucram la mobilă. Ceea ce însemna un salar în plus. Pe câtă vreme aici, la Săsar, trebuia să stau toată ziua în birou la dispoziția lui Darolti Liviu. Să-i dictez la documentație, să-i copiez unele lucrări referitoare la amplificarea cianurației. Director era un lăcătuş, Iosif. Inginer şef era Vlacovici, sau cum dracu' îl mai chema.

Văzând eu cum şade treaba, am intervenit să fiu mutat din nou la Ferneziu, din cauză că nu puteam să fac față tot timpul la serviciu şi să pierd o mulțime de bani cu lucrul în timpul meu liber. După multe intervenții, am reuşit să obțin transferul.

M-am întors la rafinarea plumbului.

În 1953, am fost pensionat de boală profesională. Saturnism cronic.

Azi e miercuri, 27.11.85. Ora 18. De la 17 la 19 se ia curentul electric. Stăm pe întuneric. Lămpi de petrol nu se găsesc şi dacă se găsesc sunt descompletate. Petrol, gaz lampant se găseşte numai la zile

mari. La radio şi televiziune se preamăreşte incompetenţa. Oamenii tremură de frig. Trebuie să-ţi sacrifici viaţa ca să se facă economie pentru scopuri industriale. Noi, bătrânii, suferim de boala bătrâneţii, de prostată. Medicamentele ni s-au luat. În spitale îţi trebuie bani ca să-ţi cauţi sănătatea. Dacă nu ai, mori cu zile. Pretutindeni domneşte putregaiul şi egoismul unor oameni faţă de oamenii săraci, care întâmpină greutăţi ca să supravieţuiască. Ce a fost frumos în trecut se dărâmă. Până şi credinţa în Dumnezeu.

Dar, să merg, mai departe, cu amintirile. Mă simt prost şi descurajat. Sunt bolnav şi nu am medicamente ca ce să mă vindec. Xilol, Urotropină, Papaverină, Albastru de metil. Trebuie să suferim şi să dăm banii, pe care nu-i avem, pe medicamente scumpe. Sinerdol, Neoxazol, care de la 8,70 lei, s-a făcut 22,50 lei.

Când erau medicamente, te simţeai bine şi aveai poftă de trăit. Nu ne-au mai rămas decât mila şi îndurarea de la Dumnezeu, că de la oameni, slabă nădejde.

Avem în bloc oameni care nu pot plăti taxele mari, taxele comunale.

Şi, sunt unii, ca familia Glodeanu, care zic:

– Să-i scoată afară şi să-i împuşte, dracului!

De aceea ne bate Dumnezeu şi suntem aşa cum suntem, şi merităm.

Cât priveşte viaţa dusă cu Viorica, ea mergea înainte. A început să activeze în UFDR – Uniunea Femeilor Democrate din România. Pentru activitatea depusă, a fost premiată cu o maşină de tocat carne. Se mândrea cu această distinctă premiere, mergând orbeşte cu distrugerea mea şi a familiei. A intrat în câmpul muncii pe chestia asta. La OCL, produse industriale la un debit de tutun, de pe strada Griviţa, din Baia Mare.

În anul 1953, am fost pensionat de boală profesională, saturnism cronic, gradul II. Pensia fiind mică, a trebuit să lucrez.

În anul 1948 am fost verificat politic şi am devenit membru al Partidului Muncitoresc Român. Fiind membru, am fost ajutat de către PMR şi am găsit serviciu la Trustul Minier la secția de investiții din cadrul Explorării Miniere.

Şeful serviciului Explorări Miniere era domnul Georgescu. Un bărbat urât, dar foarte bun şi capabil. Am lucrat, un timp, acolo.

Într-o zi, a venit după mine tovarăşul şef de cadre de la fabrica de marmeladă, I.I.S. Agrofruct, Baia Mare, cu ordinul de transfer de la Explorări la Agrofruct în calitate de şef serviciu muncă şi salarii. M-am bucurat şi m-am prezentat la I.I.S. Agrofruct în anul 1953, unde am luat în primire serviciul respectiv de doamna Georgescu, soția şefului meu de la investiții din cadrul Explorări Miniere.

Era o femeie frumoasă, tânără, blondă, dar îi cam mirosea gura. În timp ce luam în primire serviciul, se tot apropia de mine să-mi vorbească. Eu mă distanțam din cauză că-i mirosea gura. Ca normator l-am avut pe Săsăran Florian.

Am luat acest serviciu în primire. Muncă şi salarii era un serviciu nu tocmai uşor. Greutatea consta i aceea că nu cunoşteam colecția de legi. Lucram cu două fonduri. Fondul scriptic şi fondul nescriptic. Salar, 542,5o lei, în anul 1953.

Director era tovarăşul Reiz Mihai, de meserie pantofar. Ing. şef era Nistor. Între anii 1953-1956 s-au perindat la şefie ing. Vasilescu, ing. Popovici, un băiat timid şi curvar. A mai fost într-un timp şi ing. Totila. Mai erau trei băieți cu şcoala profesională alimentară, Anghel Petru, Marinescu Ioan şi Florescu. Florescu, pe urmă, a plecat fiind detaşat la Fabrica de Conserve din Râureni. Contabil şef era domnul Mendioschi. La serviciul Planificare era doamna Stifler. O femeie capabilă. La contabilitate lucra Pall

Emeric şi Gamenti Margareta. O femeie capabilă şi foarte ordonată. La atelierul Mecanic era mecanic şef Kemk Carol. Şeful Cadrelor era Dietric Wilhem. Precis nu ştiu, dar era om de comitet.

Şi, acum, să-i caracterizez pe fiecare după părerea mea şi după contactele avute cu ei în timpul serviciului.

Reiz Mihai, cum am spus, era pantofar. Fost patron. Un om bun, cel puțin eu cu părerea asta am rămas. Dar, mai târziu, ştie dracu' ce fel de om era sau a fost?

După un timp a venit un activist de la Comitetul Orăşenesc de Partid şi m-a ales Secretarul Organizației de Bază a IIS Agrofruct. Abia atunci am ştiut de ce am fost mutat de la Explorări la Agrofruct. Cu scopul ca să ia ființă şi în această întreprindere o organizație de partid. De aceea m-au ales pe mine secretar, că nu aveau pe cine. Erau numai doi membri de partid şi trebuiau cel puțin trei.

După mine, directorul Reiz era un om abil şi prudent. Îi plăcea mai mult să şadă pe la Centrele de Colectare şi Achiziții. Cum s-ar zice, îi plăcea munca de teren.

Aveam centre de pulpare şi achiziții la Benesat, Şomcuta Mare, Baia Mare, Seini, Sighet, Turt, Breb. Până-i lumea, nu era acasă.

Mai târziu a venit un tovarăş de la securitate şi m-a pus Şeful Biroului Secret. Aşa că m-am trezit cu o mulțime de funcții şi de obligații la care mai târziu nu am putut face față. De exemplu, şeful Muncă şi Salarii, şeful Biroului Secret. Trebuia să întocmesc statele de plată cu fondul nescriptic, precum şi alte lucrări diverse. În afară de asta mai mergeam după achiziții în toată țara. La Vatra Dornei după material de lădițe. La Arad după zahăr. La Frasin după material de lădițe pentru marmeladă.

Mergeam la şedințele de partid la comitetul orăşenesc PMR şi alte obligații pe care le voi descrie aşa cum mi le amintesc.

Acum să mă ocup de directorul Reiz. S-a întâmplat că multe matrapazlâcuri au avut loc în special la centrul de la Şomncuta Mare. Aici responsabil era Weinbergher. Tot acolo lucra şi Belbe Livia, responsabilă cu problemele sindicale. Ăsta ştie dracu' ce a făcut, că mai târziu, după ce eu am plecat, a făcut şi pârnaie.

Al dracului mai era centrul de la Şomncuta. Săraca Livia. A căzut în capcană, pe câtă vreme directorul a ieşit basma curată.

La partid, primul secretar de la Comitetul Orăşenesc îmi trasă sarcini de a controla, pe linie politică, toate centrele de pulpare şi achiziții. De asemenea, să-l iau la răspundere pe directorul Reiz despre cele constatate pe linie de partid şi să raportez Comitetului Orăşenesc PRM cele constatate de mine. Şi directorul Reiz primea sarcina de la Comitetul Orăşenesc PRM să mă ia de guler dacă nu mă achit de sarcinile de serviciu, atât pe linie profesională, cât şi pe linie politică.

Din discuțiile avute cu tovarăşul director Reiz Mihai şi fiind un om deştept, mi-am dat seama de rolul ce-l aveam la Agrofruct. Acela de a ne spiona reciproc şi de a raporta celor care trăgeau sforile. Adică Comitetului Orăşenesc al Partidului Muncitoresc Român.

Îmi era greu cu atâtea funcții. Întocmirea statelor de plată, prestarea serviciului de muncă şi salarii, întocmirea centralizatorului pentru bancă, întocmirea statelor de plată din fond nescriptic, munca politică şi întocmirea situațiilor de partid, încasarea cotizațiilor, vărsarea cotizațiilor la CEC, participarea la şedințele de partid în cadrul Organizației de bază, şedințe la Comitetul orăşenesc, instruirea secretarilor organizațiilor de bază, atragerea în partid a noilor membrii, corespondența cu biroul secret, deplasări în toată țara, pentru repartiția de cărbune de la Vulcan,

material de lădițe pentru marmeladă, trebuia să te duci personal după repartiții.

Greul venea la sfârşitul lunii, când mai aveam şi unele statistici de făcut şi de înaintat la Ministerul Industriei Alimentare prin curier, care de multe ori eram chiar eu.

Pe atunci nu era economie. Încă nu apăruseră boierii de azi. Avionul, trenul, cazarea, hrana ți le plăteau fără să fie vorba de economie. Era vorba de soarta unei întreprinderi. Era vorba de a se crea condiții ca să meargă din plin. Să se producă cât mai multe bunuri de larg consum, de calitate şi cantitate corespunzătoare. Nu să se frâneze, ca azi, mersul întreprinderii pentru economie. Era şi atunci economie, dar o economie inteligentă, fără să pericliteze viața celui mai mare capital, care mi se pare că-i omul. Acest capital se compune din bătrâni, copii, tinerii, băieți şi fete. Hrană pentru om, hrană pentru animale şi toate cele necesare pentru asigurarea unui trai modest şi fericit.

Astăzi, omul este scos afară din locuința statului. Trăieşte cu frica în sân, aşteptând ziua când va fi dat afară pe motivul că nu poate plăti taxele şi, dacă mai încerci să mai lucrezi ceva în particular, ca să supraviețuieşti, vine fiscul şi-ți pune mâna în gât şi te obligă să trăieşti în mizerie şi să-ți blestemi ziua în care te-ai născut şi pe cel care nu te lasă să trăieşti. OMUL, nu Dumnezeu.

Dar să revin la subiect şi să nu mai bat câmpii, că-i mult de povestit şi timpul este măsurat de către bunul Dumnezeu.

Azi este duminică, 01.12.1985. Este ora 18. De la ora 17 curentul electric a fost luat. Tocmai mergea pickup-ul cu discul Narghita. Când era mai frumos, s-a întrerupt curentul. De necaz soția a plecat cu fratele ei la cafenea. Să bea câte o cafeluță pentru calmarea nervilor. Citesc *Victoria neînaripată* a lui Radu Tudoran. Câte evenimente politice pe care le-am

trăit. Cu partidul legionar, cu Hitler. Venirea lui la putere. Asasinarea lui Armand Călinescu, asasinarea lui I.G. Duca, în gară la Sinaia. Şi alte evenimente.

Cu toate frământările din trecut, nu-mi amintesc să fi stat la coadă ca astăzi, după mâncare şi cele necesare vieţii. Este drept ca suprafaţa ţării s-a micşorat şi populaţia a crescut cu aproape 90%, mai mult decât pe timpul când era România Mare. Dar eu cred că domnii şi tovarăşii noştri, dacă ar crede în Dumnezeu şi ar avea milă de aproapele lor, am putea trăi mai bine. După părerea mea ateiştii sunt mai nemiloşi cu semenii lor. Şi dacă ar gândi, în timp ce chinuiesc pe cel sărac, că sunt muritori şi vine ziua când îi va duce dracul şi le rămân acareturile cumpărate din furtişaguri şi necinste şi vor muri în deznădejde, cu blestemul oamenilor jefuiţi şi asupriţi pe buze.

În perioada 1953-1956, timp în care am fost la I.I.S. Agrofruct, era obiceiul ca în fiecare an să se facă un banchet cu ocazia sfârşitului de an. Se făcea un banchet pe cinste. Luau parte toţi directorii de întreprinderi, inginerii şefi, preşedinţii de sindicat de la toate întreprinderile şi fabricile de conserve din ţară. Mai luau parte şi secretarii organizaţilor de bază de la toate întreprinderile. Pe atunci era la Ministerul Industriei Alimentare tovarăşul Ministru Diaconescu. Mai erau încă doi miniştri adjuncţi. Mi se pare că îi chema Covalski şi Teodoru. Nu sunt sigur. La departamentul Conserve era tovarăşul inginer Caprău, şeful meu, iar la Planificare, în cadrul ministerului, era tovarăşul Căluţ.

Şi, cum spuneam, petreceam pe cinste, aproape 48 de ore şi mai bine, cu dus-întors cu trenul. Hotel pentru cazare, program artistic, seara banchet. Mâncare, băutură, cântece, dansuri, făceam cunoştinţă unii cu alţii.

Tot umblând la fabricile de conserve, am început să fiu cunoscut. Mergeam la Valea lui Mihai, la

fabrica de conserve «Aroovit», la fabrica de conserve de la Dej, unde eram cunoscut de către conducerea întreprinderii. Aici era mecanic şef domnul Bena Ioan, fost coleg de muncă de la Roşia Montana. Mă cunoşteau şi muncitoarele şi unii muncitori. Mai erau, pe atunci, întreprinderile de conservă de la Răureni, Zogna Vădeni, Valea Roşie, Olteniţa. Olteniţa fiind oraşul meu natal.

Nu îmi amintesc bine unde era petrecerea. Ştiu că era aproape de fostul palat regal. Odată, m-am îmbătat ca un porc şi am ieşit afară ca să borăsc, chiar în ghereta unde pe timpuri făceau ofiţerii de gardă la palatul regal din Calea Victoriei.

Azi este luni, 02.12.1985. Este ora 17,14.

De dimineaţă şi până la ora 12 au stat la noi doamnele Rusu şi Gaspar. Printre discuţiile avute, doamna Rusu ne-a povestit că vineri, 29.11.85, ducându-se pe la „Dalia", a stat la rând la carne. Stând la coadă, a venit un ţigan să cumpere carne. Femeia ţiganului stătea la coadă şi cumpărase o pungă cu pulpe de pasăre. Mai erau şi pungi cu pui tranşaţi. Ţiganul s-a dus lângă femeie să cumpere şi el o pungă cu pui tranşaţi. Lumea a strigat la el, ca să stea la coadă. Ţiganul le-a răspuns că este femeia lui la coadă şi cu asta vânzătoarea l-a servit. A luat ţiganul pungile şi a ieşit afară cu femeia. La uşă s-a oprit în loc şi a zis:

– Să dea Dumnezeu să mai trăiască tovarăşul preşedinte încă 50 de ani, să tot staţi la coadă!

Şi a pronunţat numele preşedintelui.

Lumea a început să râdă, iar ţiganul a plecat.

Anul trecut, spunea doamna Gaşpar Eva, călătorea cu trenul de la Baia Mare la Reşita în compartiment cu două femei care erau din Satu Mare. Una povestea cum la Satu Mare, când s-a dat carne de porc, o femeie, care avea trei copii închişi în casă, de supărare că era coada lungă, a vorbit ceva în plus,

politic, şi imediat a fost dusă şi nu s-a mai auzit nimic de ea.

Cu privire la banchetul la care am petrecut, țin minte că ne-am distrat bine. Asta după discuțiile avute asupra dărilor de seamă ale întreprinderilor. Discuții şi luări de cuvânt din partea tovarăşilor directori asupra producției. Luau cuvântul inginerii şefi, secretarii organizațiilor de bază PMR, pe linie politică. Era un moment impresionant şi mă simțeam mândru că am avut această cinste să iau şi eu parte la această adunare a bilanțului anual al fabricilor de conserve din țară.

Rămâneai impresionat în fața celor trei miniştrii care stăteau la masa de onoare şi în fața cărora trebuia să faci darea de seamă asupra producției, asupra cheltuielilor fondurilor. Discuții pe linie sindicală. Discuții pe linie politică, a secretarilor de partid. Şedeam pe scaun lângă tovarăşul director Reiz Mihai. După dările de seamă a ministerului au urmat discuțiile amintite mai sus.

Directorul Reiz Mihai îmi şopteşte la ureche să mă înscriu şi eu la cuvânt. Eu nu eram pregătit. Eram, vorba aceea, clei şi tufă de Veneția. Îi spun că nu sunt pregătit. El, nu, să mă înscriu. Şi m-am înscris. La masa prezidiului erau cei trei miniştri. Era şi directorul general, ing. Popescu şi mai era un inginer cu Popescu şi alții din conducerea ministerului, pe care eu i-am uitat. Şi când discuțiile se desfăşurau mai cu foc, numai ce aud pe ing. Popescu:

– Are cuvântul tovarăşul... şi urmează tovarăşul Ganea Nicolae!

Fac o paranteză.

Vina că eu nu eram pregătit o purta, în cea mai mare parte, directorul Reiz Mihai. Din cauză că se țineau şedințele de producție fără participarea secretarului de partid. Eram sistematic evitat. Pe atunci membrii de partid erau considerați de către nemembri

ca fiind oameni neserioşi. Asta este părerea mea. Fără să am o certitudine. Atunci, de ce am fost evitat?

Mai târziu am auzit că sunt un om simplu, un tâmplar care nu se pricepe la marmeladă. Când am început să fac situații la maşina de scris şi-au schimbat părerea despre mine. E drept că am făcut o şcoală echivalentă cu cea de subingineri de pe atunci şi am făcut şi tâmplărie, dar m-am reprofilat în metalurgie. Am lucrat la investiții şi, fiind deştept, m-am descurcat.

Se ştie că în trecut meseriaşii, ucenicii, erau desconsiderați, şcolile profesionale erau şi ele desconsiderate şi chiar noi eram desconsiderați. Numai cei cu licee teoretice, bacalaureații, erau considerați şi ne priveau de sus şi-şi dădeau ifose.

Partidul Comunist Român, pentru care eu am avut un profund respect, a ridicat şcolile noastre la un rang superior şi le-a pus acolo unde le este locul, adică a făcut dreptate. Acest lucru l-am mai spus. Noi în şcoală aveam o programă analitică multilaterală. Învățam de toate. Meserie, carte. Puteai să fii funcționar, desenator tehnic.

Funcționarii tehnici s-au achitat cu cinste de sarcinile de serviciu în regimul nostru, acolo unde au fost puşi ca ingineri, şefi de secții, şefi de secții la rafinarea aurului. Postul de inginer pe care l-a ocupat colegul meu Radu Florian, maeştri în învățământ. Am mai spus. Profesorul nostru de matematici, ing. Ioan Marin, nu-ți dădea diploma de absolvire dacă nu corespundeai. Din 42, am terminat 11 elevi. Eu printre cei din urmă, cu media şase. Cea mai mare medie a fost opt. Am mai spus-o şi îmi place să o repet.

Am urmat la cuvânt şi am spus, printre altele, că planul de producție al fabricii trebuie să fie defalcat pe luni, pe zile şi comunicat muncitorilor pe ramuri de producție. Pe linie politică, am adus la cunoştința ministerului că suntem o organizație nouă şi ne-am luat angajamentul că vom duce muncă de

lămurire în rândul membrilor de partid pentru a-i atrage în partid şi pe alții.

Directorul Reiz îmi şopteşte, după ce m-am aşezat pe scaun, că am vorbit prost, că planul se cunoaşte de către muncitori şi el nu-i de vină dacă eu nu-l cunosc. Cui să spun că eram evitat şi trimis pe teren sau la şedințele comitetului orăşenesc de partid. Pe linie profesională trebuia să-mi câştig pâinea. Şeful contabil mă tachina că eu mă țin numai de politică şi nu de serviciu. Mă simțeam singur şi am observat că toți îmi erau ostili, dar se comportau față de mine cu o amabilitate falsă.

Eram singur şi nu aveam cui să-i spun.

Veneau tovarăşii activişti, mai scăpam câte o vorbă, dar vorba aceea, pe o ureche intră, iar pe cealaltă ieşea. Şeful contabil îmi cerea situațiile spunându-mi că pentru asta sunt plătit şi nu pentru politică.

Când mă aşezam să fac situațiile pe linie de serviciu, venea inspectorul de state de la Secția Financiară. Hai la verificare. Când eram verificat mai cu foc, veneau de la securitate. Cu problemele de la Biroul Secret. Îl lăsam pe tovarăşul inspector şi mergeam în Biroul Organizației de Bază. Nu trecea mult că venea după mine să vin la telefon, că mă caută de la Comitetul Orăşenesc de Partid, PMR. Luam receptorul în mână şi imediat mi se comunica să merg la o şedință «fulger».

Trăgeau toți de mine, din cauză că nu erau cadre şi trebuia să le fac pe toate, în timp ce pe directorul Reiz Mihai îl durea în p..a. Pleca pe la centre în control cu inginerul şef. Dacă astăzi l-ar întreba pe Reiz Mihai cineva despre Ganea, ar răspunde:

– A fost necorespunzător! N-a ştiut să se descurce!

Ar ocoli adevărul. Sunt om bătrân şi vreau să-mi povestesc viața sub jurământ că ceea ce spun este adevărat. Cu excepția unor evenimente pe care,

parțial, le-am uitat, în amănunt. Ceva de mică sau fără nici o importanță.

Azi este marți, 03.12.85. Afară-i frig, cu lapoviță. Este ora 18,15. Am stat pe întuneric de la ora 16 la 18,15, când a venit lumina. Am luat caietul şi am început să scriu. Aşa o ducem. Când cu lumină, când pe întuneric. «Epoca luminii». Aşa ni se trece viața. Aşteptăm să apară o lume mai dreaptă. O lume mai bună. Până atunci se va continua cu adevărul mistificat şi mizeria transformată în bunăstare.

Cât priveşte pe Reiz Mihai, el era divorțat de femeie. Ducându-se la băi, a cunoscut o femeie, comunistă ca şi el. Şi s-au căsătorit. După cum spunea, a verificat-o. Femeia avea o fată şi cântărea 75 kg.

Între timp, tovarăşul Dietric a fost mutat de la cadre la întreprinderea «Talpa». Era şi el, Şuster, cizmar ca Reiz Mihai. În locul lui a venit Szolontay. Celălalt nume l-am uitat.

Bătrânul Szolontay era un om care mă verificase şi îl cunoşteam. Era un om care se îndoia încotro bătea vântul. Nu puteai să pui bază pe vorbele lui.

Reiz Mihai a stat de vorbă cu mine despre religie. Făcea pe ateul. Ponegrea, fără neruşinare, pe sfinți şi pe Maica Domnului. L-am combătut, dar n-am avut pe cine. Vorbea animalul din el şi l-am compătimit când am înțeles că făcea pe ateistul. Dar cred că era ateist. Mintea lor este până la vârful nasului. Când i-am spus lui Szolontay despre discuția avută cu Reiz Mihai despre religie, mi-a spus că partidul nu te opreşte să crezi sau să nu crezi în Dumnezeu. Aiurea, mi-am zis în gând. Iarăşi mistificarea adevărului. Este una din tacticele partidului.

Într-o zi, directorul Reiz Mihai îmi spune să mă prezint la Cadrele Partidului de la Comitetul Orăşenesc de Partid, PMR. Îmi spune:

– Ai grijă ce faci! Te aşteaptă un viitor mai bun şi urmează să fii trecut într-o funcție mai mare, pe linie politică. Vei pleca la Şcoala de partid.

M-am prezentat la Cadre şi după o discuție cu ocolişuri avută cu şeful de Cadre ale Partidului, îmi spune să scriu răspunsul la două întrebări:

– Cum văd eu lumea de azi, pe linie politică, şi:

– Dacă mai cred în Dumnezeu la ora actuală, în calitate de membru de partid.

Am scris următoarele:

– Lumea de azi este la fel ca cea de ieri. Oamenii umblă după dreptate, dar dreptate nu există din cauză că oamenilor, omenirii nu-i place dreptatea. Şi:

– Cred în Dumnezeu, prin faptul că el există, iar ştiința omenească este neputincioasă ca se poată dovedi inexistența lui Dumnezeu.

Când m-am întors la Agrofruct, Reiz era în curte. M-a întrebat de ce am fost chemat şi i-am spus adevărul. S-a supărat şi mi-a spus să-mi iau adio de la Şcoala de Partid.

În anul 1954, mi se pare că a fost Festivalul Internațional al Tineretului. În acest scop fabrica a primit nişte ambalaje frumoase, cu capac de metal, care se închideau şi se deschideau automat. În ele se puneau diferite dulcețuri şi gemuri făcute special pentru această mare manifestație politică. Era un du-te vino de camioane care transportau fructe de la centrele de recoltare la fabrică şi borcane pline cu bunuri fabricate.

Moartea cumetrei Iedaran Cornelia, Nella.

Azi este miercuri. 04.12.85. A fost o zi călduță. Soția a cumpărat ziarul «Pentru Socialism». La rubrica decese am văzut un anunț mortuar. Era vorba de un elev, Iedaran Vasile din clasa a VI-a C de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr.6. M-am dus cu ziarul în buzunar la Şcoala nr.6 să văd cine-i elevul acela. Numele coincidea cu al băiatului pe care l-a botezat soția mea. În anunț scria despre colectivul clasei a

VI-a C. În realitate murise mama elevului. Adică cumătra noastră, Iedaran Cornelia. Nella.

Verificând la fața locului, m-am dus la familia Iedaran acasă unde, într-adevăr, era cumătra decedată. Am găsit acasă pe cumătrul Vasile, soțul lui Nellei, pe Geta cu bărbatul său, fiica şi ginerele cumetrei.

Azi, 04.12.85. Orele 13. Am luat parte la slujba de înmormântare. De față, doi preoți, cumătrul Vasile şi atât. Geta, Ica şi ginerele nu au luat parte la înmormântare şi nici copilul, elevul din clasa VI-a, nu a luat parte la serviciile funerare. Totuşi, la oficierea slujbei a luat parte şi colectivul de elevi din clasa a VI-a C, de la Şcoala nr.6. Biata cumătra. A suferit mult. Bătută şi batjocorită de soțul ei, Iedaran Vasile.

– Dormi în pace, dragă Nella. Dumnezeu să te odihnească în împărăția sa cerească!

Pe copii nu i-am văzut luând parte la înmormântarea mamei lor, ci numai soțul şi neamurile.

Într-o zi, vine directorul Reiz Mihai şi îmi spune că a primit de la Ministerul Industriei Alimentare o notă telefonică, prin care ni s-a aprobat suplimentarea fondului nescriptic şi că şoferii pot să facă ore suplimentare, ziua şi noaptea. Că se vor plăti toate orele, indiferent de numărul lor.

Azi, 05.12.85. Este ajunul de Sfântul Nicolae. Copiii aşteaptă de la părinți cadourile. Să le pună ceva în ghetuțe. Părinții sunt disperați că nu au bani ca să le cumpere. Cu cei mari te mai descurci. Dar ce te faci cu cei mici? Ei ştiu că Moş Nicolae este un bătrân, cu barbă lungă până la brâu, cu privirea blândă şi zboară, fără aripi, intră pe fereastră şi lasă în ghetele lor câte un cadou. Pe soția mea am întrebat-o:

– Ce-ți aduce Moş Nicolae? Mi-a răspuns:

– O p..ă mare. A plecat în oraş cu Silvia să facă rost de ceva cadouri.

Azi noapte, la orele 02, Niculina a născut un băiat. A trecut prin clipe grele. A fost alături cu moartea. Lăudat să fie Domnul nostru, Iisus Hristos, care a scăpat-o de la moarte. Amin.

Cu privire la înmormântarea cumetrei Iedaran Cornelia, Nella. Au fost de față şi copiii. Silvia Biro zice, dar eu nu i-am văzut. E drept, nu am stat până s-a terminat slujba.

Pentru fabricarea dulcețurilor şi a gemurilor din căpşuni şi zmeură, camioanele mergeau, unul după altul, cărând şi transportând materia primă şi produsele finite destinate Festivalului Tineretului.

Datorită Bunului Dumnezeu, care nu m-a părăsit în acele clipe de grea cumpănă, ce-mi vine mie în gând, să iau legătura cu Bucureştiul şi să raportez, plin de mulțumire, că treaba merge strună şi toate merg cum trebuie. Treburile cu privire la produsele fabricii pentru Festivalul Tineretului. Mi se pare că era în anul 1953-54, la puțin timp după ce luasem în primire serviciul Muncă şi Salarii.

Fiind un serviciu de elită şi cu mare răspundere, ceilalți funcționari din birou nu vedeau cu ochi buni ca eu să lucrez acolo. Tăceau din gură şi urmăreau, probabil, să mă bage la apă. Eu, fiind un om deştept şi prudent, după o săptămână m-am dus la bancă să mi se dea bani pentru fondul nescriptic. Adică să-l suplimenteze. Cei de la bancă au râs, mi-au cerut aprobarea de la forul tutelar, aprobarea ministrului.

Le-am arătat nota telefonică. Mi-au răspuns că pe note telefonice nu se dau bani şi să mă şterg cu ea la cur. Fiind nou şi necunoscând hunsuşeagurile scriptologice, tovarăşii din birou nu mi-au spus, lăsându-mă de capul meu. La fel şi şeful contabil n-a suflat o vorbă. Erau vreo 80 mii de lei ce trebuia să-i primesc pentru suplimentarea fondului nescriptic.

Am luat telefonul şi am raportat la Bucureşti, tovarăşului Caprău, şeful meu din cadrul ministerului

mi-a spus, când i-am pomenit de nota telefonică, că am depăşit fondul nescriptic pe baza notei. Să bag mâna în buzunar şi să scot banii.

Imediat în ziua următoare am decolat cu avionul de la aeroportul Recea şi la orele 9 am fost la Băneasa, în Bucureşti. Pe la orele 10 am intrat în minister, la departamentul Conserve. După un schimb de cuvinte între mine şi Caprău, din care am înțeles că sunt aranjat pentru puşcărie, m-am dus la tovarăşul director general, ing. Popescu. I-am spus tărăşenia şi i-am arătat nota telefonică. La fel ca tovarăşul Caprău, directorul general mi-a spus că mă priveşte. Că ei nu au de unde să-mi dea bani.

În timpul discuțiilor, apare tovarăşul ministru Diaconescu. Auzind, mi-a luat apărarea şi a zis:

– Băiatul nu a cheltuit banii pentru el! Trebuie să-i dați hârtie către banca din Baia Mare!

Directorul general, ing. Popescu, nu, că nu are de unde.

Dar s-a rezolvat. S-a a luat de la alte întreprinderi şi mi-a dat suma. Mi-a dat hârtie la mână pentru Banca Republicii Populare Române, să scot banii şi să plătesc şoferii care au efectuat ore suplimentare.

Bucuros de reuşită, am mai stat două zile în Bucureşti, că aveam unde sta. M-am distrat şi m-am întors la Baia Mare cu trenul personal, neavând motive să mă grăbesc.

În fine, a trecut Festivalul. Eu tot cu fondul nescriptic aveam de lucru. Citind colecția de legi, am descoperit prostia mea. Primeam trimestrial planul forțelor de muncă de la minister. Pe hârtie scria numărul mediu de muncitori, fond de salarii scriptic «x», fondul nescriptic, productivitatea muncii şi dracu' le mai ştie pe toate, că le-am uitat. Aveam nevoie de mână de lucru, dar eram legat de mâini că nu puteam depăşi fondul de salar. Era puşcărie. Şi, totuşi, mereu angajam 3-4 muncitori în plus. Asta din cauză că unii mai erau pe foaie de boală. Aveam un fond, CAR.

Îmi plăcea, după ce învățasem să fac statele de plată cu fond nescriptic, să nu mai pun şoferii la ore suplimentare, ci că au spălat saci, au stivuit butoaie sau alte lucrări care se încadrau la fondul nescriptic. Când m-am dus la Bucureşti, am fost lăudat de şeful meu, Caprău, şi mi-a spus că voieşte conducerea să mă schimbe de acolo.

În locul meu l-a angajat pe Mănescu Matei. Acesta era un bețiv. A delapidat 3000 lei şi l-au băgat la închisoare.

Eu am primit serviciu la Investiții. Tot în cadrul I.I.S. Agrofruct, unde pregătirea mea corespundea postului, ca diriginte de şantier. Salariul era de 725 lei, față de 542,50 cât aveam ca şef serviciu Muncă şi Salarii.

CAPITOLUL 3.

În frig şi întuneric

Azi este duminică. 08.12.85. Este înnourat şi mă supără prostata. Mă simt bolnav.

Am văzut fragmente din filmul *Ştefan cel Mare*. Un film educativ pentru generația tânără de astăzi. Un film educativ incomplet, dar bun. Evocă faptele de vitejie ale românilor moldoveni pentru care urmaşii urmaşilor de azi îndură restricții şi din cauza situației geografice unde aflăm. Ştefan cel Mare a învins pentru că a fost în mijlocul poporului şi alături de popor. La bine şi la rău. Unii dintre urmaşi au luat-o razna uitând că fac parte din acest popor care, în trecut, s-a acoperit de glorie. Ştefan cel Mare era iubit de popor. Lupta în fața oştirii şi aducea mulțumiri lui Dumnezeu pentru biruințele avute. Oare şi pe vremea aceea erau cozi la cele necesare vieții? Existau oare restricții? De ce toate acestea astăzi? De ce? Şi pentru ce?

Directorul Reiz Mihai a adus-o prin transfer pe tovarăşa Plop Alexandrina. Gurile rele spuneau că-i cam rea de muscă. Îi place să fie curtata de mai mulți bărbați. A fost adusă de la Combinatul Chimic. Şi tot gurile rele spuneau că-i amanta lui Reiz Mihai.

Este joi. 12.12.85. Ziua de plată a pensiilor la cei cu litera A.

Ieri am fost bolnav. Din cauza frigului care era în apartament. Doamne, oare de ce suntem chinuiți de nişte oameni fără Dumnezeu? Oameni grupați în

jurul «Incompetenței» care execută fără discernământ ordinele şi directivele unui «Incompetent». Un muritor printre muritori. Deosebirea este că a atins apogeul demenței. Macină totul în cale, lăsând în urmă numai «PROSTIA» pentru generațiile viitoare.

Luni, 09.12.85. S-a pronunțat sentința de divorț pentru dr. Ganea Mihai, fiul meu, şi soția sa. Pe motive de alcoolism şi alte fapte urâte săvârşite din vina ambelor părți.

Când mă doare prostata, din cauza frigului şi a mizeriei, mă rog Bunului Dumnezeu, Bunului Domn Iisus Hristos, să mă ia la el. Să-i risipească în cele patru vânturi pe cei care ne iau medicamentele, ca să nu ne putem trata. Dacă vrei să te tratezi, trebuie să dai bani celor care încalcă jurământul lui Hipocrate şi pretind pentru serviciile ce trebuie să ți le facă, fiind plătiți de stat, bani în plic.

Ca om, Plop Alexandrina era sociabilă şi pe linie profesională foarte capabilă. Pregătirea ei de bază în perioada 1953-1956 era de cinci clase elementare. A lucrat ca dactilografă şi casieră, iar pe statele de plată era trecută funcționară la magazie.

Cât priveşte activitatea ei în serviciu? La început bună. Mai târziu, mai puțin bună. Asta din cauză că tovarăşa Plop Alexandrina era bună la suflet şi te lecuia, în calitate de sex opus, de toate neajunsurile trupeşti şi sufleteşti. Pe linie de iubire fizică şi în orice împrejurare când aveai nevoie, te făcea fericit.

Soția mea, Viorica, făcea vizite inopinate la Agrofruct. Umbla ca la ea acasă. Fără nici o ruşine.

Când erau sărbătorile naționale, ca 1 Mai, 23 August, în întreprindere, pe lângă paznicii care erau de serviciu, mai era şi pază dublă, iar la telefon făcea de serviciu câte o femeie. Noaptea trebuia să fac inspecție la fabrică şi la depozit. Viorica se îmbrăca în costum bărbătesc şi mă pândea pe calea ferată, care

pe atunci era în incinta fabricii. De acolo se vedea ca-n palmă în curtea fabricii. Nu era economie de curent ca azi, iar omul era cel mai de preț capital, cum spun lozincile mincinoase de azi, când se sfâşie unii pe alții ca fiarele.

E sâmbătă. 14.12.85. Afară-i frig şi timp ploios. Este ora 18,35. De la ora 17,20 la 18,30 a fost întrerupere de curent. Am stat în casă pe întuneric. Căldură nu avem. Suntem în luna decembrie. Noi, bătrânii, care suntem bolnavi cu prostata şi alte boli ale bătrâneții, suferim îngrozitor. Din cauza frigului şi a mizeriei. Ne blestemăm ziua în care ne-am născut. Suntem asasinați sistematic. Oare ce suflet au cei care fac lucru acesta? La ce foloseşte economia şi industria forțată? În nici un caz poporului. De douăzeci de ani tot auzim:

– O lume mai dreaptă şi mai bună!

– Unde-i acea lume? Şi cine s-o facă? Cine? Unde sunt acei oameni care să facă o lume mai dreaptă şi mai bună? Cine sunt ei, muritori şi păcătoşi, înaintea lui Dumnezeu? Nu se gândesc că vor fi judecați pentru faptele lor? Nu se gândesc la copiii copiilor lor şi la nepoți? La generațiile care vor veni şi care ne vor înjura că am secătuit toate rezervele de materie primă ale țării şi care vor zice:

– Străbunicul meu, bunicul meu, tatăl meu, mama mea, unchiul meu, toți care sunt ştabi în zilele noastre când suferim de frig şi întuneric.

– Ce ați păzit şi cum a fost posibil ca bătrâni şi copii să sufere şi să ducă o viață care n-a fost viață?

Viorica, atunci când a văzut că eu am văzut-o, a luat-o la fugă spre casă. Chipurile ca eu să nu-mi dau seama că am fost pândit. Pe de altă parte, eu am alergat spre casă şi am ajuns înaintea ei. În bucătărie erau Mihăiță şi Nicuşor. Dormeau. Îi trezesc şi îi întreb:

– Unde-i mă-ta?

– S-a dus de acasă!

În timp ce discut cu ei, apare Viorica. Fără costum bărbătesc. Vezi, doamne, cică s-ar fi plimbat.

Ne-am certat urât de tot.

De multe ori, când eram cu ea în casă şi ne certam din cauza geloziei ea, ca să-mi facă în ciudă, deschidea fereastra de la stradă şi striga în gura mare:

– Săriți, oameni buni, că mă omoară tâlharul!

Nefiind vinovat, săream la bătaie. Apoi plecam lăsând-o în casă cu blestemele la gură.

Mă rugam la Dumnezeu să ne despartă. Mă rugam la Dumnezeu să mă scape de chinurile geloziei şi de urmările nefaste ce decurg din această prostie umană. Mă simțeam izolat, ca nefăcând parte din societatea umană. Mă simțeam al nimănui. De ce, Doamne, trebuie să mă chinuiesc? Pentru ce m-am însurat? Copiii erau mici. Cum să-i părăsesc, Doamne, şi unde să mă duc? Dar pe ei cui îi las? Simțeam că divorțul ne dă târcoale.

Mihăiță începuse să o ia razna cu şcoala. Lucrurile începuseră să meargă anapoda. Începusem să beau. Banii erau puțini. Cam 700-800 lei lunar. Luasem o casă. A lui Horjoaia. O sută de lei îi dădeam lunar. Că aşa o luasem, în rate.

Viorica intrase în câmpul muncii. A fost angajată la OCL, Produse Industriale. I s-a dat serviciu să vândă produse şi anexele lor într-un debit de tutun pe strada Grivița. Lucrurile ar fi mers mai bine, dar Viorica, văzându-se în câmpul muncii, s-a schimbat foarte mult. Nu în bine, ci în rău.

A început să cocheteze cu bărbați. În special cu şoferul Sasaran. Eu pe chestia asta nu am fost gelos. Nici nu cred că s-a născut femeia pentru care eu să fiu gelos. Am observat că majoritatea geloşilor sau geloaselor sunt oameni simpli. Sunt cazuri când le pare rău. Dar asta numai datorită interesului economic sau din rațiuni de supraviețuire.

Azi este duminică. 15.12.85. Sunt singur. Soția a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina. Afară-i timp ploios, cu lapoviță şi ninsoare. Caloriferele din bloc sunt reci. Şi când te gândeşti că este gaz suficient pentru a ne încălzi. Dar ce să-i faci? Vine omul, care are puterea pământească în mână, şi te chinuieşte cu economia. Energia şi combustibilul este pe primul plan. Viața omului pe al doilea.

Sunt bolnav cu prostata. Mă chinuiesc în suferință din cauza frigului din apartament. Mă gândesc, ce or fi făcând femeile care au copii mici? Cum este posibil, doamne, ca omul să chinuiască alt om, lăsându-l să sufere şi să-şi blesteme ziua în care s-a născut şi pe acei care-i fac viața iad?

Seara, când ne culcăm, este cald. Cam de la orele 20. De la orele 20 şi până la orele 23 mă simt bine. De la orele 23 căldura dispare treptat, treptat, iar la orele unu caloriferele sunt reci ca gheața. Frigul pătrunde în aşternut şi încep suferințele bătrânilor.

Stau toată ziua cu paltonul pe mine şi cu fierul de călcat fierbinte între picioare. Unde-i lumea aceea mai dreaptă şi mai bună, despre care se vorbeşte atâta?

Viorica a intrat în câmpul muncii. Viața ei s-a schimbat. A început să nu mă mai poată suferi şi după un timp mi-am dat seama că vom divorța. Timpul acela se apropia. Fiind încă tânăr, aveam şi eu nevoie de o mângâiere, de o vorbă bună, de o încurajare din parte unei femei. Veneam de pe teren şi când o solicitâm era un chin şi un dezgust din partea ei pe care îl manifesta fățiş.

– Mi-e scârbă să te mai văd! Ai fost la curve, nenorocitule. Vrei să mă umpli de franț?

Plecam scârbit de la ea şi-mi căutam alinarea pe unde puteam şi cum puteam. Îmi era milă de copii. Erau la vârsta când aveau nevoie să fie ajutați şi susținuți cel mai mult de către părinți.

Între noi au survenit neînțelegeri serioase, ajungând acolo că ne-am hotărât ca să divorțăm. Am fost de acord cu divorțul cu condiția ca tot ceea ce am făcut împreună să-i las ei. Adică şi casa pe care o cumpărasem şi care era achitată pe jumătate, un loc de casă de 110/12m, 1320 mp, plătit de mine cu mari sacrificii, cumpărat de la Hoban Eudochia, fata lui Buzban şi pe care, la ora actuală, l-a luat statul pe gratis.

Am pornit divorțul. M-a costat 200 lei.

Am spus că am lucrat la Investiții, la Ferneziu. Acolo am cunoscut un diriginte de şantier cu numele Drăgan Florea. Un om foarte capabil şi cu care m-am înțeles foarte bine. El era căsătorit cu fata lui Gursky Petre, Elena (Ița) pe care am cunoscut-o, fiind învățătoare la şcoala de pe Lunci. În anul 1956, când am hotărât să divorțăm, Drăgan murise, iar Lenuța era văduvă. Fusese cu soțul ei în Bihor. Învățătoare în satul Ogeşti.

După moartea soțului a venit în Ferneziu. Aici îngrijea bunica dinspre mamă, care era bolnavă şi care o crescuse, fiind orfană de la vârsta de trei ani. Bunica zăcea paralizată.

După moartea bunicii a rămas singură. Fără serviciu şi fără nici un venit. Era în luna iunie 1956. Întâlnindu-mă cu ea pe stradă, chiar acolo în piață, pe loc, am cerut-o în căsătorie. Am vizitat-o acasă şi ne-am hotărât ca după divorțul meu să ne căsătorim. Avea casa ei, aşa că aveam unde sta.

Este ora 23,45. Am rămas pe întuneric. S-a luat lumina şi nu am mai putut scrie. La 23,50, a apărut lumina, dar mă culc, că mi-e somn. Restul pe mâine. Slăvit să fie în veci domnul nostru, Iisus Hristos. Amin

Azi, luni, 16.12.85, am primit pensia. M-am dus de am plătit chiria şi Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor. Astăzi m-am simțit foarte bine cu

sănătatea. M-am simțit ca un nou născut. Dacă aş avea medicamentele care îmi trebuie aş fi fericit. Dar ni s-au luat şi acelea.

Estrolentul îl primeşti foarte greu. Farmacistele ne fac şicane. Nu toate. Dar trebuie să execute ordinele şi directivele Incompetenței. Pe ea, Incompetența, nu o interesează suferințele noastre. Dacă ar crede în Dumnezeu ar avea milă de oameni.

Ne trece viața în frig şi întuneric. Demnitatea noastră de oameni este călcată în picioare. Afară-i frig. De două zile plouă întruna. Fără întrerupere. Fiica mea, Niculina, lehuză, zace în pat, în frig, cu copilul nou-născut. Oamenii linguşitori aplaudă Incompetența. Este ca în schița «Ion» a lui I. L. Caragiale. Măgarul cânta pe scenă Carnavalul de Veneția, cu variațiuni. Lumea aplauda zbieretele lui, iar bietul Ion, care s-a revoltat pe lume arătând că acel cântăreț aplaudat nu-i decât un biet măgar, pentru că a spus adevărul, a fost snopit în bătaie.

A doua zi m-am dus la doamna Drăgan şi am vorbit cu dânsa despre viitorul nostru. Am convenit ca după divorț să ne căsătorim şi să formăm o familie. Când m-am dus la dânsa, am găsit-o într-o mizerie ca aceea în care mă aflam şi eu.

Când m-am întors acasă, am găsit valiza pe târnaț. Eram dat afară din casă de Viorica. Chiar în ziua aceea mi-am transportat un rând de cărți. În altă zi, alt transport. Şi aşa le-am transportat pe toate. Am lăsat totul la ea, cum fusese înțelegerea noastră. În schimbul semnăturii de a ne despărți. Viața noastră, între timp, devenise imposibilă.

Pe doamna Plop Alexandrina, un timp, am avut-o prietenă. Şi am avut şi alte prietene care m-au consolat în momente de restrişte. Îmi dădeau puțină distracție prietenească, fără să creăm complicații din care să sufere familiile noastre.

La contabilitate mai lucra doamna Băieşu Georgeta din Băița. Tot o femeie bună la suflet. Am avut în cei trei ani, timp cât am prestat serviciu la Agrofruct, şi alte distracții cu fete care merită să le amintesc: Metac Florica, Menhard Ana, Pop Florica, Chis Magda, Pavel Ana, Dobă Rozalia, azi şefă de brigadă, Silaghi Nenik, Frosler Maria, Cosa Mariana.

Între angajatele de atunci era o fată cu numele Turcu Ana. O brunetă dată dracului. Rea de gură, dar bună de lucru. Se sărbătorea ziua de 8 Martie. Ziua femeii. Turcu Ana recita poezii compuse cu această ocazie.

Noi, femeile democrate,
Vom lupta şi dezbrăcate
Pentru p... şi dreptate.
Vom lupta în cracii goi
Noi vrem p... nu război,
Nu război american,
Noi vrem p... de cioban.
Etc. Etc. Etc.

Printre angajatele întreprinderii era una Bud Tereza. Acesta activa în UFDR împreună cu Viorica, fosta mea soție. Era o puturoasă de nu avea pereche. Purta mâncarea de la cantină pentru muncitori. Nebuna de Turcu Ana n-are de lucru şi îi dă poezia să o citească şi ea. Bud Tereza îi zice să-i lase hârtia ca să-şi copieze versurile.

Javra dracului, s-a dus cu hârtia direct la Comitetul Orăşenesc de Partid. Eu habar nu aveam de cele întâmplate, cu toate că eram secretarul organizație de bază PMR.

Este ora 22,40. Mi-e somn. Restul, pe mâine. Dumnezeu să ne binecuvânteze şi să ne ierte păcatele. Amin.

Azi este marți. 17.12.85. Orele 22,30. Afară-i frig. Bate un vânt rece.

Am urmărit programul de televiziune şi, interesant, cei de la televiziune nu sunt oameni serioşi. Una scrie în programul săptămânal şi alta arată la televizor. Şi asta de mult timp. Aşa-i pe la noi. Una vorbim

şi alta facem. Pe vremea mea oamenii erau mai serioşi şi aveau demnitate.

De la orele 17 până la 18 am stat pe întuneric. Unii zic că stau la lumină!

De la un timp, la noi păsările şi animalele se nasc cu malformații congenitale. Puii şi găinile au câte cinci, şase capete şi câte patru sau şase picioare. Se nasc fără pulpe şi au corpul invizibil. La fel porcii. Scroafele fată purceii numai cu cap şi unghiile de la picioare. La televizor se vede scroafa cum fata purceii normali. Dar asta la televizor. Acolo se pot face şi trucaje.

Să revenim la Turcu Ana. Pe vremea aceea era prim-secretar la Comitetul Orăşenesc de Partid tovarăşul Sabo, din Ferneziu. Un om prost şi îngâmfat. Vine într-o zi la Agrofruct Sabo, adică primul secretar, şi cu o activistă. Nu mai țin minte care era, tovarăşa Murăscu sau Hidecuti. Vine la mine, dă mâna cu mine, îmi zâmbeşte ironic:

– Ce mai faci? Ce mai dregi? Cum merge producția? Cine sunt fruntaşii în întrecerea socialistă? Şi alte măgarii. Eu îi răspund, fără să ştiu nimic.

– Kiss Magda şi Turcu Ana.

Când aude de Turcu Ana sare ca ars. Mergem la biroul de cadre, la tovarăşul Szalontay. Scoate hârtia din buzunar şi o dă la şeful de cadre să o citească. Şeful de cadre, şi el un bătrân pensionar, îi zice lui Sabo:

– Tovarăşe prim-secretar. Când m-ați trimis la Agrofruct ca şef de cadre, eu v-am spus ca acolo să trimiteți un om tânăr, măcar de 25 ani, că la ele oameni de aceia le trebuie, nu boşorogi ca mine.

Îmi dă hârtia să o citesc. Citind-o, mi-a venit rău de râs. Pentru că ştiam cine-i Turcu Ana şi ce-i poate capul. Încerc să dau hârtia activistei. Dar aceasta mă refuză râzând.

Tovarăşul Sabo s-a luat de mine, pe linie politică, cu gândul să-i facă rău fetei. M-am certat cu el.

Fata avea origine sănătoasă. Era fiică de muncitor, fruntaşă în producție şi îşi vedea de treabă.

– Vreau să stau de vorbă cu ea, zice Sabo.

– Desigur. Vine în schimbul doi.

Şi cum tocmai începea schimbul şi apăruse fata, îi las pe amândoi în ghereta paznicului de la poartă. Ce au discutat nu ştiu. Ştiu doar că a venit Anuca la mine, şi-a pus mâinile laolaltă şi mi-a mulțumit.

– Vai, domnu' Ganea, m-ai scăpat de un necaz mare. Cere-mi ce doreşti, că-ți dau, numai aia nu. Adică..., aia este a bărbatului. Prima dată el şi pe urmă dumneavoastră.

Am râs împreună şi s-a terminat povestea.

Mi-e somn. Pe mâine.

Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare clipă de viață pe care ne-o dă.

Iartă-mi, doamne, vorbele vulgare. Amin.

Azi este miercuri. 18.12.85. Afară-i frig şi soare, dar soare cu dinți.

A venit Niculina cu copilul. A fost mă-sa la ea. Plângea din cauza frigului şi era toată înghețată. Vai de ei şi de noi toți.

Am pus de două ori discul la pickup cu *Rapsodia* nr.1, în la major şi nr.2, în re major a lui George Enescu. La ora actuală se cântă pe întreg globul pământesc. În ele se oglindeşte viața frumoasă de demult. Se cântă viață fericită, munții patriei noastre, turmele de oi, fericirea de odinioară, frumusețile naturii unde oamenii zburdă, cântând şi jucând de bucurie şi fericire. Toate laolaltă, lăsate de slăvitul creator al universului. Cugetări de om bătrân.

A venit, deci, Niculina cu copilul nou-născut şi l-a pus pe pat, în timp ce se auzeau din aparat *Rapsodiile* lui Enescu. Nu zicea nimic. Cum stătea aşa şi mă uitam la copil, mi-am adus aminte şi imaginația m-a dus cu gândul la o maternitate oarecare, să zicem cu 20 de copii mici, nou-născuți. Toți sunt

frumoşi şi nevinovați. Fie de boier, fie de sărac, fie de țigan. Toți sunt îndrăgiți şi iubiți de mamele lor. Săracii părinți. Unii bogați care îi cresc mai uşor. Le pune doică guvernantă. Cei săraci? Vai de mama lor. Îi cresc greu. La fel şi cu țiganii. Copiii sunt iubiți de către părinții lor la fel. În maternitate, când s-au născut, toți sunt egali. Toți sunt făpturile lui Dumnezeu. Dacă aceşti 20 de nou-născuți ar creşte în colectiv, ar deveni prieteni şi s-ar iubi unul pe celălalt.

Să merg mai departe cu imaginația mea. Aceşti copii mici, la naştere, sunt egali. Pe măsură ce cresc se deosebesc unii de alții, iar la etatea de 20 ani vor fi: unii cinstiți şi cu frică de Dumnezeu, alții tâlhari, călăi, oameni care prestează serviciul la camera de tortură, alții vor organiza cu plăcere supliciuri, alții tâlhari de drumul mare, alții borfaşi care ajung la putere numai pentru a da ordin ca cutare sau cutare să fie exterminat etc. Venind înapoi cu imaginația, ajung la maternitatea unde s-au născut, în acelaşi ceas, în aceeaşi zi, fiind micuți şi fără de apărare, la fel de drăgălaşi.

Bieții părinți. Îi cresc mari ca să ajungă oameni plăcuți lui Dumnezeu sau tâlhari, criminali şi alte lighioane. Se poate întâmpla că unii din acei copii, ajunşi mari, să fie judecători care să-i condamne pe alții, ajunşi şi ei mari, să fie chinuiți la camera de tortură. Să condamne o făptură nevinovată numai pentru că a înjurat pe un bandit privilegiat de soartă, care îi ia viața, nu-i dă căldură în casă, nu-i dă apă caldă, nu-i dă lumină electrică. Suferă şi se răcoreşte înjurând şi blestemând pe bandiții care îi iau dreptul de a trăi. Iată ce voiesc să spun. Toți aceştia au fost aduşi pe lume de către mamele lor dragi, care au vegheat asupra lor ca să supraviețuiască, să crească mari, iar unii să fie împuşcați de către plutonul de execuție. Apropo... oare ce creier are un soldat din plutonul de execuție? La fel şi comandantul plutonului de execuție? Ce este în capul lor? Creier? Ce fel

de creier? Ce inimă are să tragă cu puşca asupra unui om nevinovat, care lui nu i-a făcut nimic?

Să schimb subiectul, că îmi vine rău. Suntem făcuți după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar ateiştii după chipul şi asemănarea cui au fost făcuți?

Anghel Petru, astăzi este maistru principal la I.I.S. Agrofruct. Pe vremea mea era un practicant. Am mai spus acest lucru. Pe vremea aceea era un element linguşitor şi cu apucături de hoție. Venea din comuna Mătăsari, de pe linia Bucureşti-Titu. Tatăl lui a fost ceferist. Anghel era un om abil şi afacerist. Şi dacă a fost pe vremea aceea, fiind la începutul carierei sale, natural că mai târziu a fost şi mai hoț. Dar nu numai el. Şi alții. Parcă Reiz Mihai a fost cinstit? Aiurea. Cum le-am descoperit furturile?

Pe vremea aceea I.I.S. Agrofruct avea centre de achiziție şi pulpare a fructelor în toată regiunea Maramureş. Într-o vară, în perioada anilor 1953-1956, precis nu mai ştiu, în calitate de secretar al organizație de bază PMR, m-am dus într-o după-amiază la centrul de achiziții fructe Seini. Responsabilul centrului era un evreu pe nume Grosz. La centru sosiseră cinci camioane pentru încărcat mere. La încărcatul maşinilor erau nişte femei tinere care umpleau lăzile cu mere din grămada strânsă în mijlocul curții. Le puneau pe cântar şi de acolo în camioane. Asist la cântăritul merelor cu caietul în mână şi notez cantitatea fiecărei încărcături. Pe cântar se puneau 200 kg la fiecare cântărire. Zece cântăriri a două sute kilograme făceau două mii de kilograme pe un camion.

Îmi notez cantitatea pe carnet şi pun fetele să-mi semneze ca martori. S-au încărcat cele cinci camioane, fără să le iau numerele, neştiind ce va ieşi din această joacă.

S-au încărcat în cele cinci camioane zece mii de kilograme de mere, adică zece tone, un vagon.

Mi-e somn. Restul, pe mâine. Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă, Doamne, pe mine, păcătosul. Tu Doamne ştii că tot ceea ce am scris şi voi scrie despre Anghel Petru şi ceilalți este numai adevărul. Slavă ție, Doamne, Iisuse Hristoase. Slavă ție. Amin.

Este joi, 19.12.85, orele 23, când mă apuc de scris.

Dimineață am fost în Centrul Vechi. Am făcut o copie după extrasul de căsătorie a Niculinei, pentru a primi ajutorul de maternitate pentru al treilea copil.

Afară-i frig şi ninge. Zăpada este duşmanul meu şi al bătrânilor. Dacă aluneci sau cazi, te bate fericirea. A nins toată ziua. Am ascultat EL (Europa Liberă). Te sperii când auzi ce atrocități comit ateiştii. A atins demența, nebunia, «împăratului Nero».

Pe Stalin l-au scos din mausoleu. Nu mai era la putere. S-a dus în eternitate. Cu ce s-a ales? Cu ciuciu. Asta îi aşteaptă pe toți. Oameni de compătimit. Când am venit acasă am văzut lumea la rând, aşteptând carne de porc pentru Sfintele Sărbători ale Crăciunului, la măcelăria de lângă «Spicul». Tot mă gândesc: ce fel de oameni sunt aceia cărora nu le este milă de copii, de bătrâni, de femeile care nu sunt apărate contra bărbaților băutori. Bunul Dumnezeu le ia mintea şi îi planifică pentru pieire pe veci. Aşa sunt ei, oameni îmbuibați. Chinuiesc oamenii fără apărare care nu au nici o vină că s-au născut. Din prostie, sfârşesc viața în laşitate, nu pe baricade.

Sculați voi, oropsiți ai vieții, voi, osândiți la foame, sus...

După ce s-au încărcat cele cinci camioane, îmi vine în minte să cer foile şi avizele de expediere, să le controlez. Am văzut, cu groază, că la fiecare camion în loc să fie trecute 3000 kilograme, erau trecute 2500 kilograme. A doi lei kilogramul, făceau 5000 lei. «Jur că spun adevărul».

La poarta fabricii nu era cântar ca să se controleze, iar merele se băgau direct în producție. La contabilitate figurau 15000 kilograme, în loc de 10000 kilograme. Şi asta toată vara aşa a mers.

După acte, fabrica a plătit 30000 lei. În realitate, la Centru era un plus de 5000 lei pe care l-a încasat cine? Îl iau, din scurt pe responsabilul centrului şi îl strâng cu uşa, amenințându-l că-l bag la puşcărie. Mi-a mărturisit adevărul. Anume. O făcea, nu atât pentru el, cât pentru alții.

– Măi Petrică! îi zic lui Anghel, ce faceți voi cu cei 5000 lei şi câți alți 5000 lei?

– Tovarăşe Ganea! mi-a răspuns, îmi trebuie şi mie un ban, că plec la armată. Vă rog, nu mă nenorociți!

Este ora 23,45. La 24 se ia curentul şi până la patru dimineața stăm pe întuneric. «O lume mai dreaptă, mai bună.» Mărire ție, Doamne. Mărire ție. Amin.

Este vineri, 22.12.85. Orele 18,04.

De la 16 la 18 am stat pe întuneric. Lumea-i necăjită. Afară-i frig şi zăpadă multă. Caloriferele din blocuri sunt reci. Crăciunul bate la uşă. De mâncare nu-i.

A venit carne de porc la măcelărie. Cozile sunt foarte lungi. Oamenii stau în frig după o bucată de carne, în speranța că o vor şi căpăta.

Sunt şi oameni care taie porci, dar sunt puțini şi sunt oameni cu bani. Suferă clasa de oameni săraci. Săracii au suferit întotdeauna.

Luni, 16.12, am luat pensia. Stând afară, aşteptând factorul poştal să ne plătească, am văzut ştabii şi pe cei cu relații cum puneau sute de ouă în portbagajul maşinilor. Astăzi poți să dai cu puşca, nu găseşti un ou. Pe cine sărbătoresc îmbuibații şi borfaşii? Pe Iisus Hristos? Păi el a fost sărac şi s-a născut în ieslea de la Betleem, la botul animalelor.

Creştinii sărbătoresc Crăciunul. Ce înseamnă pentru creştini acest eveniment? Să ne bucurăm în Domnul. Să ne rugăm Domnului. Pentru roadele pământului. Pentru sănătatea noastră şi a familiei. Pentru cei dragi şi chiar pentru duşmani. Pentru cel care ne face rău. Că el este prost, înapoiat şi crud. Face ca un animal. Dacă-i spui adevărul, dacă-i spui că-i tâlhar, te dă pe mâna altor oameni care au sarcina să te omoare. Dar chiar şi pentru aceia trebuie să ne rugăm.

Îmi amintesc că, în urmă cu ani, discutam despre cineva cu Drăguțescu Aurel. A fost funcționar şi coleg de serviciu cu mine. Se numea Forceac Simion. Spunea Drăguțescu:

– Măi, Ganea! Să te ferească Dumnezeu de omul prost şi îngâmfat. Să te ferească Dumnezeu de bătaia celui cu prostia şi îngâmfarea, că eşti pe nicăieri.

De aceea zic că aceşti oameni nenorociți cărau alimentele de la săraci acasă numai pentru ei şi copii lor şi aşa îmbuibați de Crăciun să se îmbete ca porcii şi să colinde în stare de ebrietate. «O, ce veste minunată», uitând din nou nenorocitul că cel sărac nu are ce mânca, nu are nici măcar un ou de Crăciun, să sărbătoreasca şi el naşterea Domnului nostru Iisus Hristos. Să aducă imnuri de bucurie şi de slavă creatorului nostru drag. El, nenorocitul, se duce cu maşina la biserică, pe când Domnul nostru, Iisus Hristos, a mers călare pe un asin la templu.

Anghel Petru. Am rămas aiurit când mi-am dat seama câți bani fura o ceată de derbedei cu funcții de director, inginer şef şi dracu' îi mai ştie. Abia atunci am înțeles de ce cei de la Comitetul Orăşenesc de Partid PMR îmi tot spuneau ca atunci când am timp să merg să fac controale pe la centre. De la cinci camioane 5000 lei. Dar de la sute şi sute de camioane, cât s-o fi furat? Vorbesc numai de un centru, dar de la celelalte? Turt, Şomcuta Mare, Benesat, Cehu Silvaniei, Sighet şi altele.

Fiind fără experiență, am neglijat să fac un dosar ca să-i am la mână. Asta s-a întâmplat când era tovarăşul Varga prim-secretar la Comitetul Orăşenesc PMR.

Am fost la tovarăşul prim-secretar Varga şi i-am spus cele constatate. Am discutat şi cu alți activişti. Concluzia a fost să-mi țin gura. Eu sunt singur, iar ei sunt mulți. Nu voi reuşi să-i înfund. Am înțeles numai atunci când responsabilul centrului de la Seini mi-a spus:

– Tovarăşe Ganea! Eu trebuie să fur pentru alții, că-i de rău.

Şeful producției era tovarăşul Szabo Gheza. Oare el nu era mânjit? Când veneau merele, de ce nu era cântar? Anghel Petru le băga direct în producție. La contabilitate se înregistra o cantitate mai mare de mere intrate în fabrica față de realitate, iar plusul de mere, valorificat scriptic, nu corespundea cu stocul rămas pe teren. Planul creştea mereu, iar fabrica plătea merele care, în realitate, nu intrau în fabrică. Venitul creştea şi se împărțea hoților. Aceştia apăreau ca oameni corecți. Atunci am văzut că cine nu-i om, nu-i om. Fie el comunist sau fascist. Banul, unora, le ia mințile.

Anghel Petru a supraviețuit. Astăzi este om de valoare în fostul Agrofruct.

Este ora 23. Mi-e somn. Pe mâine. Mulțumescu-ți ție Doamne pentru fiecare clipă pe care mi-o dai ca să te pot slăvi, toată viața pe acest pământ şi în vecii vecilor. Amin.

Azi este sâmbătă. 21.12.85. Este ora 17. Se apropie Crăciunul. Lumea aleargă după mâncare. Se scoală de la ora 4 şi stă la cozi pentru carne de porc. Mulți se îmbolnăvesc din cauza frigului. Majoritatea oamenilor sunt restanțieri la capitolul taxe comunale. Caloriferele sunt reci. În casă este frig. Majoritatea oamenilor suferă din cauza mizeriei. Sărăcia şi-a

întins peste săraci aripile întunecoase acoperind lumina, lăsând bieții oameni în întuneric.

Familia mea, în special soția, a reuşit să facă două suflete fericite. Pe Clari şi pe Costică. I-a adunat laolaltă. El văduv, ea divorțată. Se simt bine şi au cele necesare vieții. Mă bucur pentru fapta soției mele şi îi mulțumesc lui Dumnezeu că a ales pe soția mea să facă doi oameni fericiți.

Anghel Petru. Aşa mi-a spus responsabilul Centrului de la Seini. Şi eu l-am înțeles şi am descoperit că sunt cu caş la gură față de tâlhăriile vieții pe care eu nu le-am cunoscut. Anghel Petru este astăzi un om bogat. Cu maşină, cu vilă, cu bani la CEC.

Am fost odată invitat la masă la directorul Reiz Mihai. Aici am cunoscut-o pe doamna Reiz. Între timp se căsătorise a doua oară. Era mâncare din belşug. Friptură de gâscă şi alte bunătăți.

Anghel Petru avea şi butoaiele cu alcool rafinat în păstrare. De multe ori se îmbătau cu Stef Clara, o blondă drăguță, şi cu Sanda Plop. Aceasta din urmă bea mai puțin. Deci, era un om de încredere. Toate cheile erau la el. El păstra toate bunurile.

Astăzi pozează în om cinstit. Un comunist devotat Partidului şi Statului nostru. În trecut a fost hoț şi tâlhar. Oare azi este om cinstit? Mă îndoiesc. Care a fost om cuminte şi care a făcut parte din banda de hoți de la Seini? Pe atunci banii aveau valoare. S-a asigurat pe viață făurindu-şi un trai plăcut, dar necinstit. Un trai păcătos.

La Cehul Silvaniei era responsabil tovarăşul Halasz Carol.

Într-o zi, îmi spune directorul să aduc un vas de 30 litri ca să primesc de la Szabo Gheze nişte vin din partea lui Halasz Carol de la Cehul Silvaniei. Sub formă de cadou. De ce acest cadou? Abia acum îmi dau seama că la centre se fură bani grei. O parte din ei umpleau buzunarele hoților puşi de partid ca oameni de încredere.

Iată de ce Anghel Petru era pretutindeni pe teren, atât la centrele din Regiunea Baia Mare, cât şi la centrele din toată ţara. Toţi se plimbau cu maşinile, cu trenul şi cu avionul la Bucureşti.

Când cineva dintre ei avea treabă la Bucureşti, se găsea un motiv pentru ca a doua zi să decoleze de la Recea şi să aterizeze la Băneasa-Bucureşti în 45 minute, cu oprire 30 minute în Cluj. Mergeau în capitala ţării să-şi rezolve mai mult treburile personale şi mai puţin ale întreprinderii. Treceau pe la minister pentru viza pentru care s-a plătit avionul. Atunci nu era vorba de economie, ci de acte justificative din care să reiasă pe ce ai cheltuit banii.

Umblam şi eu pe teren cu o motocicletă militară, cu ataş, de 750 cc. În spatele ataşului aveam banii. Sume mari pentru aprovizionarea centrelor în vederea achiziţiilor de fructe care constituiau materia primă a fabricii. Uneori venea şi inspectorul Băncii Republicii Populare Române.

Uneori mergeam la Turţ. Acolo era responsabil un evreu, Haimovici. M-a ospătat cu carne de gâscă afumată şi ţuică de Turţ. Inspectorul băncii venea cu maşina. Controla putinile cu fructe care se conservau pentru iarnă în bioxid de sulf. Se controla amestecul cu refractometrul, dacă avea concentraţia corespunzătoare.

Odată, şoferul s-a îmbătat criţă. Eu l-am pus în ataş şi am condus motocicleta pe o ploaie torenţială, numai cu un cilindru în funcţiune. Ploaia udase bujia celuilalt cilindru. Am venit prin Livadă, Iojib, Seini. La Seini a început să funcţioneze şi celălalt cilindru. Am ajuns cu bine la Baia Mare.

Odată, luasem 600.000 lei de la banca din Negreşti. Altădată, 800.000 lei. Soţia directorului băncii din Negreşti mi-a înfăşurat banii într-un afiş mare pe care l-a rupt de pe perete.

– Pentru Dumnezeu, domnule Ganea, ai grijă să nu păţeşti ceva!

Eram cu maşina, Praha. Şofer, Costinciuc. În cabină era şi femeia lui. Banii erau destinaţi centrului de la Bixad. Responsabilul centrului era Cardos Mihai. Un curvar şi jumătate. Un şmecher fără pereche. Ne aştepta cu gâsca friptă şi cu ţuică de Bixad. Odată erau nişte oşeni la bufet. Beţi. Prieteni de ai lui Mihai Cardos. M-au forţat să beau ţuică cu ei. Eu i-am refuzat. Mi-au pretins să beau alături cu ei. Unul a scos un cuţit şi mi l-a arătat, cerându-mi să beau. Am fugit. Deveniseră periculoşi. Cardos Mihai era un om abil şi un hoţ care fura şi împărţea cu cei de la conducere, inclusiv cu Anghel Petru. Asta am descoperit după un timp, bănuindu-i. Când am descoperit hoţiile de la Seini, bănuiala a devenit certitudine.

Este ora 23. Mâine e duminică. Mi-e somn. Mai vreau să citesc din nuvelele lui Gala Galaction puţin, dacă n-am să pot să dorm. Între orele 0-4 se întrerupe curentul electric.

– Doamne, Iisuse Hristoase. Dă-mi, Doamne, zile şi ani mulţi şi fericiţi ca să trăiesc pe pământ şi să termin aceste însemnări. Dar, mai presus, să preamăresc şi să slăvesc Numele Tău, cel sfânt. Amin.

CAPITOLUL 4.

Am trăit două lumi

Azi este duminică. 22.12.85. Se apropie Crăciunul. Soția a plecat la biserică, iar eu am ascultat slujba religioasă la radio. După terminarea slujbei am curățat nuci pentru cozonaci în vederea marelui eveniment al naşterii Domnului nostru Iisus Hristos.

La orele 13 a venit soția de la biserică. Mi-a povestit că predica a ținut-o un preot care anul trecut a fost în pelerinaj la Ierusalim, la mormântul Domnului. Au fost pelerini din toate țările globului pământesc. Deodată, ca la o comandă, au început colindele popoarelor. Fiecare popor în limba lui. Au început nemții, pe limba lor, «Noapte sfântă, fericită. Lumea este liniştită. Numai Fecioara mai veghează. Şi sus bolta se înstelează. Heruvimii cântă lui Hristos, mărire ție cel de sus». Au început şi românii să colinde în limba română. Simțeam că mă înfiorez de emoție şi aievea mi se părea că sunt un pelerin.

Popoarele cântau. Popoarele colindau. Popoarele preamăresc naşterea lui Iisus Hristos. Popoarele se bucură. Popoarele slăvesc Dumnezeirea lui. Popoarele slăvesc naşterea lui. Pământul sfânt a săltat şi s-a cutremurat de glasurile de imnurile sfinte şi de slava naşterii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. O! Ce fericite clipe trebuie să fi fost pentru acei ce se aflau acolo. Bucură-te suflet al meu preamărind şi slăvindu-l pe Domnul. În acele clipe au uitat de cei de acasă, unde nu sunt colinde şi în loc de lumină, întuneric. În loc de speranță, deznădejde.

Seara, la orele 18, am prins din întâmplare un post de radio german. M-am înfiorat de colindele în limba germană. «Noapte sfântă, fericită. Lumea este liniştită». Etc. Etc. Etc. Toate popoarele colindă la radio. La noi nu se poate. Din cauză că nu-i voie. Seara, la orele 20,30, am vizionat un film, «Manipularea», cu Miss Texas, care trebuia să se supună şi să accepte un program impus împotriva voinței sale, fiind teleghidată după interesele afaceriştilor. Aşa suntem noi. Teleghidați şi manipulați ca nişte roboți de către societatea care, odinioară, aplauda zbieretele unui măgar de pe scena lui Ion Luca Caragiale.

Anghel Petru. Cum am spus, hoțiile descoperite nu le-am putut curma. Rețeaua era mare, iar eu singur. Mi-am dat seama de acest lucru mai târziu când am fost forțat să demisionez de la Agrofruct, iar hoții au pozat în omeni cinstiți.

Tovarăşul Varga a avut dreptate când mi-a spus să închid ochii, că se fură legal, fără urme, iar dacă mă încăpățânez, vor da ei declarații mincinoase, cum că eu am solicitat nişte bani. Cu ce puteam dovedi că ei mint?

Voi termina cu Anghel Petru şi voi lua pe altul, la rând. Şi alte evenimente care s-au petrecut. Am de povestit multe. Vin Sărbătorile Crăciunului şi voi continua după Anul Nou. Până atunci, despre religie.

Psalmul 52 al lui David. 1. Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!»

Nu am auzit nici o predică din acest verset. El pare prea tare. Jignitor pentru unii. Alții spun, o insultă. Dar biblia nu aduce insulte gratuit nimănui. De aceea, în loc să închizi biblia şi să o respingi, mai bine stai şi cugeți puțin. De ce David a spus lucrul acesta? Nu cumva spusa lui are un sâmbure de adevăr? Dacă la un moment dat un student s-ar ridica şi le-ar spune colegilor săi:

– Nu a existat Mihai Viteazul! Ceilalți i-ar răspunde:

– Măi! Nu fi nebun! Sunt atâția care l-au văzut, care i-au descris faptele de vitejie.

Dacă cineva pe Calea Victoriei ar spune că Palatul Telefoanelor nu a fost construit de oameni, ci s-a clădit singur, peste noapte, pietonii ar da din cap şi ar spune că este țicnit sau că şi-a pierdut mințile. Când cineva face afirmații absurde sau crede în aceste afirmații societatea îl consideră nebun. Tot aşa când cineva afirmă unele lucruri pe care nu le cunoaşte, nu le-a cercetat, nu este sigur de ele, este considerat nebun.

Spui că nu există Dumnezeu. Dar eşti sigur că nu există? Gândeşte-te la întrebarea asta. Pe ce se bazează necredința ta? Te-ai documentat tu că nu există? L-ai căutat tu peste tot? Universul acesta este mult prea mare ca tu să-l poți cerceta. Nu l-ai văzut (găsit) pe Dumnezeu pe pământ? Te îndreptățeşte aceasta să spui că nu există?

G.S.Titov. Al doilea astronaut sovietic care la 16 august 1961 a făcut 17 revoluții în jurul pământului a zis că el a zburat în cosmos şi nu l-a întâlnit pe Dumnezeu. Faptul că nu a întâlnit nici un moş cu barbă albă în spațiu îl îndreptățeşte să afirme că nu există Dumnezeu?

Cu zborul cosmic s-a ajuns în vremea noastră de abia pe lună. Nici luna nu a fost cercetată, decât în câteva puncte. Galaxia noastră cuprinde vreo 200 miliarde de corpuri cereşti. Le-ai cercetat tu pe toate? Eşti sigur că nu există Dumnezeu? Dar în afara galaxiei noastre? Astronomii spun că sunt încă un miliard de galaxii. Eşti tu sigur că nu există Dumnezeu? În chip sincer? Oare poți fi tu sigur că nu există? Încerci să cercetezi toate aceste galaxii? Dar te-ai gândit câte vieți ți-ar trebui ca să poți face o investigație atât de mare?

Ție ți se pare o nebunie să crezi că există Dumnezeu. Mie mi se pare o nebunie să cred că nu există

Dumnezeu. Înainte de a cerceta totul cu de-amănuntul nu poţi să afirmi că nu există Dumnezeu. «Cred numai ce văd», vechea deviză a ateismului.

Este curios cum tocmai în perioada când se afirmă mai mult acest lucru au avut loc atâtea descoperiri în lumea nevăzutului. Nu a fost la întâmplare. Dumnezeu a făcut de ruşine oamenii de ştiinţă necredincioşi, tocmai prin descoperirea ştiinţei. Astfel au fost descoperite ultrasunetele. Adică sunetele cu frecvenţă înaltă, care nu pot fi percepute cu urechea omenească, dar care, deşi nu le auzim, există. Apoi au fost descoperite o serie de radiaţii. Radiaţiile X, radiaţiile infraroşii, radiaţiile cosmice. Nu pot fi percepute de către ochiul nostru. Radiaţiile nucleare, radiaţiile gama. O seamă de unde. Unde plane, unde liniare, unde sferice. Undele radio. Lungi, medii, scurte şi ultrascurte. Au fost descoperite vreo 30 de particule ale materiei. Protoni, neutroni, electroni, pozitroni, mezoni şi pioni. Particule sigma şi lambda. Antiprotoni, antineutroni şi antihiperoni. Aţi văzut ceva din toate astea? Mai poţi zice: «Nu cred decât ceea ce văd?». Oare nu ţi-a astupat Dumnezeu gura? Nu te-a făcut el, prin ştiinţă, să crezi ceea ce nu vezi? Dacă toate astea pot să existe, fără ca tu să le vezi, oare nu-ţi dai seama că tot aşa şi Dumnezeu poate să existe fără ca tu să-l vezi? Dacă în lumea înconjurătoare pot fi atâtea, de care tu nu eşti conştient, nu este o nebunie să spui că nu există Dumnezeu, fiindcă tu nu-l vezi?

Şi iarăşi te întrebi: eşti tu sigur că nu există Dumnezeu?

Să stăm puţin şi să judecăm la rece. Să presupunem că tu nu vrei să crezi că există ultrasunetele. Nu vrei să crezi că există radiaţiile. Oare necredinţa ta anulează realitatea?

Într-un laborator, pe o masă, vezi ceva ca un bulgăre de sare. Nu este de sare. Ţi se spune că este uraniu. Nu ai voie nici să te apropii, nici să-l iei în mână, fiindcă emite radiaţii ucigătoare. Tu nu vezi

nici o radiație şi spui că tu nu crezi în radiații. Te apropii şi pipăi bulgărele misterios. Oare necredința ta poate să înlăture consecințele grozave ale radiației? O, nu. Şi foarte curând îți vei da seama de nebunia necredinței tale. Dar va fi prea târziu! Tot aşa necredința ta nu-l înlătură pe Dumnezeu. Nu anulează existența lui, ci doar atrage asupra ta consecințele groaznice ale chinului pe veci în iad. De aceea te întreb iarăşi:

– Eşti tu sigur că nu există Dumnezeu?

Cred că este mult mai bine să te întrebi ce vei face dacă, totuşi, există? Cum vei putea să dai socoteală de necredința ta? Cum vei putea să stai în fața lui? Dacă cei neprihăniți scapă cu greu, ce vei face tu? Tu care l-ai tăgăduit, l-ai blestemat, ți-ai bătut joc de el? Biblia spune: «Şi crezi tu, omule, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?» Romani, 2,3. Căci «mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer, împotriva oricăreia necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbuşă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este descoperit în ei. Căile au fost arătate de Dumnezeu. Într-adevăr. Însuşirile nevăzute ale lui, puterea lui veşnică şi dumnezeirea lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele. În lucrurile făcute de el. Aşa că nu se pot dezvinovăți». Romani, 1,18-20.

Prietenul meu, eşti student, eşti licențiat, eşti profesor, cercetător ştiințific sau conferențiar universitar şi tăgăduieşti pe Dumnezeu? Oare nu-ți dai seama că răspunderea ta este mai mare decât a ciobanului analfabet, de la stâna de oi? Tu puteai să cercetezi, să cauți, să vezi, dacă există sau nu Dumnezeu. Dar te-ai mulțumit în trândăvie intelectuală şi ca să fii în ton cu alții ai spus că nu există Dumnezeu. Tu nu te-ai documentat, tu n-ai fost sigur, ci, simplu, ai tăgăduit. Trebuia să cercetezi, să analizezi probele, pro şi contra, apoi în chip sincer să tragi

concluziile cuvenite. Puteai, dar n-ai vrut. Un poet creştin spunea:

Picătură-n marea vremii,
Nu contează crezul tău,
Adevărul neschimbat,
Vrei, nu vrei, e Dumnezeu.
(Petru Popovici)

Copiat de către Ganea Nicolae, Oltenița, la 20.12.1981. Orele 0.17.

Sfântul Petru a murit la 29 iunie, anul 66 e.n. Sfântul evanghelist Luca a fost medic la sfântul evanghelist Marcu. 25.07.1983.

Este data de luni, 23.12.85. Mi-e somn. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus. În vecii vecilor. Amin.

Azi este luni. 24.12.1985. Soția a plecat la biserică ca să asculte concertul de colinde de la orele 18, care are loc la catedrala ortodoxă, în amintirea Naşterii Domnului Nostru, Iisus Hristos. Este ziua de ajun a Sfântului Crăciun. Mărire ție, întru cei de sus, mărire lui Dumnezeu. Pace între oameni. Bună învoire. Să cânte toate popoarele creştine preamărind şi slăvind Sfântul Crăciun, Sfânta Naştere a Domnului nostru, Iisus Hristos.

Azi am primit o scrisoare de la vărul meu, Vasilică, prin care îmi vesteşte întâlnirea noastră la Baia Mare. Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos şi naşterea lui să ne ajute, să ne dea sănătate şi fericire pentru a ajunge fericitul eveniment.

Să ne rugăm şi să-l rugăm pe Dumnezeu ca să ne ierte păcatele ce le-am făcut şi le facem în fiecare clipă înaintea lui. Dă Doamne fericire. Duhului tău, cel sfânt, cel dătător de viață, să mă ajute ca să trăiesc să-ți mulțumesc pentru toate câte mi le dai. Amin.

Ai tu mântuirea?

Mântuirea este cea mai importantă problemă. De ea depinde viața noastră pe pământ şi veşnicia. Fericirea pe pământ şi mulțumirea sufletească. Ea este problema numărul unu. Mulți nu sunt mântuiți. Deşi ştiu că au nevoie de mântuire şi ştiu că există un mântuitor, ei au considerat şcoala, căsătoria sau slujba, problema numărul unu.

Să presupunem că ai căzut în valurile mării. Fără haine, fără diplomă, fără bani. În timp ce te lupți cu moartea, cineva vrea să-ți dea o sumă de bani. Oare de bani ai nevoie? De haine elegante sau de diplomă? În situația aceea, prima urgență este salvarea ta. Astfel celelalte nu au rost. Tot aşa e şi cu sufletul. Domnul Iisus a zis:

– Ce i-ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Matei.16.26.

Viața este aşa de nesigură. Zilnic, mor pe pământ peste 210.000 de persoane. La fiecare tic-tac de ceasornic pleacă mai bine de două suflete în veşnicie. Ai tu siguranța că nu vei fi următorul? Te bizui pe faptul că eşti sănătos? Nu de mult, am intrat într-o morgă unde erau două sicrie cu doi tineri. Ei nu au fost bolnavi, nici măcar un ceas. Dar au avut un accident şi au plecat în veşnicie. Un tânăr voinic conducea motocicleta având la spate pe cineva. În timp ce rula cu viteză, vorbea cu celălalt. Deodată, trăgând aer pe gură, a simțit că a înghițit ceva şi a primit în gât o înțepătură. A fost o albină. În câteva minute a simțit că se sufocă. A oprit pe marginea şoselei şi a murit. Înțelege, mântuirea sufletului e cea mai urgentă problemă. Hristos, Domnul, te poate mântui chiar acum.

Mântuirea e deplină. Hristos, Domnul, nu a săvârşit o mântuire pe jumătate, iar jumătate să o facem noi. Când a rostit pe cruce:

– S-a isprăvit! Mântuirea a fost adusă pentru toate păcatele.

Eu nu mai am de adăugat nimic la mântuirea aceasta.

Mergi la magazin. Îți cumperi un calculator electronic. Tu nu mai trebuie să iei acasă cleşte, şurubelniță ca să-l demontezi şi să mai adaugi ceva. Nu. Intervenția ta l-ar strica. Calculatorul este gata. Tu doar trebuie să-l foloseşti. Tot aşa şi mântuirea. Este gata. Tu doar trebuie să o primeşti şi să te bucuri de ea.

Într-o zi, Ştefan, un tânăr care îşi luase bacalaureatul, a mers în vizită la fratele E. Acesta i-a vorbit de mântuirea desăvârşită de Hristos Domnul. A căutat să-l facă să înțeleagă că, atunci când el a murit pe cruce, a fost săvârşită şi mântuirea lui. Ştefan a prins sensul şi a zis:

– Atunci, mie nu mi-a rămas decât să-i mulțumesc pentru ea. Şi a îngenuncheat.

Iar Ştefan a mulțumit Domnului pentru mântuirea săvârşită acum aproape două mii de ani, dar pe care el o primeşte acum.

Hristos Domnul a săvârşit, prin moartea sa pe cruce, o mântuire deplină. Şi pentru tine, mântuirea este imediată. Fiind gata săvârşită, tu o poți avea într-o clipă.

Chiar acum. Datoria ta a fost plătită, iar tu îți simți cugetul uşurat când crezi lucrul acestea. Vina păcatelor tale atrage osânda divină. Dar în Hristos, Domnul, tu ai grațierea. De ea te bucuri însă numai după ce o primeşti. Pentru a înțelege mai bine adevărul acesta, de mare importanță, îți voi prezenta un caz.

La închisoarea Statului Ohaio într-o zi a venit guvernatorul şi a adus cinci grațieri. Cei peste o mie de deținuți au fost aduşi în sala mare. După o scurtă introducere, guvernatorul spuse că a adus grațierea pentru cinci condamnați. Scoase apoi actele şi citi primul nume:

– Ruben Jonhson!

Era o tăcere de mormânt, dar nimeni nu a ieşit dintre rânduri. Guvernatorul ținea actul în mână şi

mai citi o dată numele. Nici un răspuns. Se îndreptă spre directorul închisorii şi-l întreabă dacă a adus toți deținuții. Acesta răspunde:

– Da, au fost aduşi toți deținuții!

Strigă încă o dată:

– Ruben Jonhson! Să vină să-şi primească grațierea. De acum este liber!

Toți se uitau în toate părțile, după el. Capelanul închisorii era de față. Se ridică în picioare şi-l vede pe Ruben Jonhson, care şi el se uita în toate pârtiile. Capelanul îl strigă.

– Ruben, e pentru tine!

Dar Ruben întoarce capul înapoi crezând că şi pe cel din spatele lui îl cheamă tot Ruben.

Îl strigă încă o dată, dar Ruben nu poate crede că despre el este vorba. El era de 19 ani la închisoare. Abia a treia oară când îl strigă capelanul şi arătă spre el cu degetul, Ruben Jonhson se ridică şi păşi în față. Tremura ca varga de emoție, căci nu se aştepta la aşa ceva. Guvernatorul îi întinse actul de grațiere. El îl primi şi vru să meargă la locul lui. A trebuit din nou să-i strige:

– Ruben! Eşti liber. De acum nu mai eşti puşcăriaş! Abia atunci se întoarse şi pleacă spre uşă.

În cazul acesta, Ruben a fost iertat de toată vina lui când i-a fost semnat actul de grațiere. Dar el nu a ştiut nimic. Apoi i s-a făcut cunoscut lucru acesta. Dar el n-a priceput şi nu şi l-a însuşit. Nu s-a bucurat de el. Grațierea exista, dar el nu o avea.

Abia după ce a înțeles că el este cel chemat s-a sculat şi a primit actul grațierii. Apoi a urmat libertatea, bucuria. Exact aşa este şi cu multe suflete. Grațierea lor a fost săvârşită pe Golgota, dar ei nu ştiu nimic. Urmează o vreme când aud strigarea Evangheliei. Dar nu înțeleg că este pentru ei. Unii zăbovesc în această stare ani şi ani de zile. Binecuvântați sunt toți acei care ajută pe alții să priceapă că-i vorba despre ei. De grațierea, de mântuirea lor. Abia atunci sunt cuprinşi de o bucurie negrăită.

Unii sunt copleşiţi de lacrimi, de bucurie. Sunt conştienţi că ei n-au meritat mântuirea. Că nu l-au iubit pe Domnul Iisus Hristos. Dar tocmai în aceea stă mântuirea. Văd dragostea lui.

Cuprins am fost de uimire după ce Iisus m-a iubit
Fiind păcătos rău din fire şi vrednic de osândit.
O! Ce minunat. O! Ce glorios neîncetat eu voi cânta.
O! Ce minunat. O! Ce glorios e Domnul în iubirea sa.
(Petru Popovici)

Copiată de Ganea Nicolae, Olteniţa, azi după o fiţuică pusă în uşă. 09.04.84. Transcrisă azi, 25.12.85. Cele două foi tipărite de Petru Popovici le-am găsit una în cantul uşii, cealaltă în cutia de poştă.

Astăzi este miercuri. 25.12.85. Este Crăciunul.

Ieri, am primit o scrisoare de la vărul meu, Matei Vasile, din Bucureşti. Mă anunţă că în 1986 ne vom întâlni. Eu adaug: dacă ne va ajuta Dumnezeu. Să ne dea sănătate şi viaţă să ne revedem. Fie numele lui slăvit şi binecuvântat. Amin.

Gânduri de Crăciun. Creştinismul**.**

1. Dumnezeu şi Dumnezeire. Viaţa veşnică.

2. Satana şi distrugerea fiinţei umane din punct de vedere al demnităţii şi condamnarea sufletelor la o moarte veşnică.

În loc de Prefaţă

Prin cele ce intenţionez să scriu despre Dumnezeu vreau să scot la iveală gândirea mea în acest sens. Felul cum îl înţeleg pe Dumnezeu şi ce înseamnă dumnezeirea în conştiinţa mea.

Prin cugetul conştiinţei mele voi căuta să lămuresc în termeni corecţi lumea nevăzuta şi tainele universului din punctul de vedere al Sfintei Scripturi. De asemeni, voi căuta, cu ajutorul inteligenţei mele, să-l descriu pe Satan, stăpânitorul acestei lumi în descompunere, care, prin capcanele lui, a acaparat

miliarde şi miliarde de suflete, prin faptul că lumea nu respectă legile dumnezeieşti cu privire la porunca întâi şi a doua, care cuprind toată Sfânta Scriptură cu cele zece porunci, cu tot.

Rog pe bunul Dumnezeu să mă ajute, în sensul de a binecuvânta această gândire a mea. Amin.

Ganea Nicolae Olteniţa. Baia Mare, la 27.11.81. Orele 10,42. Copiat după caietul meu rupt. Azi, 25.12.85

Creştinismul

Creştinismul este ştiinţa religioasă care cuprinde învăţăturile Domnului Nostru Iisus Hristos, învăţături care sunt cuprinse în Sfintele Scripturi (Biblia).

Înainte de creştinism oamenii se închinau la idoli (chipuri lucrate de mâna omului). Totuşi, înainte şi în vechime, Dumnezeu a vorbit cu unii oameni, fie direct, fie prin sfinţi sau îngeri.

Părintelui nostru, Abrahaam, când i-a fost pusă credinţa la încercare de către Bunul Dumnezeu, Dumnezeu i-a vorbit prin sfinţi îngeri, în sensul ca să nu-şi ucidă fiul.

Sfintei Fecioară Maria, maica lui Iisus Hristos, Dumnezeu i-a vestit naşterea Mântuitorului prin sfântul înger Gavril care a avertizat-o de acest mare eveniment.

Dumnezeu i-a vorbit lui Samuel.

A vorbit şi cu Moise, atunci când i-a dat tablele cu legile de pe muntele Sinai.

Aceste scrise mai sus sunt câteva din ceea ce îmi amintesc de pe vremea când în Şcoala Inferioară de Arte şi Meserii din Olteniţa învăţam religia cu preotul Costică.

După mintea mea, Dumnezeu este un spirit, supranatural, necuprins de mintea omenească. Deci, mintea omenească, prin judecata ei, are o limită. După mintea mea, această limită se reprezintă prin semnul «?». Cât priveşte pe Dumnezeu? El n-are limită, nici început, nici sfârşit.

Puterea cu ajutorul căreia Dumnezeu a făcut Universul cel fără început şi cel fără de sfârşit cu toate Galaxiile cuprinse în el, precum şi toate vieţuitoarele cuprinse în Galaxiile Universului, se numeşte Dumnezeire.

La fel nici Dumnezeirea nu poate fi pătrunsă de ştiinţa omenească, decât vag în mintea unor oameni cucernici care caută cu smerenie pe Dumnezeu. Reuşesc cu ochii sufletului să-şi dea seama de această putere, mare şi binefăcătoare asupra sufletului omenesc.

Sunt creştin ortodox. Curiozitatea m-a dus şi la alte culte în calitate de spectator şi mi-a plăcut la toţi felul cum se roagă către Bunul Dumnezeu. Fiecare îşi dă silinţa şi osteneala în felul lui să se roage lui Dumnezeu. Deosebirea dintre culte se constată în interpretarea Sfintei Scripturi.

Deci, după mintea mea, orice cult religios care cuprinde pe membrii săi şi se roagă lui Dumnezeu pentru fericirea şi binecuvântarea universului în sensul Fericirii Veşnice a sufletelor omeneşti şi care tinde spre cuprinderea celor două porunci Dumnezeieşti nu poate să dăuneze. Unele neînţelegeri pot frâna şi da naştere la discuţii nesănătoase între cultele religioase.

Spre exemplu, adventiştii sărbătoresc ziua de sâmbătă a săptămânii. La fel evreii. Tot sâmbătă. Noi, ortodocşii, sărbătorim duminica, zi de odihnă, având fiecare dreptate, citând din Biblie, dar interpretează fiecare după cum îl duce mintea. Esenţialul, indiferent de interpretare, trebuie să cuprindă păzirea poruncilor, unu şi doi, care cuprind şi pe celelalte şi nu poate să dăuneze Sfintei Scripturi.

Deci, în linii generale, orice credinţă care caută să pătrundă în Dumnezeire nu poate fi o piedică în calea mântuirii unui suflet, fie el evreu, fie el ortodox, catolic, baptist etc. etc.

Am spus asta pentru că, umblând pe la toţi, am avut unele discuţii care m-au ajutat să-mi dau seama

că *religia mea ortodoxă este tot aşa de bună ca şi celelalte.*

Totodată, am fost ajutat, în sensul de a completa şi înțelege unele chestiuni delicate, de către cultul baptist. Chestiuni pe care eu nu le înțelegeam, cu privire la Biblie şi care vor fi scrise aici, în aceste însemnări.

Dacă ieşi afară din casă şi te uiți în sus, pe bolta cerească, noaptea vezi luna şi stelele, ziua vezi soarele. Când este ploaie vezi norii, vezi fulgerele, auzi tunetele. Te uiți cu luare aminte. Te uiți bine şi îți dai seama că Universul este fără început şi fără sfârşit.

După ce ai intrat în casă, te aşezi pe pat şi te gândeşti cu ochii sufletului şi îți pui întrebarea:

– Oare cine a făcut această natură? Cu legile ei fireşti. Fiecare stea la locul ei. Fiecare sistem solar la locul lui. Fenomenele fizice şi chimice care au loc. Unele care nu se văd, dar există. Este El. Numai el. Stăpânul care a făcut eternul, pământul, apele şi cerul. Este numai el, Dumnezeu!

Este ora 23. Mi-e somn. Pe mâine.

Lăudat fie Iisus. În vecii vecilor. Amin!

Şi acum, să merg mai departe cu gândirea mea. Sunt om de 74 de ani, la data când scriu aceste rânduri. Este ziua de 01.12.81. Orele 04,30.

Am trăit două lumi.

Între lumea veche şi cea de astăzi este o prăpastie mare. Regimul ateist care ne guvernează a reuşit ca multe suflete slabe la minte să-şi piardă credința şi să o ia razna pe calea pierzaniei.

Să nu credeți, dragii mei, că mie mi-a fost uşor. De multe ori am stat în cumpănă. Este sau nu este Dumnezeu? La fel, copiii care învață la şcoală. Nici pentru ei nu este uşor. La şcoală îi îndoapă cu politica ateistă, care cu forța este băgată în căpşoarele lor fragede şi nevinovate. Acasă, părinții le spun adevărul referitor la existența bunului Dumnezeu. O fericire

necuprinsă de mintea omenească, dar care se simte cu sufletul. Cazi în extaz datorită păcii sufleteşti de care eşti cuprins atunci când sufletele noastre îl caută pe Dumnezeu.

O, ce lucru minunat este atunci când în sufletele noastre pătrunde această pace. Ştiința omenească este neputincioasă, în sensul de a-i da o definiție.

De multe ori am avut şi am această pace. Mă închin şi aduc mulțumire Domnului Iisus Hristos.

Am trăit o viață foarte grea şi foarte zbuciumată. De multe ori am cârtit înaintea lui Dumnezeu. Cu voie sau fără voie.

De ce unii bogați, care se laudă că sunt creştini, îi asupresc pe săraci şi îi consideră inferiori lor? De ce? Pe vremuri şi chiar azi, se vindeau şi se vând oameni ca vitele? De ce unii oameni, de când s-au născut, o duc în lipsuri, iar alții îmbuibați nu mai ştiu de bine ce le este?

Pentru a înțelege lucrul acesta este nevoie să studiezi biblia cu temei. Vei găsi răspuns la toate întrebările.

Pentru ca să înțelegem Biblia şi adevărul cuprins în ea, eu aş recomanda ca, în paralel cu studiul Bibliei, să se citească şi cărți ateiste şi cărți de ştiință. Atunci, prin surprindere, veți descoperi un lucru minunat.

Biblia dă răspunsuri minunate la ştiințele ateiste. Ea este o mângâiere şi o speranță. Este nădejdea şi pacea sufletului nostru, atât în lumea aceasta, cât şi în lumea cealaltă.

Ateismul înseamnă deznădejde, întuneric, frig, teleghidare la comandă, minciună, insultă şi disprețul omului față de aproapele sau. A doua moarte a sufletului. Izvorăşte din creierul dement al unor oameni nedocumentați care se încurcă în prostia lor de gândire. Biblia este categorică şi spune clar: înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie în fața lui Dumnezeu.

Rugăciunea este ştiinţa care se ocupă cu relaţia suflet – Dumnezeu. Această relaţie se realizează atunci când un suflet stă de vorbă cu Dumnezeu. Această vorbire este cuprinsă în rugăciune. Rugăciunea trebuie să îndeplinească mai multe condiţii. În primul rând, când stăm de vorbă cu Dumnezeu, trebuie să avem o ţinută modestă. O atitudine de un profund, dar foarte profund, respect faţă de Dumnezeu. Să ne relaxăm şi să ne lepădăm de grijile lumeşti. În timp ce ne rugăm, mintea şi gândul nostru să fie numai la rugăciune. Să avem grijă ce-i cerem lui Dumnezeu prin rugăciune. Să nu-i cerem lucruri deşarte, ce sunt spre paguba trupului şi sufletului nostru. Lucru de căpetenie, care trebuie să-l cerem lui Dumnezeu este *sănătatea şi pâinea cea de toate zilele.* De altfel, toate sunt cuprinse în rugăciunea «Tatăl nostru».

Dragă prietene şi frate întru credinţă către Dumnezeu. V-aţi pus întrebarea de ce trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu? Eu voi căuta, după mintea mea, să-ţi răspund.

În lumea extraterestră, galaxiile şi sistemele stelare din univers au toate un scop. La fel şi pe planeta noastră. Toate au un scop. Viaţa noastră, cea de toate zilele, totul este făcut cu un scop bine determinat. Să luăm, spre exemplu, o masă de bucătărie. Este făcută cu un scop. Fie a se mânca pe ea, fie a scrie, fie a toca carne etc. etc. Radioul este pentru ştiri şi muzică. Televizorul redă în imagini ştirile şi muzica. Deci, în linii generale, fiecare lucru şi chiar fiinţa are un scop bine determinat.

Ţi-ai pus întrebarea, dragă prietene, cu ce scop a fost creat omul? Pentru ca să-l batjocorească alt om, fără minte, să-i ia viaţa? Să-i ia banii, sub diferite motive, să-i demoleze casa şi să nu i-o plătească, să stea la coadă, după cele necesare traiului, să stea în frig, când toate le-a dat Dumnezeu spre fericirea lui? Nu! Dragă prietene. Oare a fost creat aşa, de florile

mărului? Îți răspund eu, dragă prietene. «Omul a fost creat cu inteligență şi rațiune, spre a da laudă, prin cântări şi rugăciune şi imnuri de slavă, Creatorului minunat, care a pus la picioarele omului natura cuprinsă şi necuprinsă pe Terra, spre a o stăpâni.» Această ființă minunată a fost creată de Dumnezeu, la început, desăvârşită. Mai târziu, a decăzut şi căzut în dizgrație pentru neascultare. Deci, cam acesta ar fi scopul creării omului pe pământ şi al rugăciunii.

Să încercăm să mergem mai departe cu gândirea despre Dumnezeu. În cele ce urmează îmi aduc aminte de unele lucruri minunate pe care le-am învățat la religie şi din studiul Sfintei Scripturi. Aş vrea să fiu scuzat că ştiu multe citate din Biblie, dar capitolele şi versetele nu le ştiu. Ele există în Sfânta Scriptură. După mintea mea, ştiința cea mai înaintată este studiul Bibliei. Nu citită pe dinafară, ci studiată pe dinăuntru. Este cea mai înaintată pentru că poate să răspundă la orice întrebare la care ştiința omenească nu este în stare. Misticismul este o doctrină ateistă, neputincioasă în dovedirea inexistenței lui Dumnezeu. Să încercăm, împreună, să ne referim la Sfânta Scriptură.

La început era cuvântul şi cuvântul era al lui Dumnezeu şi Dumnezeu era cuvântul.

La început era cuvântul. Deci, toate câte le vedem în culori, Universul, cu toate legile lui universale, au fost făcute cu ajutorul cuvântului. Iar cuvântul era al lui Dumnezeu. Natural că s-au făcut cu ajutorul cuvântului, pentru că cuvântul era a lui Dumnezeu. Deci, cu ajutorul cuvântului s-au făcut toate. Natura, cerul, galaxiile, viețuitoarele, lumea nevăzută. Toate alcătuiesc Universul. Toate au fost create cu ajutorul cuvântului, pentru că Dumnezeu era cuvântul.

Să mergem mai departe şi să ne gândim adânc tot la cuvântul lui Dumnezeu. Pe suprafața planetei era întuneric şi fără de uscat. Erau numai ape şi duhul lui Dumnezeu zbura peste apele planetei noastre.

Dumnezeu a zis: «Să se facă lumină şi lumină s-a făcut». Cu privire la planeta Terra din galaxia noastră. Dumnezeu a zis: «Să iasă uscatul la suprafață». Şi astfel a apărut uscatul. Au luat ființă, prin rotația pământului, ziua şi noaptea. După mintea mea, Sfânta Scriptură se referă numai la planeta noastră deocamdată şi spune că deasupra pământului, pe bolta cerească, Dumnezeu a făcut soarele, ca să lumineze şi să încălzească pământul ziua, iar stelele şi luna să lumineze pământul noaptea.

Acum, să ne urcăm, cu mintea noastră, sus de tot, până ajungem la semnul «?». Rămâi uimit de cele constatate. Miliardele de stele din galaxiile universului nu se sfârşesc niciodată. Dacă ai încerca să le numeri, ar fi zadarnic. Pentru că nu se ştie de unde începe şi unde se termină. Deci, dragii mei, iată că am ajuns acolo că Universul nu are nici început, nici sfârşit. Să facem o comparație. Într-o țară, spre exemplu, în România, toate canalizările, toate palatele şi tot ce este pe pământ, în afară de viață, sunt toate făcute de mâna omului. Nu s-au făcut singure. Păi, dacă toate care sunt pe pământ le-a făcut omul, atunci Universul cine l-a făcut? El. Bunul Dumnezeu.

Această construcție a naturii care este foarte încâlcită pentru mintea omenească, în sensul de a o pătrunde în amănunt, mintea omenească nu va reuşi niciodată să pătrundă tainele naturii, pentru că el are, adică omul, viața lui, care este scurtă şi i-ar trebui multe vieți să ajungă să descifreze aceste secrete ale naturii. Numai El are veşnicia. Numai El, Dumnezeu.

Prima ființă spirituală cu puteri supraomeneşti născută din Dumnezeu, conform *Crezului* ortodox, a fost, după mintea mea, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul, de mai târziu, a sufletelor noastre, prin jertfirea pe cruce, prevăzută în planul dumnezeiesc. A doua ființă spirituală a fost Lucifer.

Tot după mintea mea, după crearea lui Lucifer, Dumnezeu a făcut lumea nevăzută de ochiul

omenesc. În lumea nevăzută există ierarhii. Sfinți, îngeri, heruvimi, serafimi, arhangheli şi restul. Poate că ştiu mai mult studenții de la Teologie şi doctorii teologi. Mai există şi oştirea îngerească, aşa cum pe pământ sunt armate în fiecare țară. Un observator, Enrik von Daninken, în *Amintiri despre viitor*, a avut îndrăzneala de a dovedi că pământul a fost vizitat de ființe extraterestre. Autorul încearcă să dovedească că, pe atunci, oamenii erau mai avansați din punct de vedere ştiințific. Aminteşte de nişte care de foc de pe vremea lui Adam şi Eva, ceea ce ar corespunde cu rachetele noastre. Încearcă să lămurească unele aspecte lăsate de aceste ființe extraterestre, cum ar fi: construirea piramidelor în Egipt, statuile uriaşe care se găsesc pe Insula Paştelui. Încearcă să lămurească că pe atunci oamenii erau mai avansați în ştiință. De asemenea, încearcă să descrie statura unor uriaşi care se aflau pe insulă, pălăriile lor cântărind 20 tone fiecare. Cum au fost date jos, de pe capetele uriaşilor. În legătură cu asta, îmi amintesc când am fost în stațiunea Călimăneşti, cum şedeam în gară pe bancă şi mă uitam peste calea ferată sus, pe munte, unde se văd şi astăzi nişte urme de uriaşi. Îți face impresia că înainte vreme rocile muntelui erau mai mari, iar paşii uriaşilor se afundau încet în rocă lăsând urmele conturate de talpa piciorului, urme care se văd şi astăzi.

Enrik von Daninken aminteşte şi de vremea potopului. Despre corabia lui Noe. După părerea mea, aceşti oameni ar fi fost avansați în ştiință şi lumea era dirijată de către oameni competenți. Se ştie că aceşti oameni s-au înrăit şi Dumnezeu i-a nimicit cu ajutorul potopului. Urmează nimicirea actuală, a acestei lumi, care cred că-i mai rea decât a fost cea dinainte de potop. Din când în când fenomenul se repetă, la mii de ani distanță.

După cum am spus, universul cuprinde multe taine, care declanşează fenomene necunoscute omului în întregime şi se pune întrebarea: oare în univers

mai sunt şi alte planete cu viață, la fel ca pe planeta noastră?

Ştiința omenească îşi pune întrebarea acesta. La fel şi alte întrebări la care până la ora actuală nu se găseşte răspuns. Tainele universului sunt foarte mari şi multe. Probabil, Bunul Dumnezeu nu doreşte ca omul să descopere toate tainele şi nici nu se poate, pentru că omul este muritor şi nu are veşnicia pe care o are Dumnezeu. Ar fi multe de spus, dar să trecem la Biblie.

După ce a făcut universul, Bunul Dumnezeu a trecut la construcția de pe Terra. Pământul nostru. Dumnezeu a despărțit pământul de ape. Din ape au luat naştere oceane, mări, fluvii, râuri, pârâuri. Pe pământ a făcut verdeață, copaci, livezi şi tot ce există nefăcut de mâna omului. După aceea, a trecut la viețuitoarele pe care le vedem. Şi bune şi rele şi frumoase şi pocite etc. Toate acestea le-a făcut în cinci zile. Oare ziua lui Dumnezeu este egală cu a noastră? Nicidecum. În Biblie se spune clar că o zi la Bunul Dumnezeu poate fi de o mie de ani pământeşti. Poate şi mai mult şi invers. O mie de ani în fața lui Dumnezeu poate fi o zi de a noastră.

Văzând Dumnezeu toate câte le-a făcut şi ce lucruri minunate a făcut, s-a gândit să-l creeze pe om ca să stăpânească toate cele cuprinse pe pământ, atât apele, cât şi uscatul, împreună cu toate viețuitoarele. Şi l-a făcut pe om. După chipul şi asemănarea sa, conform celor scrise în Scriptură. A luat lut şi l-a frământat şi l-a făcut pe om. I-a suflat în nări duh sfânt de viață şi i-a dat viață. Deci, iată, dragii mei, ce este viața şi de unde provine ea. Ştiința omenească bate câmpii înşirând numai aiureli, iar mulți oameni slabi de înger se zăpăcesc de cap, ceea ce lui Dumnezeu îi provoacă veselie, văzând neputința lor.

Pe primul om, Dumnezeu l-a numit Adam. Văzând Bunul Dumnezeu că omul nu-i bine să trăiască singur, a luat o coastă de la Adam şi a pus-o la femeie şi i-a dat viață. I-a pus numele Eva.

Şi acum, să ne gândim, foarte adânc asupra celor construite de Dumnezeu. Fiecare construcţie pământească are un *plan* şi un *scop* bine determinat. Materialele care trebuiesc pentru construcţia respectivă.

Tot aşa şi Bunul Dumnezeu. Tot după un plan a făcut toate cele ce se văd cu ochii omeneşti, precum şi cele nevăzute de ochii omeneşti.

Deocamdată, ştiinţa nu a putut dovedi că în univers ar exista alte planete în care să fie viaţă şi să fie locuite de fiinţe asemănătoare la chip cu Dumnezeu, ci doar numai nişte ipoteze la care încă nu se găsesc răspunsuri. Pentru că omul nu are veşnicia. Deci, nu-i rămâne timp să poată descoperi. Fiind el muritor şi, pe deasupra, având viaţa foarte scurtă, în medie circa 21600 de zile. Omului i-ar trebui un număr foarte mare de vieţi ca să poată dovedi ceea ce Biblia dovedeşte rapid şi fără greşeală.

Să mergem mai departe cu ochii minţii şi să judecăm. Planul lui Dumnezeu este secret şi plin, foarte plin, de taine şi tot ce s-a întâmplat şi se întâmplă şi în zilele noastre. Până azi, 27.12.85 şi de mâine încolo. Orice mişcări, orice reacţii, chimice, fizice, ale cosmosului, toate sunt ştiute de Dumnezeu.

Fiind creaţi primii oameni, Adam şi Eva, Dumnezeu le-a dat drumul într-o grădină frumoasă. Cea mai frumoasă din natură, numită Eden. Şi le-a dat poruncă să mănânce din toate poamele din Rai, dar le-a arătat şi Pomul Ispitelor şi a necazurilor. Şi le-a dat poruncă ca din acel pom să nu mănânce. Pentru că *imediat vor muri.*

Printre primele creaţii din lumea nevăzută, Dumnezeu l-a făcut pe îngerul Lucifer. Un înger frumos şi foarte inteligent. Am spus că planul lui Dumnezeu era secret şi în el erau cuprinse toate. Toate cele ce se întâmplă şi ce urmează să se întâmple. Pe de altă parte, Dumnezeu a dat libertate absolută tuturor vieţuitoarelor cu raţiune, fără să se amestece în

viața lor. Iarăşi, tot el, a ştiut fiecare etapă în care se vor întâmpla multe fenomene.

Îngerul Lucifer a căutat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu l-a izgonit. Din înger luminat l-a prefăcut în diavol întunecat. Acest diavol se afla şi el în Raiul din Eden. Cocoțat în pomul din care Dumnezeu le-a pomenit primilor oameni să nu mănânce, luând chipul şarpelui, a cules un măr şi a îndemnat-o pe Eva să mănânce din pomul oprit.

Eva a ascultat de glasul şarpelui, a muşcat din măr şi a devenit muritoare. Văzând Adam că femeia lui a căzut în păcat şi că-i muritoare, aşa de mult a iubit-o, încât a preferat să guste şi el din măr ca să moară împreună cu ea, Eva, femeia lui.

Şi acest capitol a fost prevăzut în planul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a prevăzut şi mântuirea lor din cauza neascultării.

Imediat după cele întâmplate, Dumnezeu i-a strigat. Şi atunci ei au văzut că sunt goi. Şi i-au răspuns lui Dumnezeu că nu pot veni în fața sa, fiind dezbrăcați. Dumnezeu şi-a dat seama ca ei au păcătuit prin neascultare şi i-a izgonit din Rai, zicându-le:

– Tu, Adam! Cu trudă şi sudoare vei munci ca să-ți câştigi pâinea cea de toate zilele, iar tu, femeie, în durere şi chinuri vei naşte prunci.

Iată, dragii mei nepoți şi rude, căci cu data călcării poruncii lui Dumnezeu am devenit muritori din nemuritori.

Odată cu moartea, în lume a apărut şi «păcatul», în lumea cuprinsă pe Terra noastră. Biblia nu spune când a apărut păcatul. Poate bunii preoți şi studenții în teologie sau doctorii în teologie să ştie mai multe ca mine.

Când Dumnezeu i-a izgonit pe primii oameni din Rai i-a zis femeii: în chinuri şi dureri va naşte prunci şi tot din femeie se va naşte şi un mântuitor care va zdrobi capul şarpelui. Acest lucru este cuprins şi în profeția prorocului Isaia. Şi el spune:

– Iată! Fecioara va naşte un fiu şi îi vor spune Emanuel «Dumnezeu este cu noi».

Vă rog, dragii mei nepoţi şi rude, să mă iertaţi, dar din ce material a făcut Dumnezeu universul cu miliarde de galaxii în care se găsesc sisteme solare necuprinse de mintea omenească?

Eu vă răspund. Din nimic. «A zis şi s-a făcut.»

Taina asta este foarte mare şi mulţi o să zică:

– Măi, Ganea ăsta este nebun şi bate câmpii!

Eu le răspund că mai nebun este acela care mă condamnă fără să cerceteze. De exemplu. Iei o foaie de hârtie şi o rupi cu imaginaţia. Tot rupând-o ea scade şi se micşorează. Se preface în bucăţele din ce în ce mai mici, până dispare şi ajunge, prin diviziune, la **nimic.** Omul, în viaţă, fiind ocupat cu cele lumeşti, cu serviciu, cu proiecte, cu dorinţe, maşini, vile, cum să-l chinuiască pe cel sărac, pe care să-l ţină la cozi, cum să ia casa unui om sărac, ca la soţia lui Ganea, fără să i-o plătească, cum să-l ţină pe OM în frig, în întuneric şi alte ocupaţii lumeşti care la bătrâneţe nu sunt decât deşertăciune şi goană după vânt.

Acestea, dragii mei, le veţi vedea înaintea morţii voastre, când măcinaţi veţi fi de bube, reumatisme, de legi nedrepte şi alte ticăloşii de care veţi răspunde la judecata lui Hristos. Cum zic. În ceasul morţii va veni Dumnezeu şi va zice:

– Vino încoace, puişor! Să te decorez şi eu cu o furcă în cuptorul iadului.

Ce veţi face, puişorilor? Voi, cei ateişti, proşti şi fără minte? Cui aţi strâns averile? Cui vor rămâne? Din minciună aţi făcut adevăr. Strâmbătatea aţi făcut-o dreptate. Aţi defăimat poruncile dumnezeieşti ca, peste zeci şi zeci de ani, copiilor voştri să le fie ruşine că au avut un străbunic nebun, un bunic dement, un tată, parşiv etc. Ce-ai realizat în lume pentru oameni? Torturi şi blesteme? Te duci în pielea goală în pământul din care ai fost făcut.

Să lăsăm toate la o parte şi să intrăm împreună cu dumneavoastră în studiul Bibliei.

Biblia are două părți principale, Vechiul Testament şi Noul Testament. Între ele există o legătură foarte strânsă.

Cu ajutorul Bibliei, cu cele cuprinse în ea, omul cucernic poate să pătrundă adânc, prin intermediul ochilor sufletului, să se adape din harul Bunului Dumnezeu, ajungând la adevărata fericire, viața veşnică, după adormirea corpului.

Sfânta Scriptură a fost scrisă, Vechiul Testament, de către profeți, prooroci şi alți oameni călăuziți de Sfântul Duh sau Spirit. Noul Testament a fost scris de către evanghelişti. Cei patru, Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Evanghelistul Matei poartă ca simbol un înger. Ceea ce însemna vestirea naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, mântuitorul sufletelor noastre.

Evanghelistul Marcu are ca simbol un leu, ceea ce însemna puterea lui Dumnezeu. Dumnezeirea. Acest lucru nu poate fi cuprins de mintea omenească. Să ne imaginăm că în junglă leul este regele animalelor prin puterea sa.

Evanghelistul Luca are ca simbol o căprioară. Ceea ce înseamnă că jertfa de animale a luat sfârşit prin jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Evanghelistul Ioan are ca simbol un vultur. Ceea ce, prin comparație, ar însemna că el a mers cu mintea sus de tot, întocmai ca un vultur pe bolta cerească, căutând să ne arate minunatele fapte petrecute în timpul Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Este data de 15.12.1981. Ora 18,50.

Vechiul Testament. Acum să mergem mai departe împreună şi să vedem ce cuprinde Vechiul Testament.

Când pe Adam şi Eva i-a izgonit Dumnezeu din Rai, lumea a început a se înmulți. Primii copii ai lui Adam şi Eva au fost Cain şi Abel.

De ei pomeneşte Sfânta Scriptură. Însă, probabil, au mai fost şi alții.

Cea dintâi crimă pe pământ s-a făptuit de către Cain prin uciderea lui Abel.

Iată, dragii mei, că odată cu păcatul în lume, Satana s-a remarcat prin prezența lui.

Am mai spus că Vechiul Testament a fost scris de profeți şi proroci. Oameni cu vederi largi către Bunul Dumnezeu, care le-a dat înțelepciune foarte mare şi care cu ajutorul Duhului Sfânt au pătruns în clarviziunea întâmplărilor ce urmau a se petrece până la apariția Noului Testament.

Părerile oamenilor sunt diferite referitor la interpretarea Sfintei Scripturi. La ora actuală avem o mulțime de culte religioase care se numesc «pocăiți». Religiile recunoscute de stat – nu ştiu de ce se baga statul în lucruri delicate – sunt: ortodoxă, penticostali, romano-catolici, protestanții, martorii lui Iehova, baptiştii, luteranii, adventişti, cei de ziua a şaptea ş.a. Eu nu înțeleg un lucru. De ce se critică unii pe alții? De ce sunt urâți pocăiții?

În general, fie spus, eu nu am văzut în viața mea un baptist beat sau cu țigara în gură. La fel, nici un adventist nu am văzut beat sau cu țigara în gură. Nici pe alții nu i-am văzut. Martori ai lui Iehova, penticostali, cei fără confesiune. Toate cele înşirate mai sus le-am amintit că n-am văzut nici unul beat sau fumând. Vă rog să nu mă confundați şi să ziceți:

– Măi! Ganea ăsta este pocăit.

Nu sunt pocăit. Sunt ortodox. Aş fi fericit să fiu pocăit. Dar nu sunt.

Noi luăm cuvântul pocăit ca un cuvânt de batjocoră. Este foarte greşit. Cuvântul pocăit reprezintă osteneala pe care şi-o dă creştinul cucernic de a-l sluji pe Dumnezeu, păzindu-i poruncile. De a se smeri, în pioasă smerenie, ca să-i dea laudă Domnului nostru Iisus Hristos, în sensul desăvârşirii, care atrage după sine viața veşnică în care ateiştii nu cred. Fără să poată dovedi acest lucru.

Este data de 17.12.1981, ora 4,25.

Dragii mei creştini. Înainte de a trece mai departe, eu am scris în urmă un manifest care suna aşa: «Eşti sigur că nu există Dumnezeu?»

Şi, acum, după ce aţi citit cele două fiţuici cu semnătura Petru Popovici, ce ziceţi? Credinciosul care se iscăleşte cu numele şi prenumele Petru Popovici, acest credincios spune un adevăr pe care ateiştii nu-l pot contesta. Iată o replică de toată frumuseţea dată doctrinei satanice de către Dumnezeu prin acest om.

Azi este vineri. 25 decembrie 1981. Este ora 11,17. Dimineaţă, la orele 08,10, am ascultat postul de radio Europa Liberă. Am ascultat colinde cântate de Corul «Madrigal» şi am fost foarte emoţionat. Afară-i un timp ploios şi asfaltul este foarte umed. Zăpada s-a topit. Este ziua Creştinismului. Pe întreg globul pământesc oamenii se roagă şi colindă, fiecare în limba lui, cinstind amintirea Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, mântuitorul sufletelor noastre.

Soţia a plecat la biserică. Eu stau în casă cu fiica mea, Adina. În sufletul meu a coborât o pace dulce şi binefăcătoare pe care eu nu o pot explica. Sufletul meu tresaltă de bucurie şi inima mea bate fericită, pulsând viaţă în fiinţa mea. Cugetul meu se înălţă în sensul măririi şi slavei în amintirea acestui fericit eveniment. În fiinţa mea se aud strigăte de bucurie: Iisus, Iisus, Iisus Hristos. O! Ce bucurie. O! Ce lucru minunat când te gândeşti la minunata naştere a lui.

Să trecem mai departe şi hai, dragă Mihăiţă şi nepoţi, rude şi prieteni, să stăm de vorbă. Am spus că pe pocăiţi nu i-am văzut beţi şi fumând şi nici căzuţi în şanţuri, beţi ca porcii sau dormind în şanţ, căzuţi pe stradă şi plini de urină şi fecale. Noi ne considerăm superiori lor, dar, fie vorba între noi, şi să nu ne audă nimeni, când mergi pe stradă în Baia Mare, mai ales pe autostrada Vasile Alecsandri, prin faţa

Bufetului «Bixad», vezi pe marginea şanţului oameni căzuţi jos, beţi, şi care se aseamănă cu cele mai ordinare animale atunci când zac în comă. Dacă stai până se trezeşte şi îl întrebi:

– Măi, omule, ce religie ai?

– Păi sunt ortodox, greco-catolic, reformat sau romano-catolic etc.

În nici un caz nu va fi baptist sau adventist sau fără confesiune. Asta pentru că biserica lor îi exclude din rândurile membrilor săi.

Şi iată, prietene, că noi vedem paiul din ochiul aproapelui nostru, dar nu vedem grinda din ochiul nostru. Eu, ca ortodox, am tras multe beţii şi am vorbit cuvinte porcoase de care mă căiesc şi îmi pare rău şi mi-e ruşine în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Mai vorbesc şi acum, la bătrâneţe. Mă ispiteşte vrăjmaşul de mai zic şi cuvinte cu două înţelesuri, de care mă ruşinez şi mă căiesc. Dar nu era mai bine să nu le fi făcut?

Poate că s-au pierdut multe suflete din cauza exemplului prost pe care l-am dat cântând în strunele Satanei, care reuşeşte, din cauza neputinţelor noastre pământeşti, să ne corupă, târându-ne spre pierzanie, de multe ori.

Dragă Mihăiţă, dragi nepoţi şi prieteni. Hai să mergem mai departe cu discuţia noastră.

Am fost de multe ori la biserica baptistă. Pe pereţi? Nici o icoană. O masă. Pe faţa de masă era scris un cuvânt. «IISUS». Crucea? Nicăieri. Vă rog să nu mă consideraţi pocăit. Ar fi bine. Dar nu sunt. O să ajungem cu discuţia şi la greşelile pocăiţilor, interpretări ale lor din Sfintele Scripturi. Să revenim la ziua de astăzi. Este ziua de Crăciun, vineri, 25 decembrie 1981.

Ce înseamnă pentru creştini Crăciunul?

Îţi spun eu. Înseamnă să ai mâncare bună şi băutură.

Aici, în blocul unde stau, în Baia Mare, strada Neptun, scara A, etajul III, apartament 13, nu am auzit pe întreaga scară un colind. Abia când tăria, țuiculița, şi-a făcut efectul, atunci creştinii ortodocşi, nu pocăiții, prin beție, încep răcnetele, care se aseamănă cu ale măgarului, mai pe urmă cu ale porcului, încep colindele în stare de ebrietate şi care, la multe familii, se termină cu bătaia femeii şi a copilului (cazul Ciucur, Donco şi alții). Aşa ceva la adventişti nu există. Mă doare că trebuie să spun un adevăr care există.

Crimele ce se săvârşesc de «corbii nemiloşi ai gloriei deşarte» din zilele noastre, ca asupririle, exploatările, imnurile de slavă ce să dau anumitor oameni, păcătoşi şi demenți care în loc de mâncare ne dau gâturi de găini, cu şapte lei kilogramul, cântările de bucurie, de minciuni în sensul fericirii, în timp ce oamenii stau la cozi după mâncare la prăvăliile goale, precum şi alte păcate mari sunt făcute de creştini ca ortodocşi, catolici, reformați, în nici un caz de baptişti, adventişti sau alți pocăiți. Bineînțeles că nici un adevărat creştin nu le săvârşeşte.

Adevărata pocăință se găseşte atunci când îți dai osteneala să urmezi punând în practică poruncile lui Dumnezeu, care se găsesc la orice credință, fie ortodoxă, catolică, reformată etc.

Să trecem din nou la biserica baptistă. Casa de rugăciune. Odată am fost la casa de rugăciune la baptişti. Se oficia serviciul divin în care era cuprinsă cina cea de taină. Pe masă erau nişte tăvi de lemn scobit pentru a se putea pune pahare. Era lustruită frumos. În pahare se găsea cam un deget de vin amestecat cu pâine. În timp ce corul cânta «Mărire lui Dumnezeu», un credincios umbla cu acea tabla în care erau paharele cu vin şi le trecea pe dinaintea credincioşilor. Membrii bisericii beau paharul. Îl puneau la gură gustând din sfintele taine. Totuşi, erau unii care nu beau paharul şi curiozitatea m-a făcut să întreb:

– De ce respectivii nu au luat sfânta taină?

Am primit răspuns că pe acei credincioşi nu i-a lăsat inima, adică conştiinţa, ca să ia sfintele taine, nefiind pregătiţi pentru acest mare şi minunat eveniment.

Azi, 22.01.82, vineri. Am ascultat, de la Monte Carlo, predica unui preot. Spunea despre o întâmplare în care era vorba despre un om urcat pe o ladă de săpun şi vorbea celor din jur cum de rabdă Bunul Dumnezeu ca copiii să fie înfometaţi de către cei ce au totul. Că, dacă ar exista Dumnezeu, nu ar îngădui acest lucru. Trecând şi el, adică preotul, pe acolo, vorbitorul l-a observat şi a strigat:

– Uite! Aici este un popă.

Fiind chemat, preotul s-a dus, iar vorbitorul i-a cerut părerea la cele afirmate de dânsul. Preotul i-a răspuns:

– Există un singur Dumnezeu. Anume. Cel adevărat. Cât priveşte celălalt Dumnezeu pe care oamenii să-l poată judeca, el nu există.

Cu groază mi-am dat seama că şi eu am luat-o razna câteodată şi am gândit la fel, fără să-mi dau seama de păcatul grozav la care m-am expus.

Am deviat puţin de la ordinea în care îmi pusesem să caut şi să întreb iarăşi în Sfânta Scriptură.

Când primii oameni au fosta creaţi de Dumnezeu au fost nemuritori şi desăvârşiţi. Deci nu a fost nevoie de texte de legi cu privire la credinţă, ci o singură poruncă. «Să nu mâncaţi din pomul cutare, că o să muriţi». Călcând sau nerespectând această poruncă, omul a intrat în păcat şi a fost condamnat la moarte.

Dumnezeu a prevăzut în planul său secret mântuirea oamenilor şi mântuirea omului de la moarte. Dumnezeu l-a iubit pe om şi din cauza acestei iubiri a introdus, până la venirea fiului său în lume, LEGEA.

Deci, odată cu data păcatului, în lume a apărut şi legea. Cuprinsă în cele zece porunci. Toate aceste zece porunci se reduc la două, şi anume: unu, să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, mai mult decât pe tine însuţi; doi, să iubeşti pe aproapele tău, ca pe tine însuţi.

Deci, păzind porunca a doua, ar dispărea miliţia, procesele, jecmăneala, defăimarea femeii, prostia corbului nemilostiv al gloriei deşarte. Casa demolată ţi-ar fi plătită, ar dispărea tâlharii din birouri cu legile şi decretele lor. Măgarii care le execută. Ar dispărea economiile de curent electric. Ar dispărea frigul din locuinţe. Ar dispărea restanţierii de la taxele comunale. Ar dispărea curvia, preacurvia, minciuna, prostia, sărăcia, beţivii, şnapanii, teroriştii, găinile tranşate cu şase capuri şi opt picioare etc.

Iată ce înseamnă porunca a doua data de Dumnezeu. Să ne închipuim cum ar arăta o astfel de lume. Pe vecinul meu îl cheamă Ghiţă. El are o femeie durdulie. Şi ce aş face să o am pentru a-mi potoli poftele cele scârboase. Nu voi face nimic. Pentru că femeia lui Ghiţă îmi este soră, iar aproapele meu, Ghiţă, îmi este frate întru Domnul.

La fel şi statul. Îţi ia casa, îţi dă alta în loc, o casă în care să plăteşti chirie. Gazul vine din pământ pentru ca oamenii să se încălzească iarna, nu să tremure de frig. L-ai primi gratis, dacă statul nu s-ar lăcomi să-ţi ia bănuţul din buzunar.

Dacă statul ar fi compus din fraţii şi surorile noastre întru Domnul, i-ar fi ruşine să facă asemenea lucruri murdare. Dacă o femeie frumoasă ar dansa cu un tânăr la bal, nu ar păţi nimic din partea soţului ei, neexistând gelozie sau gânduri păcătoase, că ar fi frate şi soră intru Domnul.

Securitate şi miliţie nu ar exista. De închisori, camere de tortură, plutoane de execuţie, oameni corupţi şi asupritori nu ar fi nevoie. Pentru că eşti frate întru Domnul. Iubeşti ca pe tine însuţi.

Medicamentele şi hrana poporului nu le-ar lua o mână de oameni cu prăvălii proprii şi alte bunuri cu care se îmbuibă şi uită de cei săraci. Ar fi o lume dreaptă şi bună, nu o minciună. Asta că, de, este aproapele tău întru Domnul şi îl iubeşti ca pe tine însuți.

Deci, iată, dragii mei, cum ar arăta lumea păzind a doua poruncă a lui Dumnezeu.

Ar dispare desfrâul, cruzimea, minciuna, prostia şi îngâmfarea, cu nebunia laolaltă. Hoția, crima şi alte răutăți ar dispare şi ele.

Îmi amintesc de un film cu titlul «Prințesa trufaşă». O producție cehoslovacă. Acolo era vorba de două regate. În regatul prințesei poporul o ducea greu din cauza unei marionete de rege înconjurat de lingăi de fund care făceau cu regele ce vroiau. Pe rege îl gâdilau plăcut pe la ureche linguşirile lingăilor de meserie. În regatul celuilalt, regele nu venea cu paza după el. Venea singur, aclamat de popor, care veşnic petrecea şi mânca cu voie bună. Când trecea el pe stradă, se auzeau strigătele mulțimii:

– Vine regele! Vine Regele!

Oamenii se îmbulzeau peste el, râzând şi dansând cu voie bună în jurul lui. Fără să fie teleghidați, ca astăzi. Finalul filmului este că regele s-a căsătorit cu prințesa şi au adus bunăstare ambelor popoare. (23.01.82, orele 0,15)

Să revenim la Vechiul Testament din Sfânta Scriptură. Îmi amintesc de facerea lumii, geneza, numeri, pildele lui Solomon, Daniel, Isaia, Habacuc şi alții pe care... vă rog să faceți rost de Sfânta Scriptură şi veți înțelege multe lucruri minunate cuprinse acolo dacă, bineînțeles, le veți căuta cu sârguință. Veți întâlni, în Sfânta Scriptură, nimicirea cetăților Sodoma şi Gomora, care se presupune că ar fi scufundate în Marea Moartă, conform afirmațiilor unor oameni de ştiință cu vederi mai largi. Te cuprinde groaza numai gândindu-te în imaginație la chinurile oamenilor de

pe vremea aceea. Au fost distruse cu foc şi pucioasă (sulf), din cer. Mă gândesc la cei care s-au ascuns în peşteri crezând că vor scăpa. Dar s-au înşelat amarnic. Căldura a pătruns şi în peşteră, silindu-i să iasă afară. Afară era focul cu pucioasă, care i-a nimicit.

Se ştie că a scăpat numai Lot şi familia lui. Îngerii Domnului i-a scos. A scăpat şi mi se pare că au plecat în cetatea Toar. Spune Scriptura că, deşi că li s-a pus în vedere să nu se uite înapoi, totuşi, femeia lui Lot s-a uitat şi s-a prefăcut într-o stâncă de sare. În linii generale se spune că Lot s-ar fi culcat cu fetele lui şi din aceste împreunări ar fi ieşit mai multe seminţii, în care este cuprinsă şi seminţia ţiganilor pe care îi vedem şi în zilele noastre şi care formează un popor blestemat şi ticălos cu care societatea din zilele noastre are mereu de lucru ca să-i facă oameni de treabă. Dar nu vor fi din ei, până-i hăul, oameni. Din cauza firii lor păcătoase.

Tot în Sfânta Scriptură scrie şi despre preoţi. Despre veşmintele lor. La fel spune şi despre zugrăvirea icoanelor şi care se referă la Templul lui Solomon. Şi aici fac greşeli pocăiţii, când zic să nu te închini la icoane şi la idoli. Dar ce, ortodoxii se închină la icoane? Icoana reprezintă unele fapte cuprinse în Scriptură. Ele amintesc aceste fapte şi sunt făcute doar pentru a cinsti amintirile sfinte cuprinse în respectivele icoane. De aici interpretarea greşită a «pocăiţilor» care o iau razna, nerecunoscând până şi Sfânta Cruce pe care a murit Domnul nostru Iisus Hristos. Ea a fost sfinţită prin jertfa mielului.

Printre pildele lui Solomon se găseşte şi:

– Daţi băuturi săracilor, ca bând să uite de sărăcia lor!

Tot în Solomon şi tot în pilde se mai spune:

– Să nu daţi băuturi bogaţilor nemilostivi că, bând, ei uită de săraci şi calcă în picioare dreptul văduvelor şi al orfanilor!

În Sfânta Scriptură se vorbeşte de Iacob. Despre fiii lui. Unul dintre ei, Iosif, a fost vândut de către

frații lui unor negustori din Egipt. Acest Iosif a ajuns unul dintre demnitari la faraonul Patifor. Acesta avea o femeie frumoasă. Când Iosif era robul ei, fiind plăcut la chip, a vrut ea să se culce cu el. Iosif nu a vrut, iar ea, ca răzbunare, şi-a rupt hainele şi a ieşit afară strigând că Iosif ar fi vrut să o siluiască. Pentru asta el a fost băgat în temniță. Nevinovat.

Din cauză că era un om credincios, Bunul Dumnezeu l-a ocrotit.

Datorită unui vis pe care l-a avut faraonul, Iosif a fost adus în fața lui. Visul era că au ieşit din Nil şapte vaci slabe şi alte şapte vaci grase. Cele slabe le-au mâncat pe cele grase. Tălmăcit, visul însemna că vor fi şapte ani de belşug urmați de şapte ani de secetă. Datorită acestui fapt, Iosif a fost numit de către faraon într-o dregătorie mare. Aceea de a gospodări belşugul care să acopere şi cei şapte ani de secetă. Fără ca şeful statului să-şi vâre nasul, aşa cum este în zilele noastre.

A condus chibzuit toate recoltele celor şapte ani de belşug. Le-a depozitat în hambare şi a ferit țara Egiptului de foamete. A ajuns un om de temut. Au venit şi frații lui, cei care l-au vândut ca să cumpere hrană. Fără ca ei să-l cunoască pe Iosif. În cele din urmă el s-a arătat lor şi s-au împăcat prin iertare şi s-au mutat împreună cu Iacob în Egipt. Deci, dragii mei, iată că credința este răsplătită de către acela în care crezi. Adică de către Dumnezeu. Mai ales atunci când i se adaugă şi fapte bune în sensul păzirii poruncilor.

Samuel, odată, şedea în pat. Dumnezeu i-a vorbit. Nu mai ştiu ce. Regele Saul a dat ordin ca toate vrăjitoarele să fie arse pe rug. Toate acelea care se ocupau cu vrăjitoria. Totuşi, o vrăjitoare a reuşit să fie cruțată. Din cauză că Bunul Dumnezeu îl părăsise, pentru fărădelegile lui, Saul a apelat la vrăjitoare pentru a-i înlesni un dialog cu umbra lui, Samuel. Samuel, între timp, murise şi era în mormânt. Saul a venit să stea de vorbă cu Samuel prin intermediul

vrăjitoarei. Datorită iscoadelor sale, a reuşit să ajungă la vrăjitoarea din Endar şi cu ajutorul ei l-a sculat pe Samuel din mormânt.

Întrebându-l despre viitorul regatului său, Saul a luat cunoştinţă că bunul Dumnezeu şi-a întors faţa de la el şi că regatul lui va fi dat lui David. Când suferea de accese de nebunie, David îi cânta din harfa şi îl calma.

După moartea lui Saul a urmat la conducerea statului regele David. Din cauza păcatului săvârşit cu femeia lui Urie, David s-a căit şi s-a întors la Dumnezeu, compunând Psalmii. El a încercat, în marea lui credinţă, să ridice un templu lui Dumnezeu. Mi se pare că Dumnezeu nu a vrut ca el să termine templul. L-a terminat fiul său, înţeleptul Solomon.

Spune Sfânta Scriptură că David a avut şi războaie, cu filistenii. S-a luptat numai el, ca reprezentant al regatului său, cu uriaşul Goliat. Acesta reprezenta pe filisteni. Fiind Dumnezeu cu el, David l-a ucis pe uriaşul Goliat, aruncând o piatră cu o praştie. Iar filistenii au luat-o la fugă, intrând în panică, risipindu-se pe câmpul de luptă.

Când prorocul Daniel a fost aruncat în groapa leilor, Dumnezeu a trimis pe îngerul său, care a închis gura leilor, aceştia nefăcându-i nici un rău.

CAPITOLUL 5.

La închisoare

Azi este marți, 07.01.1986. Ziua de Sfântul Ioan.

Au trecut sărbătorile. Cele scrise le-am copiat de pe un caiet de-al meu pe care l-au rupt copiii. Afară-i frig şi înghețat. Peste cinci minute se ia curentul. De la 17-18. O oră vom sta pe întuneric. Şi asta în anii de lumină şi fericire.

Acum au trecut sărbătorile. Lenuța este plecată în oraş cu Silvia şi Iuți. Cu partea religioasă am terminat. La Sfintele Paşti voi continua.

A fost Claudia la noi şi i-a spus soției că mama sa a primit sentința de divorț. Restul mai urmează. Procese pentru partaj. Dacia 1300. Ninei îi pare rău după Mihăiță. De, s-a învățat să fie soție de doctor. Copiii sunt în formare. Va veni timpul ca ei să judece obiectiv. Acum gândesc numai la ei. Şi pe Mihăiță îl doare în fund.

Să revenim la Agrofruct. După Anghel Petru, să-l iau pe Kemka Carol, prietenul lui Reiz Mihai. El îndeplinea funcția de şef mecanic, fiind pus prin protecția lui Reiz Mihai. După mine, era un şovinist şi nu era deloc sociabil. Pe linie politică îndeplinea funcția de preşedinte al sindicatului. Înainte a fost «nilosist». Ştie dracu' ce-i aia. Ca să-şi acopere unele păcate, îmi spune Reiz ca să-l facem şi pe Kemka Carrol candidat de partid. Eu i-am spus lui Reiz Mihai:

– Numai acum şi-a adus aminte să intre în partid? Din anul 1944 şi până în 1956 ce a păzit?

– Lasă, măi! Să-l ajutăm! Să-l aducem pe linia de plutire.

Restul, pe mâine. Este ora 22,50. Mă culc. Lăudat să fie Domnul nostru, Iisus Hristos. Amin.

Miercuri. 08.01.1986. Este ora 15,00.

Afară-i frig şi zăpada cade din abundență. Caloriferele sunt reci, iar eu stau cu paltonul pe mine şi cu căciula pe cap. Soția este plecată la tratamente pe la copiii bolnavi. Să-i facă sănătoşi. Cu data de întâi ianuarie s-a mărit alocația pentru copii şi ajutorul de naştere. Mamele care cresc de la trei copii, sub 18 ani, urmează să primească un ajutor bănesc de la patru sute de lei în sus.

Este binevenit şi acest ajutor, decât nimic. Dar se pune problema hranei copiilor. Laptele praf costă 50 lei. Şi acela se găseşte numai câteodată în farmacii. Medicamente nu sunt, costă şi nu sunt fonduri pentru a le da gratuit.

Se elogiază ziua de naştere a soției preşedintelui. Poporul o ovaționează urându-i sănătate şi fericire. Poporul? Care?

Totuşi. I-am amintit directorului Reiz Mihai că tovarăşul Kemka Carol, când îşi iese din pepeni, înjură muncitorii. La dosarul personal se găseşte declarația lui Pop Florica, care a fost înjurată. La fel şi alți muncitori şi muncitoare au fost înjurați. I-am amintit toate astea lui Reiz şi şefului de cadre.

– Păi, au zis ei, este şi el nervos. Ce să-i faci? Dar pe parcurs se va îndrepta, deoarece va fi candidat de Partid.

Ce era să fac. Ei mulți, eu singur.

După ce a fost primit în partid, candidat de membru, tot aşa a continuat. Vorba aceea, din lup nu se face oaie. După ce a devenit membru de partid, directorul l-a propus pentru a fi decorat. Şi l-au decorat. Îmi era ciudă că un bandit s-a strecurat printre membrii de partid. Şi când te gândeşti bine, Partidul

Muncitoresc Român avea mare nevoie de oameni cinstiți şi corecți, nu de unul ca Kemka Carol.

Iar pentru că am fost slab de înger, am iscălit şi eu.

Deci, iată-l pe Kemka Carol membru de partid şi cu decorație. Mai târziu mi-a plătit cu vârf şi îndesat această bunătate, prin faptul că am stat o lună de zile la închisoare la Satu Mare. De ce? Veți vedea.

Tovarăşul Kemka Carol era căsătorit cu doamna Rogojan. Fosta soră medicală a fostului doctor Cioltea. Despre ea se spunea că este o femeie dubioasă şi cu multe taine. Din căsătoria lor a rezultat o fată cu numele Rozemaria, care la ora actuală este în serviciu la spital. El când şedea cu femeia, când nu şedea. Am mai spus. Directorul o adusese pe Plop Alexandrina (Sanda) de la Phoenix. Lumea zicea că-i este amantă.

În cursul anilor 1953-1956 în curtea fabricii s-a construit un club cu o sală de lectură. Şi era acolo un pian. În fața clubului, lipite de clădire, erau două camere cu duşuri. În prima cameră făceau baie femeile. În a doua cameră, bărbații. Între cele două camere se afla o uşă, prin care se putea trece de la bărbați la femei şi invers. Această uşă era încuiată. Cheia nu ştiu cine o ținea. La fel şi drucarele.

Sanda Plop făcea baie de două ori pe săptămână. De obicei era în baie o singură femeie. La fel şi la bărbați. Puteai să faci baie cu apă caldă, dar şi cu aburi. La duşuri se găseau două robinete. Unul pentru apă rece şi altul pentru aburi. Din discuțiile purtate cu inginerul Popovici a reieşit că el se afla pe bune cu Plopoaia. La fel fochiştii de la cazane mi-au spus că l-au prins pe Kemka Carol cu Sanda în sediul sindicatului. Eu nu am dat atenție acestui zvon. Fochiştii erau Cont şi Stet. Când Sanda făcea baie, numai ce o auzeai că strigă:

– Cori baci, nu vii să faci baie?

Adică ei intrau în baie ca nişte oameni de omenie. Fiecare în camera de baie respectivă. Se încuiau şi se iubeau la pielea goală.

Doamna Plop nu mai asculta de ordine. Făcând de două ori inspecţie inopinat, cum era ordin pe atunci, în calitate de şef al Serviciului Secret, am găsit în sertarul biroului doamnei Plop două plicuri neexpediate către Minister. Din cauza neglijenţei.

Am raportat la director şi la Partid acest lucru. Doamna Plop era o cunoştinţă veche a ştabilor, aşa că până la urmă a reieşit că eu îi propun să am relaţii cu ea şi ea nu-i de acord. Pe de altă parte, Viorica s-a dus la Comitetul Orăşenesc PMR şi s-a plâns la tovarăşul Les, primul secretar, cum că aş fi trăit cu doamna Plop. Eram în divorţ. După episodul de la partid, doamna Plop m-a dat în judecată. Eu, pe de altă parte, am făcut-o curvă. La insistenţa soţiei lui Kemka, i-am făcut o vizită acasă. Acolo am confirmat, scriindu-i pe o foaie de caiet numele şi prenumele lui Cont şi Stet. Deşteaptă femeie. M-a prins în laţ ca pe un măgar. Pentru că am făcut-o curvă, având martori pe Mănescu cu care trăia şi pe Kemka, am luat două luni de închisoare, iar hârtia pe care am scris numele fochiştilor, femeia lui Kemka i-a dat-o lui şi m-a dat şi el în judecată, lăudându-se că el este membru de partid şi decorat. Fiţi atenţi! Decorat. Un niloşist care-i iubea pe comunişti, cum iubesc eu pe cei ce i-au luat casa soţiei şi nu i-au plătit-o. Ăsta a fost Kemka Carol.

La închisoare am ajuns din cauza Vioricăi, fosta soţie. Ea a scormonit căcatul ca să pută. Şi asta din cauza divorţului. Am fost concediat de la Agrofruct.

Procesul pentru divorţ l-am înaintat la Judecătoria din Baia Mare. Am fost divorţaţi după ce am terminat de ispăşit pedeapsa.

Am fost arestat la miliţia din Baia Mare. Depus la subsolul acestei miliţii. Organele de miliţie s-au purtat foarte bine cu mine. În special tovarăşul maior

Moldovan, cu care mă salut şi acum, după 30 de ani de când am ispăşit pedeapsa.

N-am râs în viața mea cât am râs în celulă. Greutatea era cu mâncarea. Îți dădeau cât să te țină în viață. De acasă, slabă nădejde. Când am fost depus la Satu Mare, m-a condus locotenentul major Spiridon, din Ferneziu. Am intrat pe poarta închisorii am fost percheziționat şi mi s-a luat tot ce am avut asupra mea.

Am fost băgat într-o celulă mare, la carantină, împreună cu mai mulți deținuți. După ce ne-au tuns şi ne-au bărbierit am fost făcuți frumoşi şi au început întrebările:

– Măi! Tu de unde eşti? Pentru ce eşti condamnat? Câtă condamnare ai?

După o zi sau două, vine gardianul şi întreabă:

– Care vrei să ieşi la raport la tovarăşul comandant?

Unul, băgat de două zile în celula unul din Şomcuta Mare, numele i l-am uitat, zice:

– Eu!

Ceilalți deținuți mai vechi îl întreabă:

– Pentru ce, măi?

– Sunt condamnat pe şase luni. Mi se pare prea mult pentru o bătaie pe care i-am tras-o femeii.

– Dar pentru ce ți-ai bătut femeia?

– Domnule! spune deținutul, aveam o puşcă veche şi era cam ruginită. O țineam ascunsă în scorbura unui stejar din pădure. Javra dracului, după ce am bătut-o, s-a dus la miliție şi mi-au luat puşca. Pe loc, am luat şase luni de puşcărie pentru deținere de armă fără autorizație. Am avut noroc că puşca nu-i prea bună, că luam mai mult.

Atunci am văzut că cei închişi îşi merită pedeapsa.

Era un gardian cu numele Sabo. Un om foarte bun. Stătea şi el în celulă ca să vadă ce o ieşi. Unul din deținuți îi zice:

– A! ăsta-i un fleac. Dumnealui... şi arătă spre un alt deținut, este între noi ca să cerceteze. Dânsul este procuror. Când vrei să te duci acasă?

– Păi, dacă se poate, şi astăzi. Cel care se dă procuror zice către gardian:

– Domnule Sabo! Aduceți, vă rog, dosarul dumnealui, ca să ținem şedința imediat.

Văd pe unul că ia o pătură de pe un pat şi o îndoaie în două în lungime. În celulă era o masă. Pune pătura jos, cu partea cea mai lungă în spatele mesei, unde luase loc aşa-zisul procuror. În spatele procurorului stătea altul cu mâinile pe ambele colțuri ale păturii. În fața mesei pătura ieşea cam 60-70 centimetri, cât să poată sta un om pe ea în picioare. Vine gardianul şi aduce un dosar şi îl pune pe masă. Aşa-zisul procuror îl pofteşte pe om să stea în fața lui cu tălpile pe pătură. Se face că citeşte dosarul şi spune că s-a făcut o eroare judiciară.

– Nu s-a ținut cont de articolul numărul cutare care combinat cu articolul cutare şi în baza articolului cutare tovarăşul este achitat!

Când a pronunțat cuvântul «achitat», cel din spatele procurorului, care ținea pătura în mâini a tras puternic de pătură. Bietul om, abia achitat, îl văd cum cade cu picioarele în sus, provocând un râs şi o veselie de am crezut că am să crăp.

Se scoală de jos omul necăjit şi spune:

– Futu-vă muma, în cur! Voi nu sunteți procurori! Voi sunteți hoți, ca şi mine.

După o săptămână te îndobitoceşti ca animalul. Suferi de foame. Unii fumători pasionați îşi vindeau pâinea de la gură pentru câteva țigări. Erau alții care îşi puneau cureaua de la pantaloni jos. Îl lega pe bietul fumător la ochi şi îl punea în patru labe, să meargă cu degetul pe curea ca să găsească două țigări ce se aflau la capătul curelei. Acolo se aşeza, în curul gol, cel cu țigările. Bietul om, tot venind şi pipăind cureaua după țigări, dădea cu nasul în curul celuilalt. Un altul, l-a rugat pe cel cu curul gol să-i puie şi

lui patru țigări. Au făcut târgul, însă, după ce l-au legat la ochii şi cel cu curul gol s-a aşezat în poziție, un altul i-a pus discret în gură un fel de ac. Astfel, când a ajuns la capătul curelei, l-a înțepat, iar cel cu curul gol a început să zbiere.

Se juca «bâza». Câte unul dădea tare. Celălalt îi întorcea la fel. Alții se pişau în cutră. Un fel de hârdău din lemn, cu capac.

Erau tineri închişi care mureau de foame.

Dimineața goleam cutrele. Când stăteai pe vine să-ți faci nevoile, cei de la etaj vărsau cutrele, iar cum garniturile nu erau bune, curgea murdăria pe curul gol al celui de jos. Trebuia să fii în alertă cu curul. Să te dai la o parte din gura WC-ului. Noi, cei de la carantină, am avut ghinion că eram la parter şi toți se slobozeau peste noi când eram scoşi la WC.

Era unul Hoțea care era închis. De ani de zile se ocupa cu furtul de găini. De acolo, din celulă, lucru interesant, tot asta visa. Atunci când va fi în libertate, unde să dea lovitura.

Dimineața ne dădeau terci de mămăligă. Cum eram lihniți de foame, îl mâncam ca pe o găină friptă. Dacă mai rămânea, de flămând ce eram, puneam gamela la gură şi sorbeam de ziceai că nu are fund.

Cei tineri se chinuiau şi băteau în uşă:

– Domnule procuror! Domnule procuror!

Pentru abateri în închisoare era celula 22. Se numea şi camera de izolare. Acolo era ciment pe jos. O saltea şi cutra unde să te urinezi. Mâncare? Un sfert de pâine şi apă. În celule era curățenie. Mereu se dădea cu DDT în şi pe sub paturi, aşa că de râie şi păduchi nici vorbă. Cearceafurile erau curate.

Am văzut deținuți cu picioarele legate în lanțuri. Alții aveau şi o ghiulea agățată de lanț, iar ca să poată umbla, o țineau în mână.

Am făcut cunoştință cu comandantul închisorii. Un om bun, care m-a întrebat:

– Dumneata pentru ce eşti aici? I-am spus pentru ce. Iar el mi-a zis:

– Domnule, Ganea! Nici dumneata nu ai fost om, dar nici cei care te-au condamnat nu au fost oameni.

Când am vorbit cu educatorul politic m-a cuprins groaza. Erau deținuți care stăteau la zdup şi de 40 de ani.

– Le dăm drumul şi ei fac ce fac şi vin înapoi. S-au învățat aici, la noi!

Țigările se aprindeau cu o cârpă arsă pusă într-o cutie de cremă. Un nasture legat cu ața se învârtea apropiindu-se de pat. Se produceau scântei care aprindeau cârpa din cutie, după care se aprindea țigara. Cutia se închidea apoi ca să nu facă scrum.

Când venea pachet la cineva, se împărțea frățeşte. Adică nu chiar frățeşte, ci ca să guste. Mâncarea era din murături. Ne dădea mâncare din arpagic în loc de orez. Cu potroace, stomac, plămâni şi alte soiuri de la abator. După 30 de zile am fost mutat în camera de eliberare. Sus, la etaj. Acolo mâncarea era puțin mai bună şi primeai şi ceva cărți de citit. Câteodată mai venea şi gardiana, Silvia. Deasupra noastră erau femeile. Când venea la ele pachet, se lăsa o sfoară în jos. De sfoară erau atârnate țigări. De la noi se atârnau tot țigări sau altele. Se întâmpla să fie şi cunoştințe de ale deținuților. Dacă primeşti pachet regulat şi cu mâncarea de la Penitenciar trăieşti bine. Numai că nu ai femeie şi alcool.

De lucrat nu lucram nicăieri. Numai cei cu pedeapsă mare lucrau.

M-am eliberat. Dar după o lună am revenit. Cu dosarul lui Kemca Carol şi cu bunăvoință partidului. În sensul de a le satisface pe Viorica şi pe Sanda Plop.

Deci, iată-l pe Kemca nilosistul transformat în membru de partid şi decorat, ajutat de mine, iar drept mulțumire am stat şi pentru el 30 de zile la camera de eliberare. Ar fi multe de spus, dar am alte chestii mai importante de povestit.

În perioada 1953-1956 s-a angajat Cornelia Marinca, fata popii din Cicarlau, azi doamna Benea.

Hai să termin cu Agrofructul. Ba nu. Să spun şi de Marinescu Ioan, consătean cu Anghel Petru. Acela era un practicant ca şi Anghel. Dar un puturos şi un leneş fără pereche. Nu făcea nimic în fabrică. Toată ziua umbla din secție în secție. Când acasă, când în oraş. Asta, bineînțeles, în timpul serviciului. Mai avea relații şi cu unele muncitoare. Până şi Bud Tereza, cât era de bătrână, îmi spunea că a vizitat-o Marinescu noaptea şi i-a propus să se culce cu el. Peste ani, am auzit că a fost condamnat pentru homosexualitate. Nu ştiu dacă şi-a ispăşit pedeapsa sau dacă era adevărat. Contabila Băieşu îl vizita mereu pe acasă şi, vorba aceea, nu mergea de florile mărului. Era o femeie cam sărită şi rea de muscă. A furat radioul de la sindicat şi l-a dus acasă. A fost dată la Comisia de Litigiu, iar eu am apărat-o şi am salvat-o ca să nu fie concediată. Ale dracului femei. În frunte cu Plopoaia. Mi-au scos vorbe cum că trăiesc cu ea. Ce să mai povestesc. De multe ori Viorica îmi făcea viața grea. Luam aparatul de radio şi dormeam în fabrică. În biroul Organizației de Bază PMR.

Primul inginer şef a fost Nistor. Un curvar şi jumătate. Gurile rele spuneau că Pavel Ana i-ar fi fost amantă. Avea o femeie grasă. Era cultă şi nu era deloc geloasă. Pe urmă, Nistor a fost detaşat, iar în locul lui a venit inginerul, Vasilescu Acela iară om. Ca să scape de răspundere spunea că este bolnav. Nebun! Că el nu răspunde de întreprindere. Conducerea i-a făcut raport la minister şi a fost scos şi acela. Avea o femeie geloasă, dar pe bună dreptate. El trăia cu fosta soție a medicului veterinar. O brunetă frumoasă. Soțul ei a fost asasinat la bisericuța din Dealul Florilor. În locul lui a venit inginerul Popovici, un flăcău şmecher şi foarte curvar. Le-a umblat multor femei la suflet, făcându-le fericite. Acela tot pe teren şedea. Cu el mă împăcam bine. Era un om de comitet şi de lumea asta. Mi-a plăcut foarte mult de el. Ca stagiar a venit alt curvar, ing. Totilaz. Avea soția la CTC. O femeie de treabă. În timp ce el era un porc. Regula

femeile chiar în biroul lui Reiz Mihai. Când directorul mânca pe birou şi îl vedeam, mă umfla râsul. El mă întreba:

– De ce râzi?

– Treaba mea! îi răspundeam.

La Serviciul Desfacere era domnul Ilieş. Fost preot. Ca normator îl aveam pe Săsăran Florian. La Contabilitate era Pop Emanuel. Fost secretar al episcopului Alexandru Rusu.

Odată, am fost chemat telefonic la Minister, la Serviciul Cadre. Acolo, tovarăşul Haibasut mi-a pus în vedere că trebuie să-i înlocuiesc pe Ilieş Ştefan şi pe Pop Emanuel, pentru că au fost preoți. Eu am refuzat. Motivul? Nu am cu cine să-i înlocuiesc şi au origine sănătoasă. În special Ilieş. Este fiu de muncitor de la Baia Sprie.

– Atunci pe Săsăran Florian. Este chiabur şi legionar din «Frăția de Cruce».

Atunci am aflat şi eu despre Săsăran şi, la fel, l-am apărat.

Aşa că oamenii au rămas mai departe.

Duca Teodor era casier. O canalie cu două fețe. În față îmi arăta prietenie şi în spate îi făcea actele pentru judecătorie Vioricăi, să mă dea în judecată pentru pensie alimentară. O mai ajuta şi avocatul Coroiu. Unul care a murit în stațiunea Călimăneşti.

Aş putea umple acest caiet numai cu Agrofructul.

Prin Agrofruct am înțeles că ştabii au amante chiar pe subalternele lor, femei măritate, ca să-şi țină serviciul. Ce pierdea să se lase corupte de un şef? Mă gândesc la boşorogi. Ea îşi făcea mai departe serviciul în birou la căldurică, iar boşorogul era mulțumit că s-a culcat cu o femeie tânără. Când îl apuca bâzdâcul se băga în birou, în special în cel Secret. Îşi făcea damblaua şi ieşea din birou om cinstit. Ea îşi potrivea părul, îşi aranja ținuta şi poza mai departe în femeie cinstită. Ba mai venea şi câte un delegat. Îi prezenta

pe respectiva. El galant, adică delegatul, îi săruta mâna. Aceea pe care nu a avut timp să o spele.

Când am fost schimbat din partid din funcția de secretar al PMR, activistul Petofi de la Comitetul Orășenesc mi-a amintit și de fotografiile regale găsite la locuința mea din Ferneziu. Eu am luat cuvântul și i-am spus:

– Păi, bine, tovarășe activist. Când m-ați pus secretar al Organizației de bază PMR nu ați știut de fotografii?

A ocolit răspunsul. Eu le-am spus că fiecare avem un dosar cu referințe. Și bune și rele. Când voiești să ridici omul pe scară, te servești de referințele bune, iar când voiești să-l dai jos, te servești de referințele rele. Oamenii sunt și canalii și proști, cei care nu văd mai departe de vârful nasului, iar când te-ai băgat în tărâțe te mănâncă porcii. Degeaba am spus că sunt nevinovat. Între proști, dacă unul aruncă o piatră în apă, nici 99 de deștepți nu o mai pot scoate la mal. Mă gândeam la inginerul Ionescu, fostul inspector minier în anul 1936. Mă gândeam la suferințele mele, pentru comuniști, la insultele ce le primeam, pentru acest nume și mi-am zis:

– Unde ești, domnule inginer? Să-ți pup tălpile, că dreptate ai avut când mi-ai spus:

– Mă, nenorocitule. Eu mi-am pus obrazul pentru tine ca să te bag în serviciu și tu te-ai înhăitat cu bolșevicii și cu comuniștii. Știi tu cine sunt comuniștii? O ceată de neisprăviți care vor să conducă lumea și pe oamenii inteligenți și au nevoie de proști ca tine ca să vină la putere, iar ție să-ți dea cu piciorul în cur după ce-și ating scopul!

Astăzi este duminică, 12 01.1986.

Afară-i frig și ger. Caloriferele din locuință sunt puțin călduțe, așa, ca în grajdul cu animale. Zăpada-i înghețată și scârțâie sub tălpi. Soția este la biserică, iar eu stau în casa cu Adina și scriu. Este ora 10,30. Scriu, depănând amintirile și mă gândesc:

– Cine dracu' s-a gândit că vom ajunge la bătrânețe să trăim ca animalele?

Toate bunurile oamenilor au fost luate şi un singur om cu familia dirijează totul. Din zi în zi trăim tot mai prost. La radio şi televiziune, din zi în zi, trăim tot mai bine. Cică poporul trăieşte bine. Care popor? Cel de la cozi? Cel ce stă în frig? Îți vine să înnebuneşti când auzi.

– Poporul... Poporul...

– Care? Cel care are separat prăvăliile încărcate? Ei nu stau la coadă. Avem avioane, avem elicoptere, avem industrie, avem botnițe la gură. Ca să nu poți înjura. Avem pui tranşați, avem întuneric pe străzi, avem vagabonzi, tâlhari, avem economie la energia electrică şi calorică, avem disprețul față de demnitatea omului, avem prostia şi îngâmfarea, avem decrete, la tot pasul şi alte fericiri din cauza cărora suferă un popor sugrumat, căruia i s-a luat până şi dreptul de a cârti.

Revin, iarăşi, la Agrofruct.

După schimbarea mea din funcția politică, conducerea de partid mi-a dat serviciu la Loto-Pronosport. Când am luat serviciul în primire, directorul mi-a spus:

– Tovarăşe Ganea! Ai fost dat de către PMR la noi. Noi suntem nişte vânzători de iluzii şi, ca atare, trebuie să ne purtăm cu publicul în aşa fel încât să atragem cât mai mulți oameni ca să facem venit statului. Să îndeplinim şi să depăşim planul. Cu cât vinzi mai mult, cu atât câştigi şi dumneata mai mult. Eşti retribuit cu remiză.

Acest serviciu, după cum am auzit, mi l-a dat tovarăşul Iosif Uglar. Dânsul era supărat pe cei ce divorțau. Era şi fratele său, Vily, în aceeaşi situație. Nici pe el nu l-a cruțat. Ca om era foarte bun şi ne respectam reciproc. M-am mirat că m-a pricopsit cu un asemenea loc de muncă. Şi pentru cine? Pentru o

bandă de hoți de la Agrofruct, având aliați pe una Plop Alexandrina şi pe Kemca Carol.

Mergeam pe teren şi de multe ori am salvat întreprinderea Agrofruct de la dezastru. Ca să nu se oprească. Aşa a fost deplasarea mea la Arad pentru zahăr. Nu erau vagoane. Numai cu aprobarea Comandamentului Sovietic. Erau rechiziționate.

M-am dus la Comandamentul Sovietic. M-am servit de calitatea mea de membru de partid şi secretar al organizației de bază. Am expus situația întreprinderii. Că-i pe cale de a se opri din lipsă de materie primă, zahărul. Îmi trebuie vagoane. Tovarăşii sovietici m-au înțeles şi mi-au dat trei vagoane, pe care le-am încărcat şi am trimis zahărul de la Arad la Baia Mare.

Ceilalți numai se plimbau şi nu făceau treabă. Chiar şi directorul Reiz a fost, dar nu a făcut nici o scofală. Doar că şi-a găsit o femeie de 75 kg. cu care s-a însurat. Asta a făcut el la Arad. Toate acestea s-au uitat.

– De ce, stimați tovarăşi? Lumea ar merge mai bine dacă s-ar asculta «cinstea». Când era mucul la deget atunci era bun Ganea.

– Măi, Ganea! Du-te tu la Sibiu. Du-te tu la Arad. La Vatra Dornei, la Câmpulung Moldovenesc, la Frasin, la fel.

Nu erau cărbuni din cauză că tovarăşii de la Agrofruct se duceau la plimbare fără să facă treabă. Numai domnul Ilieş Ştefan ştie de câte ori am salvat întreprinderea.

– Domnu', Ganea! Plecați la Vulcan că nu mai avem cărbuni. Şi plecă Ganea, pe ger, la Vulcan şi la Petroşani şi trimeteam cărbuni şi fabrica nu a stat. Care mi-a fost recompensa? Un picior în cur. Şi scris în Cartea Neagră. Am fost lovit fără milă de nişte proşti cu funcții de răspundere în posturi care depăşeau capacitatea lor intelectuală.

O să revin asupra răzbunărilor prostimii care alcătuieşte «Incompetența». Cea de ieri şi cea de azi

pentru care am suferit că nu am ascultat de oameni deştepți, care mi-au vrut binele. Dacă i-ai aminti lui Reiz aceste lucruri sau lui Kemca, comunist decorat, sau la alții, ar râde şi mi-ar zice că mă laud. Numai domnul Ilieş Ştefan ştie. Pentru că acest funcționar a fost un om serios şi cinstit.

Astăzi, aceşti oameni nu mai au valoare, pentru că peştele de la cap se împute.

Astăzi este luni. 13.01.1986. Afară-i frig şi ninge mereu. Stau în casă îmbrăcat cu paltonul, cu fular la gât şi cu căciula pe cap. Caloriferele sunt reci. Eu stau la masă şi scriu şi scriu mereu. Prin scris, omul se descarcă contra minciunii.

– O lume mai dreaptă şi mai bună!

Aşa vorbesc cei care asupresc poporul român. Din gură.

Cu fapta, avem economie de curent electric. De ce? Ca să faci avioane? Să te întinzi mai mult decât îți este plapuma? Să iei hrana omului de la gură şi să o vinzi pentru datoriile pe care poporul nu le-a dorit. La fel, poporul nu şi-a dorit «Incompetența» în locul «Competenței».

Este ora 11,30. Soția a plecat la Niculina. Azi s-a întâlnit Lenuța cu doamna dr. Chiorean, care i-a spus că i-a telefonat doamna doctor Napa, despre Niculina, pe care nu o găseşte acasă când vine să-l viziteze pe Raul.

Agrofruct. Îmi amintesc că sacii de zahăr se luau şi se predau la magazie. Magazionier era Soltischi Gheza. Eu făceam statele de plată din fondul ne-scriptic. Sacii erau spălați, de obicei, Pavel Ana, Trosler Maria, Covaci Maria, Pavel Monti, Oegar. De multe ori, directorul Reiz Mihai, care avea şi puține părți bune, îmi spunea:

– Măi! Trece dublu numărul de saci spălați. Să-i ajutăm, că sunt oameni săraci.

Şi Ganea dubla numărul de saci. Ştiţi de ce am scris asta? Pentru că mai târziu, peste un timp, am lucrat la Aprozar, la reparat de lădiţe, unde Trosler era un fel de şef. Ce făcea Trosler, bărbatul Mariei? Ca răsplată pentru că i-am ajutat familia să primească un ban nemuncit, el îmi dădea lădiţele cele mai stricate. Să nu câştig nimic. Şi, fie vorba între noi, mai făcea şi pe şovinistul faţă de mine.

V-aţi convins cine-i omul prost şi fără cultură? Ferească Dumnezeu de omul prost că-i foarte periculos. Te ucide fără milă ca el să trăiască mai departe în prostie şi demenţă.

După ce mi-am ispăşit pedeapsa la Satu Mare, dosarul pentru divorţ a mers mai departe. În fine, iată-mă divorţat. După divorţ, au urmat şi alte răzbunări ale Vioricăi. Urmează să le descriu mai departe.

Este vorba de căsătoria a doua.

CAPITOLUL 6.

Ţăranii din Vima Mare

În luna iunie 1956 m-am mutat la Ferneziu, în locuința văduvei Drăgan Elena.

Ea era în vârstă de 26 ani, iar eu aveam 46.

Doamna Drăgan era foarte strâmtorată şi trăia foarte modest. În afară de locuință dânsa nu avea nici un sprijin. Cu toată sărăcia în care ne zbăteam amândoi, aveam un duşman de temut, Pop Viorica, fosta soție.

Am spus că eram în serviciu la Loto-Pronosport. Într-o zi, fac cunoştință cu tovarăşul Roth. Acesta mi-a propus să mă duc la DCA, la regiune, în calitate de casier. Am primit şi am plecat la DCA. Am luat în primire casieria de la doamna Klement Bobi. Dânsa era o funcționară fără prea mare pregătire, însă era o femeie frumoasă. Era sora lui Fechete Lili din Ferneziu. Avea relații şi era foarte capabilă datorită anilor de serviciu, ca funcționară.

După un timp, Viorica s-a dus la DCA, după cum am auzit, şi a spus că sunt nebun. Pentru ce mi s-a dat casieria pe mână? Când mi-a spus Roth acest lucru,am rămas perplex. I-am spus lui Roth toată povestea mea şi i-am pomenit de viitoarea mea soție şi de faptul că nu are serviciu.

La DCA cu achizițiile se ocupau numai evrei. Toți erau oameni de treabă. Ei m-au ajutat în sărăcia mea şi Lenuța a fost angajată în serviciu la DCA. Casieră la Vişeul de Sus. Acolo, din cauza aerului rece şi de altitudine, s-a îmbolnăvi, plămânii ei nu au

suportat clima. Tot evreii, oameni de treabă, au mutat-o la Târgu Lăpuş în funcţia de casieră la DCA. Într-o zi, când scotea banii de la bancă, s-a dus şi la Secţia de Învăţământ şi a solicitat un post de învăţătoare. Până în toamnă a făcut serviciu la DCA. Toamna, în acel an 1956, a fost numită învăţătoare la Băiuţ. Sentinţa de divorţ încă nu sosise.

În iarna anului 1956-1957, Viorica a venit cu Săsăran, prietenul ei, la Băiuţ şi a vorbit cu directorul adjunct Chira. I-a spus că Lenuţa i-a luat bărbatul şi că este o femeie imorală. A fost învinuită pe nedrept şi nevinovată. Ea venea cu prietenul la plimbare şi tot ea făcea pe cinstita.

Eu am plecat de la DCA din cauza salariului foarte mic şi am intrat ca taxator la TRTA, Baia Mare. Eu, ca taxator, aveam posibilitatea să merg mereu la Târgu Lăpuş şi la Băiuţ. O ducea şi dânsa foarte greu. Ca taxator mai pica şi câte un mic ciubuc. Şi o mai ajutam şi pe ea, că era greu cu mâncarea la Tg. Lăpuş şi la Băiuţ. Se descurca şi dansa cum putea. Rezultatul intervenţiei Vioricăi a fost că a fost îndepărtată din serviciu. Pe chestia asta au mers toţi părinţii la Târgu Lăpuş, la Secţia de Învăţământ, pentru a i se revoca demiterea şi pentru ca dânsa să rămână mai departe la şcoala din Băiuţ. Fiind o învăţătoare bună, copiii progresau şi părinţii erau mulţumiţi. Pe de altă parte, doamna Drăgan a făcut un memoriu la Secţia de Învăţământ de la Tg. Lăpuş prin care a arătat faptele reale şi intenţiile serioase dintre noi. Secţia de Învăţământ a răspuns doamnei Drăgan printr-o adresa că, dacă ar fi semnalat la timp faptele, ar fi rămas mai departe la Băiuţ. Totuşi, luând în considerare descrierea dânsei din memoriu, precum şi intervenţiile părinţilor, doamna Drăgan a fost numită ca educatoare la Grădiniţa de copii din Vima Mare, la 13 km distanţă de Ilenda Mare.

La pronunţarea divorţului, de comun acord cu Viorica, i-am lăsat dânsei toată averea imobilă: casa din strada Gh. Coşbuc şi un loc de casă lângă

Phoenix, lung de 110 m şi lat de 12 m, precum şi averea mobilă, adică, toate lucrurile din casă.

Copiii au fost împărțiți. Mihăiță s-a cerut la mă-sa, iar Nicuşor s-a cerut la mine. Mihăiță avea 17 ani, iar Nicuşor 13.

Aceşti copii au suferit foarte mult, prin faptul că erau ai nimănui. Acum scriu evenimentele aşa cum mi le amintesc. Țin minte că, fiind taxator, le aduceam de mâncare sau le dădeam bani să-şi cumpere de mâncare. Ei, săracii, mă aşteptau în autogară la IRTA, care pe atunci era în Piața de Alimente. Când soseam cu autobuzul din cursă, ei veneau râzând spre mine şi le dădeam bani. Într-un timp eu aveam bani şi îi țineam în sertarul de la noptieră şi plecam în cursă. Ei îşi cumpărau de mâncare şi câte un lichior, pe deasupra. Dormeau amândoi la mine.

După ce a luat serviciul în primire la Vima Mare, (îmi amintesc că era iarnă), Lenuța a stat acolo însoțită de mine. Veneam prin Coroieni.

Azi este joi. 16.01.86. Este ora 1,55. Am insomnie. M-am sculat din pat, am luat valiza mică de pe dulap, am pus caietele pe ea şi scriu. Afară-i zăpadă multă. Aseară a început să plouă. Este o apăraie mare. Soția şi Adina dorm duse, sforăind.

Îmi amintesc că printre taxatori era şi o femeie. Era bună la suflet cu unii dintre şoferii. Printre aceştia era şi pramatia de Pop Grațian, un ciubucar foarte mare, care poza în om cinstit. Într-o zi, trebuia să plec la Băiuț cu Pop Grațian. El vine la mine şi-mi spune să las fata, adică taxatoarea, să meargă cu el în cursă. Eu, pe altă parte, aveam interes mai mare decât el să plec la Băiuț. Interesul meu era să mă întâlnesc cu viitoarea mea soție, întrucât doamna Drăgan era învățătoare la Băiuț. Pe câtă vreme interesul lui Pop Grațian era să aibă o aventură cu taxatoarea. Aşa că l-am refuzat categoric. Am plecat amândoi la Băiuț. Era în anul 1956. Ajunşi la capătul

liniei, adică la Băiuț, am făcut ciubuc 60 lei, care juma-juma făcea 30 lei de căciulă. Am văzut că nu i-a plăcut, din cauză că i-am dat puțini bani. El cu fata făceau ciubuc în stil mare şi, natural că la întoarcere, când am ajuns la Târgu Lăpuş, ticălosul mi-a făcut control la bilete. Eu, văzând care-i situația, mi-am luat geanta şi banii şi m-am dat jos din autobus. Am rămas în Târgu Lăpuş unde se afla şi doamna Drăgan.

Pop Grațian a plecat mai departe, fără taxator, şi şi-a scos pârleala.

Altădată, am avut o pană de cauciuc la o roată, iar el îmi spune:

– Moşule! Pune mâna aici, pune mâna dincolo.

Eu, în gând, îl înjuram. Şi cu glas tare îi răspundeam:

– Am înțeles, tinerelule!

Futu-l în cur, pe mă-sa. Aveam 46 de ani, viitoarea mea soție 26, iar el mă făcea moş.

Altă întâmplare de care mi-a duc aminte. Noi, taxatorii, aveam salariul de 250 lei lunar. Restul se descurca fiecare cum putea. Legi nu erau. Se fura ca în codru. Din om cinstit deveneai hoț. Adică furai şi tu după alți hoți care nu te plăteau şi te lăsau să furi ca să exişti. În timpul când călătoreai trebuia să stai cu teancul de bilete şi tăblița în mână în aşa fel încât atunci când venea controlul de bilete să poți tăia rapid biletele, ca să le dai la călători în autobuz, iar controlorul să-i găsească pe toți cu bilete. De exemplu, venea călătorul de la Baia Mare la Bixad. Spun un caz concret. Călătorul îmi dădea bani pentru întreg traseul.

S-a întâmplat odată că aveam autobuzul încărcat cu oşeni care mergeau la Negreşti şi Bixad. Pe la Viile Apei ne opreşte controlul. Țac! Cu paleta în fața maşinii. Eu iute rup bilete de 1,50 lei şi îi dau unui domn să le împartă, fulgerător, oamenilor din autobuz. Domnul în chestie nu zice nimic. Ia biletele şi le împarte fulgerător la oamenii din autobuz. Totul a

fost bine. După ce a trecut controlul mergând spre Negreşti şoferul îmi spune:

– Măi, Ganea! Ştii tu la cine ai dat biletele ca să le împartă oamenilor?

– Nu ştiu! am răspuns.

– Ai dat biletele tocmai procurorului din Negreşti.

Când am auzit acest lucru a intrat o frică în mine şi o spaimă că dacă ai fi băgat un ac în curul meu şi l-ai fi bătut cu barosul nu ar fi intrat. A doua zi, când ne întorceam la Baia Mare de la Bixad, când ajungem la Negreşti, procurorul iarăşi la cursă. Venea la Baia Mare. L-am salutat frumos şi i-am oferit scaunul meu. Să şadă pe el până la Baia Mare.

– Tovarăşe procuror! i-am zis, avem 250 lei salar pe lună. Ne trebuie şi nouă un ban, să ne luăm de mâncare, aşa că suntem nevoiți să recurgem la lucruri murdare.

Dânsul mi-a spus să facem în aşa fel încât să nu pățim nimic. Iată, dragii mei, că printre magistrați mai erau şi oameni de treabă.

Eu nu m-am lăcomit niciodată în viața mea, decât la strictul necesar, iar conducerea autobazei era înțelegătoare şi închidea ochii la două trei bilete lipsă. Cât priveşte pe Pop Grațian, această puşlama a furat ca în codru statul socialist în perioada anului 1956. Când am avut conflictul cu el am venit la autobază peste trei zile şi am decontat. A venit şi Pop Grațian care, citind declarația mea, mi-a pus mâna în gât să mă sugrume de ciudă în fața tovarăşului jurist care a anchetat cazul.

– I-au trebuit bani mai mulți! am spus. Eu nu pot fura pentru el şi nici pentru alții.

Am plecat de la IRTA după trei luni. În timpul cât am stat la IRTA mă învățasem să fiu un om necinstit, aşa cum este la modă astăzi, iar eu lucrurile murdare le-am urât toată viața mea.

După ce am plecat de la IRTA am făcut cele trei luni de închisoare pe care le-am descris înainte.

Când am ieşit de la Satu Mare, era în februarie, anul 1957 şi țin minte că am venit cu cursa la Băiuț. Era şi Mihăiță cu mine. Lenuța şedea la o bătrână. Bătrâna nu era acasă. Aveam o pensie întreagă la mine. Pe celelalte mi le păpase Viorica. Am stat vreo două trei zile cu Mihăiță la Lenuța şi am venit la Baia Mare. Cu cine credeți că am venit? Cu Pop Grațian. Era într-o duminică după-amiaza în februarie, 1957. Hoțul de şofer, adică Pop Grațian, nu a dat nici un bilet nimănui. Cursa era plină şi aşa a venit până în Baia Mare.

Anul trecut, adică în 1985, s-a scris în ziar despre sărbătoritul de la Autobază, lăudat de către corespondentul ziarului «Pentru Socialism», Al. Potase. M-am întâlnit cu un fost taxator, după aceea, şi ne-am distrat pe chestia Pop Grațian şi... cinstit.

Şi, dacă spui unui măgar, cu funcție de incompetent în aparatul de stat, că-i tâmpit, te împunge ca boul, că numai coarnele îi mai lipsesc. Nu numai că-i tâmpit, dar este şi măgar. Citiți-l, vă rog, pe I.L. Caragiale, pe Ion, care a fost bătut că nu a voit să aplaude un măgar. Dacă Pop Grațian a fost sărbătorit cu ocazia ieşirii lui la pensie, a uitat tovarăşul Al. Potase să spună cam la ce sumă de bani se ridică hoțiile în aceşti zeci de ani de serviciu.

Este ora 03,20. Îmi este somn. Restul, mâine după amiază. Lăudat fie Iisus. Amin.

Azi este sâmbătă. 21.01.86, orele 19,10. Simt că sensul vieții mele se întrevede mai greu. Copleşit de viața grea pe care o duc, supărările provocate de copiii recalcitranți, neascultători, plus Adina care s-a născut cu debilitate mintală, îmi face viața grea.

Soția este plecată la Niculina, din cauză că-i bolnavă. Motivul? Se intoxică cu tranchilizante (Carbaxim). Zice că nu poate dormi. Se joacă cu viața. Mi-a cerut să-i dau şi ei tranchilizante. I-am dat ca să aibă în casă şi să ia atunci când simte nevoia.

Bea cafea multă. Fumează mult şi, colac peste pupăză, îmi face viața grea şi mie şi mamei sale. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru încercările prin care trec. Că numai el ştie de ce mi-a dat o astfel de povară cu cele trei fete. Ei, dar totul este trecător şi nimic nu este definitiv pe acest pământ. Mă chinuieşte. Degeaba îi spun că alcoolul şi tutunul, plus tranchilizantele, nu fac casă bună împreună din cauza reacțiilor ce au loc în organism.

Banc necăjit al sărăciei.

Se ştie că actorul Amza Pelea a murit. Şi alți actori, ca Toma Caragiu, Doina Badea şi alții. Ce s-a gândit Nea Marin adică, Amza Pelea. Să mai vină de pe lumea ailaltă pe pământ. Întâlnindu-se cu prieteni, au stat de vorbă, ba de una ba de alta şi la un moment dat zice Amza Pelea că unde-i el este bine. Fără griji şi fără cozi, iar el a venit să-l ducă pe Sucă. Oamenii au rămas întristați şi i-au spus lui Nea Marin să-l lase pe Sucă şi să-l ducă în locul lui pe cel care ne usucă!

– Nea Marine, au mai zis ei, dacă poți să o aduci înapoi pe Samanta şi să o duci pe Savanta.

Banc cu chichirez.

Un om sărac a contractat un tăuraş. Banii primiți, cam 2000 lei, omul i-a cheltuit pentru sărăcia lui. Când a expirat timpul, au venit cei competenți să ducă tăuraşul. Omul, necăjit, le-a spus că a cheltuit banii şi nu are de unde să-i dea înapoi. Delegații s-au gândit să-i sechestreze lucrurile din casă. Dar în casă nu era decât o icoană cu «Cina ce de taină» a mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Au pus sechestru pe icoană şi au anunțat că la întoarcerea din sat au să o ia. Bietul om, necăjit, împreună cu femeia lui, a ascuns icoana. Când s-au întors delegații să ridice icoana, omul necăjit le-a spus că oamenii din icoană au cinat şi s-au dus. Le-a dat, în schimb, o altă icoană, cu Iuda.

Banc de la cozi.

Un observator, din cei veniți la noi cu treburi, din Occident, a văzut lumea strânsă la cozi după alimente. Mirat, a întrebat:

– De ce stă lumea la cozi? Un securist i-a răspuns:

– Ca să pună banii la CEC.

Altul. Tot de la cozi.

Într-o vreme nu se găsea hârtie igienică. Un cetățean de rând spune că-i bună şi hârtia de ziar. Altul spune că nu se poate din cauză de prestigiu. Şi, totuşi, de ce? S-ar putea ca lumea să se obişnuiască şi la ora actuală sunt foarte multe dosuri de şters.

Am venit, cum spuneam, cu Pop Grațian la Baia Mare. Trăiam greu. Numai din pensie. Pe atunci salariile la DCA şi Băiuț erau foarte mici. După ce s-a întâmplat că doamna Drăgan a fost mutată la Vima Mare, un timp ambii copii au stat cu mine la Vima Mare, pe capul viitoarei mele soții. Trăia şi ea foarte greu, locuia la un gestionar care o fura ca în codru. La sate, pe vremea aceea, în loc de pâine se primea o rație de faină. Hoțul de țăran îi mânca făina de grâu şi îi dădea, în schimb, mămăligă.

Azi este duminică. 19.01.86. De dimineață s-a luat curentul şi nu am putut asculta sfânta slujbă, nici de la Europa Liberă, nici de la Roma. De la Roma am ascultat numai Tatăl nostru din Sfânta Liturghie. Lenuța a plecat la biserică împreună cu Silvia. Azi am aflat din gura soției de moartea lui Duca Teodor. A murit în mizerie şi sărăcie la etatea de 90 de ani. Şi când te gândeşti că omul acela, atât de sărac, a învățat toți copiii şi i-a făcut domni. Prima fată, Cecilia, este asistentă. Sora ei, profesoară la Timişoara. Virgil şi geamăna sunt ingineri. Ce să-i faci? Dacă erau meseriaşi poate că avea şi el un loc la unul dintre ei. Pe

când aşa... Ei! Toate se sfârşesc cu moartea. Singura dreptate în lume. Însă omul nu-şi dă seama cât timp trăieşte şi este ocupat cu cele lumeşti. Pe alții nu-i lasă prostia şi îngâmfarea să fie oameni. Dar... mucles, că-i de rău şi nu poți să spui din cauză că «Incompetența» se supără.

Doamna Drăgan a răbdat de foame şi a trăit cu mere crude şi alte lucruri de felul acesta. Mâncare a fost destulă, dar gazda avea copii mici pe care îi ştergea la cur, iar cu mâinile nespălate tăia mămăliga şi... gata cu pofta de mâncare. Mihăiță se văita că s-a săturat să mănânce numai carne de miel.

La şcoala din Vima Mare era director domnul Păunescu. Soția lui, doamna Păunescu, era tot învățătoare. Dânsa era a doua soție a lui Păunescu. El avea un băiat preot sau învățător în comuna Baba. Doamna avea o fată, Livia, ingineră în Bucureşti, la Fabrica de ciocolată.

Această familie, Păunescu, avea o mare slăbiciune. Ambii soți erau foarte de treabă. Vorbeau în plus față de țărani. Țăranii din Vima Mare erau şireți şi cu ascunzişuri. La biserică, în timpul slujbei, unii jucau «bâza». Dumnezeu să mă ierte, dacă mint.

Instructor politic era unul Jugan. Şi acesta se ținea de drăcii. Într-o zi a ieşit un copil de vreo şase ani la poartă plângând şi spunând că baciul Jugan o omoară pe maică-sa în iesle. Femeile au râs şi l-au liniştit pe copil spunându-i să-i lase în pace că nu o bate, ci o ajută la cărat fânul.

Oamenii din Vima Mare mie nu mi-au plăcut. Erau foarte înapoiați şi foarte proşti.

De exemplu, bătrânul, tatăl gestionarului, ieşea cu coasa pe la orele patru. Când îți era somnul mai dulce. Începea să bată coasa chiar sub fereastra camerei de la stradă, unde noi dormeam. La fel, femeile. Umblau prin casă, după una după alta, dis-de-dimineață.

A primit doamna Drăgan o bucăţică de pământ, al şcolii, şi a semănat mălai pe el. A cheltuit femeia cu săpatul, cu transportul mălaiului la gazda unde şedea şi până la urmă a fost furată de către copiii ei. Cât a stat în gazdă la ei nu se putea asculta radioul, că făceau gălăgie şi umblau dimineaţa prin camera unde dormeam şi ne deranjau fără pic de ruşine. Mihăiţă a plecat la Baia Mare, unde locuia cu maică-sa. Nicuşor a plecat şi el la mine acasă unde locuia.

Am spus că domnul şi doamna Păunescu erau foarte primitori şi masa lor era pusă oricând la dispoziţia proştilor de ţărani din Vima Mare. Domnul Păunescu avea băutură şi permanent în casa lor găseai un pahar de ţuică. Mie nu mi-a plăcut această popularitate şi i-am atras atenţia domnului Păunescu atât eu, cât şi fata lor.

– Domnule Păunescu! i-am spus. De ce vorbiţi şi îi cinstiţi pe aceşti ţărani? Mie îmi spune instructorul că aceşti oameni care îţi frecventează casa nu-s oameni cumsecade!

La fel, Livia, fata lor, le-a spus acelaşi lucru.

– Domnule Ganea! mi-a spus el. Să nu dramatizăm lucrurile, că nu-i chiar aşa!

Eu am plecat la Baia Mare, ca să scot pensia de la poştă. Pe stradă în Baia Mare, spre poştă, că locuiam în Ferneziu, m-am întâlnit cu doamna Păunescu şi cu doamna Drăgan. Venise la Baia Mare. Eu nu am ştiut nimic. Nu am ştiut că viitoarea mea soţie este în Baia Mare. Era prin luna martie a anului 1957. Am luat cunoştinţă despre venirea doamnei Păunescu în Baia Mare şi despre nenorocirea care o lovise.

Domnul Păunescu fusese arestat de către Serviciul Securităţii Statului.

Azi este luni. 20.01.86. Afară-i cald şi zăpadă mare. Martocean Fileus a cumpărat un porc cu şase mii de lei. Circa 80 de kilograme. Fără maţe şi fără unghiile de la picioare.

Tot astăzi, a venit şi familia Brodici de la Baia Sprie. Am discutat despre banii pe care Nina, fosta soție a lui Mihăiță, nu i-a înapoiat. Despre fericirea lui Clari şi despre cei 200 lei împrumutați şi restituiți soției mele.

Tăierea unui porc în era fericirii şi a belşugului, era un eveniment de seamă, de s-a strâns toată țigănimea în fața scării blocului nostru, ca să-l asiste pe măcelarul care a sacrificat porcul. L-a înjunghiat pe loc. Apoi l-a pârlit cu paie, l-a ciopârțit bucățele şi l-a transportat în casă. Tot în era luminii s-a luat curentul şi am rămas pe întuneric de la 17 la 18.

A venit şi Rodica la noi, dar a plecat pe motivul că am parfumat-o cu lavandă. I-am dat nişte nittrofurantoină să o ducă la Niculina, să se trateze de răceală.

După plecarea mea la Baia Mare, a doua zi, doamna Drăgan şi doamna Păunescu stăteau în curtea şcolii şi discutau. Precis nu ştiu luna, dar au fost la ore, cred că era martie sau aprilie. Domnul Păunescu ieşise din casă şi stătea mai la o parte de femei.

Deodată se vede pe şosea un vârtej de praf care se apropia de şcoală. Praful se datora unei maşini care gonea spre şcoală. Maşina era a securității statului. S-a oprit la şcoală. Din ea au coborât securiştii. Au venit la domnul Păunescu şi i-au spus să urce în maşină. Doamna Păunescu a întrebat dacă poate să-i dea nişte haine mai călduroase.

– Da! i s-a răspuns.

Deci, era arestat pentru mult timp.

Maşina a plecat spre Baia Mare şi astfel s-au adeverit prezicerile mele cu privire la popularitatea ce a avut-o față de unii țărani.

Doamna Păunescu a venit cu doamna Drăgan la Baia Mare, la securitate. În incinta securității a intrat şi doamna Drăgan, în calitate de colegă de muncă, la directorul securității. Acesta s-a purtat foarte amabil

cu dânsa şi a informat-o că domnul Păunescu va fi reținut timp îndelungat şi va fi judecat. De aceea a venit doamna Păunescu la Baia Mare.

Nu după mult timp, a plecat la Bucureşti, zdrobită de durere, iar şcoala a rămas pe mâna doamnei Drăgan. Şi direcția şcolii şi a grădiniței.

A avut de furcă doamna Drăgan cu țăranii vimeni din cauză că, din când în când, se deplasa caravana cinematografică la Vima Mare şi rula filme. Țăranii, în special cei care contribuiseră la arestarea directorului şcolii, Păunescu, se întorseseră împotriva doamnei Drăgan. Voiau ca filmele să ruleze în şcoală. În special în sala de clasă a grădiniței, unde erau şi materiale didactice.

Au început amenințările. Şi dânsa va merge după domnul Păunescu. A început cearta. Au intrat cu forța în grădinița şcolii şi au vizionat filme, lăsând în urma lor o murdărie şi un gunoi mai rău ca într-un grajd.

A venit un activist de la Partid care a început să o ia pe doamna Drăgan cu amenințările, pe linie politică. Au început şi unii țărani, din gaşca celor care l-au arestat pe Păunescu, să o amenințe că va fi dată afară. Doamna Drăgan, viitoarea mea soție, nu s-a înfricoşat de ei. A cerut să fie schimbată de acolo, de la grădinița din Vima Mare. L-a lămurit pe activistul de partid că se distruge o şcoală şi materialul didactic. Se distruge arhiva şcolii, se distrug foile matricole. Atunci când le vor trebui acte şcolare cine le va da?

– Dumneavoastră! Nu vedeți că ei sunt inconştienți?

După acest dialog între activist şi educatoarea grădiniței, tovarăşul activist şi-a dat seama că femeia are dreptate. Imediat a oprit rularea filmelor şi caravana cinematografică s-a mutat în sediul CAP-ului.

După dispariția domnului Păunescu şi plecarea doamnei Păunescu la Bucureşti, doamna Drăgan a

rămas singură în şcoală şi ca director şi ca învăţătoare, veghind şi păzind arhiva şcolii.

Reîntorcându-mă la Baia Mare şi fiind singur, (Nicuşor rămăsese la doamna Drăgan şi locuia cu dânsa), m-am decis să mă căsătoresc. Sosise sentinţa definitivă a divorţului. Am dat de la Baia Mare o telegramă la Vima Mare, ca viitoarea soţie să vină acasă ca să facem formele în vederea căsătoriei.

După terminarea formelor şi a analizelor medicale, ne-am căsătorit la starea civilă din Baia Mare, în luna august 1957. După pronunţarea căsătoriei, doamna Drăgan şi-a schimbat buletinul de identitate la miliţia oraşului Baia Mare. Mi-a devenit soţie legitimă cu numele şi prenumele de Ganea Elena, conform certificatului de căsătorie seria, numărul, data, 1957.

Astăzi este marţi. 21.01.86. Afară-i cald. Zăpada tot scade, iar circulaţia a devenit mai puţin anevoioasă. Soţia a plecat la Niculina ca să-i facă o injecţie cu Estrolent. Nu se simte bine. Eu stau în casă cu Adina şi aştept să se desprimăvăreze ca să pot să o iau din loc pe afară, la aer, şi să mă bucur de viaţă, slăvind numele creatorului acestui univers.

Tot azi am avut întrerupere de curent. Între orele 8-11, 12-14 şi 17-18. Peste tot, la radio, la televiziune, în ziare, se spun cuvintele «ani de lumină, civilizaţie, bunăstare, o lume dreaptă şi bună, demnitate, umanitate, belşug» şi alte minciuni degradante la adresa muritorilor de rând. Of! Doamne, of! Doamne. Până când? Te vei îndura de noi să fim ocrotiţi de tine? Dă-ne tărie ca să supravieţuim. Fie-ţi milă de copilaşi, de bătrânii neputincioşi, de noi toţi.

CAPITOLUL 7.

Muncitor la lopată

Suferințele amare îndurate de mine şi Lenuța în urma divorțului şi a intrigilor fostei soții, Pop Viola.

Doamne, cu ce să încep? Că multe sunt de scris. Iată-mă însurat legal, în fața oamenilor şi în fața lui Dumnezeu (?). Eu am crezut că Viorica îşi va respecta cuvântul dat. Dar nu a fost aşa. Conform hotărârii judecătoreşti şi a secției tutelare, precum şi la cererea copiilor, Mihăiță s-a cerut la mă-sa, iar Nicuşor la mine.

Am dus-o foarte greu din cauza sărăciei. Am plecat de acasă gol puşcă, lăsând totul Viorică. Am început viața cu Lenuța de la lingură. Aveam un copil în plus de întreținut. Al doilea şi primul copil al Lenuței urma să se nască.

După divorț, Viorica în loc să-şi vadă de treabă a început o campanie calomnioasă împotriva mea şi a soției mele. A început să se plângă la Partid despre aşa-zisa neomenie a mea, în sensul că am lăsat-o pe drumuri, fără nici un sprijin şi cu doi copii pe cap. Pe cine vedea cunoscut îl oprea şi se plângea despre mine şi despre situația jalnică în care am lăsat-o.

Fernezenii îi țineau hangul şi mă ocoleau şi nu-mi dădeau nici o atenție. Ea activa la tovarăşa Leontina Uglar şi simțeam eu că ceva nu este în regulă. Eram lovit pe la spate şi lăsat la voia întâmplării să mă descurc cum voi şti şi cu doi copii.

Pensia era mică. Alocația lui Nicuşor i-am dat-o Viorică. Îmi amintesc că odată m-am dus la Sfatul

Popular al oraşului Baia Mare şi am solicitat să mă ajute să capăt un serviciu. Mi-au zâmbit ironic şi mi-au răspuns că nu mă pot ajuta.

Mihăiță a fost influențat de mine să se facă medic. Din clasa a patra primară făcea operații pe broaşte. Le deschidea la pântece, se uita în interior şi le cosea la loc. Multe broaşte au supraviețuit. În urma divorțului relațiile noastre s-au răcit şi la ora actuală eu cred că sunt nesincere. Treaba lui.

Cum ziceam. Odată, mă duc la Crucea Roşie de la regiune şi, întâmplător, întreb dacă au ceva pentru mine. Contabil şef era domnul Ionescu, căsătorit cu fosta doamna Ceteraş, de la Roşia Montana. Se despărțise de bărbat şi se căsătorise cu domnul Ionescu. Ei erau din Cavnic, amândoi.

Azi este vineri. 24 ianuarie 1986. Este ziua Unirii Principatelor Române. Azi am mai primit un CEC de pensie care cuprinde majorarea alocației de stat pentru Adina cu data de 1 ianuarie 1986. Valoarea cuponului este de cinci lei. Frumoasă majorare. De la 295 lei la 300 lei. Sunt om sărac, dar mi-ar fi ruşine să mă compromit față de oameni. Ce să fac cu cinci lei? Nici unsoare de păduchi nu poți să cumperi. Gros obraz are Incompetența. N-are ruşine, n-are Dumnezeu, n-are inteligență, n-are cultură, n-are inima, n-are milă de bieții copii. Le-a dat câțiva lei la majorare, dar lapte praf nu-i pentru copiii mici, mâncare nu-i pentru copiii mari, pentru muritorii de rând.

Sărbătorim ziua onomastică a celui mai de omenie om al țării. Cel care ne pune la cozi după carne, care nu-i. În schimb avem Unire. Cântece şi jocuri. Hora Unirii. Pe al nostru steag e scris unire. Text adăugat. Îți vine să plângi când vezi cum se falsifică istoria noastră, istoria românilor. Batem din palme cu mâinile sus. Coriştii cântă la televizor râzând, fiind teleghidați la comandă. Şi multe alte fericiri ale epocii de aur, de la televiziune, radio şi ziare.

Domnul Ionescu, la îndemnul soție sale, fosta doamnă Ceteraş, m-a angajat de probă la contabilitatea Bazarului Crucii Roşii a regiunii Baia Mare în calitate de contabil al bazarului. Lucram la fişele contabile. Mai mergeam şi pe teren. Secretarul Crucii Roşii a Regiunii Baia Mare era domnul Daneş. În birou lucra domnul Fânățeanu, care astăzi este la Centrul de Librării.

Am lucrat la Crucea Roşie la contabilitatea bazarului. Gestionară era doamna Constandinescu. Contabilul Ionescu era un prost şi îşi dădea aere față de mine. Mergeam amândoi la librăria „Macul Roşu” şi luam materiale pentru birou pe virament. El mergea înainte, iar eu în urma lui, cărându-i materialele la birou. Ce să fac? Trebuia să-mi întrețin familia. Mai era şi Nicuşor. El era la şcoală. Pensia mică. De la Crucea Roşie primeam salar trei sute de lei pe lună. Se născuse şi Natalia, Lia, prima fetiță din căsătoria a doua. Era în anul 1957.

În 1958, după întâi ianuarie, am încetat activitatea la Crucea Roşie. Venise confirmarea excluderii mele din partid de către Comitetul Orăşenesc PMR.

Domnul Daneş, secretarul Crucii Roşii al Regiunii Baia Mare, m-a compătimit. Mi-a spus că excluderea mea este ilegală prin faptul că nu am fost exclus din partid de către organizația de bază de la Agrofruct unde am funcționat. Dar, de, ordinul se execută, nu se discută. Carnetul de membru de partid mi l-a luat secretarul organizației de bază, de la miliție.

Am făcut contestație şi mi s-a respins. Adică am fost forțat să fac contestație. În contestația mea am scris: «M-am băgat în tărâțe şi m-au mâncat porcii».

Tovarăşul Bodea, activistul de partid de la regiune, mi-a spus să schimb placa. Am înşelat încrederea ce mi s-a acordat de către partid față de oamenii muncii. Şi uite aşa s-a adeverit prorocirea mea pe care le-am spus-o la partid. Partidul te suie cu ajutorul referințelor bune şi tot partidul te coboară datorită referințelor rele de la dosarul meu de membru.

Aşa că, dragă domnule doctor Ganea Mihai, am ajuns, din nou, la lopată. Datorită mamei tale. Datorită doamnei Plop. Datorită prostiei mele. Dintre toți colegii mei doar inginerul Dumitrescu Marin m-a ajutat să supraviețuiesc ca să câştig pâinea cea de toate zilele pentru familia mea.

Azi este duminică. 26 ianuarie 1986. Aseară, la radio şi televiziune, a fost prea mărită, prea lăudată, prea linsă la cur de către lingăi persoana domnului preşedinte cu ocazia zilei de naştere. Până luni seara abonații la radio şi televiziune nu mai pot să vizioneze nici un film afară de realizările pozitive ale epocii preşedintelui. Zic pozitive. Construirea unor blocuri. Dărâmarea unor monumente. Pardon, astea sunt negative. Deci, blocuri, canalul Dunărea – Marea Neagră, metroul. Nimic de zis. Fabrica de autoturisme, uzinele de aviație şi alte lucruri frumoase, pentru preamărirea persoanei domnului preşedinte şi a onoratei sale soții. Cât priveşte părțile pozitive, le scriu pe rând şi în etape, aşa cum îmi vin în minte.

Ca să spui adevărul, te costă. Ca să spui dreptatea, la fel, te costă. Ajungi să dispari în eternitate, cu termen redus.

Directorul uzinelor «1 Mai» din Ferneziu era ing. Trifu Cristea. Un oltean viclean şi al dracului. Ca să câştig o bucată de pâine, am apelat la Dumitrescu Marin. Soția lui, Magda, mi-a botezat-o pe Lia, prima fetiță. Marin l-a rugat pe ing. Trifu Cristea să mă angajeze la uzină ca muncitor. Am fost angajat şi batjocorit de acest ticălos de inginer, cum scrie la carte.

Iată-mă, din nou, muncitor la lopată. Din şef de schimb, din funcționar tehnic, de pe vremuri, iată-mă la lopată. Muncitor necalificat. Pentru că am divorțat, pentru că am făcut puşcărie, pentru că am căzut în dizgrația tovarăşilor de la partid.

Am lucrat cu umilință şi iarăşi mi-am adus aminte de cuvintele fostului inspector minier, domnul

inginer Ionescu, ginerele lui Iancu, din vremurile bune, când mi-a spus:

– Bine, măi nenorocitule! Eu mi-am pus obrazul pentru tine, să te bag în serviciu şi tu m-ai făcut de râs. Te-ai înhăitat cu comuniştii. Păi ştii tu cine-s comuniştii? O ceată de neisprăviți, care caută să domine lumea şi se servesc de proşti ca tine până vin la putere. Ajunşi la putere, îți dau cu piciorul în cur şi rămân ei.

Munceam în rând cu muncitorii. Am avut noroc că cei vechi mă cunoşteau. Ceilalți noi auziseră şi ei că am fost şef de schimb în uzină. Alții râdeau de decăderea mea. Iată-mă ajuns muncitor, din cauza comuniştilor. Cei pe care eu i-am stimat. Cei pe care eu i-am crezut oameni drepți. Că-s făcuți din alt aluat. Visam o lume mai dreaptă şi mai bună fără să ştiu că postul de radio «Dunau» şi inspectorul Ionescu au cunoscut adevărata față a stimaților tovarăşi. Fiind un om sărac şi fără experiența vieții, cu o soție (vorbesc de prima) care şi-a tăiat singura creangă de sub picioare, incultă şi geloasă şi care singură şi-a distrus familia, care s-a răzbunat pe o femeie că m-a luat de soț (vorbesc de a doua), plângeam şi mă căiam că nu am ascultat de primarul Petraş din Tăuții de Sus şi de şeful de post al jandarmeriei, Mogoş.

Am lucrat sub comanda unor maiştri tineri. Unii dintre ei, deşi tineri, mă respectau. Alții nu prea. Primiseră ordin de la partid. De, eram exclus din partid. Eram un fost deținut. Şi asta din cauza politicii în care am căzut ca musca în lapte. Din cauză că am lucrat contra conştiinței mele. Mă băgasem între oameni pe care nu i-am simpatizat din cauza prostie lor de a vedea lucrurile prin ochii calului.

Este duminică. 26 ianuarie, 1986. Afară-i lapoviță şi ninge mereu. Circulația este anevoioasă. Stau în casă cu Adina. Soția a plecat la biserică. Am ascultat slujba de la E.L. şi de la Vatican. Creştinii preamăresc şi slăvesc pe Dumnezeu. Se înalță imnuri

de slavă creatorului lumii de către creştinii credincioşi. Sufletul se înfioară de imnurile de slavă aduse lui Dumnezeu.

La noi, păgânii şi oamenii scurți la minte cântă imnuri de mărire Cezarului pământesc. Programele de la radio şi televiziune s-au suspendat, datorită Unirii şi onomasticii cezarului satanic şi a consoartei sale.

De dimineață şi până seara târziu corurile şi recitalurile celor care sunt siliți să-l aplaude şi să-i mulțumească şi câte şi mai câte aiureli de-ți vine să plângi şi să râzi, în hohote, de linguşirile şi de ploconelile care se fac pentru preşedinte, au atins apogeul nebuniei.

Cel mai iubit fiu al poporului, cel mai clar văzător al destinelor româneşti, persoană proeminentă, cu o profundă gândire şi câte aiureli, de te strâmbi de rău. Oamenii înjură şi... pac, închid aparatele. Cei cu antene de Ungaria schimbă placa spre direcția Budapesta.

Mi-e somn. Restul, pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin. Este ora 23,18.

Azi este luni. 27.01.86, orele 11,00. Soția a plecat la Niculina. Eu stau în casă cu Adina. Stând singur, mă uit pe fereastră. În fața blocului este țiganul Mihai cu straful. Îi mută din bloc pe nişte tineri căsătoriți. Le transportă lucrurile pe «Hotvon», strada Vasile Alecsandri. Au mobilă frumoasă şi se văd oameni cu bani. Mă apucă melancolia şi mă gândesc la viața mea, la sărăcia mea, la nefericita mea familie. Plâng gândindu-mă la decăderea Liei, care se chinuieşte ca să supraviețuiască.

Hai să las gândurile negre, că şi aşa totu-i trecător. Adevărata fericire este în domnul Iisus.

Am proiectat o călătorie la Oltenița, anul acesta, cam în luna septembrie. Cu sănătatea stau relativ bine. Mă omoară sărăcia. Mă uit la sărăcia mea. Nu am realizat nimic. Sărac am fost şi în sărăcie voi

muri. Este foarte greu de trăit la ora actuală. Lumea-i plină de capcane şi de răutate. Mă apropii de sfârşitul vieții şi nu am realizat nimic. Ce am realizat a rămas la alții. Sfârşitul a fost că s-a ales praful de toate.

Am ajuns cu batjocura că am lucrat la lopată cu Hailac Feri. Sub supravegherea lui Sas Pavel. Un bețiv care înainte îşi scotea pălăria înaintea mea şi care, văzându-mă căzut, a îndrăznit să mă înjure. Feri a vrut să-i dea cu lopata în cap luându-mi apărarea, dar a fost împiedecat de mine.

Maiştrii aveau ordine să se poarte strict cu mine, însă foştii mei colegi, ca Cerneşteanu Arghir, Ghisvai şi alții, m-au respectat. Țin minte că odată am căzut sub mâna colegului meu de şcoală Oană Dumitru. Nu prea a ținut cont că i-am fost coleg. Toți colegii mei, fie de şcoli, fie de serviciu, în special cei cu Arte şi Meserii, aveau o purtare lipsită de maniere în societate. În afară de foştii mei colegi Silaghi Alexandru Sălăjan şi Bob Erneistein, ambii decedați acum, care au fost la înălțime cu comportamentul, în orice împrejurare.

După un timp, m-am îmbolnăvit de saturnism cronic şi am cerut un serviciu în cadrul uzinei unde am funcționat ca şef de schimb. Să mi se dea un serviciu după pregătirea mea şi să se ia în considerare că am fost şi eu cineva. Că am pregătit cadre, ajutând şi eu partidul. Nu în sensul ca să fiu înlocuit pe motiv de incompetență politică. Să-mi câştig un salar mai bun într-o funcție în care am fost numit de MINAUR, în postul de supraveghetor. S-a invocat motivul că sunt pensionar de invaliditate şi nu pot să mai ocup acelaşi post. Am intervenit la Minister. Am cerut să lucrez pe la diverse locuri unde nu-i aşa mult gaz.

Domnul inginer Trifu Cristea, împreună cu Dărăbuş şi preşedintele sindicatului, Trufan, tot un fernezan, căsătorit cu Buba, fata lui Fânățeanu şi şeful de cadre Vida şi alți ticăloşi din Ferneziu au

hotărât, în bătaie de joc, să-mi dea un serviciu după dorința mea.

Primesc o decizie în care scria: cu data de... sunt numit GRĂJDAR. Auziți? Grăjdar. Să mă prezint la caii uzinei să-mi iau serviciul în primire. Acele hârtii de batjocură în care era şi decizia de grăjdar le-am rupt. Aşa oameni sunt în Ferneziu. În față te linge şi în spate te frige. Natural că nu am prestat acel serviciu. Nicio zi. De războit nu mă puteam război cu nimeni. Căzusem bolnav.

M-am dus la Marin, ing. Dumitrescu Marin, şi i-am arătat decizia. El a aranjat să fiu transferat la Baia Borşa, la Flotație.

M-am certat cu ing. Trifu Cristea şi mi-a spus că nu el a făcut-o, ci fernezenii. Pe fernezeni i-am întrebat şi mi-au răspuns că Trifu Cristea. De reuşit, reuşisem eu, dar căzusem bolnav şi nu mai putem rămâne în uzină. Duceam o viață grea. Eram patru persoane cu Nicuşor cu tot. Nicuşor mergea la şcoală. Îi trebuiau rechizite şcolare.

Între timp se născuse şi Niculina. Cel de al doilea copil. Eram cinci persoane care trebuiau hrănite. Am plecat la Baia Borşa, iar şeful Flotației, P.Ilie, m-a angajat. Angajarea a fost provizorie. Până poate să-mi facă loc la Flotația din Baia Sprie. Să fiu mai aproape de casă.

Şi acum, să spun de ce s-au purtat aşa fernezenii cu mine.

Cauza a fost Viorica. Fosta mea soție. Slujea pe Leontina Uglar. Se ştie că femeile au o mare influență asupra bărbaților. Deci, divorțul, închisoarea, excluderea mea din partid. Am mai spus.

Viorica activa în cadrul UFDR. Pentru activitatea deosebită depusă în cadrul acestei organizații femeieşti a fost premiată cu o maşină de tocat carne. Pentru această maşină şi pentru intrigile ei nesăbuite a murit Nicuşor. Vor urma detaliile mai jos.

Tovarăşul P. Ilie, şeful Flotației, s-a purtat foarte frumos cu mine. La fel toți maiştrii. Am început serviciul ca celular la pirită. Am început o nouă meserie a metalurgiei neferoase.

La flotația de la Baia Borşa era o mizerie de nedescris. Jos, la bazine, în special iarna când era ger, trebuia să curățăm bazinele. Locul era strâmt. Se mai umplea şi de apă, iar capacele pluteau deasupra apei. Numai ce vedeai pe câte unul grăbindu-se la treabă că face bâldâbâc în apă de numai lopata i se mai vedea deasupra apei. Era murat ca o curcă şi... țuşti în dormitor să se usuce.

Cu cât era gerul mai mare afară, cu atât era şi căldura mai mare în flotație. Peste tot erau conducte prin care circula abur din abundență. Şi eu am avut parte de asemenea fericire.

Eram cel mai bătrân acolo. Toți erau tineri. Dar am fost înconjurat cu dragoste de ei. Am locuit în căminul de tineret.

Toți tinerii care lucrau la flotație, băieți şi fete, erau obligați să facă liceul seral. Câteodată mai veneau şi fete în vizită la băieți. Mă simpatizau şi îmi cereau unele păreri cu privire la tineret. Câteodată, când mă îmbătam la Tomoiaga şi veneam la dormitor să mă culc, îmi desfăceau patul. Când mă culcam în el se dărâma sub mine, iar ei râdeau cu poftă.

Cuferele noastre stăteau sub pat deschise. Ba se găseau în ele şi bani şi mâncare. Pot să spun că trăiam în comun. La cantina flotației era responsabilă tanti Jeni. O femeie grasă şi foarte de treabă. Tot ea era şi casieră la cinematograf. În general, femeile din Baia Borşa erau foarte frumoase şi îmbrăcate cu gust. Mă bucuram de atenția lor, prin faptul că eu le respectam şi le salutăm ceremonios.

Odată, când am fost la Baia Mare, s-a culcat un fochist în patul meu, iar când am venit la Baia Borşa m-am umplut de râie. Îmi erau testiculele numai răni şi mă mânca de am fost nevoit să mă internez la spitalul din Vişeul de Sus.

Aveam nişte fiole injectabile cu vitamina C, B1 şi altele cu termenul de valabilitate depăşit. Le-am aruncat în soba fierbinte şi când au început să explodeze parcă erau gloanțe de mitralieră. S-a dărmat uşa de la sobă de s-au mirat toți care erau în dormitor.

La bateria de celule, la cupru, plumb şi zinc, era celulară Bucur Maria, maistru de preparare. M-am împăcat foarte bine cu ea şi cu maistrul meu de schimb, Huzan.

Maria tot mă chema la ea acasă ca să-i aduc mâncarea de la cantină, dar eu am refuzat-o. Nu am vrut să fac aventuri. Acasă soția o ducea foarte greu, cu trei copii. Salariul era foarte mic. Ar fi multe de spus, dar trec peste lucrurile mărunte şi trec la fosta mea soție, Pop Viola, care în loc să se astâmpere, umbla pe la tovarăşul Uglar şi pe la partid, cerşind milă şi îndurare să fie ajutată ca să mă distrugă şi iată cum.

Plecând de la Baia Borşa după un timp, am cumpărat o maşină de cusut marca «Casnica». Nicuşor s-a supărat şi a început să o ia razna, în sensul că, fiind copil de 13 ani, a găsit de cuviință să nu mai stea la noi. Fiind incitat de mă-sa, să nu mai locuiască la noi, adică la «curva de roşcată», rupea caietele pe care eu dădeam ultimul bănuț şi devenise un copil al unei familii dezorganizate. A părăsit casa şi s-a mutat la mă-sa după aproape trei ani de zile.

În şcoala numărul 2 din Baia Marea avut ca dirigintă pe doamna Vornicescu, soția judecătorului Vornicescu. Când i-a făcut vizită la domiciliu, Nicuşor era la mă-sa şi a declarat că el locuieşte la mama şi nu la mine. În acest sens el a declarat în scris că a stat la mă-sa din cauză că nu-i dădeam de mâncare. Cu tot divorțul, Viorica nu a colaborat cu mine, urmărind numai interesul banului. Când îi trăgeam câte o morală sau câte o scatoalcă fugea la mă-sa, care în loc să-l gonească înapoi, zicea:

– Vezi!... Curva! Pentru curvă îl bate pe bietul copil.

În final, cu o martoră mincinoasă, Gal Florica, a deschis proces contra mea, pretinzând pensie alimentară din urmă şi pentru cei trei ani cât a stat copilul la mine. A cerut şi decăderea mea din drepturile părinteşti. Am fost obligat să plătesc din urmă. Organele Secţiei Tutelare au minţit cu neruşinare cum că minorul a stat la mă-sa, nu la mine. Procesul a fost judecat de către judecătorul Vornicescu, soţul dirigintei clasei lui Nicuşor. La proces, Nicuşor a strigat în gura mare:

– Ruşine să vă fie! Mi-aţi dat să mănânc grăunţe de porumb fierte.

Mamă-sa era foarte fericită şi -i sticleau ochii în cap de bucurie.

Am fost obligat să plătesc 150 lei lunar cu data din urmă. La această nedrepte a contribuit şi Gal Florica. Mihăiţă ştia toate aceste, dar nu putea să mă ajute din cauză că stătea la mă-sa. A vrut legea să-mi rupă mai mulţi bani, dar nu a lăsat Secţia tutelară. Nu a lăsat, prin faptul că aveam încă doi copii, din a doua căsătorie.

Este ora 22,45. La 21,5o, s-a terminat filmul serial «Sorel şi Fiul», o producţie britanică. Mă pregătesc de culcare. Doamne! Mulţumescu-ţi de fiecare clipă de viaţă pe care mi-o dai. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este joi. 30.01.86. Timpul se menţine frumos, deocamdată. De la orele 17 la 18 s-a luat curentul electric. Pentru economia socialistă.

Curentul electric se ia după cum urmează: de la 8-10, două ore, de la 10-12, iarăşi două ore, de la 13-15, iarăşi două ore, de la 17-18, două ore. Noaptea, de la 2-4. Total 9 ore. Deci, frigiderele, salutare taică şi noroc. Nu ştiu cum funcţionează. Şi ce să pui în ele? Pui tranşaţi? Oase afumate? Un pic de carne cu morcovi? Costă 37 de lei. Carne invizibilă. Chiftele cu peşte. Sarmale cu ciuperci şi alte bunătăţi ştiinţifice ale epocii fericirii. Am ascultat postul de radio

E.L. Îți vine să turbezi de revoltă. De cele ce se întâmplă cu noi.

De noi, bătrânii, ca bătrânii, dar cu cei tinerii ce va fi? Incompetența se apropie de sfârşit. Țările din blocul răsăritean îşi modifică politica în favoarea cetățenilor. Europa paralizează sau va urma să paralizeze abuzurile de putere ale egoismului satanic de la noi. Al Incompetenței.

Mi-am adus aminte de zvonul ce s-a iscat, pe vremea aceea, după arestarea domnului Păunescu de la Vima Mare. Şi anume: se zice că la o discuție avută cu țăranii, în special cu cei care au dat declarații împotriva lui, domnul Păunescu ar fi zis:

– Eu am înființat Gospodăria Agricolă Colectivă în Vima Mare şi tot eu am să o desființez!

Cele spuse nu ştiu dacă sunt adevărate.

Să revin la subiect.

Nicuşor a plecat de la noi, iar eu, din nenorocita de pensie mică pe care am avut-o, a trebuit să plătesc pensie alimentară şi pentru timpul cât a locuit la mine. Suma de 150 lei. Erau bani pe atunci. Din cuprinsul procesului a reieşit ca noi l-am întrerupt de la învățătură ca să îngrijească de «copiii curvei». Era vorba de Lia şi Niculina. Deci, ca să-mi facă în ciudă. Mai mult din gelozie pe soția mea de-a doua şi din demența urii contra noastră, a lăcomit la bănişorii mei, fără să se gândească la urmări.

Nicuşor a plecat. A stat un timp la Liceul «Mihai Eminescu» din Satu Mare. Pe urmă s-a făcut un golan. Vioricăi nu i-au trebuit decât banii lui. Un timp a muncit cu calul la fabrica de cărămidă din Tăuți de Sus. Apoi a plecat la şcoala de şoferi profesionişti din Sibiu. Nu am mai ştiut un timp nimic despre el.

Într-o zi am primit o scrisoare de la Sibiu prin care îmi cerea să-i trimit 50 lei ca să-şi repare ghetele şi să-şi cumpere nişte rechizite şcolare. Aşa am fost

de sărac că nu am putut să-i trimit banii. A suferit acest copil foarte mult.

A terminat şcoala şi a lucrat ca şofer la «Andezid», unde căra piatră de la carieră cu un camion. Scrisoarea pe care mi-a trimis-o în timpul cât a fost la şcoala de şoferi din Sibiu, am păstrat-o mult timp şi mulți ani. S-a pierdut la procuratura oraşului, la procurorul Cioltea, cu ocazia unui proces al lui Mihăiță.

Nicuşor venea cu autobasculanta la noi. Începuse să bea. Conducea sub influența alcoolului. Când îl vedeam, plângeam de mila lui. Plângeam de sărăcia mea că nu-l puteam ajuta.

De aceea zic, când omul se însoară, trebuie să se gândească serios la acest lucru. Prin faptul că se nasc copii care nu se cer pe lume. Şi suferă nevinovați.

I-a venit timpul să meargă în armată. A plecat la armată. A terminat cu armata. Viorica, mamă-sa, nu l-a iubit. Era o iubitoare de sine. Ca şi Mihăiță. Nu a avut loc acasă şi a plecat pe şantierul de la Porțile de Fier, unde a lucrat ca şofer.

Eu o duceam greu. Eram la agenția «Loto» din Baia Sprie. Țineam locul doamnei Farcau care era în concediu. Când am venit acasă, Lenuța mi-a zis:

– Nicuşor a murit.

Vestea a căzut ca un trăsnet asupra mea şi am început să plâng. Viorica mi-a ascuns acest lucru, precum şi împrejurările care l-au determinat pe Nicuşor să plece de acasă la Porțile de Fier.

A doua zi, m-am dus la serviciu la Baia Sprie. Mintea nu-mi mai raționa. Pe la orele 14 am închis agenția şi am plecat pe jos spre Baia Mare. Când am ajuns la Tăuții de Sus m-am dus la Parasca, verişoara Viorică i, şi am plâns amar. M-am căit că am divorțat. Trebuia să sufăr, dar n-am putut să mai îndur teroarea geloziei şi nebunia ei.

Îmi permit ca să termin cu capitolul Nicuşor până la sfârşit, după care am să iau alt eveniment al vieții ca să-l scriu. Nu am să scriu despre tot, în

ansamblu general al faptelor. Am să spun adevărul, numai adevărul asupra faptelor fiecăruia. Este ora 23. Mă culc, deoarece urmează să se ia curentul. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este sâmbătă. 01.02.86. Este ora 19,10. Afară-i cald şi zăpada a scăzut simţitor.

A fost Ioci, fratele Lenuţei, cu fetiţa la noi.

Clara a avut o scenă de gelozie din partea lui Costică Mişulea. Este descurajată.

Cu trenul de dimineaţă a sosit doamna Stela de la Sinaia.

M-a durut toată ziua capul. Aseară m-am uitat la televizor la secţia de propagandă a PCR-ului. Cum iau şomerii masa la cantină. Cum flămânzesc copiii în ţările capitaliste. Vorba aceea, Vezi gunoiul din curtea vecinului, dar în curtea ta nu vezi că lumea nu are mâncare. Slănină, untură nu-i. Uleiul este pe raţie. Se vând oase afumate, ca la câini. Legile creştine sunt călcate în picioare. Carnea se dă la export. Ca să avem industrie. Să avem prestigiu în lume. Noi, pensionarii, trăim ca vai de noi. Avem policlinicii cu plată. Asistenţa medicală lasă de dorit. A intrat ciubucul şi în spitale. Mori cu zilele în mână.

Incompetenţa proiectează mutarea unor pensionari la sate. De dimineaţă şi până noaptea târziu, numai preamărirea şi slăvirea Incompetenţei. În timp ce noi stăm la cozi după mâncare. Şi cine face toate acestea? O mână de oameni. Sătui şi îmbuibaţi. Cu prăvălii separate, înarmaţii şi cu botniţe în mână, pregătiţi să înăbuşe ori ce nemulţumire. Trebuie să te supui prostiei care dă indicaţii inteligenţei, iar inteligenţa trebuie să se supună prostiei ca să supravieţuiască.

La vreo câteva zile mă întâlnesc cu Cristea David, şeful fanfarei miniere din Baia Sprie. El era dirijorul fanfarei. Cristea şi îmi spune:

– Măi Ganea! Acum venim de la Baia Mare, de la cimitir, unde l-am îngropat pe fiul tău.

Am închis, iarăşi, agenţia şi am plecat la Baia Mare, direct la cimitirul din strada Horea, numărul şase. Aici l-a înmormântat Viorica.

În ura sa nebună, fosta mea soţie a mers cu răzbunarea până acolo încât nici la înmormântare nu am avut voie să iau parte. La câtva timp după înmormântare m-am dus cu Lenuţa, soţia mea, la mormântul lui Nicuşor. În timp ce plângeam şi mă rugam la Dumnezeu pentru odihna lui, Viorica a trimis pe administratoarea cimitirului la noi. Aceasta mi-a spus să părăsesc mormântul pentru că nu am ce căuta acolo. În durerea mea am rămas ca paralizat de această îndrăzneala a ei şi am continuat să nu dau ascultare acestei somaţii.

Despre moartea lui Nicuşor.

Am început investigaţiile privitoare la moartea lui Nicuşor.

Locuiam pe strada Banatului la numărul 23. Cum am ajuns din Ferneziu pe strada Banatului? Asta urmează să o scriu.

Deci. Vine într-o zi cuscra, mama Ninei, soţia lui Mihăiţă, la noi. Era însoţită de Nina. Bătrâna era pilită. Obişnuia să tragă la măsea. Din vorbă în vorbă, la un moment dat a spus:

– Mihăiţă şi cu mă-sa nu sunt străini de moartea lui Nicuşor!

Cu toate insistenţele mele, mai mult nu am putut afla din gura ei.

S-a scurs un an de la moartea lui.

Într-o zi am aflat că Nicuşor va fi deshumat. Am plecat la cimitir să văd şi eu ce a mai rămas din corpul lui. La cimitir erau oameni cu târnăcoape şi lopeţi pentru a efectua deshumarea. Venise şi o parte din autorităţi. Încă nu sosise procurorul. Nu mi s-a dat nici o atenţie şi am fost împiedecat să asist la acel eveniment. Sistematic am fost oprit mereu de la a

cunoaşte taina morţii lui Nicuşor. Parcă aveam lepră şi nu eu eram tatăl lui.

Treptat, au început să circule zvonuri cu privire la moartea lui. A fost găsit la Gura Văii cu capul tăiat de roţile trenului. Părerile au fost diferite. Unii, că s-ar fi sinucis, alţii, că a fost aruncat din tren. Sunt ani de atunci, din 1966, aproape 20 de ani şi nici până în ziua de azi nu se cunoaşte adevărul despre moartea lui Nicuşor. Eu am făcut unele investigaţii şi concluziile mele sunt următoarele:

El a stat acasă, în casa proprie pe care am lăsat-o la plecarea mea. Viorica nu i-a iubit pe copii. Ea nu a iubit pe nimeni, numai pe sine. Viorica era învăţată ca leafa pe care Nicuşor o primea să-i fie încredinţată. Probabil că, pe undeva, Nicuşor nu i-ar fi dat banii şi s-au certat. Pe de altă parte, după ce şi-a atins scopul, Nicuşor nu ar mai fi avut loc în casă. De multe ori mă gândesc la vorbele cuscrei, mama Ninei, că Mihăiţă şi mă-sa nu sunt străini de moartea lui Nicuşor. Deja era un ataşament între Mihăiţă şi mamă-sa şi, probabil, Nicuşor a căzut în dizgraţie. Cert este că el nu a mai avut loc în casă şi a trebuit să plece din Baia Mare. Dar de ce să plece? De ce tocmai la Porţile de Fier? În Baia Mare nu era loc pentru un serviciu? L-am luat pe Mihăiţă la rost.

Din discuţiile cu el reiese că la Porţile de Fier Nicuşor a stat într-un dormitor comun. Se zice că ar fi împrumutat nişte haine de la colegii de dormitor şi ar fi venit la Baia Mare. Venind la Baia Mare, l-ar fi căutat miliţia. Se zice că el a fugit, iar maşina miliţiei l-a gonit pe stradă până l-au prins. A fost luat de acasă pe când stătea la masă. A fost prins şi bătut la miliţia din Baia Mare. Cadavrul i-a fost aruncat pe linia ferată, la Gura Văii, ca să se ascundă adevărul asupra morţii lui. Aşa l-au bătut de crunt, că, nemaiputând suporta bătaia, a murit în camera de tortură.

Este ora 23 şi mi-e somn. Restul, pe mâine. Doamne ajută-mă ca să trăiesc ca să scriu totul şi tot tu, Doamne, să-mi ajuţi ca aceste însemnări să fie

cunoscute de opinia publică. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 22.02.86, orele 10,30. Afară-i timpul închis. Zăpada se topeşte. A venit Claudia, fata lui Mihăiță, la noi. Mi-a povestit că mamă-sa stă acasă din cauză că fabrica de bomboane n-are ce lucra. Mihăiță nu a trimis banii pe care legea l-a obligat să-i trimită Ninei pentru cei doi copii minori. În schimb, el este la Lacul Roşu, la schi, cu noua nevastă. Noii neveste i-a cumpărat costum de schi. La fel şi băiatului ei. S-au dus cu maşina, la distracție.

– Destul de trist! a spus ea. În timp ce tata îmbracă un copil străin, pe proprii lui copii îi lasă să flămânzească. Ce să-i faci? Aşa-i viața. Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

A venit Silvia şi Iuți la noi. Au plecat, împreună, la biserică. Claudia a plecat şi ea cu Lenuța.

Am ascultat slujba religioasă de la Vatican în limba română. Sunt cu Adina în casă şi m-am apucat de scris.

Venind Claudia la mine, am aflat, din gura ei, cum la Viorica, când făcea serviciul la tutungeria de lângă Policlinica Veche, au venit nişte indivizi, pentru ca să-i spună să-l mai lase în pace pe Nicuşor. Se ştie că Viorica l-ar fi dat la miliție pe Nicuşor. Aşa că a avut dreptate cuscra. Dar pentru ce l-ar fi dat Viorica pe Nicuşor la miliție? Iarăşi o taină pe care eu nu o ştiu. De câte ori se aduce vorba în fața lui Mihăiță, despre Nicuşor, el întoarce discuția în aşa fel că nu pot desprinde nimic din cele spuse de el.

– Nu a ştiut să se descurce cu greutățile vieții şi neputând face față supraviețuirii, a trebuit să moară.

Mi se pare că, după dezgropare, capul i s-a trimis la Cluj. După cum cred, în cimitirul de la Baia Mare se află numai corpul, iar capul este la Cluj. Rezultatul ar fi că el s-ar fi sinucis. Straşnică minciună! A fost asasinat şi nicidecum că s-ar fi sinucis.

Totuşi, este cineva care ştie cum s-au petrecut faptele. Este un martor periculos. Este Dreptul Judecător. Este Iisus Hristos. De el nu se poate ascunde nimeni. Sărmanul Nicuşor. A trebuit să moară ca să servească de paravan mamei-sale. Cum că ea-i mamă eroină, iar eu haimanaua care am lăsat-o muritoare de foame cu doi copii, ea fiind un îngeraş nevinovat. După ce şi-a atins scopul, l-a lepădat de la ea. Probabil că s-au certat, lucru are a dus la dispariţia lui.

Cântam în corul catedralei. În timp ce aduceam slavă şi mărire lui Dumnezeu, ochii mei înotau în lacrimi.

Cu noi este Dumnezeu,
Inteligente neamuri vă plecaţi,
Căci cu noi este Dumnezeu.

Dumnezeu ţie stăpânitor,
Domnul Păcii,
Căci cu noi este Dumnezeu.

Cei puternici plecaţi-vă,
Căci cu noi este Dumnezeu,
Cu noi este Dumnezeu,
Inteligente neamuri vă plecaţi,
Căci cu noi este Dumnezeu.

Dirijorul corului, Mureşan, se uită la mine, precum şi alţi corişti. În cântarea mea îl rugam pe Dumnezeu să-l odihnească în pace pe fiul meu scump, pe care nu am ştiut să-l apăr. Asta din cauză că nu-s lingău de fund şi nu ştiu să-mi încovoi spinarea, în sensul să-mi fac relaţii pentru a-mi face viaţa mai bună. Nu am avut cu cine. Este ştiut că, atunci când omul prost ajunge la ceva, este foarte periculos. Avem, la fiecare pas, exemple de acest fel.

Am continuat investigaţiile asupra morţii lui Nicuşor.

Într-una din zile mă plimbăm cu colegul meu, adică fostul coleg de şcoală, Oană Dumitru. Tot discutând cu el, nu ştiu cum a venit vorba de Nicuşor, despre dispariţia lui în nefiinţă. Oană îmi spune cu fruntea senină:

– Păi ce! Tu nu ştii? Băiatul tău a fost lichidat din ordinul lui Iosif Uglar.

Am rămas trăsnit. Tovarăşul Iosif Uglar a avut respect față de mine.. Ne-am respectat reciproc, cu toate că ocupa o funcție mare în Comitetul Central al PCR. De câte ori ne-am întâlnit, față în față, ne-am salutat. Cum se poate ca fiul meu să-l fi supărat în aşa hal încât dânsul să dea un asemenea ordin. În gândul meu l-am condamnat pe Oană Dumitru, zicând că-i nebun şi bate câmpii.

După un timp, destul de lung de la această conversație, mă aflam din nou pe stradă. De astă dată în tovărăşia domnului Daraban, fost avocat şi jurist la Uzinele 1 Mai din Ferneziu. El locuieşte pe strada Carpați nr.19, din Baia Mare. Sunt câțiva ani de atunci. L-am vizitat şi acasă. Avea o fată în ultimul an la liceu.

Şi, cum ziceam, în ziua aceea, nu ştiu cum veni vorba de moartea lui Nicuşor. Îi spun ceea ce mi-a spus Oană Dumitru.

Domnul Daraban mi-a spus că Leontina Uglar avea obiceiul să mai facă, din când în când, câte o escapadă cu tineri, adică crudități. Domnul Daraban a afirmat că a auzit că şi fiul meu a făcut parte din grupul acelor tineri. Tot domnul Daraban a afirmat că Leontina, datorită faptului că ocupa o funcție mare în aparatul de stat şi de partid, iar, pe deasupra, fiind şi soția unui ştab mare de la Comitetul Central, avea o ceată de derbedei cu care lichida aceşti tineri, ca să nu se răsufle chestiunea şi să ajungă la cunoştința lumii.

La un timp, mai îndelungat, după aceste convorbiri cu Oană Dumitru şi avocatul Daraban, mă întâlnesc cu Pop Dumitru, din strada Luceafărului nr. 8. El a fost prieten cu mine în timp ce eram elev la Baia Mare şi după aceea. Făcea, prin corespondență, o şcoală tehnică. Era un băiat sărman. Mai avea o soră, rea de muscă.

Acest Pop Dumitru a funcționat ca maistru instructor la Şcoala minieră, unde director era ing. Dumitrescu Marin. Nu ştiu ce conflicte au avut amândoi, deoarece se duşmăneau reciproc. Din ceea ce mi-a povestit Mitru, la Şcoala minieră veneau elevi şi din secuime şi din altă parte, elevi care nu ştiau bine româneşte. Cum el cunoştea limba maghiară la perfecție, îi ajuta pe elevi să înțeleagă mai bine programa analitică, vorbind ungureşte.

Directorul Dumitrescu, fiind oltean, l-a pus la punct, pentru că le vorbea ungureşte. Pe de altă parte, Pop Dumitru îl înjura de mamă, prin aceea că, dacă este aşa mare român, de ce regulează o p...ă de unguroaică. Era vorba de Magda, soția lui Dumitrescu Marin, fata lui Morariu de la rafinarea aurului din cadrul Trustului Minier, unde şeful lui Morariu era fostul meu coleg de şcoală, Radu Florian.

Deci. Mă întâlnesc cu Pop Dumitru pe strada Avram Iancu, pe lângă fosta clădire unde odinioară era clădirea cu atelierele Şcolii de Arte şi Meserii de gradul doi. Din vorbă în vorbă, îmi povesteşte că s-a întâlnit cu fosta mea soție, adică cu Viorica. Aceasta s-a lăudat cum s-a răzbunat pe mine de am ajuns iarăşi la lopată, în urma unei discuții purtată la partid. Prietenul meu, Pop Dumitru, i-a zis:

– Doamnă! Eu nu vă mai înțeleg. Ce mai aveți cu Ganea? Sunt ani grei de când ați divorțat.

Fără să vreau, l-am întrebat pe Mitru dacă nu a pomenit şi de băiatul dispărut, de Nicuşor.

– Ba da! mi-a răspuns. A zis că tovarăşa Uglar i-ar fi cerut iertare cu privire la Nicuşor, prin faptul că nu a ştiut că este copilul ei.

Iată, deci, că luând în considerare cele trei afirmații, ajungi, fără să vrei, la legătura cu cele afirmate de Oană, pentru motivul celor afirmate de avocatul Daraban şi mustrarea de conştiință a Leontinei față de Viorica, ceea ce reprezintă chiar confirmarea în fața lui Pop Dumitru.

Cam ăsta a fost sfârşitul lui Nicuşor, în linii generale. Şi, când te gândeşti că a trăit doar 21 de ani... A făcut armata la o unitate de muncă, dar, oriunde ar fi făcut, a învățat mânuirea armelor, în sensul de a-şi apăra patria. Şi care i-a fost recompensa? A fost ucis în chip mârşav şi misterios.

Mă gândesc la toți acei borfaşi. Când ucid, oare ce-i în capul lor? Ei nu ştiu că, la rândul lor, vor muri? Nu se gândesc la sufletul lor? Noi, creştinii, avem o speranță, care se numeşte Dumnezeu. Ce speranță au ateiştii? Plăcerea de a chinui oameni? Cu ce drept? Ca tu să trăieşti bine. Te înconjuri de lingăi şi de oameni de nimic. Le plăteşti salarii grase ca să țină oamenii inteligenți în frâu. Minți de dimineață până seara şi îi batjocoreşti luându-le mâncarea şi dându-le cu porția. Oare în ceasul morții ce veți face? Nu-i Dumnezeu să te judece? Te-ai documentat tu că nu este şi poți să-ți faci de cap? Să obligi femeile să facă copii şi să nu le dai condiții ca să-i crească. Ce veți face, puişorilor, când veți fi în agonie şi dracii se vor prezenta la patul morții voastre ca să vă ducă?

Ah! Vai de voi, nefericiților. Plâng pentru voi, pentru prostia voastră de a conduce oameni inteligenți. Tu, care dispui după bunul tău plac şi nechemat de nimeni, de această țară, de acest popor, care te depăşeşte.

Azi este luni. 03.02.86. Afară-i soare şi cald. Zăpada tot scade, în timp ce în est şi vest se depune. Lenuța a plecat la Niculina. Ieri toată ziua a stat Nina pe capul Niculinei. Ba că face baie, ba îi cere bani împrumut, ba îi celuieşte din alimente şi uite aşa a ajuns săraca într-o situație disperată. Bieții copii suferă de foame, în timp ce tatăl lor, împreună cu noua nevastă, trăiesc în lux, se plimbă cu maşina pe la Lacul Roşu, schiază. Copilul noii neveste, la fel. Îmbrăcat şi hrănit. Cum se poate una ca asta din partea lui Mihăiță? Eu nu-l înțeleg.

CAPITOLUL 8.

Un copil dificil

Acum, mă voi ocupa de Mihăiță.

Mihăiță a fost şi este un copil dificil. În general, toți copiii mei au fost dificili. Când am plecat de acasă, după divorț, el a rămas la mamă-sa. Aşa cum a rupt legea.

Era un copil cam obrăznicuț şi liber la vorbă în fața mea. De multe ori i-am atras atenția asupra acestor lucruri, dar totul a fost în zadar.

Când o lua razna, îl băteam serios, dar fără să-l pot îndrepta. De mic copil i-am sugerat să se facă medic. Era un copil inteligent, dar mare golan. După divorțul cu mă-sa a suferit şi el foarte mult. În linii generale, este foarte iubitor de sine. Întâi el şi numai el, pe urmă ceilalți.

Cu ocazia divorțului a luat-o razna. Pe atunci liceul teoretic era de zece clase. Cu şcoala primară cu tot. În clasa a zecea o luase razna de tot. Mă-sa, care era salariată, de asemenea a fost o iubitoare de sine. Nu l-a iubit şi pentru motivul că era un copil blestemat. Din cauza aceasta a suferit şi el foarte mult.

La Liceul «Gheorghe Şincai» din Baia Mare, la un moment dat, se plictisise de şcoală. Mi se pare că Maturitatea a luat-o foarte greu. Diriginta lui a fost profesoara Pop Magdalena, soția şefului securității. Tot ea era şi directoarea adjunctă a liceului. Cu ocazia divorțului îmi spune, într-o zi:

– Domnule Ganea! Familia Ganea a terminat să frecventeze acest liceu.

Bănuiesc că Viorica s-ar fi plâns şi ar fi rugat-o să-l treacă. Aceste evenimente, precis, nu le ştiu. Dar ele s-au petrecut în perioada anilor 1956-1957.

Ca profesori a avut pe Pia Dragoş, la Limba română, care îl simpatiza. Pe profesoara Năstase, care ținea la el. Pe Ghețea, pe David, la matematică. La Limba franceză a avut-o pe profesoara Achim, soția doctorului Achim, de la boli cardiace. A fost ajutat, de şcoală, cu o pereche de pantofi noi, pe care mi i-a dat mie, din cauză că lui îi erau foarte mari. A mai primit, mi se pare, şi o bucată de slănină de la Pop Magdalena, pe care a aruncat-o la gunoi. Era un copil sărac. Copilul nimănui.

Iarăşi mă-sa. A umblat cu milogeala pe la şcoală. Cum că eu, terchegheul, am lăsat-o. Am divorțat, lăsând-o cu doi copii pe cap.

Datorită acestui fapt, a reuşit să-i inducă în eroare pe tovarăşii comunişti, ca să mă pună la lopată. A mințit la partid, cum că eu aş fi pus fotografiile Regelui Mihai şi ale Mareşalului Antonescu sub duşumeaua din camera mea, fără ca ea să ştie ceva despre ele, şi despre care, peste zeci de ani, aveam să aflu adevărul.

A luat maturitatea – bacalaureatul, cu chiu cu vai. Ce a dres, ce a făcut, că a intrat la Institutul Pedagogic din Cluj. Pe vremea lui, pentru unii, nu era uşor să intri la facultate. Era în perioada persecuțiilor intelectualilor, moşierilor, chiaburilor. Era la cinste originea socială. Prioritate aveau copiii de muncitori. Pentru el era greu.

Dacă stăm şi ne gândim bine, el era un copil de burghez. Cu tata exclus din partid şi provenind dintr-o familie care a ascuns pozele regelui şi ale lui Antonescu sub duşumeaua dormitorului, aşteptând să vină americanii.

A intrat la Institutul Pedagogic. La un moment dat am primit o scrisoare de la el şi de la Viorica. prin care mă anunțau că a dat admitere şi a reuşit la Facultatea de Medicină. În acea scrisoare, Viorica se

lăuda că avem băiatul la Medicină şi că ea l-a băgat. M-am bucurat foarte mult. Eram în al nouălea cer de fericit ce eram. Dar Mihăiță, datorită firii sale nestatornice, după un timp, se plictisise. Eram cu serviciul la Baia Borşa. Salariile erau mici, pe vremea aceea. Banii aveau valoare mai mare ca azi. Primeam scrisori. Tată, trimite-mi bani, că am nevoie.

Astăzi este marți, 06.02.86, orele 18,50. De la 17 la 18 a fost în întuneric. Mereu se joacă «Incompetența» cu viața noastră. Zi de zi. Azi noapte, la fel, s-a luat curentul, de la 2 la 4. Între 8 şi 11,2o, de la 12 la 14, de la 17 la 18 şi, uite aşa, suntem considerați animale, din toate punctele de vedere. Azi, afară, a fost soare şi, relativ, cald. Zăpada scade, dar în restul țării este jale din cauza abundenței de zăpadă ce a căzut, paralizând traficul feroviar şi rutier, mijloacele de transport în comun etc.

Este vineri. 07.02.86. Afară-i frig. Zăpada se topeşte greu. Sunt bolnav de gripă. Lenuța este plecată după mâncare. Ştie, amarul ei, ce va găsi. Incompetența aterosclerotică îşi bate joc de noi. Ne vinde mâncarea pentru industria ei.

Ce oameni fără suflet. Să ia omului mâncarea de la gură şi să o dea străinilor. La copii s-a mărit alocația, dar s-a luat laptele praf. Nu vor mai avea ce mânca. Cardiopatia ischemică şi nebunia i-a luat mințile Incompetenței. Ne-a distrus patria. Monumentele istorice dispar. La fel locaşurile de rugăciune. Averea lui a devenit patria pe care o distruge sistematic, cu o mână de oameni laşi care îi execută comenzile şi preamăresc isprăvile nebuniei lui.

A venit soția din oraş. Nu este mâncare. Numai burtă de vită şi sângereți. Pe vremea regimului trecut se aruncau. O mâncau doar țiganii.

Acum, voieşte să schimbe miniştrii incapabili, pentru că nu au realizat planul de export. Nu miniştri

trebuiesc înlocuiți, ci Incompetența care trăieşte ca o parazită pe spinarea noastră.

Când primeam scrisori de la Mihăiță, eram fericit. Aveam un băiat student la Medicină, la Cluj. Pe vremea aceea unii intrau foarte uşor la facultate. Aveau prioritate, fiind copii de muncitori. După părerea mea, sigur nu ştiu, Viorica a tras ceva sfori pe la partid, că săracul băiat a intrat. O fi spus cum că l-am lăsat-o ca un derbedeu de părinte care a făcut închisoare pentru viața imorală pe care a dus-o. Iată cum, prin suferințele mele, a ajuns băiatul la facultate. Şi cine i-a inspirat lui ideea de medicină? Eu. Mai târziu aveam să-mi primesc răsplata pentru că l-am adus pe lume.

La Baia Borşa era o dirigintă la poştă. O chema Sabina. O brunețică frumoasă foc.

Acasă aveam soția şi cei doi copii. De multe ori împărțeam acel salariu de mizerie în două: jumătate la Lenuța şi jumătate la Cluj. Nu-i vorbă, o ducea şi el greu, dar dacă ar fi învățat putea fi bursier. Dar i-au plăcut golăniile şi femeile. Începuse să bea şi, după cum am auzit, băiatul meu petrecea pe la restaurantul şi bufetul «Ursus».

După doi ani de facultate s-a retras şi a lucrat în construcții şi în învățământ. Într-o zi, îmi spune că a găsit o fată frumoasă, dar fără şcoală. I-am spus să nu facă prostia asta, cum am făcut-o şi eu cu mă-sa, că are să se căiască amarnic. Degeaba i-am spus. Vorba aceea, bate toaca la urechea surdului. Nu am avut cui spune.

Şi, acum, să vă spun cum a ajuns Mihăiță să se însoare.

Când era copil,Mihăiță şi Nicuşor umblau la Liceul «Gheorghe Şincai» din Baia Mare. Noi locuiam pe deal, deasupra Minei Săsar. Când copiii mergeau la şcoală, de multe ori, îi ducea cu maşina domnul Anghel, un şofer care era pe un camion al Trustului

Miner. Azi aşa, mâine aşa, am făcut şi noi cunoştinţă cu această familie. Am cunoscut-o şi eu şi Viorica pe doamna Anghel.

Aş vrea să mai scriu, dar nu mai pot din cauza gripei care nu-mi dă pace. Restul, pe mâine. Lăudat fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 09.02.86. Este o zi frumoasă şi este ora 17,00. Soţia şi Adina s-au dus la Biro Silvia, la onomastica unui copil de-al ei. Are şi aceea mania petrecerilor.

Stau în casă şi scriu. Mă gândesc la Vasilică, vărul meu. Îmi este dor de el.

Am ascultat postul EL (Europa Liberă). Se vorbeşte de nebunia Incompetenţei din ţara noastră. Ne omoară cu Miliţia şi Securitatea.

Dimineaţă a fost Silvia la noi. Ne-a povestit despre o femeie pe care au omorât-o în bătaie la Miliţie pentru un avort. Mintea mea refuză să-şi imagineze şi este neputincioasă de a judeca nebunia acestui om, bătrân şi atins de culmea demenţei.

Chinuieşte oamenii săraci. Le ia banii prin fel de fel de şiretlicuri. Ne ia mâncarea. Femeile trebuie să facă copii, cu sila. Odată născuţi, pot muri. Lapte praf nu-i. Celălalt lapte, la fel, nu-i. Mamele n-au cu ce-i ţine. Asistenţa medicală lasă de dorit. Totul pentru valută. Totul pentru industrie. S-a făcut şi se fac construcţii faraonice, cu canale navigabile care nu produc nimic. În schimb se dislocă din suprafaţa ţării mii şi mii de hectare de pământ, micşorându-se suprafaţa arabilă, pierzându-se, prin aceasta, o mulţime de bucate.

De ani de zile un om incompetent şi fără cultură, un om fără frică de Dumnezeu, fără ruşine de oameni, înconjurat de o ceată de lingăi de cur, o ceată de asasini, străini şi trădători de neam, ne sugrumă, ne înfometează, în timp ce el şi ei au mâncare destulă.

Miliția şi Securitatea au prăvălii aparte. Sătui şi graşi ca porcii. Te bat şi te torturează dacă zici ceva de mamă la adresa Incompetenței care a distrus neamul nostru românesc, din care face şi el parte.

În urma despărțirii mele, prin divorț, doamna Anghel a profitat de ocazie ca să-şi apropie copiii noştri de familia ei. Am mai spus. Viorica nu i-a iubit. Ea nu iubeşte pe nimeni. Ea se iubeşte numai pe sine.

Când Mihăiță a lăsat facultatea, a căutat să-l plaseze undeva, ca să câştige bani. Într-o vreme, a funcționat ca vânzător la magazinul de produse chimice din cadrul OCL, produse industriale. Avea succes peste tot.

– M-a lăsat bărbatul cu doi copii pe cap, nu am ce le da de mâncare, nu-i pot ține, vă rog să mă ajutați.

Şi instituția o ajuta. Perioadele nu le țin minte, dar faptele coincid, pentru că ele s-au întâmplat. Cât priveşte datele? Mihăiță le ştie mai bine decât mine!

Începusem şi eu să beau. Se ştie că decăderea omului se realizează mai repede prin beție.

Într-o seară, m-am dus şi eu la Angheloaia. Ea era, atunci, văduvă, îi murise soțul. Avea o nepoată şi o căpătuise prin măritişul cu Mihăiță. Intrând acolo, erau toți cu chef. Locuia lângă Săsar. Nicuşor dormea la Angheloaia într-o cămară unde era improvizat un pat. Toți erau beți. Din grup s-a desprins o fată care m-a sărutat pe obraz prezentându-se ca fiind soția lui Mihăiță. Fiul meu era băut, mă întrebă:

– Aşa-i că-i frumoasă, tăticule?

Mi-a arătat actul de căsătorie încheiat la Moreni. Am rămas năuc. Încă o victimă a prostiei, mi-am zis. Şi aşa a fost. Copiii mei părăsiseră, amândoi, şcoala şi facultatea. Unul din ei s-a însurat. În concluzie, iată-i ajunşi nişte derbedei pe străzile din Baia Mare. Şi, iarăşi, Viorica:

– Au ajuns derbedei din cauza lui tat-s'u, care i-a lăsat pentru curve!

Deci, tot eu. Sufeream, în timp ce ea trăia cu şoferul Săsăran.

A venit pe lume primul copil, Mihaela. Mihăiță? Îi cam puțea lucrul. Mă-sa l-a gonit de acasă şi a avut dreptate. Nici la şcoală, nici la lucru. A stat la mine circa o lună. O duceam şi eu greu. Nu-mi amintesc unde lucra el. Într-o zi, țin minte că am luat cureaua ca să-l bat. A sărit ca fript din pat şi dus a fost. Lenuța cu copiii şi Nina au plecat la pădure după ciuperci, iar Mihaela, care era de câteva săptămâni, a fost lăsată în grija mea.

A suferit şi sărmana Nina, foame şi mizerie, alături de noi. A fost ajutată de părinții ei, în sensul că au luat-o pe Mihaela ca să o crească dânşii. Îmi amintesc că, atunci când am văzut actul de căsătorie al lui Mihăiță, m-am dus la Viorica, unde lucra, la tutungerie în centrul vechi, şi i-am comunicat vestea cea mare.

Să fiu drept. Tânăra Țancău Niculina a fost o fată frumoasă. Se putea căsători cu un băiat serios şi la ora actuală ar fi fost o femeie fericită. Dar i-au intrat gărgăunii în cap. S-au căsătorit doi tineri neserioşi. În special Nina. Oare nu a văzut cu cine porneşte în viață? Oare familia ei ce a păzit? Frații ei, care îți făceau impresia că au capul pe umeri bine fixat, ce au păzit? Să spun eu. Aici au lucrat două interese. Unu. Mihăiță s-a însurat din interes, ca să aibă cine munci pentru el, să-l țină la facultate. Doi. Nina a tras la jug ca să fie soție de medic. Aici o condamn şi mai târziu i-am spus:

– Nina! Nu ți se pare că pentru cele şapte clase elementare ale tale, sacrifici un viitor medic pentru ca să-ți fie soț?

Capitolul cu Mihăiță este foarte lung. După ce-l termin, iau alt capitol, al vieții mele, la rând. De multe ori şi mai târziu soția mea i-a atras atenția, în

timpul când începuse să curgă copiii unul după altul, Ninei despre acest lucru. Dar în zadar.

Nina turna la copii, unul după altul, cu scopul de a-l lega pe viitorul medic cu legături trainice. A intrat în serviciu. Tot cu protecția Viorică. Mihăiță se dusese la facultate, în anul trei. Deci era soția unui student la medicină. Avea succes. Oriunde mergea porțile îi erau deschise.

După un an, mai bine nu ştiu, a venit Mihăiță acasă. A intrat în serviciul Salvării oraşului de pe lângă Serviciul Sanitar al Județului Baia Mare. Era un bețiv ordinar. Prin beție făcea tot felul de fapte înjositoare pentru demnitatea unui om. Venea la noi beat şi se culca cu târfele pe unde putea. Era cunoscut în Baia Mare ca un alcoolic recalcitrant. Ajunsese un laş. Avea o comportare imorală şi era ocolit, sistematic, de către cei din societatea lui.

De multe ori îmi povestea cum îşi băteau joc studenții cu bani de sărăcia lui. Cum îşi dona sângele ca să aibă un ban de buzunar. Îmi amintesc că, atunci când ieşiseră televizoarele, într-o seară, ne-am dus la Marghit Balint la televizor. Împreună cu noi erau cumătra Ocsy şi Jeni. Veniseră şi Nina cu Mihăiță, să vadă un film.

La un moment dat, Mihăiță a sărit la Nina. Era beat. A început să o lovească cu pumnii şi să o tragă de păr. Am sărit cu toți ai casei şi l-am scos afară. Eu am ieşit după el ca să-l bat. În timp ce m-am apropiat, a ridicat o piatră de jos şi vrut să-mi dea cu ea în cap. Am cedat, iar Nina a rămas în casă. M-am gândit la viața mea. M-am gândit că nu ar fi trebuit să mă căsătoresc la întâmplare şi să aduc copii pe lume. În lumea suferințelor, a sufletelor nevinovate.

– Doamne, am zis, ajută-mă, ca acest copil al meu să nu ajungă un ucigaş, un vagabond, un material pentru puşcărie.

A doua zi m-am prezentat la Comisariatul Militar, la tovarăşul maior Oprea.

L-am rugat să mă ajute ca să fie încorporat în armată. Îmi luasem nădejdea de la el. Pe de altă parte, mă-sa îl ațâța împotriva mea şi a reuşit. Şi la ora actuală mă urăşte. Dar asta mai târziu. Urmează să descriu crimele Vioricăi, crime care l-au costat pe Mihăiță 14 ani ca să facă o facultate de şase ani.

Este ora 19,00. Pentru azi, ajunge. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este luni. 10.02.86. Afară-i înnourat. Zăpada se topeşte foarte greu. Este ora 12,35 când încep să scriu.

Aseară mi-a căzut un dinte. Cel din față. Mi-a mai rămas unul. Mă descurc greu. Lenuța a plecat la Niculina să facă rost de ceva ulei, că nu mai avem. De ani de zile Incompetența ne dă pe rație. Ca la animale.

Am ascultat la radio «Litera şi spiritul legii». A fost vorba de mărinimia partidului şi a statului nostru, pentru grija pe care o poartă poporului, în special copiilor, pe linie demografică. S-a spus că populația este de 22 milioane şi ceva. În perioada 1981-1985 s-au născut peste 500.000 de copii şi s-au alocat şase miliarde de lei şi ceva la majorarea alocației. Orice familie este asigurată cu asistență medicală, iar copiii cresc sănătoşi şi viguroşi. Propaganda nu a spus care copii? A spus doar că toți. De mâncare, lapte şi cele necesare copiilor, nimic. Nicio vorbă. În legătură cu acesta să vă spun un banc:

Erau, odată, trei frați. Ei se ocupau cu creşterea porcilor. La aceşti trei frați au venit nişte activişti de partid şi au intrat. La început la primul. Acela avea în ogradă doi porci. Mari şi graşi. Îl întreabă activistul pe om:

– Ce le dai de mâncare? Omul a răspuns:

– Pâine.

Când au auzit activiştii, imediat i-a luat un porc zicând că unul îi este de-ajuns. Fratele păgubit l-a sunat pe al doilea şi i-a zis:

– Ai grijă! Vin nişte activişti în control. Să nu le spui că dai la porci de mâncare pâine!

Când au ajuns activiştii la cel de al doilea frate, care avea patru porci la fel de graşi, l-au întrebat şi pe acesta:

– Ce la dai să mănânce?

– Mălai cu cartofi, a răspuns omul.

S-au supărat activiştii şi i-au luat doi porci, spunându-i că nu ştie să se descurce. Fratele păgubit l-a sunat pe al treilea:

– Măi! Ai grijă că vin la tine doi activişti de teren, în control. Vezi cum te descurci cu turma de porci din ogradă.

Activiştii au sosit şi la al treilea frate. Aici, văzând turma de porci, i-a cuprins mirarea. L-au întrebat şi pe el:

– Ce la dai de mâncare?

Omul, cu fruntea senină, le-a răspuns râzând:

– Eu, la porcii mei, le dau în fiecare zi 25 de lei şi... treaba lor. Merg şi se descurcă. Cum pot!

Activiştii l-au bătut cu mâna pe umăr şi l-au felicitat:

– Bravo tovarăşe! Aşa ne placi! Eşti un om care ştie să se descurce.

Aşa-i şi cu demografia noastră. Îți dau alocația mărită şi... du-te femeie şi te descurcă cu banii. Cumpără-le hrană, care nu-i.

Trist şi dureros ca un singur om să-şi bată joc de noi. Abuzând de putere, loveşte fără milă în inteligența umană, umilind-o.

La câteva zile după convorbirea mea, mai bine zis după circa două săptămâni, am fost chemat la Comisariatul Militar, prin curier.

Ducându-mă la maiorul Oprea, m-a întrebat:

– Tovarăşe Ganea! Vă mai mențineți declarația împotriva fiului dumneavoastră?

– Da! am răspuns.

– Ei, aflați că a fost încorporat la Aiud. Şi cu un Dosar Special.

M-a mustrat conştiința. Dar m-am gândit aşa: eu am crescut fără tată, am intrat în viață fără mamă, educația ce am primit-o a fost de la fostul meu profesor I. V. Şoricu. N-am avut pe nimeni, am fost al nimănui, am venit din Oltenița la Baia Mare, m-am zbătut să fac o şcoală, m-am zbătut după serviciu, am fost sărac şi am lucrat pe unde am putut şi cum am putut. Am ținut timp de 18 ani o femeie care m-a nenorocit, m-a distrus. Am lucrat la lopată ca să-mi câştig pâinea cea de toate zilele, atât pentru mine, cât şi pentru copii. Ştiam că dacă nu muncesc, nici eu şi nici familia mea nu avem ce mânca. Cu cine o fi semănând Mihăiță? Cu mine? În ori ce caz nu. Cu mă-sa? La fel şi ei îi plăcea să lucreze. El la 10-12 ani trăgea din țigară. La 18 ani bea în lege. Bani? De unde? Femeia îi era pe cap. Plus fiică-sa, Mihaela. Ce va fi din el? Material de puşcărie? Un vagabond, un om pierdut? Am avut speranța că, trăind în ordine şi disciplină în cadrul armatei se va schimba. Va deveni un om folositor societății. Va face facultatea, devenind un medic bun pentru alinarea suferințelor membrilor societății umane.

Azi este miercuri. 26.02.86. Este ora 22,00. Azi s-a întrerupt curentul de nenumărate ori. Am rămas pe întuneric înjurându-l pe vinovat de acest lucru inuman.

Afară a fost cald şi soare cu dinți. Zăpada scade.

A venit Rusănoaia la noi. Operată. Arată ca o sperietoare. A venit şi Bărcuțu la noi cu copii.

Lia şi Mitru urmează ca în noaptea asta să meargă la Cluj, la medic, cu fetele. Ambele văd numai cu câte un ochi. Îmi este milă de Lia, că am adus-o pe lume. Țiganul Ciucur o batjocoreşte şi bea. Adică beau amândoi. Şi de aici provine nenorocirea.

Am găsit o copie după actul de naştere al lui Nicuşor. Îl redau mai jos, aşa cum este.

Copie: România. Comuna Roşia Montana. Județul Alba. Extras din Registrul Stării Civile pentru născuții pe anul 1944. Nr. crt: 53. Data înregistrării: 5 Decembrie 1944. Data naşterii: 3 Decembrie 1944. Orele 23,30. Prenumele şi sexul noului născut: Nicolae – Ovidiu, bărbătesc. Ortodox. Pronumele şi numele, profesiunea şi domiciliul părinților: Nicolae Ganea, funcționar tehnic, 34 ani, Viorica Ganea, născută, Pop, casnică, 34 ani, Roşia Montana. Naşterea a fost asistată de moaşa comunală, Leontina Stan, cu Certificatul din 4 Decembrie 1944. Dat astăzi, 5 Decembrie 1944.

Şedeam pe strada Banat 23 în Baia Mare. Cum am ajuns acolo? Urmează să scriu. Într-o zi, la mult timp după divorț, ne face o vizită domnul Mayker, fost subinginer la mina Herja. Am rămas foarte mirat de această vizită. Eram nerăbdător să cunosc şi scopul acestei vizite.

Am rămas cu gura căscată când am auzit că dânsul este soțul al doilea al Viorícăi. Pe de altă parte m-am bucurat, la gândul că nu am avut o femeie de lepădat, dacă şi domnului Mayker i-a plăcut.

A reuşit Pop Viola să-l îmbrobodească pe bătrân ca pe un papă lapte. De la el am aflat că, datorită relațiilor pe care le are la Bucureşti, a reuşit să-l scoată pe Mihăiță de la armată. L-a reformat. Motivul? Saturnism cronic, dereglări mintale, căsătorit, cu un copil şi nu mai ştiu ce. Cel puțin aşa presupun, că altceva, pentru ce? M-am şi bucurat. Dar lui Mihăiță nu-i strică măcar şase luni de militărie.

A plecat la Timişoara, la facultate. Dar după un an a venit acasă şi s-a dus la Cluj la Facultate. Foarte, foarte greu a terminat. Din cauza sărăciei, dar şi, mai ales, din cauza golăniei.

După această primă vizită a lui Mayker la noi, au urmat şi altele. Şi eu l-am vizitat acasă, la Baia Mare. Avea două fete mari, unguroaice, care frecventau societatea intelectualilor. La fel şi prima, fosta

mea soție, a fost o femeie distinsă. Umbla în societatea ofițerilor români şi a oamenilor din elita maghiară.

Pe parcurs am început să fiu informat de către domnul Mayker despre aventura lui cu soția a doua, cu Pop Viola, fosta mea soție.

M-a întrebat de divorț, de una de alta, nu-i cazul să le înşir pe toate aici. Concluzia era că-i o femeie şmecheră, care i-a păpat circa 20.000 de lei în vreo 40 de zile, că-i îndrăgostit lulea de ea, că i-a pus condiția, când s-au căsătorit, ca să-i pună casa care o are, pe numele ei.

Toate ar fi mers bine, după părerea mea, dar nu a avut suficientă diplomație atunci când a atacat problema cu casa.

Îmi spune Mayker:

– La ea nu i-am trebuit eu, ci casa!

Nu l-a iubit. Şi câte şi mai câte a mai spus, că de-abia mai puteam să-mi stăpânesc râsul.

Este ora 23,00. Mi-e somn. Noapte bună şi lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este joi. 13.02.1986. Afară-i rece. Zăpada se topeşte. De la 16 la 18,10 a fost întrerupere de curent electric, ca de obicei. Program ce intră în Epoca de Aur a fericirii.

Stau la masă şi scriu cu gândul la oamenii care iubesc Incompetența. Şi rămân aiurit când aud pretutindeni că Incompetența este cel dintâi miner, soția Incompetenței – savant cu renume mondial. Primii petrolişti. Primii medici. Primul constructor. Primul fiu, iubit de popor. Ea este țara. Dă indicații prețioase şi câte şi mai câte aiureli.

Păi, dacă-i iubit, de cine-i iubit? Poți să iubeşti pe cineva care de ani de zile nu-ți dă de mâncare? Nu-ți dă lapte la copii? Te exploatează sistematic, luându-ți şi pielea de pe tine?

La cea mai mică manifestare de nemulțumire eşti înhățat şi bătut de către miliție şi securitate.

Când vine în vizită prin țară este aplaudat cu sila de către acei care în față le linge curul şi în spate îi înjură de mama focului.

Femeile sunt transformate în vite. Planificate ca vacile să fete atâția copii, viței.

Soția a plecat în oraş pentru a aduce mâncare. Claudia, fata lui Mihăiță, a fost la noi.

La măcelarii, nu-i nimic. Afară de burtă de vită, cu 37 lei pachetul.

La «Maramureşul» un domn a întrebat pe vânzător dacă ştie unde-s vitele care au lăsat numai burtă în loc de carne. Sigur era un provocator de la securitate.

Aşa-i iubit de popor?

Dictatura îți bagă pumnul în gură. Nici să plângi nu ai voie. La Dumnezeu nu poți ajunge, că-i prea sus. Şi când te gândeşti că-i iubit de poporul încătuşat, îți vine să urli, cu ochii la cer.

– Până când, Doamne! Până când?

Deci, în concluzie, iată pe Viorica căsătorită a doua oară. Ce-i drept, cu un om mai mare, cu o poziție mai largă, având relații şi cunoştințe mai multe. Săracu' domnul Mayker! A iubit-o sincer. Dar Viorica, cum este ea lacomă după avere şi acareturi, cum am mai spus, nu a fost diplomată deloc. A atacat direct problema cu casa, să o pună pe numele ei. L-a pus în gardă pe Mayker.

– A! Va-să-zică nu pe mine mă iubeşti, ci casa?

A crezut că Viorica se prăpădeşte după el. Prietenii lui, în special ungurii, râdeau de el şi le părea bine de tot ce auzeau în legătură cu căsătoria sa. Nu le veneau să creadă. Cu momele şi sosele, Viorica a reuşit să stoarcă de la el diferite obiecte de valoare.

După cum am auzit, ar fi fost vorba de un ceas de aur, o brățară, o cruciuliță din aur şi alte nimicuri pământeşti. S-a plimbat la Bucureşti cu avionul. Ce mai, în 40 de zile, cât a fost luna de miere, a huzurit

cu banii lui Mayker, tocându-i economiile strânse. După acest interval s-au despărțit. Pe Mayker l-a costat 6000 lei ca să divorțeze de Viorica. Şi iată pe Viorica divorțată a doua oară.

La toate criticele lui Mayker, calomnioase şi drepte la adresa Viorică, bunul simț mi-a dictat să spun numai atât:

– Ne-am despărțit din nepotrivire de caracter.

Dar să mă întorc la Mihăiță.

N-am să scriu toate golăniile lui, toate păcatele lui, pentru că le ştie el mai bine şi nu are nici un rost să le ştie şi alții. A fost un bețiv înrăit şi recalcitrant. Era foarte liber față de mine şi îşi permitea multe. Fiind şi eu cu musca pe căciulă, nu prea puteam să-l țin în frâu.

Nina, cum am mai spus, şi-a făcut datoria cu vârf şi îndesat, crescând copiii, în număr de patru. Îi ducea şi îi aducea de la creşă. A făcut şi două clase de liceu seral, în Baia Sprie. Ca persoană este o femeie deşteaptă, care a ştiut şi ştie să se descurce în viață.

Această povestire se referă în ansamblul general, nicidecum nu dau date sau întâmplări mărunte, că atunci nu mi-ar ajunge caietele. Eu mă refer informativ asupra faptelor, în general, şi n-am să-l cruț nici pe Mihăiță când e vorba de trecutului său.

Cum ziceam, Nina a fost o femeie de casă. Muncitoare şi mai mult singură. Mihăiță, când venea, de la facultate, îi mai turna un copil şi uite aşa, în timp de 14 ani, a terminat cei şase ani de medicină.

Cum am mai spus, venea acasă părăsind facultatea, intra în serviciu, ca să-şi ajute familia. Însă avea darul beției. Era pe salvare în serviciu şi bea când avea timp. Familia a suferit din cauza aceasta. Când era la facultate familia suferea mult, pentru că Nina, din salariul ei, îi trimetea şi lui Mihăiță. La fel şi Viorica, îi dădea bani la facultate. Pe undeva, cred că Mihăiță mai bea din ei. Fie vorba între noi, Mihăiță,

să nu ne audă nimeni. Pentru acest viciu distrugător al organismului uman, a suferit lipsuri. A suferit şi sufleteşte prin faptul că, de multe ori, se întindea mai mult decât era plapuma şi rămânea cu picioarele dezvelite.

Este ora 23.05. Mi-e somn. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Astăzi este vineri. 14.02.1986. Este ora 22,48 când scriu. Gripa mi-a trecut, cu Indometacin. Două pastile am luat. Zăpada se topeşte şi astăzi mi s-au deschis cărările.

M-am plimbat pe bulevardul Bucureşti, pe bulevardul Decebal, m-am zgâit la vitrinele de la complexul «Meda», am fost pe la «Semiluna». Grigore stătea în uşa parfumeriei la cântarul lui, aplecat şi cu nasul în cur, rebegit de frig. Să mai câştige un ban pe care să-l pună la CEC-ul semilunii, pentru o halbă de bere.

Mâine-i 15.02.1986. Este ziua supărării. Primesc pensia, care mă supără că nu pot astupa sărăcia. Îmi amintesc de tovarăşii noştri. Cum erau înainte de a-i pune ruşii ca să ne asuprească ţara. Cum ridicau pumnul stâng în sus şi ziceau:

– Jos cu moşierii! Jos cu burghezii! Jos cu chiaburii! Jos cu specula! Jos cu tâlhăria!

– Trăiască clasa muncitoare! O lume mai dreaptă şi mai bună! Jos capitaliştii!

Erau caricaturi cu Maniu călcând pe un ţăran. La judecată era balanţa dreptăţii în care atârnau mai greu pungile cu bani, iar hârtia săracului, prin care cerea dreptate, era în talerul de sus al balanţei.

Şi când te gândeşti că toate cele înşirate mai sus le comite Incompetenţa care s-a spurcat la domnie şi huzur. Iar pentru a se menţine se foloseşte de miliţie şi securitate. Nu cumva să răsufli.

Cel puţin pe vremea burgheziei puteai să înjuri liniştit, că nu se plimba poliţia cu pulanele de cauciuc, ca în zilele noastre. Ia încearcă şi înjură pe un

tăşcar, că te ia gaia. Nu-i voie să le aminteşti de trecut, că împunge ca boul.

Toate ce le-am scris le fac tovarăşii noştri. În plus, nu-ți dau nici mâncare. Țăranilor le-au luat pământul, ca să trăiască ei.

Țăranilor le dau «ciuciu». Muncitorilor le dau «Acord global».

Şi alte fericiri de-ale Epocii de aur. Mi-e somn. Noapte bună şi... Dumnezeu să ne aibă în pază. Amin.

Astăzi, 15.02.1986. Este ora 03,40. Am insomnie şi m-am apucat de scris.

Mi-a pierit somnul, deranjat fiind de Lia. A venit la ora 2,00, şi împreună cu mă-sa mi-au deranjat somnul. Vroia un algocalmin pentru Mitru, că-l dureau dinții.

Şi acum, să continui despre Mihăiță.

Iată două interese. Primul, Nina să muncească ca să-l țină la facultate. Al doilea interes era al Ninei, să ajungă soție de doctor.

Cu toate defectele pe care le-a avut Mihăiță, a avut şi părți bune.

Până la urmă a terminat medicina. Patima băuturii a continuat să persiste. A plecat la Coarnele Caprei, județul Iaşi, ca medic al comunei. Probabil că, tot din cauza butelcuței, a ieşit cu curul înainte. Cert este că a venit la Baia Mare. Se ținea de golănii şi de femei.

La Racşa a fost medicul comunei. Se îmbăta criță. Bolnavii mai erau consultați şi de Nina. A fost, pe urmă, la Negreşti, la policlinică.

La spital. Directorul spitalului nu l-a avut în ochii buni. Din cauză că el cocoşea femeile, cum scrie la carte.

Odată, pe când eram internat la spitalul din Negreşti, medicul Pop Mihai l-a criticat pe Mihăiță în salonul unde eram internat, de față cu toți bolnavii. Am luat atitudine contra lui şi mi-am aparat băiatul.

De față la discuțiile noastre au fost şi două studente de la Medicină. Una era chiar din Negreşti. Aceasta i-a ținut parte lui Mihăiță, criticându-l pe Pop Mihai.

Ei, dar s-a schimbat Nina. Cu cât doctorul Ganea progresa, progresa şi Nina cu gelozia. De, era soție de medic. Când era la Racşa, Mihăiță venea la sfârşit de săptămână încărcat cu alimente: brânză, carne, smântâna, țuica, ouă şi alte bunătăți. Dar degeaba erau de toate. Începuse prostia să împungă şi nu-şi mai încăpea în piele.

Aveam un băiat medic. Mă bucuram şi lăudam pe Dumnezeu, mulțumindu-i pentru acest fapt, însă era stăpânit de beție. Trec peste amănunte şi date.

Deodată, minunea lui Dumnezeu s-a înfăptuit. Mihăiță nu mai bea. Mihăiță nu mai fumează. Mihăiță nu mai bea cafea. Bea numai suc. Dar numai din cel galben, nu cu cofeină. Mihăiță s-a schimbat!

În schimb, a început să bea Nina. A început Nina cu gelozia. După cum am auzit, la Racşa a bătut o asistentă care, tot după cum am auzit, era chiar preoteasă.

Au început discordiile între ei. Nina, cu nasul în sus. Cine-s eu! Soție de medic. Avea serviciu de birou la depozitul de textile. Mai târziu, la depozitul de încălțăminte. Avea biroul ei. Dar ce să-i faci? I se urcase îngâmfarea şi prostia la cap. Uitase că are numai şapte clase elementare. Se plictisise şi lipsea de la serviciu. Trimetea pe Mihaela să-i facă serviciul.

– Oh! M-am plictisit. Sunt soție de medic. Nu-i de mine să car pachetele. Ce, sunt hamal? Eu? Soție de medic?

Mihăiță s-a schimbat în bine. Nina s-a schimbat în rău.

Îl pândea pe stradă, să-l prindă cu femei. Pe mă-sa a bătut-o de vreo trei ori, pentru că l-ar fi primit cu femei în casă. Auzi, vorbă, adică îl înjuri, îl respingi, atunci când te solicită, dar nici la altele să nu meargă? Noroc că nici Mihăiță nu este omul care

să curețe cojile şi rabdă tacit. Pregătea răzbunarea care avea să aibă loc, divorțul.

Ei, dar dacă Mihăiță a ajuns medic, a început şi Viorica să-l transforme în rachetă cu rază medie de acțiune. Să-l dirijeze contra mea şi a familiei mele. Mihăiță, neavând experiența vieții, neavând educație şi, în ultimă instanță, provenind dintr-o familie dezorganizată, natural că nu a mai judecat şi a început ca să aplece urechea la mă-sa, făcându-mi rău, din prostie.

Mi-a purtat şi îmi poartă ranchiună că l-am trimis la armată. Eu l-am iubit şi nu-l puteam lăsa de capul lui. La ora actuală îl are pe Bebe, un flăcău căruia nu-i place munca. Oare tu, Mihăiță, şi tu, Nina, dacă v-ați despărțit, îl lăsați pe Bebe de capul lui? Ce va fi de el? El este în formare şi la vârsta cea mai periculoasă. Ați divorțat, dar sunteți datori să colaborați atunci când este vorba de copiii voştri. Nu cum a făcut Viorica, ațâțându-i contra familiei mele. Băiatul ei, doctorul Ganea Mihai, din cauză că, parțial, ascultând de mă-sa, s-a trezit cu un golan în familie. A luat atitudine şi contra mea, cum că el este doctorul Ganea şi, ca atare, nu mai recunoaşte că i-aş fi ceva. De, fiecare cu meseria lui. Eu, funcționar tehnic, băiatul, medic. Ei, dar mai detaliat am să scriu când va veni rândul. Acum scriu despre Mihăiță, până ajung la ora actuală.

Azi este duminică, 15.02.1986. Soția a plecat la biserică. De dimineață, când m-am sculat, am găsit pe Clari la noi în casă. După plecarea soției la biserică, a venit Costică Meşulea. Mi s-a plâns că lui Clari îi este ruşine să iasă în lume cu el. Are pretenții ca, atunci când el este de serviciu, spre exemplu cum ar fi astăzi, i-ar plăcea ca ea să meargă cu el. Că este singur şi pot să bea un păhăruț, două şi să stea de vorbă.

– Ea are socotelile ei! a zis Costică. N-am să-i mai dau bani pe mână.

Am ascultat sfânta slujbă de la Vatican, în limba română. Acum stau pe scaun şi aştept să înceapă la televizor «Cascadorii râsului». Numai asta ne mai lipseşte. Că de râs suntem în lume. Mâine seară rămân singur cu Adina. Soţia urmează să plece la Timişoara.

Iarăşi despre Mihăiţă. Nina a crescut copiii. Dar când cei patru copii au crescut, Nina a început să o ia razna. Mihăiţă a ieşit medic. A fost nestatornic. Mereu era în căutare de serviciu. Pop Viola îl aţâţa să termine cu mine şi familia mea. Vezi, doamne, ea era o mare doamnă, el era un mare domn.

– Nu le mai da atenţie la ţiganii aceia! Termină cu ei.

Pe de altă parte, Nina conserva aceste discuţii familiare şi mi le transmitea. Totul. Iar pe mine mă durea. Eu l-am iubit şi de aceea l-am băgat în armată. Atunci aşa era cazul şi după mintea mea. Acela nu-i părinte care nu ia măsuri contra copilului său, când acesta o ia razna. Şi Mihăiţă o luase razna. Se afişa cu femei tinere pe stradă. Îmi făcea şi mie vizite la domiciliu, cu ele. Ba că-i Elena, ba că-i Livia, ba că-i Rodica, de mă minunam ce mare cocoş îi feciorul meu.

Nina stătea să turbeze. Pe cine întâlnea, îşi căca familia murdărind-o în ultimul hal. Şi zbiera şi zbiera de i se auzea gura până la Câmpina. Ştia tot târgul ce gură spurcată are. Mihăiţă, pe de altă parte, îşi bârfea familia în faţa damelor cu care se culca şi se distra, uitând cu desăvârşire că-i tată a patru copii.

Mihăiţă a început specializarea în chirurgie. A fost la Spitalul Fundeni, din Bucureşti. Apoi a venit la Spitalul judeţean din Baia Mare, la chirurgie. Şi, vorba aceea, spune un proverb, aşchia nu sare departe de trunchi.

Şi mie mi-au plăcut femeile. Că am avut motive. Dar feciorul meu m-a întrecut. În parte fie zis, şi el a avut motive. Când era de serviciu la gardă, în secţia chirurgie, pe Nina o lovea damblaua. Mergea până

acolo că venea cu mâncare la el şi, profitând de faptul că nu-l găsea în camera de gardă, se ascundea în dulapul cu haine. Trăgea uşa şi stătea în carcera astfel improvizată, de bună voie, cu urechea la pândă ca să asculte eventualele suspine de voluptate pe care ar fi urmat să le audă din patul adulterului.

De multe ori mă întâlneam pe stradă cu ea şi se făcea că nu mă cunoaşte. Degeaba! Când prostul ajunge la ceva, împroaşcă din picioare, prin faptul că nu are minte. Pe Viorica a bătut-o de trei ori. Aceste lucruri nu mi-au plăcut. Dar, fie vorba între noi, a meritat, că prea a fost a dracului. Dar dacă-i bolnavă? Eu, mai târziu, am descoperit acest lucru. Să fim drepți, de multe ori avea dreptate şi Mihăiță.

Într-o zi, ducându-mă la ei acasă, am găsit pe Mihăiță stând la masă. Mânca o omletă din două ouă. Nina era la masă cu o farfurie în față, în care era nişte carne. Mihăiță lăsă un pic omletă, ia carnea şi o miroase. Aşa este obiceiul lui. Şi îi zice Ninei:

– Măi Nina, carnea asta nu miroase?

Nina, de colo, sare ca arsă şi îi răspunde:

– Să o bagi în pizda mă-ti, ca să nu mai miroase.

Mihăiță, la auzul acestui răspuns, i-a tras o palmă. A dat de pământ farfuria cu omletă şi a sărit să o bată. Am intervenit, iar el m-a ascultat. A luat lesa, a luat cățeaua, şi am plecat în parc să ne plimbăm. Acolo ne-am întâlnit cu inginerul Dumitrescu şi am mers la «Mara». Am băut câte o sticlă de bere, iar Mihăiță un suc.

Acum vor zice unii:

– Când s-au întâmplat astea? Anul, luna, ziua?

Eu răspund:

– Am scris faptele cum s-au întâmplat. Cu adevărat. Fără să mă intereseze perioadele cu exactitate.

CAPITOLUL 9.

Încep să-mi iubesc copilul

A început băiatul meu specializarea.

El aparținea de spitalul sau serviciul sanitar al municipiului Tecuci. A dat examen de două ori şi numai a doua oră a reuşit. Între timp, fata lui cea mai mare, Mihaela, a terminat Liceul Industrial de Construcții şi Arhitectură din Baia Mare. A dat la Facultatea de Arhitectură din Bucureşti, dar nu a reuşit. Nu a reuşit, nu din cauză că nu a învățat bine, ci din cauză că au fost mulți candidați pe un loc şi se ştie că în afară de ştiință trebuie să ai şi nişte relații cu pile cât mai lungi.

Eu am ştiut din capul locului că nepoata mea nu a reuşit, dar, cum suntem noi, bătrânii, curioşi din fire, am întrebat-o pe Nina şi pe nepoțică dacă a reuşit. Ele au ascuns acest lucru de mine. Dar eu am scris la facultate. Să ştiu şi să o felicit. De la facultate nu am primit nimic.

Am mers la direcțiunea liceului unde a absolvit şi acolo mi s-a spus că Mihaela a reuşit la facultate. Între timp, reuşise la Galați.

Este ora 6,00. Dacă voi avea timp, voi continua şi după masă.

Este marți. 18.02.1986. Orele 03,25. Trenul accelerat 434 aleargă spre Timişoara. La această oră, după mersul trenurilor, se află în Secuieni Bihor. Se apropie de Oradea. În el se află Lenuța, soția mea, şi Biro Silvia. Merg după mâncare. Untură, slănină şi ce

or mai găsi. La Baia Mare, Incompetența nu ne dă nimic de mâncare, în afară de oase, pui tranșați și... propagandă, care ține loc de mâncare. Și... burtă! Cu 37 lei kilogramul.

Azi este miercuri. 19.02.1986. Orele 18,30. Peste opt minute trenul accelerat 423, Timișoara-Baia Mare, ajunge la Oradea. Ciuciurecu, soția mea și cu Biro Silvia vin acasă de la Timișoara.

Timpul este relativ bun. Ploile au încetat. Să sperăm că Lenuța va ajunge acasă la orele 22,00. Adina o așteaptă. Eu, așa și așa. Nu mai are cine mă brusca.

– Du-te de aci! Tot în calea mea stai... Mișcă-te dinaintea mea.

Ieri a fost Claudia, fata Ninei, la mine. I-am reparat pantofii. Se vaită și ea. Ba de una, ba de alta. Ce să facă și ea? S-a născut din părinți neserioși. Acum trebuie să se ia la trântă cu realitățile vieții, care sunt foarte dure.

Nina era geloasă și pe noi, părinții lui Mihăiță.

În primul rând, când a venit Mihaela acasă de la Galați, mi-a arătat carnetul de student. L-am luat în mână și când să mă uit mai bine la el, căutându-mi ochelarii ca să-i pun la ochi, Nina mi l-a smuls din mână, spunând că nu-i de nasul meu. Vezi, doamne, era o mare cucoană. De, soție de medic.

Odată, îmi amintesc că m-am dus la ei în vizită. La masă, în camera mare, era o pereche de tineri, ambii profesori de educație fizică. Mi-a făcut cunoștință cu ei și așa s-a întâmplat că am mers pe stradă împreună cu cei doi profesori. Profesorul cu soția mergeau înainte, la braț. În urma lor mergeau Mihăiță și Nina. Tot la braț. Eu mergeam în urma lor, singur. Nina și Mihăiță nu mi-au dat nici o atenție pe stradă. Mergeau înainte. Nina, plină de prostia cea fără de minte de care era cuprinsă, plus îngâmfarea. M-a durut prin faptul că, de, oricum, sunt om bătrân

şi, de, îi sunt tată. Dar m-am mângâiat la gândul că nu am avut de la cine lua în considerare. Unde a învățat Mihăiță regulile de comportare în societate? La Florica Borodoaie? Țiganca? La fel şi Nina, cu cele şapte clase primare sau elementare. Unde poți merge cu ele? La budă!

Ei, acuma-i las, că este ora 19, iar la 21,10 începe Europa Liberă. Să vedem ce mai spune.

Azi este sâmbătă. 22.02.1986. Este ora 22,48. Timpul a fost relativ bun. Zăpadă? Când se topeşte, când se pune la loc. Întreruperile de curent curg lanț. De la 7 la 10 nu este. De la 10 la 12 este. De la 12 la 14 nu este. De la 14 la 16 este. De la 16 la 18 nu este. De la 18 la 20 nu este. De la 24 la 2 nu este. Cam zece ore este... Restul, nu este!

Lumea-i necăjită şi înjură. Femeile îl blestemă pe cel care cu încăpățânare ne-a dus țara de râpă. Cel care a adus suferință poporului român. Vai şi amar de comanda prostiei şi a îngâmfării.

Ieri a venit Lia la noi. Beată criță. A băut, zice ea, de necaz. Pentru că țiganul ei a lipsit de acasă toată ziua. S-a dus la țiganii lui, la neamurile lui, la care a băut.

M-am întâlnit azi cu Cecilia Duca, asistenta doctorului Achim, de la cardiologie. Mi-a povestit pe stradă despre împrejurările morții tatălui ei, Duca Teodor. I-a transmis lui Mihăiță multă sănătate.

Lucian a dat brânci mamei-sale, adică Liei, care, fiind beată, a căzut jos. Țiganul, când vine beat acasă, vede dublu şi crede că toată lumea-i beată, ca el.

Situația Clarei începe să se îmbunătățească. S-a săturat şi ea de vagabondaj şi haimalac.

Când Mihăiță cu Nina şi cu profesorii de educația fizică au mers pe stradă şi nu mi-au dat nici o atenție, soția profesorului a vorbit cu mine, adresându-mi câteva cuvinte curtenitoare.

Mihăiță a contribuit şi el la distrugerea mea şi a familiei mele, prin aceea că a aplecat urechea la vorbele mă-si, în sensul că trebuie să termine cu mine.

Am mai spus, toți copiii mei, din cele două căsătorii, au fost copii cu probleme.

De exemplu, prima fată născută din a doua căsătorie se numeşte Natalia. Ea a fost un copil foarte recalcitrant. În clasa a XI-a era elevă la Liceul de Muzică din Baia Mare. A fugit cu un țigan şi 24 de ore nu am ştiut nimic de ea. Am dat-o în urmărire la miliție. Miliția, la rândul ei, a păstrat secretul escapadei fetei mele.

Am lut-o de la țigan şi a mers la şcoală, mai departe. A terminat liceul, luându-şi diploma de bacalaureat, cu media generală şase. Urma să fie numită de inspectoratul şcolar ca profesoară suplinitoare la Vişeul de Sus, având şi o jumătate de normă la Borşa. A refuzat categoric să meargă şi, natural, postul s-a dat altuia. A avut ocazia să rămână secretară la şcoală, dar nu a voit. A rămas acasă.

Noaptea umbla cu tot felul de țigani pe deasupra blocurilor. Tot cu țiganii se înhăitase şi vagabonda prin curtea şcolii nr.15. A început să bea şi să fumeze mergând conştientă, de bună voie şi nesilită de nimeni, spre pierzanie.

A fost, un timp, angajată ca funcționară în birou la Centrul de Librării, Baia Mare. Nu i-a plăcut. Tot aşa zicea, că ei nu-i place între «coconete». Ei îi place munca de jos. A fost pusă să vândă cărți pe stradă. Dar nu a stat mult. Pe urmă s-a înhăitat cu Duma Vasile, un încărcător la maşinile ce poartă produse lactate la prăvălii. Un bețiv şi un huligan de toată frumusețea. Acesta a sedus o fată de la Şcoala Ajutătoare din Baia Mare. O minoră. A fost forțat să o ia în căsătorie, altminteri lua, după lege, zece ani pentru viol.

Este ora 23. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică. 22.02.1986. Afară-i soare şi călduț. Acum, când scriu, este ora 23,38. Soția a fost la biserică şi eu am stat acasă cu Adina. Am vorbit la telefon, 11562, cu domnul Ilieş Ştefan. I-am comunicat moartea lui Duca Teodor şi a preotesei, soția lui Pop Carol, unchiul Iței, soția mea. Ne-am întrebat, reciproc, de sănătate. Mi-a spus că s-a întâlnit în careva zi cu Pop Carol. Ducea flori la mormântul lui Agnes. Ce este şi viața asta? Având bani, şi-a făcut loc de veci pentru el şi soția lui, cu o piatră funerară frumoasă şi cu o inscripție în limba franceză. Aşa este, aşa a fost şi aşa va fi. Un om aiurit!

Tot azi, după-amiază, a venit Claudia, fata lui Mihăiță, la noi. Săraca! O duce greu. Nina a cheltuit toți banii, pe care i-a primit de la Mihăiță, pe convorbiri telefonice şi ce a mai rămas, pe băutură. Toți bani îi bea, iar copiii suferă de foame. A făcut recurs asupra sentinței de divorț. Voieşte să-l țină cu sila pe Mihăiță. Vai de capul lui!

Mă tem pentru el. Nina este în stare de orice. La serviciu nu se mai duce. Banii din pensia alimentară pentru copii îi bea. Gazul nu-l plăteşte din cauză că-i trebuie telefon ca să-l cace pe Mihăiță şi pe proprietăreasa unde locuieşte. Pentru telefon este în stare de orice. Ea şi telefoanele! Restul nu mai contează. Dar să lăsăm lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Eleva de la şcoala ajutătoare, Ildiko, era prietenă bună cu Lia. O lua de acasă ca să-i servească de paravan în aventurile ei cu Duma Vasile. Fata sedusă a rămas gravidă. Şi? Minune! Lia, în loc să-şi vadă de treabă, s-a apucat ea să umble cu acest derbedeu. A tot umblat până a rămas şi ea gravidă. De, numai Ildiko să fie borțoasă? Ea de ce nu?

Duma nu putea să se căsătorească cu amândouă. Numai cu una. Şi aceea a fost Ildiko. Aceasta l-a forțat cu legea să o ia în căsătorie.

Fiind Lia gravidă, Lenuța, mamă-sa, a apelat la Mihăiță ca să o ajute pe sora sa vitregă să nu aibă

copilul. Dar Mihăiță a reclamat cazul surorii sale la serviciul ginecologie, să fie luată în evidență. Natural, lucru acesta ni l-a adus la cunoştință Nina.

Ce să scriu despre Mihăiță? Despre aventurile lui, despre firea lui, laşă şi fără judecată. Aş fi judecat că sunt un părinte rău, care voiesc să-mi blamez băiatul. De, el cu facultate a ascultat orbeşte de mă-sa, în sensul ca să-mi facă rău. Că am divorțat de mă-sa, că l-am lăsat în părăsire, că nu m-am interesat de el. Etc. Etc. Am lăsat totul ca să aibă el. Mamă-sa a ținut serviciul, nu ca Nina, şi a ieşit la pensie.

Iată că el a lăsat patru copii la voia întâmplării. Oare la el a fost voie să-i lase? A avut motive. Aşa cum şi eu am avut. Este ştiut că fetele proaste, marea majoritate, dacă se căsătoresc cu un intelectual, o iau razna, cu gelozia şi nebunia, de îți vine să-ți iei lumea în cap. Deci, cine mă judecă pe mine? Mihăiță? Are el dreptul să mă judece? Pentru ce? Acolo-i şi el. Şi sunt patru copii, nu unul. Celălalt? Ştie el bine din a cui cauză a trebuit să moară. Din cauza mea? Nicidecum!

Este ora 23,00. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este luni. 24.02.1986. Afară-i frig şi ninge. Lapoviță şi ninsoare. Am râs de soția mea, care mi-a povestit o întâmplare petrecută la Bucureşti.

Cam prin anul 1976, a fost chemată la Bucureşti, la Comisia de Expertiză a Capacității de Muncă. Era pensionară, gradul doi de invaliditate. Pe vremea aceea au fost chemați mulți pensionari şi la toți le-a luat pensia. O tâlhărie ca în codru. Săracii pensionari!

Pentru ca Incompetența să facă economie de bani, statul socialist nu s-a sfiit ca să ia pensia de la bieții pensionari. Soția mea, din gradul doi de invaliditate, după doi ani, a venit de la Bucureşti sănătoasă tun. Bună de muncă şi cu pensia tăiată.

Îmi povestea despre felul cum se purtau medicii cu ei acolo. În special cu cei din Baia Mare. Aveau pe

aceştia o ură de moarte. Pentru că aveau nenorocita aia de pensie. Dar să revenim la subiect.

Printre cei mulți chemați la Bucureşti, la expertiză, la Ministerul Sănătății de pe şoseaua Pantelimon, în clădirea unde, pe vremuri, a fost balamucul de la «Mărcuța», se afla şi un om necăjit, îmbrăcat prost. Cum şedea la rând în fața cabinetului de radiologie, a ieşit o asistentă, toată burzuluită. Mânioasă foc, a spus celor care aşteptau că razele se vor efectua mai târziu. Din întâmplare, îl întreabă pe omul îmbrăcat prost:

– Pe dumneata cum te cheamă?

– Ceauşescu, a răspuns omul.

La auzul acestui cuvânt magic, asistenta a rămas trăsnită.

Pe loc s-a înmuiat şi s-a fâstâcit. A luat oamenii care stăteau în fața cabinetului de radiologie şi i-a băgat înăuntru ca să le facă radiografiile, râzând şi făcând haz de această întâmplare cu cei care erau în fața uşii.

Tot despre Mihăiță. Mă gândesc la familia mea şi, în special, la el. Prost a mai fost. Cum dracu' de s-a încurcat cu fata lui Țancău? Eu am scăpat uşor de mă-sa. Dar să vedem cum va scăpa el de Nina. Acesta este periculoasă. Că, de, s-a învățat să fie soție de medic. Vai de capul ei! Vai de capul lui! Pe când să-şi culeagă şi el roadele după ani de învățătură, a luat o tâmpită şi o bețivă de nevastă care îl compromite şi-l va mai compromite încă multă vreme. Nu-l iubeşte nimeni sufleteşte. Interesul este la întreaga familie, cum să-l exploateze de bani. Deci! În familie la el interesul este banul, nu persoana lui.

Într-o zi, după ce Mihăiță a denunțat-o pe Lia că-i gravidă, vine asistenta de teren să o ia în evidență că-i gravidă, să fie pusă sub urmărire, ca nu cumva să facă ceva. Am stat şi eu de vorbă cu persoana respectivă şi am întrebat-o direct:

– Cine ți-a spus?

– Avem şi noi antenele noastre, a răspuns asistenta.

Deci, Nina nu a minţit când a afirmat că Mihăiţă a denunţat-o. Fapt confirmat şi de asistentă.

Să judecăm la rece. De ce a făcut Mihăiţă acest lucru? Din cauza prostiei. A ascultat de sfaturile mamei sale. Despre asta am să scriu mai detaliat. Să nu uite un lucru: toţi plătim în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor pentru păcatele noastre. Aşa va plăti şi Mihăiţă. Acum plăteşte Nina. Şi vor plăti toţi.

Este miercuri. 26.02.1986. Afară a fost o vreme frumoasă. De la orele 10 şi până la 15 am umblat prin oraş. Am făcut o partidă de gură cască pe la vitrine. Viaţa, în fiinţa mea, începe să pulseze. Pentru acest lucru îi mulţumesc lui Dumnezeu, că datorită lui trăiesc.

Când m-am întors din oraş, la măcelăria de la «Diana» se vindeau gâşte şi găini congelate. Bieţii oameni, se înghesuiau, unii în alţii, ca animalele ca să cumpere carne, iar cel iubit de popor habar nu are. El este păzit. Nu cumva poporul, în marea lui iubire, să-l vatăme printr-un linşaj, să-i strice lui şi altora huzurul, tot aşa iubiţi de popor.

Mă gândesc, ce oameni pot fi aceia care pun oţelul şi valuta mai presus de viaţa unui om? Mai presus de viaţa oamenilor pe care i-a adus în starea animalică de a se năpusti înnebuniţi după carne, care în regimul burghezo-moşieresc a fost destulă, iar oameni se respectau unii pe alţii.

Acum, regimul burghezo-comunist a acaparat pământul ţăranilor, a acaparat drepturile muncitorilor. Să munceşti mai mult şi să fii plătit mai prost. Să iei mâncarea populaţiei şi să o vinzi pe petrol pentru o industrie care nu aduce fericire poporului, ci numai suferinţe, în timp ce o mână de paraziţi îţi dă să mănânci oase care înainte se aruncau la câini şi burtă, cu 37 lei kilogramul, care se arunca în râu, de unde o culegeau ţiganii.

O mână de neisprăviți a monopolizat totul. Ei au prăvălii separate. Au bani. Sunt înarmați. Pentru paza Incompetenței.

Mă gândesc la Incompetență. Ce judecată are? Ea nu are suflet? S-a documentat, într-adevăr, că nu este Dumnezeu care să o judece?

Blestemele poporului au ajuns la ceruri, iar Dumnezeu ne va mântui. Cu ce se alege Incompetența de pe urma domnie pe pământ? Cu blesteme din partea mulțimii pentru nelegiuirile pricinuite şi pentru o pată ruşinoasă pe care o va lăsa în istorie, în vecii vecilor. Stăm iarna în frig. De ce? Pentru frig plătim taxe comunale din mâncarea noastră şi a copiilor noştri? Mi-au furat casa fără să-mi dea un ban, aceşti aventurieri groşi la obraz. Încă mai cer să le plătesc chirie!

– Oh, Doamne, oh! Fie-ți milă de poporul tău. De bătrâni, de copii, de văduve, de orfani şi de toți care se roagă către tine.

– Nimiceşte-i, Doamne, pe ticăloşi, aşa cum l-ai nimicit pe ateul Stalin. Amin.

Mă întorc la Întreprinderea Agrofruct. Să-l iau la rând pe Marinescu Ioan. Nu ştiu sigur, dar mi se pare că era tot din Mătăsari. Precis nu ştiu.

Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Azi este joi. 27.02.1986. Este ora 18,30. Afară-i frig. Relativ. Soția a plecat în oraş să caute de mâncare. Ieri şi azi m-am plimbat prin oraş. Am fost la bufetul de pe strada Baia Sprie şi am băut un suc.

A venit Tamaş, fostul paznic de la Agrofruct, şi mi-a spus că a vorbit fostul rege Mihai I la postul de Radio EL (Europa Liberă) acum două săptămâni, imediat după terminarea slujbei religioase de la orele 8,10. Eu nu am ascultat-o.

Azi dimineață, pe când mă aflam în pat, a venit soția în cameră şi mi-a spus vestea tristă.

– A murit Nelu. Bărbatul lui Iuți!

Am rămas năucit la aflarea acestei veşti. Din informaţiile furnizate reiese că a murit de cardiopatie ischemică. Infarct miocardic. Aseară a chefuit cu Biro şi după beţie s-a simţit rău. Dimineaţă s-a dus pe picioarele lui la urgenţa spitalului, apoi a venit acasă.

La spital a primit o injecţie. Probabil că din cauza reacţiei adverse a medicamentului cu alcoolul din organism s-a declanşat infarctul miocardic şi omul a decedat subit, acasă. A venit salvarea şi l-a transportat la morgă. Să o salveze pe Iuţi de un eventual şoc. Mâine îl aduce acasă de la morgă, iar pe sâmbătă, probabil, îl înmormântează.

A rămas, sărmana Iuţi, cu trei copii pe cap. Păcat de Nelu. A murit la o etate tânără, la 32 de ani.

De la unitatea militară.

Era un căpitan care avea o femeie rea de muscă. Doi soldaţi din compania căpitanului s-au dus să-i mângâie nevasta în lipsa bărbatului. Unul din soldaţi s-a dus primul şi... na... ce mai... s-a distrat cu ea în timp ce celălalt stătea de pază. Apoi s-au schimbat. La un moment dat, vine căpitanul. Cel abia intrat în casă, s-a urcat pe dulap. Cel de afară a intrat în casă şi s-a ascuns sub pat. Văzând dezordine în casă şi mâncarea încă negătită, căpitanul îi zice supărat femeii:

– Fută-te cel de sus. Ce-i cu dezordinea asta?

– Ba cel de jos, că el a futut-o, a strigat, zăpăcit, soldatul de pe dulap.

Povestit de Ciuciurecu, la orele 22:45.

Marinescu Ioan. Era absolvent al Şcolii Profesionale din Industria Alimentară. La fel ca Anghel Petru. Timp de trei ani, cât l-am cunoscut, adică în perioada 1953 şi 1956, a fost un om puturos şi leneş. Nu făcea nimic toată ziua în fabrică.

Cu ocazia Festivalului Tineretului care s-a ţinut în Bucureşti, în perioada aceea, se zice că ar fi

mâncat cinci porții de înghețată, una după alta şi a zăcut mult timp, bolnav de plămâni.

Până la urmă a fost lăsat în plata lui. Venea când vrea la serviciu, pleca acasă, tot când vrea.. Intra şi ieşea oricând în şi din incinta întreprinderii. Un timp, s-a ocupat de echipa de dansuri a întreprinderii, la care se pricepea întrucâtva. Când i se făcea vreo observație, plângea ca un copil. Mi se plângea Bud Tereza, femeia despre care am mai vorbit, că noaptea nu-i dă pace. O deranjează pentru motivul că insistat pentru a se culca cu el.

De multe ori mergeam la el casă şi îl găseam cu Băieş Reghina în cameră. Numai ei singuri. Fiind bolnav de tuberculoză, i-au trebuit femei. Nu ştiu cum, dar peste câțiva ani a fost judecat pentru homosexualitate şi condamnat la locul de muncă. Eu nu cred acest lucru. Mai degrabă cred că a fost o înscenare, în sensul că a vrut cineva să-l compromită.

Peste ani, când eu am ieşit la pensie, am avut unele probleme cu el, în sensul că Niculina nu se ținea de treabă şi el trebuia să realizeze planul. Din vorbă în vorbă, am ajuns la conflicte şi i-am amintit ce mare putoare a fost şi el şi cum a contribuit la realizarea planului în perioada când i-am fost şef. A strigat la pază, să mă dea afară din curtea fabricii, însă eu şi paznicul am râs de el. De mânie, s-a dus în aia a mă-si.

Am fost chemat, pe vremea mea, să iau măsuri pe linie politică împotriva lui. Ba chiar am făcut o adresă din partea conducerii întreprinderii prin care ceream să fie mutat la o altă unitate, întrucât la noi nu face nimic. Nu-mi amintesc dacă am primit răspuns sau nu la această adresă.

Este ora 23,10. Restul pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este duminică, 02.03.1986. Afară timpul este închis. Este ora 12,30.

Doamna Stela a lăsat-o pe Oana la noi. Este o fată foarte rea. Aprinde chibrituri prin casă. Am zbierat la ea şi s-a liniştit. Îi miros hainele a pişat. De, e copil.

Am ascultat slujba religioasă de la München, transmisă de radio Europa Liberă. După aceea am continuat să ascult ştirile. Primul ministru al Suediei a fost asasinat. Pe criminal nu l-au prins. După ştiri, am ascultat slujba religioasă de la Vatican. Soția a plecat la biserică. După terminarea slujbei de la Vatican, am ascultat, la picup, discul cu broscuța Oac-oac, iar după aceea, *Marşul Vânătorilor*, *Faust* şi *Opera Carmen*, de Bizet.

Am dat drumul la televizor să văd *Lumea Copiilor*. Îți vine să vomiți când vezi bieții copii preamărind şi aducând mulțumiri Lui şi Ei. Pentru fericirea creată de El şi Ea. Mă gândesc, oare ai cui copii sunt aceia de sunt aşa de fericiți? În orice caz nu cred că sunt copii ai poporului. Când a început Telefilmoteca de ghiozdan, s-a luat curentul. Copiii nu au mai văzut filmul. Şi când te gândeşti că mai înainte copiii de la grădiniță i-au mulțumit, Lui şi Ei. Frumoasă recompensă, nu am ce zice! Când copiii nici filmul lor nu au putut să-l vadă. Pentru ce îi mulțumesc?

Dar să mă ocup de evenimentele de ieri, sâmbătă, 01.03.1986.

În această zi, de ieri, a fost un timp frumos, cu soare strălucitor şi relativ cald.

A fost înmormântarea lui Nelu, cel care a murit la vârsta de 32 ani. Au fost şi părinții lui la înmormântare. Nişte țigani ordinari, din punct de vedere al comportării. Au venit la înmormântarea fiului lor, nu ca să-l jelească, ci ca să-l jefuiască de bijuterii şi să-i ia una alta din casă.

Am fost nevoit să întrerup scrisul,pentru că a venit soția cu Niculina de la biserică. Este ora 23:10. De 15 minute s-a întrerupt curentul. La ora 21, în

timp ce mergea televizorul, iarăşi s-a luat curentul. La 12:45 întrerupere de curent. Şi, uite aşa, se ia şi se dă, se ia şi se dă şi toată ziua aceşti derbedei, aceşti borfaşi care ne-au pângărit țara, au adus-o la sapă de lemn pentru generațiile viitoare, au secat rezervele interne de combustibil pentru producerea energiei, au distrus monumentele istorice, au distrus bisericile, pângăresc istoria țării, distrugând monumente pe care domnitorii noştri le-au clădit, întru aducere aminte şi mulțumire lui Dumnezeu pentru izbânzile obținute. Şi mai au obrazul, aceşti ciocoi parveniți, să afişeze chipul lui fals, de ateu, pângărind memoria domnitorilor creştini.

Azi după amiază am fost la Iuți acasă şi la Silvia Biro. Acolo am cunoscut-o pe mamă-sa şi pe fratele lui Iuți. Săracul Nelu. Când te gândeşti că ieri l-au îngropat.

Acum o săptămână se plimba la braț cu Iuți râzând şi glumind. S-ar fi gândit el că peste o săptămână va fi în mormânt?

Oare borfaşii care mişună în jurul Incompetenței nu se gândesc la acest lucru? Oare nu ştiu că va sosi ceasul şi secunda când vor muri şi cu ce s-au ales? Vai de voi, oameni orbi şi nenorociți! Oare pentru voi au murit atâția ostaşi pe front? Ca să vină un neisprăvit şi să se îmbogățească de pe urma războiului? Un vagabond. Un pierde vară, care nu a lucrat în viața lui. Dă indicații care nu-s de competența lui. Ce vor zice generațiile viitoare despre Incompetență? Când petrol nu va mai fi, când cărbune nu va mai fi, când minereu, ioc, şi alte fericiri trâmbițate de drojdiile societății. Ce vor spune, peste veacuri, cum era în epoca Incompetenței? În era petei ruşinoase, aşternută peste istoria națiunii române?

Lăudat să fie Iisus. Amin.

La Baia Borşa, din nou.

Cum am mai spus, şeful Flotație era P. Ilie. Un om mic şi foarte sever. Venind la Baia Borşa am făcut

şi unele boroboațe. Şeful flotației era bun cu mine, prin faptul că eram recomandat de către inginerul Dumitrescu Marin.

Era acolo, la stația de var, un băiat orfan de ambii părinți. El, însă, era o puşlama fără pereche. La o şedință de producție a fost criticat şi se luase hotărârea de a i se desface contractul de muncă. M-am înscris la cuvânt şi l-am salvat pe nenorocit, ceea ce lui P. Ilie nu i-a plăcut. A fost prima gafă pe care am făcut-o.

Altădată, căram nişte fier prin curte. Eram toți celularii la corvoadă. Ilie, şeful flotație, era şi el cu noi. Dealtfel, era un om foarte popular. Mai râdeam, mai glumeam:

– Ridică măi bara, că nu-i grea!

– Când moş cutare era ca voi, am uitat numele omului, ridica pe p...ă o bară ca asta, la care voi vă cocoşați trei inşi şi nu sunteți în stare!

Când l-am auzit, am rămas cu ochii holbați şi cu gura căscată. Pe urmă m-a bufnit râsul.

În peripețiile ce le-am petrecut la Baia Borşa a fost şi aceea că am cumpărat pe rate o maşină de cusut «Casnica». În prăvălie erau numai două bucăți. Au fost trei croitori care au examinat maşina şi a trecut cu bine la verificare. Am expediat-o la Baia Mare. Era prin anul 1959. Se născuse Niculina. Mai era şi Nicuşor la noi. Pensia toată, cât am primit-o, Lenuța a trimis-o la Baia Borşa ca să plătesc prima rată la maşină, lăsând casa fără un ban şi pe Niculina fără mâncare. A durat câteva zile. Am primit salariul şi i-am trimis bani pentru mâncare. Nicuşor s-a supărat, a plecat de la noi şi s-a întors contra noastră.

Azi este vineri. 07.03.1986. Afară-i cald. Timpul este frumos. A venit, în sfârşit, primăvara.

În intervalul care s-a scurs am avut multe evenimente. Nina a făcut recurs la procesul de divorț. În ziua de 05.03.1986, cu acceleratul de dimineață, a venit Mihăiță la Baia Mare, pentru a lua parte la

proces. Era în costumul de schior, cu ranița și schiuri. Era îngrijorat.

Încep să-mi iubesc copilul. Nu pentru că este doctor, ci pentru că s-a maturizat și a devenit un om cu capul pe umeri. Are un suflet nobil. S-a schimbat complet. A început să țină la mine. La fel și la copiii lui.

Bebe s-a făcut un derbedeu. A fost la liceul de marină, pe care l-a părăsit ca să devină vagabond. Mamă-sa bea mereu. Bebe a muncit un timp la UMMUM. După cum am auzit, banii îi dădea Ninei. Ea îi bea și nu le dădea de mâncare. A plecat la Tecuci, la Mihăiță. Acesta l-a dat la Liceul de Marină din Galați, ca să facă om din el. Ca recompensă, a fugit de la Mihăiță. A furat din poșeta doamnei inginer Livia Chirilă, proprietăreasa, suma de 1200 lei, ceasul de mână și un material de două rochițe. Mihăiță a vrut să-l reclame la organele în drept, dar inginera Livia nu l-a lăsat.

– Gândește-te că-i copilul tău!

Acum se află în Baia Mare și vagabondează pe străzi.

Ieri a avut loc procesul. Am fost și eu cu el la Tribunalul județean. La orele 16 s-a dat rezultatul. Victorie pentru Mihăiță. S-a respins recursul. A scăpat de Nina. Și, culmea, Nina l-a ponegrit în fața instanței și toate actele pe care le-a strâns le-a predat la tribunal.

Această femeie, prin prostia ei, s-a prins singură în capcană. La judecarea procesului, instanța a reținut că Mihăiță nu a fost iubit de Nina. Prin constrângere a căutat să-l țină în șah, numai și numai să fie soție de medic. Pentru această obsesie a fost în stare să se compromită în fața instanței, cerând:

– Și dacă nu stăm laolaltă, numai și numai să nu-l divorțați!

M-am uitat la ea când s-a pronunțat sentința. Arăta ca o vagabondă. M-am gândit:

– Ce periculos este omul prost. Cu cele şapte clase elementare să-l încurce pe un medic ca să nu se poată afirma.

Poate, vor zice unii:

– Femeia asta a muncit şi ea ca să crească cei patru copii!

Bine, bine, dar ăsta nu este un motiv pentru ca să te îmbeți criță să laşi serviciul şi să înfometezi copiii, din orgoliu şi animată de obsesia că poate să facă ce vrea. Să-mi bat joc eu, o analfabetă, de un medic care a muncit şi a suferit până a ajuns acolo unde se află?

După cum mi-a povestit fiul meu, inginera Livia Chirilă este o tânără de 32 de ani şi el este hotărât să-şi continue viața alături de dânsa, prin căsătorie. Şi dânsa a avut în viață decepții şi are o judecată matură despre şcoala vieții. Cu alte cuvinte, şade cu picioarele pe pământ. Se ia la trântă cu realitățile vieții, în sensul de a supraviețui atât dânsa, cât şi familia sa. Viața-i grea.

Mereu avem întreruperi de curent. Rămânem în întuneric zi şi noapte. Mai ales noaptea. Programele de la televizor nu le poți urmări din cauza întreruperilor de curent. Mi s-a stricat televizorul din cauza acestui lucru. Tot la trei luni dau 300 lei pentru reparație, care nu-i de calitate, din cauza unor meşteri certați cu conştiință. Nu urmăresc altceva decât să-ți fure banul şi prin necinste să-şi realizeze mârşavul plan. Dacă în cel mai bun caz reparația, să zicem că-i bună, tot se strică din cauza întreruperilor de curent. Colac peste pupăză, mai vine şi factorul poştal şi te obligă să-ți achiți abonamentul la televizor. Ca abonat, dai 45 lei, pentru că nu ai văzut nimic la televizor. Până şi cele două ore de program sunt controlate din cauza întreruperilor de curent.

– Oare Incompetența ce părere are?

Astăzi omul nu mai valorează nimic. Este considerat un animal de muncă, care trebuie să producă sub loviturile de bici date de zbirii Incompetenței.

Munceşti flămând. Totul este calculat cu şiretenie. Dimineaţa bagă în magazine o mână de costiţă, de slănină afumată şi vreo câţiva morcovi mari. Cei care, din întâmplare, se află în faţa magazinului au noroc. Restul populaţiei se uită la stele. Propaganda îmbuibaţilor trâmbiţează că suntem hrăniţi, fericiţi în ani de lumină, pe câtă vreme tu stai în frig, în întuneric, fără mâncare, înjurând pe bandiţii care ţi-au luat totul şi din al tău se hrănesc ei, în timp ce tu te uiţi la stele şi maţele-ţi ghiorăie cântând *Deşteaptă-te române.*

Astăzi este miercuri. 12.03.1986. O zi frumoasă de primăvară. Nu mai am poftă să scriu. Lia este bolnavă în spital. La ginecologie. Cei patru copii stau pe afară. Sunt ai nimănui. Noi nu-i putem ajuta cu nimic. Nu avem posibilitate. Noi o avem pe Adina. Am scos ieri 800 lei, alocaţia pe ianuarie şi februarie. Am umblat pe la autorităţi ca să-i fac formele de împuternicire ca mamă-sa să-i scoată banii.

– Copilul meu, odorul meu, ce ai făcut cu viaţa ta?

Te-ai căsătorit cu un ţigan criminal care te-a ucis şi te ucide sistematic. Te stingi din viaţă treptat, treptat. Te-a nenorocit din bătăi acest dement. După nouă ani de căsătorie nu ai realizat nimic, în afară de cei patru copii nenorociţi. Tu nu ai o haină, nu ai un pantof. Unde sunt banii tăi? I-ai băut cu acest ţigan, care se mândreşte că este soţul tău. Ce vei răspunde în faţa judecăţii lui Dumnezeu?

Sunt cu Adina în casă. Soţia a plecat după mâncare. Flămânzim şi răbdăm de foame din cauza unui nebun, din pricina situaţiei geografice în care ne aflăm.

A năvălit Incompetenţa peste noi. Ne-a distrus viaţa. Ne-a dus la sapă de lemn. Ne-a distrus ţara. Acest popor blestemat de la răsărit care, prin mărimea lui numerică şi duşman al nostru dintotdeauna, a năvălit cu tacurile în patria noastră. Nechemat de

nimeni. Ne-a luat totul fără să ne dea nimic în schimb.

Am ascultat postul de radio EL. Cei fugiți clădesc şi vor clădi în alte țări bisericile noastre distruse şi monumentele istorice. Au fost distruse cu scopul de a face să dispară un popor latin şi ai cărui domnitori, veşnic au luptat cu aceşti cotropitori ce încearcă şi la ora actuală să ne şteargă de pe fața pământului ca națiune.

Plâng mamele care sunt silite să facă copii nedoriți. Se încurajează curvia în rândul tineretului şcolar. Ce națiune va fi din copii născuți prin curvie? Incompetența îşi distruge națiunea din care face parte.

Azi este joi. 13.03.1986. Este ora 18.30. Soția a plecat la cafenea cu Clara, Juji şi asistenta Doina.

Pe la ora 17 am avut o ceartă cu soția. Doamna Juji a fost la noi după-amiază. S-a băut câte o cafea, s-a fumat câte o țigară şi a plecat. După un timp a revenit la noi supărată că şi-a uitat portofelul pe masă la noi, în care avea 200 lei. Eram în camera mea, culcat şi am tresărit de spaimă pentru că, din senin, a căzut ca trăsnetul bănuiala că banii s-au pierdut în casa noastră. S-au făcut investigații. S-a căutat peste tot. Au fost interogați copiii, dacă nu au luat ei banii. Am fost foarte supărat de nedreapta acuzație. Până la urmă, a găsit banii la ea acasă.

Fiind ambalat, m-am certat cu soția şi ne-am jignit reciproc față de musafiri, ca,. până la urmă,ea să-şi ceară scuze, că nu pe noi ne-a bănuit doamna Juji.

Am acceptat scuzele, sub rezerva că am iertat, dar nu am uitat.

Cântec, după Octavian Goga

La noi sunt codri verzi de brad
Şi câmpuri de mătase
La noi atâția fluturi sunt
Şi atâta jale în case.

Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-o asculte,
La noi sunt cântece şi flori
Şi lacrimi multe, multe.

....
La noi bătrânul soare,
De douăzeci de ani încoace,
Nu pentru noi răsare.

Banc. Câțiva oameni mergeau la chioşcul din colț şi în fiecare zi cumpărau ziarul «Pentru Socialism». Se uitau pe prima pagină şi aruncau ziarul. Şi tot aşa, multă vreme au tot aruncat ziarele după ce se uitau pe prima pagină. Din curiozitate, vânzătorul i-a întrebat odată de ce fac asta? Oamenii au răspuns că citesc decesele. Păi decesele sunt pe ultima pagină. Da, dar decesul pe care-l căutăm noi apare pe prima pagină.

Banc în versuri:

Intern.	Extern.
N-avem bani, n-avem mâncare,	Avem bani, avem mâncare
Dar în schimb avem canale	Şi în plan avem canale,
Să se plimbe câteodată	Să se plimbe cu vaporul
Mon Caesar cu a sa consoartă.	Mon Caesar avec poporul.

Iată-mă ajuns la Flotația din Baia Sprie, mutat fiind de la Flotația din Baia Borşa, asta datorită intervenției lui Marin, inginerul Dumitrescu.

Şi aici am găsit oameni cumsecade. La fel ca la Baia Borsa. Şeful Flotație de la Baia Sprie era inginerul Drăgănescu. Un om al dracului, căruia îi plăcea să-l tămâiezi, să-l linguşeşti. Ca maiştri i-am avut pe Zaharia, Lenc Carol, Iablonski, Crişan, Gh. Pop, Brezoschi, Benea şi alții. Colegi de muncă am avut la moară pe Trifu, la celule pe Săsăran Mihai, Fosto Carol, Edenac, Szilaghi, Szekey, Rogojan, Chepreghi şi dracu' îi mai ştie. Pe Nicu Danciu, soția lui lucra în birou. Pe Butoi, pe Marin. Butoi Ioan, la ora actuală, se află cu domiciliul în Băița. Pe Negreanu, o pramatie şi un porc de om. La reagenți, pe Jenica, cumnata lui Drăgănescu, pe Breban Ilona, şi aia o poamă

bună; pe Danci Olga, la fel, rea de muscă, aşa ziceau gurile rele.

Cu ungurii mă împăcăm bine. Erau oameni inteligenți. Mai era şi Săsăran Loți, fratele lui Săsăran Mihai. Pe mulți i-am uitat.

Directorul exploatării miniere «Jojsa Bella» era inginerul Lungu. Pe la birouri erau Băbici, Marinciuc, Oegar Maria, fata lui Herța, căreia i-am uitat numele, mai era şi Stuca Ioan etc. etc. Dintre toți, cel mai al dracului era Săsăran Mihai. Pacostea a făcut ca să fiu cu el la celulele 3 şi 4.

Când eram pe schimbul de noapte, pleca pe la ateliere ca să facă fuserai şi mă lăsa singur la celule. Scotea robinetele şi le arunca jos, făcându-se că le-a scăpat. Eu trebuia să dau fuga să le aduc de jos şi când soseam găseam înfundate conductele, de nu mai ştiam încotro să fug. Robinetele să le pun la loc, furtunul să-l bag pe conductă, ca să-l desfund, sau să-l înjur pe Mihai, de aia a mă-si, lucru ce se întâmpla destul de des. Mă duceam la maistrul de serviciu şi mă plângeam, să nu mă mai pună de serviciu cu nebunul de Mihai.

Țin minte că într-o noapte, când eram împreună de serviciu, mai tot timpul a stat la atelierul de lăcătuşerie să-şi facă o colivie, pe motivul că are un canar, o pasăre pe care voieşte să o țină în colivie. Spre ziuă, vine bolundul la mine şi-mi spune că îşi bănuieşte soția că se regulează cu altul în absența lui. Tipul ar fi muşcat femeia de cur, adică de pulpă, în apropiere de cur. Ce să se facă? Să stau eu singur, iar el să meargă acasă să-şi prindă femeia şi pe ibovnic. Când m-am întâlnit cu femeia şi i-am spus, a râs de s-a prăpădit. Mihai locuia lângă flotație.

Când eram de serviciu, dimineața, oricui venea sus la noi îi lua basca din cap şi îi tăia antena. Asta era lege la el şi toți aveam băştile pe cap fără antenă.

Îmi amintesc odată că eram în chiloți sport şi eram la sfârşitul schimbului şi mă spălam. Vine Rogajan de la masă pe la spate şi-mi trage chiloții jos,

lăsându-mă cu bucile goale în timp ce nişte femei erau sus ca să viziteze flotația. Nu am dat rând să-mi ridic chiloții, înjurând de mama focului pe zăpăcitul de Rogojan care se prăpădea de râs.

Azi este luni. 17.03.1986. Este ora 22,50. Astăzi a fost cald. Am primit o scrisoare scrisă de mine către Mihăiță în legătură cu mamă-sa. Scrisoare pe care am trimis-o la Tecuci la adresa indicată de Mihăiță. Am primit-o înapoi. Pe ea scria, cu un scris duşmănos de femeie, «Retur», şi mențiunea: s-a mutat de la adresa unde a stat. Eu cunosc pe Mihăiță şi ştiu câte parale face. Poate, zic eu, vrea să termine cu mine aşa cum a terminat cu familia lui, cu copiii lui, presupun.

Tot azi i-am cumpărat o puşcă lui Daniel şi un pistol cu capse lui Lulu. Ambii copii s-au bucurat. Daniel i-a aplicat un pumn lui Sergiu de toată frumusețea de l-a năucit, deoarece Sergiu a încercat să-i confişte dispozitivul de săgeată pe care l-a aruncat puşca atunci când a tras. Daniel a vărsat lacrimi de crocodil atunci când i-am confiscat puşca deoarece, parțial, a stricat-o. În fine, au plecat acasă şi totul s-a terminat cu bine.

Aseară am văzut la televizor la Mişalea filmul «Bagheta magică». Foarte frumos şi educativ. Eroul principal a fost interpretat de către Jean Marais.

Am trimis scrisoarea cu retur la Mihăiță la Tecuci. De astă dată pe adresa Spitalului Municipal Tecuci, cu confirmare de primire. Să vedem ce va fi. Eu o bănuiesc pe Mihaela. O fi fost în trecere pe la Mihăiță. Şi cum am făcut un pustiu de bine scăpându-mi băiatul din anturajul analfabetei alcoolice, de maică-sa, a vrut să se răzbune pe mine. Ele au căutat să mă discrediteze în fața lui. Pe mamă-sa a bătut-o şi de multe ori m-am ridicat contra băiatului meu în favoarea lor.

Mâine voi scrie mai mult. Este ora 23,25. Îmi este somn. Pe mâine, mai departe cu întâmplările de la Baia Sprie. Lăudat să fie Iisus. Amin.

P.S. Tot astăzi am dus televizorul la reparat. Au schimbat o lampă şi... ştiu eu ce a mai meşterit în el. M-a costat 147 lei. Un impozit frumos. Acum trei luni iarăşi l-am reparat şi m-a costat 300 lei. Scump ne costă să vedem în cele două ore nebuniile Incompetenței.

Azi este miercuri. 19.03.1986. Este ora 5. Ieri am cumpărat bilete la tren lui Eugen şi Lenuța. În 21.03.1986, urmează să plece la Timişoara. După haleală.

Aseară, la orele 19,10, am ascultat radio EL. Am râs cât am putut de cele ce am auzit. Se vorbea despre nebunia, prostia Incompetenței. Despre arătură, despre întoarcerea de unde am plecat, adică, marele Cezar a descoperit ajutorul tracțiunii animale în agricultură. Asta după cum declară băieții de la El. Iar ei declară numai adevărul. Îți vine să plângi. Mintea omenească este neputincioasă. Nu poate da o definiție. Nu poate califica nebunia unui nebun. Cu ajutorul unor oameni de nimic a distrus tot prin prostia lui, dând funcții de răspundere unor tâmpiți certați cu rațiunea.

Înarmați cu prostie şi viclenie, ăştia asupresc oameni inteligenți.

Mâncare nu-i. Incompetența cere fiecărei femei să nască la comandă cel puțin patru copii. După ce se nasc, unii copii mor, cauzând supărare părinților şi provocând dureri femeii silite să aducă pe lume aceşti copii nefericiți.

Se vorbeşte de producție, de modernizarea industriei, de zăcămintele petrolifere din țară. Toate sunt la pământ. Agricultura se va întoarce la plugul de lemn, cu cai, cu,boi. Cezarul întârziat continuă mai departe cu nebunia lui. Cine i se opune imediat dispare.

Unii copiii care se nasc mor din cauză că nu-i mâncare. Nu-i lapte praf pentru ei. Nu sunt fonduri

pentru ca să-l mai primească gratuit. În magazine, spune crainicul de la EL, în Bucureşti, se găseşte piure de mazăre cu ardei iute. Dacă le dai morcovi îi apucă pântecăraia, cufureala. Dacă le dai ardei iuţi, or să fie iuţi când vor fi mari şi or s-o şteargă peste graniţă.

CAPITOLUL 10.

Comuniştii urăsc intelectualii

La Baia Sprie, la Flotaţie, lucra şi Olga Diaciuc. Gurile rele spuneau că se ţine cu maistrul Lenc Carol. Acest maistru avea prostul obicei că cerea ţigări de la muncitori. Într-o zi, stăteam jos, la filtre, iar Săsăran Mihai se uita la mine. Lângă mine se afla şi maistru Lenc. Cum stătea Mihai aplecat peste balustradă, Lenc îi face semn din cap să-i dea o ţigară. Mihai îi arată cu mâna «ciuciu»!

– Cumpără-ţi! Că ai salar mai mare ca mine.

La Baia Sprie umblam cu maşina exploatării. Şofer era unul Ghiuri Bacii. Un om de o aleasă omenie. Multe lucruri se întâmplă în viaţa omului şi eu le voi relata aşa cum îmi vin în minte.

În perioada când comuniştii şi-au bătut joc de mine, punându-mă la lopată, am avut şi distracţii cu muncitorii. Cu unii m-am împăcat chiar foarte bine.

Olga Diaciuc umbla cu mine la serviciu şi de multe ori venea acasă la mine, de unde veneam la Atelierele Centrale la staţia de unde ne culegea cursa exploatării din Baia Sprie. Cu noi venea şi Lenc. Olga avea prostul obicei de a se aşeza pe bancă lângă mine. În faţa noastră stătea maistrul Lenc. Din gelozia lui stupidă, eu trăgeam ponoasele. Mă punea la bazine, la filtre, la transportul concentratelor. De altfel, eu eram obişnuit cu munca.

Atât îmi părea rău, că trebuia să lucrez sub comanda unor maiştri politici inferiori mie din punctul de vedere al pregătirii şcolare şi profesionale. Mă

mângâiam cu ideea că toți comuniştii urăsc intelectualii. S-au servit de ei până au crescut cadrele necesare lor, ca să conducă pe linie politică.

Profesional, fiind slabi pregătiți, au pus la lopată intelectuali cu înaltă pregătire, profesori universitari, medici, avocați, conduşi de analfabeți, incompetenți. Deci, şi eu m-am numărat printre ei. Dar nu a fost aşa greu, pentru mine. Eu am avut un nivel cultural mai scăzut față de cei amintiți mai sus. Totuşi, mă durea când vedeam prostul că îmi dă comandă şi îmi dă ordin să fac cutare s-au cutare treabă. Aşa că i-am spus Olgăi, în fața maistrului:

– Fugi de lângă mine, că iar mă pune Lenc la filtre.

Ea râdea şi se aşeză mai aproape, îndesându-se în mine.

Într-un timp am lucrat la ascensor cu Fătu Gheorghe. Acesta locuia vizavi de Căminul de bătrâni. Era foarte bogat. Avea bani şi avea țuică. Întotdeauna ne îmbătam cum scrie la carte. Îmi amintesc că, odată, Fătu Gheorghe era aşa de beat, că dacă nu eram lângă el ar fi căzut de la înălțimea de circa zece metri, de s-ar fi făcut oale şi ulcele.

Odată, vine un băiat de la Cavnic la mine şi mă roagă să-i fac o cerere pentru a se transfera de la Baia Sprie la Cavnic, să fie mai aproape de casă. I-am făcut cererea, iar el, ca mulțumire, mi-a adus un sfert de kilogram de țuică de casă. Am băut-o de unul singur. Când mi s-a urcat damful la cap, mergeau vagonetele cu concentrate spre ascensor de ți-era mai mare dragul să le priveşti cum lunecau pe şine împinse de mine. Îl aduce dracul pe maistrul principal Zaharia şi nu ştiu ce mă întreabă. Cum vorbeam cu el, probabil, damful țuicii îi vine pe la nas.

– Tovarăşul Ganea! Ce Dumnezeu, miroşi a țuică?

Era cam pe la orele 18,00. Eu îi răspund că pe la orele 14, când am intrat în serviciu, am băut 50 grame de țuică. Îmi spune.

– Asta să i-o spui lui Mutu!

Eu m-am supărat şi i-am spus:

– Îmi fac serviciul şi n-ai nimic cu mine!

Nu a mai zis nimic, iar eu am mers mai departe cu vagonetul spre ascensor. Acolo mă aştepta Fătu Gheorghe, ca să le tragă cu ascensorul. Mă întrebă de ce am zăbovit atâta? I-am spus tărăşenia cu maistrul Zaharia.

Odată, eram pe noapte. Afară era frig. Mai sus de ascensor aveam o colibă în care era foarte cald. Vine Olga la mine, împreună cu Sima Maria. Ne anunță, pe la orele 21, că în pauza de noapte, adică pe la orele 0,00 sau 0,30, vor veni să mănânce sus la noi, să frigem castane. Eu şi cu Fătu Gheorghe am fost de acord. Cam pe la orele 23,45 m-am pus la somn. Aveam o scândură pe care mă culcam şi o rezemam oblic de sobă şi de la banca de la uşă şi am ațipit. Fătu era pe afară, pe la silozurile de la funicular, să curețe mangalul, să fie foc şi jeratic pe când vine Olga şi cu Sima Maria.

Mă trezesc din somn şi pe față îmi umblau fasciculele unei lanterne. Una dintre femei m-a descheiat la pantaloni şi îmi pipăia burta. Am sărit în sus, iar Olga a ieşit afară ca să rămân eu şi cu Sima Maria să facem ceva. Eu nu am avut poftă, dar, vorba aceea, pofta vine mâncând. Aruncându-mi ochii pe geamul din curte, cum era şi lună plină, se vedea ca-n palmă. Şi numai ce-l văd pe maistrul Lenc cu Nicu Danci cum veneau ca leii sus, la mine, cu optzeci de kilometri pe oră. Imediat am dat alarma şi femeile au fugit şi s-au ascuns după silozurile de la funicular, aşa că, până a venit Lenc cu Nicu Danci, ele dispăruseră. Mânios, mă întreabă maistrul Lenc dacă am văzut-o pe Olga.

– Da! Am văzut-o, dar s-a dus de la noi.

– Păi ce a căutat la dumneavoastră?

– A venit după p-lă!

S-a dus Lenc mânios, că nu le-a găsit. Mai târziu, mă cobor la moară, la Nicu Danci, şi-l întreb:

– Ce dracu' ai venit cu Lenc sus, la noi?

– Păi, zice, Nicu, m-a luat nebunul de Lenc, că i-a fost frică că o fuți pe Olga şi eu să-i fiu martor.

Am râs împreună de nebunia unui om bătrân care gelozea o femeie tânără ce-i putea fi fiică.

Azi este luni, 24.03.1986. Timpul a fost urât, când cald, când rece. Am făcut o plimbare prin parc. Timpul era relativ. Şi cald şi înnourat. Când am ajuns în parc, ieşise soarele. Era frumos. Pe munte, la Dealul Florilor, mai era zăpadă. De aceea adierea vântului era rece. Am trecut şi pe la Dumitrescu Magda. M-a primit rece, din cauză că poarta era stricată.

Cu scrisul însemnărilor mele merge cam greu. Nu mai am răbdare să mai scriu, din cauză că n-am pentru cine scrie.

Vineri, la orele 01,10, soția a plecat la Timişoara, după mâncare. Cu ea a mers şi ginerele meu, Balla Eugen. Sâmbătă, la orele 22,30, soția a venit acasă cu trenul Timişoara – Baia Mare. A adus de mâncare. Untură de porc, pe care am topit-o duminica, în timp ce soția era la biserică. A mai adus slănină şi carne tocată, de porc.

La Baia Mare este criză de alimente. Toate se duc la export. Românii să-şi mănânce pula, în loc de mâncare. La Timişoara se găsesc de toate, numai bani să ai.

Am ascultat astăzi, la orele 19,10, postul de radio Europa Liberă. Te ia groaza de crimele care au loc contra poporului român, asuprit de românii care ajung la putere. Incompetența îşi distruge, cu sălbăticie, propriu popor, maltratându-l, chinuindu-l prin înfometare, lipsindu-l de strictul necesar pentru traiul de toate zilele.

O familie de români îşi distruge propria țară, propriul popor. Fug românii înnebuniți peste graniță, riscându-şi viața, pentru a supraviețui. Mulți îşi pierd

viața, fiind împuşcați de grănicerii români, atunci când încearcă să fugă din robie spre libertate.

Pe noi, bătrânii pe pensionari, ne aşteaptă zile grele. Unii dintre ei vor fi mutați la țară, din marile oraşe. Boierii, adică ciocoii din zilele noastre, îşi bat joc, cu sânge rece, de oamenii săracii. Dacă se va continua aşa, acest Cezar nebun ne va extermina.

De Dumnezeu nu se teme. De oameni nu se ruşinează. Ateul!

Pe copiii debili mintal îi extermină, lăsându-i pradă mizeriei, pe jos, pe ciment, în excrementele lor, murdari şi flămânzi. Surorile de asistență socială le vând rația de hrană. La un etaj sau la subsol, într-un cămin de copii, la Predeal sau Buşteni, copiii locuiesc împreună cu şoarecii. Un copil se prindea cu mânuțele de stinghia patului, încercând să se ridice în picioare ca să atragă atenția vizitatorilor. Câțiva români au reuşit să fie repatriați în Olanda. Mulți şi-au riscat viața fugind prin Jugoslavia.

La căminele de bătrâni, aceeaşi mizerie. Bătrâni bolnavi, fără asistență medicală. Unii au murit din cauza frigului. La desele întreruperi de curent, unii copii au murit în incubator. Între timp propaganda spune:

– Să facem totul, totul, pentru export. Pentru fericirea poporului. Pentru om.

– Care popor? Care om? Unde-i poporul?

Cele spuse mai sus reprezintă realitatea.

– Şi, atunci, pentru ce mințim? Pentru cine mințim? Şi până când vom minți?

Baia Sprie. Odată, îmi amintesc că s-a ținut o şedință prezidată de ing. Drăgănescu. Oamenii au fost mobilizați şi am ascultat expunerea lui cu privire la realizarea şi depăşirea planului. La luarea de cuvânt de la capitolul diverse, ing. Drăgănescu s-a legat de mine, jignindu-mă grav:

– Dacă ar lucra la flotație în funcția de maistru, l-aş lua de un picior şi l-aş azvârli afară.

Mi-e somn. Restul? Restul pe mâine. Este ora 23,40. Lăudat să fie Iisus. Amin.

Azi este miercuri. 26.03.86. Timpul este urât. Ploaie. În cameră este cald, că şi afară-i la fel. Astă iarnă, când erau gerurile mari, caloriferele erau reci ca gheață. Şi am iernat cu paltoanele pe noi.

M-am născut şi am crescut în regimul burghezo-moşieresc. Pe atunci curgea lapte şi miere, comparativ cu ce este azi. Auzeam de robie de sclavie şi ne înfioram când auzeam de asuprirea omului de către om. Mereu au năvălit hoardele barbare peste noi. Domnitorii noştri au avut de furcă cu năvălitorii. Ei au reuşit, cu ajutorul bunului Dumnezeu, să-i izgonească şi, ca recunoştință, au ridicat câte un sfânt lăcaş, spre lauda şi mărirea întru slava lui Dumnezeu.

Astăzi, trăim din plin timpurile ce le-am învățat la istorie. Zbirii de azi, adică executanții, execută cu sânge rece decretele de înrobire a poporului, date de către un Cezar nebun, atins de demența megalomaniei, care ucide oameni pentru o industrie pe care poporul român nu a cerut-o. La fel, poporul nu are nici în clin, nici în mânecă, cu străinii de neam, puşi de o putere străină ca să aducă haosul, întunericul, crima, corupția, dezonoarea, decăderea demnității umane şi toate nelegiuirile pe care mintea omenească nu poate să le cuprindă. Nu se poate da o definiție a acestei nebunii şi a demenței Cezarului, care a atins apogeul.

La ora 19,10, Radio E.L. s-a adresat ascultătorilor, dând adresa şi numărul de telefon. Radio Europa Liberă, GF, tel. 2102260, 2102261. Cu prefix. Prefixul se afla în cartea de telefoane internaționale. Dacă eşti în excursie în Bulgaria, Ungaria, Jugoslavia, te poți adresa serviciului telefonic permanent, care funcționează 24 din 24 ore. La numărul 2102245, timp de două minute, poți să comunici texte, adrese şi numărul de telefon la care poți fi căutat.

– Acest post, spune crainicul, este un post de radio liber, în special pentru românii care doresc să comunice ceva.

Pentru noi, românii, acest post de radio, EL, nu ar face două parale dacă cei care ne conduc ar fi oameni şi nu monştri, ar fi blânzi şi iubitori față de popor. La ce serveşte asuprirea şi robia? Ce realizezi? Se ştie că nimic nu-i definitiv pe acest pământ. Şi, atunci, pentru ce? Şi pentru cine? Şi când te gândeşti că toate se termină la marginea gropii, prin moarte.

Ieri seară, în Elveția, tineretul elvețian a manifestat pe străzi, referitor la condamnarea tânărului inginer Filipescu, care a îndrăznit să gândească liber despre cruzimea unui bandit.

Banc. Un om bătrân obişnuia, zilnic, să frecventeze un restaurant şi cheltuia circa două până la trei sute de lei, în fiecare seară. Chelnerului, care îl servea, i s-a părut suspect faptul că el cheltuia atâția bani bând numai coniac şi mâncând mâncăruri alese. Fiind, probabil, şi o iscoadă a miliției, a anunțat pe un milițian, care a venit îmbrăcat civil şi care a cerut voie să stea la masa bătrânului. Stând ei de vorbă şi din vorbă în vorbă, milițianul l-a întrebat dacă doreşte să bea un coniac, din partea lui şi să petreacă împreună câteva clipe, pentru destindere. Iarăşi, din vorbă, în vorbă, l-a întrebat ce meserie are şi cu ce se ocupă. Omul i-a arătat un cec de pensie de la CAP, de 180 lei.

– Bine, a zis milițianul, dar de unde ai dumneata atâția bani ca să petreci, seara de seară, în restaurant?

– Păi, zice omul, am trei feciori. Unul este din aceia care taie, dar nu mănâncă carnea pe care o taie. Al doilea este din aceia care cântă, fără ca nimeni să-l deranjeze, iar al treilea, zice omul, este din aceia care fură fără ca să-l prindă cineva. Rămâne ca dumneavoastră să ghiciți meseria feciorilor.

– Chirurg, popă, Colonel de miliție.

Astăzi este joi. 27.03.86. Este ora 17,23. Timpul, urât şi înnourat. Am fost în oraş şi m-am întâlnit cu Mureşan Puiu, băiatul lui Cocoş Neni, un pierde vară care nu lucrează nicăieri şi veşnic numai beat umblă. Ştie dracu' din ce trăieşte. El mi-a spus bancul.

Soția a plecat în oraş. Stând de vorbă cu Martocean Tiberie, am aflat că pleacă la Budapesta diseară, cu trenul de Timişoara.

Tot astăzi m-am întâlnit cu Chifor şi Moky, femeia lui. Am stat de vorbă. Mai spre centru m-am întâlnit cu Oană Dumitru.

Aseară, cei de la EL au amintit de neoplasmul de prostată, boala Cezarului.

Tot azi, Ciucur Dumitru a venit beat acasă, pe două cărări. Ce va fi cu cei patru copii?

Baia Sprie. Am rămas la şedința prezidată de ing. Drăgănescu. Am luat cuvântul şi i-am răspuns:

– Numai un oltean se poate exprima în felul dumneavoastră! Se vede că sunteți oltean!

Inginerul Dumitrescu Marin, care şi el era oltean, s-a supărat foc pe mine şi m-a anunțat că îşi ia mâna de pe mine.

Ei, deci, acest cuvânt necugetat a avut urmări nefaste asupra soției mele. Mai târziu voi povesti, atunci când va veni rândul.

Inginerul Drăgănescu avea şi părți bune, şi anume: când venea în control la Flotație şi te vedea că fugi la locul de muncă de pe banca unde te-ai aşezat să te odihneşti, se supăra şi îți spunea:

– Atunci când simți nevoia ca organismul să se relaxeze, poți să stai jos să te odihneşti, dar să fii atent şi să supraveghezi locul de muncă.

Îmi amintesc că era într-o zi de plată, iar eu veneam pe jos din oraşul Baia Sprie, spre Flotație. Pe drum, m-am întâlnit cu fratele lui, Neşteanu, cel din Seini. Mergeam împreună spre Flotație. Între muncitorii cu care lucram era unul Fosto Carol care avea o

nevastă blondă, frumoasă, din Oraşul Nou şi care era cam rea de muscă.

Techergheul de Neşteanu, cum ajungem în dreptul locuinţei lui Fosto, văd că nevasta îi face semn cu mâna, să vină în casă. Îmi spune:

– Domnule Ganea! Mergi înainte, că eu mă bag la femeia lui Fosto, să-i pun un număr.

Am râs amândoi şi ne-am despărţit. Eu mi-am văzut de treabă şi am mers la Flotaţie, să-mi iau banii.

Ajungând la Flotaţie, era lume multă care stătea frumos la rând. Marinciuc şi cu femeia lui Nicu Danciu erau la masă şi făceau plăţile. Cum intru, dau cu ochii de Fosto Carol, care şedea în rând, la plată. Era lângă uşă. Cum îl văd, îi strig:

– Măi, Fosto! Du-te repede acasă, că Neşteanu îţi fute femeia!

Cei din sala, auzind vorbele mele, sau pornit pe un râs de pomină. Fosto a râs şi el.

– Ha! Ha! Ha!.

A doua zi mă întreabă Marinciuc şi femeia lui Nicu Danci dacă am glumit sau am vorbit serios? Le-am răspuns:

– Întrebaţi-l pe Neşteanu!

L-au întrebat şi acela le-a răspuns că a făcut numai două ture, că s-a grăbit să vină după salar.

Este ora 24:00. Mi-e somn. Domnul să ne aibă în pază. Amin.

Astăzi este vineri. 23.03.86. Este ora 8. Afară-i soare şi timp frumos. În casă este cald. Astă iarnă am îngheţat în casă de frig. Ni se fură banii sub diferite pretexte. La înfrumuseţarea oraşului. Pintea Bacii îmi spune că fiecare locatar din bloc trebuie să plătească 75 de lei pentru avocatul care ar urma să-i arunce pe restanţieri în stradă.

Aseară nu a fost program la televizor. Ba a fost, pentru aplauze şi preamărirea Incompetenţei. Vă rog să-l citiţi pe Ion Luca Caragiale. Schiţa „Ion". Şi pe

vremea lui Caragiale au fost măgari care au fost aplaudați de public. Pentru că era învățat, ştia să cânte «Carnavalul de Veneția», cu variațiuni! Pentru că Ion nu a fost în ton cu ceilalți şi a spus adevărul, a fost snopit în bătaie, că nu a voit să bată din palme şi să aplaude zbieretele unui măgar. Şi când te gândeşti că avem şi noi, în zilele noastre, tot aşa un măgar învățat, care este aplaudat de către o mână de aventurieri pentru cântările mincinoase, în sensul decretărilor unor legi de asuprire a unui popor latin, plin de glorie în trecut, cu femei frumoase şi bărbați ca brazii, cu cântecele fremătând de bucuria de a trăi, cu sunetele de tălăngi ale vitelor care odinioară păşteau pe Dealul Florilor. Toate au trecut. Toate au apus.

– Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece. Este glasul Domnului, scris în cartea vieții, iar noi, bătrânii, care am studiat Sfintele Scripturii şi le studiem, vedem că tot ce a spus Domnul Dumnezeu se împlineşte şi se va împlinii. Spune, în cartea vieții, că:

– Vor veni alții. Vor lua bucatele voastre şi veți merge la cimitire, la marginea mormintelor şi veți zice:

– Ieşiți voi, morților, din morminte, ca să intrăm noi! Că nu mai putem răbda pedeapsa lui Dumnezeu ce a venit asupra noastră, pentru păcatele noastre!

Au venit comuniştii. Au luat țăranului pământul şi l-au colectivizat. L-au bătut. L-au forțat şi l-au lăsat sărac. Oamenii lui Satan au luat totul. În fruntea acestor oameni se află un ateu, care este anticristul zilelor noastre. Scrieți ANTICRIST şi veți vedea că se compune din nouă litere care, sunt A, pe urmă N, pe urma T, pe urmă I, pe urmă C... R... I... S... T = ANTICRIST. Căutați alt nume care se compune din nouă litere şi veți afla cum îl cheamă pe cel care ne-a luat totul.

S-a ştiut cine-s comuniştii, precum şi programul lor de înrobire a omului. Dacă s-ar fi luat măsuri

atunci, la început, după capitularea Germaniei naziste, astăzi poporul roman nu ar fi suferit. Dar se împlineşte sfânta scriptură, când bunul Dumnezeu va apăsa, cu mâna oamenilor, pe «buton» şi rachetele şi alte arme vor porni, fulgerător, pentru distrugerea planetei, pentru distrugerea vieții pe pământ.

Mai spune în Sfânta Scriptură despre războaiele împotriva întunericului. Despre războiul celui de la răsărit împotriva celui de la apus, care simbolizează lumina şi libertatea. «Şi se vor bate în locul numit Armaghedonul». Oare nu are Dumnezeu dreptate? «Dreptatea Domnului este adevăr.»

Cum vii, tu, creatură bicisnică, să iei mâncarea de la gura omului? Cine îți dă acest drept, nebunule? Te bagi în patul femeii şi a bărbatului ca să le numeri mişcările în timpul actului sexual, ca să-ți facă copii! Derbedeule! Tu, nebunule! Tu, ateule! Lasă lumea în pace şi du-te în cele patru vânturi ale lumii. Dispari în fundul iadului, unde focul Ghenei te aşteaptă. Lasă lumea creştină să se roage la Bunul Dumnezeu, să-i slujească lui şi să-i slăvim numele lui cel sfânt. Du-te Satană în piatră seacă, în pustie, şi ia-ți cu tine şi pe zbirii tăi. Mai curând sau mai târziu tot acolo veți ajunge.

Baia Sprie. Îmi amintesc că pe întreaga exploatare, la sindicat, era un singur bilet pentru băi, la Călimăneşti. În anii 1959 şi 1960. Acest bilet era pentru boli profesionale. De două ori, 59 şi 60, am fost cu el la Călimăneşti.

Când erau muncitorii la putere, lucrurile au mers cum au mers. Dacă erau vigilenți, bieții de ei, fiind oameni simpli şi cinstiți, se mai descurcau, dar au năvălit din şcoli şi de la facultăți fii celor care le-au luat pământurile, cu şiretlicuri şi alte tactici ale partidului totalitar. Au năvălit străinii de neam, borfaşii, şnapanii şi ne-au pus mâna în gât. Dau cu biciul în noi, fără milă.

Eram cu serviciul la Baia Sprie. La Baia Mare, pe locul unde se află astăzi Flotația Centrală, lucrau deținuții, la fundații. Pot spune că mai toată Flotația Centrală a fost construită cu deținuți. În anul 1960, când am venit de la Călimănești, fără să știu, m-am prezentat la serviciu pe noapte. Maistru de schimb nu m-a primit la serviciu din cauză că toți băimărenii au fost mutați la Flotația Centrală. Maistru Lenc şi Olga au mers, mai departe, la Flotația de la Baia Sprie. Îmi amintesc cu plăcere şi despre alte evenimente.

Era unul Zegreanu, care a fost cu serviciul pe la Cadre. Ştie dracul ce a făcut, că a fluierat în biserică, şi l-au pus la munca de jos. Aşa am ajuns să ne cunoaştem. Din primul moment am rămas cu impresia că-i un om de nimic. Avea o femeie grasă, care era soră la spitalul din Baia Sprie. El avea ceva pregătire. Ştia ungureşte la perfecție, iar ochii din cap îi jucau ca la veverițe.

Odată, ne pune maistru Crişan să curățăm un bazin de pirită din fata Flotației. Muncim noi normal, iar pe urmă fugim sus, la ascensor. Luăm câte o scândură şi îi tragem un somn bun, că eram în schimbul de noapte. Maistrul Crişan ne-a tot căutat, dar de găsit nu ne-a găsit. Cam spre ziuă am apărut amândoi şi ne-am terminat norma. Mă cheamă Crişan deoparte şi îmi spune:

– Tovarăşul Ganea! Unde să te pun la lucru, că îmi strici oamenii? Mi-a spus Zegreanu că ar fi lucrat mai mult dacă nu era cu dumneata.

– Domnule Crişan! i-am spus, află că amândoi am dormit sus, unul lângă altul, ca doi oameni de omenie.

– Păi, zice Crişan, asta nu mi-a spus!

– Păi, vă spun eu!

A râs şi s-a dus în treaba lui.

Astăzi este miercuri. 02.04.86. Timp cald, cu soare. Din data de 28.03.86, vineri, şi până azi nu am

mai scris. Ieri a fost frig. Am avut frisoane din cauza frigului. Cât a fost cald am avut căldură la calorifer. O căldură înăbuşitoare, că mă sufocam.

Viitoarea soție a lui Mihăiță mi-a scris pe scrisoarea lui «retur». Nu mai şade la adresa de mai sus.

Ieri a venit Claudia cu scrisul inginerei Chirilă Livia şi m-am convins că dânsa a scris «retur» pe plic. Deci, această femeie l-a îmbrobodit pe Mihăiță ca pe un papă lapte şi îl mulge din toate punctele de vedere. Ca să fie sigură de izbândă, îl îndepărtează de părinții lui, de cei care i-au dat viață. În scrisoare am menționat să o ajute pe mamă-sa, care-i singură, fără un sprijin şi este bolnavă, iar dacă poate, să-i facă ceva, pentru că, în caz de un accident, va deceda fără ca să ştie cineva acest lucru. Ce să-i faci? Dragoste cu sila nu se poate.

Copiii lui o duc greu. Din cauza părinților din care s-au născut. Din cauza unor părinți neserioşi. Bebe nu lucrează. La ora actuală este un vagabond. Nina bea şi dă telefoane lui Mihăiță. Deci, o interesează. Persoana lui Mihăiță este veşnic în imaginația ei bolnavă. Claudia, peste puțin timp, va termina liceul. Are nevoie de bani, iar Mihăiță nu-i trimite. Aşa a fost el întotdeauna. A fost un techergheu. Umbla cu tot felul de târfe. A avut un proces cu o studentă, Sima Doina, pentru avort. Datorită Ninei, care a intervenit la tribunal, s-a ales cu o condamnare de un an cu suspendare, ca peste puțin timp să dea divorț de ea. Şi când te gândeşti că îl avea în mână. Dar Mihăiță probabil colabora cu ea, de aceea l-a apărat.

Clara a plecat de Sfintele Paşti la Satu Mare. Mişulea Costică s-a supărat şi a făcut-o în toate felurile: că-i curvă cu diplomă, de mâncare nu-i face, se regulează cu alții, iar pe el îl neglijează. Şi când te gândeşti că-i om bătrân, de 63 de ani, iar în loc să meargă la biserică, să se roage lui Dumnezeu, el este obsedat sexual, când moartea îl caută pe acasă.

Luni, 31.03.86, Clara a venit de la Satu Mare şi a dormit la noi. Dimineaţă, când s-a dus la Costică, acesta a început să plângă şi să se roage de ea să nu-l părăsească.

Lia, fiica mea, arată rău. Slabă. Fumează foarte mult, iar când are ocazia şi are bani bea. Bea şi ea. Cât priveşte pe Ciucur Dumitru, acela-i dement şi vine, mai în fiecare zi, beat. O înjură pe Lia şi câteodată mai dă în ea. Nu putem să-i facem nimic, nu putem să o ajutăm. Parcă-i hipnotizată. Nu are voință. Nu are demnitate. Nu are caracter. Este absentă. Trece pe lângă viaţă ca un animal. Mai nou, Lucian, fiul ei, o pârăşte la ţiganul de Ciucur, pentru ca Mitru să o bată pe mă-sa, iar el să asiste, sadic, cum o loveşte.

Duminică, 29.03.86, Mitru a fost de serviciu după-amiază. Lia a ieşit cu noi la plimbare. Am fost eu, mamă-sa şi Adina, sora ei. Ne-am plimbat prin centrul nou. Am fost la Crinul şi am băut câte o cafea. Seara, când a venit Ciucur de la serviciu, Lucian, i-a spus că mamă-sa a plecat cu doi bărbaţi în autobuzul de oraş. Ramona şi Pipica i-au spus lui Ciucur că nu-i adevărat, că mama a plecat cu bunicul, cu bunica şi cu Adina, la plimbare.

Luni dimineaţă, 31.03.86, l-am chemat pe Lucian la noi, iar bunica i-a tras o mamă de bătaie, pentru că a minţit.

Ieri, duminică, 30.03.86, la catolici şi reformaţi au fost Sfintele Paşti.

În anii trecuţi, mai vedeai pe străzi câte un ou roşu spart şi aruncat, pe ici pe colo, pe la colţurile străzilor. Mai erau copii cu ouă roşii în mână. Astăzi, toate acestea au dispărut. În locul lor a apărut tristeţea pe feţele tuturor celor săraci şi fără de apărare.

Analfabeţii şi oamenii fără de Dumnezeu conduc acest popor chinuit şi apăsat. O mână de nemernici

mănâncă bunătățile pământului, iar poporul se hrănește cu ce rămâne de la masa boierilor şi a ciocoilor comunişti. Parveniți şi îmbuibați, măgarii cu diplome politice, conduc pe cei intelectuali, cât şi pe oamenii simpli, sub deviza unor lozinci mincinoase. Ei, cei sătui şi proşti, caută, în prostia lor, să îmbrobodească oamenii de valoare, punându-le mâna în gât, ca să nu respire, să nu gândească şi să execute ordinele şi decretele inumane date de un Cezar nebun. O parte din intelectuali, ca să supraviețuiască, bat din palme şi aplaudă prostia.

Se apropie timpul când cele două supraputeri se vor ciocni, cap în cap: cea de la răsărit, unde domnește cu teroarea şi sclavia, şi cea din occident, unde este democrația şi libertatea. Se împlinește Apocalipsa evanghelistului Ioan şi cine va supraviețui se va bucura, dând laudă şi mărire lui Dumnezeu.

Baia Sprie. Îmi amintesc de o faptă ticăloasă a inginerului Drăgănescu, şeful Flotației de la Baia Sprie. Lângă Flotație la bifurcarea drumului ce duce la mină, era un chioşc de Aprozar. Acolo vindea soția unui miner. Această femeie vorbea în plus şi era foarte imprudentă. Nu-mi amintesc motivul pentru care a dus-o Drăgănescu în biroul lui. El făcea pe marele român, a băgat un muncitor, Rogojan Ion, într-un dulap, fără ca femeia, care era unguroaică, să ştie. Şi, cum ea a început să-şi dea drumul la gură, el, Drăgănescu, a scris tot ce a vorbit femeia. Rogojan, ieşind din dulapul cu pricina, de unde auzise totul, a semnat şi el declarația lui Drăgănescu, în calitate de martor. Nu ştiu ce s-a întâmplat mai departe. Destul că femeia şi-a pierdut serviciul de la aprozar. Şi soțul ei a suferit repercusiuni.

Muncitorul Ştiucă Ioan era morar. Într-o zi s-a dus sus, la silozuri, de unde venea minereul de la concasoare. În silozul unde era el în control, era minereul cel mai puțin. În peretele silozului era şi un dispozitiv improvizat. Uitându-se el în jos, din

greşeală, a atins cu mâna acel dispozitiv şi curentul electric l-a aruncat în siloz. Banda de la moară mergea. Deasupra dispozitivului cineva a văzut nenorocirea şi a dat alarma.

S-a oprit instalația s-a demontat gura de la siloz şi au reuşit să-l scoată pe Ştiucă făcut ghem, viu şi nevătămat, alegându-se doar cu spaima ce a tras-o, fiind alăturea cu moartea.

Astăzi el este inginer, iar soția lui gestionară la parfumeria din Baia Sprie. Pe atunci era nevoie de cadre şi mai mult pe politică se dădeau diplomele. Ca om era foarte de treabă şi sociabil. Era popular şi sârguincios în sensul că studia.

Veneam pe jos într-o duminică de la Ferneziu la Baia Sprie. Mergeam la serviciu la Flotație. Pe drum, la intrarea în Tăuții de Sus, lângă cruce, mă întâlnesc cu Rusu, care mergea lălăind şi în zig-zag, beat criță şi cu două sticle de câte o jumătate de litru țuică de casă în buzunare.

Din Tăuți şi până la Baia Sprie am băut o jumătate de litru de țuică, adică s-a golit o sticlă. Eu eram cu chef. Din urmă ne ajunge Ghiuri Baci cu autobuzul exploatării şi ne culege din drum. Ajungem la Flotație când s-a terminat apelul, afumați bine şi ne luăm serviciul în primire, rămânând ca între orele 10 şi 11 să ne întâlnim sus la Blăjeru ca să bem şi restul. Când m-am dus, adio țuică. O băuse Blăjeru, iar mie mi-au arătat ciuciu.

Îmi amintesc că în sterilul de la Baia Sprie s-a descoperit wolfram. În conducta de steril care mergea spre decantor în spatele Flotației s-a făcut o instalație cu nişte mese speciale acționate de motoare electrice care puneau în mişcare nişte dispozitive care vibrau mesele unde, prin densitate, concentratul de wolfram se scurgea separat. Concomitent, sterilul făcea calea întoarsă în conducta de la decantor.

Este ora 0:30. Îmi este somn. Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

Astăzi este joi. 23.04.86. Timpul a început să se încălzească. Am săpat în grădină, împreună cu Lenuța. M-am întâlnit cu Claudia şi o colegă de a ei.

Mitru, când a plecat la serviciu, în schimbul de după amiază, i-a ordonat Liei să sape grădina. El a citit romane culcat în pat. Clara l-a întrebat de ce nu sapă şi el grădina, de ce nu face nimic, numai citeşte romane. A plecat râzând.

După masă m-am plimbat cu Adina. Oamenii au început să sape grădinile de pe lângă blocuri. Tot azi, asociația de locatari a avut şedință. Ne aşteaptă zile rele, mai ales pentru cei care sunt în restanță. Vai de capul nostru. Trăim permanent într-o tensiune nervoasă. Doamne, de ce ne-am născut pe lume? Ne conduc nişte hiene lacome, care ne mănâncă de vii.

Niculina a fost în fața unei comisii de tâlhari de medici cu Raul, copilul cel mic. Zbirii regimului s-au supărat că Niculina a spus că nu are ce mânca. Au găsit copilul sub greutate. Au întrebat-o ce-i dă de mâncare.

– Orez, zeamă de orez, cartofi, piure de morcovi!

Aceşti derbedei, în frunte cu doctorița Napa Doina, i-au dat să mănânce, pentru o lună, o cutie de lapte praf. Şi când te gândeşti ca laptele provine de la animalele care merg la export, pentru valută!

– Futu-le muma în cur, de hingheri!

Drept recompensă, i-au tras trei vaccinuri deodată, de l-au lăsat pe bietul copil năuc şi într-un somn adânc.

– Na, asta în loc de mâncare.

Sub mâna doctoriței Napa Doina au murit până acum vreo opt copii, din cauza nepriceperii, dar mai ales pentru că ea executa ordinele Incompetenței. Ascundea adevărul, de teamă ca Incompetența să nu-i ia pâinea de la gură.

De ce nu este lapte praf în comerț? Bandiții din comisie i-au spus să-i dea carne de pui, brânză de vaci.

– De unde să le luăm?

– De ce ai făcut copilul?

– Păi, m-a silit statul!

Epoca de fericire a Incompetenței.

Fă copii şi te descurcă. Ai primit alocație majorată. Ca să cumperi lapte praf de la alimentară trebuie să te şcoli cu noaptea în cap, să stai la rând şi când ajungi să capeți şi tu, se termină laptele. Fiind insuficient, vin țiganii, se bagă în față, iar dacă zici ceva, te alegi şi cu nişte scatoalce. Doamne, ce creier au aceşti dementi?

Stau sătui. Roiesc în jurul unui măgar ca al lui Ion din schița lui Caragiale, uitând de unde au plecat şi mai au, neruşinații, tupeul să critice vremurile din trecut, când curgea lapte şi miere, față de epoca lor, mincinoasă şi dementă.

Se nasc copii şi mor din cauză că li se ia mâncarea. Unui nou născut nu-i poți da bani să mănânce în loc de lapte, pe care nu-l găseşti nicăieri.

Iată generația de mâine. Iată omul nou conceput în era socialistă. Se poate ghici cum va arăta. În orice caz nu va arăta voinic şi viguros, aşa cum visează Incompetența.

Baia Sprie. Ca să mă menajeze, conducerea Flotației m-a pus la wolfram. Aici munca era, într-adevăr, foarte uşoară. Cu mine pe schimb mai era o femeie, pe care o chema Morisco. Era o femeie mică şi foarte guralivă. Când ne trecea pişarea, întorceam fața şi ea se ciuşdea jos şi se pişa. La fel şi ea, când mă pişam eu. Ea trăia cu un om bătrân care era aşa de gelos încât o căuta şi la budigăi să vadă dacă nu găseşte ceva suspect. Când auzi asemenea lucruri de la un om bătrân rămâi năuc şi-ți pui întrebarea:

– Cum să ne mai respecte tineretul?

La Baia Sprie era un om care, politic, a fost pus în funcția de maistru. Îl chema Nergheş. Era un om prost, iar când râdea avea o mutră de tâmpit. De multe ori mă simțeam prost când cretinii şi analfabeții îmi porunceau. Îmi spuneau să fac cutare sau

cutare lucru. Ăştia erau comuniştii pe care eu, ca un măgar ce am fost, i-am aşteptat să vină la putere.

Îmi amintesc că Jeni, cumnata lui Drăgănescu, se căsătorise cu un şofer. Odată fiind în bani, întrucât căpătasem un împrumut de la CARP (Casa de ajutor reciproc a pensionarilor), cum veneam pe stradă, m-am întâlnit cu Jenica şi ne-am dus la cofetăria „Violeta", cea din Piața Libertății, pe partea librăriei „I.L. Caragiale". Am servit prăjituri şi lichior de cacao.

Stând de vorbă cu ea pe îndelete, mi-a povestit odiseea traiului ei în casa inginerului Drăgănescu. Soția lui era sora vitregă a lui Jeni. Ca muncitoare, Jeni lucra la reagenți, la Flotația de la Baia Sprie. Era o femeie tânără, frumuşică şi harnică. Lucra cot la cot cu celelalte colege de muncă de la reagenți, fără să se cunoască că ar fi cumnata lui Drăgănescu.

Maistrul Crişan Gheorghe era căsătorit cu fata lui Marinciuc. O femeie bine şi frumoasă tare. Mamă-sa era o unguroaică a dracului şi, după cum spun gurile rele, îi plăcea să se bage în casa fetei, mergând până acolo încât numai cu aprobarea ei fata mergea să se culce cu Crişan Gheorghe, soțul ei. Din această cauză au divorțat mai târziu, iar Crişan s-a căsătorit cu o învățătoare, pe când fata lui Marinciuc a rămas la mă-sa şi la tat-s'u acasă, muncind în cadrul Uzinei de preparare, ca laborantă.

Azi este luni. 07.04.86. Este ora 23,00. Timpul a fost frumos şi foarte călduros.

L-am bătut pe Daniel, pentru că a dat cu piciorul în uşă de s-a cutremurat casa, iar geamurile au început să zdrăngănească, încât m-am speriat şi am ieşit afară crezând că-i cutremur. Când să ies pe uşă dau cu ochii de Daniel. Mi-l aducea vecinul Gaşpar Pal, care îmi comunică că era să-mi spargă uşa, aşa dădea cu picioarele în ea. L-am altoit cu două scatoalce peste tâmp, adică cap. Când a scăpat din mâna mea, până la autobază nu s-a oprit. A fugit glonț pe

calea ferată la tat-s'u ca să-i dea puşca să se joace cu ea. Este un pui de pramatie care le va da de lucru părinților.

A fost, în trecere, Claudia pe la noi şi am aflat că Nina bea groaznic, până pică jos. I-am amintit de Viorica, că nu are pe nimeni şi este singură. Ar fi bine să fie vizitată din când în când de ea. I-am amintit că, dacă aş fi mai tânăr, aş vizita-o din când în când. La auzul cuvintelor mele de compătimire, Lenuța a sărit ca o leoaică şi m-a amenințat că, dacă o compromit, să plec din casă.

M-am gândit la cuvintele Domnului nostru, Iisus Hristos şi mi-am amintit că nu toți oameni îi înțeleg învățăturile. Cum ar trăi oamenii dacă ar respecta şi păzi cu fapte poruncile Domnului. Iată câteva avantaje: dictatura totalitară ar dispărea, Securitatea şi Miliția la fel, cruzimea ar ceda blândeții, răutatea s-ar preface în bunătate, minciuna s-ar transforma în adevăr, Hoția ar dispărea şi cinstea i-ar lua locul. În locul asupririi aproapelui ar fi iubirea aproapelui, iar asupra inimilor noastre ar pogorî duhul sfânt.

Înainte de 20.04.86 am să întrerup povestirile şi însemnările mele. Voi încerca să scriu despre religie, despre învierea din morți a Domnului nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu.

Îmi este somn. La orele 21,00 am văzut, la televizor, filmul serial *Marea iubire*, după Honore de Balzac. Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

CAPITOLUL 11.

Flotaţia Centrală Baia Mare

Baia Sprie. Pe cumătrul meu îl cheamă Hailak Feri, este de prin Şomcuta Mare, căsătorit cu fata lui Cimpoieşu, cea mare, din Coas. Cumătrul meu era un curvar, iar Lenuța, femeia lui, era foarte geloasă.

Era prin anii '58-'59. Feri Hailak făcea serviciul la stația de pompe, lângă fostul depozit de lemne de atunci. La atelierul central, azi UMMUM, era stația de oprire a autobuzului pentru cei care lucram la mina Josza Bella şi Flotația de la Baia Sprie.

Acolo, pe o străduță, lângă chioşcul alimentar, locuia familia Bulboacă. Femeia era cam curvuliță, aşa spuneau gurile rele ale lumii. De multe ori Lenuța a lui Hailak îl pândea pe Feri de la fereastra lui Bulboacă, să-l vadă dacă nu umblă cu femei uşuratice. De la fereastra ce dă în stradă, de la Bulbucoaia, se vedea ca-n palmă stația de pompe unde Feri făcea serviciu. Acolo şedea Lenuța, iar noi râdeam.

Odată, Feri făcea dragoste cu una tinerică şi frumuşică lângă dâmb, dincolo de calea ferată a trenului de lemne care făcea transportul de la Blidari la Baia Mare. Cum aşteptam noi în stație pe Ghiuri Baci, vine Lenuța lui Hailak aprinsă la față şi, gâfâind, mă întreabă:

– Nicule! Nu l-ai văzut pe Feri al meu cu vreo femeie?

– Nu, dragă, i-am răspuns. Cu toate că noi toți îl văzuserăm pe Feri în timpul relației sexuale, cu tipa.

Dacă te uitai bine, observai ceva, dar Lenuța, fiind orbită de gelozie, nu a văzut nimic.

A venit autobuzul nostru şi ne-am urcat în el. Am plecat spre Baia Sprie. Pe Lenuța am lăsat-o să-l pândească pe Feri, toată noaptea.

Olga Diaciuc era bolnavă. Era *pe roşu*. Maistrul Lenc o punea unde era mai greu, în special la filtre. Mi-a spus odată că Diaciuc, bărbatul ei, nu dă nimic pe ea şi că nu-i poartă de grijă. Numai bani să-i aducă, şi cât de mulți. Avea şi ea dreptul să mai dea pe de lături. Mai făcea câte o escapadă când dormea la Baia Sprie, la locuința lui Butoi Marin, care era o pramatie de om, ca şi Olga. De multe ori, când veneam acasă, că amândoi locuiam în Ferneziu, iarna, când ieşeam din serviciu, cam pe la podul de la intrarea în Ferneziu, aproape de casa noastră, parcă era un făcut, pe amândoi ne apuca pişarea. Ea într-o parte, cu curul gol, ciuşdită jos, iar eu, cu sula în mână, în cealaltă parte. Venea câte o maşină dinspre Baia Mare la Ferneziu şi punea luminile farurilor drept pe curul Olgăi şi pe sula mea. Multe maşini reduceau viteza când ne vedeau, iar noi râdeam de prostia noastră.

Azi este marți. 08.04.86. Timpul a fost foarte cald, iar lumea a început să sape grădinile de pe lângă blocuri.

Azi noapte vecina Rus Maria, care lucrează la Filatură, la schimbul doi, a venit însoțită de două colege. Au stat puțin în casă la ea şi pe urmă au plecat. Soțul Mariei Rus, adică Rus Mihai, era de serviciu pe schimbul trei.

Femeia s-a dezbrăcat şi s-a băgat în pat ca să se culce. După un timp cineva a sunat la uşă. S-a ridicat din pat, a luat un halat, a mers la uşă şi a întrebat cine este.

– Eu! a răspuns cineva.

Femeia, cunoscând vocea, i-a spus să aprindă lumina pe scară şi i-a dat drumul în apartament.

Era şeful scării, Martocean Tiberiu. S-a aşezat omul pe scaun şi a îmbiat-o cu un lanț şi nişte cercei de argint. Femeia i-a spus că nu are bani.

– Nu-i nimic, ți le dau pe gratis, a răspuns Tibi. Şi îți mai dau şi bani, numai să te culci cu mine.

Tibi Martocean este țigan. Femeia l-a poftit afară şi a dat alarma la vecini, că a fost deranjată de şeful scării care i-a făcut propuneri ruşinoase de dragoste. S-a deranjat şi doamna Pop Stela. De la dânsa femeia a telefonat la soțul său pe la ora unu noaptea. Să vină acasă de la serviciu! Acesta a venit şi i-a cerut țiganului socoteală pentru faptele sale. Țiganul, al dracului, a întors foaia, zicând că a fost altul şi nu el.

Cazul a ajuns la miliție, iar sectoristul l-a procopsit pe țigan cu o amendă de 300 de lei ca să-l calmeze pe țigan, că numai taşcă de românce îi trebuie. A mai fost şi Hordău Maria, care a declarat că şi ei i-a propus Tibi. Pe urmă a confirmat şi Eva Gaşpar. Îmi spune soția că şi ei i-a bătut apropouri cu două înțelesuri şi am râs.

– Ha! Ha! Ha!

A venit Barcu cu maşina, cu Miki. S-au dus acasă.

După masă am fost la gară cu Niniricu şi am văzut o lozincă: «Bine ați venit la Festivalul interjudețean de muzică uşoară în anii de lumină».

Orice comentariu este de prisos.

Celor fără obraz şi loviți cu felehestru în cap n-ai ce le face. Este lumea lor, lumea şnapanilor şi a borfaşilor. Este ora 23,45. Mi-e somn. Restul pe mâine.

Fii pururea în casa mea, Iisuse Hristoase. Amin.

Azi este miercuri.09.04.86. Timp cald, chiar foarte cald.

Rus Mihai mi-a oferit o cafea, la „IZA”.

Clari şi Mişulea se tot ceartă. Eu le-am recomandat câteva şedințe cu şocuri electrice la secția de psihiatrie a Spitalului din Sighet, cel de bolunzi.

Podinoaia a venit pe banca de la scara unu, beată criță.

Azi noapte, la Rus Maria cineva a încercat clanța de la ușă. Ea a dat alarma, bătând în țevile de la calorifer. Lenuța a dat mai departe alarma, bătând în perete cu tocul de la pantof. S-a sculat vecinul Gașpar Paul și Eva, soția lui. Au căutat făptașul care a încercat clanța, fără să poată pune mâna pe el. La fel și afară. Nu a găsit pe nimeni!

– Păi cine să fi fost?

– Martocean Tiberiu! A ieșit omul din casă, pe hol, a încercat ușa și s-a întors în casă, frumușel.

Asta-i la mintea cocoșului.

A fost Silvia Biro la noi ca să-i fac o cerere la judecătorie, în care să ceară anularea sentinței dată de instanță pentru plata pensiei alimentare pentru copii. Urmează ca mâine dimineață să i-o fac. Mi-a arătat o somație de la IRE, prin care trebuie să plătească 253 de lei. Se plângea că-i prea mult. M-am deplasat la ea acasă și am citit contorul împreună. Voind să verific dacă s-a procedat corect, i-am cerut ultima chitanță, din ianuarie. A căutat biata femeie peste tot, chiar și într-un carnet pe care scria «Amintiri», ca la adolescenți, dar chitanța nicăieri. Este o femeie cu patru copii și... neserioasă. La ea, curățenia lasă de dorit. În schimb are un prieten și un carnet de amintiri, cu care nu se poate prezenta la IRE, pentru confruntare. Deci, lasă prostul să plătească pentru prostia lui.

De la Silvia Biro m-am dus la Iuti, văduva recentă a lui Rat Nelu.

Acolo, altă priveliște. Iuti, adică Iudith Rațiu, îndrăgostită lulea de un cioflingar de flăcău, în vârstă de 19 ani, cu tulei la gură, prinzând-o de după mijloc, iar ea prinzându-i capul în palme și sărutându-l cu foc, mai, mai, să se apuce de treabă în fața mea.

– Ah! Honoré de Balzac. Cât adevăr ai scris tu în *Comedia umană*!

Bietul Nelu, nici nu s-a răcit bine, iar femeia lui o dă cu altul, pentru de a se consola.

La orele 21,10 a rulat la televizor episodul trei din serialul «Cei patru Robinsoni». Înainte de a începe, a fost politica de tămâiere a Cezarului. S-au cântat imnuri de slavă şi de mulţumire pentru viaţă fericită pe care ne-a făcut-o azi. Frig, foame, cozi, lacăt la gură, libertatea de a muri în deznădejde, în cazul când nu ai bani, naşterea copiilor forţată, chinurile mamelor ca să-i crească fără lapte.

Laptele se dă la oi şi la porci, să fie graşi pentru export, pentru valută.

Şi pentru toate aceste fericiri descrise mai sus, corul lingăilor de cur şi al lingăriţelor îi cântă în strună, iar când se duc acasă îl înjură de mama focului.

Dar lui ce-i pasă? Dă din mâini şi arată «ciuciu» la discursuri. Şi se ţine de cuvânt. Că tot din «ciuciu» trăim, iar peste tot chipul lui, cu rânjetul drăcesc. Până şi copiii, când ies la plimbare cu mămicile lor, de mânuţă, se uită în vitrina de la librăria ASTRA de pe bulevardul Bucureşti unde sunt cărţi cu chipul lui râzând drăceşte şi spun:

– Uite, mami, pe... futu-i mama lui!

Lenuţa nu s-a simţit bine.

Flotaţia Centrală, Baia Mare.

Am amintit că am fost mutaţi toţi băimărenii la pornirea Flotaţiei Centrale. A venit şi ing. Drăgănescu ca şef al Flotaţie Centrale. Ca director a fost numit ing. Onofrei. Dintre maiştrii de la Baia Sprie au venit Crişan Gheorghe şi chiulangiul de Ghiuro, care era morar la Baia Sprie şi tot morar şi la Flotaţia Centrală.

Mi-e somn. Restul pe mâine. Este ora, 23,30. Închei şi dau slavă şi mărire creatorului meu, mulţumindu-i pentru fiecare clipă de viaţă. Amin.

Azi este vineri. 11.04.86. Timp friguros şi ploios. Este ora 19:40. Am cumpărat discul cu romanțe. Printre ele figurează şi romanța «Călugărul din vechiul schit». Toate romanțele îmi amintesc de vremurile fericite din trecut. Viața ni se scurge treptat-treptat, zi cu zi, aşteptând bieții oameni timpuri mai bune, care timpuri nu apar, un fel de fata morgana.

Am început să scriu tot mai greu, din cauză că-mi tremură mâna.

Azi, Silvia Biro a fost cu mine la redacția ziarului «Pentru Socialism». L-am vizitat pe domnul Rusan, care face serviciul la redacție. Silvia Biro a plătit 135 de lei pentru anunțul care va apare mâine, 12.04.86, şi care cuprinde comemorarea a şase săptămâni de la moartea celui care a fost Raț Ioan, soțul doamnei Raț Iudith. A mai dat un anunț la mica publicitate, care se referă la pierderea contractului de închiriere de la IGO, pe care l-a declarat nul. Urmează să primească alt contract. M-am despărțit de ea la redacție şi am venit acasă.

Acasă era soția, cu Brudaci Feri. Un musafir plictisitor şi nesimțit, care o reține pe soția mea de la treburile casnice, cu palavrele lui, pe care le repetă mereu, de îți vine să-ți iei lumea în cap. Soția m-a rugat, mai bine zis m-am oferit eu, să merg la doamna Iudith Raț acasă, din cauză că urma să vină la tratament, iar timpul era depăşit.

Ajungând la dânsa acasă, am strigat-o şi mi-a răspuns din camera de unde s-a sculat din pat şi a venit pe hol într-o ținută dezordonată.

– Iudith! i-am zis, vino la noi, că soția te aşteaptă să-ți facă tratamentul.

M-a întrebat cât e ceasul.

– 12:30!

Deja trecuseră 30 de minute.

S-a îmbrăcat femeia din fugă. A dat perdeaua de la geam în lături, iar în casă a pătruns lumina. M-a poftit să intru. Mi-a arătat hainele lui Nelu. Când

m-am uitat în pat, am văzut, cu tristețe, cum în lenjeria curată din pat se odihnea tânărul de 20 de ani cu care trăieşte. Ea atunci se sculase de lângă el. Pe copii nu i-am văzut pe nicăieri. Uşile de la intrare deschise, iar chiriaşul care locuieşte la ea trebăluia prin casă. Când m-am uitat în pat, derbedeul se făcea că doarme.

Am simțit un dezgust față de această femeie care a profanat patul conjugal, pângărind memoria fostului soț, care a iubit-o şi care a fost dat uitării. O tristețe m-a cuprins şi iarăşi mi-am amintit de Balzac. Cu cât adevăr descrie el infidelitatea conjugală.

Plecând de la ea, pe scări m-am întâlnit cu Gaşpar Evi. Venea de la circumscripția sanitară cu Robi, fiul ei bolnav. L-a consultat medicul.

Trecând prin fața ferestrei Silviei Biro, am văzut copiii cocoțați pe fereastră, în puța goală, iar unul dintre dânşii cu o țigară în gură.

Am băut o cafea cu Clari şi una cu Silvia Biro. După masă am mers împreună la ceasornicar, să-i repare ceasul de la inelul de la mână.

Flotația Centrală, Baia Mare.

Când am sosit noi, băimărenii, am lucrat la corvoadă şi la unele lucrări mecanice. După un timp au început să funcționeze parțial unele instalații. Timpul de probă. Uneori, cablurile electrice făceau explozie, ceea ce pe noi ne bucura, că mai puteam chiuli. Ziua ca ziua, dar când eram pe schimbul trei şi se întâmpla de se auzea câte o explozie în noapte, lumina se întrerupea, iar Flotația rămânea complet cufundată în întuneric.

Într-o noapte era întuneric. Şedeam cu toți în marea sală de mese. Cu noi era şi ing. Drăgănescu. Pe masă ardea o lampă de carbid. În fața lui era registru de pontaj. La un moment dat, se uită la mine şi îşi aduce aminte că ieri seara am lipsit de la serviciu.

Mă întreabă Drăgănescu:

– Tovarăşe Ganea, să-mi spui drept de ce ai lipsit de la serviciu, că ai o nemotivată.

– Tovarăşe inginer şef, i-am răspuns, nu am venit la serviciu din cauză că...

– Spune adevărul, că, dacă eşti sincer, îți şterg nemotivata şi-ți trec situl. Îmi dau cuvântul în fața oamenilor!

– Am fost beat! i-am răspuns.

A deschis Drăgănescu carnetul de pontaj şi m-am trezit cu un sit şi cu absența nemotivată ştearsă.

– Tovarăşe inginer şef! Sare, de colo, Săsăran Loți, păi treceți-mi şi mie un sit pe cutare zi, că şi eu am fost beat.

Drăgănescu i-a arătat, cu mâna, că nu are obraz.

Azi este duminică. 13.04.86. Afară-i frig şi timp ploios. Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas acasă cu Adina.

A sosit Mitru, de la Timişoara. A plecat sâmbătă dimineață, la ora 1,10. A adus carne de porc, slănină afumată şi cinci ceasuri electronice cumpărate de la sârbi în restaurantul «Continental». Unul pentru el, unul pentru Lia şi trei bucăți de vânzare. Bravo lui. S-a descurcat destul de bine!

După masă a venit Claudia la noi şi a plecat după ce eu m-am culcat.

La orele 20 am vizionat filmul artistic «Trestia», o producție RDG. Am rămas surprins de realitățile şi de adevărurile erei socialiste de la ei. Cât priveşte socialismul nostru, este atât în filmele socialiste romaneşti, cât şi în propagandă, numai minciună, denaturarea adevărului şi peste toate chipul tânăr al «Cezarului», cu zâmbetul cochet, pozând într-un conducător iubit şi preamărit. Asta te năuceşte şi îți provoacă şocuri nervoase, mergând până acolo că opreşti televizorul sau, în cel mai rău caz, opreşti sonorul, ca să-ți mai poți reveni.

Eu cu soția facem tratament hormonal, ea cu Estrotest, eu cu Estrolent. La farmacia «77» de la noi sunt nişte farmaciste date dracului. Deşi sunt şi ele mame, când este vorba de un copil nou-născut, degeaba le explici situația, că le lasă rece povestea ta. Îți pretind rețetă.

Un caz concret a fost atunci când nepoțelul meu, Raul, în vârstă de patru luni, s-a îmbolnăvit grav de diaree, din cauza laptelui praf, pentru că nu se găseşte, nici la dispensarul circumscripției de unde aparține copilul, nici în farmacie. Când se găseşte, trebuie arătată o rețetă de la medic. Până stai la rând, până îți dă rețeta, până faci rost de bani, laptele trece, că nu este mult. În comerț nu se găseşte. La alimentară la fel. Când se găseşte trebuie să te scoli cu noaptea în cap, să stai la rând, închizând copilul în casă. La rând te aşteaptă altă surpriză. Vin țiganii şi se bagă în față, îți suflă de sub nas porția ta de lapte, iar dacă zici ceva te mai alegi şi cu o bătaie bună. Aşa că mamele sunt nevoite să le dea şi carne, dacă au, ouă, dacă se găsesc, şi alte alimente. Se cufuresc copiii de ți-e mai mare mila. Se zvârcolesc, au colici abdominale. Le dau morcovi trecuți prin sită până fecalele devin compuse numai din morcovi. Ştiința socialistă de la noi habar nu are de toate acestea. Ai primit bani, descurcă-te!

Şi, cum am zis, Raul s-a îmbolnăvit de pântecăraie, în aşa fel că era între viață şi moarte. S-a dus soția mea la farmacia «77» ca să solicite o streptomicină. A fost refuzată pe motivul că este periculos să i-o dea vorbe. I-au cerut rețeta.

A trebuit să fug eu la medic. I-am explicat situația. Am primit rețeta şi am fugit repede, că la orele 17,30 se închide farmacia. Am primit streptomicină şi până în trei ore copilul era salvat şi făcut sănătos.

Tot sâmbătă, 12.04.86, îmi spune că a visat-o rău pe nănaşi-sa care a botezat-o. Că aş face bine dacă m-aş interesa telefonic. Am sunat la Dobronsky Mihai şi m-au întrebat pe cine caut. Eu i-am spus:

– Pe doamna Nuşi!

– Du-te în aia a mă-ti, şi mi-a închis telefonul în nas.

Am sunat a doua oară. S-a făcut că nu el m-a înjurat, că eu aş fi greşit numărul de telefon. Prost l-am ştiut şi îngâmfat. Prost şi îngâmfat este şi acum şi prost şi îngâmfat va muri. Din prost nu se face om inteligent. Şi când te gândeşti că mulţi ca Dobrosky ăştia au pâinea şi cuţitul, iar soarta noastră a tuturor depinde de ei.

Este ora 23. Mi-e somn. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin.

Flotaţia Centrală. Lucram la celule, la staţia de reagenţi. Lucrul nu era greu, însă era obositor, aveai atenţia mereu încordată, timp de opt ore. Te tot plimbai ca să supraveghezi reagenţii. Veşnic cu ochii la conducte, să vezi dacă curge varul, dacă curge cianură, dacă curge xantolul, fozocrezolul, sulfatul de zinc. Să fii atent să nu se termine din cutii reagenţii respectivi, să-i înlocuieşti când e necesar. Să reglezi clamele de la conductele de cauciuc.

Din când în când luai probe cu ajutorul saitrocului, să urmăreşti concentratele de cupru, zinc, plumb şi să le înregistrezi, ca totul să fie bine, spuma culeasă de palete să fie cât mai bogată în concentratul respectiv, prin flotare. Cuvântul francez «flote», tradus, înseamnă plutire. Aceasta se realiza cu ajutorul reagenţilor care, prin rotaţia paletelor de la rotorul din celula respectivă, ridicau materialul de la moară măcinat şi care venea pentru flotare la celule. Reagenţii astfel dirijaţi separau metalele neferoase, fără ca acestea să se decanteze pe baza densităţii lor.

De multe ori mă certam cu cei proşti care îmi erau şefi. De multe ori când se umplea bazinul venea măgarul de Nergheş şi spunea:

– Tovarăşul Ganea! Treci la bazine.

Mergeam la bazine. Venea alt măgar de maistru şi striga la mine:

– De ce ai părăsit locul de muncă de la celule?

Mergeam la celule. Şi iarăşi venea Nergheş şi mă trimitea la bazine. Până mă enervam şi strigam la ei:

– Să vă ia dracu, pe toți! Atâția sunteți pe capul nostru, că vă atingeți cu p...a în cur unul pe altul!

Blegul de China se ducea şi mă spunea la director şi lui Drăgănescu, că-mi bat joc de ei şi îi iau peste picior.

Ducându-mă la birou, nu-mi amintesc de ce, să-mi dea o semnătură pe ceva acte, am ajuns şi în biroul directorului. De față era şi ing. Drăgănescu. Mă întrebă directorul:

– Tovarăşe Ganea, ce i-ai spus lui China de a venit nervos şi te-a raportat la noi?

– Păi, tovarăşe director, unul mă dă jos la bazine, celălalt mă urcă la celule, desigur, mi-am ieşit din fire şi le-am spus că sunt mulți care ard gazul de pomană.

– Ei, zice directorul, nu aşa ai spus. Şi au râs amândoi, iar eu mi-am văzut de treabă.

Azi este luni, 14.04.86. Timp friguros, cu lapoviță şi ninsoare. Am dârdâit de frig până la orele 12, când pe calorifere a început să vină căldură. M-am simțit cam bolnav, m-a durut ficatul serios. M-am culcat şi mi-a fost frig. Azi noapte am citit din *Comedia umană* de Honore de Balzac. *Liturghia unui ateu*. Prin această lectură am luat la cunoştință cum eroul lui Balzac, medicul Desplein, din obligația pentru binefăcătorul său, lua parte la slujba unei liturghii. Medicul Desplein era un ateu convins. Despre inexistența lui Dumnezeu bătea câmpii, neputând dovedi nimic în acest sens. Medicul Bianchon îl întrebă pe Desplein de ce participă la slujba sfintei liturghii, fiind ateu. Răspunde: în timpul studenției, un oarecare Burgeat, om sărac, l-a ajutat foarte mult să-şi termine facultatea de medicină, iar când a murit l-a rugat să asiste la aceste slujbe de patru ori pe an. El, cât trăieşte, va respecta această dorință a fostului său

binefăcător, Burgeat. Asistând la liturghiile de mai sus, Bianchon s-a lămurit de falsitatea şi ipocrizia lui Desplein.

Am citit de la orele 23 până la ora 02 şi de la 6 la 8. Şi astfel a trecut noaptea, tuşind şi scuipând.

Flotația Centrală, Baia Mare. Drăgănescu nu a uitat că în şedința care s-a ținut la Flotația de la Baia Sprie eu l-am făcut oltean. Nu ştiu prin ce mijloace şi cum s-a întâmplat că, într-o zi, am fost chemat la serviciul cadre. Şeful de cadre m-a pus să dau o declarație privind neînțelegerile avute cu Drăgănescu la Baia Sprie. M-a asigurat că nu mi se va întâmpla nimic. Eu am scris totul, aşa cum a fost. Am specificat că între timp inginerul Drăgănescu s-a mai cumințit. Am adăugat că nu am încredere în schimbarea lui şi o consider o tactică pe care o va întrebuința împotriva mea atunci când va fi cazul. Şi aşa s-a întâmplat. Voi descrie mai detaliat faptele cum s-au petrecut.

Era în perioada când PMR avea nevoie de cadre. Mulți muncitori, în special din rândul tineretului, au terminat liceul seral, şcoli de maiştri etc. Era o formalitate politică.

La liceul seral programa era redusă la jumătate. Profesorii care predau materia aveau ordin să-i treacă pe toți. Acest lucru l-am aflat chiar din gura unor profesori care predau disciplinele respective. Deci s-au format destule cadre în decurs de câțiva ani cu diplome de bacalaureat, care erau la fel ca cele ale elevilor de la cursurile de zi şi care, săracii, învățau pe brânci, iar când ajungeau în producție, se pomeneau că-i comandă şi le dispune măgarul de la seral, care avea o cultură cu termen redus.

Deci, apăreau maiştri din aceştia, candidați sau membri de partid, proşti ca noaptea, a căror inteligență era până la vârful nasului.

Alții, pur şi simplu, treceau pentru că erau membri de partid sau făceau un curs de şase luni. Între aceştia era o fată blondă din Târgul Lăpuş,

Palaghia. Era frumuşică, durdulie, cu coapsele bine făcute, şi care începuse să se remarce şi să-şi dea ifose.

Aveam de lucru cu aceşti maiştri lipsiți de cultură şi inițiativă, care îmi comandau.

Când se căptuşea o moară cu barele de oțel, ajutam şi eu. După căptuşire aduceam bilele care se introduceau în interiorul morii. De multe ori, fiind obosiți, mai chiuleam şi noi câte un pic.

Odată, când ne odihneam, vine un maistru de la atelierul mecanic şi strigă la noi:

– Dați mai iute! Dați mai iute!

Eu l-am repezit şi i-am spus:

– Nu mai sta cu p.. a în mână şi vino să ne ajuți!

Vine la noi şi ne arată cu mâna:

– Tu! Şi Tu! Şi Tu! Pe ziua de azi nu aveți sit!

– Du-te, domnule! i-am spus. Mie îmi spui? Păi eu când eram maistru, dumneata te jucai cu puțuca în țărână. Du-te, domnule, şi te pişă, i-am mai spus. Ca să-ți treacă nervii!

S-a dus ca din puşcă şi i-a raportat maistrului principal, tovarăşul Zaharia. Acesta a râs şi i-a spus ca să-mi dea pace. Se dusese vestea despre mine, cine am fost. Au început să mă respecte câte un pic.

Altădată, îmi amintesc că eram la reagenți, la stația de var. Stația de var era lângă calea ferată din curtea Flotației centrale. Tot umblând pe afară, am văzut patru muncitori care descărcau un vagon, cu lopata. Lângă ei şedea unul care-i supraveghea. Muncitorii, când m-au văzut, au început să râdă. Mă cunoşteau ce poamă sunt.

– Dar bine, tovarăşi, dumneavoastră nu puteți să lucrați fără supraveghetor? Şi îi spun:

– Dumneata de ce nu-i ajuți şi stai cu p.. a în mână? Altul să muncească, să-ți facă salariul?

– Eu sunt pus aici ca să-i supraveghez.

– Du-te-n p.. a calului!

A mers la Zaharia şi i-a spus. Zaharia i-a întors spatele şi s-a făcut că nu-l aude.

Azi este marți, 15.04.86. Timpul a fost mai frumos şi puțin mai cald. De dimineață am băut cafea la IZA cu soția. A venit şi Mişulea Constantin. Era supărat foc pe Clari. Săracul, a avut de mers prin oraş după diferite treburi, când a plecat, pe la ora 11, împreună cu soția mea şi Irina spre Bulevard. Acolo, Clari s-a despărțit de el şi a plecat în treaba ei. Măgarul de Costică turba şi din curvă nu o scotea. Vai de capul ei. Este un zbir. Se vede că a fost gardian la penitenciar şi a avut de-a face numai cu hoți.

După masă a fost şi Iuti la noi. Ne-a povestit ce a făcut azi, cum a dat o pungă de cafea la asistenta de la laborator ca să-i citească analizele şi serul, astfel încât să iasă bine pentru o angajare. Mâine urmează să meargă la spital, la instructaj în vederea ocupării unui post de îngrijitoare la bolnavii de pe secția de reanimare.

La ora 16, Mişulea Costică a plecat la serviciu şi mi-a lăsat vorbă să-i transmit lui Clari, când vine acasă, să-şi ia boarfele şi să părăsească locuința, iar cheia să o lase la noi. Dacă mâine dimineață când vine el acasă o găseşte că nu a plecat, o taie în bucăți.

La orele 16:45, a sosit Clari acasă. I-am transmis ceea ce mi-a spus Costică. De curiozitate, am mers împreună cu ea în casă. Şi, minune! Derbedeul de Costică a încuiat televizorul într-o cameră împreună cu telefonul şi mai ales hainele lui Clari, să o împiedice să le ia.

M-am înfiorat de acest derbedeu care este un monstru cu chip de maimuță ce chinuieşte pentru un blid de mâncare o ființă omenească ajunsă la ananghie, nevoită să se vândă, suportând toate şicanele acestui escroc feroce şi înapoiat.

– Nicule, mi-a spus Clari, nu-l mai pot suporta, din cauză că mă solicită mereu să mă culc cu el, iar el are organul genital anormal!

Am compătimit-o pentru laşitatea ei şi pentru faptul că nu are orgoliu şi demnitate la fel ca altele, care sunt destule la ora actuală.

Seara, am ascultat ştirile de la radio EL, la orele 19,10, la Actualitatea românească.

Din cele expuse şi dovedite, reiese că acest Cezar, aventurier zi de zi, îşi concentrează puterea în mâinile lui şi a soției sale, în vederea supunerii totale a poporului român.

La capitolul al doilea a fost vorba despre demografie. Despre demografia forțată, în spiritul Legii 770 din 1966. A vorbit doctorul Constantin Petrescu. Domnia sa a arătat urmările nefaste ale acestui decret criminal cu consecințe grave asupra sănătății femeilor. Aspecte dramatice imediate şi aspecte tardive. Aspectele dramatice sunt legate de faptul că femeia este obligată să nască copii pe care nu-i doreşte. Înainte ca acest decret să fie pus pe rol, au fost chemați toți medicii de specialitate ginecologie-obstetrică, şefi de clinică. Nu a fost chemat şeful clinicii şi profesorul unde a lucrat doctorul Petrescu. Erau cunoscute dinainte părerile acestora. Deci, nu a fost chemat doctorul Constantin Petrescu. L-a întrebat pe şeful lui:

– Nici dumneavoastră nu ați fost invitat?

– Țineți minte, domnilor! O femeie care nu voieşte să nască, nu va naşte. Orice s-ar întâmpla, a spus profesorul.

Iar femeile au preferat să moară. S-au practicat multe metode. Cu morcovi sau pătrunjel au străpuns uterul, cu infecții şi sângerări ce le aduceau în ultimul hal la spital. Epuizate de sângele pierdut şi de infecție, de frica anchetatorilor, de hărțuielile din partea organelor de represiune, decedau în majoritate.

Unele întrebuințau sonde. Prin acestea îşi introduceau în uter ser fiziologic, penicilină şi alte substanțe chimice care le puneau viața în primejdie. Se cheltuieşte mult din bugetul spitalului pentru unele

cazuri şi deseori degeaba. Cu toate străduințele, unele din ele mor.

Majoritatea sunt femei tinere, eleve. Altele sunt bătute la miliție şi securitate, sunt lăsate să moară. Decesele post-avort se înmulțesc. Acesta este aspectul dramatic. Mai sunt şapte luni şi se împlinesc 20 de ani de la lansarea faimosului decret 770/66.

Aspectele tardive. În unele cazuri, din cauza manevrelor întrebuințate, unele femei rămân sterile, altele cu diverse afecțiuni ale organismului. Cei care aplică decretul ştiu bine aceste lucruri. Nu scot o vorbă şi lasă totul să curgă în voia sa.

Doctorul Petrescu a vorbit despre fetița uni funcționar de la Ministerul Comerțului Exterior. Avea 16 ani. Părinții nu au ştiut nimic, până în momentul când a decedat sub ochii lor din cauza avortului. Este ora 20:50. Restul pe mâine.

Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Azi este duminică, 20.04.86.. Afară-i frig şi de trei zile plouă întruna. Am multe evenimente de scris, dar le voi scrie luni, 21.04.86.

Soția a plecat la biserică, iar eu am rămas cu Adina în casă. Afară-i destul de frig, dar nu-i zăpadă. Zăpada este pentru oamenii bătrâni, în general, ceva care aduce mâini şi picioare rupte sau capete sparte.

De mâncare nu am găsit, nimica. Am mâncat fasole şi o prăjitură de biscuiți. Cât stă sufletul în noi, e bine. Dacă vrei să trăieşti ca în trecut, în fostul regim burghezo-moşieresc, cum îl numesc comuniştii, nu ai decât să deschizi radioul şi să-i asculți pe cei de la Europa Liberă, despre drepturile fericite ale omului în țara prostiei şi a îngâmfării.

O mulțime de cetățeni fac greva foamei pentru că sunt împiedecați să-şi ia tălpăşița peste hotare. Sunt bătuți, maltratați, persecutați şi alte «fericiri» propagandistice care te năucesc cu cuvintele mincinoase unde zbirii Cezarului joacă bătuta pe bietul

român dacă îndrăzneşte să gândească altfel decât gândeşte prostia partidului. Bieții oameni români din SUA, RFG şi alte părți ale lumii cer unificarea familiei. Şi când te gândeşti ca Cezarul nostru a semnat la Helsinki o convenție internațională prin care statele semnatare şi-au luat angajamentul că va lăsa libertate tuturor cetățenilor care voiesc să emigreze.

Ei, dar la noi, în țara Cezarului, se aplică două tactici: una pe plan extern, care, în ochii lumii, să facă impresie despre mărinimia Cezarului, iar a doua, pe plan intern, care îi arată omului ciuciu şi bâta dacă voieşte să emigreze.

La ora 11, la «Ora copiilor», să fi văzut fericiri din partea copiilor. Îți mulțumim, Cezare, îți mulțumim, Cezăroaică, de condițiile minunate create ca noi, copiii, să fim fericiți!

Care copii? Care fericire? Unde-i lăpticul nostru?

Vin bieții oameni la DALIA pe la orele 21,22 şi stau la rând până dimineața ca să apuce lapte. Şi pentru toate astea copii îl preamăresc. Dar care copii? Că dacă te uiți la televizor, toți sunt graşi şi frumoşi, rotunjori ca pepenii, înțoliți şi ghiftuiți de plesnesc de sătui ce sunt. Acest descreierat care a uitat că îşi sugea p.. a şi a trăit ca vai de el, odată ajuns la putere, îşi asupreşte inconştient nația, ca el să se îmbogățească de pe spinarea celor nenorociți şi fără de apărare, de pe spinarea bieților copii, pe care îi pupa pe obraz. Mai bine i-ar pupa în cur!

Strânge miliarde de dolari pentru ca derbedeul de fiu-său să-i joace la ruletă la Monte Carlo şi aiurea. Este ora 23:45. Sunt obosit. Mâine voi continua, mai departe. Slavă ție, Iisuse!

Azi este miercuri. 23 aprilie. Este Sfântu Gheorghe. Afară-i cald şi plăcut. În fine, a venit primăvara. Nu mai avem nevoie de căldură.

Viața lui Clari şi a lui Mişulea s-a ameliorat. Dar nu ştiu până când.

Cu tertipuri de ale mele am stat de vorbă cu Roza Conțiu. Are o gură spurcată. De la ea am aflat că Mişulea trăieşte cu femeia lui Bunea şi că are o cameră în Baia Mare unde se întâlnesc, pentru ciocănit. Să le fie de bine.

A fost Robi, după masă, la noi. Soția nu era acasă. Era plecată la vânătoare în oraş, după haleală.

La orele 21,05 am vizionat filmul «Cei patru Robinsoni». Înainte de a începe filmul, am asistat la cursurile de educație politică. S-a vorbit de nişte aiureli că stai şi te gândeşti, nu au nici cap nici cur. Din cele expuse de oratori, reținem: Congresul al XII-lea, numele Cezarului, dar concret nimic. Mai auzi că, trebuiesc combătute manifestările trecutului, ele fiind incompatibile cu politica partidului. Cu alte cuvinte, fie vorba între noi, să nu vorbeşti despre timpurile fericite din trecut, că se supără Politica Partidului. În sensul fericirii actuale, cu răbdări prăjite, cu spanac, cu salată şi...

– Gura! Să nu te audă că spui, carne!

– Ce-ți trebuie, carne? Nu-i bună, salată? Carnea te îngreunează şi te îngraşă!

Carnea nu-i bună decât pentru activişti, pentru milițieni, pentru securişti şi pentru, ceilalți fii, iubiți de popor!

Săracul, popor. De frică bâtei îi iubeşte la nebunie. De bună voie şi nesiliți de nimeni, renunță la carne în favoarea exportului peste hotare că, să avem dolari cât de mulți să construim canale, care nu aduc nimic. Să le luăm casele, celor demolați în 1975, fără să le dăm un ban. Să avem miliarde de lei să le aruncăm pe fereastră în, apa tulbure din canale.

Dacă ne trebuie carne, deschidem televizorul şi vedem pe securişti jucând şi chiuind la secția de propagandă bătându-şi pulpele picioarelor şi sărind în sus. Pe artişti dansând pe balerine, aproape în curul gol arătându-ți podoabele, pe balerini cu, costumul strâns pe corp de le ies coaiele proeminente în relief.

Când vezi toate astea uiți de carne şi de necaz. Iar ca încheiere apar, El şi EA. El îți arata ciuciu, ea râde mânzeşte şi salută mulțimea. Mai vezi corurile de preamărire a LUI şi a EI. Dacă te uiți, cu atenție, poți vedea femeile din cor triste şi zâmbind fals. Probabil la un semnal din culise.

Spre seară, stând pe bancă cu Evi şi Poli cu, Ion Hârdău şi alți vecini, pe la orele 20, numai ce vedem că apare « Un Gheorghe » beat, criță şi îmbrăcat în uniforma fanfarei de la Casa de Înmormântări. La braț, cu nevastă-sa.

Am fugit în casa să iau aparatul de fotografiat să le fac o poză. Până m-am câcâit, până m-am scărpinat, perechea s-a depărtat, eu pierzând o ocazie rară cu un astfel de model. Atât am mai avut timp să văd când, soția lui i-a dat o directă ca să-l îndrepte. Apoi, a continuat, la îndemnurile lui Poli.

– Uscă-l!

A continuat, împingându-l din spate aşa cum locomotiva împinge vagoanele.

Este ora 23:4o. Domnul să ne aibă în pază! Amin.

Azi este joi. 24.04.06. Timpul, foarte cald şi bine. Îți vine să zburzi şi să mulțumeşti celui care conduce acesta natură, acest univers.

Ca de obicei, joia nu este program la televizor. Afară de cel ce preamăreşte prostia şi pentru care, trebuie să plăteşti trimestrial, 45 de lei.

Am uitat să spun că, în prăvăliile în care se vinde carne, rafturile sunt goale iar în vitrine sunt aranjate vaze cu garoafe în loc de marfă. Costă 5 lei bucata de garoafă.

O batjocoră fățişă, o prostie şi o cruzime față de bieții oameni flămânzi şi necăjiți afişată de către o mână de şnapani.

Tot ce se întâmplă la noi este calculat cu o şiretenie perfidă. În aşa fel ca, să munceşti cât mai mult şi să primeşti pentru munca prestată cât mai puțini

bani. Deci plus valoarea colosală ce se realizează se împarte la o ceață de derbedei. În mare parte miliarde de lei se aruncă pe apa sâmbetei pentru investiții nerentabile care nu aduc nici un folos țării.

În fiecare dimineață, când te scoli la orele 8, începe să apară lumea prin cafenele la cofetării unde se serveşte cafea cu 4 lei ceaşca. O cafea amestecată cu năut. De-i zice «Nechezol». Peste drum de blocul nostru este pensiunea IZA. Negăsind nimic de mâncare, femeile dau buzna una după alta în cafenea. Stau la rând după cafea. Dacă te uiți cu băgare de seamă la mese, toate au ceşcuța de cafea înainte din care sorb şi trag din țigară. Țigareta «Snagov». Costă 10 lei pachetul. Câte unele trag din țigară, tacticos dând ochii peste cap. Parcă sunt nişte cațele cu paiul în cur. Te pufneşte râsul. M-am obişnuit şi eu cu aceste apucături. Că de! Să fiu, în ton cu ceilalți.

Flotația Centrală. Baia Mare. La flotație lucrau şi femei. Unele din ele munceau greu. La fel ca bărbații. Eu eram când la celule, când la corvoadă, dar mai mult am lucrat la celule.

Serviciul ca atare, nu mi s-a părut greu. Dar nici uşor nu era. Timp de opt ore trebuia să te plimbi de la un capăt la altul al celulelor. Să fi cu ochii în patru ca reagenții să curgă normal. Să supraveghezi cutiile la reagenți, să nu fie goale, iar când se golesc, să le umpli imediat.

Pentru treaba asta mai era o femeie care căra reagenții respectivi de la butoaie şi umplea cutiile de la celule. Dar noi, trebuia să avem grijă ca reagenții să curgă constant în aşa fel ca procesul tehnologic să se desfăşoare normal. Pentru acest lucru se luau din când în când probe de la spuma din celule cu ajutorul saitrocului. În felul acesta puteai să te orientezi ca să poți dirija corect mersul reagenților, care sunt baza flotării concentratelor în metalurgia neferoasă.

În anul 1961, am fost pus în pensia de bătrânețe. O pensie de 780 lei. Cea mai mare pensie, adică

plafonul era de 1200 lei. Am avut de furcă cu scoaterea mea la pensie. Din cauză că din 1953 şi până în 1961, am fost pensionar de boala profesională.

Având peste 10 ani, vechime în munca grea de gradul unu, mi s-a luat în considerare etate de 50 de ani, conform legilor în vigoare de pe vremea aceea.

Am făcut contestație şi până mi s-a fixat pensia definitivă, au mai trecut doi ani. Ca să-mi pun actele la punct. Decretele care au existat atunci spuneau clar că unui pensionar de boală profesională, la împlinirea vârstei de pensionare, de bătrânețe, i se va calcula salariul la fel ca şi colegilor lui, adică salariul pe care îl au colegii lui de muncă, la data ieşirii lui la pensie..

Concret. Eu, Ganea Nicolae. Când am căzut bolnav, aveam salariul 1000 de lei, ca maistru, şef de schimb. În cei opt ani care au trecut, maiştrilor de schimb li s-a mărit salariul şi la data când eu am împlinit etatea pentru pensionare de bătrânețe ei aveau salariul aproape dublu. Între 1200 şi 1800 lei. Aşa că, Partidul Muncitoresc Român a procedat corect.

Am ieşit în 1963, cu o pensie de 1200 lei. Adică plafonul.

Am avut greutăți şi foarte mult de umblat. Oficiul de Prevederi Sociale cerea ca în Cartea de Muncă să se specifice că eu, Ganea Nicolae, şef de schimb am lucrat pe schimburi în aceleaşi condiții de muncă precum muncitorii de la Aglomerare, Dwyght-Loyd, Rafinarea plumbului, etc. etc.

Cam asta cerea Oficiul de Prevederi Sociale. Întreprinderea, refuza să specifice acest lucru în Cartea de Muncă.

Pe chestia asta, timp de aproape doi ani am tot umblat şi eu şi, Danciu Vasile de la Baia Sprie pentru ca să se scrie acest lucru în Cartea de Muncă.

La biroul Minei, «Iosza Bella» de la Baia Sprie era cu Cărțile de Muncă tovarăşul Băbici. Ne-a făcut greutăți pentru că nu a specificat mențiunile în Cartea de Muncă, invocând motivul că nu are instrucțiuni să

le scrie. Am avut greutăți şi pe la Comitetul Orăşenesc PMR de la Baia Sprie. Prim secretar pe vremea aceia era Sfetan Aurel. Fostul meu muncitor de la Uzinele, «1 Mai», Ferneziu.

Ştiindu-mă tare pe piață m-am dus la Aurel. La Sfatul Popular de la Baia Sprie.

Când intru, oamenii stăteau la rând pentru audiență. Eu nu am ținut cont de acest moft. Am luat-o ca atare şi intru la el în birou. Când mă vede Aurel îmi spune, râzând:

– De ce nu stai, la rând! Măi, curvoiule!

Cu el era şi secretara. I-am făcut un ciuciu cu mâna şi i-am povestit ce greutăți am cu Cartea de Muncă. Pe de o parte, Oficiul de Prevederi îmi cere să se specifice în Cartea de Muncă că, eu Ganea Nicolae în calitate de Şef de schimb am lucrat pe schimburi în aceeaşi secție cu muncitorii de la secția respectivă. Pe de altă parte, Întreprinderea nu vrea să specifice acest lucru în Cartea de Muncă.

– Măi, Ganea! Îmi spune, Sfetan Aurel râzând. Eu să te ajut pe tine? Când tu când mi-ai fost şef nu mi-ai trecut un sit?

– Dar, bine, măi! Când eram în schimbul de noapte şi veneai beat eu te ascundeam după cuptoare şi dormeai la căldurică. Îți treceam situl şi alții munceau pentru tine! Atunci, a fost bine?

– Lasă asta. A spus, el. Alea le-am uitat! Nu am uitat situl pe care nu mi l-ai pontat!

Am râs, împreună. A râs şi secretara. A luat Aurel telefonul şi a dat ordin la mină să-mi aranjeze favorabil situația. După ce ne-am cinstit cu fel de fel de vorbe frumoase care se refereau la clipele vesele din timpul serviciului, amintindu-i şi de fața lui Negreanu de la Ferneziu şi peripețiile ce au avut loc după cuptoare, l-am lăsat şi m-am dus râzând în treaba mea, iar el a rămas cu secretara în birou. Numai ei doi şi cu treaba lor.

CAPITOLUL 12.

Toate se calculează

Cu ocazia Sărbătorilor Sfintelor Paşti, voi face o paranteză întrerupând povestea vieții mele pe care, o voi continua, cu ajutorul Bunului Dumnezeu şi a Mântuitorului Nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu.

Religie. Azi este duminecă 27 aprilie 1986. Este ziua cea mare. Este ziua Floriilor a anului 1986. Un an de tristă amintire a poporului roman. Este ziua de Florii.

Am ascultat, de la Radio Vatican sfânta slujba a sfintei liturghii. Sufletul mi se înfioară la auzul predicii susținută de preoți. Este ziua Domnului nostru, Iisus Hristos, când femeia păcătoasă, a turnat mir scump pe picioarele sfinte ale lui, Iisus Hristos. Această femeie cucernică a şters cu părul ei picioarele sfinte a Dumnezeului meu, al Dumnezeului nostru.

De față era şi fratele ei Lazăr, înviat de Iisus Hristos după patru zile de putrefacție în mormânt. Iuda care avea să-l vândă pe Iisus era de față şi a vorbit nesocotit cu privire la valoarea mirului care s-a vărsat pe picioare.

Săvârşind toate acestea lumea l-a aclamat şi cum era în drum spre Ierusalim, au aşternut hainele şi l-au întâmpinat cu flori de finic, cântând.

– Osana! Iată vine, Împăratul mărit, la tine, Ierusalime! Călare pe asin.

Oh! Suflete al meu. Bucură-te de acest măreț eveniment şi mulțumeşte domnului care te-a ajutat să apuci aceste mărețe evenimente, această măreață zi.

Slavă ție, Iisuse Hristoase. Slavă ție.

Ateiştii. Timpul în această zi de Duminica Floriilor, este călduț şi plăcut. Guvernanții, ateiştii zilelor noastre, luptă din răsputeri să şteargă din amintirea creştinilor « Acest Mit »

Când vor veni peste ani şi zeci de ani alte generații în Baia Mare, vor vedea blocuri frumoase, o industrie înfloritoare, peste tot maşini cu marca Dacia 1100 şi 1300, vitrine, aranjate frumos, prăvălii multe, cu alimente, cu carne şi alte fericiri, din fantezia dementă a ateiştilor.

Realitatea. Comuniştii pretind că ei reprezintă poporul. Azi dumineca floriilor magazinele sunt deschise ca în orice zi obişnuită de lucru. Oare, când a fost poporul român ateist? Oare când a fost pe timpul nostru în ziua de Florii, zi de lucru?

Ce nu fac aceşti criminali? Mâncarea au confiscat-o. Este în mâna unui clan de nebuni. Este în mâna unui vagabond care nu a muncit în viața lui. A preluat țara venind din puşcărie.

În lozincile comuniştilor figurează şi «omul este cel mai de preț capital». Atunci, de ce i-au luat pământul? Atunci, de ce nu-i dă de mâncare?

Aceste cruzimi ce le săvârşesc față de oameni o mână de derbedei, străini de neam fără cultură, fără rațiune. Aceste bestii cu chip de om, care ne asupresc şi ne distrug, generațiile viitoare nu-i vor putea judeca, întrucât faptele lor au depăşit prin cruzime imaginația omenească.

Paştele cade anul acesta în 04.05.86. Pentru ziua de 1 Mai s-a dat carne de porc. O raritate pentru zilele de astăzi ale epocii de aur a Cezarului. Oamenii, înnebuniți, se omoară la cozi pentru o bucată de carne, pe care mulți nu au mai apucat-o.

Toată noaptea, stau oameni de pază la cozi, aşteptând dimineaţa când se deschide prăvălia de carne. Şi atunci vin alţii, dimineaţa, care-şi fac loc cu pumnii, cu puterea, şi se bagă în faţă. Iau carnea celui care a stat la rând şi tot cu pumnii vin, a doua oară şi iau zece kile de carne, iar cel slab şi neputincios, se duce acasă cu mâinile goale.

Dragii mei, tineri nepoţi şi strănepoţi care veţi citi Însemnările mele. Vă veţi cutremura şi nu vă va veni să credeţi că mulţi copii au fost omorâţi de aceşti criminali care s-au aruncat din senin asupra poporului Roman.

Clasa săraca este la pământ. În ţară domneşte haosul, corupţia, necinstea, dispreţul faţă de omul căruia i s-a furat mâncarea de la gură. O mănâncă o mână de haimanale, iar nouă ne aruncă firimiturile ce cad de la masa lor. Aceşti tâlhari care criticau pe domni, că asupresc poporul, ajunşi la putere au luat locul domnilor din trecut, ne-au despuiat de toate şi ne silesc să trăim o viaţă de câine, după concepţia lor.

Să vedeţi sau să mă credeţi pe cuvânt dragi tineri, din generaţiile viitoare. Să vedeţi oameni înnebuniţi. Copii ucişi. Din cauză că nu au mâncare. Femei bătute şi omorâte de miliţie şi securitate pentru că refuză să facă copii, din cauză că nu au ce la da de mâncare. Laptele praf pentru copii se dă cu reţetă şi cu pile, repet asta mereu, ca să reţineţi.

Toate se calculează cu perversitate şi şiretenie. Noaptea se baga o mână de alimente. Nişte salam care, se vinde într-o clipită. Restul zilei, măcelăriile sunt goale iar în vitrine sunt buchete de flori. Garoafe. Cu cinci lei bucata. La comunişti garoafele ţin de foame.

Aşa să întâmplat în ziua de astăzi. În ziua de Florii. Zi, în care creştinul nu va avea pe masa lui o bucată de carne ca să poată prăznui Sfintele Paşti şi să se roage lui Dumnezeu. Doamne! Iartă-mă. Omul,

când este flămând, nici la Dumnezeu nu se mai poate ruga.

Te-a scos din casa ta. Te-a băgat în bloc. Unde rabzi de frig. Apă caldă, nu-i. Păduchii sunt la modă. Chiar şi prin şcoli. Între timp, la televizor cei care ne batjocoresc, o mână de derbedei şi lingăii de cur, îi cântă în strună în fantezia minciunii şi a prostiei care-i caracterizează pe aceşti ciocoi parveniți care nu de mult, cerşeau şi vagabondau pe străzi, iar astăzi, soarta noastră depinde de ei.

Ce a fost frumos, s-a dărâmat. A apărut palatul primăriei care, sfidează cultura poporului român. Generațiile viitoare vor avea de lucru ca să strice aiurelile prostiei. Să facă loc inteligenței şi credinței strămoşeşti, în Dumnezeu. Să refacă ceea ce au distrus aceşti nebuni cu chip de om.

Flotația Centrală. Rămăsesem la Carnetul de Muncă. Din anul 1961 şi până în anul 1963, aproape doi ani, am prestat serviciul fără să pot ieşi la pensie din cauza cărții de muncă.

S-a deplasat tovarăşul Băbici, de la Cadre, şi, împreună cu soția, au fost pe la Prevederi. Tovarăşul Băbici a făcut un instructaj despre felul cum trebuiesc completate Cărțile de Muncă ale maiştrilor.

Am avut încurcături şi cu Uzina 1 Mai din Ferneziu. Ai dracului derbedei! Nu mă mai recunoştea nimeni cum că eu aş fi prestat serviciul ani şi ani de zile în cadrul Uzinei 1 Mai, Ferneziu în funcția de Şef de schimb. Nimeni nu mai găsea nici o evidență.

– Mai! Ganea. Ziceau unii. Eu ştiu că tu ai lucrat în uzină! Dar, nu-mi amintesc că tu să fi fost Şef de Schimb.

Printre funcționarii uzinei se numără şi tovarăşul Bunea Gheorghe. Decedat la ora actuală. Acesta s-a băgat în ei şi le-a zis.

– Mai! Să vă fie ruşine. Ia uitați-vă pe Statele de Plată. Acolo scrie. Este cu salariul lunar şi nu pe listă cu muncitorii.

A umblat omul şi mi-a aranjat situaţia. Am avut Carte de Muncă în regulă. Aşa cum cerea Oficiul de Prevederi.

Până am dat actele, până s-a rezolvat, au trecut aproape doi ani.

Am primit pensia de 1200 lei. Cel mai ridicat plafon de pensie ce exista pe atunci.

Şi aşa cu, Fernezenii! Nu mă mai cunoşteau. Fir-ar mama lor a dracului!

Cu ocazia intrării Flotaţiei Centrale în funcţie s-au creat locuri noi de muncă. Atât la capitolul muncitori cât şi la funcţionari. Multă lume a putut să se angajeze pentru ca să-şi câştige o pâine.

Eu am mai lucrat un timp la Flotaţie. Acolo unde a fost nevoie. Începusem să învăţ prepararea minereurilor neferoase. Începusem să pricep procesul minunat tehnologic, care este foarte interesant şi care desfiinţează cu ajutorul reagenţilor, principiile gravitaţiei, anulată prin procesul de flotare.

După pensionare în fiecare an lucrăm la Flotaţie timp de două luni. Atât cât prevedea legea cu privire la pensionari. Cel mai mult lucrăm la reagenţi. Aici erau numai femei. Una mai a dracului ca cealaltă. Eu eram între ele singurul bărbat. Tot auzeam că sunt afurisite femeile de la reagenţi, dar eu nu credeam şi mă miram că nici un bărbat nu se oferea ca să lucreze cu ele.

Azi este luni. 28.04.86. Dimineaţa şi azi noapte a plouat. Este săptămâna mare a Sfintelor Paşti pentru creştini. Iar pentru ateişti vine ziua de 1 Mai «Sărbătoarea mare» a poporului Român. Aşa o numesc cei ce ne fut fără pulă, fute-o-ar pe mă-sa de şnapani şi borfaşi.

Azi este prima zi de Denii, din Săptămâna Mare. Creştinii să pregătesc să întâmpine cu bucurie şi cu rugăciune Sfintele Paşti. Învierea Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

Mâncare nu este. Se dă carne de porc. Creştinii stau de cu seara la cozi ca să primească o bucată de carne de sărbători. Grele timpuri am ajuns sub domnia comuniştilor.

Dragă Generație Viitoare. Dacă ați fi trăit timpurile noastre ale anului 1986...

Nu o să vă vină să credeți că oamenii care se roagă la biserică devin fiare turbate când văd carnea de porc. Te ucid, fără milă, ca să apuce o halcă de carne.

A murit, ucisă în înghesuială, de lumea înnebunită, o fetiță de zece ani.

La măcelăria de la SPICU, din cauza presiunii exercitată de mulțime, s-a spart geamul vitrinei. O ramă mare de fier cu geam cu tot, a căzut peste mulțimea de oameni. Căzând cu putere peste o femeie, cioburile de sticlă i-au sfâşiat abdomenul. A fost transportată în stare gravă la Spitalul Județean. Femeia era din Ferneziu. O chema Pop şi locuia în Baia Mare.

La Complexul alimentar de pe bulevardul Decebal la măcelăria MEDA, tot aşa. Din cauza presiunii exercitată de mulțimea de la cozi pentru carne, toate geamurile măcelăriei au fost făcute țăndări. Au venit doi milițieni să facă ordine, dar lumea înnebunită, i-a pus pe fugă.

Îmbuibații şi fii iubiți de poporul înnebunit, din cauză că nu are ce mânca, stau pasivi. La ei vine pachetul acasă. Futu-le mumă-n cur de derbedei care au uitat de unde au plecat! Care au uitat că mulți soldați au murit pe front pentru «O lume mai bună, pentru o lume mai dreaptă» şi nicidecum pentru a se lua mâncarea de la gura oamenilor, sau să se omoare uni pe alții, pentru supraviețuire. Huo! La oase. Nu vă este ruşine, măi nebunilor? Toate țările râd de prostia voastră. V-a orbit Dumnezeu în aşa hal că ați adus poporul în rândul animalelor? Cu ce vă veți alege? Cu pula şi cu putrezirea corpului, în groapa morții. Măi, nenorociților!

Este ora 0:1o. Mi-e somn. Doamne! Ai grijă de noi. Amin.

Flotația Centrală. Am mai spus că la reagenți lucrau numai femei. Dintre toate îmi amintesc de Cati, de Lucreția, de Stioca şi mai erau, încă şase la care le-am uitat numele. Director era Iordăchescu, iar inginer şef era Brancus.

Într-o zi, îi spun maistrului de serviciu să mă dea la reagenți, cu femeile. Eram după pensionare şi lucrăm cele două luni pe an. Mă duc la reagenți. Munceam cu toții în bună pace şi înțelegere. În timpul lucrului când ne mai odihneam, atât eu cât şi ele, vorbeam cuvinte cu două înțelesuri. Azi aşa, mâine aşa, am început să ne cunoaştem mai bine.

Într-una din zile, eram pe schimbul doi. Nu ştiu cum a venit vorba că, ce aş face eu cu ele dac aş avea ocazia să fiu, cu fiecare între patru ochi. Lucreția şi Catita erau din Ferneziu.

– Ca să fac? Aş face, ceea ce face un bărbat cu o femeie.

– Păi! Zice una. Ai putea să faci treaba cu noi toate?

Eu, de colo, am răspuns.

– Da!

Văd că vine Zoicas şi începe să mă gâdile. Celelalte mă îmbrățişează. Altă umblă să mă descheie la pantaloni să vadă ce fel de organ am. Se reped să mă dezbrace.

Mi-au dat jos, pantalonii şi cu alte cuvinte, am rămas în pielea goală, numai în chiloți. Zoicas a vrut să-mi scoată şi chiloții, dar una din ele a văzut uitându-se afară că vine directorul Iordăchescu în control la reagenți.

Am fugit ca din puşcă şi m-am ascuns după stivele de saci cu Sulfat de cupru. M-am îmbrăcat în grabă şi la treabă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

După ce a plecat directorul ele şi-au revenit şi s-au ruşinat de ceea ce au făcut şi de atunci, am trăit cu ele ca în sânul lui Avraam. Nici după lapte nu mă lăsau să mă duc. Mi-l aduceau ele şi am fost prieteni la cataramă fără să mă mai gândesc la cocoşit, întrucât aveam eu femeie frumoasă acasă, iar ele ştiau acest lucru.

Azi este marți. 29.04.86. Este o căldură înăbuşitoare. Am avut musafiri pe Silvia, Iuți, Stela. Dimineața am fost la cafea la, IZA. Ca de obicei. După masă a plouat îngrozitor.

Martocean a cumpărat un miel pentru paşti. Cu 700 lei. O raritate în timpurile noastre. În era prostiei şi a Incompetenței. Mielul l-a tăiat Danco de pe scara A.

L-a umflat cu pompa de la bicicleta ca să-l belească mai uşor. Aşa ceva nu am văzut în viața mea, să beleşti mielul umflat cu aer comprimat de la o pompă de bicicletă!

Azi a fost carne de vită şi nu au mai fost cozi lungi,ci numai cozi scurte. După cele întâmplate lumea s-a mai cumințit. Dar, dacă era carne de porc? Rămâne comportarea oamenilor cu semnul întrebării.

Seara, în timpul ploii torențiale, am ascultat postul de Radio, E.L. La orele, 19:1o.

Băieții de la acel microfon ştiu mai bine decât noi ce se petrece în țară. În nebunia ei, Incompetența cocoțată sus îşi face de cap. Fără să se gândească deloc că are de a face cu oameni inteligenți iar «Inteligenta» este foarte periculoasă pentru „Incompetența analfabetică”. Din prostie, cocoțată ca pe o ladă cu dinamită uita că oricând şi oriunde se poate aprinde un fitil. Ce scop au aceşti nenorociți de ne chinuiesc? Numai Dumnezeu ştie.

Se ştie că lumea nu citeşte ziarele. Se uită pe prima pagină să vadă dacă nu este vreun deces deosebit care se publică pe prima pagină. Mai citeşte din

cuprinsul ziarului SPORTUL şi atât. Restul ziarului îl citesc băieții de la postul de radio Europa Liberă.

Mă tot gândesc la palavragiul de Cezar şi la câini care latră la stele. Pentru cine latră? Celălalt arată «Ciuciu», iar oamenii închid televizoarele. Şi aparatele de radio. Cei care cunosc alte limbi, mânuiesc butoanele spre alte posturi. Unde nu-i minciună şi unde nu-i prostie. La noi totul este o mistificare. Minciuna pozează în adevăr. În rezumat. S-a amintit despre distrugerea monumentelor istorice. Despre dărâmarea sfintelor biserici. Despre nepriceperea şi nebunia Incompetenței şi alte pagube săvârşite de ea.

Sunt orele 22:57. Mi-e somn. Doamne, Iisuse Hristoase. Miluieşte-ne pre noi. Amin.

Flotația Centrală, Baia Mare şi soția mea.

Ținând seama că am ieşit la pensie am început să o duc mai greu. Pensia, era de 1200 lei. Bani puțini pentru traiul vieții. La Flotația Centrală se angaja mereu personal. Era o întreprindere nouă.

Mă întorc pe vremea când era director Onofrei, iar inginer şef Drăgănescu Radu.

Se făceau angajări de personal. Am profitat de ocazie şi a fost angajată şi soția mea în cadrul Laboratorului Flotației. La secția CTC. La angajare s-a bucurat de bunăvoință directorului, ing. Onofrei. Şi din vorbă în vorbă a reieşit ca şi mamă-sa a fost în învățământ. Cadru didactic. Şeful laboratorului la secția CTC, era Inginera Ionescu asistată de către subinginerul Cristian. Mai erau trei maiştri. Trei putori, numiți maiştri.

Din primele zile, inginera Ionescu a privit-o ochi buni pe soția mea aflând că a lucrat în învățământ. Şi, ca o coincidență, amândouă s-au născut în aceeaşi lună, în aceeaşi zi a anului, 1930. Adică, 22 iunie 1930.

Între angajatele care au fost, era una Lungu Doina şi soția maistrului de la concasoare, doamnă Ilieş şi altele, cărora eu le-am uitat numele.

Mă duceam adesea la laborator şi întotdeauna găseam din atâtea femei angajate numai două. Lucrau la prepararea probelor din concentratele neferoase. Doi maiştrii şedeau şi discutau. Unul din ei croşeta lucru de mână întocmai ca femeile. Una dintre cele două femei care lucrau la prepararea probelor era soția mea. Fosta învățătoare lucra cot la cot cu țațele, ca să le câştige pâinea, inginerei Ionescu şi putorilor, zişi, maiştri. Peste ele, mai era o curvă, cu numele Iuhosoaia. O blondă antipatică, care nu făcea nimic afară de o mică scriptologie.

Această neruşinată trona ca o putoare patentată, dându-şi ifose şi făcând pe marea şefă care guverna la CTC. Supraveghea muncitoarele, scuturându-şi curul de pe un scaun pe altul.

Deci, cele două femei care munceau erau supravegheate de către o ingineră, trei maiştri şi Iuhosoaia. În total cinci persoane. Cinci persoane neruşinate, cu mapă şi două lucrătoare cu sapa. Vorba proverbului din lumea comunistă.

Voi continua povestirea după trecerea Sfintelor sărbători ale Paştelui. Sunt evenimente de semnalat mai importante şi mai urgente.

Azi este joi. 1 Mai, 1986. Este sărbătoarea internațională a celor ce muncesc. Aşa spun comuniştii. În țară.

Ieri, ascultam radio, EL. Băieții de acolo au spus o poezie, pe care o reproduc şi care era intitulată: Jurământul unui nou născut.

M-am născut în România
Ca să cunosc sărăcia
Sunt un nou născut şi-s mic
Jur cu mâna pe buric
Că n-am să mănânc nimic
Iar iarna voi sta în frig
Să nu mai consum nimic

Orice comentariu este de prisos pentru noi, care trăim în era nebuniei şi a nemerniciei.

Azi, de 1 Mai, s-a procedat la fel ca în toți anii. Marşuri, discursuri, lingeri de cur, tămâieri, periuțe, aclamații, recitări, urări, jurăminte de credință şi ataşament față de cel mai iubit fiu al poporului. Aşa spun lingăii. Şi încă ceva. Ceea ce nu spun lingăii. Şi anume. În față, îi cântă în strună şi ar fi în stare să-l pupe până şi în cur, iar, când vin acasă, de la manifestație, îl înjură, de mama focului. Cum s-ar zice: Iubit, foarte puțin şi înjurat, foarte mult.

M-am convins de acest lucru când într-un an m-am dus pe jos la aeroport şi am fost martorul unei întâmplări pe care am trăit-o şi cu urechile mele am auzit, când Cezarul a fost înjurat de către cei care l-au escortat.

– Bine că am scăpat de el şi s-a dus în pizda mă-si!

Avionul deja decolase, iar eu fusesem lângă avion. De altfel eu am mai vorbit despre acest lucru, anterior.

De 1 Mai, am stat acasă toată ziua. După masă am tras un pui de somn.

A venit, Lia şi a cusut nişte chiloțaşi la maşina de cusut. Am aşteptat orele 19:10. Să vedem ce mai spun băieții de la postul de radio, Europa Liberă. Am prins postul şi minune, postul a funcționat, ireproşabil, fără să fie bruiat.

Am ascultat despre isprăvile ruşilor. Dumnezeu îi nimiceşte pentru fărădelegile săvârşite în lume, pentru ateismul lor, pentru cruzimile ce le fac împotriva speciei umane.

În Ucraina a explodat un reactor atomic. O mare parte din radiațiile radioactive au pătruns în atmosferă şi s-au răspândit făcând multe victime. Mai detaliat, pe mâine.

Religie. Azi, joi, 1 Mai 1986, este Joia Mare din Săptămâna Patimilor Mântuitorului nostru, Iisus Hristos.

La Deniile din astă seară, s-au citit cele doisprezece evanghelii care cuprind cele câteva zile ale Intrării în Ierusalim călare pe un asin a Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, el fiind primit de Iudei cu flori de finic.

Aceiaşi oameni aveau să-l osândească la moarte prin suferințe fizice ca să se împlinească Sfintele Scripturi pe care noi, cei mulți, nu le înțelegem. Taina acesta este foarte mare şi greu de înțeles pentru mințile unor oameni. Adică, pentru cei mai mulți.

Dumnezeu se descoperă numai celor care au credință şi cu smerenie caută să-l slujească şi-şi dau osteneala ca să păzească poruncile cuprinse în Sfintele Scripturi.

Alte amănunte spre ziuă. Este ora 0:3o. Mi-e somn. Doamne, Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul. Amin.

Flotația Centrală şi soția, Ganea Elena.

Era o muncitoare, Lungu Doina. Din, Ploieşti. Neagră, ca o țigancă şi o javră a dracului care umblă, cu periuța şi cu linsul în fund. La CTC, mai lucra şi Mia Ciocotisan. O fată cu şcoală de specialitate în metalurgia neferoasă. Harnică şi pricepută. Era vecină cu Ducă Teodor. Acolo sus pe Dealul Crucii. Această fată se împacă bine cu soția.

La fel, soția mea era harnică şi pricepută. Prinsese o atracția față de prestarea serviciului. De multe ori o urmăream lucrând la CTC.

Pentru colectarea probelor erau alte femei, care lucrau în Flotație. Acestea luau probele de la moară de la clasor de la ieşirea din moară. Aceste probe luate precum şi toate cele de la filtre erau cărate toate la laborator şi de multe ori cădeau în sarcina Miei Ciocotisan şi a soției mele. Era o muncă titanică ca să lucrezi atâtea probe. Să le cântăreşti să le usuci. Să

calculezi umiditatea. Să le scrii pe plicuri, pe urmă să le cerni prin sită, iar praful fin se depunea pe mâini, intra prin nările nasului. Cu alte cuvinte îți punea viața în pericol, pe linie de saturnism şi alte boli profesionale asociate cu Saturnismul.

Dragii mei, fii, fiice, nepoți şi alte rudenii, precum şi prieteni. Toate acestea le lucrau cele două femei. Erau asistate de o ingineră, un subinginer, un maistru principal, trei maiştri de schimb, plus Iuhasoaia, care-şi muta curul cel mare, de pe un scaun pe altul. Toate mergeau bine. Până într-o zi.

Sabotarea soției, Ganea Elena.

Am mai spus. Am avut conflicte cu inginerul Drăgănescu de pe timpul când eram la Baia Sprie. Cu ocazia transferării băimărenilor la Flotația Centrală, figura şi Drăgănescu.

Conducerea Flotației, în special şeful de Cadre de pe atunci, l-a pus la punct pe Drăgănescu. Eu, în declarația mea specificasem că inginerul Drăgănescu se poartă bine cu mine, dar tot eu am specificat în declarație că nu am încredere în el şi că se va răzbuna pe mine cu prima ocazie, menționând că-i oltean şi oltenii nu uită.

Vine într-o zi, ing. Drăgănescu în control şi dă cu ochii de soția mea, care lucra la CTC. Se uită omul mirat şi nu zice nimic. A doua zi, vine inginera Ionescu şi din senin caută nod în papură. Cum s-ar zice, căuta ceartă cu lumânarea. O bruschează pe soția mea.

Inginera Ionescu era şi ea olteancă. Deci biata femeie a căzut în mâna a doua canalii. Şi astfel soția a avut de suferit. Nimic nu mai era bun.

Aceste canalii, nesupravegheate din punct de vedere politic, au mers atât de departe cu ura lor, încât Iohasoaia, pusă în temă de ingineră, sabota probele în aşa fel încât să ajungă la închisoare. De data asta, pe linie politică.

Aşa că în probele soţiei a început să se găsească, pe plicul pe care scria, Plumb, Zinc sau Cupru. În plicul cu Zinc, câte un firicel de plumb şi alte drăcii.

Religie. Azi este vineri, 02.05.1986. Este, Vinerea mare. Ieri au fost la Denia de seară, cele douăsprezece evanghelii. Citite în doisprezece limbi. Laolaltă, cuprind trădarea Mântuitorului, Iisus Hristos, de către Iuda. Acela căruia, i-a părut rău că femeia păcătoasă a turnat peste picioarele lui Iisus mirul de preț. Prinderea lui. Judecarea, de către Pilat din Ponțiu care, la proces, nu l-a găsit vinovat cu nimic. Şi, totuşi a fost dat spre a fi răstignit pe cruce, între doi tâlhari.

A fost pogorât de pe cruce, înfăşurat în giulgiu nou şi asistat la pogorâre şi punere în mormânt de către femeile mironosițe, printre care şi Sfânta fecioară Maria, mama lui Iisus.

Dragi creştini. Astăzi în Vinerea Mare urmează slujba oficierii prohodului Domnului nostru Iisus Hristos. Ateiştii, comunişti, în ura lor față de creştinism, ne-au făcut un Paste cu Radiații Radioactive Periculoase în atmosferă. Periculoase pentru viața planetei. Acestea ne vor ucide. Treptat, treptat. Ne vor lua bucuria ce a fost odinioară, de a plânge şi a cinsti cu smerenie tristul eveniment, moartea lui Iisus.

În mormânt viața pusă-i, fost Hristoase
Şi s-au înspăimântat oştirile îngereşti
Plecăciunea ta cea multă o preamărim
Dar cum mori viața şi cum şezi în groapă
Şi deşertăciunea gropilor morților
Şi pe morții cei din iad îi învii
etc. etc

Aşa am cântat şi plângeam cântând, la ocolirea bisericilor, Imnul de Îngropăciune a Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Mergi la cer şi te aşează
Lângă tatăl creator
Tu ce laşi în lume pace
Iisuse salvator
Sfinte, Dumnezeule. Sfinte, Tare. Sfinte, fără de moarte.
Miluieşte-ne pre noi.
Doamne miluieşte! Doamne miluieşte! Doamne miluieşte.

Toate au dispărut. În schimb, au apărut ateismul, era atomică, cruzimile şi fărădelegile săvârşite de oamenii, certați cu credință în Dumnezeu.

Am să mai scriu, diseară. Acum sunt orele 7:10.

Nu m-am dus deloc la sfintele slujbe ale Deniilor din Săptămâna Mare.

Azi este Vinerea Mare. Orele 21:13, când m-am apucat de scris. Este un Paşte trist. Pentru cei mai mulți. Bani nu sunt, iar lumea se mai împrumută dacă are de la cine să se împrumute. A tăia un miel de Paşti, azi în era fericirii, este un eveniment de seamă. Cei care au bani şi au şi prostie, cum este cazul familiei Glodean, împung, de îngâmfați ce sunt. Dar să lăsăm bârfele şi să revenim la subiect.

Este Vinerea Mare. Să ne gândim cu adâncă smerenie la cel care a fost omorât prin răstignire, pentru răscumpărarea păcatului strămoşesc. El este în mormânt, iar peste mormânt a fost prăvălită o piatră mare. Marcellus, comandantul plutonului de execuție a lui Iisus, din porunca soborului Iudaic şi a guvernatorului Pilat, a pus pază la mormânt. Acesta, din cauză că Iisus, încă în viață, le-a spus celor de față din vremea aceea:

– Fiul Omului va fi dat de către Romani, pentru a fi osândit şi omorât, dar a treia zi, va învia!

Pentru asta, s-a pus paza la mormânt, ca nu cumva ucenicii lui să vină şi să-i fure corpul. Apoi, să spună că a înviat şi a ieşit din mormânt.

Mă gândesc cu smerenie la această cinstire în amintirea tristului eveniment. La moartea lui Iisus. Îmi amintesc de vremurile fericite, când nu existau

comunişti şi ne puteam ruga lui Dumnezeu. Cum posteam şi cum aveau de Paşti, părinții, mâncare destulă şi cum ne veseleam în zilele Sfintelor Paşti. Celebram trei zile în Imnuri de Slavă şi Mărire,de rugăciune, Prohodul morții lui Iisus.

Azi vineri, 02.05.86, a fost Niculina la noi, cu Balla şi cu copii. Nu au bani ca să facă şi ei față cât de cât la fericitul eveniment al învierii lui Iisus Hristos. Rămâne să se descurce cumva; pe mâine.

Acuma când scriu mă cam supără un colț de la măseaua de minte. S-a rupt şi acuma mă bâzâie şi mă deranjează. A propos! Mi-am adus aminte de un banc. Un banc cu tâlc.

Se spune că bunul Dumnezeu obişnuia pe timpuri să umble cu Îngerii pe pământ. Pe timpul acela, zice bancul, omul era creat şi ieşise din tiparniță, nou nouț. Dar, fără minte, fără rațiune.

Bunul Dumnezeu, în marea lui iubire pentru oameni, s-a gândit să-l înzestreze cu minte, cu rațiune. Câți oameni or fi fost, nu se ştie. Destul că bunul Dumnezeu a poruncit ca toți care sunt, să fie adunați într-un loc. Aici au fost despărțiți în două loturi. A poruncit îngerilor să le toarne minte în scăfârlie. Aceştia au luat un polonic şi au turnat în capul oamenilor, minte. Au turnat la primul lot. Când să vină rândul la al doilea, s-a terminat lichidul cu mintea, aşa că jumătate au rămas fără minte. Îngerii au spus.

– Doamne! Jumătate au rămas fără minte.

– Nu-i nimic. A spus, Dumnezeu. Celor la care nu a ajuns mintea, le vom da Diplome!

Mi-e somn. Mâine voi scrie despre Mişulea Constantin. Este ora 23,30. Dumnezeu să ne binecuvânteze. Amin.

Religie. Azi este duminică. 04.05.86. Este ora 10:43. Afară-i timp frumos. Astăzi este ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Sfintele Paşti.

Preamăreşte, suflet al meu pe Domnul. Bucură-te de această mare sărbătoare. Nu prin mâncare şi îmbuibare, ci prin smerenie şi rugăciune către Domnul.

Să strigăm, sus şi tare, unii către alții, Hristos a înviat! Să iertăm pe duşmanii noştri. Să dăm mâna, unii cu alții. Să fim frați şi surori, ceea ce, de altfel, suntem, înaintea Domnului. Să cântăm, în cor cu toții.

Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Şi celor din morminte
Viață dăruindu-le

Taina acesta este mare şi nu o pot înțelege toți oamenii. Numai acei oameni o înțeleg, care caută prin rugăciune, să o înțeleagă.

Taina aceasta mare. Bancul ce l-am scris mai sus şi care este cu tâlc, exprimă clar acesta chestiune delicată. Nu la tot omul îi este dat să înțeleagă acest lucru. Cei care nu înțeleg, fac parte din jumătatea aceea de oameni cărora nu le-a pătruns mintea în scăfârlia lor. S-au ales cu diplome care atestă «Sărăcia cu Duhul». Să fiu clar. Nu mă refer la cei care au primit şi minte şi diplome, ci la cei fără minte şi cu diplome. La cei pentru care îngerii nu au mai avut minte în polonic, să le toarne în scăfârlie.

Să ne gândim, când bem în ziua de Paşti şi mâncăm miel umplut şi alte bunătăți, că, fiind sătui, toate să fie consumate cumpătat. Spre bucuria trupului dar mai ales a sufletului să aducem mulțumire Celui de Sus, lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Şi pentru ca această bucurie să fie deplină, mă gândesc la cei care au posibilitatea să ajute săracii cu prisosul ce le rămâne, să-i poată înveseli şi pe ei, ca să aducă laudă Învierii lui Iisus Hristos, cel care a rupt zapisul morții şi a trecut la viață. Cel care a fost osândit de canoanele religiei Iudaice şi condamnat la moarte, fără nicio vină.

Însuşi, Pilat l-a condamnat, ca să nu-şi piardă funcția dată de către Cezarul de atunci.

A murit pentru că ne-a iubit, ne iubeşte şi ne va iubi şi în viitor, pe toți frații şi surorile Creştinismului, care cred în Învierea Lui. Toți care caută să păzească cele două porunci de bază, ale Lui. «Să iubeşti pe Domnul Dumnezeu tău, mai mult ca pe tine însuți şi pe aproapele tău, ca pe tine însuți». Am mai spus şi o repet, fără supărare, că acest lucru, cei fără minte, numai cu diplome, nu-l înțeleg.

Mişulea Costică, a gonit-o pe Clari. În Vinerea Mare a Paştelui.

Este un om de 63 ani. Un maimuțoi neserios. Zilnic consumă alcool. Mâinile îi tremură. Fumează două pachete de țigări şi bea un litru de cafea în fiecare zi. Este pensionar militar. A fost paznic la Penitenciar. A avut de a face numai cu hoți şi cu oameni de nimic. I-a murit femeia anul trecut, iar la ora actuală este văduv. Doamna Claudia, Clara, este o femeie de 48 de ani. A fost căsătorită cu un alcoolic cu numele Horvath Alexandru care îi dădea la moacă, când venea acasă. A fost femeia în serviciu la Fabrica de Mobilă.

Ce a făcut, ce a dres, că a părăsit serviciul şi s-a apucat de curvăşaguri trăind azi cu unul, mâine cu altul, până s-a obişnuit să nu mai facă nimic, găsind o muncă mai uşoară, pentru mintea ei slabă pe care o are. Între timp, Horvath a divorțat de ea. De atunci, umblă fără căpătâi. Are doi copii. Un băiat şi o fată, rezultați din căsătoria cu Horvath. Băiatul a fost crescut de părinții lui Horvath iar fata, a fost crescută de părinții Claudiei, care locuiesc la Satu Mare. Acum i s-a dat termen ca până în data de 20.05.86, să fie plecată din casă. Şi uite aşa este o femeie pierdută. Epuizată fizic, dar mai ales psihic, este nevoită să se vândă pentru un blid de mâncare şi un adăpost. Este rea de gură şi nu ştie să se acomodeze cu oamenii. Nu ştie să se poarte cu lumea. Face pe «Grande» iar

purceaua-i moartă în coteț. Cam atât că, nu-mi place să intru în amănunte, că nu-i pentru cine.

Flotația Centrală şi soția, Ganea Elena. Revin la serviciul soție mele.

Între timp, Şeful de Cadre, acela care l-a admonestat pe Drăgănescu plecase şi în locul lui a venit altul. Eu specificasem în declarația pe care am scris-o contra lui Drăgănescu că s-a schimbat față de mine şi tot odată am specificat că nu am încredere în el, că se va răzbuna cu prima ocazie. Şi uite că, aşa a fost.

Am spus şi lui Marin chestia cu soția şi natural, fiind oltean, i-o fi spus sau nu, destul că a venit în control la CTC şi porcul dracului, în loc să cerceteze cum vine chestia a venit ca un măgar şi nici nu i-a dat atenție soției mele, cântând în strună şi aliindu-se cu duşmanii soției mele. Făcându-i curte lui Iuhasoaia şi lăsând-o pe soția mea cu buzele umflate. Cu alte cuvinte şi-a arătat prostia.

La câtva timp după cele întâmplate soția a fost mutată în Flotație. La colectarea probelor. Aici, spunea ea, munca era mai grea şi cu greu putea face față. Fiind într-o situația critică şi cunoscând motivul căderii sale în dizgrație, soția s-a dus în audiență la conducerea Flotației. În birou erau directorul Onofrei, Drăgănescu şi culmea mai era şi puturosul de Ghirö. Acela care nu lucra nimic şi făcea pe comunistul chiulind toată ziua.

– Domnule director! A spus, soția mea. Am şi eu greutăți familiare. Sunt sabotată ca să nu pot să câştig o bucată de pâine. Dumneavoastră, domnule inginer, Drăgănescu! Dacă ați avut ceva cu soțul meu pe linie de serviciu, la Baia Sprie, ce aveți cu mine? Eu nu v-am făcut nimic. Nu v-am greşit cu nimic!

Inginerul Dăgănescu s-a uitat la Ghiro iar Ghiro la el. Întorcând capul spre soția mea i-a spus:

– Am crezut că şi dumneavoastră sunteți ca soțul dumneavoastră!

Situația s-ar fi aplanat şi ar fi avut soția un serviciu bun şi ar fi fost luată în ochi buni, dar... Am o soție încăpățânată ca un catâr, care nu obişnuieşte să lingă tălpile la nimeni.

Inginerul Drăgănescu avea această slăbiciune. Aceea că îi plăcea să fie tămâiat. Lucru obişnuit la olteni. Şi la mai toți oamenii slabi de înger.

Azi este luni. 05.05.1986. A doua zi de Sfintele Paşti. Este un paşte trist pentru cei mai mulți. Tovarăşii noştri de la conducere au uitat că au fost oameni săraci, vagabonzi, oameni de nimic, analfabeți, cu sau fără diplome, care au condus în aşa fel țara noastră să nu ai ce pune pe masă sau să cumperi un pahar de băutură să închini cu vecinul tău, cu prietenul tău, urarea cea sfântă a creştinului:

– Hristos, a înviat!

– Adevărat, a înviat!

Ieri, dimineață, ne-a vizitat, Öcsi Peter. Fratele lui Lenuța, afumat bine.

După masă ne-am plimbat prin oraş. Am băut o cafea la CRINUL, cu Ciuciurecu şi cu Adina. Pe la orele 19, am venit acasă. Am găsit-o pe Niculina dusă la Semiluna după țigări. Daniel, şi-a julit piciorul alergând. Balla era pe bancă cu Răul în brațe. Am intrat în casă şi, hop! Clari după noi. Niculina a luat-o tare şi s-a dus. În schimb a venit cumătrul meu, Iederan Vasile beat ca un porc. A bătut la uşă, dar nu i-am deschis. Ducă-se dracului de bețiv. Vine drogat, să-i mai dau şi eu de băut.

Flotația Centrală şi soția mea. Mereu eram la curent cu mersul evenimentelor referitor la soția mea. Mereu mă duceam în birou la inginera Ionescu.

Într-una din zile îmi spune inginera Ionescu că situația soției mele este ca rezolvată. Urmează să fie mutată la magazie, unde va lucra cu cifrele din cadrul contabilității. M-am bucurat de această veste şi am

aşteptat ziua când va începe nouă munca în cadrul magaziei. Această zi a întârziat, iar eu, făcând reconstituirea faptelor, am aflat adevărul.

În cadrul magaziei, lucra pe un post important, derbedeul de Fazecas Stefan. Un om prost, incapabil, dar foarte viclean. Avea la bază o diplomă politică de liceu. Despre felul cum a terminat el liceul şi femei-sa am mai scris. Mai scriu, în linii generale încă odată.

Această pereche de canalii erau străini de cele mai elementare discipline care s-au predat în şcoală atunci. Ştiu că se punea baza pe înlocuirea vechilor cadre, care nu mai corespundeau din punct de vedere politic. Partidul avea nevoie de cadre, în timp cât mai scurt. Era în perioada când se dădeau diplome cu nemiluita. Celor cărora trebuia să-şi completeze cunoştințele li s-au înființat cursuri rapide pe lângă şcoli, unde profesorii au primit ordin să-i promoveze oricum. Şi dacă ştiau şi dacă nu ştiau.

Directorul şcolii era tovarăşul Filea şi doamna directoare Sipos. Mai era şi o profesoară de Limba Română evreică şi alții de la care am aflat acest lucru.

Nu ştiu prin ce împrejurări, aceşti derbedei au ajuns: ea, secretară la cursul de zi, el, secretar la cursul seral. Pe lângă funcțiile avute, pentru care au fost şi retribuiți, ei şi-au completat în fals şi foile matricole, cu frecvență la zi. Pregătirea lor de bază era patru clase. Ceea ce echivala cu un gimnaziu. După terminarea acestor cursuri s-au trezit absolvenți de liceu. Printre colegi cu Fazacas au fost şi Bunea Valeria, Bartos şi alții. Beneficiind de aceste hârtii, ea, Fazecas Etela, a rămas mai departe secretară la Liceul din Ferneziu. Până a ieşit la pensie. El, Fazecas Stefan, a fost dat afară din învățământ pentru fals de diplomă, iar în locul lui a fost numită, soția mea care pe atunci se numea, Gursky Elena sau Drăgan Elena. Gurile rele spun că aceste două podoabe când s-au prezentat la Baia Mare, la comisia de maturitate sau

bacalaureat, i-au uimit pe cei din comisie. Aşa rarităţi de elevi au picat examenele cu succes.

Deci să revin la Flotaţia Centrală. El, era funcţionar la magazie. Nou angajat. Vorba aceea, sulă să fii, hârtie să ai. Fazacas Stefan, le avea pe amândouă. Şi sulă şi hârtie. Aşa că, biata mea soţie a picat pe mâna lui. Ducându-se la Drăgănescu, au aranjat în aşa fel, că acea zi, în care trebuia să înceapă serviciul la magazie, nu a mai venit niciodată.

Nefiind membru de partid, nu am mai putut face nimic. Decât atât că i-am spus lui Fazecas Stefan ceea ce a trebuit să-i spun, cine este cine şi cine a fost toată viaţa. Un om de nimic.

Cam asta a fost povestea cu Flotaţia Centrală în anul 1962 şi 1963.

Azi este marţi.06.05.86. Timp frumos şi căldură. A fost Barcutu la noi. Cu Daniel şi cu Raul. De dimineaţă. A fost la noi şi doamna Rusan Virginia. Clari nu a mai venit de când Barcutu i-a spus ceva, de dulce.

Duminică, a mai fost la noi şi Biro Silvia. M-a chemat acasă la ea nu ştiu pentru ce. Cred că am să merg mâine. Să văd despre ce este vorba.

Aseară, am ascultat postul de radio Europa Liberă. S-a vorbit despre reactorul atomic de la Cernobâl. Din Ucraina. Ai noştri ne ascund adevărul. Pentru a nu intra lumea în panică. Această catastrofă atomică s-a întâmplat din cauza neglijenţei ruşilor. Razele radioactive care s-au degajat, au făcut mii de victime pe o rază de circa 75 km. Ziarele mincinoase de la noi spun că ar fi fost numai două victime.

Se ştie că Naţiunea Romană este un popor inteligent şi cult. Chiar dacă o mână de neisprăviţi se joacă periculos cu soarta noastră. Este bine să se ştie că oamenii cărora nu le dau de mâncare şi cele necesare traiului vieţii, sunt mai deştepţi decât ei. Ar fi cazul să ne informeze ei, nu radio Europa Liberă. Aşa ar fi corect. Ca noi, românii, să ne ascultăm posturile

noastre de radio. Nu pe cel al Europei libere. Dar, ce să-i faci. La noi, nu contează.

Pace! Pace! Porumbei, albi. Secție de propagandă, frumoasă. Copii fericiți. Flăcăii jucând, bătându-şi pulpele. Fetele rujate şi cu catrințe, fâțâindu-şi dosul, învârtindu-se de li se ridică poalele şi li se văd bulanele. Celor tineri, le lasă gura apă, iar unii bătrâni aruncă în lături, câte un stupit.

Unii iau pastile iodate. Alții nu. La copii la fel.

Se zvoneşte că şi Bucureştiul ar fi afectat de radiații ca şi noi, în Maramureş. Suntem, mai aproape de frații noştri ruşi care ne-au pricopsit cu aceste frumoase cadouri.

Radiația s-a întins aproape în toate țările din vecinătate. Suedia, Norvegia, Danemarca, Polonia, un pic, la unguri şi la noi. Uite aşa se împlineşte Sfânta scriptură cu privire la pieirea noastră, din cauză că am fost slabi de înger şi comozi. Ne-a fost lene să luăm măsuri şi să îmblânzim atomul din faşă.

Azi este joi. 08.05.86. Timpul este călduros. Este ora 17: o5, când scriu. Caietul se apropie de sfârşit. Azi, țara este pavoazată cu drapele. Aşa-zisul tricolor cu stema comunistă a țării. Lângă ele mai este un steag. Cu secera şi ciocanul. Este steagul asupritorilor, care, zic ei, reprezintă şi poporul român.

Tot mă întreb. Câte popoare româneşti există în lume? Eu ştiu numai unul. Al fostei Românii Mari. Cât priveşte pe cei care zic că sunt aleşii poporului, mint cu neruşinare.

Se ştie că popoarele nu-i iubesc pe comunişti.

Mai bine zis, cine i-a chemat pe ei să ne conducă? Ei nu reprezintă pe nimeni. Mai ales cei din țara noastră. Mă uit la acest steag roşu, care tronează cu simbolul lui diabolic, deasupra unui popor inteligent şi fără apărare.

Ieri seară am ascultat radio, EL. Printre altele, băieții de la acel microfon, al adevărului, au spus de vizita pe care urmează să o facă, la noi, Cezarului

dement, cancelarul R:F:G. Asociația românilor de origine germană, precum şi alții, au întocmit un memoriu, pentru actualul cancelar al RFG, prin care au arătat, în linii generale, următoarele: Iarna. Frig, cu temperatura cea mai ridicată, 16 grade Celsius. Întreruperile dese de curent, care au contribuit la decesele nou născuților în incubatoare. Schingiuirea şi maltratarea celor care vor să fugă din robia Cezarului. Dictatura criminală față de popor. Denaturarea adevărului cu privire la radiația nucleară care s-a produs în urma exploziei reactorului atomic de la Cernobîl din Ucraina. Urmările catastrofale produse asupra țărilor printre care şi România. Înfometarea poporului Roman de către Cezar. Lipsurile datorită folosirii banilor de către Cezar în scopuri personale şi care trebuie suportate de către poporul Român. Forțarea natalității, dictată de demența aterosclerotică a Cezarului.

– Domnule, Cancelar! Spune memoriul. Nu-i mai dați bani. Să nu mai chinuiască poporul, lipsindu-l de cele necesare traiului, vieții. Fiți foarte energic şi spuneți-i lui, C... u, adevărul.

A mai fost vorba despre un scriitor, care a făcut un jurnal intim despre adevărul celor întâmplate şi pentru care a fost bătut de către securitate, până a decedat.

Mă gândesc. Ce fel de creier au aceşti oameni care ucid, cu sânge rece, un nevinovat. Un om care nu le-a făcut nimic. Poate pe parcurs, din sămânța lui să răsară un copil, un nepot, un strănepot, care când va afla că, tatăl, bunicul, străbunicul lui, a fost asasinat şi de către cine, să-i blesteme sau să le ceară socoteală. La fel şi cu ceilalți asasini. Când vor afla urmaşii cu ce s-au ocupat, dacă aceşti urmaşi vor deveni intelectuali, oameni de ştiință sau oameni politici, se vor ruşina că provin dintr-o familie de securişti sau milițieni criminali. Cum zic. Vor plânge, aflând că neamurile lui au fost călăi ucigaşi de oameni nevinovați care erau flămânziți şi ucişi de ei, cu sânge rece.

Azi este vineri. 09.05.86. Este sărbătoarea creştină Izvorul Tămăduirii. Timpul este frumos. Afară-i cald. Soţia a plecat la biserică, cu fiica mea Adina şi cu nepoţelul meu, Daniel. Adina este bolnavă de Landon Dawn. Aşa s-a născut.

Sărbătoarea de azi este în amintirea timpurilor când Îngerul Domnului se cobora din ceruri şi tulbura apa unde bolnavii se scăldau şi se vindecau. Cu sufletele noastre, pline de credinţă ne rugăm, Domnului nostru, Iisus Hristos să se milostivească, să ne ocrotească şi să aducă binecuvântarea asupra bolii lui Adina. Asupra celor dragi, asupra sufletelor noastre păcătoase care, în aceste zile au mai mare nevoie ca oricând de ocrotirea Celui prea înalt. Ne rugăm, să se milostivească şi să ne mântuiască şi să ne ajute să supravieţuim în aceste timpuri de restrişte care s-au abătut asupra noastră.

Ateismul satanic domină, şi credinţa noastră este în pericol. Trăim timpuri apocaliptice. Oamenii se sfâşie unii pe alţii. Unii au bani. Alţii nu au. Cel care are, este fără milă faţă de cel ce nu are. Mi s-a luat casa de către comunişti. De către cei în care am crezut şi am ţinut la ei. Mi-au luat casa fără să-mi dea un ban în schimb. Amănunţit, am să scriu, cu altă ocazie. Tot cu altă ocazie, am să descriu lucruri şi fapte care depăşesc imaginaţia omenească.

Voi scrie cât voi trăi, cu speranţa că poate cineva din familia mea le va citi şi îmi va face dreptate. Să publice aceste însemnări. Să sperăm că le va dactilografia cineva şi va corecta greşelile mele ortografice.

Dragii mei! Prin credinţă în Dumnezeu, ai o speranţă. A fi creştin bun şi cinstit care iubeşte dreptatea, adevărul şi pe cei săraci îi ajută cum poate ai numai de câştigat. Cei fără Dumnezeu, care ocupa funcţii de răspundere şi minte de dimineaţa până seara, chinuind suflete nevinovate femei, bătrâni, copii fără de apărare, cu ce se aleg? Nici ei nu ştiu. Le vine ceasul morţii când în agonia muribundă, mor ca

nişte ticăloşi, păcătoşi, pierzându-şi sufletele pentru păcatele săvârşite prin cruzimea lor.

Sunt fericit că Dumnezeul meu dulce, Iisus Hristos, îmi dă bucuria de a trăi. Sufletul meu se bucură mulțumindu-i pentru fiecare clipă de viață. Cinstim şi preamărim slava Dumnezeirii lui pe acest pământ şi în viața veşnică ce va veni. Doamne, Iisuse Hristoase. Miluieşte-mă, pe mine, păcătosul. Amin!

Către cei dragi.

Vă rog, din suflet, să păstrați şi să publicați, dacă timpurile vor permite, aceste însemnări. Să nu mă uitați şi să vă rugați pentru mine!

PARTEA a TREIA

MIZERIA UMANĂ

„Iar cât despre mine, iată sunt în mâinile voastre,
faceți cu mine ce vi se pare bun şi drept!”

IEREMIA 26 (14)

CAPITOLUL 1.

Către generațiile viitoare

Am făcut o pauză mai lungă. Am simțit nevoia să mă odihnesc. Sunt o mulțime de evenimente pe care urmează să le scriu, unele mai triste ca altele. Viața noastră trece la fel ca a animalelor necuvântătoare.

Azi este vineri, 23.05.1986. Timpul este frumos. A fost foarte cald toată ziua.

Am plecat să mă plimb la Baia Sprie. Am stat de vorbă cu două tinere, nişte femei drăguțe şi culte. Printre altele, am discutat despre hrana noilor născuți. Felul cum mi-au povestit este destul de trist. Voi căuta, pe cât este posibil, să scriu în fiecare zi câte puțin.

Joi, 22.05.1986. Ne-a vizitat Cezarul cu consoarta la Baia Mare. Amănunte am să scriu mâine. Mă simt obosit. Am băut nişte bere şi sunt indispus.

Este ziua de 12.06.86, orele 17,50. Am pe mână un ceas electronic făcut cadou de către soția mea, când am împlinit vârsta de 75 ani. Adică la 26 mai 1986. Afară-i timp frumos. Am făcut o pauză de o lună ca să mă odihnesc. Cum am spus, a trecut o lună. Am să încep cu ziua de 10 mai.

10 Mai este ziua Independenței Naționale. Este ziua Neamului Românesc.

De veacuri, țara noastră a fost subjugată de fel de fel de națiuni. Domnitorii noştri, în trecut, au avut

mereu de lucru cu „liftele păgâne”. Veşnic acest popor a fost nevoit să o apuce pe calea pribegiei fugind prin codri.

Primele „lifte păgâne”, care ne-au tot deranjat din cauza situaţie geografice în care ne găsim, au fost din Imperiul Otoman. Noi, după cum ştim şi am învăţat la istorie, suntem un popor latin, un popor civilizat, un popor cult, un popor viteaz, cu flăcăi înalţi ca brazii, cu fete foarte frumoase, ca Ileana Cosânzeana.

A fost ziua de 10 Mai. Ziua Independenţei Neamului Românesc. Am avut domnitori politici şi viteji care au ştiut să moară pentru ţară. Au luptat cu buzduganul în faţa duşmanului, iar de multe ori acesta a fost nevoit să-i recunoască şi să-i respecte pe aceşti domnitori.

Duşmanii noştri cei mai înverşunaţi au fost şi vor rămâne ruşii. Cu ei ne-am bătut mereu şi ne vom mai bate. Astăzi, ţara noastră se află din nou în sclavie şi subjugare.

Avem un domnitor român, dar care este străin de neam. El nu a luptat în faţa oştirii din cauză că era la „mititica”. Suntem ultima ţară condusă de o Incompetenţă needucată. Suntem la cheremul lui. La o mişcare din deget, securitatea şi miliţia te fac să dispari imediat. Mă gândesc la ei, când le va veni rândul să coboare în mormânt. Ce vor zice când, plini de sângele românilor pe care i-au ucis, se vor coborî în mormânt?

Să ne rugăm Domnului să nu ne bată luându-ne mintea, iar în locul ei să ne dea prostia.

10 Mai ne-o fi de-a pururi sfântă zi, căci ea a dat
Domn puternic ţării noastre, libertate şi regat.
Ridicaţi cu toţii glasul şi din şesuri şi din plai
Să trăiască România. Ura! Pentru 10 Mai
Fă-te liber, dezrobeşte mândra ţară care o ai,
Iar noi liberi ne făcurăm într-o zi de 10 Mai.

Joi 22.05.86. Am fost vizitați de către preşedintele nostru, ocazie cu care voi căuta să arăt cum s-a desfăşurat această vizită şi care au fost foloasele pe care le-am tras noi, cei din Baia Mare.

Oamenii au fost aduşi cu sila pentru ca să-l întâmpine pe cel mai iubit fiu al poporului. M-am uitat la televizor şi am văzut neseriozitatea şi felul cum s-au desfăşurat evenimentele.

Am văzut elicopterul prezidențial aterizând pe lanuri în Satu Mare. Pe conducătorul nostru iubit, în mijlocul oamenilor. Mai venea câte un flăcău cu o floare frumoasă şi i-o oferea doamnei, iar dânsa, cu amabilitate, o primea, mulțumindu-i.

Primul lucru care m-a frapat a fost acela cu țăranul care iese înainte cu o pâine frumoasă, din care se ospătau preşedintele şi onorata domniei sale soții. Mi-am amintit că aşa pâine se făcea odinioară la Petky şi la celălalt brutar de pe vremea noastră.

A plecat tovarăşul preşedinte cu helicopterul la Carei. Acolo, tot pe holdă, i-a ieşit înainte alt țăran cu pită şi cu sare. Pe urmă, l-am văzut pe conducător săpând pe câmp cu o săpăligă, alături de colectivişti. Vorba aceea: secția de propagandă la filmat. Care-i prost zicea:

– Măi, da fain Cezar avem! Sapă cu noi, alături.

Lăudat să fie Iisus. Amin!

Către Generațiile viitoare care vor supraviețui.

Azi este joi, 26.06.86, orele 21,50, după ceasul meu electronic. Timpul este friguros. Cineva mi-a spus că ar fi nins în Rusia.

Am fost bolnav şi nici acum nu mă simt bine. Caut să cuprind totul în acest caiet. Atât cât îmi va ajuta Bunul Dumnezeu. Tot ce voi scrie se adresează generațiilor viitoare şi doresc ca ei să ştie cum am trăit noi până am fost ocupați de câte comuniştii din Rusia şi cum trăiesc ei astăzi în mijlocul noului oraş, cu blocuri gigantice din beton. Cum s-au construit şi

cum s-au clădit, aşa, ca să încânte ochiul. Lumea necăjită şi nenorocită care trăieşte în ele. Libertatea de gândire şi de mişcare supravegheată de către securitatea statului. Traiul lor bun şi îmbelşugat. Demnitatea omului călcată în picioare. Nimicirea intelectualităţii şi înlocuirea ei cu activişti sau „tăşcari" cu studii şi diplome politice. Subjugarea absolută fără dreptul de a gândi. Supunere oarbă fără murmur sau şovăire. Maltratarea femeilor şi amestecul prostiei în viaţa tinerilor. Obligaţia prin tortură a autorităţilor de a face copii. Copii nenorociţi şi flămânzi. Alcoolismul la bărbaţi şi femei. Asistenţa medicală proastă acordată de către unii medici. Nepriceperea unor chirurgi care te trimit pe lumea cealaltă călcând în picioare jurământul lui Hipocrate. Medici fără Dumnezeu. Ciubucari. Nu toţi. Sunt şi oameni de treabă. Bătaia românilor de către ţigani, fără ca să fie pedepsiţi. Lipsa laptelui şi a prafului de lapte necesar copiilor noi născuţi. Frigul iernii. Restanţierii la plăţile taxelor comunale. Desfiinţarea apei calde. Scabia şi păduchii. Lipsa alimentelor din magazine. Cozile la pâine şi peste tot. Nerespectarea bătrânilor şi luarea lor peste picior de către unii tineri. În autobuze bătrânii sunt obligaţi să stea în picioare. Pe scaune stau tineri şi tinere fără nici o ruşine. Maltratarea femeilor de către bărbaţii care beau banii şi alocaţia copiilor, iar Legea nu se bagă. Legea? Dacă dai şi cât dai. Precum şi alte abuzuri care se săvârşesc de către „oamenii lui Satan".

Astăzi, de la orele 10, s-a luat curentul electric şi s-a dat la orele 20. De trei zile se repetă acelaşi lucru.

– Ce vreţi? Şi curent şi mâncare? Atâta belşug nu se poate, dragii mei!

Doar suntem români! Oameni de rând. Ce ne trebuie nouă civilizaţie? Aceea o vezi la televizor, la Cântarea României, unde Sofia Vicoveanca cântă cu traista în gât. „Foaie verde şi-o lalea, ce frumoasă-i ţara mea". Cu oameni harnici şi frumoşi. Copilaşii

țării vânjoşi. După aceea apar nişte flăcăi ca nişte tauri, cu mustața în furculiță, iar codanele cu conciurile aranjate şi îți trag câte o bătută de rămâi trăsnit cum îşi bat turetcii cizmelor. De multe ori mă gândesc:

– Măi, dă-l dracului! De unde atâta vigoare în el? Acela nu stă la coadă până-i sulă!

Dragii mei. Tot scriu, dar ar fi bine ca cele scrise de mine în aceste caiete să fie păstrate de către cei dragi. Am împlinit, cu ajutorul lui Bunului Dumnezeu, 75 de ani.

Am fost la Crişan, medicul de circă. Mi-a dat o țidulă de am făcut raze la plămâni, la Spitalul TBC. De Rusalii am stat la coadă ca să cumpăr pâine. A început să toarne o ploaie pe pielea mea, rece. Eram îmbrăcat numai cu o cămăşuță. Am răcit cum scrie la carte. M-au pus cei de la Spitalul TBC la raze şi mi-au găsit o mică hibă la plămâni Eu, în paralel, am făcut tratament cu circa 24 comprimate de cloramfenicol care m-a ajutat foarte mult.

Azi este joi, 03.07.86. Timp închis. Nu ştiu ce-o să fie cu timpul acesta, că este cam frig.

Am un radio cu picup şi am discuri cu coruri din opere. În fiecare zi ascult această muzică ce îmi produce fiori, Giuseppe Verdi – „Aida", Charles Gounod – „Faust", Georges Bizet – „Carmen", Rapsodiile I în la major şi a doua în re minor de George Enescu. Muzica de Ioan Vidu. Coruri din opere. În acele clipe simt că trăiesc cu adevărat. De aceea spun că mintea omenească poate să priceapă aceste frumuseți ale vieții numai în momentul când asculți creațiile acestor mari muzicieni.

Ieri m-am întâlnit cu Ivanciuc Vasile la Săsar, când eu mă aflam pe la Berărie. Îmi spune omul necazul ce l-a avut cu Polotoi Lajos. Cum i-a furat mâncarea. Din vorbă în vorbă am ajuns la discuția cum

ne-au demolat comuniştii casele fără să ne dea nimic în schimb. Adică mie! Lor le-a dat 1800 lei, pe casă şi grădină. Un furt ordinar de tip comunist. Îmi spune omul discuția pe care a avut-o cu inginerul Graur. Acesta a făcut parte din comisia care a furat banii noştri. Omul l-a întrebat:

– Păi bine, domnule inginer, cutare sau cutare, pe care l-ați demolat, a primit atât, iar eu, pe lângă el, mai nimic, raportat la cei 1800 lei primiți.

Inginerul a băgat mâna în buzunar şi i-a mai dat 2000 lei.

În loc să tacă din gură, a început scandal cu inginerul Graur. De unde are el atâția bani? Apoi s-a dus la soția inginerului, care-i doctoriță la reumatologie, şi s-a plâns că-l doare mâna dreaptă. Doctorița Graur l-a întrebat unde şi din ce cauză îl doare mâna. El a răspuns că mâna îl doare din cauză că nu poate fura. Eu l-am întrebat dacă nu-i lipseşte şi o doagă. El a răspuns că nu!

Am să încep să scriu mai multe întâmplări adevărate şi batjocura pe care au făcut-o comuniştii cu mine. Vedea-i-aş aşezați frumos unul lângă altul în frigiderul de la morgă!

Eram cu Rusu Gheorghe la Spitalul Județean, la Grăuroaia, la Reumatologie. Ghiuri mă întreabă, stând la uşa cabinetului de la Reumatologie, dacă mă mai pot culca cu femeia şi de câte ori.

– Taci, măi, dracului, din gură, că ne aude Grăuroaia şi va ieşi la noi. Aşa s-a şi întâmplat, însă nu eu aşteptam la consultație, ci numai Ghiuri Rusu.

Am plecat. Şi a intrat Rusu la doctorița Florica Graur care i-a învârtit mâna dreaptă până l-a năucit.

Am spus că din acest moment ceea ce scriu şi voi scrie este valabil pentru generațiile viitoare.

Azi este duminică, 24.08.86. O zi frumoasă şi senină.

Am lipsit de acasă, fiind plecat la Tecuci, în județul Galați. Am plecat în seara zilei de 02.08.86, cu personalul 4006, de la orele 22,58, Baia Mare-Bucureşti Nord.

Dimineață am ajuns la Ciceu. M-am dat jos în Gara Ciceu. Eram îmbrăcat cam uşurel. Mi-a făcut soția rost de 225 lei. Cam 100 lei m-a costat trenul pe distanța Baia Mare-Ciceu. La orele 8:00 a venit trenul care mergea la Comăneşti şi m-am urcat în el. Pe distanța Ciceu-Adjud circulau multe trenuri şi, dacă eşti bleg, aşa cum am fost eu, te descurci greu.

Pe distanța Ciceu-Comăneşti linia este foarte frumoasă. Cu munți frumoşi, cu păduri de brazi foarte întinse. Viaductele pe unde trecea trenul erau înalte. Brazii se vedeau mici, iar prăpăstiile adânci. Din când în când apăreau pe lângă tren şiruri de munți împăduriți şi foarte înalți. Când intram în tunelurile adânci îmi venea amețeala aşteptând să apară lumina. M-am simțit foarte rău tot drumul. Era o căldură înăbuşitoare. Poftă de mâncare nu aveam. Mă chinuia o senzație de pişat şi cufureală. Cu chiu cu vai mi-am dat seama că am trecut prin trecătorile Ghimeş şi Palanca. Mi-am amintit că am învățat cândva despre ele la şcoală.

Am călătorit cu mulți tineri. Tinere femei, copii şi diferiți oameni, care văzându-mă bătrân, nu prea îmi dădeau atenție. Au fost şi persoane care au angajat discuții cu mine. Discuții politice. În special, două tinere de la Cluj. Mergeau la Toplița. M-au informat despre starea jalnică a populației de la Cluj cu privire la aprovizionarea cu alimente de către marea Incompetență.

E ora 0,12. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Luni, 25.08.86, a plouat cu găleata. Timp friguros.

Cât am stat la Comăneşti, mă refer la călătoria mea, mai şedeam în sala de aşteptare, mai ieşeam afară pe peron, la WC, unde era o murdărie foarte mare, cu closete turceşti şi unde te descurcai anevoie, dacă te puneai pe vine şi aveai reumatism la picioare, ori încercai să te apleci în faţă, sau dacă aveai un rucsac în spinare sau erai om bătrân.

După două ore de aşteptare în Comăneşti, a sosit trenul, pe care scria Adjud-Buzău. Am văzut lumea că se urcă, aşa că m-am urcat şi eu. Nici nu m-am aşezat bine, că trenul a pornit. Am găsit loc pe o bancă. În faţa mea şedea o femeie tânără. Lângă mine s-a aşezat un funcţionar. Altul lângă fata de vizavi. Am început să discutăm.

De la Comăneşti la Adjud este o distanţă foarte mare. Nu credeam că mai ajung. În sfârşit, am ajuns şi în oraşul Adjud, unde este o gară frumoasă şi mare. Această gară reprezintă un nod feroviar foarte important. Cineva mi-a spus să rămân în tren, căci la a patra staţie după Adjud urmează Mărăşeşti.

Am mai stat vreo două ore în Mărăşeşti. Aici este o gară frumoasă şi foarte curată. Pe linia a treia treceau foarte multe trenuri. Unele veneau de la Galaţi, altele plecau spre Galaţi. Toate trecând prin Tecuci. M-am urcat într-unul şi până în gara Tecuci trenul a mers ca melcul, trecând peste poduri lungi peste Şiret şi lacuri de acumulare.

În fine, am ajuns în Gara Tecuci. Am ieşit prin ea în oraş şi am luat-o apostoleşte la picior spre destinaţie. În faţa gării se găseşte o statuie care simbolizează ceva cu subiect feroviar.

Am mers ce am mers, tot întrebând de strada 7 Noiembrie. Lumea m-a dirijat spre ea, însă nu-l cunoştea pe dr. Ganea Mihai. Un militar era cu bicicleta. Mi-a luat bagajul pe bicicletă şi am căutat în continuare strada 7 Noiembrie. Fiind lângă Oficiul Poştal 3. Tot întrebând de doctorul Ganea Mihai, cineva de la etajul unui bloc a coborât şi a venit cu mine până la scara unde locuia Mihăiţă. A stat afară.

Eu am intrat pe hol. Am citit tabelul cu locatarii şi am văzut scris Chirilă Livia, etaj II. Am mulțumit omului, spunându-i că de aici încolo mă descurc singur. Am bătut în uşă şi mi-a deschis Livia.

S-a bucurat şi s-a mirat că am putut veni la Tecuci. Bucurie mare. I-a telefonat imediat lui Mihăiță la spital. Am vorbit cu el. S-a bucurat. A venit şi mama Liviei şi m-am simțit bine. Am mâncat fără să mă spăl, din cauză că nu a fost apă, şi apoi am adormit buştean.

A doua zi a fost sâmbătă, 03.08.86. Ziua când urma să aibă loc cununia lui Mihăiță cu Livia.

Mi-e somn. Restul pe mâine. Doamne Iisuse Hristoase, fii în mijlocul nostru. Amin!

Astăzi este miercuri, 27.08.86. Este ora 00:10. Am băut o cafea naturală la un prieten şi nu mi-e somn. Stau şi scriu mai departe despre Tecuci.

Am luat parte la cununia civilă a fiului meu cu inginera Livia Chirilă. Deci, în familia mea a mai apărut o femeie intelectuală. Fiul meu se simte fericit.

A fost o petrecere frumoasă. S-a băut şampanie în localul Stării Civile, iar la ieşirea din clădire musafirii şi soțiile lor, cu câte o garoafă în mână, au format un fel de tunel prin care au trecut noii căsătoriți. Am luat şi eu parte. Meseriaş a fost fotograful care ne-a pozat. În fața ofițerului Stării Civile am fost pus lângă fiul meu, doctor Ganea Mihai. Pe nora mea a reprezentat-o tatăl său.

Seara a fost petrecerea. S-a băut, s-a mâncat şi s-a dansat. Eu nu am băut şi nu am dansat, numai am privit lumea care petrecea. Din când în când câte o doamnă amabilă şi binevoitoare avea grijă de mine, să mă îndoape cu mâncare şi băutură, care era mai mult suc cu un pic de vin de Tecuci, ce era foarte bun. După un timp s-au dat mesele şi scaunele către perete să se poată dansa. Am cunoscut pe domnul Dragnev şi pe sculptorul Dan Mateescu, care avea o

barbă respectabilă. Pe soția lui, care era inginera agronomă. Pe altul care avea o soție roşcată, gravidă, profesoară de limba română. Pe cuscră, Bejan Maria. Pe cuscru, soțul ei. Pe celălalt cuscru, tatăl bun al Liviei. Pe sora Liviei, ingineră, cu domiciliul în Bacău şi un căpitan cu soția, care era gelos. Dintre toți aceşti musafiri, Dan a făcut-o de oaie. S-a îmbătat criță şi a devenit un pupăcios care de-abia se mai ținea pe picioare. Tot umbla pe la cucoane să le sărute. Îi cunoştea şi soția năravul. Căpitanul, de câte ori se apropia Dan să-i joace femeia, o lua din loc cu femeia şi dansa cu ea. Numai să nu pună Dan mâna pe ea şi să o danseze. Soția lui, inginera, s-a aşezat lângă mine şi mi-a spus că ea l-a cunoscut pe Mihăiță înaintea Liviei. Ştie că-i plac femeile şi am vorbit multe alte baliverne, cum se obişnuieşte la asemenea ocazii.

A doua zi a fost duminică, 04.08.1986. S-a făcut curățenie şi totul a intrat în normal. Mihăiță mai avea şi grija maşinii aflată la reparat pe la un service auto de la Mărăşeşti.

Luni, 05.08.'86. Am început tratamentul la Fizioterapie în Policlinica din Tecuci. Aici, după părerea mea, procedurile au fost mai bine executate decât la Baia Mare. M-am simțit mult mai bine.

Cu mâncarea tecucenii se descurcă mai uşor decât băimărenii. Acolo femeile nu stau în cafenele ca la Baia Mare. De asemenea, nu fumează şi se descurcă mai bine economic. Se bea şi acolo, dar cafea naturală şi nu la cafenea, ci acasă, fără să se fumeze.

Am stat trei săptămâni la Tecuci fără să fumez o țigară. Aproape de plecare a apărut Mihaela cu un coleg de facultate. Am observat că trăieşte cu el.

Într-o zi m-am dus la punctul farmaceutic de la Gara Tecuci Nord şi când m-am întors toată casa mirosea a fum. Probabil că, făcând dragoste, au uitat fierul de călcat în priză. A ars o stampă frumoasă, iar casa era plină de fum. Mirosea a şoric de porc şi cârpă arsă. Mihăiță s-a certat cu Mihaela şi mi se

pare că i-a tras câteva scatoalce pentru motivul că nu i-a spus în ce calitate a venit colegul ei în casă. A luat-o de spate, să o dea afară din casă, iar pe tăuraş l-a somat ca în cinci minute să dispară din fața lui. După mine, Mihăiță a avut dreptate. Era de datoria lui, de tată. Copiii îl exploatează la maximum. Fără nici o milă. Bebe a părăsit şcoala. Mihaela nu ştiu ce va face. Atâta bucurie are şi el: nevasta şi maşina.

Hai să termin, că mi-e somn. Este ora 01,19. Doamne, ajută-mă să scriu tot, că de azi încolo urmează marea tragedie ce va veni la rând să o povestesc.

Slavă ție, Doamne. Amin!

CAPITOLUL 2.

Răzbună-ți mama

Azi este joi, 28.08.86. Mai scriu puțin.

La orele 23:00 s-a prezentat Bebe la noi şi i-am dat diploma. Din discuțiile avute cu el referitor la bunică-sa şi după declarațiile locatarilor, ceva nu-i în regulă cu Viorica. Este o părere a mea, fără ca să fie o certitudine.

Înainte de a ajunge la acest capitol, voi povesti cum am petrecut la Tecuci. Fiul meu s-a purtat foarte atent cu mine. La fel şi nora mea, Livia, împreună cu cuscra. M-am plimbat cu maşina prietenilor lui Mihăiță. Am văzut Mausoleul de la Mărăşeşti şi oraşul, care nu-i aşa de mare.

Nu ştiu ce să fac şi ce să-i zic lui Mihăiță, cu privire la Viorica. Atâta ştiu: că nu am încredere în copiii lui, după cele spuse de locatarii din bloc soției mele. Nu vreau să bag zâzanie, dar cercetările trebuie făcute cu cei care au mers la Viorica.

Unde-i Nicuşor? Unde-i Viorica?

Pe mâine! Să mi se mai limpezească mintea. Că simt că înnebunesc. Ceea ce ştiu, ştiu din declarațiile unor locatari transmise mie de Lenuța.

Vineri, 29.08.'86. Este sărbătoare religioasă, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Este ora 18:30. M-am apucat de scris.

Ieri, la orele 17:00 Lenuța a stat de vorbă cu Livia. Mihăiță era şi el.

Convorbirea telefonică.

– Alo! Tecuciul?

S-a prezentat Livia. Asta a fost ieri. 28.08.86. Lângă ea era şi Mihăiță. În casă era şi Robi.

– Livia! Relatez cele auzite de la locatari de pe scară şi anume: Viorica a fost bătută de Bebe şi de Nina. Nina era beată. Au dat în ea ca într-un câine. Ca răzbunare că Mihăiță a divorțat de ea.

Bebe nu munceşte nicăieri, iar Nina la fel. Claudia a luat parte, indirect, la maltratarea bătrânei. Viorica are arterioscleroză şi boala ei e foarte avansată. Nu se poate orienta pe stradă. Aceşti nenorociți, care nu lucrează nicăieri, au tăbărât pe biata bolnavă luându-i mijloacele de trai. Este o familie foarte periculoasă. Soția a stat de vorbă cu locatara din dreapta, când te urci pe scară. În casă mai era o femeie mai în vârstă, una mai tânără şi un bărbat cam ca mine de etate. Au început să povestească.

Viorica a fost o femeie rea în viață şi a căutat să facă numai rău la lume. Acest lucru l-am ştiut şi eu. Între timp, după cum am auzit, a cam băut şi, probabil, scleroza cerebrală s-a agravat, dând naştere la o nebunie liniştită şi neagresivă.

Familia de alcoolici a Ninei l-a îmbrobodit pe Mihăiță, Nina lăsându-se gravidă cu el. Astfel i-a pus lațul în gât. L-au legat ca pe un papă lapte ce a fost. Papă lapte este şi în ziua de azi.

Au povestit vecinii cum bătrâna a suferit foarte mult de foame. Banii fiind luați de familia Țâncău prin Claudia şi Bebe. După declarațiile locatarilor, Lenuța a anunțat-o telefonic pe Livia, actuala soție a lui Mihăiță, care este o femeie cu judecată şi superioară la minte față de Mihăiță.

După cum observați, încurc lucrurile în relatarea lor, din cauza revoltei care m-a cuprins. Aş fi în stare să-l execut pe vinovat!

Să revin la discuția locatarilor cu Lenuța.

Mai întâi, locatarii îl acuză pe Mihăiță pentru faptul că a lăsat-o pe mă-sa la voia întâmplării. La fel

s-a exprimat şi tovarăşul maior de la Miliție. Şi dânsul l-a condamnat aspru din cauză că nu a avut grijă de mama care l-a născut. La fel îl condamn şi eu, pentru că a avut posibilități.

Spuneau locatarii că Mihăiță nu-i un om serios. Umblă cu una tânără şi cu un picior în gips. Lenuța i-a luat apărarea spunând că acea femeie este ingineră petrolistă şi îi este soție legitimă. Din vorbă în vorbă au ajuns cu discuția la tatăl lui. Nici acela nu a fost om serios. A divorțat şi s-a căsătorit cu o curvă roşcată. Lenuța le-a spus că da, s-a căsătorit cu o femeie şi că acea curvă roşcată este ea. Avem 30 ani de căsnicie, iar Mihăiță are trei surori. Pe locatarii respectivi i-a cuprins mirarea auzind că Mihăiță mai are trei surori.

În urmă cu două luni, mai sau iunie, Viorica s-a dus la poştă să-şi ridice banii (pensia), cu Claudia. Din 1270 lei, Claudia i-a dat 25 de lei. A venit bătrâna şi a cerut bani de la vecini pentru că numai atâția bani i-au mai rămas. Derbedeii i-au furat şi rația de alimente, lăsând-o muritoare de foame. S-a dus bătrâna la vecini să ceară ulei că nu mai avea de mâncare, cu toate că în ziua aceea ridicase rația de ulei.

În ziua când a fost bătută de Nina şi Bebe, o vecină a intrat în casă şi a găsit-o pe Nina cum îi mângâia piciorul bătut. La un moment dat Viorica i-a spus:

– Parcă eu te-aş cunoaşte pe dumneata!

– Da! a răspuns Nina. Mi-ai ghicit în cafea! Apoi s-a uitat pe perete, la tabloul cu „Cina cea de Taină” a Mântuitorului. I-a arătat apostolii şi i-a spus:

– Vezi? Sfinții aceia te-au bătut!

Nu mai pot scrie. Mă apucă plânsul. M-am gândit la grajdul unde am locuit împreună şi la suferințele îndurate. M-am gândit, pe urmă, la răul ce mi l-a făcut din cauza geloziei. Dar tu, Doamne, vezi în inima mea că am iertat-o. Şi am uitat suferințele îndurate sub cruzii comunişti din cauza ei.

Să revin la dialogul purtat de Lenuța cu locatarii. Tot în preajma dispariției.

Bătrâna se plângea că ea azi pleacă cu autocarul. Şi-a luat câteva haine şi a ieşit în stradă. Vecinii au întors-o înapoi şi au băgat-o în casă. Mă gândesc:

– Oare cine i-a băgat în cap că urmează să plece de acasă cu autocarul?

Sunt multe enigme la mijloc. Dacă Mihăiță ar cerceta locatarii, ar merge direct la țintă. Această femeie a fost mama unui medic, care era dator să o interneze într-o casă de sănătate.

Încă un lucru suspect. A venit Bebe la orele 23:00, în ziua de 27, când am primit o scrisoare de la Mihăiță, în care se găsea diploma lui de 10 clase, de la Liceul de Marină din Galați.

Cine l-a anunțat telefonic să vină la timp la mine după diplomă? Mai devreme noi am fost la o familie de unde am cerut să vorbim la telefon cu Mihăiță. Era cam pe la orele 21. Am luat legătura şi s-a prezentat Robi, care ne-a spus că tatăl lui şi Livia nu sunt acasă.

– Unde sunt? a întrebat Lenuța.

După un timp de codeală, a răspuns:

– Sunt la Berheci! Livia este de serviciu la noapte şi a plecat şi el ca să-i țină de urât!

I-am transmis să ne dea un aviz telefonic mâine dimineață, că avem ceva de comunicat în legătură cu bunică-sa.

A doua zi, la orele 17:00, am vorbit la telefon, iar Lenuța a relatat în rezumat cele aflate de la locatari. Totodată i-a atras atenția Liviei să fie cu ochii în patru asupra lui Robi, pentru că transmite totul la Baia Mare. Să țină totul sub cheie, să nu se trezească cu surprize.

Asta a fost tot. Urmează ca Mihăiță să-şi facă datoria mai departe, în sensul cercetărilor tuturor locatarilor de pe scara B, bloc 1, strada Gh. Coşbuc,

în legătură cu dispariția bătrânei. Mama doctorului Mihai Ganea.

Deci, pe la orele 21 am vorbit la telefon cu Robi, iar la orele 23 s-a prezentat la noi Bebe, după diplomă. Reiese că Robi cântă pe două strune. Tot timpul cât am vorbit, Bebe nu s-a uitat în ochii noştri. Privirea-i era în pământ. Printre altele, ne-a spus că pe dulap s-a găsit o banderolă bancară cu inscripția 10.000 lei. Dar goală. Unde au dispărut banii? Cine i-a luat? Nu cumva Claudia în dimineața aceea s-a dus cu ea şi i-a scos banii pe care apoi şi i-a însuşit? Vorbind la telefon, Lenuța a întrebat dacă a găsit Mihăiță vreo banderolă, iar dacă a găsit-o, să nu pună mâna pe ea. Pentru amprente. Ne-a răspuns că el nu a găsit aşa ceva. Deci, iată o minciună gogonată spusă de Bebe.

Se ştie că Mihai Viteazu şi-a pierdut capul din cauză că a fost bun şi a crezut lingăii de cur de pe vremea aceea. Aşa se va întâmpla şi cu fiul meu, dr. Ganea Mihai. Dea Domnul să mint, dar vor mai avea surprize. Eu nu pot să dau omului ceea ce nu are. Adică, minte.

Doamne păzeşte-mă de încurcături şi de familia Țâncău. Amin!

E ora 23,06. Mi-e somn.

Cele expuse cu banderola sunt doar o presupunere. În nici un caz o certitudine.

Am să fiu clar. În fața mea ei nu sunt curați.

Încă ceva. Nina a venit cu doi castraveți, nişte roşii şi o sticluță de ulei. Chipurile, să vadă vecinii. O vecină i-a spus:

– De ce nu i-ați adus ceva de mâncare? Cu ce să mănânce salată?

S-a făcut că nu o aude şi a schimbat vorba.

Mihăiță! Eşti fericit. Ai maşină, ai o femeie inteligentă. Toate acestea se datorează faptului că mama ta te-a născut. Vei răspunde în fața lui Dumnezeu. Nici eu nu am fost mai bun şi mă căiesc şi plâng

amarnic. Mama mea nu a fost părăsită decât de mine, că mi-a trebuit Baia Mare. Mama mea a murit în casa fiului ei, adică a fratelui meu şi în casa lui Leonida. Pe câtă vreme, mama ta a murit ca Nicuşor. Trezeşte-te din somn şi treci la acțiune. Restul te priveşte. Fă cum îți dictează conştiința. Amin!

Azi este duminică, 31.08.86. Femeia a plecat la biserică, iar eu stau în casă, cu Adina şi Iulică. I-am scris o scrisoare lui Mihăiță. Nu ştiu dacă-i drept, dar am auzit că şi el ar fi lovit-o pe maică-sa. Treaba lui. Este ora 22 când scriu. Bebe a furat ceasul de mână al Niculinei. S-au dus la ea acasă. Nina beată, cu Bebe. Cât a spălat Niculina copilul, Bebe s-a făcut că-i este rău şi a ieşit afară. Şi dus a fost. Când să-şi ia ceasul de pe policioara de sticlă din baie, ia-l de unde nu-i.

Ieri seară s-a dus Niculina la Nina şi a rugat-o să-i spună lui Bebe să-i înapoieze caşul.

– Păi, dacă nu l-a vândut o să-l dea înapoi.

Ce zici, Mihăiță? Fetele mele, bune, rele cum sunt, aşa ceva nu fac. Fii sigur că dacă ar veni la tine acasă nu ți-ar fura nimic! Iară dacă ai dat şi tu în maică-ta, ceea ce nu cred, îți redau, din Catehismul Ortodox, următoarele: „Binecuvântarea tatălui – adică a mea – întăresc casele fiilor, iar blestemul mamei – adică al Viorică i cea dispărută – le dărâmă, până la temelie". Ai să plăteşti scump pentru aventura de a te vârî în clanul Țâncăienilor. Copiii tăi se fut în casa ta. Fetele la fel. Până ce a ars covorul, ca nu cumva să-i prind, până m-am întors de la chioşc. Nu am să uit cearta avută cu Livia, pentru Bebe. Eu am stat deoparte şi am putut să mă conving că tu ai luat-o razna, cu nervozitatea ta, neavând deloc dreptate. Cum vine asta? Îți batjocoreşte casa, îți insultă soția, iar tu, în loc să o aperi, te trânteşti cu curul de pământ făcând istericale pentru acel Bebe care este, la ora actuală, un vagabond, un hoț şi poate nu este străin nici de dispariția mamei tale. E copilul tău. Te poți spăla cu

el pe cur că nu-ți este de niciun folos. Cine l-a educat? „Majestatea sa, Alcoolul!” Iată roadele pe care le culegi şi le vei culege. Ascultă de cuscră şi de Livia şi dă-le bani, să te poată jumuli în voie, că nici în ceasul al doisprezecelea nu te trezeşti la realitate. Să dea Dumnezeu să nu fie aşa, dar când fetița gustă puțuca, rar care îşi revine. Că dacă ar fi peste tot şi toate unse cu miere, ar fi şi la curul cățelei. Totuşi ai un suflet bun, dar şi un zmeu de femeie care îți ține piept cu dârzenie, pentru care merită toate felicitările. Hai să lăsăm timpul să le rezolve şi să trec la ale mele.

Eşti fericit, aşa afirmi, dar de unde provine fericirea? Ai muncit şi ai reuşit în viață. Dar să nu uiți niciodată că ai fost un embrion cu cromozomi în el şi ai ieşit în lume prin curul lui maică-ta, care trebuie să fie găsită şi răzbunată. Pentru că maică-ta te-a adus pe lume, ca să fi fericit, nu Bebe sau Nina, care caută să te nenorocească permanent.

Răzbună-ți mama, care a fost bătută şi jefuită. Când a spus la vecini că o dor picioarele, ştii cum a fost, că ți-am scris despre Bebe şi Nina. Suntem săraci. Am fost şi eu bătut şi am suferit mult din cauza maică-ti, dar jur pe ce am mai scump că am iertat-o şi am uitat totul. Mă rog la Dumnezeu pentru ea. Să dea Dumnezeu să mint. Pe mine m-a bătut un țigan, un străin, dar pe tine te vor bate copiii tăi. Pentru bani vor face orice. Se poate să nu am dreptate, dar din Bebe om nu faci cu vorbă bună, ci cu bâta. Dar să lăsăm astea la o parte şi să revin la Tecuci.

Cele scrise până aici nu prea le-am scris cum trebuie, din cauză că aceste evenimente s-au întâmplat după întoarcerea mea de la Tecuci. Trebuia să le scriu după întoarcerea mea de la Tecuci. Îmi cer scuze, pentru că eu nu sunt scriitor. Am scris şi eu cum m-am priceput.

Pe plan politic? Continuăm să stăm la cozi. La icre negre? Languste? Aş! La pâine. Se găseşte. Avem

şi radiaţii, avem şi bombe atomice. Dar pentru cine? Pentru noi care stăm la cozi. La cozi pentru pui tranşaţi. Sunt cozi şi pentru pungi cu codiţe de porc şi copituţe. Şi nu mai ştiu ce. Într-o zi ne vom trezi cu p..e de porc sau de măgar frumos ambalate de ţi-o fi mai mare dragul, dacă o să mai găseşti şi din alea, belite şi în pungi de plastic. Se mai găsesc şi restanţieri care nu pot să-şi plătească „blocul", că nu au bani. Apă caldă? S-a tăiat până şi conducta. Înainte stăteai în casă şi te spălai în albie. Rumeguş era destul. Lumea săracă trăia mai bine. Se găsea şi DDT şi gaz lampant. Nu se găseau păduchi, în schimb.

Conducta de la blocul nostru a fost desfiinţată. Se poate trăi şi fără apă caldă. Odată luate aceste măsuri şi puse în aplicare, au apărut păduchii şi scabia. Am luat-o de la Tia. Ea ţine pe Molnar Vasile. Paralizat şi plin ca stupul de râie, de aceea, căprească.

Pe mâine. Este ora 23,40. Rectific, 23,55. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că m-ai ajutat să trăiesc până în această clipă. Amin!

Azi este luni, 01.09.86. Timp relativ frumos. Frumos la soare şi frig când intră soarele în nori. Lenuţa a plecat la Boji. La sora ei. Să-i croiască ceva. Eu stau acasă cu Adina şi ascult „Coruri din Opere". *Cavaleria Rusticană, Aida, Faust. Crai Nou,* de Ciprian Porumbescu. Am închis picup-ul şi m-am apucat de scris. E ora 16,59. Pâine avem, frumoasă, pentru o jumătate de salam. Lumea a stat la coadă ca să aibă ce face de mâncare pe duminică.

Dragii mei, din generaţia viitoare. Suntem la cheremul unui om nemilos, care, cu sila trebuie iubit. Cu sila preamărit, păzit fiind de către alţi oameni, fără suflet. Când veţi vedea clădiri frumoase şi palate să ştiţi că mulţi oameni au murit pentru ele. Nu pe câmpul de luptă, ci ca să se construiască o industrie care depăşeşte resursele naţionale. Mâncarea merge la export, iar noi păpăm p..a şi ce mai rămâne.

Această industrie nu aduce fericire românului care rabdă de foame. Suntem conduşi de către o mână de oameni care mănâncă separat, sunt înarmați şi îți bagă pumnul în gură la cea mai mică mişcare. Nu ai voie să gândeşti. Pentru tine gândeşte Incompetența care a picat, din senin, pe capul nostru. A luat bani de la occidentali. Îți ia mâncarea şi o dă la ruşi. Pentru petrol. La americani, pentru valută. Şi la alții.

Veți vedea canale unde, dedesubtul vaselor, putrezesc oasele celor care au îndrăznit să gândească independent. Mă gândesc la acei oameni care nu mai sunt. Mă gândesc la cei de la Europa Liberă care se ghiftuiesc din mâncarea noastră şi mai latră că la noi este mizerie. Dar cine face mizeria? Oamenii pe care poporul îi iubeşte? Pe Cezar îl iubeşte şi îl aplaudă când apare. Îi mulțumim din inimă fără să ştim pentru ce. Adică pentru că nu ne pune la zid. Pe toți îi iubim. Iar pentru iubirea noastră cinstită ne alegem cu p..a. Cu „ciuciu".

Mi-au luat casa în 1975. Nu mi-au dat nici un ban. Pe ceilalți i-au plătit. Nouă ne-au dat bloc, la care nu eşti în stare să plăteşti chiria şi taxele comunale. Pentru ce? Îți iau casa gratis şi te păcălesc cu tertipuri făcute cu şiretenie. Oare celor care ne mănâncă mâncarea nu le stă dumicatul în gât? Mănâncă porcii şi se ghiftuiesc împreună cu copiii lor, fără să se gândească că noi suferim pentru dolarii lor. Nu avem pe nimeni care să ne ajute, în afară de domnul nostru Iisus Hristos care ne ajută şi ne îmbărbătează pentru a supraviețui, acest popor inteligent, latin şi civilizat transformat în animale necuvântătoare.

Să revin la Tecuci. Am stat trei săptămâni. M-am simțit foarte bine la fiul meu. Pe când a fost gata maşina pentru plecare, apare şi nepoata mea Mihaela cu un tăuraş. Pe ea a culcat-o în dormitor cu ei, iar pe colegul ei în bibliotecă. Eu dormeam pe balcon. A mâncat Mihaela şi o chelfăneală, dar eu nu am văzut-o. La plecare l-am văzut pe Mihăiță că o ceartă.

Au trecut cele trei săptămână foarte repede. M-am plimbat prin Tecuci. Unele doamne amabile mă întrebau dacă m-am obişnuit cu Tecuciul. Cât timp am stat a fost o căldură înăbuşitoare de nu puteai să mergi pe stradă. Într-o seară, vine Mihăiță călare pe „Pegas”, bicicleta. O lasă afară. Eu mă uit pe fereastră, în stradă, de la balcon. Balconul era închis. Văd un copil de circa zece ani dând târcoale bicicletei. I-am ghicit gândul şi am strigat la el:

– Mă, să nu furi bicicleta!

Mă întorc spre Livia şi îi spun să coboare repede în stradă că un copil fură bicicleta. Când mă întorc să mă uit în stradă, bicicleta dispăruse. Livia nu a putut coborî pentru că o durea piciorul stâng. Eu nu am putut coborî pentru că mă durea piciorul drept, aşa că hoțul de copil a putut să fugă liniştit cu bicicleta. Nici bicicleta nu era a lor, ci a surorii Liviei, care locuia la Bacău. Bicicleta costa vreo 1800 lei, bani pe care urma să-i plătească cumpărând o alta. La două zile apare un om cu bicicleta şi o lasă la cuscra. Apoi, vin împreună la Mihăiță şi Livia după recompensă. Livia, de bucurie, îi şi dă omului două sute de lei şi două kile de vin. Cuscra, de colo, sare cu gura:

– Dar dacă a fost copilul dumitale? A furat-o şi apoi a abandonat-o în Parcul Libertății, unde spui că ai găsit-o!

Livia era bucuroasă că nu mai trebuie să dea 1800 lei şi a scăpat numai cu 200. Cuscra, mai cu scaun la cap, i-a mai zis:

– Lasă că o să dai înapoi ceea ce ai primit. Nu acum, ci mai târziu!

Şi uite aşa s-a terminat povestea cu „Pegas”-ul.

Din constatările mele, moldovenii sunt iuți de mână. Fac mai întâi pe „nisnaiu”, apoi acceptă ce le dai.

M-am simțit prost că eu am fost cel mai calic acolo. Se obişnuieşte şi pe la Fizioterapie să se facă cadouri. Într-o zi, când eram la tratament, vine o altă asistentă şi strigă în gura mare, supărată foc:

– Uite, dragă! Cutare pacient mi-a băgat în buzunarul de la halat nişte bani.

Probabil că i-a dat prea puţin.

– Da' ce sunt eu? Eu nu lucrez pentru mită!

M-a cuprins scârba şi am plecat ca din puşcă, fără să mai fac procedura a doua. Lui Mihăiţă nu i-am spus nimic. Domnul să ne aibă în pază. Amin!

Azi este 03.09.86. Adică miercuri. Începe să se răcească. De Viorica a uitat toată lumea. Vorba aceea, morţii cu morţii, vii cu vii.

Ieri sau luni, nu mai ştiu precis, cei de la Europa Liberă au spus că soţia ambasadorului român, doamna Glinea, ar fi furat o pereche de foarfece dintr-o prăvălie, care valora câţiva dolari. În Statele Unite. Când să o aresteze s-a folosit de imunitatea diplomatică, iar incidentul s-a stins. Astă seară, la orele 19,10, am ascultat iarăşi cum băieţii de la Europa Liberă vorbeau că Cezarul se cufureşte pe el de frică, fără să poată preciza de ce se teme Cezarul. De păzit, slavă Domnului, este păzit. Miliţia toată este a lui. Cu ea sfidează poporul. Securitatea, la fel. Dacia lui este blindată. Pe lângă casă mişună patrule de securişti cu care blindate. Şi alte măgarii. Pot să-l pupe şi în cur că de mâna lui Dumnezeu nu-l scapă carele blindate. Nici de ura şi blestemul poporului.

Cât priveşte pe cei care ne mănâncă mâncarea, sunt şi ei nişte ticăloşi. Ne iau mâncarea de la gură pentru că nu au milă de noi. Atât străinii care ne conduc ţara, cât şi cei din occident, care nici ei nu sunt mai breji! Oare doamna Monica Lovinescu, doamna Raluca Bogdan, Vasile Mărmureanu, Nicolae Munteanu, Şerban Orăscu şi alţii, ce simt când ne mănâncă mâncarea împreună cu popoarele unde trăiesc? Copilaşii flămânzesc, bătrânii sunt lăsaţi la voia întâmplării, muncitorii, frustraţi de salariile lor, rabdă, pentru că avem un boşorog străin de neam. Pentru megalomania lui suferim, iar moartea îl caută pe acasă. Când au să înceapă agonia lângă patul lui,

dracii cu furcile şi alte lighioane? Să-l vedem când o trage să moară, cine-l va mântui? Blestemele poporului? Bisericile dărâmate? Dar cei torturați? Mamă! Ce le-a mai țâțâi curul când moartea va întinde asupra lor ghearele, iar dracii vor juca pe spinarea lor. Că în viață, în loc să-l caute pe Dumnezeu, să se roage lui, să-l slujească, au bătut din palme şi au aplaudat zbieretele măgarului lui I.L. Caragiale. Au lins curul unui dement sclerozat. Mor aşa cum au trăit. De aceea trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ferească de asemenea rătăciri. Să aducă iar religia în sânul şcolilor, ca lumea să revină la normal. Când va muri, lumea o să-l prohodească:

– Du-l! Du-l, futu-l în cur, că de lume e sătul şi toți lingăii să-l pupe în cur.

Este ora 23:44, Doamne iartă-mă pentru vorbele murdare. Amin!

Astăzi este joi, 04.09.86. Afară-i timp noros cu tendința de ploaie. A venit Lenuța acasă de la Sfatul Popular Municipal, unde a fost ca să solicite ajutorul Secție Tutelare pentru nepotul Daniel, să fie înscris la Şcoala numărul 15. Este mai aproape decât pe strada Vasile Alecsandri, iar copilul poate fi supravegheat. Am fost eu dimineață ca să-l înscriu, dar din cauza birocratismului care există la această şcoală, nepotul meu nu a putut fi înscris. Nu este bunăvoință din partea acestei şcoli. Parcă toți sunt fututi în cur şi aruncați în huci. După masă au program la Secția Tutelară, de la 15-17. Să vedem ce va face.

În drum, Lenuța a trecut pe la casa Vioricăi şi a mai stat de vorbă cu locatarii. Unii dintre ei au spus că Mihăiță ar fi fost la Baia Mare, cu maşina. Pe la mine nu a dat. Nu a avut timp. Unii susțin că Viorica a fost găsită şi înmormântată. Aceasta urmează să o aflu de la morga spitalului. O locatară ar fi spus că Mihăiță şi femeia lui au dormit la un vecin şi anume la cel de sus, de vizavi. Se zvoneşte că ar fi fost

chemați şi la miliție, unde ar fi fost criticați pentru dezinteresul față de mama sa.

Lucrurile care se aflau în casă la Viorica erau cărate de Claudia pentru valorificare. Probabil cu aprobarea lui taică-su. Pe la mine nu a trecut. Nu a avut timp? Pentru ce? Dar să nu se teamă, că Dumnezeu are grijă de noi toți. Se ştie că toți cei care provin din clasa de jos şi ajung la o treaptă superioară uită de unde au plecat. Aşa a făcut cu mamă-sa şi cu Nicuşor. Dar eu nu-l condamn, pentru că şi el urmează ca toți ceilalți să se zbată şi să se chinuiască în durerile fizice ale agoniei morții.

Nu banii aduc fericirea, ci numai necazuri. Adevărata fericire este sănătatea dată de la Dumnezeu. Eu nu am să-i distrug copiii niciodată, ci numai mă voi apăra în caz de atac. Copiii lui şi aşa urmează să plătească. Şi el, la fel. Un accident de maşină sau pe pârtia de schi şi totul se termină într-o zecime de secundă. Să mă ierte Dumnezeu, dar eu nu mint. I-am scris o scrisoare în care i-am arătat adevărul despre copii lui, iar el l-a confirmat, întocmai. În fine, nu am să mai zic nimic, ci las totul pentru mine. Aşa cum este familia mea, nu s-a lăcomit la ceasul Niculinei.

Eu o duc bine, sunt sănătos. Afară de piciorul drept, cu care voi merge la fizioterapie. M-am pus serios pe scris şi n-am să cruț adevărul.

Se zvoneşte că Claudia ar fi spus că bunica-sa e la Cluj şi că o vor aduce acasă. Lui Mihăiță oare-i este ruşine să vină la mine? Aceste însemnări au o valoare mare pentru cine ştie să le aprecieze. Voi fi mai atent pe viitor. A fost de 23 august în Baia Mare? La mine nu a venit! Şi doctorul Negrea a lui Cezar Petrescu a fost medic şi Titus avocatul din sula lui Moş Toma a ieşit pe lume. Oh! Îmi este milă de voi şi atât. Eu sunt un om deştept şi nu poate nimeni să se şteargă la cur cu mine. Cunosc omul. Şi cum îi şade p..a în izmene ştiu.

Azi este 19.09.86. Este orele 23,06. Timpul a fost frumos. La soare cald, la umbră frig. Cam aşa a trecut ziua de azi.

Dar să revin la data de 16.09.86.

Am luat pensia şi m-am dus de am plătit chiria la hoţii aceia care mi-au furat casa şi nu mi-au dat nici un ban. Când am venit înapoi, cu autobuzul, mă pun păcatele să intru la „Semiluna". Să beau o bere. Lumea şedea la rând să-şi ia berea şi s-o bea. Cum stăm la rând, se apropie de mine un om bătrân, care era şi beat. A început să strige la lume. De ce şade la rând.

– Du-te în Ungaria! Găseşti de toate şi nu stai la cozi. Voi de ce staţi la rând, proştilor? Aceia au luptat cu arma contra ruşilor! Nu ca voi. Ce veţi face, măi păcătoşilor, când vom muri noi, bătrânii, şi veţi rămâne singuri? Ce va fi cu voi? Măi, prăpădiţilor! De ce vă lăsaţi voi, măi, ca un om care n-are nimic cu ţara şi cu poporul român să-şi bată joc de voi? Cine-i dă lui acest drept? Să mă lege. Nu mi-e frică de un nebun care-şi chinuieşte propriul popor!

Este târziu. Mâine voi continua. E ora 23,25. Domnul fie în mijlocul nostru. Amin!

Azi este duminică. Timp friguros. Bani n-am. Am 1200 lei restanţă la taxele comunale. Casa mi-a fost furată de stat şi nu mi-au plătit nici un ban. Oamenii stăpânirii sau şnapanii te încasează fără nici o ruşine, luându-ţi pâinea de la gură. Te lasă să te descurci cum poţi. O parte dintre aceşti oameni au prăvălii cu circuit închis. Primesc de toate. Pe stradă umblă patrulele miliţiei cu pulanele în mână. Să menţină ordinea! La cine să menţină ordinea? La nişte oameni necăjiţi, flămânzi şi fără de apărare? Dacă zici ceva, vin zbirii, te bat şi te bagă la camera de tortură. Fiind sătui de bunătăţi, te omoară dacă îl faci bandit. Cât priveşte, dragii mei... după pepeni, roşii şi pui tranşaţi, nu ţi se mai scoală p..a ca să te mai culci cu femeia! Cu ce? Cu sperma aia

nenorocită? Ce copil va ieşi din ea? Toţi debilii mintali, semănând cu Incompetenţa. Pe vremuri, spartanii aruncau în prăpastie copiii născuţi anormali. Lor le trebuiau numai bărbaţi sănătoşi, pentru armată. Nu ca la noi, că îi vezi care mai de care mai jigărit, mestecând coji de pepene de pe lângă tarabe ca să-şi potolească foamea.

Am mai spus, mai sus, despre bătrânul acela beat. Îmi vene să-l pup, dar mă pupau şi pe mine „tăşcarii". Acel bătrân, cu mutra de pictor, a vorbit numai şi numai adevărul. Mereu auzi la radio despre bomba atomică, despre experienţele nucleare. Că aşa va fi. Că aşa va fi. Să fim drepţi. Bomba nucleară noi o avem în fiecare zi stând la cozi şi aşteptând ca zbirii, nedoriţi de muritorii de rând, să ne arunce ceva de mâncare.

Deci, pentru noi, dragă generaţie viitoare, bomba atomică ne face un bine, că scăpăm de lumea această ticăloasă. De mutrele acelea tâmpite, care îţi calculează majorări la chirie dacă nu ai plătit-o la timp. Mai scapi şi de mutrele acelea care au pe du-te-n colo în loc de vino-încoace. Ei se tem de atomi, că ei ne asupresc. O mână de viermi!

Unde este Pop Viorica şi cine a maltratat-o?

Dragă domnule doctor Ganea Mihai, unde îţi este mama? De ce nu o cauţi acolo unde trebuie. Nu la Robi, ci în altă parte? Ce-ţi pasă? Te doare în p..ă. Ai maşină? Aia a mea şi patru bani! Te sui la volan cu nevasta şi Robi şi... valea. Trăiască ai noştri cu mucii pe piept!

Au murit două persoane în chip misterios. Nicuşor şi Pop Viola. Crezi că lumea este proastă? Pe scară sunt vecini care, ca nişte detectivi, ca Sherlock Holmes, i-ar fi dibăcit demult!

Aseară, duminică, 20.09.86, îmi povestea soţia că Ioci a fost invitat de Bebe, care era în stare de ebrietate, să le facă o vizită. S-a dus omul şi spune că

era o masă încărcată cu băutură. Dacă minte el, minte şi ea.

– Domnule doctor! Ca mâine vei muri şi dumneata şi eu şi toți, că suntem muritori. De aceea te întreb: Unde-i Viorica? De ce nu se găseşte?

Răzbunarea divorțului. Acolo trebuie căutată şi mă-ta va scoate ghearele afară din sac. Vorbeşte cu locatarii! Nu-ți place cum te gâdilă la urechi? Nu te teme. Nu va scăpa nici un criminal de pedeapsa lui Dumnezeu.

E ora 23,40. Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu! Dă-mi Doamne viață lungă şi fericită, ca să-ți mulțumesc pentru fiecare clipă de viață şi de bucurie pe care mi-o dai să o trăiesc. Să te slujesc şi să mă închin ție. Să preamăresc şi să slăvesc numele tău cel sfânt. Amin!

Şi ajută-mi să termin aceste caiete şi nu lăsa Doamne pe nimeni să le distrugă. Amin!

Luni, 21.09.86, orele 22,57. Astăzi a fost cam frig. Toamna începe să-şi arate colții. M-am apucat de scris.

Am avut o discuție cu asistenta medicală Regina. Probabil că nu şi-a primit porția de p..ă de la bărbat sau, în cel mai rău caz, avea o problemă cu hormonii. De vineri şi până azi tot umblu să primesc o trimitere de la circumscripția medicală la fizioterapie, la spital. M-am mâniat şi m-am dus la Direcția Sanitară Județeană şi m-am plâns de necazul meu. Doctorul Mohila este un om comod şi de multe ori îmi pun întrebarea:

– Pe ce dracu primeşte el salar? Am vorbit la Direcția Sanitară şi despre greutățile pe care mi le face cu privire la eliberarea rețetelor pentru hormoni „Estrolent” pentru soție. Am aflat cu această ocazie că farmacistele opresc ilegal rețetele atunci când eliberează Estrolentul. Rețeta este valabilă şase luni, nu numai pentru o zi. Adică atunci când cumpăr

hormonul. Ce să-i faci? Peste tot domneşte haosul şi corupția. Plus cozile de la mâncare.

Străinii ne compătimesc că nu avem ce mânca, dar, futu-le muma-n cur, când mănâncă cotlete de porc şi celelalte alimente, nu se gândesc că din gura poporului român le mănâncă? Mânca-iar moartea şi viermii să-i mănânce, atunci când se îndoapă cu mâncarea noastră. Iar noi răbdăm de foame şi suntem supuşi la cele mai barbare chinuri. Noi şi copilaşii noştri.

Să revin! De la circa sanitară, la spital.

La circă am fost servit cu cea mai mare şi falsă amabilitate. M-am dus la doctorul Şchiopu şi mi-a făcut fişă de tratament. Prima dată am fost la camera numărul 35, la Ultrascurte. Mi-au cerut unguent, dar nu am avut. Totuşi mi-au făcut procedura. Când am fost gata, vine un doctor cu țigara aprinsă, cam de vreo 60 şi ceva de ani, şi mă întreabă:

– Domnule, arăți bine! Câți ani ai?

– 75, i-am răspuns.

– Şi ce medicamente ai luat de arăți aşa de bine?

– Gerovital! i-am răspuns. De douăzeci de ani iau asta.

– Şi cum te simți?

– Bine! i-am răspuns.

– Dar cu sculătoarea cum stai?

– De două ori pe săptămână!

S-a mirat omul, iar eu am plecat lăsând asistenta râzând. El s-a dezbrăcat şi a rămas la tratament.

Venind pe coridor, m-am întâlnit cu doctorița Graur. Era cu un film developat în mână, prins în nişte cleme.

– De ce râzi?

– Mi-a născut femeia, i-am răspuns şi am plecat râzând spre parafină.

După ce am terminat cu fizioterapia, am băut o bere la „Expres”. M-am întâlnit cu Gheza. Beat criță. A trebuit să beau cu el o bere. Au venit țiganii, au

început să cânte, iar eu m-am strecurat şi am plecat pe bulevard, spre casă.

Stela a fost bătută. Clari şade cu Mişulea.

În 18.09.86 am fost cu Tia la Sighet. De la Sighet am trimis lui Mihăiță două vederi. Pe Tia a furat-o Maricica, ca în codru. Hoți ordinari. Tia s-a dus la vrăjitoare şi i-a dat cu bobii. După aceea la fostul ei gagiu, Gheorghe. Probabil că o mânca rău şi îi trebuia ca să se scarpine. E ora 23,40, mi-e somn.

Domnul să pogoare pacea lui cea sfântă asupra noastră. Amin!

Azi, 02.10.86, este joi. Timp mai mult friguros. De dr. Ganea Mihai nu mai ştiu nimic. I-am predat *Însemnările* şi de atunci nu mai ştim nimic unul de altul. Am nimicit patru ani de muncă fără ca să-l cunosc. Din zi în zi scriu mai puțin şi sunt obosit. Sunt mâhnit de cele două caiete pe care îl rog pe bunul Dumnezeu să mă ajute să le termin. Îmi pun întrebarea: Oare în mâna cărui derbedeu vor cădea? Sunt nevoit să scriu din nou originea familiei mele.

Ce crimă odioasă s-a întâmplat cu mamă-sa care l-a născut? De ce pasivitatea aceasta față de mama care l-a crescut? Şi care l-a făcut medic! Fetele lui nu sunt mai bune ca tat-su şi mă-sa. Va veni şi ziua socotelilor când, în agonia morți, domnule doctor Ganea, te vei zbate şi te vei prezenta la judecata dreaptă a Domnului Iisus Hristos. La fel şi Bebe şi Claudia. O ceată de puşlamale. Ce ați făcut cu *Însemnările*? Nu v-a plăcut adevărul? V-ați supărat şi le-ați nimicit? Doamna Livia v-a fost complice. Să vedem cu ce vă veți alege din toată afacerea aceasta!

Două victime, Nicuşor şi Viorica. I-ai făcut mormânt lui Nicuşor. Mai bine îl pupai în cur. Va veni ziua când vei face şi lui mă-ta unul la fel. Poți să o pupi şi pe ea. Ai avut posibilități. Cine sunt eu? De unde sunt eu? Eşti din sula mea şi din aia a mă-ti pe care ai neglijat-o şi ți-ai adus odraslele să-ți spurce aşternutul. Asta eşti. Îl trimiți pe Robi să-mi spună că

însemnările mele pot ajunge la... Robi este scos din cauză. Mi-ai scris că Bebe te-a părăsit. Confirmi că te-a furat. Mi-ai dat două scrisori. Una către prevederi şi alta către Radu de la CARP. Le-am trimis la destinaţie prin poştă. Nu puteam să le duc personal pentru că mi se puneau întrebări, iar eu trebuia să spun adevărul în legătură cu Viorica. Te-aş fi pus într-o situaţie penibilă. Ca să fiu scutit de interogatoriu, am procedat cum am procedat.

Să fiu iertat, dar Viorica m-a scăpat de două ori de la moarte şi o respect.

30.11.86. Îmi pare rău de cele scrise, dar am crezut că Viorica a murit.

CAPITOLUL 3.

O lume mai dreaptă

Lia a fost bătută de țigan şi a ajuns la Spitalul TBC. Te-am rugat, Mihăiță, să te duci la Spitalul TBC şi să vezi care-i starea ei. Te-ai dus cu Livia şi ai venit să-mi spui că au dat-o afară că s-a futut cu bolnavii. Ai râs ironic. Acum te întreb: Lia s-a culcat cu bolnavii în spital? Dar tu nu te culci cu nimeni în spital?

Fac fizioterapie şi în timpul când făceam galvanizări m-a bufnit un râs teribil. Asistenta mă întreabă dacă mă arde aparatul. Eu i-am răspuns că nu. Mă gâdilă! Altă asistentă m-a rugat să le spun de ce râd şi le-am spus următoarele:

În ziua de 03.08.'86 un medic urma să se însoare. Femeia îl aştepta la Starea Civilă. El avea mulți bolnavi şi îi lua repede la consultat:

– Să vină unul înăuntru!

– Ce ai, mă?

– Mă doare la lingurică, domnule doctor.

– Dă-ți nădragii jos!

Îi băgă un deget în cur şi îl întrebă dacă se poate căca.

– Altul la rând! Tu ce ai, mă?

– Mă doare hernia.

– Cine te-a operat?

– Cutare medic!

– Pleci la Galați. La Județean! Altul.

Şi cât ai zice peşte a terminat, s-a însurat şi a băut aldămaşul!

Au râs fetele cu poftă. Restul pe mâine.

Lăudat să fie Iisus. Amin! Ora 21,41.

Azi este vineri, 03.10.86. E ora 20:31. Timpul a fost cald. Am făcut fizioterapie. Dimineața. Parafina o fac după-amiază. Lumea-i necăjită. Unii, adică hoții, au bani. Cei cinstiți nu au. Vorba aceea: Cine-i harnic şi munceşte are p..a. Cine-i putoare şi chiuleşte are tot ce vrea. Pe Cezar îl doare în sulă de popor. El are cățeaua lângă el. În vehicul blindat. Alte blindate, îl păzesc şi îl feresc de marea iubire a poporului. Ca să domneşti, trebuie să fii tiran. Asta numai pentru țara noastră, care se află într-o situație geografică favorabilă ruşilor. Că şi ei ne iubesc la nebunie. Şi cum să nu ne iubească când îşi sacrifică petrolul pentru noi. Şi noi ne sacrificăm. Le dăm mâncarea de la gură. Întâi Planul la export. Cât priveşte românul, acesta s-a câinit. Nu mai ține laolaltă. Ne bate Dumnezeu pentru păcatele noastre, dar mai ales pentru laşitatea noastră.

Câtă pensie ai Ganea? 2003 plus 140. Din acesta plăteşti 140 chirie, 2-300 taxe comunale, căldura care nu este. Mai plăteşti şi CARP şi Casa înmormântărilor, de unde fanfara îți va cânta „Se scuturau toți trandafirii”, păi, măi fraților, cu ce trăiesc eu? Faceți socoteala: 300 taxe, 104 chirie, 60 taxe înmormântare, 300 CARP, 100 curent electric. Total 1064. Ce mai mâncăm, tovarăşi?

În 1936 am luat parte la grevă, că nu ne mai ajungea salariul şi ne săturasem de bine! Chirie, lemne, curent electric, le aveam pe gratis. Păi bine, mai tovarăşi, ce am făcut noi? Am dat jos boierii. Le-am luat noi locul. Spre exemplu, inginerul Bădiceanu avea de zece ori salariul unui muncitor şi, de, era domn. Dar acum, cât este salarul tovarăşului Uglar? Sau a unui securist, față de un muncitor? Păi ce am făcut noi?

Au murit oştenii, pe front! Pentru ce? Pentru o lume mai dreaptă şi mai bună? Care-i lumea aceea?

Mai bună şi mai dreaptă. Aţi venit voi şi m-aţi mutat la dracu în praznic şi mi-aţi dat o p..ă în loc de despăgubire. Acum sunt restanţier, ca şi alţi nenorociţi. Ce aveţi cu noi, de nu ne daţi de mâncare? Nu ne daţi pensii ca să trăim! Nu aţi dat nimic, în afară de minciuni! Cu ce trăim?

Mâine mă voi ocupa, după concepţia mea, de cum ar arăta un creier de om crud şi neomenos, ce gândeşte el în prostia lui şi de... băieţii de la Europa Liberă.

Hai să râdem.

Un miliţian vede venind spre el trei şoferi. Unul mai beat ca celălalt. Îl opreşte pe primul:

– Ce bere ai băut, măi?

– Bere germană!

– Trage pe dreapta, dormi trei ore şi te du dracului!

Vine al doilea. Îl întreabă şi pe acesta:

– Tu ce bere ai băut?

– Bere cehoslovacă!

– Trage şi tu pe dreapta şi după două ore pleci şi tu, la dracu!

În fine. Vine şi al treilea. Beat criţă. Român.

– Măi! Dar tu ce bere ai băut?

– De Satu Mare!

– Tu du-te şi te pişă şi poţi merge mai departe.

Ora 21:15. Mi-e somn. Pe mâine. Slăvit să fie Iisus. În veci vecilor, amin!

Azi este sâmbătă, 04.10.'86, este ora 18:30. Mi-a venit chef să scriu.

Iarăşi repet cuvintele inginerului Ionescu, ginerele lui Iancu, de pe vremuri în Baia Mare. El m-a ajutat să intru la „Phoenix" în 1936. M-am făcut comunist. Aveam 24 de ani. De, ca omul prost. Ce mi-am zis, când am fost solicitat să iau parte la grevă şi de a ne organiza în sindicate:

– Aici este de mine! Că sunt băiat sărac, iar mama este menajeră la boieri.

Toți am fost dați afară din serviciu de către conducerea Fabricii Phoenix. Pe toți ne-a concediat patronul, Weizer Miklos. Am rămas pe drumuri, fără pâine.

– Lasă, am zis, că venim noi, muncitorii, la putere şi facem dreptate. O lume mai dreaptă şi mai bună!

M-am dus la Inspectoratul Miner şi i-am spus inspectorului, ing. Ionescu, ce am pățit.

– Bine, măi nenorocitule! Te-ai înhăitat cu derbedeii de bolşevici? Păi ştii tu cine-s aceşti comunişti? O mână de derbedei care vor să conducă lumea şi care au nevoie de proşti ca tine să vină la putere, iar odată ajunşi, ție îți dau cu piciorul în cur!

Tot mă gândesc. De unde a ştiut el toate astea?

Am fost sătul de bine. Aveam 11 lei pe oră. Bani buni. Mă gândesc la trecut. La afişele cu Iuliu Maniu călare pe un țăran. La Tito, cu barda la şold. La dărmarea bisericilor, a crucilor şi la pângărirea neamului românesc.

Cine s-ar fi gândit că comuniştii mei, la care am ținut, îmi vor lua casa fără să mi-o plătească? Că ne vor lua mâncarea şi o vor da străinilor? Că Iosif Uglar, colegul de muncă, va ajunge boier? Pop Ludovic, prim-vice? Pop Isaila, primar? Că te vei duce la ei să-ți facă dreptate şi în loc de dreptate vei veni cu p..a în mână?

Nu poți plăti chirie şi taxe comunale neavând bani. Demnitatea ți-e călcată în picioare. Intelectualii sunt batjocoriți de către Incompetența care, cu oameni înarmați, îți bagă pumnul în gură. Dragă generație viitoare. Vei avea ani grei de muncă ca să puneți în ordine ceea ce a distrus un creier comunist. Îți blestemi ziua în care te-ai născut când vezi că altul, cu ajutorul puterii înarmate, îți dă să mănânci ce vrea el, iar mâncarea o mănâncă nişte porci, că oameni nu poți să-i numeşti.

Ia dolari, fără să o cerem. Şi pentru aceste hârtii plătim cu viața. La fel şi copiii noştri. Oamenii au ajuns să se sfâşie unii pe alții. Ce făceau Caragiale, Eminescu, Creangă sau Octavian Goga dacă trăiau în „epoca de aur”? Ar fi fost lichidați, fără milă. Pe Caragiale l-ar fi spânzurat pentru măgarul lui Ion, despre care se credea că prezintă Carnavalul de Veneția, cu variațiuni când el zbiară ca orice măgar de rând, dar lumea îl aplauda. Ce ar fi pățit Octavian Goga pentru poezia „La noi”?

La noi sunt codrii verzi de brazi şi câmpuri de mătase,
La noi atâția fluturi sunt şi atâta jale în casă.
Privighetori din alte țări vin Doina să ne-o asculte.
La noi sunt cântece şi flori şi lacrimi multe, multe,
Pe boltă sus e mai aprins la noi bătrânul soare,
De douăzeci de ani încoace nu pentru noi răsare.
La noi nevestele plângând sporesc pe fus fuiorul
Şi-n bătătură a jale plâng şi mama şi feciorul.
(Text adaptat)

Fără comentarii. Este ora 17:17. Lăudat să fie Iisus. Amin!

Azi este duminică, 05.10'86. Afară-i soare şi frumos, dar, în schimb, bate un vânt rece. Este ora 12,52. Lenuța a plecat la biserică şi stau cu Adina, în casă. Aşteptăm să se întoarcă ca să luăm masa împreună. După masă, poate că vom merge la plimbare. Este frig, cu soare strălucitor. Am ascultat slujba de la E.L. Mai târziu am ascultat slujba de la Vatican. Apoi am trecut iar pe Europa Liberă. Printre altele, ca în fiecare duminecă, se transmite *România şi Drepturile Omului.* S-a vorbit despre problema informațiilor. Suntem un popor chinuit din punctul acesta de vedere. S-au citit scrisori de pe banda de magnetofon. Cetățenii români îl roagă pe Cezar să fie ajutați ca să părăsească țara pentru a se uni cu familia aflată în Lumea Liberă. Unii sfârşesc sacrificându-şi viața înotând în Dunăre. Alții sunt prinşi de sârbi şi trimişi

în țară, unde îi aşteaptă mizeria şi teroarea. Dragă generație viitoare! Să nu fiți ca noi, laşi şi răi. Mai bine să muriți în luptă, pe baricade. Aşa a făcut Ungaria şi trăieşte bine!

Toate pacostele ce ne revin ni le fac ruşii. Poporul polonez luptă pe baricade şi suferă. Poporul român luptă pe laşitate şi se lasă corupt. Foloseşte hoția, necinstea şi bate din palme. S-au luat bani cu împrumut din Occident. O mână de zbiri mănâncă bine din prăvăliile lor cu circuit închis. Te chinuieşte dacă stai la coadă şi nu ai ce mânca şi îl înjuri pe banditul care trimite mâncarea la export. Când România a luptat contra ruşilor, Occidentul era aliat cu americanii. Americanii trăgeau în noi şi ne omorau, dar dacă un pilot cădea prizonier, românii nu-l predau la nemți, ci îi cruțau viața. Ei, în schimb, ne mănâncă mâncarea şi, drept mulțumire, îl lasă pe Cezar să-şi facă de cap.

O mână de oameni fără Dumnezeu îl păzesc cu carele blindate. Mai are şi cățeaua lângă el. De dimineață şi până noaptea, târziu, numele lui este rostit şi aplaudat de către lingăii de cur.

Dragă generație viitoare!

Sunt un bătrân de 75 de ani. Până nu au venit comuniştii, am trăit fericiți. Şi am trăi în continuare, dacă acest conducător blestemat nu ne-ar asupri. Am ajuns acolo, că ne sfâşiem unii pe alții. Țăranii ne înfometează pentru că statul nu aduce nimic pe piață. Totul la export. Se taie porci. La televizor arată porci, vite, păsări. Criminalii nu au nici un pic de ruşine! Porcii sunt trimişi în RFG, SUA şi, în special, la ruşi. La ruşii care au distrus lumea şi urmează să distrugă planeta întreagă. Țările civilizate ne compătimesc. Inclusiv cei de la radio Europa Liberă. Futu-le muma în cur de bandiți. Oare nu ştiu că noi pierim de foame? Că am fost scoşi din casele noaste şi băgați în blocuri de beton unde nu poți plăti chiria şi taxele comunale? La cozi se omoară unii pe alții pentru mâncare, în loc să lupte aşa cum au luptat strămoşii

noştri, aşa cum luptă poporul polonez şi alte popoare care le dau ruşilor de furcă. De ce nu se tem de moarte? Păi de moarte nu scapă nimeni. Dar este altceva când mori împăcat cu Dumnezeu, pe câmpul de onoare, pe baricade, decât să te vaieți şi să plângi în deznădejde şi laşitate.

La Cernobîl emanau radiațiile radioactive. Altă pacoste, submarinul nuclear care s-a defectat emană şi el. Tot de la ruşi. Atomul este bun pentru oameni deştepți şi cu studii speciale, sănătoşi la cap. Nicidecum pentru proştii cu câteva clase care au stat la Doftana şi încă se mai mândresc cu acest fapt. Popoarele civilizate nu ar suferi şi nu ar plăti scump pentru că au lăsat comunismul să se extindă. Aceşti oameni satanici, cu creierul tumoral, vor distruge totul în lume.

Celor care au dat dolari, pe care noi nu i-am cerut, ar trebui să le fie ruşine. Nu ar trebui să primească mâncarea noastră. A unui popor subjugat de către nişte barbari din cauza situației geografice în care ne aflăm. Noi, bătrânii, vom muri. Dar avem obligația să ne scriem memoriile. Pentru voi, dragi tineri din generația viitoare. Veți vedea case frumoase, parcuri şi poate chiar cozi la mâncare. Să vă gândiți la cei care au murit la construcția lor. La construcția de canale unde vasele trec peste cadavrele lor. La deținuții politici şi la ceilalți care au lucrat gratuit, lăsându-şi copiii şi femeile acasă să rabde de foame. Multe s-au construit gratis, fără nici o plată. Astfel s-au acumulat sume mari de pe spinarea poporului, iar alții le cheltuiesc pe distracții, acareturi şi altele. Vor rămâne pe acest pământ, dar asupritorii vor dispărea în aia a mă-si, uitați şi blestemați de oameni, de care nu se ruşinează, şi de Bunul Dumnezeu, de care nu se tem.

Dragi bătrâni! Vă mai amintiți de revistele germane în limba română? Ele se numeau „Signal”. Îmi amintesc cum spuneau de comunişti şi arătau cum dărâmau bisericile. Erau în uniforma aceea

drăcească, cu un cucui în vârful capului şi cu steaua roşie în frunte. Cu securea în mână arătau cum vor fi tăiate şi sfărmate sfintele cruci. Noi, sătui de bine şi de război, am dorit pace. Dar iată că cele spuse atunci se adeveresc. Oamenii au murit în fața Odessei, fiind ajutați şi de englezi şi de americani. Să învingă şi să cădem în robie. Este ora 20,11. Destul pentru astăzi. Pacea Domnului să coboare asupra noastră. Amin!

Azi este marți, 07.10.86. Afară este frig. Se aude că se va tăia gazul de la bucătărie, adică, ne asasinează. Şi noi stăm cu mâinile încrucişate.

Ce face românul? Duminica merge la biserică şi se roagă lui Dumnezeu. Primeşte sfânta euharistie, adică sfintele taine, iar când iese afară din biserică tot înrăit rămâne. Degeaba a ascultat cuvântul Domnului, prin predica rostită de către preot, că pe o ureche i-a intrat şi pe cealaltă i-a ieşit. Vântul îi bate în scăfârlie. Nimic nu se prinde de el. Tot înrăit iese din biserică. Cele sfinte, sfânta Evanghelie, dacă-l întrebi, nimic nu ştie. Mai vine şi cu maşina. Ca să nu-şi şifoneze pantalonii.

Soția mea, spre exemplu, umblă la biserică. Se duce la o cafeluță, iar când vine acasă a uitat să fie mai înțelegătoare, mai indulgentă, să se cunoască că a ascultat cuvântul Domnului. Asta este părea mea. Dar toți vom merge la judecată şi vom fi judecați în spiritul dreptății de către dreptul judecător.

Dacă oamenii ar fi buni, ar păzi poruncile Domnului. Noi nu am răbda de foame. Dar să revin la ceea ce mi-am propus.

Am citit „Compendiu de Neurologie”, de Cezar Ionel. Dacă citeşti atent şi te mai duci şi la sala de lectură a bibliotecii județului şi consulți reviste de specialitate, în special cele două volume ale „Dicționarului Medical” şi ai cât de cât o pregătire, la un moment dat descoperi lucruri interesante în acest „Compendiu de Neurologie”. Vei vedea corpul ome-

nesc ca o uzină foarte complicată cu mii de circuite, care mai de care mai sofisticate şi oricât ar fi un medic de bun sau de priceput, caută boala cu ajutorul stetoscopului şi a altor aparate, inclusiv analizele de laborator, şi,când găseşte ceva şi începe să trateze o boală, pe de altă parte descoperă altele, în altă parte a organismului, mai grave. Un infarct, de cele mai multe ori, se termină cu decesul. Mai sunt şi tumorile care există pe creierul omenesc. Să ne imaginăm că un astfel de om, cu un creier tumoral, ar ajunge să conducă oamenii. Nici nu putem să ne imaginăm dezastrul şi mizeria ce ar rămâne în urma lui, mai ales când lumea îl urăşte şi, în schimb, el nu reprezintă pe nimeni.

Este ora 21,21. Pacea Domnului în mijlocul nostru. Amin! Pe mâine!

Azi este miercuri, 08.10.86. Timp ploios şi mi-a fost foarte frig. M-a supărat piciorul, cu toate că de aproape două luni fac fizioterapie. De Mihăiță nu mai ştiu nimic. Poate visează palate, aşa cum am visat şi eu, dar mai ales cum a visat maică-sa. Şi cu ce s-a ales? Cu nimic. I-am dat nişte însemnări. Două caiete. Peste ani, aceste caiete vor avea o valoare foarte mare. Ele se adresează în general Generației Viitoare.

Săptămâna care vine voi face un sondaj la CARP şi Prevederi Sociale. Am să-i comunic rezultatele. Adică, o falsă modalitate, pentru că adevărul se ştie. Îmi este frig.

Cu sărăcia o ducem bine. Alții dau bani pe maşini. Se mai întâmplă să zbori şi la cer din câte unele maşini sau să rămâi fără picioare, făcând pe grandele la schi.

Dragă Generație Viitoare. Mă numesc Ganea Nicolae, de 75 de ani, încăpățânat ca un catâr din cauza trecutului ce l-am avut şi mă consider un om deştept, din fericire. Am un băiat, cu numele Ganea Mihai şi este medic chirurg la Tecuci. Dintr-o ceartă oarecare am ajuns la conflicte serioase. Domnia sa

face o greşeală, dar înainte de a-i spune greşeala, țin să-i mulțumesc pentru ospitalitatea acordată timp de trei săptămâni la Tecuci, unde s-a purtat ca un adevărat domn, civilizat.

Dar, totuşi, după el, numai dacă eşti medic eşti cineva. O greşeală fundamentală. Inginera nu-i cineva? Fostul funcționar tehnic Ganea Nicolae nu a fost cineva? Fiecare este cineva. Inclusiv profesoara Năstase. De ce băiatul meu se vede atât de sus? Pentru că bagă degetele în cur la oameni? Asta-i meseria! Inginera are meseria ei, la fel, tot aşa de importantă ca a lui Mihăiță. Diferența este că nu bagă degetele în cur şi nu consultă şi nu taie cu bisturiul. Nu-i place adevărul despre soarta mă-sii şi crede pe Robi, şi acela o poamă bună, dar parțial, nu chiar aşa de ordinar ca Bebe.

Ştiți, dragii mei, ce-i omul? Un căcat şi un muritor de rând, un nimic înaintea lui Dumnezeu. Nicidecum că sunt mare, că sunt medic. Mie nu-mi ține nici de cald, nici de rece. Eu te stimez atunci când devii popular şi eşti simpatic atunci când faci câte o trăsnaie de râd zile întregi. Mai sunt medici blestemați, oameni glumeți şi de treabă, care glumesc cu mine pe chestia gerovitalului şi eu le trag câte o minciună de-i fac şi eu pe ei să râdă. Mâine încep cu creierul tumorat şi de nebunia cu luesul şi descoperirea Tabesului. Este ora 22:21. Pacea Domnului peste noi. Amin!

Azi este sâmbătă, 24.10'86. O zi foarte călduroasă şi bună de plimbat.

Dragă Generație Viitoare. În timp ce țara este subjugată de către o mână de oameni veniți la putere cu ajutorul tancurilor ruseşti, noi, poporul român, suferim de foame. Suntem înfometați de o mână de oameni înarmați, care nu te lasă să trăieşti. Toate alimentele le trimit la export. Rația-i mică. Uleiul nu-ți ajunge. Generația noastră este ținută sub călcâiul comunismului. Toți banii îi fură sub diferite

pretexte. Altă ceată de derbedei se ocupă cu teroarea, pentru a supraviețui, întrebuințând diferite metode, care, sub lozinca decretelor, te flămânzesc de-ți blestemi zilele. Alții fug din țară, riscându-şi viața, prin ajutorul turismului şi a diplomei de oameni învățați. România s-a transformat într-o cocină de porci unde intelectualitatea şi lumea bună se îndobitoceşte datorită foametei. De dimineață şi până noaptea târziu, lingăii de cur preamăresc nişte creaturi bicisnice, urâte ca mama focului. Încă doi medici, neurochirurgi, au reuşit să-şi ia tălpăşița peste granițe. Domnul Chira Grigore locuieşte la New York. La doamna Dana, fie-sa. Măritată în America. Probabil că desfăşoară o activitate politică. Dar tot îl va duce dracu, mâine, poimâine.

Dragă Generație Viitoare. Este foarte greu să rabzi de foame. Un român străin de neam îşi chinuieşte propriul popor. Nu vă vine să credeți, dar acest bătrân, cu creier tumoral, de dimineață şi până noaptea târziu este preamărit. Şi ține discursuri kilometrice. Şi dă din mâini. Şi un aşa mincinos eu cred că nu mai există pe suprafața pământului.

Ne arată porcii pe care îi trimite în străinătate. Iar porcii de ruşi şi alții ne mănâncă mâncarea şi în schimb ne dau nişte hârtii. Dolari pe care noi nu i-am cerut.

Astăzi este joi, 26.11.86. Afară-i lapoviță şi ninsoare. Este un timp de ți-e milă să scoți şi cățeaua din casă. Pentru ca să trăim, soția umblă de dimineață până seara la tratamente pentru 400-500 lei pe lună, ca să putem supraviețui.

Despre Viorica, mama lui Mihăiță. Dânsa mi-a fost prima soție. După 18 ani am divorțat, lăsându-i toate cele agonisite împreună ei. Am cu ea pe Mihăiță şi am mai avut încă un copil, pe Nicuşor, Ovidiu, asasinat mişeleşte la vârsta de 22 de ani. Ambii copii au avut probleme. Copii proveniți din familii dezorganizate suferă de obicei. Am mai spus acest lucru şi îl

repet. Mihăiță a fost cu probleme. Este rău de gură. Aici îmi seamănă mie, că şi eu sunt rău de gură. Diferența este că eu am fost educat, şi, în şcoala unde am învățat, se predau reguli de politețe şi Codul Manierelor Elegante. Astăzi, ele aparțin trecutului. Demnitatea este călcată în picioare, iar „Majestatea sa”, Banul, tronează peste tot. Dar să revin la subiect.

Mihăiță, rămânând la maică-sa, la Viorica, de capul lui, dânsa fiind o femeie înapoiată, după divorț l-a asmuțit asupra mea şi a familiei mele. Ca student la Medicină s-a îndrăgostit şi el de o fată. Atât eu, cât şi Viorica, cu toate că eram divorțați, ne-am supărat, pentru că fata nu avea şcoală, ci numai şapte clase. Băiatul mi-a spus chestia şi am fost foarte revoltat. Noi, adică eu, țin foarte mult la cultură. De, fiecare cu păsărica lui. Mai târziu s-au căsătorit. Mihăiță, pe atunci, cam bea şi se ştie că beția la bine nu duce. I-am spus Viorică cu cine s-a însurat Mihăiță. Femeia s-a supărat şi pe bună dreptate, că a avut motiv. Pentru siguranță şi pentru ca să nu-l piardă, femeia i-a turnat patru copii. Mihaela, Bebe, Claudia şi Robi. Dintre toți, cel mai înțelept şi cu judecată a fost Robi. Nu ştiu la ora actuală cum se comportă. La suflet nu-i rău şi are o gândire matură.

Toți cei patru copii au suferit, nevinovați. Pentru a scurta povestirea este destul să spun că băiatul meu, pe când copiii erau mari, a trebuit şi el să divorțeze. Cauza principală a fost, după mine, diferența de cultură, pe de-o parte, iar pe de altă parte, beția şi gelozia Ninei. Nu mai intru în amănunte. Dar vreau să spun că răzbunarea Ninei pe soacră-sa a fost parțial îndreptățită, totuşi condamnată de mine De ce? Pentru că Viorica a înnebunit din cauza arteriosclerozei cerebrale şi probabil că a avut şi o tumoră acolo. Cert este că nu mai putea umbla, iar după declarațiile locatarilor din bloc, a fost bătută, lucrurile din casă furate şi vândute, iar la ora actuală Mihăiță are patru copii, adică patru duşmani. Să fim înțeleşi. Nu înseamnă că dacă ai o facultate, ai totul. Nicidecum!

Pe lângă facultate mai trebuie să ai şi şcoala vieţii. Să ştii să te orientezi în orice împrejurare şi să acţionezi cu rapiditate.

Am mai spus. Mihai Viteazu şi-a pierdut capul fiind popular şi bun cu nobilii şi cu poporul. Mihăiţă trebuie să-l pună pe picioare pe Robi. Pe ceilalţi i-a pierdut. Lor le trebuie numai banul. Degeaba-i spui, că n-ai cui! Să fim practici. Omul este muritor. Cel mai bun lucru este să ai bani şi să grijeşti de ei. Se poate să i se întâmple ceva. Lui cine îi va da ceva? Copiii? Un penis cu gât. Asta va primi. Lui îi trebuie o a doua familie, dacă vrea ca la bătrâneţe să aibă pe cineva, că, Doamne, ce repede trece viaţa şi când eşti bătrân te dai cu capul de pereţi, că ai trăit ca un măgar pe pământ. Trebuie să învăţăm de la viaţă, dar mai ales în era sclaviei, declarată de „Măgarul" lui I. L. Caragiale, care ne cântă „Carnavalul de Veneţia", cu variaţiuni, de dimineaţă până seara şi care umblă cu căţeaua după el. Domnul cu noi. Amin!

Hai să râdem! Vecinul meu, Ghiţă, din bloc, s-a dus să cumpere pâine de la „Dalia". Stând la rând, o femeie tot pipăia pâinile. Cum era Ghiţă cu damf, strigă:

– Doamnă, nu se pipăie pâinea, ci numai p-la!

Am ascultat discul *Simfonia a şaptea, în La major*, de Beethoven. Mă culc. Este ora 22,55. Pe mâine!

Azi, 07.11.86, timp friguros la Baia Mare. Nu se găseşte pâine. Lumea stă la coadă şi înjură. În loc de pâine, cumpărau cozonac. Dimineaţă vine Lia cu două pâini care erau făcute din tărâţe, că nici la porci nu erau bune. Aşa-i la noi. Miliţienii şi securiştii mănâncă bine, ca să poată bate, cu sete, poporul nenorocit, condus de către nişte demenţi, cu luesul în descompunere, pe care îl au în scăfârlie şi unde vântul suflă demenţa cerebrală.

Printre altele, la televizor, a vorbit ambasadorul rus despre Revoluţia din Octombrie. Despre binefacerile ei şi

alte baliverne aparținând Secției de propagandă a PCUS. Pe urmă, a venit Alla Pugaciova şi a cântat. O alta cu chitara. Şi au dansat. S-a discutat despre frăția dintotdeauna a poporului român cu Uniunea Sovietică. Auzi? Ce minciună! Noi şi frați cu ruşii! Să dea Domnul să fie aşa, dar eu ştiu că generațiile viitoare se vor mai bate cu ruşii. Că aşa sunt făcuți. Să şparlească şi să-ți ia mâncarea de la gură. În încheiere, s-a prezentat şi „Măgarul lui Caragiale". Fericit foc. A băut puțin şi cu asta totul a luat sfârşit.

Mâine are loc cununia civilă a Mihaelei. Ce va fi cu facultatea? Timpul va rezolva totul. Îmi este milă de ea. Parcă o văd îndrăgostită şi fericită, în luna de miere. Iar după aceea vor urma bătaia, certurile şi poate şi... Îmi pare rău că nu pot merge. Anii sunt mulți şi mai este şi modestia economică. Pe ea, cel puțin, are cine să o finanțeze. Bravo ei!

De vreo două nopți farfuriile din bucătărie, noaptea pe la unu, au început să joace țonțoroiul. Ai mei s-au speriat. Ori au avut halucinații? Că dimineața farfuriile erau în ordine. Eu nu ştiu nimic.

De la vărul meu am primit o scrisoare prin care îşi dă ifose privitor la observațiile pe care i le-am făcut prin telefon, de la Tecuci.

Hai să râdem! Despre gelozie. De dimineață, vine Clari la noi. Eu, ca să mă distrez, tot o trag de limbă, ca să mai aflu câte ceva. De, lipsa de activitate. Ea trăieşte cu unul, Costică, din Huşi. Moldovean. Nu departe de Tecuci. Are 63 de ani şi tremură tot din cauza beției şi a geloziei. O întreb pe Clari cum o mai duce cu Costică.

– Dă-l în aia mă-si, de boşorog! Că îl am la mână.

– Cu ce îl ai la mână?

– Păi, eu nu am fost acasă şi a adus două curve şi s-a închis în casă şi s-au dat la băut.

– Cine au fost curvele?

– Păi, Voica şi cu încă una!

– Şi tu ce ai făcut? Cum ai reacționat?

– Foarte simplu. Am adunat toți vecinii de pe scară şi am bătut în uşă ca să-mi deschidă.

– Du-te dracului! zice Costică.

Eu, de colo:

– Costică! Puişorul meu. Eu pe tine te iubesc. Eşti bărbatul meu! Pe câtă vreme, curvele astea au venit să-ți bea banii şi să-ți ia şi carnea. Tu, puişor, dă-le afară, că tot noi vom suferi!

Şi le-a dat afară. Natural că cele două femei au ieşit, fiind gonite de Costică. Au trebuit să treacă printre locatari, fiind de față şi şeful blocului.

– Dar tu, îi zic, ce ai de gând?

– Aşa bine nu mi-a fost niciodată. Mă fut cu cine vreau şi îi închid gura. Costică, îi zic, m-ai înşelat, te-am înşelat şi suntem chit!

– Du-te dracului, zice Costică. Eu numai am băut cu ele, pe când tu ai făcut-o!

– Degeaba, Costică! Am martori, toată scara ştie că eşti un curvar ordinar.

Şi de atunci trăim bine şi stau cu el. Luna viitoare, în 14, împlinesc un an de când stau cu el. Unde mai găsesc eu aşa bine? Căldurică, libertate, că mutu merge la oi, iar eu pot să-mi fac de cap. Mâncărica-i bună. Am carne de oaie, câtă vrei. Şi bani, la fel.

Am râs. Mâine voi scrie despre gelozie. Aşa cum o văd eu.

Este ora 23,35. Pacea Domnului peste noi. Amin!

Azi este sâmbătă, 8 noiembrie. Timp friguros şi cu soare. Este ziua onomastică a lui Mihăiță şi cununia civilă a Mihaelei. Două evenimente importante. Este ora 10,47.

Şi acum, despre gelozie.

Gelozia. De la început vroiesc să scriu despre gelozie aşa cum o înțeleg eu. În căsnicie, în varianta conjugală. Acest subiect îl scriu pentru că gelozia distruge multe familii şi suferă copii nevinovați, care se nasc între timp. De la începutul şi până la sfârşitul vieții pe pământ, Dumnezeu a creat viețuitoarele, inclusiv omul, după legi necuprinse de către mintea omenească. Există un circuit în care se desfăşoară împerecherile între viețuitoare pentru a se reproduce. Gelozia o găseşti şi în junglă şi pretutindeni între animale, păsări. Dar eu mă voi referi la gelozia umană.

Gelozia, pentru mine, înseamnă o prostie periculoasă. Cu intrigi, bârfe, defăimări, bătăi, iar în unele cazuri se termină cu divorțul. Se manifestă mai mult la oamenii înapoiați. Analfabeții, bețivii, oamenii de nimic şi alte categorii asemănătoare. Domnul nostru, Iisus Hristos, a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Mai ales preacurvia, care este cel mai mare păcat!

Natura a creat în aşa fel viețuitoarele, inclusiv omul, de două feluri, mascul şi femelă, care uniți formează omul complet.

Gelozia îmbracă forme diferite. Ea este prietenă bună cu prostia, nebunia, mergând până la crimă, fie direct sau indirect. Un băiat se îndrăgosteşte de o fată. O cere în căsătorie. Se însoară, fac copii, îi cresc. Cu alte cuvinte, au format o familie. Fiți atenți! Se prezintă în primul rând la Starea Civilă şi se cunună. Aici se citeşte din Codul Familiei şi se recomandă respectul reciproc. De ambele părți.

Mă refer acum la un bărbat gelos. Un bărbat gelos este un om de nimic. Gelozia nu-i iubire, ci o crimă cu premeditare. Fie cu bună ştiință, fie din prostie.

La orele 18,05 a venit o colegă de-a Claudiei. Colega de muncă de la „Tehnolemn”. Ne-a comunicat

că în astă seara se ține nunta şi la Claudia. Deci, iată nepoatele căsătorite. Amândouă.

Să continuăm, mai departe, cu gelozia. Ce face un bărbat prost şi incult? Consideră că fata pe care a luat-o este a lui şi poate dispune de ea după bunul său plac. El consideră femeia lui ca pe o pasăre pe care o închizi în colivie. Un fel de saltea, în care să-şi golească testiculele de spermă. Să-i comande! Pe stradă este supravegheată de soț să nu se uite în altă parte. Îi face continuu observații. Numai el are dreptul de a dispune de soarta fetei care, din nefericire, i-a devenit soție. Filosoful Schopenhauer scrie despre femeie că-i „un animal cu părul lung şi mintea scurtă”. Eu nu sunt de părerea lui.

Femeia este o ființă omenească cu rațiune şi, ca atare, trebuie tratată cu respect. În unele cazuri îl depăşeşte pe bărbat, din toate punctele de vedere. La noi în țară femeia nu-i respectată, ci este considerată ca făcând parte din drepturile bărbatului, în special de a-i satisface plăcerea sexuală. Ce mare greşeală. Femeia are un organism mai delicat. În plus, femeia tinde spre emancipare. Ca bărbat, trebuie să-ți tratezi femeia cu mult respect şi afecțiune ca ea să se simtă liberă şi la adăpost de unele capcane care i se întind din partea unor oameni de nimic. Să vă dau un exemplu. Mai acum vreo trei, patru ani, un bărbat beat îşi bătea nevasta. Se formase un grup de bărbați de nimic, geloşi şi subinteligenți, care strigau în cor:

– Dă mă, pe ea. Dă! Pe ea. Dă, măi! Pe ea.

Ce ziceți de instinctele bestiale ale acestor oameni?

Alții, când iau leafa, o păstrează asupra lor. Îi dau femeii cu țârâita. Încă un alt mijloc de înjosire a femeii. Deci, el a uitat că a semnat o convenție la Starea Civilă prin care s-a angajat că îşi va respecta femeia.

Domnilor bărbați. Mă refer la cei cu instincte bestiale şi inculți, certați cu inteligența şi codul

manierelor elegante. Ați uitat de Dumnezeu? Femeia este om. Nu vă aparține în sensul de a o insulta şi batjocori. Veşnic să fie supusă, neavând dreptul la viață. Am cunoscut o mulțime de femei. Şi în tinerețe şi acum la bătrânețe. Unele femei tinere mă salută cu „servus” sau „ciao”. Au câte un prieten, afară de bărbat. Sunt femei şi cu trei sau patru copii. Cu unul sau mai mulți prieteni. Dacă dumneata, domnule bărbat, vii acasă beat, leafa o bei, nu aduci mâncare la copii, ce să facă? Să cerşească? Şi atunci îşi vinde corpul ca să-şi țină copiii sau să-şi declanşeze orgasmul. Are şi ea nevoie de un contact sexual.

Azi este duminică, 09.11.86. Afară-i frig. În casă-i frig. La Niculina se repară caloriferele. Cei de la IGO nu au avut timp toată vara. S-au apucat iarna de reparații, iar bieții oameni mor de frig în capul iernii. Unii au, pe deasupra, şi copii mici. „Era de aur a Cezarului”. Fericirile Cezarului. Că de iubit ce este de popor, umblă numai în maşină blindată. Cu cățeaua după el.

Şi acum, tot despre gelozie. Domnule bărbat! Cu ce drept îți bați femeia? Cine îți dă acest drept? Ce suflet poți să ai ca să dai cu pumnii într-o femeie fără de apărare?

La noi pe scară sunt doi tineri. Femeia este gravidă. Mereu o bate. El a fost şi boxer. Nenorocitul! O boxează cu pumnii ca la sacul de antrenament. În realitate, boxul, după mine, este o crimă cu public. Acum probabil o bate înfundat, că se teme de locatarii care au luat atitudine contra lui.

Interesant. Cezarul zice. Neamestecul în treburile interne. Adică să fii futut fără să zică nimeni nimic. Fără mâncare, fără slănină, fără carne, ci numai ce cade de la masa comuniştilor. Firimiturile! Pe de altă parte, îi aud pe unii bărbați: „Să nu te bagi în

familia mea”. Dar, futu-te-n cur pe mă-ta, de bandit! Dar ție care lege îți dă dreptul să-ți bați femeia?

Cumătra mea, Haylk Lenuța, şi-a băgat soțul la puşcărie pe trei luni, pentru o palmă sau două.

Sunt alții geloşi care nu dau voie femeii să-şi pună pe față cosmetice, şi alte, şi alte forme de gelozie. Femeia nu-i canar ca să o închizi într-o colivie. Din acest punct de vedere facem parte din rândul celor mai înapoiate țări. Mă refer la acele brute geloase. Cea mai avansată țară, unde femeia nu îngăduie bărbatului să o maltrateze, este Danemarca. Dacă e lovită, sunt organizații care îi sar imediat în ajutor.

Să luăm un exemplu. O femeie doreşte să meargă la plimbare, la cinematograf, la o cofetărie însoțită de colegi sau colege de muncă. Nu uita, domnule bărbat, că femeia-i om şi nu pasăre! Vii dumneata şi îi anulezi această plăcere. Cu ce drept? Că ai penis. Plus prostia din cap. Dacă vine din societate şi a băut o sticlă de bere, dumneata, domnule bărbat, o iei la bătaie. Deci tu vii beat, vii de la curve, banii de mâncare îi cheltuieşti şi ție nu-ți face nimeni nimic! De ce? Cunosc femei care muncesc în câmpul muncii la fel cum muncesc şi bărbații. Vin de la serviciu, spală vasele, rufele, fac de mâncare, îngrijesc copiii, mai merg şi la „Apărarea Patriei”, vine obosită, deprimată, descântată, iar tu, pulă de bărbat, o iei la bătaie.

– Curvă! Acum se vine acasă? Pe unde ai fost?

Eu aş avea o rugăminte pentru aceşti bărbați. Să-şi cumpere o funie şi săpun. Să se spânzure. Sau să se ducă la WC şi să se uite în oglindă, după care să-şi tragă două palme.

Alți bărbați nesimțiți stau în fotoliu cu ziarul în mână. Habar nu au că ar trebui să-şi ajute soția în gospodărie. Astă vară am fost şi eu într-o plimbare la Tecuci, unde am observat o gelozie discretă la un intelectual. Nu pot să zic că nu îşi iubeşte femeia, dar o oboseşte. Nu numai cum vrei tu, ci să fie şi cum vrea ea. Este ora 19:47.

Pogoară, Doamne, izbăvirea asupra noastră! Amin!

CAPITOLUL 4.

Hoţi şi cioflingari

Azi este marți, 11.11.'86. Timp frumos. Ieri şi azi am fost în parc. Erau mai mulți pensionari care se plimbau. L-am văzut pe doctorul Vereş, care se plimba pe jos. Merge kilometri mulți, iar maşina o parchează lângă parc. Pe aleea principală, la întoarcere, am văzut o veveriță. A trecut cam la vreo trei metri pe lângă mine. Am stat în loc şi am privit-o cum s-a ridicat pe lăbuțele dinapoi şi cu lăbuțele din față rodea ceva. A sărit apoi într-un copac, zbura prin aer cu o sprinteneală uimitoare.

Venind către casă m-au năpădit amintirile. M-am gândit la Viorica şi la tabloul din perete, unde era cu mine. Ea mireasă. Mi-am adus aminte că acest tablou este un simplu trucaj, din două fotografii obişnuite, prelucrate într-un laborator fotografic din Oradea. Am fost săraci şi nu am avut bani ca să mergem la un fotograf. Seara, la petrecere, am părăsit amândoi nunta şi ne-am culcat, iar nuntaşii au petrecut fără noi. Săraca! A fost o femeie care mi-a făcut mult rău. Dar nu regret. Din cauză că eu am contribuit cu suferința de a ajuns copilul meu, medic. El ştie toate acestea. Dacă aş fi avut atunci mintea pe care o am astăzi, nu aş fi divorțat. Copilul meu a fost prins într-o capcană periculoasă. Să zică mulțumesc că a scăpat. Dacă ea nu intra în serviciu poate că nu ne-am fi despărțit. Aceea! Întâi serviciul, apoi familia. Era foarte iubitoare de sine. Eu sunt o fire ciudată. Urăsc gelozia, urăsc pe geloşi. M-a plictisit cu gelozia

ei tâmpită. Tot la braț cu ea. Tot în ochii ei să mă uit. Când vorbeam cu o femeie, o lună de zile nu-mi vorbea. Până mi-am luat câmpii. Pentru serviciu era în stare de orice. Era foarte harnică şi îi plăceau curățenia şi munca. De aceea zic că va fi vai şi amar de cei care au bătut-o, ea fiind bătrână şi bolnavă. Să nu uitați că orice faptă are şi răsplată înaintea lui Dumnezeu. Eu am fost pedepsit. Cu copiii născuți din căsătoria a doua. Nina îşi va primi şi ea pedeapsa. Claudia la fel, plus Bebe. Nu scapă nimeni de judecata Domnului. Şi eu m-am bătut cu ea, că mă aducea în stare cu scenele ei de gelozie. Dar aveam societate. Doamna Butaru, soția inginerului şef de la Uzină. Doamna profesoară Dragoş. Doamna Ghökel, doamna Dănilă, fosta profesoară de matematici. Asta a fost Viorica. Şi cu o clasă primară s-a descurcat binişor în această societate. Eu nu prea luam parte. Ceream scuze că sunt chemat la serviciu. Eram funcționar. Aveam bani, iar ea îi conducea bine. Dar să lăsăm astea pe mâine, când voi continua cu gelozia feminină. Acum, hai să râdem puțin!

Aseară l-am văzut pe Glodeanu supărat. Îl salut şi îl întreb ce are. El nu-mi răspunde la salut şi pleacă mânios în casă. Astăzi, pe la orele 17 şi ceva, o aduce dracu pe Clari la noi şi o întreb:

– Tu, Clari, ce are Glodeanu de este supărat?

– Dar tu pe ce lume trăieşti? îmi răspunde Clari. N-ai văzut că Pop de la etajul patru s-a mutat?

– Ei şi? Ce dacă s-a mutat?

– Păi, Viorica, soția lui, nu a mai vrut să locuiască pe aceeaşi scară cu Glodeanu. A preferat să se mute în alt bloc, în cartierul Vasile Alecsandri. Pe „Hatvon”.

– Şi... care-i cauza? o întreb pe Clari.

– Păi a prins-o pe Glodeanca mârlindu-se pe jos cu Pop. Întocmai ca pisicile.

Zice Clari:

– Eu i-am spus că pentru asta să nu fie supărat. Când îți trebuie femeie, măi verică, aduci 500 lei şi vii la mine. Şi gata!

Zice Glodeanu:

– Eu pe pizdă nu dau bani!

– Du-te dracului, boşorogule! Că tu toată vara dădeai cu pietre în copii ca să nu-ți strice grădina în loc să-ți supraveghezi femeia. Ce, dumneata nu ştii că-i rea de muscă?

Mă gândesc la ziua de sâmbătă, 15.11.'86, când ne vom întâlni la poştă, după pensie. Ce râsul dracului o mai fi, că toate poştărițele sunt femei. Şi toate ale dracului.

Cam asta a fost. Este ora 23:50. Mi-e tare somn. Pe mâine. Şi pacea Domnului să fie cu noi şi cu cei dragi. Amin!

Astăzi este joi. 13.11'86. Timp frumos. Soția a fost la Satu Mare. În recunoaştere. Satu Mare este mai bine aprovizionat cu carne de porc, cârnați de casă, pastramă de oaie, slănină, untură şi pâine albă. Cozi nu sunt, iar pe unde sunt, lumea-i civilizată. Înjură discret şi bate din palme când apare măgarul lui Caragiale cântând Carnavalul de Veneția cu variațiuni.

Ăştia de la Baia Mare sunt ai dracului. Au râie sub coadă, dar o țin ridicată în sus. Trebuie să se scarpine de râie, aşa că o mână este veşnic ocupată, iar cu o singură mână nu poți aplauda.

Şi uite aşa F.C. Baia Mare a căzut în „B". Pâinea se găseşte greu. Mâncare nu-i. Noi pierim de foame, dar băimărenii tot râioşi şi cu coada-n sus sunt. De aceea zic că atunci când măgarul cântă, trebuie să aplaudăm. Cei de la Satu Mare sunt mai diplomați şi mai simandicoşi. Au şi mâncare. Au şi civilizație. Nu ca bădăranii de la Baia Mare. Te omoară la cozi. În special țăranii. Tot ăla care are îți ia mâncarea de la gură. Vorba aceea, prostu-i prost, iar năravul nu îl poți schimba. Aşa că bietul Ciuciurec al meu îşi ia

zborul spre Satu Mare după haleală. Acolo-i lumea mai civilizată şi se dă şi-şi ondulează spinarea după împrejurări. Cei de la Baia Mare au spinarea tare şi nu o pot îndoi înaintea măgarului, şi de aceea suntem bătuţi cu copita.

Hai să râdem! Al dracului Balla. Cică au fost trei cheflii. Unul mai şugubăţ ca celălalt. Cum erau ei beţi criţă, au făcut un pariu că scrie fiecare câte o scrisoare şi cât ai zice peşte ajunge la destinaţie. A scris fiecare o scrisoare şi a rămas de discutat rapiditatea cu care ajunge la destinaţie. Unul a ieşit afară cu un plic închis şi tocmai atunci trecea o poştăriţă.

– Măi, îl întrebară ceilalţi, dar unde şi cui ai scris scrisoarea?

El, glumeţul, a spus că „la mama", că-i este dor de ea. Se prinde cu o mână de sulă şi cu cealaltă ţine scrisoarea. Merge la poştăriţă în postura în care era şi când îl vede poştăriţa îi zice:

– S-o bagi în aia a mă-ti!

El, bucuros că a câştigat pariul, le spune celorlalţi:

– Aţi văzut, măi, că scrisoarea mea ajuns la mama?

În continuare, despre gelozie.

Azi dimineaţă m-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Glodeanu. Tot supărat. M-a bufnit râsul. Vine Silvia Birö. Înaintea ei venise futălăul (prietenul ei, Pitiu). Tot discutând ajungem la Glodeanu.

– Dă-l dracului! Că-i prost. Nu trebuia să se ducă să-şi vadă femeia în braţele lui Pop. Dacă era un om inteligent, întorcea capul şi pleca.

– Dar tu, Silvia! Dacă te-ar fi prins Birö cu Pitiu, ce ar fi zis?

– Doamne fereşte! Acela ne-ar fi omorât pe loc din gelozie. Şi pe mine şi pe Pitiu!

Deci! Iată, încă un prost, gelos.

Cumnatul Mariei a dat-o pe sora ei cu capul de calorifer până i-au sărit creierii afară din craniu şi a rămas moartă pe loc. Alții se laudă:

– Am mârlit-o pe cutare şi pe cutare!

Iată că gelozia este egală cu prostia. Să te ferească Dumnezeu de prostie şi de gelozie, mai ales. Dacă eroii sunt pe funcții mari, viața ta stă pe muchie de cuțit. Şi notați că bărbații geloşi merg cu prostia lor până acolo că în unele cazuri ucid pentru o femeie. Şi multe altele.

Şi acum să termin cu gelozia la bărbați şi să încep cu gelozia femeii.

Gelozia femeii este mai delicată. Ea îmbracă mai multe forme. Puțină dreptate are şi filozoful Schopenhauer când zice că femeia-i un animal care are părul lung şi mintea scurtă. Asta prin faptul că la cel mai mic conflict numai ce auzi:

– Curva dracului!

Ceea ce bărbații nu zic unul către celălalt:

– Măi, curvarule!

Sancho Panza, eroul lui Cervantes, spunea o zicală, că femeia seamănă cu o găină care cum iese din ogradă se şi pierde. Oare aşa să fie? Eu nu cred. Se pierde dacă-i geloasă. Să nu uităm un lucru, domnilor bărbați! Că femeia este sfântă. Să ne aducem aminte de Maria, doamna şi stăpâna noastră, Sfânta Fecioară Maria, care l-a născut pe Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, care-i tot femeie. La fel şi mamele noastre care ne-au născut. Sunt toate femei. Măi, bărbate, nu te gândeşti că pălmuind o femeie, pe a ta, pălmuieşti pe mama ta? Pălmuieşti pe mama lui Dumnezeu, care-i tot femeie, dar este sfântă?

Mă înfior şi mi-e scârbă că şi între femei sunt unele care îşi bat joc de trupul lor, pe care îl oferă spre vânzare, păcătuind înzecit practicând preacurvia.

Aş fi fericit, stimate tinere şi stimată tânără, dacă ați înțeles ceea ce voiesc să spun. Este ora 22:32. Mi-e somn. Restul, pe mâine.

Pacea Domnului nostru, Iisus Hristos, să coboare asupra noastră. Amin!

Tot despre gelozia femeii. Între femei, gelozia se manifestă altfel decât la bărbați. Ele se fac curve una pe alta, se trag de păr, îşi arătă curul una la alta şi îşi bat pisicuța, adică blănița, una către alta. Nu sunt de uneală una cu cealaltă, iar dacă sunt, sunt numai până la bărbat. Din mare prietene azi, devin cele mai mari duşmance mâine. Motivul? Pentru un bărbat.

Odată, călătoream spre Vatra Dornei-Frasin. Eram în delegație şi când a stat trenul în gara Pojorâta se băteau două femei. Se prinseseră de păr şi se trăgeau reciproc una pe alta, iar noi, călătorii, ne uitam la ele. Cum sunt rău de gură, zic către ceilalți călători:

– Să ştiți că astea se bat pentru o p-lă de bărbat!

Uitând că în compartiment mai era şi o doamnă. Între timp, o pasageră s-a urcat în tren din Pojorâta şi a nimerit în compartimentul nostru. Eram doar patru călători. O întreb pe femeia respectivă de ce se bat femeile acolo. Cum din întâmplare s-a nimerit să le cunoască, ne-a povestit că una din ele s-ar fi culcat cu bărbatul celeilalte. Aceasta zicea: unde scrie şi în care lege ca ea să nu se culce cu un bărbat pe care îl place?

Să iau un alt exemplu. Al soției dintâi. Această femeie avea câteva clase primare şi era căsătorită cu un intelectual. Era de o gelozie sălbatică. Libertatea bărbatului era limitată. Sub ordinele mele erau şi femei. Pentru această gelozie era urâtă de toată lumea. Eu eram dispreţuit. Viața era un chin. Când mergeam cu apelul la mină, la Roşia Montana, ea se îmbrăca în straie de bărbat şi mă urmărea. Eu o luam cu apelul prin subteran, ca să scap de

urmărire. Mergeam ca metroul, apostoleasca, şi ieşeam la mină. Se băga în serviciul meu, în atribuțiile mele de serviciu. Ca să am linişte a trebuit să dau afară de la telefon o doamnă ca ea să se amuze. Ce mai tura-vura. După 18 ani de căsnicie am divorțat. Din căsătorie au rezultat doi copii. Adică doi băieți. Unul a murit, asasinat mişeleşte. Iar celălalt mai trăieşte. Este medic şi este chirurg. A fost o mare pramatie. Îi plăceau țuiculița şi femeile. Cum îi cădea una în mână, o cocoşea cât ai zice „pиş". Ca răzbunare, după divorț, m-a adus la sapă de lemn. Copilul cel mare a rămas în educația maică-si. L-a educat să mă urască. Au venit comuniştii la putere şi am ajuns la lopată. Din suferințele mele băiatul a ajuns medic. Uitând că i-am fost tată. Diferența dintre tată şi fiu a fost aceea că eu am fost educat pe băncile şcolii, iar el de mă-sa. Citiți vă rog „Povestire de iarnă", de Cezar Petrescu. Povestea doctorului Negrea se aseamănă cu a lui, dar sub altă variantă.

Mă culc, că sunt orele 23:30 şi la 24:00 se ia curentul electric şi rămân pe întuneric. Pe mâine.

Mulțumescu-ți ție, Iisuse Hristoase, pentru fiecare clipă de viață. Amin!

Azi este luni, 24.11.86. O zi călduroasă. M-am plimbat în jumătatea de nord a oraşului, ocolind parcul.

Doctorul Foris Zoltan a fost băgat la zdup pe 20 de ani, pentru avortul făcut unei femei care a murit cu copilul în burtă. Au murit două persoane. Mama şi pruncul.

Doctorița Pauliuc, soția profesorului Pauliuc de la Şcoala de muzică, pentru că lua bani pe concediile medicale de la femeile aflate în câmpul muncii, este şi ea cercetată. Ştirea a fost transmisă de către vecina noastră, Evi, soției mele. Deci, atenție domnule doctor. Prudență!

Viorica a făcut o mulțime de prostii pentru distrugerea mea, iar Mihăiță, slab de înger, privea de sus pe tatăl său, adică pe mine. Am mai scris acest lucru. La ora actuală, Viorica este bolnavă mintal şi ce s-a întâmplat cu ea, nu ştiu. Îmi pare rău pentru ea, că m-a scăpat de două ori de la moarte şi m-a ajutat la avansare în serviciu. Cine ține la mine şi-mi face bine nu-l uit. Sunt un om educat şi ştiu să fiu recunoscător, toată viața. Am iertat-o din inimă pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Iată unde duce gelozia femeii. Acum mă voi ocupa de alt caz de gelozie. Doi tineri s-au căsătorit. Mihăiță şi Nina. Ea cu şapte clase elementare, el medic. În perioada studenției a făcut multe boacăne, că aşa-i foița. Nina a crescut pe cei patru copii pe care i-a turnat. Această femeie la suflet nu-i rea. În schimb este rea de gură. Când strigă se aude până la Vişeul de Sus. Mihăiță era blestemat şi neserios în perioada studenției. Nina, ca să-l lege mai bine, i-a turnat patru copii. I-a crescut, i-a educat şi a făcut şi două clase la seral, la liceul din Baia Sprie. S-a purtat cum a putut, s-a străduit, i-a crescut, puțin iubitoare de sine şi rea de gură, şi-a aruncat bărbatul în brațele alteia. A lăsat serviciul pentru că era soție de doctor.

Acum, fiți atenți, dragii mei! O educație aleasă nu se capătă pe băncile şcolii şi nici în amfiteatrele facultăților, ci trebuie să ai un pic de sânge albastru. Mitocanul rămâne tot mitocan. Aşa, ca măgarul lui Caragiale. Aşa şi cu Mihăiță. A ajuns medic, a făcut şi specialitatea, dar la urmă Nina a început cu gelozia şi înjurăturile, aşa că băiatul a întors foaia, suferind foarte mult. Am mai scris despre asta. Au avut patru copii: o fată, Fifica (Mihaela), un băiat Stricățilă (Bebe), o fată, Iuduța (Claudia) şi Robinson (Robi). La ora actuală, Mihăiță, nemaiputând suporta, a înaintat divorțul. Deci, iată al doilea divorț din cauza geloziei. La ora actuală începe să mă înțeleagă. Este prea bun cu copiii care îl duc de nas, cu excepția celui mai mic, care este mai înțelept. S-a căsătorit a

doua oară, cu o ingineră. O iubeşte şi trăiesc fericiţi. Dar adevărul? Este secret conjugal. Dragostea exagerată este o gelozie egoistă. Care oboseşte ambele părţi.

Cam asta ar fi gelozia care uneori are sfârşit tragic. Este ora 23:30. La 24:00 se ia curentul. Domnul îmi este Cetate tare în vreme rea. Amin!

Azi este marţi, 25.11.1986. Timp ploios, dar cald pentru anotimpul în care ne găsim. Se zvoneşte că ţiganii vor fi mutaţi separat de români şi maghiari. S-a dus o delegaţie de 30 familii la primarul Vasile Bărbuleţ. Sectoristul a şi făcut tabelul şi l-a trecut şi pe Ciucur pe listă. Mă acuză pe mine, că din cauza gurii mele rele. Adică eu cu sărăcia şi cu nasul pe sus. Pe Lia eu am îndemnat-o să se mărite cu un ţigan?

I-am amintit de dialogul avut în 1977 la Biroul organizaţiei de bază PCR, unde erau de faţă: tovarăşul secretar al PCR pe întreaga întreprindere UMMUM; tovarăşul secretar pe întreprindere al UTC; Ganea Nicolae, tatăl ei, şi Ganea Natalia, unde i s-a spus cine-i Ciucur Dumitru, consecinţele căsătoriei cu el şi îndepărtarea sa din societate. Am avut o discuţie aprinsă, amintindu-i de beţiile ei, de rătăcirile ei noaptea pe acoperişul blocurilor, cu ţigani. Ea, fată cu Liceul de Muzică. Ea era gravidă ca fată şi s-a dus soţia să-l roage pe medicul X ca să o ajute să scape de sarcină, dar acesta a denunţat-o. A venit o asistentă şi a luat-o în evidenţă cu sarcina. Ea, de disperare, s-a aruncat în braţele ţiganului care, profitând de nenorocirea ei, s-a căsătorit cu ea. Eu am prevăzut urmările dar nu am avut cui spune. Este singurul caz în lume când o fată cultă se căsătoreşte cu un ţigan. Am avut mult de lucru cu ea. Vina principală a fost a mamei mele şi sunt mândru că sunt sărac şi cu conştiinţa împăcată. Am fost cinstit, respectând sfaturile mamei, care începeau aşa: „Înţelepciunea începe cu frica de Dumnezeu şi cu ruşinea faţă de oameni”. Am

avut ocazia să mă scald în bani. Sub supravegherea mea se făcea argintul aurifer. Un lingou de 10 kg. conținea circa 3 kg. de aur pur. Restul era argint. Îmi erau de-ajuns trei, patru, lingouri ca să fiu bogat. Cine a ştiut ce timpuri vom ajunge? Spre exemplu, Anghel Petru cred că are milioane. Azi am stat de vorbă cu Şerban Florica, fostă şefă de brigadă şi am socotit împreună. Casele de la Timişoara, apartamentul de la Baia Mare, maşină, mâncare, carne, conserve. Afacerea cu piureul de castane. Cele 15 vagoane cu prune de clasa a doua trecute la clasa întâia, de unde a rezultat o diferență enormă pe care Anghel Petru a băgat-o în buzunar. Hoți şi cioflingari, huligani şi borfaşi care storc vlaga omului modest şi cinstit şi îl disprețuieşte zicând:

– Uite-l şi pe amărâtul de Ganea cu familia lui! Uitând nenorocitul că este muritor şi „cardiopatia ischemică" îl va răpune când îi va fi lumea mai dragă, iar casele şi banii rămân aici. Nu duce nimic cu el. Gol a venit în lume, gol o părăseşte. Totu-i deşertăciune şi goană după vânt. Lozinca bețivului este alta: „Bea, mănâncă şi fute. Asta-i a omului". Aşa am gândit şi eu cândva, până am descoperit scopul creării omului pe pământ.

Este ora 22,44. Mi-e somn. Pogoară Doamne duhul tău cel sfânt şi dătător de viață asupra casei mele şi a celor dragi. Amin!

Azi este miercuri, 26.11.86. Este ora 10, 5o. Afară-i timp favorabil, față de anotimp. Vreau să scriu despre căsătoria mea cu Ciuciurecu.

După divorț m-am căsătorit cu Lenuța. Aproape un an am trăit fără zapis. Eu urăsc şi spun în gura mare că urăsc gelozia şi nu mă impresionează nimic pe această lume pe care nu am dat şi nici nu dau un ban. Nu se merită. Am 30 de ani de căsătorie de a doua. În aceşti treizeci de ani eu nu am mers la braț cu soția. Nu-mi place, mă plictiseşte. Fericirea mea este atunci când soția mea este curtată şi de alții. Să

o văd în societate de bărbați şi de femei. Noi avem fiecare viață noastră particulară. Când o solicit, îi arunc căciula în pat, iar ea se prezintă la mine în pat. Munceşte foarte mult cu injecțiile şi cu tratarea plăgilor chirurgicale care supurează, salvând de multe ori câte o victimă scăpată din mâna chirurgilor nepricepuți care calcă în picioare jurământul lui Hipocrate. Este apreciată de unii medici, ca dr. Mohila, dr. Chioreanu, dr. Pop, care i-a tăiat unuia piciorul pentru 2000 lei. A smuls morții mulți copii. Şi smulge! Mihăiță va zâmbi ironic, dar ăsta-i adevărul. Se pot controla pacienții tratați de ea. Se ocupă cu croitoria şi cu ce poate. Trăim cum putem. De coş îi mai pică bani. Ba un zibzar, ba un retuş la o cusătură etc. După masă se duce în oraş.

– Unde te duci Ciuciurec? o întreb.

– După pulă! îmi răspunde.

– Bine! zic. Fă o cărare, două şi vino mai repede acasă.

– Nu pot, că-i întuneric. Şi aşa nu pot face tratamentele pe întuneric.

Când apare lumina, hop şi ea în casă. Îşi ia trusa şi pleacă pe teren şi vine peste o oră. Când are răni de tratat zăboveşte mai mult.

După ce ascult radio Europa Liberă, dau drumul la televizor, unde se vede „prostia" în postură de cinste şi care pozează în înțelepciune. Vine Ciuciurecu. Nici nu dau drumul bine la TV că adoarme ca o valiză în gară când vede filmul. Azi este „Ambulanța". Nu va dormi, ci va căsca ochii cât roata carului. Sunt mândru că şi fiul meu a fost la „Salvare". Şi uite aşa ne trece viața, de 30 ani de când suntem împreună. Când suntem la plimbare mă plictiseşte cu ținuta. Mă retuşează şi pe stradă. Dacă-i spun ceva, de dulce, mi-o întoarce înapoi. Tot cu ceva de dulce!

Odată stăteam în pat şi tot îi comandam. Fă cutare lucru, adu-mi o cană cu apă, dă-mi un pahar de sifon cu sirop, dă-mi o pereche de izmene. La un moment dat îmi zice:

– Dar mai du-te şi-n aia mă-ti! Ce-s eu la tine? Servitoare? Tu nu te poţi scula din pat şi să ţi le iei? Nu vezi că sunt ocupată?

M-a bufnit râsul. A râs şi ea. Câteodată ne certăm serios şi ne băgăm reciproc pe unde am ieşit, dar nu trec zece minute şi ne-am împăcat. Când îmi prezintă câte o prietenă, numai ce aud:

– Ismerem, Ganea, ur!

– Ţî-l mai prezint odată, că ăsta-i uituc!

Este vorba de fostele colege de la Liceul Maghiar. Mă distrez cum pot. De, ca omul care este la sfârşitul vieţii. Este ora 11:30. Restul pe după masă. Despre apa caldă şi Glodeanca.

Este ora 21:55. S-a terminat serialul „Ambulanţa". Episodul 3. Frumoasă-i viaţa de medic. Mai ales a eroului din film, dr. Jandera, care a refuzat nişte bani oferiţi.

Ieri, 25.11.'86. La orele 15:00. Blocul trei a primit apă caldă. După doi ani de pauză! Bucurie pe locatari. Supărare pentru restanţieri.

Glodeanca înnebunise. De doi ani nu se dăduse apă caldă. Conducta a fost întreruptă. Pe ploaie lucrau cei de la IGO. Babornița dracului! S-a obişnuit cu crudităţi. Se dă la cioflingari tineri. Vuieşte scara „A" despre ea. Ce s-a gândit? Să facă o colectă. Să strângă bani pentru a cumpăra ţuică la tineri. Iar locatarii de pe scară au dat. Soţia era la IZA, la o cafeluţă. Vine Glodeanca şi spune prietenelor soţiei că aşteaptă ca să dea şi „doctoriţa" bani pentru contribuţie, adică Lenuţa! Aflând că-i la cafea, înăuntru, a mers şi i-a cerut cinci lei. Lenuţa i-a răspuns că o să dea, dar nu ei, ci şefului scării „C", unde locuim. Nu avem nimic cu scara „A". Atunci zice să-i dea Lia. Lia, că n-are de unde.

– Dar pentru cafea ai?

– Da! Pentru mine. Dacă vrei să-i cinsteşti, cinsteşte-i dumneata!

Scroafa dracului. De când Mihăiță s-a culcat cu ea nu ne mai respectă. Se agață de noi, ne ciufuleşte că suntem mai rău decât țiganii. Doctori şi asistente! I-am spus lui Glodeanu:

– Mai Glodene! Mai dă-i peste plisc. Eu unul încă nu am văzut o femeie mai proastă ca ea.

Program de lumină la Baia Mare în cartierul „Neptun".

De la ora zero la ora patru întuneric.

De la şapte la doisprezece nu-i curent!

De la 16:00 la 18:00 întuneric.

De la 15:00 la 22:00 apă caldă fără lumină.

Este foarte greu să locuieşti cu toți nebunii. Sunt țărani bogați care au vile la țară şi ocupă câte un apartament la oraş o singură persoană. Şi sunt şi cu plățile la zi.

Eu am restanță de 629 lei. Iar IGO ar trebui să-mi dea 25.000 de lei despăgubiri pentru casa demolată. Bani furați de la o orfană şi un pensionar, oameni sărmani, demolați în 1975. Mulți au murit cu blestemul pe buze, în agonia morții, iar derbedeii trăiesc azi în vile făcute din banii noştri. Mâine, poimâine vor coborî şi ei în mormânt lăsând toate aici.

Am scris despre gelozie. Acum va urma prostia.

Prostia. Peste 20-30 de ani sau mai mulți, dragi tineri din generația viitoare, o să aveți de lucru ca să îndreptați ceea ce a făcut prostia. Ca să înțelegeți mai bine, mă voi referi la una din lucrările lui Barbu Delavrancea, „Palatul de Cleştar". Da, dragii mei, prostia este mama tuturor patimilor. Ea sălăşluieşte în scăfârlia celor mai mulți oameni. Mătură şi risipeşte înțelepciunea. Numărul proştilor este mare. Începând de sus şi până jos. Prostia are cuib în scăfârlia tuturor. Chiar şi în capul oamenilor de ştiință. Şi aici mă refer la cei care au făcut sau fac armele de distrugere în masă şi câte şi mai câte nenorociri care pândesc „planeta albastră". Prostia îți întunecă mintea.

Chinuieşti oameni inteligenți şi cinstiți. Le iei hrana. Prostia cuprinde întreg pământul şi este în conflict permanent cu înțelepciunea, în inferioritate numerică. Dar va riposta.

Este ora 23:00. Mi-e somn. Pe mâine. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să trăiesc până azi. Amin!

Este joi. 27.11.'86. Timp friguros, dar cald pentru anotimp. Îmi este groază de zăpada care va urma să cadă pe sol, din cauză că mă blochează în casă şi mă simt închis, privat de libertatea de mişcare. Am primit o scrisoare de la Mihăiță şi un exemplar din ziarul „Viața Nouă", unde este vorba de chirurgul Ganea Mihai, care a transplantat un deget. Îmi scrie că o duce binişor, în loc de bine. Ceva nu este în regulă. Biata Livia. Şi-a stricat linişte a prin căsătoria cu fiul meu. Locul este strâmt. Cu Robi şi cu Viorica pe cap. Amândoi sunt ocupați cu serviciul. Livia pleacă de la ora 6 la 18. Scrisoarea mi-a fost cenzurată. Am primit-o desfăcută. Violarea corespondenței se pedepseşte de lege? Care lege? Cât priveşte pe Mihăiță şi Livia, mai au de plătit taxe pentru încă două persoane. Bani ar fi, dacă nu ar fi maşina. Aceasta înghite o parte din bugetul gospodăriei. Dar să revin la prostie.

Prostia oamenilor!

Azi vine Silvia la noi, de dimineață, şi ne povesteşte despre un caz cu o fetiță de trei ani pe care tatăl său a încercat să o violeze, băgându-i penisul în gură. În prezent, se află arestat. Alt caz. Un frate s-a culcat cu sora lui, lăsând-o gravidă. După mine, nu-s normali. Ori au lues la creier, ori tumoare, ori, „nebunie". Deci, după mine, nu este un caz de prostie, ci de nebunie. Mă doare că în lume se întâmplă aşa ceva. Probabil, Charles Darwin avea dreptate. Omul este un animal mai feroce decât patrupedele! La animale

împerecherile au loc după legi naturale. Iată unde a ajuns „omul nou, al zilelor noastre”.

N-ai bani, iar dacă-i ai nu ai ce cumpăra cu ei! Nu se găseşte mâncare. Stai la rând după puţină hrană, atâta cât să supravieţuieşti. Unii derbedei trăiesc fericiţi, îmbuibaţi. Copiii lor sunt dolofani, nu ştiu ce-i sărăcia. După ce îţi iau casa, te băga în bloc, iar acolo îţi iau jumătate din salar sau pensie numai pentru gazul care vine din pământ. Practic, fără mare osteneală. Dumnezeu l-a dat. Te obligă să faci copii. Te bagă în beciurile securităţii şi te omoară. Pentru ce? Pentru că în capul lor, în cugetul lor, nu există Dumnezeu. De oameni nu se ruşinează. Te mint de dimineaţă până seara. La televizor, la radio, nu poţi să stai, că numai pe Satana şi pe consoarta lui îi vezi sau auzi. Trăiesc ca paraziţii jefuind pe cetăţeni de hrana cea de toate zilele.

Aceşti bandiţi au fost oameni săraci. Din lăcomie, uită cine au fost. Te dispreţuiesc, îşi dau ifose, fură banii oamenilor săraci prin diferite tertipuri. Prin vicleşug şi şiretenie. În loc de lumină, întuneric. Curentul electric se întrerupe mereu. De la 0 la 5, de la 8 la 12, de la 16 la 18 etc.

Când iei leafa sau pensia, te trezeşti furat ca în codru şi eşti constrâns să dai banii înapoi prin diferite sisteme diabolice. Patrulele de miliţie se plimbă printre nefericiţi, înarmaţi cu bastoane de cauciuc.

Văd oameni cerşind. Oameni serioşi. Pe bulevardul Bucureşti mai vine câte o amărâtă de femeie şi vinde seminţe de floarea soarelui sau de dovleac. Surprinsă de miliţian, femeia este urcată în maşina lor, lădiţa pe care îşi improvizase taraba zboară cât colo, izbită cu piciorul, seminţele sunt confiscate. La secţie, este bătută măr, pentru că nu are autorizaţie! Se pune întrebarea: Cu ce să trăiască? De ce te flămânzesc? De ce te chinuiesc cu hrana? Ce au cu femeile? Ca să facă copii, iar dacă-i face nu are ce să le de-a de mâncare. Adică să-i facă pentru ca să moară

după ce i-a născut? În folosul cui se fac aceste nelegiuiri? Oamenii sărmani sunt la pământ. Inteligența este pusă la lopată, sub comanda incompetenței. Îndobitocirea oamenilor de către prostia cocoțată deasupra poporului.

De ce, tovarăşi comunişti, faceți acest lucru? Poporul nu ar fi împotriva voastră, că şi părinții voştri au fost săraci! Şi voi, care ştiți ce-i sărăcia, de ce ne strângeți de gât? Ce v-am făcut? Suntem un popor latin. Strămoşii noştri sunt şi strămoşii voştri. Dacă dumneavoastră nu judecați ce faceți, într-o zi vor ieşi din rândurile voastre tineri inteligenți care, văzând toate acestea, le va fi ruşine de tatăl său sau de bunicul lor şi fiți siguri că o să vă urască de moarte, plus judecata lui Dumnezeu, în care nu credeți, dar pe care îl veți chema în ajunul agoniei morții ce va veni şi hoiturile voastre vor fi scuipate de norod, iar mormintele de marmură, pişate de câinii vagabonzi.

Da, dragă generație viitoare. Asta a fost viața noastră. Timp de 40 de ani. Oameni care nu au nimic românesc în ei. Se ucide român pe român, de acelaşi neam, de aceeaşi credință! Bunicii lor, părinții lor s-ar ruşina de asemenea odrasle. Iată ce fac lăcomia, nebunia, pizma, patimi sadice, conduse de prostia comunistă. Şi-au vândut sufletul satanei, suflet care aparținea lui Dumnezeu. Suntem mădularele Domnului nostru Iisus Hristos. Este ora 18,44. Pe mâine. Doamne, păzeşte-ne de oamenii de nimic! Amin!

Este ora 21:25. M-am retras în camera mea de culcare şi mai am poftă de scris.

Am uitat de omisiunea cu privire la actul acuzator pentru cele de mai sus la adresa noastră, de repercusiunile asupra populației. Actul acuzator s-a transmis de la Viena de către Organizația Mondială a Drepturilor Omului de la Helsinki, Finlanda, unde s-a semnat de către conducătorii statelor. Cu toate semnăturile, unii şefi de state nu țin cont de asta, adică, unde au scuipat ling. Deci, iată încă o dovadă a

prostiei. În lucrarea lui Delavrancea, „Palatul de cleştar”, se spune că aceste patimi, pe care le-am descris şi altele, au fost încuiate la temelia palatului. Surorii împăratului din poveste i s-au încredințat patru chei cu ajutorul cărora a eliberat patimile şi acestea au năvălit buluc afară şi au încins o ceartă, la care Înțelepciunea asista şi condamna. Şi în învălmăşeala ce a urmat, a dispărut palatul de cleştar şi „prostia” care mergea voioasă şi rumenă în obraji s-a cuibărit în scăfârlia multor oameni sus-puşi şi acolo se simte bine biruind înțelepciunea şi luându-i locul.

Deci, de la Viena s-a transmis Actul acuzator la postul de radio Europa liberă care, la rândul său, l-a transmis ascultătorilor. Este vorba de noi, asupriții, oamenii bătrâni, copiii. La muncitori, muncă multă, plată puțină. Şi alte „fericiri” ale epocii de întuneric şi cântare a sărăciei.

Astăzi, la radio, s-a transmis „presa”, adică „Scânteia” din august 1956. S-a făcut comparație cu ce a zis partidul atunci şi ce realizează astăzi... Şi eu am citit „Istoria PCUS” şi văd că băieții au dreptate, fiind vorba de fapte pe care le condamna Partidul Comunist în 1956. Este vorba de lichidarea „cultului personalității”, care la ora actuală se practică exagerat de mult, de către linguşitori şi cei cu spinarea ondulată, care fac din acest cult o carieră, în detrimentul celor mulți şi cinstiți, înfometați ani îndelungați.

Este ora 22:00. Hai să ne culcăm, restul, pe mâine! Ține-mă, Doamne, în viață, cu sănătate ani mulți ca să mă pot ruga şi să te slăvesc! Amin.

Azi este sâmbătă, 28.11’86. Orele 19:00. Timp friguros şi ceață deasă. Sufletul mi-e bolnav. O ducem greu. Soția nu m-a ascultat. În ultimul an de şcoală a fost chemată la examenul de diplomă şi nu s-a dus. Azi am fi trăit mai bine. I-am spus şi a început să plângă.

Am primit scrisoarea de la Mihăiță cenzurată, deschisă. Nu ştiu de cine. Probabil a fost atras de poza de pe plic, cu stațiunea „Costineşti" şi curios, l-a deschis. Nu pot uita ziua în care a făcut un drum de Galați pentru nişte proşti. În felul acesta maşina nu va ține mult. Întreținerea unei maşini costă. Ştiu că o duce greu. Robi trebuie ajutat ca să se pună pe picioare. Bebe are părți bune numai că nu are cine să le cultive. N-are cine să-i dea un sfat. Îşi va reveni, dar va fi prea târziu. Ştiu că Mihăiță este strâmtorat, are şi pe mă-sa bolnavă grav, la el. Sunt ocupați cu serviciul, amândoi. Robi este la şcoală. Am trecut şi eu şi fiul meu prin aceeaşi fază cu soțiile dintâi. Dar atât Viorica, cât şi Nina, merită respect din partea noastră. Datorită Vioricăi sunt în viață. Datorită ei am fost salvat de a mă duce pe front, în linia întâi. Te rog să-i transmiți, din partea mea, profundul meu respect şi recunoştință. Toate câte se întâmplă, toate fenomenele vieții, sunt dirijate de „minte", iar când mintea te-a părăsit, te ia în primire „prostia" care, asemenea unui cal nărăvaş, fără frâu, te aruncă în prăpastie. Când te mai părăseşte şi „ruşinea" săvârşeşti lucruri îngrozitoare şi ieşi din câmpul judecății omeneşti.

Dragă, Mihăiță! Poate că am repetat de mai multe ori acelaşi lucru. Sunt alții, sus puşi, care de ani de zile repetă acelaşi lucru. Teoretic şi faptic. Vei găsi în aceste caiete şi lucruri care nu-ți vor plăcea. Dar nu le-am scris din răutate. Odată cu vârsta se dezvoltă şi judecata omului. Altfel văd lucrurile astăzi, decât în trecut. Nepoții mei, dacă vor ajunge la vârsta mea, îmi vor da dreptate. Bebe mi-a dat dreptate în discuțiile avute cu el. Robi, de asemenea, mi-a răspuns cu cap şi judecată sănătoasă atunci când l-am întrebat:

– Când vei fi mare, ai să-ți judeci părinții?

Iar el mi-a răspuns că nu are acest drept. Este o mare deosebire în familia ta între fete şi băieți.

Ai vocație de scriitor. Ai intrat în literatură prin uşa din față. Eu, cu măgăriile mele, nu voi intra în tagma scriitorilor, nici prin uşa din față, nici prin uşa din dos, ci prin acoperiş.

Şi acum, voi copia nişte rânduri răzlețe scrise de mine într-un caiet cu foile rupte în anul 1984.

CAPITOLUL 5.

Sânge românesc

Copie după caietul de însemnări, Nicolae Ganea, 1984.

Prefața.

În caietul de față vreau să scriu anumite evenimente pe care le-am trăit şi le trăiesc în prezent. Cum s-ar zice, un fel de filozofie ce exprimă gândirea mea despre om.

Omul, ființa cea mai înaintată în inteligență şi rațiune, care se deosebeşte de celelalte animale sau viețuitoare. Voi încerca, atât cât mă ajută mintea, să scot în relief această ființă, atât părțile lui bune, cât şi pe cele rele. Voi încerca să redau adevărata față a omului din cât mai multe puncte de vedere. Dacă aceste rânduri vor fi citite, unii îmi vor da dreptate, iar alții vor zice:

– Ce vrea aiuritul ăsta de Ganea Nicolae, de bate câmpii cu...?

Eu nu voiesc nimic! Dar, în lipsă de activitate, trebuie să fac şi eu ceva. Pentru greşelile de ortografie, rog pe cititorii din vremurile actuale să mă scuze. Bunul Dumnezeu mi-a dat rațiune ca să judec şi nu sunt obligat să mă supun orbeşte la aiurelile altora şi să mă transform din cal în măgar şi nici să fiu îmbrobodit ca un „papă lapte”, cum se încearcă în zilele noastre, unde incompetența şade la loc de cinste. „Bate şeaua, ca să priceapă iapa” şi „cine are urechi de auzit, să audă”.

Baia Mare la 31.05.1984. Ziua Înălțării Domnului nostru, Iisus Hristos, la ceruri. Este ora 16,05 când încep să scriu.

Capitolul întâi.

Este joi. 31 mai 1984. Este o zi însemnată. Este Ziua Înălțării Domnului nostru, Iisus Hristos, la ceruri. Este ora 16,10. Data când încep să scriu cugetările mele.

Stau cu caietul pe maşina de cusut şi mă gândesc că la orele 16,20 încep la televizor „desenele animate". De! Ce să-i faci? Sunt om bătrân, iar părerea oamenilor cu privire la bătrâni se împarte în două. Dacă ocupi o funcție importantă, deşi eşti bătrân, eşti cineva, eşti înțelept. Spre exemplu: „sfatul bătrânilor" din fața Consiliului Popular al județului Maramureş. Iar dacă eşti om de rând, ai dat în mintea copiilor. Şi într-un caz şi în celălalt există puțină dreptate.

Să merg mai departe şi să încep să scriu despre om.

Definiție. Ce este omul? Omul este ființa cea mai desăvârşită dintre toate viețuitoarele care au fost create pe pământ. Omul se compune dintr-o parte masculină şi o parte feminină. Împreună alcătuiesc un trup. Se zice că înainte omul era rotund, cu un corp cu două fețe, cu patru picioare şi patru mâini. Când vroia să alerge, se dădea de-a dura, ca roata, sprijinindu-se atât pe mâini, cât şi pe picioare. Aceşti oameni rotunzi erau deştepți şi s-au răsculat împotriva zeului „Joe", ca să-i ia puterea. Acesta l-a pus pe Apollo să-i despice în două. Acesta, cum îi despica, le şi netezea pielea. Când le dădea drumul, alerga fiecare jumătate după cealaltă ca să se împerecheze şi să formeze un singur trup (vezi, Duiliu Zamfirescu, „Îndreptări Anca").

De unde provine omul? Omul provine din peşte, din maimuța antropoidă sau „Adam şi Eva". Eu cred că numai cea de a treia categorie de oameni este cea

adevărată. Oamenii sunt de două feluri. Deştepţi şi proşti. Buni şi răi. Cruzi şi milostivi. Mai sunt şi alte categorii de oameni ca cei care execută orbeşte, fără să se gândească la urmări, diferite acte de distrugere a aproapelui său. În fiecare om există instinctul animalic de conservare (bestialitatea), care pe unii îi coboară în rândul animalelor. Alţii, cu raţiune, devin superiori celorlalţi. Atât la oamenii deştepţi, cât şi la cei proşti, poate exista cultura (instrucţia), chiar superioară (facultate). Un om prost şi cu cultură îşi întrebuinţează capacitatea intelectuală pentru a distruge. Inclusiv distrugerile în masă ale omenirii, fabricând arme nucleare ca: rachete de diferite tipuri, cu rază medie de acţiune, cu rază lungă de acţiune, bombe atomice şi alte urgii spre distrugerea în masă a omenirii. Dacă mai ocupă şi un post important în aparatul de stat, atunci cea mai mare parte din populaţie este condamnată la foamete şi mizerie. Oamenii culţi sau deştepţi folosesc energia atomică în scopuri paşnice, spre folosul omenirii.

Mai sunt şi alte metode sistematice pentru distrugerea omului, cum ar fi, „psihiatria".

Alte forme de distrugere comise de către omul prost şi cu pregătire este munca forţată, fără hrana corespunzătoare sau parţial plătită, scumpirea alimentelor de bază ale omului, dispreţul celui îmbuibat faţă de muritorul de rând, raţionalizarea alimentelor de bază, calcularea datoriilor prin şiretenie astfel ca să-i stoarcă săracului banii necesari supravieţuirii, lăsându-l muritor de foame.

Oamenii proşti şi cu pregătire (zic, proşti şi culţi), depinde ce şcoli au absolvit, pentru că raţiunea le lipseşte, nu realizează că tot ce este creat are un scop. Nu-şi pune niciodată întrebarea care-i scopul lui pe acest pământ? Sunt mai periculoşi decât criminalii de rând pentru că pun la baza crimelor lor experienţa ştiinţifică.

În toate păturile sociale, oamenii se împart în două categorii: oameni cinstiţi şi corecţi, care au

conştiinţă şi oameni cu pregătire, care nu au conştiinţă. Oamenii răi şi fără conştiinţă se împart în mai multe categorii. Tâlhari, de drumul mare, huligani, călăi, asasini, tâlhari de Birouri, hoţi de buzunare, şmecheri, cămătari, curve, curvari şi dracu-i mai ştie. Aceştia din urmă, de Dumnezeu nu se tem, că pentru ei nu există, iar de oameni nu se ruşinează. Deviza lor este minciuna, în spatele lozincilor mincinoase cu care-l năucesc pe omul de rând. Îl silesc pe oameni să bată din palme la apariţia „mincinosului", iar când se duc acasă, îl înjură de mama focului pe acela pe care l-a aplaudat.

Afară-i un timp cald şi înnorat. Copiii se joacă pe spaţiul liber care se află printre blocuri. Este ziua de duminică. 03.06.'86. Ora 17:30. Soţia este plecată la plimbare, iar eu stau la masa maşinii de cusut şi scriu. Scriu tot ce îmi trece prin minte. Îmi vine să strig la ceruri, ca bunul Dumnezeu să mă audă şi să ocrotească pe oamenii cinstiţi şi corecţi şi să lovească fulgerător în toţi aceia care ne chinuiesc.

Mă uit la acele blocuri care, o bună parte, sunt construite cu deţinuţi, cu militari, cu alţi nenorociţi, condamnaţi la locul de muncă sau cu salariul redus.

Am trăit în două lumi, dar niciodată nu mi-am închipuit că voi ajunge la bătrâneţe să n-am ce mânca. De multe ori soţia nu a avut ulei sau untură, iar mâncarea a făcut-o numai cu o ceaşcă de smântână de circa o sută de grame, fără faină, pentru că în prăvălie nu se găseşte. Între timp, îmbuibaţii te năucesc cu ajutorul minciunii până la disperare, cu lozincile lor.

Mai departe, voi căuta să împart oamenii în două, după criteriul religiei. Unii sunt creştini. Mai sunt creştini cu teoria, dar fără faptă, iar o mică parte ateişti. Atât pentru unii, cât şi pentru ceilalţi, trebuie să studiezi, să te documentezi, iar după asta poţi spune că un Creator nu există, fără să poţi demonstra (Dumnezeu). Oamenii cinstiţi şi cu conştiinţă

admit acest spirit creator necuprins de mintea omenească. Ştiinţa omenească nu-i în stare să documenteze acest lucru, oricât de sus ar fi ea se opreşte la semnul întrebării (?) deci, mintea omenească are un semn unde se opreşte. Mai departe nu poate merge. În legătură cu acest lucru, am auzit că nişte „tăşcari” au vrut să vândă nişte broşuri şi ziare. Ce s-au gândit ei? Hai să mergem la biserică! Şi cum au zis, aşa au şi făcut. Ajungând la biserică, oamenii tocmai ieşeau. Unul dintre „tăşcari” s-a urcat pe o ladă de la „aprozar” şi a început să predice cum că bunul Dumnezeu nu există, că nu se vede. Oamenii care au ascultat au rămas năuciţi şi au încremenit pe loc când au auzit că bunul Dumnezeu nu există. Din mulţimea de oameni a ieşit înainte un bătrân cu părul cărunt şi cam şugubăţ. S-a dus la „tăşcarul” care predica mai cu foc şi a zis, în timpul unei pauze:

– Oameni buni! Îl vedeţi pe acest om?

– Da! îl vedem. Au răspuns oamenii.

– Are el minte?

Oamenii, pricepând tactica uncheşului, au răspuns că „tăşcarul” nu are minte, că nu se vede!

Oamenii se mai împart şi în exploatatori şi exploataţi. Cu privire la exploatatori şi exploataţi am să descopăr ce se ascunde în această afacere. Pe timp ce anii trec, se întâmplă multe prefaceri şi între oameni. O mică parte dintre ei şi ai dracului au format un program criminal, despre cum trebuie omul exploatat ca ei, exploatatorii, să trăiască mai bine. Aceşti exploatatori s-au împărţit în două tabere. Capitaliştii, proveniţi din boieri, moşieri, care formează aristocraţia şi alţi puturoşi şi paraziţi şi cealaltă, compusă din „săracii cu duhul”, dornici să pună mâna pe putere ca să domine mulţimea de oameni. Atât într-o parte, cât şi în cealaltă, sunt proletarii.

Banul, această putere lumească, este cauza pentru care se ucid unii pe alţii, pe câmpul de luptă, pentru ca la urmă familiile celor care au căzut în luptă să fie batjocorite. Se duc şi unii şi alţii, oameni

de rând, cei exploataţi şi se ucid cu arma, ba chiar cu baioneta, corp la corp. Înfige, cu răcnet sălbatic, baioneta în burta celuilalt, luându-i viaţa. Este război! Nu-i aşa? Ce ţi-a făcut omul din faţa ta de vii asupra lui să-l ucizi? Şi el, la fel, vine asupra ta, tot cu acelaşi gând. Şi unii şi alţii, adică din ambele tabere, sunt mânaţi cu ajutorul lozincilor mincinoase să se ucidă unii pe alţii, să ocupe terenuri în altă ţară şi, la urmă, vine un vagabond cu ticăloşii lui şi pune mâna pe putere. Când te trezeşti, constaţi cu uimire că ai fost tras pe sfoară şi nu te-ai ales cu nimica sau, în cel mai bun caz, cu o tinichea, adică o decoraţie pe care te poţi pişa. Asta vorbesc la capitolul proletarii.

Tot cu lozinci mincinoase, ai luptat pentru ţară, pentru rege, pentru neam. „În vine curge sânge românesc”. Sânge românesc curge şi astăzi în timp de pace în beciurile securităţii. Suntem urmaşii lui Traian şi Decebal. Ai lui Mihai Viteazu, care a clădit biserici şi astăzi îl sărbătorim, dar am dărâmat bisericile ţării. Ai lui Mircea cel Bătrân, astăzi Mircea cel Mare etc. Venind acasă, în caz de victorie, te-ai ales cu ceva. Ai primit pământ. Dar proletarii cu ce s-au ales? (1940-1944) Cu înfometarea, cu ţara ciopârţită, că şi-au băgat coada străinii şi te-au adus la sapă de lemn. Ai venit acasă fără nici o bucurie. Ţi-au luat pământul şi celor sărmani căsuţele, fără să-ţi dea nici un ban (1975). Ba, mai mult! Când cazi prizonier, învingătorul zice:

– Ce, mă-ta, ai căutat în ţara noastră?

Parcă tu ai venit de bună voie şi nu mânat din urmă. Ei, dar ce să-i faci? Cea mai proastă fiinţă este „omul”. Şi am să vă demonstrez. Sunt asupritorii proşti, pentru că asupresc, dar asupriţii sunt şi mai proşti, pentru că execută ordinele prosteşti şi inumane, cum este la noi azi. Îţi iau pâinea de la gură, te ucid în camera de tortură, te bat la miliţie. În fond, tu nu ai făcut nimic. Deci, iată altă prostie. De la prostie se trag toate relele, pentru că ea, prostia, se serveşte de „Incompetenţa” care pune la conducere oameni

incapabili să conducă sau să rezolve problemele în stat. De aici, centralizarea puterii în mâna Incompetenței.

Încerc, în această zi de iunie 1984, să mă concentrez, privind pe fereastră la stropii de ploaie care cad pe asfalt şi la oameni cum circula sub umbrele, la femeile grăbite ce vin de la muncă cu copii în brațe, de la creşă, de la vecinii care i-au îngrijit până a venit mămica acasă, să le facă de mâncare.

Tot privind aşa, îmi vin în minte o mulțime de amintiri care năvălesc de-a valma în creierul meu, de nu ştiu cu care să mai încep. Totuşi, după mintea mea, voi încerca să descriu aceste două lumi. Lumea creştină şi lumea ateistă. Lumea capitalistă şi lumea socialistă, comunistă. Deşi ştiu că vor fi mulți care vor zice:

– Se vede că-i nebun, Ganea ăsta! Ce dracu l-a găsit să scrie asemenea bazaconii?

Se poate, dar şi „bazaconiile” îşi au tâlcul lor. În aceste două lumi găseşti toate rele şi foarte puține bune pentru oamenii de rând.

Banc. Cu o maşină ARO, un şofer transporta clandestin un porc. Acesta stătea ascuns după o scândură. După un timp, l-au oprit doi milițieni, care sau urcat în maşină. Mai încolo, un popă a oprit şi el maşina şi s-a urcat lângă cei doi milițieni. În timp ce mergeau, porcul a reuşit să iasă prin despărțitură şi se strecoare între picioarele milițienilor. Popa i-a întrebat pe milițieni:

– Ce-i cu porcul ăsta?

Milițienii i-au răspuns:

– Merge la examenul de admitere! La Teologie.

Auzind răspunsul, popa a tăcut şi a dat din cap. Ajuns la destinație a coborât şi, de acolo, de jos, le-a zis milițienilor:

– Dar dacă nu reuşeşte porcul la Teologie, rămâne tot la miliție?

Auzit de la Mureşan Costan, fost şef de schimb la Uzinele 1 Mai din Ferneziu, în ziua de 05.11.'84, orele 11:30.

Cu ocazia morții lui Iosip Broz Tito a fost purtat un dialog între un român şi un sârb, aflați la ceremonia funerară:

– Ce veți face voi, iugoslavii, dacă a murit Tito?

– Ne-om descurca noi, n-avea grijă! Dar ce veți face voi dacă şeful vostru va trăi cât Tito?

Auzit de la Filip cel gras, azi, 05.11.84. Ora 10,00.

Lumea capitalistă. Este lumea liberă, unde clasa săracă este ocrotită şi ajutată de legi umanitare, ca „Drepturile Omului". Această lege la noi, în țara comunistă, nu există! În țările capitaliste ai libertate de gândire. Muncitorii prestează munca după „contractul colectiv" încheiat cu patronul. Au asistență medicală gratuită, nu ca la noi „policlinică cu plată". Are dreptul, la grevă. Primeşte ajutor de şomaj, egal cu salariul unui muncitor. Nu ca la noi, în „epoca de aur a sărăciei". Ai libertatea să înjuri pe cine vrei, dacă nu-i om de treabă. Aşa cum a fost şi pe vremea mea.

Este noapte. Este ora 21:50. Afară-i toamna şi este data de 05.10.'84. Timp urât şi ploios. Vremea-i foarte capricioasă. Am făcut o pauză cu scrisul. Am făcut o pauză, dar reiau „însemnările mele" despre specia umană. Revin la „lumea capitalistă", lumea liberă. Aşa cum a fost pe vremea mea.

Erai liber. Copiii zburdau pe câmp, în mijlocul naturii. Pământul era al omului. Pâinea era albă şi bună. Oamenii erau „normali la cap şi înțelepți". Cuvântul lui Dumnezeu era pe buzele tuturor. Ateiştii nu existau. Salutul era: „Lăudat să fie Iisus", iar răspunsul: „În vecii vecilor. Amin!". Țăranul lucra cu drag pământul lui. Se trezea cu noapte în cap şi mergea la cosit. Femeile şi fetele mergeau la seceriş. Toamna se auzeau cântece de veselie şi imnuri de

slavă închinate Atotputernicului Dumnezeu, pentru roadele îmbelşugate ale anului. Pe străzi, noaptea era lumină ca ziua. Nu ca astăzi, în anii lumină, ai parte numai de întuneric. Oamenii aveau respect unii faţă de alţii. Astăzi, se sfâşie unul pe altul. Ţiganii trăiau separaţi cu locuinţele de cele ale românilor. Nu ca astăzi, amestecaţi, de-a valma, datorită firii proaste, în sensul că ce vede ochiul, nu lasă mâna! Aveau viaţa lor, separată de a românilor, şi nu-şi luau nasul la purtare. Prostul era pus la locul lui, iar mintea era curată ca şi sufletul. Cât priveşte ţiganii, la fel, erau puşi la locul lor, după specificul de viaţă al lor şi nu băgaţi între români ca să-i umple de păduchi. Diploma de şcoală era respectată, că pe ea era semnătura unui „Ministru al Educaţiei Naţionale". Era semnată de către reprezentantul ţării unde ai terminat şcoala respectivă şi trebuia să munceşti pentru ea, nu ca azi, când o primeşti şi pentru politică. Ca să o poţi obţine, uniforma şcolară era respectată şi nici un derbedeu nu ar fi îndrăznit să acosteze o elevă de liceu sau de la alte şcoli.

Fetele erau despărţite de băieţi, la modă era „iubirea platonică", nu „cea fizică". Biserica era ocrotită de stat (nu ca azi, când şeful statului dărâmă bisericile). Mergeai cu capul sus, erai cineva, iar prostul te respecta. În ansamblu, oamenii îl respectau pe bunul Dumnezeu.

Sfârşitul copierii după un caiet din anul 1984. Urmează semnătura.

Este ora 23. Pe mâine. Doamne, Dumnezeule, întinde-ţi mâna spre mine şi nu o retrage niciodată, în vecii vecilor. Amin!

Azi este vineri. 15.12.1986. Afară-i frig şi ceaţă. Eu stau cu paltonul îmbrăcat şi cu căciula pe cap. În cameră este mai mult frig decât cald. Suferă bietul român. Casa ţi-o ia fără să o plătească. Bătaie îţi dă dacă zici ceva. De foame rabzi. Ţăranii s-au obrăznicit. Lelea Floarea şi ţaţa Frusina, cu zaghia în cap, nu

mai mulge vaca. A înlocuit-o cu autoturismul „Dacia”. Îl beleşte pe orăşean. Acumulează bani mulți şi se uită cu dispreț la orăşeanul care nu poate plăti taxele comunale şi este scos în stradă cu copii la sân, cu tot calabalâcul. Țărăncile sunt la volan şi le flutură zaghiile pe cap când dau viteză la maşină. Clasa săracă este la pământ şi mulți mor cu zile, în special bătrânii şi copiii. Asta-i epoca de aur a prostiei şi a nebuniei.

Astăzi, țara noastră are blocuri, hoteluri, magazine cu uşi de sticlă. Se aruncă banii pe fereastră. Boierii comunişti, proveniți din proşti şi din clasa de jos, au format o aristocrație a lor, uitând de unde au plecat, dispreţuind pe omul de rând, fie el intelectual sau semi intelectual. Au la bază „diplome politice”, cu care se vor şterge la cur atunci când valurile tristeții şi nebuniei vor trece, lăsând o pată de tristă amintire a „epocii de aur”.

Răbdăm de foame. Pâinea este neagră, ca la penitenciar, iar prostul se plimbă cu maşini blindate, păzite de cei îmbuibați şi neproductivi. Stau ascunşi după copaci ca nu cumva vreun român, în marea lui iubire de Cezar, să-l pună dracu să scuipe vreun glonț. Stăm în întuneric în frig. Vine țăranul de la țară, unde are vilă şi stare bună. Cum zic, vine de la țară şi stă la oraş, iar produsele alimentare le vinde prin blocuri. De exemplu, Pintea Alexandru, vecinul meu din spatele blocului, are un fel de crâşmă acasă, unde vinde litrul de țuică cu 150 de lei. El a fost crâşmar. Are bani ca Hagi Tudose, dar este zgârcit de mama focului. Mai este altul, la noi în bloc, tot de la țară. Toți copiii lui sunt bogați şi au maşini. Unul din băieți este contabil la Consiliul Popular al Județului Maramureş.

Banc cu tâlc. Trece o maşină. În ea era „omul cu mârțoaga”. Pe o stradă au văzut o coadă lungă de oameni stând la carne şi alte alimente. „Mârțoaga” scoate capul pe geam şi îi zice omului:

– Uite, dragă, ce nenorociți şi flămânzi stau la rând după carne şi alte alimente!

Asta-i, „dragă generație viitoare”, viața noastră, cea de toate zilele. „Omul cu mârțoaga”.

Azi am pus o scrisoare la cutia poştală de la „Dalia”, către revista „URZICA” pentru Întreprinderea „ELECROBANAT” din Timişoara. Problema cu lanterna. Să vedem ce va ieşi din toată chestia asta.

Iarăşi, despre Pintea Alexandru.

Are în casă o mulțime de icoane, iar între ele, la intrare, chipul Cezarului. Mare cât roata carului, băgat şi el între sfinți. Mai este şi un fel de „control obştesc” pus de FUDS, căci face şi politică. Iar moartea îl caută pe acasă. Deci! M-am lămurit şi cu el. Stă acasă, iar femeia stă la țară, la Asuasul de Sus sau de Jos.

Celălalt țăran, Pop, stă singur într-un apartament „A” cu două dormitoare.

Iată, dragii mei, iubirea față de Cezar. Mă gândesc la povestirea lui Caragiale „Abu Hasan”, unde au cerut credincioşii puterea stăpânitorului pentru o zi. Mie mi-ar trebui o săptămână şi în fiecare oraş câte o ghilotină. Este vorba de Cezar. Nu-l iubeşte nimeni, ci numai acei care se ghiftuiesc şi îl slujesc, nu pentru el, ci pentru scaunul pe care şade.

Este ora 20,50. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

Azi este duminică. 07.12.86. Afară-i frig şi ceață. Soția este plecată la biserică, iar eu stau în casă cu paltonul pe mine şi cu căciula în cap. În cameră este frig. Stau şi ascult Sfânta Liturghie la radio, de la Roma. Ascultând, îmi vin în minte fel de fel de gânduri. Este foarte greu să trăieşti în zilele de astăzi unde domneşte corupția şi tâlhăria. Este foarte greu pentru omul cinstit şi corect. Hoții şi şarlatani au bani destui, de nu ştiu ce să mai facă cu ei. Eu sunt

sărac. Ca să trăiesc, soţia munceşte ca o roabă, pentru câţiva lei, pe care nu-i capătă, nici pe aceia, când trebuie.

Din cauza rezervelor de pastă care nu sunt bune, tot din cauza frigului, trebuie să scriu cu creionul.

Cum am spus, mă gândesc, mai ales la nenorociţii de copii, de nepoţi, pe care nu-i aşteaptă nici un viitor. Am ajuns, cred eu, la sfârşitul „planetei albastre”. Cel puţin îmbuibaţii vor muri sătui. Celor care stau la rând le este tot una. Noi primim „atomul” în fiecare zi şi vom muri flămânzi, cu înjurătura pe buze. Cel credincios va muri preaslăvind pe Domnul Iisus în rugăciunea cea din urmă. Ce va fi, Doamne, cu Adina, cu copiii mei, cu nepoţii mei? Cine mi-a dat înţelepciune ca să văd lucrurile în adâncimea lor, din toate punctele de vedere? Numai El, numai Dumnezeu. Câteodată merg cu gândirea mea sus, sus de tot, până se opreşte în tavanul Universului, adică la semnul „?”.

Oameni cinstiţi şi copii nevinovaţi, bătrâni fără de apărare, suferă din cauza „prostiei”. Războiul va fi din cauză că oamenii se înmulţesc şi odată cu ei creşte suferinţa celor aleşi de Dumnezeu.

– Măi, nebunilor. De ce nu vă gândiţi la moarte?

Îi vezi pe unii, cu cultura politică, cum se ţin deştepţi. Aceşti analfabeţi sunt mai ai dracului decât ceilalţi. Mă gândesc la „Internaţională”.

Sculaţi voi oropsiţi ai vieţii
Voi ce sunteţi la rânduri puşi
Să fiarbă în inimi răzvrătirea
Etc. Etc. Etc.

Sau:

Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte
În care te adânciră barbarii de tirani.
Acum, ori niciodată, croieşte-ţi altă soarta,
De care să se mire şi cruzii tăi duşmani.

Ei, dragii mei, se potrivesc bine aceste două cântări la noi, când avem duşmanul înăuntrul patriei. Duşmanul care nu-ți dă de mâncare şi are pâinea şi cuțitul şi îți taie nici cât să trăieşti, nici cât să mori. În schimb, îți dă „palincă" şi când te gândeşti că te asupreşte „prostul", te asupresc „boierii socialişti", care se deosebesc de boierii capitalişti, prin aceea că muncitorul era plătit, iar în casa statului nu plăteai chirie, nici curent electric. Aveau credință în Dumnezeu şi ajutau pe cei săraci.

Azi este joi. 11.12.1986. Este ora 18:04. Afară-i frig şi început de ger. Eu stau în casă şi mă gândesc la timpurile bune care au apus de zeci de ani. Sunt îmbrăcat cu paltonul şi cu căciula în cap din cauza căldurii insuficiente din cameră. La blocurile din cartierul Vasile Alecsandri nu este deloc cald. Fiica mea, Niculina, are doi copii. Unul de şase ani şi altul de un an. Caloriferele nu funcționează şi locatarii stau şi tremură de frig, rugându-l pe Dumnezeu să crape cei care sunt de vină. Îți imaginezi, dragă generație viitoare? Sunt în pericol copii mici, bătrâni. Caloriferele reci, pe jos ciment învelit cu „linoleum". Mai toți copiii se îmbolnăvesc şi mulți mor, iar săracele femei sunt nevoite să nască după „decret". Sunt cercetate şi urmărite de către zbirii Cezarului, oameni fără de Dumnezeu. Se chinuiesc, bietele femei, să aducă pe lume copii nenorociți, să moară de frig şi de foame din cauza cruzimii celor care ne conduc. Cruzimii care se datorează, în primul rând, situației geografice în care se află țara noastră.

Aseară am ascultat radio „E.L.". S-a sărbătorit Ziua Internațională a Drepturilor Omului. Propaganda „tăşcarilor" cântă în strună, mințind cu neruşinare că la noi se respectă drepturile omului. Auzi, ce minciună? Se ia mâncarea de la gură omului şi se vinde la străini, iar noi crăpam de foame, frig şi mizerie şi alte „fericiri" ce fac parte din propaganda tăşcarilor. Trăim ca vitele. Cel puțin alea se îngraşă,

apoi se vând, iar banii intră în punga tăşcarilor, adică a şefului.

Poveste.

Se spune că era pe vremuri un mare împărat, foarte, foarte bogat şi crud cu poporul. Acel împărat avea trei copii. A, B şi C. Venindu-i rândul să moară, a făcut un testament şi a întrebat pe fiecare ce doreşte. Lui A ia dat tronul împărăţiei. B a cerut castelul Peleş, iar lui C, care i-a cerul portretul, i-a dat portretul său. Murind el, sufletul i s-a transformat în strigoi şi venind în vizită găseşte pe A cerşind din cauză că pierduse împărăţia la cărţi şi ruletă şi, neavând din ce trăi, s-a apucat de cerşit. Pe B a găsit-o în castelul Peleş, gătită frumos, în lux, cu fete multe şi cochete.

– De, tati, ce să-i faci? Sunt patroana acestui bordel şi îmi merge bine. L-a vizitat şi pe C, care fusese modest, dar acum era foarte bogat. L-a întrebat strigoiul, cum a reuşit să facă atâta avere?

– Cu portretul Mărie Tale. Trei lei pentru un scuipat şi cinci lei pentru un pişat. Uite aşa am făcut avere.

Azi este duminică. 14.12.'86. Orele 22:10. Astăzi au fost Costică şi Clari la noi. Costică are o căciulă de astrahan şi este mândru de ea. I-am spus o poveste de acum câţiva ani şi anume: lucram la confecţionat lădiţe pentru CAP Mocira. Acolo lucra şi hornarul Bron. Ne-a povestit că, odată, călătorea la Baia Sprie. Pe traseu s-a urcat controloarea Aurica şi a găsit pe un muncitor fără bilet. El se urcase din Baia Sprie, spre Flotaţia Baia Sprie, adică la cap de linie. Controloarea Aurica avea o căciulă în cap, tot de astrahan, pusă cochet. I-a luat muncitorului căciula din cap şi i-a spus să aducă banii de bilet şi amenda, ca să i-o restituie. Omul era foarte supărat. Afară era frig, zăpada era mare, iar el în capul gol. Mai sus, spre mină, autobuzul îşi încetineşte viteza la o curbă.

Uşa din faţă era defectă şi nu se închidea bine. Omul ia căciula din capul controloarei şi sare din maşină. A râs şoferul, a râs lumea şi uite aşa s-a întâmplat cu căciula de astrahan a controloarei Aurica. A rămas Costică mirat de îndrăzneala omului.

Am ascultat muzică. Coruri din opere. *Cavaleria rusticană, Aida, Marşul vânătorilor*. Apoi din cântecele Doinei Badea şi romanţa *Călugărul din vechiul schit*.

Afară-i frig şi sufăr foarte mult. Acum patru luni eram în Tecuci şi muream de cald. Îmi pare bine de doctorul Mihăiţă Ganea că nu-i în Baia Mare. Ferice de el. Aici stăm prost cu mâncarea. Nu are lumea ce mânca. Specula şi corupţia, condusă de „prostia incompetentă", joacă sârba pe spinarea poporului român!

Azi este joi. 18.12.'86. Mă gândesc la ce să mai scriu. Ieri am ascultat postul de radio Europa Liberă. M-am cutremurat de cele auzite şi nu mi-a venit să cred. Anume:

În proiect, dărâmarea „Mănăstirii Dealul" din Târgovişte. Dragă Mihăiţă, ţi-am dat portretul meu de elev la Şcoala Inferioară de Arte şi Meserii din Olteniţa. Lângă mine este prietenul meu, Ionescu Gheorghe, elev la Liceul Militar „Mănăstirea Dealul" din Târgovişte. M-am cutremurat, înfiorându-mă de dărâmarea acestui sfânt lăcaş, unde se află capul lui Mihai Viteazu. Portretul meu din fotografia care este la tine mi-a evocat amintiri frumoase cu privire la acest liceu. Parcă îl văd şi acum, în imaginaţie, pe prietenul meu în uniforma Liceului Militar de la Târgovişte, cu egreta pusă la chipiu, de mureau fetele de la Liceul „Constantin Alimonăşteanu" din Olteniţa după el şi mă înfruptam şi eu de la prietenia mea cu el. Deci şi eu, ca tânăr, aveam partea mea din succesul lui. Deci, ţi-am trimis încă o amintire a trecutului.

Filmul vieţii mele se desfăşoară în ochii imaginaţiei, amintindu-mi evocările povestite de el despre regulamentele şcolii şi datinile ce existau acolo.

Urmează să mor şi îmi pare bine că nu voi mai trăi în această epocă ruşinoasă care distruge cu sânge rece operele de artă ale neamului românesc. Scumpul meu băiat. Am scris în acest caiet şi unele pasaje care nu trebuiau scrise. M-am înşelat cu privire la fiul tău Robi, care este primul ce s-a interesat de „însemnările" mele. Bune, rele, el este primul din familia mea care le-a citit. Toate însemnările mele ție ți le încredințez, că sunt pe mâini bune. Liceul Militar „N. Filipescu" de la Mănăstirea Dealul îmi evocă amintiri plăcute, amintiri care au apus pentru totdeauna. Acest liceu a dat oameni de nădejde țării noastre, iar unii dintre ei au murit pe câmpul de onoare pentru scumpa noastră patrie, România. Radio Europa Liberă a evocat mai detaliat istoria Liceului Militar din Târgovişte. Toată viața mea am dorit să vizitez acest lăcaş unde se află capul lui Mihai Viteazu. Până-i lumea, am fost tot sărac. Dacă aş fi avut posibilitate, aş fi mers. Acolo am pe familia Voiculescu, a cărei cumnată ți-a plăcut şi ție. Este vorba de Mariana, sora doamnei Voiculescu, dacă îți aminteşti. De pe scara I, de la blocul nostru. Doamna Gila ne-a dat adresa, că eu tot spuneam că de la Oltenița, mă voi întoarce la Baia Mare prin Târgovişte. Cu bilet „excursie în circuit". Tu ai ocazia să mergi şi la Alba Iulia. Pe la Zlatna, pe la Roşia Montana, unde ai locuit când erai copil. La Alba Iulia te-ai jucat cu jucării noi în cetate, de nenumărate ori. Poți să întrebi pe maică-ta.

Stau în casă. Afară-i zăpadă şi lunecuş. Când ies pe stradă, peste pantofi trag un ciorap, care îmi serveşte ca material antiderapant. Să fiu sigur că nu-mi rup picioarele. Vecina noastră, Tanti Maria, a căzut şi şi-a fracturat mâna. Acuma-i în ghips. Eu fac tratament şi mă simt excelent. Este ora 19:00. La 19:10 intru pe recepție (Europa liberă). După recepție scriu iar.

Azi este vineri. 19.12.'86. Afară ninge şi plouă. Soţia a plecat la tratamente. Este ora 14:55. Azi au intrat în vacanţă şcolile şi am scăpat de Daniel. La orele 15:00 se ia curentul şi va coborî întunericul până la orele 17:00. Am pus muzică. „Valsuri Vieneze". Adina dansează cu păpuşa mare în braţe. De Crăciun noi nu primim făină, ci numai minerii. Celorlalţi, după concepţia „Incompetenţei", nu le trebuie prăjituri de Crăciun. Aşa sunt ordinele criminale şi antiumane de sus. În schimb, suntem exploataţi fără ruşine de către o mână de oameni care nu au nimic cu Dumnezeu şi nici ruşine de oameni.

Azi noapte am lecturat Honore de Balzac, volumul V „Moştenitorii Alarmaţi". Ceea ce voiesc să scot la iveală este existenţa lui Dumnezeu şi despre hipnotism. Mă interesează acest capitol, prin faptul că el nu-i misticism, ci realitate. Este vorba de doctorul în medicină Minoret care, fiind ateu, nu credea în magnetismul lui Mesmer. El avea un prieten, coleg de facultate, Bouvard. Ca să-l convertească, i-a scris o scrisoare a cărei cuprins se găseşte la pagina 73 din vol. V, de Honore de Balzac, prin care îl invită să asiste la o experienţă de magnetism spre a-l converti. Ducându-se doctorul Minoret în oraşul cu pricina, s-a prezentat la prietenul său, care la rândul lui l-a dus la un necunoscut care făcea o şedinţă de „ştiinţe oculte" cu o femeie care era adormită, însă era condusă de către acel necunoscut, să facă şi să gândească ceea ce el vroia, chiar să străbată distanţe mari şi să comunice ce vede acolo, celor de faţă. Ateistul Minoret avea o fată pe care a cunoscut-o şi o iubea la nebunie. S-a oferit să cerceteze starea femeii care, în rezumat, i-a spus totul. Cum este casa lui, cum este Ursule, fata lui, ce face la ora respectivă şi prin acest mediu el a scris, iar când a ajuns acasă s-a convins că lucrurile relatate de medium, adică de femeia respectivă, corespund realităţii şi s-a convertit şi s-a întors în sânul bisericii. Mai departe? Cumpăraţi

volumul V de Balzac (costă 49 de lei) şi veți afla ce s-a întâmplat!

De ce am scris acest lucru? Pentru faptul că prin magnetism se pot trata boli, în special cele psihice, unde medicina este neputincioasă. Eu am citit mult „Ştiințele oculte” de prof. Nicolau şi am asistat la multe şedințe de spiritism. În rândurile şcolii noastre de la Baia Mare era un coleg cu numele Cercel, de undeva de prin Avrig, care se ocupa cu această ştiință. A hipnotizat o fată şi aşa a adormit-o, încât abia a mai putut să o trezească. Eu am întrebat fata şi mi-a spus că nu-şi aminteşte nimic. Am consultat la Bucureşti pe dr. H. Martin. El practică medicina prin hipnoză, dar trata şi cu medicamente. Mi-a recomandat pe ocultistul Emile Cue de la Paris. Eu deja citisem această carte, care se intitula „Stăpânirea de sine prin autosugestie” de Emile Cue, de la Paris, şi pot spune că m-am simțit foarte bine. Am urmat şi eu tratament cu medicamente de „Nuca Coola” de la Budapesta şi am făcut multe injecții cu calciu. Aşa m-am născut, cu boala psihică, pe care am tratat-o după metoda lui Emile Cue. Ce cuprindea această metodă? O sfoară legată cu douăzeci de noduri. Seara sau ziua mă culcam în pat şi relaxându-mă treceam sfoară prin mână şi la fiecare nod spuneam „inconştientului”:

– Din toate punctele de vedere, din zi în zi, sunt tot mai bine!

Aceste ştiințe sunt desconsiderate în zilele noastre. Însă, ceva este. Emile Cue dă exemple şi nume. Să luăm o scândură, lungă de patru metri şi lată de douăzeci de centimetri. Această scândură să o punem jos şi să zicem unei persoane să meargă pe ea. Acea persoană va merge cu uşurință pe ea. Dacă acea scândură va fi ridicată, să zicem, la cinci, zece sau douăzeci de metri, iar aceeaşi persoana va fi invitată să meargă iarăşi pe ea, persoana respectivă va refuza categoric să mai meargă, de teamă că va cădea şi va muri. De ce? Dacă observăm viața noastră, este foarte

complicată. Ea se compune din „inconştient” şi „conştient”. Noi, mai toată viaţa, trăim mai mult sub „inconştient” decât în „conştient”. Acest lucru este adevărat. Atunci când dormim suntem inconştienţi. Când suntem treji, la fel suntem, inconştienţi. De exemplu: ne relaxăm, iar gândirea noastră aleargă mai repede decât electricitatea. Te gândeşti la fel de fel de lucruri şi, deodată, „inconştientul” pune stăpânire pe organism. Să zicem că te gândeşti la Tecuci. Dar faţă de Bucureşti eşti inconştient. Nu te poţi gândi într-o clipă de sutime de secundă la două lucruri. Este ca în fizică, unde se spune că „două corpuri nu pot ocupa în acelaşi timp acelaşi spaţiu”. Deci, să ne întoarcem la scândură. Din ce cauză nu poate merge persoana respectivă pe scândură? Am mai spus şi repet, trăim inconştienţi, până la momentul când intră în funcţie gândirea, împreună cu „conştientul”. Să luăm, de pildă, persoana cu scândura, unde conştientul transmite inconştientului teama de a nu cădea de la înălţimea la care se află scândura. Inconştientul transmite creierului această teamă, iar creierul transmite picioarelor comanda de a nu se mişca. Cu cascadorii este altă problemă. Ei au exerciţiu, iar creierul permite picioarelor de a se mişca. Şi mai lucrează şi obişnuinţa. Un medic de la psihiatrie, cum este la spitalul de pe strada Baia Sprie din Baia Mare, tratează cu tranchilizante, iar şocuri electrice se efectuează la Sighetul Marmaţiei.

Să recapitulăm. Sugestia şi autosugestia trebuie făcute cu credinţă şi cu convingere. Ai o durere de cap, prin a nu te gândi că te doare capul, ţi-a trecut durerea, iar dacă te concentrezi că te doare capul atunci când nu te doare, vei simţi, la un moment dat, că te doare. Deci, trebuie voinţă ca să-ţi poţi dirija fiecare clipă de viaţă.

Ce se întâmplă cu sugestia şi autosugestia? Inconştientul înregistrează şi transmite creierului care, la rândul său, ordonă organelor bolnave să se vindece, iar organismul şi toate funcţiunile fiziologice se

îndreaptă spre acel organ. Domnul nostru, Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, avea un magnetism foarte mare şi nepătruns de mintea omenească, prin aceea că anula moartea definitiv. Să luăm în vedere neoplasmele. La Iisus era o nimica pentru a le trata, la fel şi lepra. O rugăciune făcută cu o profundă credinţă te poate salva de la o moarte timpurie pe pământ şi plus că vei trăi în ziua de apoi.

Aceste lucruri nu sunt pentru „ateişti”, ci pentru oameni înţelepţi, ca cei patru evanghelişti şi alţii. Să nu mă consideraţi nebun, că nu sunt, ci studiaţi în adâncime faptele, dacă am sau nu am dreptate. Medicii care aplică magnetismul ştiu acest lucru. Să luăm un exemplu. Un medic îi spune unui bolnav:

– Ce vrei, domnule? Ai trăit destul! Ce mai aştepţi de la mine?

Dacă pacientul este un bleg, va muri ca un pui de găină. Dacă îi zice:

– Lasă, domnule, nu ai mai nimic. Te gândeşti prea mult la boală. Eşti un bolnav închipuit. Nu te mai gândi!

Acel medic merită tot respectul. În multe cazuri pacientul s-a vindecat sau, în cel mai rău caz, s-a ameliorat.

Cât priveşte pe primul, îl bag în aia a mă-si!

CAPITOLUL 6.

Bârfe şi prostie

Azi este sâmbătă. 22.12.1986. Orele 17:25. Afară-i lapoviță şi ninsoare. La orele 17:00 ne-au dat lumina. Mai precis, cu o oră mai devreme. Se dă rația de unt. Şi acela amestecat cu margarină. Este un rând lung, de un kilometru. Soția a renunțat. Să vedem, pe luni, dacă se mai dă. Din toată țara, conducerea județului Maramureş şi a oraşului Baia Mare îşi face de cap, prin faptul că stăm cel mai prost cu aprovizionarea cu alimente.

Pentru acele câteva sute de lei, soția parcurge într-o zi kilometri întregi tratând copii şi oameni, pe care îi pune pe picioare. Săraca de ea. Este fericită că smulge de la moarte pe mulți copii şi oameni. Dacă era o doctoriță, ar fi făcut minuni. Ea se bucură mai mult de însănătoşirea oamenilor, decât de banii câştigați.

Îmi este dor de Mihăiță, de Livia, de Robi, de familia Bejan. În general, de Tecuci.

Hai să râdem! Se spune că pe vremea când Regele Carol al II-lea a venit în România, zburând cu avionul, l-a întrebat pe pilot:

– Domnule ofițer! Pe unde zburăm acum?

– Sire! i-a răspuns pilotul, zburăm deasupra Germaniei.

După un timp, regele îl întreabă din nou pe pilot:

– Dar acum, unde suntem?

– Sire! răspunde pilotul, zburăm deasupra Ungariei.

Deodată, regele întreabă:

– Domnule pilot! Poți să-mi spui cât este ceasul?

Pilotul se uită şi vede că i-a dispărut ceasul de la mână. Supărat se întoarce spre rege şi spune:

– Sire! Suntem deasupra României. Pentru că mi-a dispărut ceasul de la mână.

Un ungur şi un român au făcut prinsoare, să vadă care din ei este mai mare hoț. S-au dus amândoi în pădure şi au văzut sus într-un copac o pasăre care îşi clocea ouăle. Zice ungurul către român:

– Măi române! Vezi tu pasărea aceea sus în pom?

– O văd! răspunde românul.

– Ei bine, eu am să fur ouăle de sub pasăre, fără ca ea să simtă.

– Nu cred, zice românul.

Se urcă ungurul în pom şi fură ouăle de sub pasăre, fără ca ea să simtă. După ce coboară, îi zice românului:

– Ai văzut?

– Am văzut! Dar... unde îți sunt izmenele? îi răspunde românul. Se caută ungurul de izmene şi constată că-i în curul gol.

Bârfe şi prostie. Mişulea Constantin stă în concubinaj cu Hortvath Claudia, Clarii. În luna iulie, a venit fata ei la mă-sa. 14 zile. Dar nici atât, că fetița a dormit şi la tatăl său, pe Valea Roşie. Şeful de scară, Glodeanu şi cu şeful blocului, Barna Leon, „pocăit cu tâlc”, au pus-o pe Clari la taxe comunale şi a plătit femeia până în decembrie. Vine la mine şi mă roagă să o ajut şi i-am făcut o cerere către „Asociație” şi cum la asociație este un preşedinte foarte înțelegător şi cu conştiință, a rezolvat favorabil cererea şi astfel s-a descoperit potlogăria şi ticăloşia lui Glodeanu şi a lui Barna Leon. Şi, interesant, Glodeanu a semnat

cererea şi ei, fiind doi proşti, nu şi-au dat seama că singuri s-au descoperit, mai ales că Glodeanu are şi cartea de imobil cu locatarii de pe scara lor.

Astăzi este duminică. 21.12.'86. Afară-i călduț şi alunecuş. Când ieşi pe stradă, faci piruete. Mai cazi, te mai şcoli, de eşti bătrân şi bleg, te alegi şi cu o mână ruptă, sau un picior scrântit, celălalt rupt şi aşa mai departe. Eu, ca să fiu scutit, trag ciorapi pe talpă şi merg ca un acrobat, fără să mai fac piruete sau încovoieli de spinare. Soția a plecat la biserică şi, ca de obicei, stau singur. Adică nu sunt singur, ci cu „Niniricu" (Adina). Acum vroiesc ca să scriu despre inginerie şi medicină.

Dar de ce tocmai subiectul acesta? Aşa! De sanchi. Am mai spus, am avut un prieten elev la Liceul Militar Mănăstirea Dealu din Târgovişte. Iar fiindcă era cu uniforma aceea frumoasă, fetele mureau după el. Aşa şi cu medicii. Două prietene se întâlnesc:

– Ce mai faci dragă? Nu te-am văzut demult.

– Dragă! M-am măritat. Sunt soția unui doctor.

El, la rândul lui, se umflă în pene şi îşi dă aere. Asta depinde de om şi de caracterul lui. Am studiat şi eu puțină medicină. Medicina este o meserie nobilă, pentru că aceşti oameni ai ştiinței medicale sunt oameni deosebiți. Cunosc mulți dintre ei la care pacientul, trecând prin mâinile lor, se vindecă şi cei care sunt conştienți slăvesc medicul care le-a prelungit viața. Alți medici, pe care nu-i pot numi medici, şi care nu-şi cunosc meseria, trimit omul cu zile de trăit pe lumea cealaltă.

Dragostea de medicină s-a născut în următoarele împrejurări: în anul 1978 am primit, din răceală sau din altă cauză, o infecție urinară. Această infecție s-a agravat şi urinam foarte greu. Aveam micțiuni la jumătate de oră şi mă ustura. Am stat o lună internat la secția „Urologie". Când am intrat în salon şi mă plimbam pe coridor, am văzut pe stâlpi lozinci care mai de care mai frumoase, ca: „Pacientul este

stăpânul nostru” şi altele. Această secţie a Spitalului Judeţean Maramureş, „Urologia”, este cea mai grea secţie din tot spitalul. Au urmat vizitele medicilor. Medicul şef, Fekete, m-a întrebat:

– De unde sunteţi, domnule Ganea?

– Din Olteniţa, i-am răspuns.

– Şi ce vă supăra?

– Am necaz cu prostata, i-am răspuns.

– De unde ştiţi?

– Ştiu eu! Că acela-i necazul!

– Vom vedea! a zis şeful şi a plecat mai departe.

A doua zi vine asistenta Lili şi ne ia sânge pentru analize. Vreo 12 – 15 sticluţe de penicilină. Mă durea că umbla cu noi ca şi cu p-la calului. Printre medicii din comisie era şi un bărbos ungur, pe care îl chema Socs Ştefan. Acela s-a dat pe lângă mine şi m-a consultat mai de-aproape.

– Domnule doctor! zic eu. Mă simt încuiat.

Mă duce în sala de consultaţie şi mă sondează.

– D-le Ganea, nu eşti încuiat, că urină nu ai în vezică.

Beam ceai dimineaţa şi ziua şi noaptea. Când urinam rezemam capul de perete şi mă concentram adânc ca sfincterul să se deschidă şi să curgă câteva picături provenite din această nenorocită de micţiune.

Azi este marţi 23.12.’86. Afară-i foarte frig. Orele 20,00. Soţia a plecat în cursă, la tratamente.

Dragii mei. Întrerup capitolul ingineria şi Medicina pentru faptul că vin sărbătorile Naşterii Domnului Nostru Isus Hristos. Am ascultat ieri la radio „E.L”. Parcă mă văd şi eu adunat şi luând parte la adunarea festivă într-un orăşel din Germania Federală sau poate în altă parte. Îmi pare rău că trebuie să scriu cu creionul, că pasta nu este bună, dar mă grăbesc pentru scumpul meu fiu Mihăiţă să evoc trecutul. La această adunare a luat parte şi Regele Mihai I şi Regina Ana şi Alteţa Sa Regală Maria sau Mary, precis nu ştiu, că a fost bruiat radio, că am antenă de

cameră. S-a evocat trecutul românilor şi despre „România Mare”, în care eu m-am născut şi am trăit până în 1944 fericit, respectat, cu demnitatea unui funcționar al Statului România Mare. Funcționar al Regalității.

S-a cântat imnul național care a fost şi care poate că va fi şi care suna astfel:

Trăiască Regele, În pace şi onor De țară iubitor Şi apărător de țară.	Trăiască Patria, Cât soarele ceresc Rai vesel pământesc Cea mai falnică-n lume.
Fie-n veci glorios, Fie peste noi Fie în veci norocos În război război.	Fie-n veci ea ferită De nevoi, de nevoi Fie în veci locuită De eroi eroi.
O Doamne Sfinte Ceresc Părinte Întinde cu a Ta mână Pe coroana română	O Doamne Sfinte Ceresc Părinte Întinde cu a Ta mână Pe Țara Română.

Pentru Majestatea Sa Regele am suferit nevinovat şi am fost pus la lopată de către comunişti, ațâțat fiind de rătăcirile fostei mele soții. Dragul meu fiu, vor veni timpuri când vă veți mândri cu tatăl vostru. Fiți prudenți şi păstrați aceste însemnări.

Când se va împlini termenul dat de Dumnezeu şi când lumina va birui întunericul, Nina, Mihaela, Claudia şi chiar tu, scumpul meu copil, care în rătăcirile voastre v-ați făcut rău unul altuia, când cuvântul Domnului va străbate inimile voastre vă va fi ruşine de faptele voastre, dar întorcându-ne la Dumnezeu, el ne va ierta pentru că eu am vorbit, cred eu, în numele Domnului.

Eu am primit o educație burgheză, de la profesori burghezi. Sunt un fost elev de al profesorului I.V. Şoricu, care m-a învățat cum să mă port în societate, codul manierelor elegante, cum să stau la masă, cum

să țin elegant cuțitul, furculița, să nu râgâi, să-ți pui şervetul la gât şi să nu plescăi din limbă, să nu te scobeşti în nas, cum să foloseşti scobitoarea şi alte lucruri bune şi folositoare. Când scriu aceste rânduri, am păstrat un moment de reculegere în amintirea celui care mi-a fost profesor de muzică şi diriginte la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița, I.V. Şoricu.

Azi este joi. 25.12.86. Este ziua naşterii Mântuitorului nostru, Iisus Hristos. Aseară am ascultat la radio E.L. înfiorat, cu sufletul tresăltând de bucurie şi cu lacrimi în ochi, concertul de colinde. Colinde care mi-au amintit de trecutul meu, aşa cum am colindat în timpurile fericite ale copilăriei. Am cântat şi eu împreună cu coriştii de la radio. O, ce frumos a fost! Parcă trăiam aievea copilăria mea. Ah, Doamne! Cine ar fi crezut că un român îşi va bate joc de nația lui. A amestecat țiganii cu românii. Țiganii, prin felul lor de viață, nomadă, sfidează şi batjocoresc românii. Omul sărac întotdeauna a suferit umilințe, cu deosebirea că pe vremea mea săracii erau ocrotiți de către boieri. Se respecta cinstea şi corectitudinea. Boierii comunişti sunt fără Dumnezeu şi fără ruşine față de oameni. O mână de aventurieri, cocoțați la putere, te exploatează fără milă. Totul este calculat în aşa fel încât să stoarcă banii de pe spinarea poporului. Decretele şi legile sunt alcătuite ca singur şi de bunăvoie să le accepți. Eşti constrâns să stai la coadă, cu bănuțul în mână, să plăteşti Cezarului, care îți ia totul, până şi pâinea de la gura copilului. Oamenii proşti, care văd viața prin ochii calului, se sfâşie unii pe alții, mai ales noi, românii. Ferice de cei care au murit.

La televizor vezi filme ruseşti cum ar fi „Calvarul”, de Alexei Tolstoi. Oameni transformați în fiare care se ucid unii pe alții.

O duc foarte greu din cauză că şeful scării este un țigan care dă cu biciul pe locatari. Mi-a tăiat sfoara de la rufe pe motivul că nu i-am dat voie să

pună scutecele cu căcat în fața ferestrei mele. Acest țigan este pocăit. El face parte din pocăiții penticostali. Datorită acestui fapt, taie şi spânzură, fiind susținut de alți pocăiți. Barna Leon – pocăit, tot din secta penticostalilor. Această sectă dispune de fonduri uriaşe. Faptele lor sunt contrare poruncilor lui Dumnezeu. Între ei se află şi Ciuleanu Alexandru. Fost muncitor sub mâna mea. În calitate de ofițer de miliție pensionat, a intrat şi el în sectă. Motivul: banul. Informația o am de la locotenentul de miliție Ispas. În concluzie: este şef de scară pe seama lui. Are o țigancă dată dracului. Îl bate şi ea conduce scara. Românii sunt blegi. Se trag de la şefie, în timp ce țiganii profită de acest lucru şi se înfig la şefie.

Acest țigan se numeşte Metocean Tiberiu. Pe soția lui o cheamă Pepi. Au trei copii, plus unul mic. Am făcut o mică grădină şi am semănat flori. Însă, cum înfloreşte o floare, vine fata lui şi o rupe. Copiii se bat. Ei nu intră în casă pe uşă, ci escaladează conducta de gaze până la platforma de la intrare şi se bagă în casă pe fereastră. Civilizație țigănească. Barna Leon face parte din comitetul de conducere. El, în loc să se ocupe de treburile asociației, are grija soției mele. Că se rujează şi nu poartă basma. Aşa suferă oamenii intelectuali. Din cauza sărăciei sunt obligați să locuiască împreună cu țiganii.

Dacă treci pe stradă, Barna Leon şi Glodeanu se uită după lume şi critică pe fiecare. Mai ales pe femei. Ba că-i saşie, ba că-i curvă etc. De aceea zic că-i greu să locuieşti în bloc cu proşti!

Zvonuri adevărate sau minciună.

Se spune că la Bucureşti a sosit o trupă de balerini şi balerine de la Moscova. Băiatul Cezarului, o pramatie care seamănă cu tat-su, a invitat o balerină la el acasă. Aici, a siluit-o, a regulat-o şi după aceea a aruncat-o pe fereastră. Femeia a murit pe loc. Ruşii, pentru această ispravă, cer Cezarului moartea fiului său. Se spune că Cezarul a făgăduit în schimb o

sumă mare de bani. Dar degeaba. Ruşii nu vor să se tocmească. Cer moarte pentru moarte.

Se zice că fiul Cezarului, când era la un meci de fotbal şi juca echipa sa favorită, s-a întâmplat ca aceasta să piardă. Pramatia a împuşcat portarul.

Crainicul, Mihai Florea, de la televiziune de la emisiunea „Steaua fără nume”, ar fi murit într-un accident de maşină. Cam mulți mor în accidente de maşină. Sunt băieți angajați să facă treaba asta. Se mai întâmpla ca fiind sănătos, dacă „ai ciripit ceva”, să te trezeşti la Psihiatrie.

Azi este vineri. 26.12.86. Afară-i frig şi ger. Cezarul n-a plecat în URSS după băiat. Aşa se zvoneşte. Când este vorba de familia lui, ne vinde fără şovăială. Pe câtă vreme familiile noastre pot să crape de foame. Copiii noştri se nasc după decret şi mor tot după decret. Dumnezeu nu bate cu parul, ca el. Ăsta-i numai începutul. Vor urma şi alte urgii de la Dumnezeu. Cum se zice: ce semeni, aia culegi.

Pe al nostru steag (Cel adevărat nu cel botezat)

Pe al nostru steag e scris unire
Unire în cuget şi simțiri
Şi sub măreața lui umbrire
Vom înfrunta orice lovire.

Acel ce-n lupta grea se teme,
Ce însuşi e rătăcitor,
Iar noi, uniți în orice vreme,
Vom fi, vom fi învingători.

Având armata noastră-n mână
Ca să păzim un scump pământ
Dreptatea e a lui stăpână
Şi Domnul adevărul sfânt.

Şi-n cartea veşniciei scrie
Că țări şi neamuri vor pieri
Dar scumpa noastră Românie
Etern, etern va înflori.

Azi este sâmbătă. 27.12.86. Este ora 20,23. Afară-i frig, ger şi gheață. Daniel doarme la mine. Niculina şi-a fracturat piciorul şi nu vrea să meargă la Ortopedie să îl pună în gips. Nu ştiu ce aşteaptă. Zice că-i tânără şi se va vindeca. În loc să stea în pat, umblă lelea de colo până colo. Nu ştiu ce va face.

Azi este duminică. 28.12.86. Afară-i frig şi ger. În casă, de asemenea, este frig şi, ca de obicei, stau toată ziua cu paltonul pe mine şi cu căciula în cap. Vai de capul nostru. Soția este la biserică. Daniel este la noi şi nu vrea să se ducă acasă. A venit Niculina după el, ca să-l ducă acasă, dar nu a avut pe cine, că s-a ascuns şi mă-sa a plecat acasă fără el. Piciorul Niculinei se prezintă mai bine.

Aseară a rulat filmul „Cântare despre oameni". Văzând acest film, m-am gândit că şi comuniştii au dreptate. Nu-i vorba de comunismul din România. La noi nu-i comunism, ci banditism. Mă refer la alte țări, cum sunt Ungaria, Polonia, Cehoslovacia şi chiar în Rusia, China, unde predomină comunismul. Nu-i ca la noi. Să nu ai de mâncare, în loc de lumină, întuneric, în loc de căldură, frig, în loc de iubire de oameni, ură şi învrăjbire. Văzând filmul de aseară, m-am convins că au fost şi patroni hapsâni care puneau ciomagul pe oamenii care veneau în California după lucru. Atacau trenurile şi jefuiau călătorii. Exploatau lucrătorii şi altele. Dacă autorul filmului, care condamnă acele stări de fapte ale capitaliştilor, ar veni în România, unde comuniştii sunt la putere, şi ar vedea cum e la noi, s-ar cutremura, iar când ar deschide gura şi ar striga „sindicat" s-ar pomeni cu băieții de la securitate, care i-ar umfla şi mângâia în beciurile securității. Dacă ar vedea şi mizeria în care trăieşte poporul român, ar face calea întoarsă spre California cu 1000 kilometri pe oră.

Hai să râdem şi să plângem!

La Baia Mare s-a inaugurat Orăşelul Copiilor. Cum era de aşteptat, mai toți copiii doresc această sărbătoare. Soția, venind de la biserică, în dreptul Casei de Cultură a Sindicatelor, a auzit o muzică de manifestație, Colea, Gigea şi o droaie de copii însoțind alaiul. Cine era? Un tăşcar îmbrăcat în Moş Gerilă, cu alaiul după el, a intrat în Orăşelul Copiilor. Copiii

s-au dus să primească ceva, dar Moş Gerilă era cu sacul gol. Şi au rămas copiii cu buzele umflate.

Ne mai despart două zile de marea sărbătoare a Anului Nou. Copiii de la Şcoala numărul 15 vor primi cadouri de Moş Gerilă. Da, a trebuit ca fiecare elev să ducă la şcoală câte 50 de lei. Aşa că s-au terminat poveştile cu Moş Gerilă. Copiii din clasa întâi, unde este elev şi nepotul meu, dacă îi întrebi:

– Cine este Moş Gerilă?

Îți răspund:

– Tati şi mami!

L-am întrebat dacă a văzut barza planând cu Raul deasupra casei unde stă el şi mi-a răspuns:

– Pe Raul, mama l-a făcut pe unde se pişă.

– Bravo ție! m-am gândit. Ăsta-i omul nou al Cezarului şi merită să-l țuce în cur.

Este ora 18,50. Azi mi-au trimis lanterna. Adică luni, 29.12.86, după trei luni de când am trimis-o pe cea defectă ca să-mi dea alta.

Azi e duminică. 04.01.1987. Afară-i zăpadă mare şi cald. Este ora 13,00. Soția-i la biserică, iar eu stau cu Adina în casă. Din partea mea, țin să aduc mulțumiri Partidului Comunist Român şi Conducerii Superioare a acestuia pentru programul ce s-a prezentat la televizor cu ocazia Noului An. Acest program l-a întrecut pe cel al Ungariei. Chiar ungurii recunosc. După zeci de ani de suferință şi robie, robie declanşată de cruzimea „Incompetenței" şi care cred că nu va continua la infinit, ci doar va ține cât va dura sistemul. Este o vorbă din popor: „Lupu îşi schimba părul, dar năravul nu". Fiind singur, mi-am amintit de filmul de aseară de la televizor, „Cântarea muzicii".

Azi am ascultat „Coruri din opere" de geniali muzicieni care, prin gândirea lor, prin arta lor, au ştiut să creeze opere nemuritoare în conducerea sunetelor pe portativ.

Giuseppe Verdi. Am văzut viața lui zbuciumată. Din cauza lipsurilor a trebuit să-şi piardă soția şi

copilul. A căzut în depresie dar, Giuseppina, cântăreața care a apărut în viața lui, l-a încurajat şi l-a salvat, ajutându-l să urce pe culmile gloriei eterne. Giuseppe Verdi. „Nabucco”, „Corul sclavilor ebrei din actul IV”, „Hernani”, „Corul brigadierilor din actul I”, „Trubadurul”, „Corul țiganilor din actul I”, „Aida”, „Corul triumfal din actul II”. Premieră la Cairo în 1871, compus din trei ansambluri corale. Primul, reprezentând poporul, al doilea casta preoților, iar ultimul, sclavii etiopieni. Mi-au curs lacrimile ascultând şi văzând aseară „Aida”, cu toate personajele, amintind de zidurile cetății Teba, unde avea loc primirea triumfală a oştilor egiptene ce se întorc în frunte cu Radames după o victorie reputată asupra etiopienilor în acordurile unui marş cântat de întregul popor.

De ce, Doamne, am fost sărac? Am dorit să învăț, să învăț şi iar să învăț. Să fiu cult, cult, să ştiu tot, să ştiu de toate. Am o cultură relativă, din era trecutului, din era burgheză şi sunt mândru de acest trecut. Trăiască cultura, care îți aduce bucurie în viață. Bucuria de a-l slăvi pe Dumnezeu, respectul din partea oamenilor care au fost în vremea mea. Cât priveşte prostia şi țiganii, trebuie ținuți la respect. Multă popularitate strică frumusețea caracterului. Prostul trebuie ținut la distanță, că-i periculos dacă trăieşte laolaltă cu oamenii înțelepți şi inteligenți. Trăiască aristocrația, care a ştiut să-i țină la respect şi pe burghezi, care, fie vorba între noi, era o clasă de paraziți ce urau munca creatoare a omului. Aristocrația a avut meritul de a supraviețui pe timpul lui Balzac.

Carl Maria Von Veber, „Corul vânătorilor din actul III”. Această operă am studiat-o la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița cu I.V.Şoricu. Acest cor îmi place foarte mult.

Richard Wagner, „Tannhauser”, „Corul pelerinilor din actul III”.

Pietro Mascagni, „Cavaleria Rusticană”, „Corul învierii”.

Giacomo Puccini, „Madame Butterfly”, „Corul mut din actul II”. Când ascult această operă, mă simt transportat pe alte tărâmuri. Această melodie cântată de corul mut, această muzică de o finețe psihologică, creează complexe stări sufleteşti. Eroina trece de la speranțe şi aşteptare plină de tristețe la teamă şi îndoială, îndreptățită de lunga absență a lui Pinkerton. Premieră la Milano în 1904. Când stau şi ascult, parcă simt ceva ce nu se poate explica, ceva înălțător, ceva ca o muzică cerească, care îmi provoacă extaz. „Madame Butterfly”.

Charles Gounod. 1818-1893. „Faust”. „Corul soldaților din actul IV”. Premieră la Paris în 1859. Şi această operă am făcut-o, în special „Corul Soldaților”, când eram elev la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Oltenița, cu profesorul de muzică Odoroagă de la Liceul de Fete din Oltenița, Liceul „Constantin Alimănăşteanu. În această operă apare şi solista Mihaela Agachi. Această operă de literatură corală îmi place foarte mult şi este o operă de foarte mare valoare, ce exprimă sentimente intime şi duioase.

Wolfgang Amadeus Mozart. 1756-1791. S-a scris şi am auzit la radio despre copilăria lui. Despre talentul său precoce în arta muzicală. Îmi amintesc că a cântat în catedrală şi că s-a inspirat în timpul corului, dându-i o altă înfățişare, care a uimit pe monseniorul episcop, care l-a lăudat. De copil i s-a prezis că va fi un mare muzician. Astăzi, ceea ce este interesant, că numai cei bogați au talent la muzică, pe câtă vreme cei săraci nu au.

Georges Bizet. „Carmen”. „Votre toast, je peux vous le rendre. Toreador en garde”. Solist: Nicolae Herlea. Bariton. La această operă îmi place foarte mult corul care repetă partea solistului şi care este de o măiestrie de-ți răscoleşte inima prin frumusețea ei. În ansamblu, este o operă pe care am îndrăgit-o de la

prima audiție. Când se cântă, simți ceva inexplicabil care te înalță sus, sus de tot, sufletește.

În linii mari, asta este muzica şi genialii muzicieni pe care îi ascult cu plăcere în clipele mele de singurătate, în care trăiesc câteodată.

Şi acum, din nou despre inginerie şi medicină.

Înainte de a trece la subiect, veți şti că astăzi este marți. 05.01.1987. Cum s-ar zice, Boboteaza. Am spus mai sus că mulțumesc partidului pentru cele cinci zile fericite pe care mi le-a dat. Cu apă caldă, zi de zi, mâncare, aşa şi aşa, curent electric, fără întrerupere. Au trecut cele cinci zile pe care le-am avut şi care s-au scurs din 22 de ani de domnie din „Epoca sărăciei". Azi, zbirii incompetenței au tăiat gazul de la bucătăria lui Ciucur Dumitru, lăsându-i fără mâncare pe cei patru copii. La fel au procedat şi în cartierul Vasile Alecsandri. Cei săraci stau în blocurile de beton fără gaz din cauză că nu au de unde plăti taxele Cezarului, care îți ia totul, ca pe timpul fanarioților, numai că atunci te asuprea străinul, pe câtă vreme acum te asupreşte românul care, în nebunia şi cruzimea lui, îți ia şi viața. Degeaba urlă cei de la Radio Europa Liberă, că n-are la cine. Obrazul este gros şi acoperit cu jeg ca talpa opincii.

Să revenim la medicină. Definiție. Medicina este ştiința cu care oamenii în halat alb, discipoli a lui Hipocrate, cu ajutorul medicamentelor şi a chirurgiei, fizioterapiei etc., prelungesc viața oamenilor. Medicii sunt oameni de ştiință deosebiți de ceilalți savanți. Ca să înțelegem bine această definiție, să ne gândim în primul rând la roboți şi la echipamentele de calcul construite de către inginerii electronişti. Mai este şi ingineria genetică, cu legătură directă cu medicina. Să luăm un medic chirurg. El are nevoie de instrumente construite în cea mai mare parte de către ingineri. Inginerii sunt şi inventatori. La secția de „Urologie" din unele spitale, unde se practică

cistoscopia, un inginer a inventat un cleşte cu ajutorul căruia chirurgul sfarmă pietrele din vezica urinară, în aşa fel că după 4 sau 5 zile bolnavul este vindecat fără ca să fie operat. Deci, iată colaborarea directă între medicină şi inginerie.

Este o deosebire între ingineri şi medici. Un robot sau o maşină de calcul electronic şi alte echipamente, razele X, laserul etc. sunt maşini complicate de înaltă tehnicitate. Dar aceste maşini sunt conduse şi dirijate de om.

Corpul omenesc, văzut şi descompus în eprubetă, este un amestec de 75% apă şi microelemente, fier, zinc, cupru, magneziu şi altele pe care le ştiu savanții mai bine decât mine. Omul, din punct de vedere biologic, este tot o maşină, cu circuite mai complicate, concepute şi conduse de o forță superioară din afară şi supranaturală, care sălăşluieşte în creierul omului. Această forță supranaturală venită dinafară şi căreia mintea omenească nu-i poate da o definiție se numeşte Dumnezeu. Ateiştii nu cred în această forță, dar nici nu pot documenta de ce nu cred. Medicina lucrează în colaborare foarte strânsă cu farmaceutica. Un medic fără medicamente este un soldat fără puşcă pe câmpul de luptă. De aceea eu m-am dat pe lângă unele femei culte, farmaciste, care mă ajută să trăiesc. Eu pe unii medici nu dau nimic şi o spun în față, din cauză că în multe cazuri omul moare cu zile, trimis pe lumea cealaltă de către unii medici nepricepuți. Exemplu este cazul cu piciorul mamei judecătorului Amondi şi cazul cu Raț Ion, care a murit la urgență din cauza incompetenței unui medic. Ca să se împace lucrurile, directorul spitalului, Opriş, a angajat soția omului în serviciu la reanimare, la etajul II.

Şi acum, să pătrundem mai adânc în medicină. După mintea şi cultura mea. Corpul omenesc se împarte în două părți principale. Idem ca la alte viețuitoare. Anatomia şi fiziologia. Anatomia se ocupă cu scheletul pe care se sprijină toate celelalte organe.

Scheletul este alcătuit în aşa fel încât organele să fie apărate de orice şocuri care ar veni din afară, pentru asigurarea funcţiilor fiziologice, în sensul de a funcţiona fără de grijile ce ar voi să vină din afară. În craniu se găseşte creierul. Acesta cuprinde SNC – Sistemul nervos central. De la creier pleacă toate ramurile nervoase care străbat întreg organismul. Creierul mic serveşte la menţinerea echilibrului. Urmează pompa, inima. Aşezată în partea stângă. Artera aortă care se ramifică în tot corpul. Splina, ficatul, cei doi plămâni care primesc oxigenul. În general, majoritatea se găsesc şi în cuşca toracică. Peste tot în organism întâlneşti numai nervi. Nervi ai inimii, ai ficatului, ai stomacului, ai aparatului urinar, ai aparatului de reproducere etc.

Cel mai mult, din medicină, mă preocupă neurologia şi farmacologia. Le-am studiat pentru a putea, în linii generale, să cunosc aceste ramuri pentru suferinţa mea. Am început să studiez şi psihiatria. Aici, majoritatea cazurilor se tratează cu tranchilizante. Voi reda câteva definiţii din dicţionarele medicale privitoare la afecţiunile care mă interesează pe mine, atât din domeniul morfopatologic, cât şi din cel fiziopatologic, unele semne ale bolilor şi mecanismul de acţiune al unor medicamente uzuale.

Legătura dintre o fibră nervoasă şi un neuron se numeşte sinapsă.

Fenacetina oxidată în organism se transformă în paracetamol. Fenilbutazona prin oxidare dă naştere la doi metaboliţi, unul anutireumatic şi altul uricuzuric.

Neuron. Celula nervoasă completă formată din corpul celular, axon şi dendrite care sunt specializate în conducerea impulsului nervos.

Afazie este tulburarea activităţii nervoase constând în pierderea mai mult sau mai puţin a posibilităţilor de exprimare.

Axon. Axă, prelungirea celulifugă a unui neuron. Face sinapsă cu corpul. Sinapsă axomatică, sinapsă axodendritică cu alt neuron sau cu o celulă efectoare.

Dendrită. Prelungire a neuronului. Transportă impulsul nervos spre corpul celulei. Multiple în neuronii multipolari. Dendritele se anastomozează cu prelungirea altor neuroni.

Ulcus. Rană. Pierdere de substanță profundă, depăşind dermul, a cărei vindecare se face prin cicatrice.

Lues. Plagă. Termen folosit în trecut pentru orice boală molipsitoare venerică (Lues – Venera). Astăzi este sinonim pentru Sifilis. Lues = sifilis.

Luetina. Nuggochi. Cultură omorâtă de Treponena pallida în Agarr cu ascită. A fost folosită pentru practicarea unor reacții biologice în diagnosticul sifilisului.

Malformație. Anomalie congenitală.

D.C.I. Demononatio Communus Internationalis. Farmacopeia romana, ultima ediție, a IX-a.

Farmacovigilență. Supravegherea reacțiilor adverse ale unui medicament nou introdus în terapeutică.

Sfincter. Muşchi circular care reglează deschiderea unui orificiu în timpul modular contracției sau în relaxare. Deschiderea orificiului vezical sau anal.

Edem, H_2O.

Paraplegie. Impotența funcțională a membrelor inferioare.

Talamus. Centrii nervoşi cu valori funcționale diferite, situați în mijlocul feței interne.

Tabes. Descompunerea LL. Luesul în descompunere. Meningo-encefalită prin dureri vii în mers. Tulburării sfincteriene, trofice, osoase şi depresie psihică.

Boala Addison. Boală cu afectări grave caracterizată prin tegumente hiperpigmentate, bronzarte. Astenie, hipiotensiune, tulburări importante ale echilibrului electrolitic. Este dată de insuficiența corticală suprarenală prin leziuni importante ale acestei glande.

Adenom. (Gr. Aden, glanda, plus oma, tumoră) Benigne.

Creatina. Acidul metilgonadrancitic. Constituie un component neurologic care participă la procesele metabolice ale contracției mușchiulare. Creatinina, $C_4H_7ON_3$. Patologie, creatinina crește mult în afecțiunile renale, afecțiuni hepatice. Și celelalte componente azotate sangvine sunt afectate. Creatinuria. Eliminarea urinară de creatină care variază între 1-2 gr. pe zi.

Babinski. Reflex patologic care apare în leziunile căilor piramidale La excitare prin zgârierea ușoară cu un ac bont la marginea externă a plantei, apare ca răspuns reflex extensia halucelui și flexiunea cu răsfrângere în evantai a celorlalte degete. Babinski-Fromet. Sindrom fiziopatic caracterizat prin tulburări însoțite de contracții musculare și impotența funcțională a segmentului respectiv. Apare la extremitățile membrelor, mai ales la cele superioare, în legătură cu un traumatism.

Leziune. Plagă sau alte prejudicii aduse corpului de către o forță exterioară. Modificare patologică la nivelul țesuturilor etc. etc. Și o mulțime de alte lucruri frumoase pe care le conține medicina.

Tare m-am plictisit. Altceva decât despre știință n-am avut ce scrie.

Baia Mare la 07.01.1987

CAPITOLUL 7.

Trăim în sclavie

Azi, 07.01.1987. Au venit zbirii regimului. IGO şi Miliția.

Împreună cu doi instalatori de gaz, aceste pramatii au întrerupt gazul de la bucătăria Liei, lăsând pe cei patru copilaşi fără posibilitatea de a li se pregăti mâncarea. Motivul? Sunt restanțieri.

Să vedeți, dragi tineri din generația viitoare, cât valorează omul în „epoca de aur” a sărăciei. Este ora 20,14. Pe mâine. Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

Este joi. 08.01.’87. Orele 20:45. Afară-i frig şi ger. Zăpada este foarte mare. Drumul spre Izvoare este blocat. La cabanele de la Izvoare sunt blocați copii din taberele de pionieri. Alimentele se trimit cu helicopterul. Se lucrează la deszăpezire.

Am ascultat radio E.L. Vai de capul nostru. Vai şi de aceia care comit atrocități contra poporului român. Mă întreb:

– Ce creier au în capul lor aceşti nenorociți de la vamă, de la grăniceri? Cum poate un om sătul să bată un om flămând cu pumnii şi cu picioarele în coaste? Nu se gândeşte, nenorocitul, la urmări? Nu se gândesc, nenorociții, că sunt muritori? Cu ce se aleg aceşti criminali sadici? Vor plăti toate nelegiuirile comise?

Trăim în sclavie. Cu frica în oase, față de aceşti proşti, analfabeți cocoțați la putere şi care nu se

gândesc la familiile lor, la copiii lor, atunci când comit actele semnalate de radio E.L.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

Se zvoneşte că pramatia Incompetenţei ar fi liberă. Trăim de pe o zi pe alta. Nu ştim ce ne aduce ziua de mâine.

Azi este duminică. 25.01.'87.

Timp frumos. Soţia a plecat la biserică, iar eu stau cu Adina în casă. Iar în casă este frig. Caloriferele sunt reci. Nu m-am spălat din cauza frigului. Barba îmi este mare. Sunt două săptămâni de când nu m-am ras. Stau cu paltonul pe mine şi cu căciula pe cap. Murim cu zile. Mâncare nu-i. Vineri, 23.01.'87, a cumpărat soţia un pui tranşat. În el erau 13 picioare. Suntem furaţi sistematic de către derbedeii cocoţaţi la putere, în aparatul de stat. Dintre toţi, clasa săracilor şi a muritorilor de rând suferă cel mai mult. Oamenii proşti şi fără minte se sfâşie între ei. La unii restanţieri de taxe comunale li s-a tăiat gazul (întrerupt gazul), lăsând copiii fără de mâncare. Unii au datorii de mii de lei, pe care nu le pot plăti din cauză că viaţa-i mai scumpă de trei ori decât media venitului. O, Doamne! Până când? Până când? Copilaşii nevinovaţi care s-au născut nu sunt ocrotiţi de către stat. Taie gazul, obligă femeile să facă copii. După aceea sunt condamnaţi să moară de foame, tot de către cei care au obligat femeia să nască.

Dacă cumperi o plită electrică, nu ai curent electric. Începând de la Anul Nou 1987 întreruperile de curent electric s-au intensificat.

De la 7-12 fără curent, 5 ore. De la 12-15, se dă curent, 3 ore. De la 15-19, întrerupere de curent, 4 ore. De la 19-22, se dă curent, 3 ore. De la 22-07, întrerupere de curent, 9 ore. Adică, 6 ore lumină şi 18 ore, întuneric. O, Doamne! Ce fel de creaturi ai făcut, ziditorule? Fie-ţi milă de noi şi ne scoate de la asuprire. Amin!

Astăzi a fost program artistic la radio şi televiziune. Se preamăreşte ziua de naştere a Cezarului. Copiii cântă imnuri de slavă împăratului, preamărind omenia, iubirea, ataşamentul, angajamentul, urări de fericire, de viață lungă şi fericită, urări de sănătate, bătăi din palme, buchete de flori, pavoazări, placarde, coruri, coruri din opere, şoimii patriei voioşi şi zburdalnici. Dar ai cui copii sunt? În orice caz, fac parte din noua aristocrație. Nu vezi un copil zdrențăros şi, slavă Domnului, sunt destui.

– Păi bine, măi, Ganea Nicolae, adică eu, în trecut nu ai fost mulțumit că mă-ta a spălat rufe la boieri? Aristocrația? Nu ți-a trebuit, că nu-i de tine. Pe atunci nu ai plătit chirie pentru casa statului. Lemne? Ai primit gratuit. Curent electric? Gratuit! Două perechi de bocanci, cu talpa dublă din piele, ai primit, gratuit. Ai fost funcționar de stat, cu leafă fixă, lunară. Bani ai avut. La şcoală ai primit gratis haine de uniformă şi nu ai fost obligat să bați din palme, ca astăzi, în fața acelora care îți iau totul şi în schimb nu-ți dau nimic. Pe deasupra, trebuie să mulțumeşti semenului tău că ți-a lăsat viața şi nu te pune la zid. Măi, Ganea, pe timpul trecut, când erai buiac, te-ai gândit tu la zilele de astăzi cum vor fi?

Mâine voi continua dialogul cu persoana mea. Cu persoana unui om veşnic nemulțumit.

Lăudat să fie Iisus. Amin!

Este ora 21:16. Mă culc, că la ora 22:00 va fi întuneric.

Azi este luni. 26.01'87. Afară-i frig şi ger. În casă este frig şi întuneric. Lumina s-a luat după programul descris mai înainte. Caloriferele reci, în casă îngheț. Oare, Doamne, cu ce am greşit noi, românii, înaintea ta? De ce laşi, Doamne, pe nişte bătrâni demenți să-şi bată joc de noi? De copii, de alți bătrâni fără de apărare. Uleiul ni se ia. Din an în an şurubul se tot strânge în jurul grumazului nostru. Ne sufocăm. Vai de noi, vai de viața noastră!

Acum, să mă întorc în trecut şi să reiau dialogul cu Ganea Nicolae, adică cu mine.

– Măi Ganea! Îți mai aduci tu aminte din timpul războiului mondial, al doilea?

Să ne întoarcem la Roşia Montana. Era cooperativă, era economat. Te duceai după mâncare la economat. Era carne de porc afumată, făină, zahăr, ulei, slănină, stofe de haine, lenjerie, acareturi, tot ce doream. Primeam telefon:

– Domnule Ganea, să vii să-ți iei rația. Îl trimitem pe Cioară Liviu şi îmi aducea rația.

Țin minte că, odată, mi-a pus pe sanie o jumătate de porc afumat. Când l-am întrebat pentru ce, mi-a răspuns că se dau tantiemele, că este război, ca să am. Mâine vă trimit şi un sac de faină albă ca să aveți pentru pâine.

– Vezi, măi Ganea! Şi tu ai fost comunist. Nu ți-ai încăput în piele! Ai fost iertat de burghezii capitalişti şi te-au pus în funcție după pregătirea ta şcolară şi după capacitatea ta.

Întotdeauna mi-a fost milă de omul prost, fără să ştiu că-i al dracului de periculos atunci când îi deschizi mintea.

– Ai fost popular cu muncitorii, pentru că şi tu ai făcut parte din ei. Tu nu ai uitat nici o clipă cine ai fost şi ce hram porți. Ție ți-a plăcut tot cu muncitorii.

Îmi plăceau glumele lor, naivitatea lor, felul lor de a gândi. Din cauza acestei popularități, parțial, eram ocolit de către ceilalți funcționari şi de multe ori interceptam convorbirile telefonice între Gura Roşie şi Mină, pentru că firul trecea prin Biroul meu şi prin telefonul secției mele.

Pe vremea aceea nu era chipul regelui pe la prăvălii şi băcănii. Chipul lui era la Birourile instituțiilor de stat şi la şcoli.

Mereu primeam bani, iar anual venea directorul general de la Bucureşti cu maşina şi-mi înmâna un plic care conținea 30-40 de hârtii de câte o mie de lei,

echivalentul a cinci sau şase salarii lunare de ale mele.

– Ei, măi Ganea Nicolae. A început războiul şi continuă înaintarea trupelor ruseşti spre România. Filmul s-a tot desfăşurat. Adică, filmul vieții mele şi am ajuns la ziua de astăzi. 26.01.1987. Deci, din 1940 la 1987. S-a schimbat mult viața poporului român. În bine? Nu mai zic nimic! Este ora 18:11. Chiar în clipa acesta a apărut lumina electrică. A dat-o cu o oră mai devreme. Probabil, pentru ziua Împăratului.

Dialog cu mine însumi.

Eram în Abrud când am văzut primul soldat sovietic. Era un om cu figură zâmbitoare, care a scos o mică ciocolată şi i-a dat-o lui Mihăiță. Lumea i-a primit cu simpatie şi bucurie. Eu mă umflam în pene de bucurie. De, cum îi omul? Porc. Veşnic nu-i mulțumit.

Anii s-au scurs repede. Unul după altul. Şi am ajuns în anul 1965. Din acest an, a început să apară burghezia proletară. Până atunci am fost cineva şi pe linie de partid.

Am divorțat şi au început persecuțiile mele. Am fost pus la lopată şi am început să-i urăsc pe acei pe care i-am iubit. Nu erau oamenii pe care i-am aşteptat, odată ajunşi la putere, au uitat de unde au plecat.

Am îndurat insulte şi umilințe şi mi-am adus aminte de inspectorul de la Inspectoratul Minier, inginerul Ionescu, ginerele lui Iancu. Mi-am adus aminte de cuvintele lui, când eram la „Phöenix" şi am luptat în sindicat contra patronului care m-a luat în serviciu şi mi-a plătit 11 lei pe oră, iar drept mulțumire i-am plătit inginerului Ionescu cu vârf şi îndesat, pentru că şi-a pus obrazul pentru mine la patron, când acesta m-a luat în serviciu. Nu voi uita niciodată că atunci când am fost concediat mi-a spus:

– Măi, nenorocitule! Eu mi-am pus obrazul pentru tine şi tu te-ai înhăitat cu comuniştii? Păi, ştii tu

cine-s comuniştii? O ceată de derbedei care voieşte să pună mâna pe putere şi odată ajunşi la putere, ţie şi altor proşti ca tine, îţi dau cu piciorul în cur.

Sunt de 75 de ani. Îmi sună şi azi în urechi aceste cuvinte spuse de către un om cu scaun la cap. Suferinţele mele pentru tovarăşii comunişti le-am descris în alte capitole, amănunţit.

Din anul 1980 a început să lovească o urgie năprasnică asupra noastră. Împrumutul de milioane de dolari. De atunci şi până astăzi, Dumnezeu ne-a părăsit. Am ajuns vite de suferinţă şi povară. Şurubul s-a strâns şi se strânge din zi în zi, din an în an, în jurul grumazului. Ne-a mai rămas viaţa, dar şi aceea ni se ia prin asasinarea criminală şi inumană a tăierii gazului. Că Cezarul îţi ia totul. Pentru el şi pentru ai lui. Banii, viaţa, curentul electric, apa caldă, gazul, căldura, hrana cea de toate zilele. Pentru plata dolarilor împrumutaţi şi imputaţi nouă, celor fără de vină. O mână de oameni, care sunt de origine, români, te sfâşie fără milă. Oameni fără de Dumnezeu, pe care setea de putere i-a înnebunit, transformându-i în fiinţe sălbatice.

Vina cea mare o poartă situaţia geografică în care ne găsim. Aceasta-i situaţia şi trebuie să ne resemnăm. Am luat locul boierilor şi biciul. În trecut nu era voie la unele întreprinderi să se înfiinţeze sindicat. Dar şi azi este la fel. Cine are acest interes să facă haos? A doua vină o poartă oamenii politici, care nu au ştiut să se orienteze atunci când a fost capitularea necondiţionată a Germaniei naziste. E drept, se mai cerea vărsare de sânge şi vieţi omeneşti.

Azi este marţi. 27.01.'87. Afară ninge, iar în casă, ca de obicei, este frig. Seara, când se ia curentul, lumea fuge de casă şi se bagă în cafeneaua de la Complexul „Dalia". Dacă te plimbi printre mese şi tragi cu urechea, numai ce auzi:

– Doamne! Dă-i lui Cezar, de ziua lui, fericirile pe care el ni le dă nouă.

La orele 19:10, băieții de la E.L. i-au urat şi ei ceva. Printre alte urări de fericire pentru el şi nefericire pentru noi, tot băieții de la E.L. i-au citit o scrisoare trimisă de către un şofer german din România, scrisoare scrisă la flacăra unei lumânări, din lipsă de lumină electrică. Concluzia a fost că, în timp ce îşi serbează ziua de naştere în Castelul Peleş, la lumină şi căldură, el cu ai lui zbiri, cetățeanul de rând scrie scrisori la lumina lumânărilor.

Hai să râdem.

Am un nepoțel frumuşel şi foarte blestemat. Este elev la Şcoala generală numărul 15 şi este în clasa I-a C. Are o învățătoare foarte exigentă. Copilul este blestemat ca şi maică-sa şi este tare mucalit. Când este timpul rece, stă la noi. Eu am obiceiul să-l întreb cum a trecut ziua de astăzi. Ce evenimente s-au mai petrecut în clasă în ziua respectivă.

– Măi Daniel. Au fost bătăi în clasă?

– Oilo! Mai toată clasă. Pentru că nu am ştiut la matematică.

– Dar pe tine nu te-a căptuşit?

– Nu! Că m-am băgat sub bancă şi am râs până ce tovarăşa învățătoare a întrebat: – Cine-i acela care râde? Am tăcut chitic şi am ascultat cum se smiorcăie ceilalți.

În altă zi:

– Măi, Daniel! A fost bătaie în clasă?

– Bătaie nu a fost, dar în schimb a fost altceva.

– Ce?

– A venit tovarăşa învățătoare în pauza a doua beată. I-am spus colegului de bancă că tovarăşa învățătoare este beată şi el, prostul, m-a pârât.

– Tovarăşă, Daniel spune că sunteți beată!

– Şi rezultatul?

– Tovarăşa a zâmbit şi a ridicat din umeri, iar eu am să-mi țin gura.

Am terminat, dar chiar în clipa acesta a venit soția de la piață şi mi-a adus o veste pe care mă grăbesc să o scriu. Anume, aceea că organele de partid şi de stat din Baia Mare au primit premii mari, băneşti, pentru cruzimea cu care suntem tratați. Vagabonzii şi borfaşii cocoțați la putere. Străini de neam ne sug sângele, ca paraziții, din spinările noastre, din agonia copiilor, din tăierea gazelor şi flămânzirea copiilor.

– Hoo, nenorociților! Derbedeilor! Vai de voi în ceasul morții!

Lumea-i foarte revoltată. Ce va fi? Vom vedea după masă.

A venit Daniel de la şcoală. Cum a intrat în casă, l-am întrebat ce noutăți mai sunt.

– Daniel, dragă, a fost bătaie în clasă?

– Da, a fost. Şi pe mine m-a tras tovarăşa de urechi.

– De ce te-a tras de urechi?

– M-a auzit că am vorbit prostii...

– Şi ce prostii ai zis?

– Să-mi mănânce p-a.

– La cine ai zis prostia asta?

– La o fată!

Hai să plângem.

După cum am relatat şi după cum trăim viața noastră, zi de zi, pentru crimele comise se realizează economii importante de pe spinarea bieților oameni, în timp ce trompeta asupririi trâmbițează marea iubire a oamenilor față de Atilla (biciul lui Dumnezeu), bici care execută şi face economii pe spinarea noastră. O parte din bani se împart între zbiri, între cei ce țin biciul în mână şi dă pe noi ca pe sclavi. Doamne! Ce suflet au? Nu se gândesc nenorociții că vine ceasul morții? Oare familiile lor ce zic? Copiii lor ce spun de meseria de călăi a părinților săi? După mintea mea, aceştia sănătoşi la cap nu sunt. Se ştie că omul, cu cât îmbătrâneşte, se şi tâmpeşte. Am ajuns să-mi pun

întrebarea: oare îmbătrânirea cu cât avansează în organismul uman, mintea îl părăseşte? În cazul nostru, da. Faptele care se petrec la noi nu sunt comise de oameni normali, ci de nişte bestii cu creierul sclerozat.

De vorbă cu Ganea. Adică cu mine.

Măi, Ganea! Mamă-ta, țața Sița, a spălat rufe pe le boieri, iar mai târziu a fost menajeră la familia Săndulescu. Ea a fost luată de la serviciu, adică de la RMS, departamentul de fermentare a tutunului. Casa acelei familii boiereşti a fost pe mâna sa. Despre acest lucru am mai scris. Când comuniştii au venit la putere, am fost tratat că făcând parte din aşa-zisa aristocrație burgheză. Uglăroaia a spus către Pop Viola, fosta soție, şi ea mi-a transmis mie. Şi am fost pus la lopată. Asta s-a întâmplat după ce am fost exclus din partid. Excluderea mea s-a făcut arbitrar şi nestatutar. Am fost exclus din partid pentru motivele pe care le-am mai scris şi la care a colaborat cineva... cineva... cineva. Am suferit la fel ca şi copilul meu la Aiud.

Măi, Ganea! Ce zici tu de tovarăşii noştri de astăzi? Atât pot să zic, că Dumnezeu le-a luat mințile şi sunt programați pentru pierire.

Azi este miercuri. 28.01.1987. Timp frumos cu zăpadă mare. Ca de obicei, stau cu paltonul pe mine şi căciula pe cap. Este ora 20:10. La 9:10 am ascultat pe băieții de la E.L. Prin evacuările făcute, îți vine să plângi după timpurile trecute, timpuri pe care le-am trăit şi plâng când le compar cu timpurile de astăzi, ale unor oameni bătrâni şi demenți care ne asasinează cu sânge rece. S-au dat citate din D.N. Cocea scrise în 1939. Memorii profetice care se împlinesc şi le trăim noi astăzi. Felul de expunere şi citatele din acele vremuri, comparate cu vremurile noastre, te fac să râzi, dar mai mult să plângi de nebunia Cezarului bătrân, care se comportă ca regii de odinioară ai

României. Zorile speranței înspre mai bine încep să se arate şi se vor contura şi pentru noi, românii. Mihail Gorbaciov, conducătorul Rusiei, doreşte să desființeze dictatura comunistă, înlocuind-o cu democrația occidentală. Să vedem ce va fi, dacă am să trăiesc când acest bătrân nenorocit va dispărea în eternitate şi alte generații vor lucra la dărâmarea construcțiilor culturale ale lui şi la reconstruirea bisericilor trecutului. Va dispărea în blestemele poporului, în blestemele mamelor, în blestemele bătrânilor, în blestemele poporului, fără nici o speranță de la Dumnezeu. Când Domnul va rosti: „Ajunge!", toate lanțurile vor cădea de la grumazul poporului. Pământul iar se va acoperi de imnuri de slavă adresate lui Dumnezeu. Timpul se apropie, iar cei care s-au îmbogățit din suferința poporului, din dărâmarea caselor oamenilor săraci, cum a fost şi a noastră, fără să le dea un ban, plătiți cu prime pentru chinuirea poporului român, ce vor zice? Ce vor zice cei de la securitate, care au executat asasinate, comise în camerele de tortură, comise pe oameni nevinovați? Au lucrat ca nişte animale, fără să se gândească la urmări. Să vedem ce vor face, izolați şi singuri, când aceşti bătrâni vor ajunge în agonia morții şi când vor vedea dracii în jurul patului cu furcile în mână şi îi vor chema: „Vino încoace, puişor! Cu el! În cuptorul numărul unu!" De remarcat că postul de radio E.L. nu a fost bruiat. O, Doamne sfinte, ajută-mă să trăiesc, ca să mă pot bucura cântând şi preamărind slava ta, în vecii vecilor. Amin!

Este ora 20:42.

Hai să râdem!

Într-o şedință de partid, cineva care prezida a observat că auditoriu dormea buştean.

– Stimați tovarăşi! Nimic.

– Stimați tovarăşi! Nimic.

Oamenii continuau să doarmă. Acel cineva care prezida şedința s-a mirat că toți dorm şi a continuat:

– A sosit un tun! Oamenii dormeau mai departe.

– Tunul are roțile de cașcaval! a continuat Cezarul. Atunci, minune, toți au deschis câte un ochi.

– Țeava tunului este din salam de Sibiu! a continuat Cezarul. Oamenii au deschis amândoi ochii în liniște.

– Afetul tunului este din mușchi țigănesc! asta ca încheiere.

În sală au început aplauze și strigăte de bravo, bătăi din palme cu mâinile pe sus și „Trăiască Cezarul!”. Și asta a fost povestea.

Azi este duminică. 01.02.’87.

Afară-i frig și ger. Soția a plecat la biserică, ducând cu ea o scrisoare prin care cere înscrierea la pensia de bătrânețe. Scrisoarea este adresată Ministerului Muncii, Direcția generală a problemelor de muncă și ocrotirii sociale, București.

Azi este marți. 03.02.’87. Este ora 17:20. Afară începe să se încălzească. Am fost pe stradă, la aer curat, și am stat o oră. M-am plimbat printre blocuri, prin piață. Zăpada este destul de mare. Junghiurile încep să dispară. Aștept să vină primăvara.

Întreruperile de curent persistă ca mai înainte. Poporul român subjugat geme sub călcâiul asupritorului, al asupritorilor. Odată cu venirea primăverii începe să slăbească jugul asupririi în Rusia. La conducere a venit un om cu scaun la cap. Poporul așteaptă de la el eliberarea din cătușele bolșevicilor și căderea lor. Să plece de unde au venit și să ne lase poporul pace.

La noi, din contră. Cătușele asupritorilor se strâng pe grumazul poporului român. Ce au acești oameni cu noi, de ne asupresc? Cu ce drept ne iau sistematic viața? Asistăm la ultima zvârcolire a Cezarului înainte de a-și da sfârșitul. Este mai periculos, mai mult ca oricând. În timp ce în alte țări ca Rusia, Ungaria, Polonia și chiar China se luptă pentru reforme în sensul umanității, la noi se zvonește că

începând din luna aceasta rația va fi de 0,500 kg. pe cap de persoană. Adică, 0,5 l ulei şi 0,5 kg. făină. Asta timp de trei luni. Şi alte fericiri ale epocii de aur ale asupritorului, ale asupritorilor.

Scriu mai rar, din cauză că nu mai am ce scrie. Nebunia şi demența de la noi au întrecut orice închipuire. Mintea omenească este neputincioasă pentru a da o definiție asupra acestor canalii, asupra acestor huidume cu chip de om. Aceşti descreierați au întrecut măsura şi au atins apogeul demenței. Băieții de la E.L. ne susțin moralul. S-au împrăştiat manifeste prin care se îndeamnă lumea la grevă. Ce va fi, ştie numai bunul Dumnezeu. Cei din vârful piramidei luptă şi ucid sistematic oamenii de rând, furându-le banii munciți, hrana, lumina electrică, forțează femeile să facă copii, numai şi numai cu scopul de a nu-şi pierde scaunul de sub cur.

Poveste.

Am citit odată, nu mai ştiu unde, o poveste asemănătoare cu ceea ce se petrece la noi. Se zice că un om avea trei câine: un urs, Greul pământului, un iepure, uşurelul vântului şi un câine sau altă jivină, nu-mi aduc aminte, care se numea N-aude-nu-vede. În acea țară era un zmeu sau căpcăun care asuprea poporul. Într-o zi, zmeul/căpcăunul l-a prins pe stăpân şi înainte de a-l ucide, stăpânul l-a rugat pe zmeu/căpcăun să-l lase să strige trei chiuituri. Câinii erau năzdrăvani şi au fost închişi într-o cuşcă cu lacăt. Stăpânul câinilor a chiuit de trei ori zicând: „Au... mă vede şi n-aude greul pământului, uşurelul vântului s-a dus capul stăpânului”. Câinii au sfărâmat cuşca şi au venit ca vântul şi l-au salvat pe stăpân din ghearele balaurului sau căpcăunului. Această poveste se aseamănă cu noi, poporul român, care se va transforma în zmeu. Se pune întrebarea dacă pe stăpânul nostru câinii îl vor putea scăpa din ghearele zmeului, adică ale poporului. Stăpânul nostru are

mai mulți câini, dar dintre toți, trei sunt cei mai periculoşi.

Azi este miercuri. 04.02.'87. Este ora 16,53. Soția a plecat la Niculina cu Daniel, iar eu stau cu Niniricu, adică Adina, acasă. Vremea fiind caldă, am început să mai umblu şi eu pe afară, la aer curat. Peste pantofi am un ciorap tras, adică doi ciorapi, pentru că am două picioare. Ciorapii reprezintă materialul antiderapant pentru mine. În casă, stau mai departe cu paltonul pe mine şi căciula pe cap. Nu avem ce face. Aşa sunt legile date de către cel mai iubit, preamărit şi slăvit şi din marea iubire a Cezarului nostru ce o are către noi ne blagosloveşte cu aceste fericiri. Curentul electric se întrerupe mereu, noaptea trebuie să dorm cu veioza stinsă şi simt că nu-i bine pentru SNC-ul meu. Mă gândesc la femeile care au copii mici, nou-născuți. O, Doamne! Oare cum se descurcă aceste ființe nefericite? Cine sunt cei care ne chinuiesc şi asupresc? Şi pentru ce? Oare nu avem dreptul de a trăi?

Vedeți, dragii mei tineri din generația viitoare, unde duce prostia? Unde duc faptele unor oameni dereglați? Băieții de la E.L. spun că mai marele nostru zice că nu avem ce mânca pentru că mâncăm prea mult. Urmează să se micşoreze rațiile. Ne-au mai rămas viața şi aerul pe care îl respirăm. Să sperăm că bunul Dumnezeu nu va îngădui celor care nu cred în el să mai comită mult timp alte şi alte nelegiuiri. Aşteptăm timpuri mai bune şi vor veni. Sunt sigur de acest lucru.

În Baia Mare puterea locală îşi face de cap. Fiecare pentru el.

Medicii, care înainte erau respectați, acum stau cu pălăria în mână şi aşteaptă „ceva”. Pentru acest „ceva” au început să se sfâşie şi să ducă o luptă nebună între ei. Îi vezi cum se maimuțăresc unii pe alții şi îți este scârbă când apare un țăran în halat alb sau la fizioterapie, pe lelea Frusina şi pe țața Maria cum

intră în cabinetul medicului şi la ieşire este cu sacoşa goală. Nu condamn pe medicul respectiv, ci sistemul care i-a adus în halul acesta.

Îmi vine să râd când văd câte un măgar că merge la policlinica cu plată crezând că îl consulta altfel. Şi numai ce auzi:

– Ei, acolo îs medici!

Parcă cei care consultă gratis nu sunt medici. Dar şi unii şi alții îşi au partea lor.

Cât priveşte pe mine, mă consultă, că dacă ceva nu-mi place, imediat sunt în biroul directorului policlinicii, dr. Radu Romulus.

Ce bine era când medicul avea cabinetul lui şi era om față de cei care nu au bani. Față de omul sărac şi jefuit de către semenul său, „omul". Ce bine era înainte, când primeam medicamentele gratuite. Aveam medici umani, care te consultau conştiincios şi îi vedeam mulțumiți că şi-au făcut datoria, salvând o viață omenească din ghearele morții.

Azi este vineri. 06.02.'87. Orele 19:46. Timpul începe să se încălzească. Tipii de la noi au început să intensifice întreruperile de curent electric. Ziua avem numai trei ore. Seara, patru ore. Restul întuneric. Asta în anii de lumină ai „epocii de aur" a câtorva neisprăviți sadici şi analfabeți care fac de râs rasa umană.

Acum, hai să râdem.

Nepoții mei, Daniel şi Lucian, stau de vorbă. Eu îi ascult fără ca ei să bănuiască. Zice Lucian că tatăl lui Bula l-a trimis în America. Bulă s-a dus. Acolo, a intrat într-un restaurant şi a mers la toaletă. Suferind de cufureală, a bătut în uşa unei cabine şi a primit un răspuns:

– Yes!

Iar mai bate şi iar primeşte răspunsul:

– Yes!

Fiindu-i tare a şorgoşi, mai bate şi a treia oară şi iarăşi:

– Yes! a fost răspunsul.

Supărat Bulă că s-a scăpat în pantaloni, striga la cel din cabină

– Acum poţi să stai şi să nu mai ieşi, că eu m-am cufurit pe mine!

Vine Daniel de la şcoală supărat că învăţătoarea l-a trecut în prima bancă, chiar lângă catedră, ca să-l poată altoi cu linia, de bun ce este. Îl trag de limbă şi trag concluzia:

Învăţătoarea, orice ar face, orice ar drege, îi izolează pe români de ţigani. În banca întâi, unde este acum Daniel, au fost un ţigan şi un român. Pe ţigan l-a trecut lângă o fată. Fata i-a dat brânci ţiganului pe motivul că o umple de păduchi. Acum, în banca întâi stau doi copii de români, iar ţiganii stau separaţi.

Zvonuri auzite.

O muncitoare de la Filatura a scos un împrumut de treizeci mii lei. Casiera a rugat-o să-i dea zece mii lei împrumut pe timp de o săptămână.

– Bine! a zis femeia. Hai acasă şi am să-ţi dau. Probabil a vrut să se consulte cu soţul ei pentru această chestiune.

Seara, cineva a bătut în uşă. Femeia a văzut că vizeta era acoperită cu palma şi nu a deschis.

– Cine sunteţi? a întrebat femeia.

– Deschideţi, că vă aducem o veste proastă. Soţului dumneavoastră îi este foarte rău.

– Nu-i adevărat! Acum am venit de la soţul meu de la spital şi era bine. Nu deschid pentru că nu ştiu cine sunteţi.

A doua zi, femeia anunţă organele de miliţie. Seara s-au prezentat trei miliţieni în civil. Doi s-au ascuns în dulap şi unul a stat la uşă.

După un timp, iarăşi s-au auzit bătăi în uşă. Era cam după orele 23 spre 24. Femeia a deschis uşa şi au năvălit trei persoane mascate. Toţi ţineau în mână câte un cuţit lung.

– Banii sau viața! strigau indivizii.

– Banii sunt în dulap, a zis femeia.

S-au dus la dulap şi au văzut trei guri de foc îndreptate asupra lor.

Le-au dat jos măştile şi minune! Erau trei colege de muncă de la filatură. Era chiar casiera care îi dăduse banii, o ingineră şi o colegă. Prinse asupra faptului, s-a descoperit că tot ele ar fi asasinat un maistru, tot de la filatură, cu doi ani în urmă şi care scosese tot 30.000 lei de la CAR. Acesta a dispărut fără urmă. Se zvoneşte că piciorul de om găsit într-un container ar fi aparținut maistrului. Ce canalii sinistre!

Din nefericire zvonul este adevărat.

Azi este sâmbătă. 07.02.'87. Orele 11:35. Timp corespunzător şi blând. Corespunzător acestei dare. Soția face baie, că s-a milostivit Cezarul să ne dea apă caldă. Futu-i mama lui, de măgar!

Băieții de la E.L. şi noi, din țară, aşteptăm plecarea Cezarului. Eu am scris în aceste caiete despre prostia umană, dar Cezarul a întrecut orice închipuire omenească. Este bătrân. Ce va fi din el? Va fi bogat? Oare va fi bogat? Eu cred că cenuşa lui va fi spulberată în cele patru colțuri ale vânturilor vremurilor de tristă amintire pentru țara românească. Ce va fi din el când va trage să moară, când în agonia morții va vedea faptele criminale produse asupra noastră?

Azi este duminică. 08.02.'87. Este ora 11:10. Timp cu zăpadă. Ieri, mila Cezarului s-a revărsat peste noi, ne-a dat apă caldă. De, ca la vite, o dată la una sau două săptămâni. Se zvoneşte că, din prostia omenească, dar mai ales din încăpățânarea unui om, resursele naturale au ajuns la epuizare. Din cauza Cezarului care s-a întins mai mult decât îl cuprinde plapoma. Pentru greşelile lui noi trebuie, prin suferință, să recuperăm. Ziarele, radioul şi televiziunea

sunt pline de lozinci criminale, îndemnând instituțiile şi cetățenii să facă economie la gazele naturale şi energia electrică. Oare la el casă sau la huidumele lui există această restricție? Ai circa şase ore de lumină pe zi. De unde, tovarăşi, să mai faci economie? Poporul nu mai are nevoie de atâta industrie care l-a adus la sapă de lemn. Poporul are nevoie de viață ca să trăiască. De ce, tovarăşi, cântați în struna unui om bătrân şi fără minte, numai şi numai că să trăiți bine? Doamne, nu ne lua mintea ca să ne pierdem sufletele! Aşa cum şi le-au pierdut cei care ne conduc spre mizerie, spre întuneric, spre frig, spre moarte! Oare, tovarăşi, trăiți bine? Fiți atenți tovarăşi şi când veți vedea prostia înconjurată de curtenii ei la televizor, vă rog să vă uitați bine la curteni. Nişte ființe deformate, urâte ca mama dracului, nişte mutre tâmpite şi disproporționate, nişte grăsani, unul mai pocit ca celălalt, cu priviri feroce în ochi, care nu prevestesc nimic bun, nimic omenesc. Vai de voi! Vă compătimesc. Unii zic: „Dă-i în aia mă-sii, că eu, cel puțin, trăiesc". Din partea mea eu îi dau bucuros, că eu trăiesc mai bine decât ei, din cauză că am o speranță în Iisus Hristos, care înseamnă viața de după, pe câtă vreme ei nu au nici o speranță. La ei aşa ceva nu există. Există doar grăsimea îngrămădită pe corpurile lor, din suferințele bieților oameni de rând.

Hai să râdem.

Nepotul meu Daniel ieri s-a jucat cu fetița doamnei Stela. Daniel fugea după Oana ca să o prindă. Vine Oana la mine, disperată că Daniel o fugăreşte ca să o prindă pentru ca să o sărute. Mare pramatie de copil. Nu-i mai breaz decât unchiul din Tecuci. Şi când te gândeşti că este în clasa întâi, iar Oana în clasa a doua.

Dante Alighieri.

Dintre toți muritorii de rând singurul care a coborât pe tărâmul celălalt, în infern, a fost Dante

Alighieri. În infern, Dante l-a văzut pe Nero, pe femeia lui şi pe un copil. Copilul lui Nero l-a însoțit pe Dante în infern şi au văzut cum se chinuiau oamenii. Unii în flăcări, alții în căcat. Tot plimbându-se, copilul lui Nero şi Dante Alighieri l-au văzut pe Calligula, care era băgat în căcat până la glezne. Mai încolo era un împărat băgat în căcat până la subțiori şi, în sfârşit, l-a văzut pe tatăl său, Nero, băgat până la glezne în substanță aducătoare de noroc.

– Păi, bine, măi tată, tu care ai distrus atâta lume, ai adus atâta jale, atâtea blesteme pe lumea acesta pământească, tu numai până la glezne?

– Păi, dragul meu, îi răspunde Nero, eu stau pe capul lui maică-ta!

CAPITOLUL 8.

Anticrist

Azi este luni. 09.02.'87. Este ora 9:30. Timp friguros, dar acceptabil. Zăpada este destul de mare şi lunecoasă. O profesoară de la şcoala numărul 15, îmbrăcată elegant şi cu o pălărie pusă cochet pe cap, mergea grăbită şi ţanţoş pe drum. În dreptul ferestrei mele face o piruetă şi... buff! Cade jos. Am început să zâmbesc. Nu că a căzut alunecând, ci prin faptul că, pe loc, ca electrizată, s-a ridicat şi şi-a continuat drumul mai departe. Acum stau la fereastră şi scriu.

Ieri a venit Daniel de la şcoală şi ne-a spus că Bebe ar fi bătut pe băiatul lui Michi, cel mare, şi că a fost dus la miliţie. Se spune că ar fi recunoscut şi că a furat ceasul Niculinei. Mie nu mi-a plăcut această veste. Ea periclitează prestigiul lui Mihăiţă. Pentru el, pentru Robi, pentru Mihaela s-a deschis o altă lume şi alte orizonturi. La Baia Mare toţi erau desconsideraţi. Cât priveşte pe Niculina, ea nu va confirma furtul ceasului în faţa autorităţilor. Eu consider această rătăcire a lui ca una a tinereţii. O rătăcire trecătoare, care lasă urme în conştiinţa lui. Ce să-i faci? Orice familie dă şi rebuturi. Aşa-i viaţa! Pentru unii mumă, pentru alţii ciumă.

Ieri au venit de la IREM şi au controlat contorul electric. I-am întrebat pe respectivii:

– Ce, domnule, nici duminica nu staţi acasă?

– Păi, zice omul, avem mult de lucru şi sunt mii şi mii de apartamente cărora trebuie să le înregistrăm contorul.

Banc.

Se zice că şi pe vremuri se făcea economie. Am văzut la televizor că în epoca de piatră era curent electric. Dumneavoastră nu i-aţi văzut pe Fred şi Barney cum porneau televizorul?

Un împărat a decretat odată o drastică economie de curent electric şi de gaze naturale. La îndemnul împărătesc, a suspendat şi mijloacele de transport în comun şi le-a reprofilat pe tracţiune animală. Au făcut rost de cai, dar nu aveau vizitii ca să-i conducă. Au adus oameni din toate colţurile ţării, iar împărăteasa făcea teste cu ei. Ştia să imite nechezatul iepei, iar oamenii se speriau şi o luau la fugă, fiindu-le frică de cai. Mai rămase un ţinut cu oameni viteji, sănătoşi, voinici ca brazii, nu ca astăzi, trişti, amărâţi şi plini de jeg. Acel ţinut astăzi se numeşte Maramureş. A adus împăratul un maramureşan şi l-a întrebat:

– Măi, omule, dragi ţi-s caii?

– Vai de mine! zise omul. Cum să nu-mi fie dragi. Doar eu cu ei am crescut.

Împărăteasa îl testează şi ea nechezând ca o iapă. Omul, având şi un bici în mână, o croieşte binişor peste şale, zicând:

– Hoo, gloabă. Ţi s-a făcut de armăsar?

Orele 18,36. Curentul electric nu s-a întrerupt, dar, în schimb, caloriferele sunt reci. Deci, s-a întrerupt căldura. Îmi este frig tare şi mă dor nişte colţi de la măseaua de minte care mi-a crescut, spre bucuria mea, la vârsta de 65 de ani. După ce că nu aud bine, mai trebuie să umblu şi cu vată în urechi. Aştept ora 19,10 ca să văd ce mai spun băieţii de la E.L. despre fericirile noastre, date de Cezar şi compania.

Soţia este dusă pe teren, iar eu stau în casă şi tremur de frig, împreună cu Niniricu şi cu Daniel. De la orele 18 am ascultat discul cu „Crai nou” şi pe „Dalida”. M-am plictisit şi am luat caietul şi am

început să scriu. Ce repede trece viața! Adică, filmul vieții. Se desfăşoară cu repeziciune şi toți ne apropiem cu fiecare clipă de dispariția în eternitate. Vei lăsa, ca mâine, această lume ticăloasă care asupreşte şi chinuieşte oameni cinstiți şi fără de apărare. Le țâțâie curul de frica armelor nucleare şi a rachetelor, dar de ce se tem nu scapă!

Azi este marți. 10.02.'87. Este ora 10:15. A venit lumina electrică şi scriu pe apucate. Cu acceleratul de 9,38 a venit la Baia Mare nepotul meu Robi şi mi-a adus o pungă de pulpe de găină şi o bucată de slănină de casă foarte bună, din care am mâncat o bucățică cu mare plăcere.

Tot Robi mi-a adus trista veste că Ganea Pop Viola a decedat de două săptămâni.

Lenuța a visat acum două săptămâni că i-a căzut falca, mandibula, şi a aruncat dinții afară. Să nu crezi în vise?

– Măi, să ştii că a murit Viorica!

– Taci! Dacă murea, Mihăiță m-ar fi anunțat.

Şi tot Robi ne-a spus că în clipa morții ar fi zis nişte cuvinte neauzite de nimeni. De trei ori. A repetat şi brusc a murit. Altceva nu putem să facem decât să ne rugăm lui Dumnezeu. L-am aşteptat pe Robi ca să-i dau două scrisori. Una lui Mihăiță şi cealaltă cuscrei. Robi nu a mai venit la noi. A plecat şi dus a fost.

Începând de ieri m-am lăsat de fumat. Nu mi-ar fi uşor, dar cu ajutorul lui Dumnezeu sper să înving această patimă dăunătoare sănătății oamenilor.

Aseară a fost la televizor filmul „Otheloo". M-am uitat cu Daniel şi Adina. I-am explicat lui Daniel filmările trucate, cum a fost cazul asasinării Desdemonei. Hoțul de copil şi-a dat seama, că-i tare deştept şi şmecher, dar şi frumuşel.

E.L. înseamnă Europa Liberă.

Azi este miercuri. 11.02.'87. Orele 10,10. Afară-i timp friguros şi zăpadă mare.

Ca de obicei, stau în casă cu paltonul pe mine şi căciula pe cap.

Azi este vineri. 13.02.'87. Este ora 9:24. Afară este cald şi zăpada se duce, încet, încet. Ieri nu am scris, pentru că am băut două beri şi m-am simţit bine. Căldura din casă nu mă scuteşte de a sta cu paltonul pe mine şi cu căciula pe cap. Ce vreţi? Este căldura epocii. Dacă vrei să fie mai cald, ridici mâinile în sus şi baţi din palme. Dacă ţi-e frig la faţă, strigi tare: „fute-o-ar pe mă-sa de bandiţi". Căldură de epocă, tovarăşi!

A venit Daniel în recreaţie. A dat şi pe acasă. L-am întrebat:

– Daniel, a fost bătaie?

– Olio! Cum să nu fie? Chiar în mine a dat, din cauză că nu am fost cuminte.

Şi, uite aşa, o zi bună, zece rele, iar filmul vieţii rulează mereu, clipă de clipă. Băieţii de la E.L. spun că lumea ne compătimeşte. S-a citit o scrisoare din ţară dusă la destinaţie de către un străin care ne-a vizitat. Nu-i nici o scuză din partea lor. S-a ştiut ce este comunismul. De ce au acceptat? De ce atunci când a capitulat Germania nazistă, şi pe atunci era haleală, nu au continuat războiul contra tovarăşilor? Acum nu mai stăteau la aceeaşi masă cu proştii!

Dacă domnul Gorbaciov va desfiinţa sclavia în ţara lui, atunci aventurierii noştri rămân izolaţi şi îi mâncam cu alea cu tot.

Mă gândesc la Mihăiţă şi îmi pare bine că nu-i la Baia Mare. Am rămas eu, care nu am nimic cu Baia Mare. Adică am. Am ruşinea pe care mi-a făcut-o Lia. Discreditarea mea din partea unei femei sărace cu duhul. Te amesteci în tărâţe şi te mănâncă porcii. Doamne! Odihneşte-i pe cei morţi şi iartă-i pe cei vii. Aseară a venit Anni la noi ca să-i facă Ciuciurecu o injecţie. Frumoasă bucăţică! Dar totu-i trecător şi îmi

pare bine că mi s-au dus fumurile şi sunt bătrân, cu scaun la cap şi sănătos. Simt o repulsie pentru actul sexual şi consider femeia ca pe un soare care-ți luminează casa. Ca o floare care îți aduce mireasmă în casă. Dacă o împărți în două, partea de sus aparține nouă, oamenilor serioşi, iar partea de la buric în jos aparține tinereții. Şi, vorba aceea, cui nu-i place să o mănânce.

Scriu şi stau cu ochii pe fereastră. Să văd când vine Ciuciurecu, că s-a dus la vânătoare după lei.

Clari trăieşte cu un om de 64 de ani. Al dracului boşorog. Are un penis cât toate zilele. Clari mi-a spus de multe ori că nu-l poate suporta. Că, măgarul, fiind prost, nu a crescut la minte, ci jos. Alaltăieri ea a plecat la Satu Mare, la părinți, iar el, fiind un om josnic, a început să o discrediteze şi să o defăimeze pentru că nu vine acasă.

Azi este sâmbătă. 14.02'87. Ziua sărăciei şi a frământărilor gândurilor în familia lui Balla Eugen. Ia leafa. Iar luni, 16.02.'87, ziua supărărilor mele. Este ora 9:09. Timp cald, iar zăpada începe să-şi ia valea. De atâtea gânduri încâlcite, bieții oameni le reduc la un singur numitor: cârciuma. Îi vezi pe două trei cărări, ba chiar pe patru, puşcând din degete şi jucând bătuta pe loc. Țuică, bere şi alte bozgoane alcoolice se găsesc berechet. Cât priveşte mâncarea? Huoo! Tăceți! Toate sunt calculate de către creiere demente. Creiere cu tumoare, creiere dereglate în care se alcătuieşte un calcul perfid şi plin de şiretenie, ca bând să uiți de sărăcie, să uiți de mâncare.

Mariana toată ziua stă prin crâşme. De te duci la „Miorița", o găseşti acolo. De te duci la „Expres", acolo o găseşti. Mai este o țigancă care când se îmbată, strigă în gura mare:

– Cui îi trebuie p...dă, uite aici, că şi mie îmi trebuie p-lă!

Şi uite aşa, făcând haz de necaz, mai trece o zi din viață.

Ieri, tatăl lui Ciucur, Ciucur cel bătrân, a decedat. Vestea mi-a adus-o Dorina. Cicur cel tânăr zilnic bea şi urmează să plece şi el după tat-su. Vine la mine şi mă roagă să mă duc cu el la „Expreso”, la o bere. Ca să scap de el, i-am făcut jocul. Am mers cu el la „Expreso”. El beat eu treaz. S-a băgat în rând la bere. Eu m-am dus la toaletă şi m-am pişat. Când am ieşit afară de la WC, am tuns-o urgent spre casă de s-a crucit Ciuciurecu că are un aşa bărbat de ispravă.

Ieri după masă, soția a fost cu Lia după o coroană frumoasă şi a venit seara, din cauză că lui Ciucur nu-i trebuie coroană din flori artificiale, ci naturale. Am uitat să vă spun că Ciucur, venind beat la noi şi cu căciula într-o parte, la auzul cum că tatăl lui este mort, a început să urle ca Tarzan din junglă. În momente de acestea, de restrişte, este bun şi alcoolul!

Pe de altă parte, nepotul meu Daniel a găsit o metodă avantajoasă de a se pişa fără să mai meargă la closet. Vă rog să mă iertați că scriu mai original, că nu am ce face, nu sunt o persoană simandicoasă. Balla a şterpelit un ol sau o canistră din plastic şi a lăsat-o la noi. Este de aproape un jumătate de an. Mă întreabă Daniel de ce nu duce tatăl său canistra acasă?

– Pentru ca să nu te pişi tu în ea.

Până m-am învârtit eu prin casă, şi-a scos puțuca şi s-a pişat în canistră. Azi vine mă-sa să-l ducă acasă. Este un copil foarte deştept.

Despre Anticrist.

Anticrist este un nume care se compune din nouă litere. Mai sunt şi alte nume care se compun din nouă litere. Cine este Anticrist? Apocalipsa evanghelistului Ioan îl aseamănă cu Împăratul Întunericului, omul lui Satan. Am mai scris eu acest lucru, dar nu strică dacă mai repet.

Sfârşitul lumii nu-l ştie nimeni, după cum spun scripturile. Chiar Mântuitorul nostru nu-l ştie. Cu

atât mai puțin sfinții îngeri. Însă, se vor trimite semne prin care se va vesti acest lucru.

Despre isprăvile lui Anticrist se scriu multe. Deci, să revenim la subiect.

În zilele noastre, după evenimentele pe care le trăim, ziua sfârşitului lumii nu-i departe. Acest sfârşit al lumii bate la uşa zilelor noastre, dar ziua când se va produce acest fenomen o ştie numai Tatăl ceresc. Nelegiuirile care se comit astăzi au atins apogeul nebuniei. O lume deşartă, o lume a diavolului, o lume a asasinării demnității umane, o lume dementă, o lume satanică, o lume a nelegiuirilor ce se comit asupra unui popor de către o mână de oameni înarmați care se dau cu sălbăticie la un popor, chinuindu-l iarna în frig, chinuindu-l în întuneric, chinuindu-l de foame, chinuind femei, copii şi bătrâni.

Aceste fapte criminale se săvârşesc în numele unor decrete de către nişte oameni înguşti la minte, fără frică de Dumnezeu şi fără ruşine de oameni. Aceşti executanți exercită nelegiuirile cu sânge rece, fără mustrări de conştiință, zicând:

– Dă-l în aia mă-si! De ce să sufere familia mea şi cu mine? Mai bine familia lui.

Şi vine nenorocitul, trimis de către alți nenorociți, şi îți taie gazul la bucătărie ca să nu mai poți prepara mâncarea necesară traiului vieții. Când vin la asemenea acțiuni, această comisie este însoțită de milițieni, un procuror şi un reprezentant de la IGL. Doi instalatori de la gaze îți desfac instalația. Motivul? Ai 3-4 mii de lei restanță la taxele comunale.

Se discută datoria şi numai datoria. Nu şi cauzele ei. Să zicem că legiuitorul are dreptate. Dar ce suflet au acei care, în miez de iarnă, lasă cinci copii în frig şi fără de mâncare? Ce suflet au aceşti nenorociți de călăi? Că ambii părinți sunt bețivi, merită pedepsiți, dar cu ce au greşit copiii, stimați sălbatici tovarăşi? Ei nu-s de vină! Atunci de ce îi asasinați? Săvârşiți aceste nelegiuiri ca să vă salvați postul,

adică funcția de călău şi viața pământească în care trăiți ca nişte animale.

Pe de altă parte, vin poruncile dumnezeieşti, care zic: făcând o nelegiuire care îți salvează viața aceasta pământească, tu, mai măgar şi tâmpit, ți-ai pierdut sufletul!

Poate că, citind aceste rânduri, vei zice:

– Ha! Ha! Ha! S-a tâmpit Ganea. Iar eu, la rândul meu, voi zice:

– Ha! Ha! Ha! Măi, cititorule. Eşti un măgar.

O altă nelegiuire a „Anticristului" este şi aceea că hoții de la IGL îți iau casa fără să ți-o plătească. Ți-o fură fără pic de ruşine. Te constrâng să intri în bloc. Tot aceşti ticăloşi îți cer chirie, iar dacă nu o plăteşti la timp, pe lângă chirie mai plăteşti şi majorare.

– Ce ziceți, tovarăşi, de acest furt diabolic? Când veți putrezi în morminte, unde va fi sufletul vostru? Huoo! La oase! Bandiți şi tâlhari neruşinați.

Sunt peste treizeci de familii demolate, fără să li se plătească casa, cumpărată cu bani munciți, cu banii unei orfane. Între aceştia, se află şi casa lui Ganea Nicolae, autorul acestor însemnări. Vai de cei care îşi pierd sufletul pentru a-şi salva viața şi fericirea pământească. Fericiți sunt cei care îşi salvează sufletul pierzându-şi viața pământească. Aşa este cu cei de la IGL. Pe mâine, când voi continua cu capitolul „Anticrist".

Azi este miercuri. 18.02'87. Timp frumos, cu dispariția zăpezii. Aseară am ascultat radio E.L. şi, printre altele, au vorbit despre „nebunica" şi trăsnăile lui Anticrist.

Pe Anticrist îl găseşti uşor în Sfânta Scriptură, la Apocalipsa evanghelistului Ioan. Acolo, se spune că Anticrist are pe stema lui trei semne „666". Întrucât trăim timpuri de restrişte, dragii mei tineri din generația viitoare, cu puțină intuiție din partea minții, veți găsi şi numele Cezarului, care este tot din nouă litere,

iar emblema tot din trei semne. Ghiciți! Este foarte uşor de găsit. Este foarte uşor.

A N T I.... T 6 6 6

C E A U....U P C R

Mai nou, am început să scriu cu stiloul. Ciuciurecu mi-a găurit astăzi fundul cu o injecție de „Estrolent". Aseară, spuneau băieții de la E.L., că atunci când maşina infernală trece pe Calea Victoriei, drumul trebuie să fie ca-n palmă de neted. El şi ea se întrec în cruzime. Privesc oamenii de la înălțimea funcțiilor pe care şi le-au creat în aparatul de stat. Mă gândesc la aceşti doi aventurieri. Ce vor ei, în definitiv, cu noi? Cine i-a chemat? Pe cine reprezintă ei? În nici un caz nu ne reprezintă pe noi şi nu reprezintă pe nimeni. Am mai scris acest lucru şi-l mai scriu. De câte ori citeşti cuvântul „cinste" îți vine să râzi şi totodată să plângi.

Hai să revenim la Anticrist. Să-i luăm etapele vieții aşa cum arată propaganda lui. La ora actuală, el este miliardar. Este cel mai bogat om sau diavol în viață pe pământul satanic. A fost băiat sărac şi la etatea de 15 ani a plecat în lume. Isprăvile lui le cunoaştem. Nu a muncit în viața lui. A făcut cursuri de asuprire a poporului român. El nu are o gândire proprie şi, dacă are ceva, aceasta este o gândire în sensul distrugerii românului din toate punctele de vedere. Cu o ceată de huidume fără Dumnezeu asasinează şi distruge fără milă poporul din care face parte. Nero, pe timpul lui, numai ce doar mişca degetul de la mâna dreaptă şi călăii înfigeau cuțitul în victimă. Aşa şi el. Dacă trece cu maşina pe Calea Victoriei şi vreun taximetrist are o pană, l-a bătut fericirea. Pierde permisul de conducere pentru totdeauna. Se spune că însuşi ministrul de interne, Olteanu, sau cel de la securitate, l-ar fi arestat pe şofer şi l-au dat prin „rotisor" pentru drăguțul de anticrist.

Ce este rotisorul? Este un rotisor, cu deosebire că în loc de pasăre se leagă nefericitul pe o scândură rotativă, pe care un milițian o învârteşte, iar alții, cu

pulanele de cauciuc în mână, lovesc victima pe unde se nimereşte. Fie vorba între noi, aceste haimanale de miliţieni de la rotisor ar merita, la rândul lor, ghilotina.

Suntem de douăzeci de ani în împărăţia lui Anticrist. Ce suflet are de ne chinuieşte? Ce imaginaţie şi cu ce se alege? Doamne! Nu am cuvinte ca să-ţi mulţumesc că nu m-ai pedepsit luându-mi mintea! Anticristul şi uneltele lui nu-şi pun întrebarea referitoare la urmări. El este bătrân şi va pieri în curând. Ce va rămâne din el? Praful şi pulberea. Gemetele femeilor maltratate şi lovite în demnitatea lor, blestemele mele, ale bătrânilor şi ale copiilor. Blestemul lui Dumnezeu.

El este şi primul miner! Nu a lucrat niciodată în mină. Este primul topitor şi nu a lucrat în topitorie. Se bagă peste tot, pentru că-i prost ca noaptea. Un om normal şi inteligent nu ar face ce face el. Nu l-a ales nimeni şi nici nu-l va alege. Când se votează, poporul scrie pe buletinele de vot fel de fel de lozinci. Jos comunismul, jos Cezarul. Alţii îl şterg, alţii scriu: să mă ţucaţi în cur. Fel de fel de cuvinte jignitoare şi vulgare.

În Sfânta Scriptură scrie că împărăţia lui Anticrist nu va dăinui după cum nici o împărăţie nu a dăinuit până-i lumea. „Anticrist, 666” Ia să vedem despre ce este vorba. Oamenii lui Hristos vor suferi, iar oamenii lui Satan vor trăi fericiţi. Acest paradox este necuprins de mintea omenească, dar cu puţin calm şi judecată iese la iveală. Înfometarea noastră aparţine celor în suferinţă, oamenilor lui Iisus Hristos. Acei oameni care aparţin lui Anticrist au prăvălii separate, cu de toate. Ei poartă pecetea lui Anticrist cu ştampila PCR care corespunde cu ştampila 666, ştampila anticristului satanic din Apocalipsa lui Ioan.

Azi este joi. 19.02’87. Timp corespunzător pentru sezonul în care ne găsim. Este ora 09:00. Ciudat! Scriu greu şi îmi tremură mâna.

Ieri am ascultat pe băieții de la E.L. Futu-le mălaiul lor!

Teodor Briscan de la întreprinderea Electroaparataj, saturându-se de atâta fericire, a protestat pe la toate instituțiile țării, exprimându-şi nemulțumirea față de conducătorii noştri, precum şi călcarea în picioare a legilor drepturilor omului, care legi sunt cuprinse în constituția țării şi pe care Cezarul, cu sceptrul în mână, a jurat să le respecte. Tot el a semnat şi actul privitor la Drepturile Omului de la Helsinki. Dar, vorba aceea, de la vorbă la faptă este cale lungă, iar un om prost unde scuipă şi linge. Şi acum, de-ale casei.

Maltratarea fiicei mele, Lia.

Am spus. Lui Ciucur Dumitru i-a murit tatăl din cauza bătrâneții, dar mai ales din cauza beției. Tot din cauza beției a murit şi Fanateanu, care a lucrat la „Salvare”, iar mai târziu la Centrul de Librării. Tot din beție va muri şi Lia. Trăind într-o familie de țigani, în care toți sunt băutori, a decăzut în aşa hal încât dacă are un ban pe mână, prima dată îl cheltuieşte pe un litru de vin sau două trei beri. Soțul ei, Ciucur, în fiecare zi vine beat acasă. Lia este bolnavă şi distrusă. A avut şi o durere la inimă. Are patru copii. Unul mai ticălos ca celălalt.

Ieri am fost la pomană cu Ciucur. În comuna Coas, o înmormântare costă în jur de 20 mii de lei. Un obicei costisitor la care tot satul ia parte. Cum ziceam. Trăind în societatea alcoolicilor, a devenit şi ea alcoolică. A trebuit să-şi cumpere medicamente ca să se trateze. Medicamente nu a cumpărat, iar banii i-a cheltuit pe băutură. Acum zace în pat bolnavă. Atențiune!

Aseară a venit beată de la Coas şi s-a culcat în pat. Fiind şi obosită, a adormit. Are un bastard făcut cu Duma Vasile. Acest copil este un sadic şi un ticălos. Împreună cu Ciucur o chinuieşte pe Lia. Din cauza geloziei țigăneşti, îl învață pe copil să o

pândească şi să o maltrateze. Lia i-a prins firea şi în loc să-l omoare, îi face jocul. A venit un vecin la ea. El, când a venit ţiganul acasă zice:

– Tati! A venit un nene şi s-a băgat cu mami în cameră. Ţiganul a bătut-o, iar copilul râde şi se bucură când o loveşte. Aseară, soţia s-a dus să vadă ce-i cu Lia. Dacă a venit sau nu de la Coas. A găsit-o dormind în pat. Cei patru copii, cu beţe în mână, băteau în marginea patului, făcând un zgomot infernal, încât şeful blocului, tovarăşul Barna Leon, a fost obligat să bată în ţeava de la calorifer. Bietul meu copil, biata mea fetiţă. Tresărea din somn, iar copiii se distrau pe socoteala ei, bătându-şi joc de propria lor mamă. Am fost şi eu la ea şi, săraca, se sculase. Am simţit un fel de leşin şi dorinţa de a-i tăia pe toţi patru bucăţele.

Iarăşi de Teodor Briscan şi Nagy Alexandru. Primul, sindicalist în Sindicatul Liber. Aceşti doi au suferit şicanele autorităţilor şi în special ale securităţii care, înarmată fiind, îşi bagă nasul peste tot. Eu scriu în rezumat despre acest lucru. Vor scrie alţii mai detaliat despre aceste vremuri ale „epocii de aur", de tristă amintire. Trăim între fel de fel de decrete. Care mai de care mai inumane decât altele. Dacă i-ai întreba pe aceşti nebuni la ce le foloseşte nebunia lor, sunt sigur că nici ei nu ar şti ce să răspundă. Eu ştiu de ce. Pentru că sufletele lor sunt planificate pentru pierire. La ei toate s-au făcut de florile mărului. Suflet? Nu există. Pentru că nici ei nu există ca oameni.

Şi acum, voi vorbi despre organele securităţii şi ale miliţiei.

Se ştie că avem în ţară o mulţime de vagabonzi, oameni certaţi cu legea şi cu codul manierelor elegante. Orice ţară are organe de securitate, organe care se ocupă de siguranţa statului respectiv. De asemenea se ştie că în orice ţară există servicii de spionaj, servicii de contrainformaţii. Securităţii îi

revine rolul important de a apăra siguranță țării şi a poporului țării respective. Cât priveşte găinarii, asta revine miliției. Am mai spus acest lucru. Sunt sigur că atât în miliție, cât şi în securitate, sunt şi oameni de treabă.

Azi este vineri. 20.02.'87. Orele nouă. Timp închis, cu deszăpezire anevoioasă. Ieri am fost luat de acasă de către doamna Juji şi invitat la o bere la „Miorița". Îl cam simpatizează pe zeul Bachus. După ce am băut berea, ne-am dus acasă la ea. Acolo, m-a servit cu nişte vin, adică un pahar de circa o sută de grame. Am rămas trăsnit şi cu paharul în mână. Era vin de Tecuci. L-am băut cu plăcere gândindu-mă la Tecuci. Am mai băut încă un pahar de vin pentru fosta ei zi de naştere. Apoi, ne-am pupat şi mi-a arătat casa, diploma de subingineră a lui Gabi, compasul complicat pe care îl are şi cu care lucrează. Săraca mamă! Şi ea mi-a cumpărat un compas cu 300 lei. Are o bibliotecă aranjată frumos. În general, este ordine şi curățenie în casă. A venit vorba de Mihăiță, pe care îl cunoaşte bine şi despre care mi-a vorbit cu respect. Mi-a recomandat vitamina E. Futu-le mama lor de femei, asta-i a doua cu astfel de recomandare. Am întrebat-o de unde are vinul de Tecuci. M-a întrebat de unde ştiu că este vin de Tecuci? Pentru că este bun, i-am răspuns. Iar ea a confirmat că într-adevăr este vin de Tecuci.

Am făcut o pauză lungă, de o săptămână.

Mi-a spus Robi că Mihăiță s-ar fi apucat de redactarea însemnărilor mele, dându-le forma definitivă. S-a apucat de un lucru foarte greu şi foarte complicat şi foarte delicat, pentru că trebuie ca aceste însemnări ale mele să rămână originale. Aşa cum le-am scris eu. Din care să reiasă timpurile grele de suferință ce le-a simțit poporul român, din cauza asupritorilor români, străini de țară şi de neam, străini cu totul de popor.

Azi este sâmbătă. 28.02.'87. Orele 17:30. Timpul este friguros al dracului şi nici nu am poftă să mai scriu. Şi acum, despre securitatea statului.

Înainte vreme, cam prin anii 1954-1955, am avut de lucru cu securitatea. Am mai vorbit despre rolul de bază al securității statului. Din păcate, băieții de la securitate, în intervalul de mai sus, îşi făceau de cap şi îşi băgau nasul şi în lucruri care nu-i priveau. (Am pierdut stiloul sau mi l-a furat nepoții). Țin minte că îi ridicau pe oameni noaptea din casă şi îi duceau spre o destinație necunoscută şi îi asasinau. La fel au vrut să facă şi cu mine. Era pe vremea când aceşti securişti îşi făceau de cap şi în unele cazuri, ei sfidau chiar autoritățile statului. Având o poziție sănătoasă în partid, secretar al organizației de bază PMR la IIS Agrofruct, nu au îndrăznit să mă ridice şi să mă lichideze. Eram în proces cu şoferul de la securitate, Masaros, ginerele lui Valtford şi am fost atacat chiar de către şeful garajului, Blaga, nu mai ştiu numele exact şi mi-a spus că voi fi ridicat noaptea, dacă nu renunț la proces. Eu am reclamat la partid acest lucru şi i-am pus la punct.

Ce fac în prezent băieții de la securitate? În poporul român asuprit sunt două clase: a săracilor şi a îmbuibaților. În prezent, țara noastră este independentă față de celelalte țări din Europa de est. În realitate, în timp ce țările vecine sunt ocupate de către ruşi, țara noastră este ocupată de către asupritorii autohtoni, străini de țară şi de neamul din care fac parte.

Securiştii sunt plătiți bine, hrăniți bine, săraci cu duhul şi inculți. Cine sunt ei? O ceată de oameni de nimic, certați cu legile dumnezeieşti, certați cu legile omeneşti, sadici, cruzi, care îşi bagă nasul până şi în aşternutul patului conjugal al tinerilor. Sunt în stare, în prostia lor, să asiste la relațiile sexuale ale cuplului, să urmărească ca oul fecundat să nu se piardă. Să urmărească naşterea copilului, oricum, numai să se nască şi să figureze în hârtiile Stării

Civile şi în statistici. Că nu are de mâncare, că nu are căldură, că nu are lăptic, asta nu-i interesează pe securişti. Că moare după ce s-a născut, iarăşi, nu-i interesează. Rolul lor de căpetenie este să stea cu pistolul în mână, ascunşi după copaci, îmbrăcaţi civil, să-l păzească pe Cezar, când trece cu suita lui în maşină blindată. Frumoasă meserie! Ce ziceţi, tovarăşi? Asta-i lumea pe care o propovăduiţi cu neruşinare? O lume mai bună şi mai dreaptă? Veniţi acasă. Aveţi familie, copii, pe care îi iubiţi! Veniţi în mijlocul lor cu mâinile pătate de sânge, de român nevinovat. Pentru că îl înjură pe criminalul care nu reprezintă pe nimeni, pe care nimeni nu l-a chemat ca să ne asuprească. Vii tu ca să-l aperi pe acest bandit, pe aceşti bandiţi, sătul de sângele supt de la popor şi îl baţi în camera de tortură. Oare, dacă ai o soţie, o profesoară, să zicem, care învaţă copiii la şcoală şi vii şi zici: „Dragă, mi-e o foame de lup”, dânsa te serveşte cu pui fript şi alte bunătăţi şi îţi săruţi soţia şi copiii şi uiţi de copii cărora le-ai adus suferinţe. Ai bătut, sătul fiind, pe nenorocitul de tat-su sau pe mă-sa că nu fac copii şi i-ai dat în cap ca să nască, ca să execuţi un decret criminal, fără să te gândeşti la urmări, pentru că nu ai raţiune sau judecată. Raţiunea ta este ca atunci când şeful tău ţine un discurs, să zvâcneşti ca un nebun cu mâinile în sus şi să aplauzi o măgărie ce durează de zeci de ani, de care tu şi copiii tăi veţi răspunde: dărâmarea bisericilor, dărâmarea monumentelor istorice ale neamului românesc. (Am găsit stiloul. Era la picup.)

Am mai spus, sunt şi oameni de la securitate de treabă. Acest lucru nu poate decât să ne bucure. Să fiu înţeles, Securitatea este o instituţie a statului. Am cuvinte de laudă atunci când un infractor, spion, duşmanul din afara ţării noastre, cade pe mâna securităţii. Aceasta-i datoria de onoare care-i revine. Dar, stimaţi tovarăşi de la securitate, când un cetăţean al ţării este asuprit şi nu are de mâncare, este chinuit de către un om crud şi incult care te ţine iarna în frig,

îți ia casa fără să-ți dea nimic şi te bagă în betoanele lui, apoi îți taie gazul să nu ai unde să-ți faci de mâncare; din salariul de 1400 lei, când vii acasă îți mai rămân 400; copiii pe care un nebun decretează să-i faci; porunceşte pe pizda femeii; porunceşte pe pula bărbatului, ca să-i facă copii; un om bătrân şi sclerozat care nu-i în toate mințile, vii dumneata şi altul inconştient ca dumneata şi îl aperi. Te întreb pe dumneata: „De ce vii asupra cetățeanului fără de apărare şi îl scoți trădător de țară?” Îi înscenezi un proces politic, îi rupi fălcile pentru că nu mai poate respira, iar în loc să fie ajutat, tu-l bagi la mititica, în timp ce pe adevăratul criminal îl aplauzi şi îl lauzi. Pentru ce? Când faceți percheziție la domiciliu confiscați toate însemnările de pe agendă şi alte acte de barbarism. În numele cărei legi din constituție săvârşiți aceste fărădelegi? Ca să pretinzi cetățeanului de rând cinste şi corectitudine, nu-l chinui. Dă-i de mâncare şi ia-i de guler pe zbirii şi lingăii de cur şi dați cu ei de pământ, pentru că de la cap se împute peştele. Depui jurământ pe constituția țării, pe care o scuipi, iar după aceea lingi unde ai scuipat. Mă întreb, aceşti oameni care bat şi chinuiesc un român, călăul fiind el însuşi un român, ce gândesc în acele momente? Ce judecată au? Domnul nostru Iisus Hristos a murit pe cruce pentru păcatele noaste, iar noi îl răstignim în fiecare clipă. Dar, puişorilor, ați uitat că sunteți muritori? Ce veți face în clipele de agonie când şi Cezarul va ajunge acolo? Pe cine veți mai asupri? Vai de voi, oameni pierduți şi vânduți diavolului!

Azi este joi. 05.03.’87. Orele 13:56. Afară-i frig, al dracului în casă, caloriferele reci ca gheața. Dacă te duci la centrala termică, vezi pe uşă un afiş pe care scrie o minciună mare. Şi anume: apă caldă: marțea, joia şi sâmbăta, între orele 6–22. Ziua: căldură de 50 grade Celsius, iar noaptea, 35 grade Celsius. Se uită oamenii, se uită şi Ganea Nicolae şi scuipăm în

dreptul afişului, ca să ne răcorim. Venim acasă în frig şi iarăşi ne mai răcorim şi uite aşa ne trece viața, ca la animale, înjurând huidumele mincinoase care ne omoară cu zile.

Aseară am ascultat pe băieții de la E.L. S-au comemorat zece ani de la cutremurul de la 4 martie 1977. Discuția s-a purtat în legătură cu domnia Cezarului, care era la plimbare prin Africa, împreună cu consoarta sa. Când s-a declanşat seismul, o mulțime de clădiri s-au transformat într-o clipă în ruine şi multe vieții omeneşti s-au stins. Mii şi mii de oameni răniți sau mutilați şi morți. Au apărut vaiete, oameni sub dărâmături, oameni în agonia morții. Spun martorii din țară şi cei de la Ager-Press că şi cei mai cruzi duşmani, în fața unor nenorociri, s-au transformat în oameni buni şi, înțelegând momentul situației critice în care se aflǎ țara, au pus mână de la mână şi umăr la umăr periclitându-şi viața, venind în ajutorul celor aflați sub dărâmături, salvându-i.

Tineretul cu plete şi bărbi, care era urât de oameni şi de autorități, s-a comportat cu un eroism vrednic de toată lauda. La Comitetul Central ardea lumina, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Medicii au intervenit din proprie inițiativă şi au dat ajutor zile şi nopți la rând pentru salvarea celor aflați în suferință. A fost multă durere şi suferința, mai ales la cei care nu se aflau acasă şi, venind, au găsit locuințele celor dragi, ale familiilor lor prefăcute în ruine, iar cei dragi dispăruți sub dărâmături. Poporul român a fost la datorie şi a luat parte, muncind cu abnegație, la salvarea celor în suferință. Acest popor brav, plin de omenie, cult şi inteligent, a suferit la vederea fraților căzuți în durere în urma cataclismului dezlănțuit de capriciile naturii. S-a mers până acolo încât, în absența şefului statului aflat în Africa, s-au luat măsuri pentru dirijarea lucrărilor pentru ajutorarea celor salvați de la cutremur.

Dar, să mergem în Africa. Tocmai se dădea un ospăț în onoarea preşedintelui României. În cealaltă

zi, urma ca şeful statului nostru să dea şi el un ospăț. Avionul cu alimentele de la noi din țară deja sosise cu cele necesare, cadouri, şi ospățul urma să aibă loc. Deodată, a intrat în sală Nicu Ceauşescu şi cu o voce răstită a zis:

– Unde-i pilotul avionului?

De la o masă s-a ridicat pilotul, care era în civil. A strigat, iarăşi:

– Unde-i comandantul aeronavei?

S-a prezentat şi el.

Nicu Ceauşescu s-a uitat urât şi aplecat spre ieşire. Comandantul s-a aşezat la loc. Nicu Ceauşescu a crezut că îl urmează, dar întorcând capul şi văzând că nu, s-a mâniat tare.

Toate comunicațiile cu România au fost întrerupte, precum şi legăturile telefonice. Primii care au anunțat au fost ruşii. În fine, s-a stabilit legătura şi doamna Ceauşescu a vorbit acasă. I s-a spus că acasă totul este bine. Nimic nu a fost atins. Ea s-a bucurat. Au vorbit şi ceilalți. Şi toți s-au bucurat că locuințele lor nu au fost avariate. Şeful statului, cu o parte din suită, a plecat noaptea spre România, rămânând o mulțime din însoțitori la aeroport ca să se descurce fiecare cum a venit. Marea aeronavă prezidențială a decolat cu 30 de locuri libere, adică, neocupate de nimeni.

A sosit în țară şi prima sa grijă au fost pagubele materiale. De viețile omeneşti s-a interesat după aceea. La conferința de presă ținută de şeful statului s-a discutat despre pagubele materiale şi mai puțin sau foarte puțin despre viețile omeneşti.

De aceea suferim noi. Primul este banul, iar omul este în ochii regimului un sclav care trebuie să facă venit unor oameni fără de milă şi fără de Dumnezeu. Cu ceea ce am scăpat din vedere voi reveni mâine. Radio E.L. a ajutat foarte mult la difuzarea ştirilor, informând opinia publică mondială despre soarta României timp de zece ani. S-a întrerupt programul şi a transmis în continuare ştiri despre nenorocirile poporului român.

CAPITOLUL 9.

Ziua femeii

Azi este vineri. 06.03'87. Afară este o vreme geroasă. Orele 16:00. Stau cu paltonul pe mine şi tremur de frig. Soţia a plecat de acasă să caute de mâncare. Nu se găseşte nimic, iar în măcelărie sunt numai capete de oaie, burtă de vită împachetată împreună cu legume în pungi de plastic, la 34 lei kilogramul. Se mai găseşte, câteodată, parizer umplut cu soia, dar cu porţia, o jumătate de kilogram de căciulă. Cât priveşte pâinea, ea se găseşte şi fără cartelă.

Despre cutremurul din 1977 am ascultat la E.L. şi voi căuta să-mi aduc aminte de unele chestii de atunci. Îmi cam tremură mâna, dar scriu cum pot.

În învălmăşeala care s-a creat în timpul cutremurului, se spune că era şi un corespondent E.L. în Laos. Domnul Carp. Acesta a stat la masă cu un colonel de securitate. Au băut „punch" şi au discutat despre diferite probleme politice şi nepolitice. Colonelul în chestie relata unele probleme pe care domnul Carp le asculta în tăcere. La un moment dat, colonelul s-a răstit la domnul Carp:

– Dumneata taci din gură şi nu-ţi spui părerea la ceea ce eu vorbesc! Dumneata ai alte păreri?

Tăcerea a continuat, iar în panica creată şi în Laos, a rămas baltă convorbirea lui, iar discuţia a luat-o pe alt făgaş, ocolindu-se problemele politice.

Se ştie că toată puterea politică în ţara noastră este concentrată în mâna Cezarului. Din această

cauză şi mai ales că Cezarul era la plimbare, multe vieți omeneşti nu au putut fi salvate, nefiind la fața locului, nu a putut să dea indicațiile necesare. Cei din țară, de la Comitetul Central în special, tovarăşul Trofin şi altul, pe care nu-l mai ştiu, au alcătuit, din proprie inițiativă, un comitet de acțiune pentru organizarea operațiunilor de salvare până la sosirea aeronavei prezidențiale. La sosirea aeronavei, toți au fost de față pentru a-l întâmpina pe Cezarul nostru. Se spune că cei doi, Trofin şi celălalt, au avut de suferit din cauză că au luat inițiativă. De, ca de obicei. Cezarul greşeşte, iar alții sunt scoşi țapi ispăşitori.

A sosit imediat un avion american, care a aterizat la Otopeni, încărcat cu medicamente. În special antibiotice, echipamente sanitare şi corturi.

După cum spun băieții de la E.L., Cezarului nu i-a plăcut şi a afirmat că România se descurcă şi fără ajutor străin.

La conferința de presă, unde ziariştii străini au lăudat solidaritatea şi loialitatea poporului român, Cezarul a răspuns:

– Poporul este educat în spiritul socialist şi de aceea s-a comportat cum s-a comportat!

Mare minciună! Dar nu miră pe nimeni, Pentru că şi câinii cunosc realitatea. Dar, fiindcă veni vorba de câini, să vă spun ceva.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

La Baia Mare este obiceiul ca atât femeile, cât şi bărbații, să frecventeze cafenelele. Se bea cafea. 1,75 lei ceaşca. Rar şi la zile mari se găseşte cafea cu patru lei ceaşca. Şi, cum lumea stă în jurul mesei, fără să se cunoască, sau cei care se cunosc încep discuții sau bârfe, mai ales dacă mesele sunt ocupate toate şi asta se întâmplă des, respectivul sau respectiva vine la masa unde găseşte loc liber, îşi cere voie să bea cafeaua şi să tragă o țigară. Din vorbă în vorbă, din discuție în discuție, s-a auzit că o grămadă de câini vagabonzi a inundat unele străzi din Bucureşti cu

manifeste legate de coadă. Gurile rele spun că miliția a tras cu arma în ei.

Despre cutremurul de la 04.03.1977 am să revin şi am să mai scriu ce am omis, mai ales că mâine şi, probabil, duminică, cei de la E.L. nu mai fac comunicări. Totuşi, ziarele, radioul, televiziunea nu au încetat cu laudele aduse Lui şi Ei. În durerea mare ce a fost, Ea, în blană de vizon, lua parte alături de el, aducându-li-se osanale. Ce-i drept, l-am auzit şi eu pe şeful statului zicând:

– Generale! Să se sape cât mai adânc! Acolo unde este viață, să fie salvată.

Ceea ce a mai rămas nescris, pe mâine! Să fim drepți, şi băieții de la radio sunt nişte pramatii. Dacă le este milă de foametea romanilor, de ce ne primesc mâncarea? Sunt toți nişte porci, atunci când iau mâncarea de la gura unui popor ca să o mănânce ei iar, sătui fiind, îi mustră conştiința pe care nu o au. Cât priveşte pe ai noştri, ei sunt scuzați, pentru că ei nu au conştiință şi nici nu cred în Dumnezeu.

Ieri a fost duminică. 08.03.1987.

Azi a fost Ziua Internațională a Femeilor, de pe întreg globul pământesc. Mai repet odată. ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEILOR.

Femeia. Acest nume drag şi scump care aduce în casă floarea vieții. Un soare însorit, o lumină, un zâmbet dulce şi drăgălaş, bucuria vieții de a trăi. În urma sa sunt dâre de parfum ce se amestecă cu viața copiilor nevinovați. De ce unii au bani şi alți nu? Dar să schimbăm subiectul. Să ne gândim numai la nelegiuirea celor cu bani. De ce, domnilor tâlhari din birouri, ne-ați furat banii pe care trebuia să ni-i plătiți atunci când ne-ați furat casele? Anul 1975. Hoții de la IGL care trăiesc numai din mişmaşuri. Ieri, soția a sărbătorit ziua femeii, după ce a venit de la biserică. Bărcuțiu a venit pe lângă drum, pe lângă hopuri şi cu chef. Lia nu a avut bani. Aşa că în afară de minciună

şi propagandă, nu a fost nici o zi a femeii. În ziarul „Pentru Socialism” au fost nişte articole care, comparând cele scrise cu realitatea, îți vine să vomiți. Zice soția:

– Măi, Nicule! Eu pun oala pe foc să încălzesc apă ca să fac o baie. Că mă simt murdară. Iar eu zic:

– Fă tu baie astăzi, că mâine este Ziua Internațională a Femeii şi fac eu. O să ne dea apă caldă.

– Fă, dragul meu, mâine, dar eu fac astăzi. Vorba aceea: „Ce-i în mână nu-i minciună”.

Şi, am aşteptat ziua femeii, dar bietele femei nu au primit apă caldă.

Eu, din partea mea, autorul acestor însemnări, pensionarul Ganea Nicolae, în vârstă de 75 de ani, din oraşul Oltenița, felicit din toată inima şi cu profundul meu respect pe toate femeile de pe pământ, dar mai ales pe femeia română, ce le întrece în frumusețe pe toate celelalte femei ale globului terestru.

Să aruncăm o privire şi asupra bărbaților care îşi bat femeile. Da! Da!

Manifestațiile de ieri, care au fost pentru ziua de 8 Martie, nu s-au referit la lelea Gherghina şi nici la țiganca Leontina, ci la prima femeie, cu blană de vizon. La celelalte lingărese de cur. Ce, credeți că printre femei nu sunt şi lingărețe de curulic? Acestora le-a cântat Elvira Cârje şi alții care şi-au expus talentul ca să le ofere o operă de valoare sau o operetă. Dar, vă întreb eu, stimată doamnă Elvira Cârje şi celelalte doamne, pentru cine ați cântat? Şi vă mai întreb eu pe dumneavoastră, pentru cine ați pus să ruleze filmul „Aripile Valsului”? Aceste opere nemuritoare pe care mintea omenească nu-i în stare să le descrie frumusețea, duioşia care te transportă pe alte meleaguri în închipuire. Eu vă amintesc numai de I.L. Caragiale care a scris despre vestitul măgar ce cântă „Carnavalul de Veneția” cu variațiuni. Şi acum, în timpurile noastre, sunt măgari pe care îi aplaudăm. Aceşti măgari, de ziua femeii, nu au dat apă

caldă ca să se spele femeia, să fie cochetă şi să răspândească parfumul feminin în casă şi familia sa.

Despre bărbaţii bătăuşi, aceşti oameni de nimic, am mai scris şi nu se merită să mai scriu din cauză că acestor brute care îşi bat femeia nu merită să li se dea vreo consideraţie.

Azi este marţi. 10.03.'87. Este ora 10,10. Timp geros şi soare cu dinţi. Am ascultat pe cei de la E.L. În special pe domnul Vasile Mărmureanu. După felul cum vorbeşte, se pare că este un om bun, care spune numai şi numai adevărul. Acest adevăr, natural că-l supăra la urechi pe Cezarul nostru. Îl gâdilă întru-n mod neplăcut. Acest bătrân dement se ţine de putere ca o căpuşe de oaie. Îşi înfige capul în spinarea nefericitului popor şi îi suge sângele care a mai rămas de la de la resturile deşeurilor alimentare ce cad de la masa lui. Peste tot îşi bagă nasul şi îşi arată prostia pe care o are. Cum ar fi, bunăoară, cu ziua de 8 Martie. Acest dement are un obraz foarte gros şi este certat permanent cu codul manierelor elegante. Mai are neruşinarea să vorbească despre „cinstirea femeii", de „copii". Desigur, femeia lui, cocoţată la putere, cu titluri academice şi studii, pe care nu le-a făcut, îşi iubeşte copiii. Fură fără milă ţara românească, poporul român. Atât femeile, cât şi bărbaţii lor, sunt nişte laşi, că în loc să pună mâna pe pulă şi să facă copii, ar trebui să pună mâna pe par ca să-şi apere femeia, demnitatea ei şi a copiilor, care, toţi laolaltă şi fără excepţie, sunt exploataţi şi batjocoriţi de către nişte techerghei care au mâncat la puşcărie terci de mămăligă, nimeni nu ştie cine sunt şi ce hram poartă.

Vin zbirii şi îţi taie gazul de la bucătărie, lăsându-i pe copii fără mâncare, lăsându-i pe copii fără apă caldă, plini de jeg şi păduchi, luându-le bani cu „acordul global", lăsându-i muritori de foame. Astea toate din cauza decretului inuman dat de către un bătrân dement pe care moartea îl caută pe acasă iar

el se ține de putere cu forța. Dacă i-ai lua viața, ceea ce a făcut el în viață e nimic. Nu ai să găseşti nimic, prin faptul că nu a făcut nimic. Şi totuşi a făcut şi face. De dimineața până seara numai minciună. Se bagă ca strechea sub coada vacii, înțepând cu „indicațiile lui prețioase”, până biata vacă pune coada pe spate şi fuge mâncând pământul ca să scape de indicațiile lui prețioase.

Este vorba de minoritățile maghiare, germane şi sârbe din țara noastră. Dacă citeşti ziarele, tot de discursurile lui dai. Discursuri ținute şi vorbite cu şiretenie. Nu are un pic de obraz ca să spună adevărul. Şi anume, de ce pleacă oamenii din țară? Ba că-i pun la cale reacționarii cu revizuirea de frontiere, ba că ungurii sunt aşa şi pe dincolo. Ba că de 2500 ani au locuit dacii şi cu Decebal şi Burebista, cu geții şi ale neamuri ce atestă că acest pământ este românesc. Fel de fel de discursuri, unele mai deocheate decât altele. Toate vorbite cu meşteşug, cu şiretenie, ocolindu-se adevărul cu bună ştiință.

Adevărul care se ocoleşte este MIZERIA, foametea, lipsa de alimente, lupta pentru supraviețuire, statul la cozi. Şi nu uitați, stimați tovarăşi, un lucru, poporul român vă urăşte. Poporul român este un popor cult, este un popor civilizat care este condus de către nişte proşti de dau în gropi. La fel, maghiarii, germanii sunt popoare culte şi civilizate ținute flămânde, întrebuințând cea mai odioasă metodă de constrângere fizică, „înfometarea”. De ce dai hrana poporului român la ruşi, pentru petrol? Cu ce te alegi? Cu moartea! Şi ce ai realizat, nebunule? Toate se vor strica şi ce se va alege din ele? Praful. De toate „operele” tale „nemuritoare”? De cultul personalității tale? Te vor şi vă vor înjura chiar şi copilaşii care încă nu sunt embrioni în pântecele maicii lor. Dacă ați ieşi pe stradă, în cafenele, în societate, ar râde poporul în hohote atunci când apăreți, de cultul personalității

voastre. Cu masca aceea caraghioasă de ciocoi parveniți.

Duminică, a ținut discursul de ziua femeii, iar luni a luat-o spre India. De, țara arde, iar baba se piaptănă! I s-a făcut omului şi mârțoagei sale de plimbare prin India. Recepții, tabieturi, discursuri, onoruri militare şi alte prostii costisitoare. Salve de tun şi românii fut pe mama voastră de aventurieri. Oare când ai fost la mititica, tot aşa ai trăit? Aşa-i că ai uitat? De ce? Pentru că ai învățat să cânți „Carnavalul de Veneția" cu variațiuni. Şi joci pe spinarea poporului pe care îl disprețuieşti şi mai te miri că nemții şi ungurii vor să-şi ia valea ca să nu mai rabde de foame.

Azi este duminica. 22.03.'87. Timp frumos şi, ca de obicei, soția a fost la biserică. La ora 18,00, Niculina m-a făcut o injecție cu „Estolent", 25 mg. Viața-i grea. Bani nu sunt şi răbdăm mult de foame. Totul la export. Răbdăm de foame ca în „epoca de aur" a Cezarului. Mai arătă la televizor figura lui când a fost de 15 ani. Dacă te uiți la el, îți vine toată scârba care te cuprinde privind o astfel de caricatură. Amărâtă, necăjită şi nimic bun prevestitor din figura lui. Am văzut filmul „Bătrânul de pe malul mării". O aiureală şi o tâmpenie pe care mintea omenească nu o poate pricepe în vremurile noastre. Cum o secătură de om fără rațiune luptă în ilegalitate, înfruntă primejdii şi pentru ce? Pentru ce le înfruntă? Fără nici un folos. Ai dat ciocoii la o parte şi le-ai luat locul cocoțându-te tu în locul lor. Ai devenit un ciocoi periculos. Ai pus mâna pe putere, ne flămânzeşti, ne înfometezi, te plimbi, îți bați joc de femei, pe care le forțezi să nască copii, din căsătorie, din curvie, din preacurvie şi din alte nelegiuiri, condamnându-le de patimile şi moartea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Luptele în ilegalitate la care unii proşti s-au expus nu au nimic de a face cu crimele amărâtului şi nenorocitului de copil vagabond de atunci în vârstă

de 15 ani care în afară de politică nu a făcut nimic. Ba, a făcut! S-a plimbat pe tot globul pământesc, petrecând el şi familia lui. Când îi vezi ce urâți sunt, îți vine să vomiți. Râsul lui drăcesc, râsul ei satanic, lăudați şi preamăriți de către nişte copii nevinovați, dar care arată bine, îmbrăcați frumos, plini de viață şi de hrană bună, buiaci. Lozinci, diplome academice, de care poporul român râde. Dar ei, fiind proşti, nu-şi dau seama. Îşi mai pune şi uniform de „Doctor Honoris causa", cu bereta aceea pătrată pe cap, pozând în „savanta cu renume mondial".

Azi este luni. 23.03.'87. Viața merge înainte. Timp urât şi ploios. Ieri am fost de două ori în oraş. Odată pentru mine şi a doua oară pentru Răulică. Am fost la farmacia nr.51, pe strada Avram Iancu şi i-am scos la copil medicamentele. Fiind frig, toată familia Bala, cu cățel şi purcel, a dormit la noi. Aseară, soția a plecat la injecții. Am ascultat pe băieții de la E.L. Pe Cezar l-a apucat nebunia. Nu vede nenorocitul că-i bătrân şi nebun. Se urcă în avion şi valea. „Strălucită solie de pace, prietenie şi colaborare".

Vizita tovarăşului...?? Nu-i mai spun numele ca să nu-mi murdăresc caietul. Vorbeau cei de la E.L. că a obosit de plimbările lui şi iarăşi urmează să-şi ia valea la plimbare, în altă parte. De abia au venit, că l-au dus şi pe Valentin. Fericiți ciocoii, au transpirat din cauza căldurii de pe acolo.

Azi, 31.03.'87. Timp ploios. Căldura din camere s-a luat. Haimanaua noastră se plimbă mereu cu consoarta. N-ai ce face. Comunismul va distruge planeta noastră. La distrugerea ei au contribuit americanii. Toți o să murim. Şi îi plângi de milă pe cei cu vile şi garaje în formă de poartă la intrare. Măi fraților! Dar când veți muri, când veți trage să muriți şi veți intra în chinurile agoniei morții, vă doare sufletul. Ah! Vila mea. Ah! Maşina mea. Ah! Lilica. Ah! Milica. Ce picioare, ce corp superb, ce plăceri, ce voluptăți!

Mâncăruri, la discreție! Şi tu, să mori? O, tu, Cezar nebun, dar cu tine ce va fi? Cu cei care te slujesc? Ce-ați făcut pentru suflet? Nu mai coborâți pleoapele în jos. O scrâşnire şi gata puişor! Te-ai liniştit în frigiderul de la morgă. Gaz ai avut în pământ. Să se încălzească omul. Dar tu nu ai vrut. Te-ai plimbat prin toate țările Asiei şi Africii cu fel de fel de oameni. Legați la cap ca dracii care au un harem de femei, ca animalele. Se fut de se rup. Se destrăbălează. Nebuni care scot pistolul şi îți trag un glonț dacă le vezi fața. Şi pentru un cur căcat se plăteşte să ucizi o femeie? Tu, nebunule, degeaba te regenerezi, că de moarte nu ai să scapi. Ai ucis oameni, copii. Femei dezonorate, obligate să-şi arate pizda la medic ca să se respecte şi să se execute un decret idiot, dat de către un nebun bătrân, atins de apogeul demenței. Le dezveliți şi le căutați în cur de ou, nenorociților. Tu, Ivan de la Miliție şi alți demenți! Când te vei întoarce cu zgaibele în sus şi vei muri, iar corpul tău cel nebun va fi supus autopsiei şi tăiat cu bisturiul de către cursanții şi cursantele serviciului sanitar, ce vei zice?

Mă uit la Iisus, este în fața mea. Stă şi se roagă pentru noi toți. Şi pentru tine, Cezar, care vei fi judecat, haimana nenorocită care ai început păgânismul de la vârsta de 15 ani. Dar să nu crezi că el se roagă şi pentru tine, ci în primul rând pentru aleşii lui, care sunt în lume fără să facă parte din lume. Este îmbrăcat într-o mantie de purpură şi şade pe ceva. Ceva. Ceva ce nu desluşesc bine. Icoana o am de la Viorica, prima soție, care a murit şi ea ca vai de capul ei şi eu, la rândul meu, voi muri ca vai de capul meu. Trist este să treci prin viață. Vine derbedeul de semenul tău, te demolează, fără să-ți dea un ban pe casă. Munceşti din greu, munceşti pe gratis. Nu plăteşti chiria, te aruncă în stradă şi nu se cuminţesc, nenorociții, până nu-i apucă damblaua şi le pune mâinile pe piept.

Ce frumos este când ai o speranță. Tu ce speranța ai, Radule de la CARP? Faci venit din banii

bătrânilor pensionari? Toţi greşim, dar greşeala cu voie diferă de greşelile cele fără de voie. Dacă omul s-ar gândi mereu la Iisus Hristos şi la învăţămintele lui, eu cred că mai mare fericire nu-i trebuie unui om decât cinstind şi preamărind numele lui cel scump.

Astăzi este joi. 02.04'87. Ieri am fost cu Silvia Birö la o bere. Este bolnavă şi, după părea mea, cred că are piatră la rinichi. Nu poate suporta tratamentul cu Negram şi Biseptol. La analiză i-au apărut nisip şi oxalaţi de calciu. Şi eu mă simt bătrân. Niculina ne dă mereu de lucru cu problemele ei. La fel şi Lia. Situaţia este de aşa natură că este greu să te poţi descurca din cauza răutăţii omeneşti. Şi când te gândeşti că nu te alegi cu nimic. Nimeni nu are milă de tine. Toţi caută să te fure. Poţi muri liniştit în mijlocul acestor canibali care, fără de nici o ruşine, te lasă să mori de foame. Îi compătimesc când îi aud la radio cum se mănâncă unii pe alţii. Au rachete cu rază lungă, medie sau scurtă de acţiune. Al nostru are minte că numai se plimbă printre sălbatici şi ne aduce de pe acolo decrete inumane pe care el le vede acolo şi le aplică în România. Români nu mai există. Au dispărut odată cu era fericită a timpurilor trecute. Mor oamenii pe capete.

Televizorul mi s-a stricat. Cel puţin nu mai cu ce să-mi distrug nervii. Acum avem o lume nouă care va zbura pe planeta Marte. Vom călători în spaţiu şi alte aiureli din imaginaţia dementă a aşa zişilor savanţi. Cezarul nostru este foarte înţelept. Îl cântă, îi bat din palme, se plimba, îşi beleşte ciocanul, dacă-l mai are. La televizor ne arată producţii mari de animale. Porci graşi. Porcii ceilalţi, îmbrăcaţi în halate albe şi cu carneţele în mână, scriu balivernele celui mai înţelept om al nemerniciei şi al cruzimii, huiduit, înjurat de oameni, pentru că din porcii aceia noi nu vedem decât „ciuciurile" pe care ni le arătă cu mâna, iar de sărbători ne dă unghiile de la picioarele porcilor, capul şi câte o coadă belită. Ziua de mâine a

dispărut. La fel şi mila. Satana domneşte peste tot şi pe mulți oameni îi atrage în păcat executându-i decretele. Când este vorba de dat ceva, primeşti ciuciu, iar când trebuie să dai, zbirii sunt în stare să-ți ia şi piele de pe pulă. Ce-o fi în capul lor, numai cel de sus ştie.

La fiecare şedință de bloc vin „tăşcarii" cu amenințările, vin cu miliția. Îți ia ce mai ai prin casă dacă eşti restanțier. Dar el, tâmpitul, ți-a furat casa pe gratis, ca un tâlhar de birou ce este. Te-a scos cu smacul din locuința ta şi te-a băgat în bloc unde nu poți plăti şi trebuie să te descoperi de departe către Bârna Iosif, către Glodeanca, să le câştigi bunăvoința ca să mai poți sta şi mâine în bloc. Aşa că la şedință nu vin oamenii şi fug ca dracu de tămâie de ea. Sunt restanțieri, sunt restanțier. Cauzele nu-i voie să le discuți. Din vina unor neghiobi nepricepuți, corupți şi incompetenți, vii cu plicul gol acasă. Cum am spus, ce-i al tău nu ți-l dă, în schimb ia biciul şi dă pe tine ca să plăteşti, că atâta şi atâta ai datorie! El nu-ți plăteşte că nu ai făcut planul, cu toate că tu te-ai spetit muncind, dar la taxe comunale eşti restanțier, că nu ai bani să plăteşti. Asta nu este voie să se discute. De aceea zic: când va fi cu burta în sus, la morgă, la Dancu şi la Loti, la crăpat scăfârliile lor nebune, atunci se vor cuminții.

Măgarii dracului, stau la şedință. La masa de onoare. Unul mai prost ca altul. Şi te judecă şi te amenință până te năuceşte. Nu mai lipseşte decât puțin pentru ca să batem din palme şi să le mulțumim pentru felul în care ne regulează, pe gratis.

Azi este vineri, 03.04.'87. Timp frumos. Soare cu dinți. Ca să umplu mai repede caietul, am să copiez un mic roman, „Preafrumoasa porcăriță" de Martini Larni. Acest roman mi-a parvenit de la Doinița. O femeie tânără, frumoasă, care nu se dă în lături să plângă după pula lui Iura, soțul ei. Doinița este asistentă medicală. Are un corp frumos. Bea când are

bani şi este bună la suflet. Îmi cunoaşte băiatul, pe Mihai. Am să copiez din roman, pentru el, uite aşa, ca să treacă timpul.

O prefață care trebuie citită.

Odată, într-o seară din decembrie 1958, când abia se terminase buletinul de ştiri la radio, a sunat telefonul şi o voce necunoscută a întrebat de mine.

– Vă vorbeşte consiliera economică Minno Karlson Kanamen. Aş vrea să discut cu dumneavoastră o chestiune foarte importantă. Nu ați putea să-mi faceți o vizită chiar acum? Maşina mea va fi la dumneavoastră peste zece minute.

După 20 minute eram pe insula Kulossari, în vila somptuoasă a faimoasei femei de afaceri cunoscută şi pentru activitatea ei filantropică. Am recunoscut-o imediat pe stăpâna casei, deoarece îi văzusem ani în şir numeroase portrete apărute în ziare şi reviste. Era o femeie bine făcută, cu multă prestanță şi tâmple uşor încărunțite. Chipul ei frumos trăda oboseala şi era aproape sever. Vorbea finlandeza corect, dar cu un vag accent străin.

– Iertați-mă! Am îndrăznit să vă deranjez. Sunteți unul din cei unsprezece scriitori finlandezi care nu au apelat niciodată la împrumuturi şi ajutoare din fondul meu ca să-şi poată continua activitatea literară şi singurul pe care am reuşit să-l prind la telefon. Luați loc, vă rog. Whisky, cognac, cherry?

– Mulțumesc, nu.

– Perfect. Nici eu nu beau, însă eu nu sunt scriitoare, ci un om de afaceri, aşa că îmi pot permite unele libertăți. N-am obiceiul să bat apa în piuă aşa că o să trec direct la subiect. Mâine părăsesc Finlanda. Probabil că pentru totdeauna. În ultimii doi ani, am trăit retrasă, timp în care am scris, pe lângă jurnalul intim, amintiri despre unele întâmplări din viața mea. Aş vrea să le public în volum şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Întrucât finlandeza nu este limba mea maternă, fireşte că în manuscris s-au strecurat greşeli. Vă

rog să înlăturați erorile gramaticale şi să depuneți lucrarea mea la o editură. Pe urmă, veți înainta o notă de numerar la casieria fondului şi stăruințele dumneavoastră vor fi recompensate. O să dau dispoziție să vi se pregătească banii. Asta este tot ce aveam de spus.

Mi-a înmânat manuscrisul şi s-a ridicat să mă conducă în hol. Am îndrăznit să îmi exprim curiozitatea în privința planurilor de călătorie.

Mi-a răspuns în maniera ei calmă:

– La început, aveam de gând să mă stabilesc în insulele Canare, dar m-am repezit până acolo să văd cum stau lucrurile şi am renunțat pe loc la ideea asta. Să te stabileşti în Canare, este ca şi cum te-ai muta pe insula Korkearsoari de lângă Helsinki. Secretara mea a căutat un an întreg locul potrivit. Până la urma l-a găsit. Aşadar, plec în insulele Galapagos, unde am reuşit să cumpăr cinci mii de hectare. Mă şi aşteaptă în portul în care să ancoreze yachturile mele şi un aerodrom. Este un loc ideal pentru cei cărora li s-a acrit de societatea semenilor. Nici radio, nici televizor, nici electricitate, nici poliție, nici curioşi. Vila de aici, cu tot mobilierul, am pus-o la dispoziția Fondului. Asta-i tot. Sper că îmi veți îndeplini rugămintea şi veți avea grijă ca modestele mele amintiri să devină o carte.

Audiența durase cincisprezece minute. Şi iată că am îndeplinit rugămintea consilierei economice, Minno Kurlson Kananen, memoriile ei văd lumina tiparului. Nu am schimbat nici o iotă, deşi mi-a fost foarte greu să mă abțin. Nu am făcut decât să înlocuiesc din motive de respect numele câtorva persoane cunoscute. Vă pot asigura că personajele care figurează în amintiri nu sunt rodul imaginației.

Helsinki, mai 1959.

CAPITOLUL I

Prieteni buni nu am avut niciodată. Cât priveşte cunoscuții pe care i-am ajutat cu vârf şi îndesat de-a lungul anilor, mulți dintre ei m-au pisat să-mi scriu

memoriile, vroind parcă să-şi manifeste recunoştinţa. Am respins întotdeauna cu hotărâre acest gen de linguşire a cărei sinceritate mi s-a părut dubioasă. Laudele sunt ca parfumul. Poţi să le savurezi mirosul, dar să nu le bei. Din cauza aceasta, încerc un sentiment de repulsie când cunoscuţii se extaziază în faţa fizicului meu, neobişnuit de bine conservat, în faţa colecţiilor mele de bijuterii şi a sumelor substanţiale pe care le donez pentru opere de binefacere, exclamând aproape cu lacrimi în ochi:

– Ah! scumpa Menna. Trebuie neapărat să-ţi scrii memoriile. Ai atâta experienţă, ai văzut. Toată lumea ştie că eşti o femeie cultă şi elegantă, o adevărată lady.

După asemenea efuziuni sentimentale, mă prefăceam, de obicei, profund mişcată. În viaţă trebuie să joci permanent tot soiul de roluri şi le mulţumeam pentru atenţie.

Azi este luni. 27.04.'87. Timp schimbător, cu soare şi vânt polar care te pătrunde până la oase.

Mă doare ficatul. Am fost la doctorul Crişan. M-a consultat şi mi-a făcut o reţetă cu tropofar şi mecopar.

– Nu-i aşa grav, spune domnia sa. Este la fel ca tensiunea. Odată creşte şi odată scade. Am fost la farmacie. Nu am găsit nici una, nici alta. Aşa-i moda. Medicul scrie medicamente care nu se găsesc la farmacie. La alte farmacii nu am fost din cauză că frigul încă mai persistă şi nu mă pot deplasa aşa cum voiesc eu.

Am vrut ca să copiez o carte, dar m-am răzgândit. Dar o voi trece în rezumat.

Eroina a fost o femeie care a suferit şi prin fizicul ei a ştiut să se descurce în aşa fel că a ajuns milionară. Spune adevărul despre bărbaţi, dar nici defectele femeilor nu le cruţă, ci le scoate în evidenţă, descriind oamenii aşa cum au fost pe vremea ei şi aşa cum sunt şi astăzi. După ce s-a îmbogăţit, s-a retras

din lume pe o insulă în apropierea Insulelor Canare. A lăsat fonduri imense pentru scopuri filantropice. Descrie cu haz despre un director de întreprindere care a vrut cu forța să se culce cu ea, dar ea, fiind şi boxeră, i-a aplicat o directă de l-a trântit la pământ. I-a luat pantalonii şi i-a trimis la soția lui. Tot în carte spune cum a speculat bărbații, cum s-a căsătorit cu un om bogat. De remarcat este faptul că, fiind plecată după afaceri, când s-a întors casă, nu şi-a găsit bărbatul, în schimb a găsit o femeie culcată în patul şi în locul ei. Dânsa s-a purtat inteligent cu femeia. A trezit-o, a tratat-o cu cafea şi ciocolată. Aia, aiurită, a întrebat-o cine este. Eu? Sunt stăpâna casei! În fine, toată treaba s-a terminat cu un divorț clasa întâia. Pe urmă, ea a câştigat enorm de mult în combinațiile ei afaceriste. Cam asta ar fi, în linii marii, „Preafrumoasa porcăriță” de Martini Larni.

De aceea zic că tare aş vrea ca aceste însemnări să devină o carte, bineînțeles, după ce au fost corectate şi îndreptate greşelile de ortografie. După părerea mea, acest lucru nu-l poate realiza decât dr. Ganea Mihai sau, mai târziu, Ganea Robert.

Azi a început să se dea carne de porc pentru 1 Mai. Dimineață a fost şi Miliția la noi la măcelăria de la „Dalia”. Oamenii sunt înnebuniți, prin faptul că nu stau frumos la rând, ci după putere! O, Doamne! Ce zile amare am ajuns. Şi când te gândeşti că toate acestea provin de la oameni. Oameni certați cu credința în Dumnezeu, care te asupresc şi sistematic te sugrumă, luându-ți viața. Eşti exploatat şi furat ca în codru. Gazul metan vine din pământ. Vine omul şi te sileşte să-l plăteşti, lăsându-te muritor de foame. Dar lui Dumnezeu cine îi plăteşte că ni-l dă? Dacă Dumnezeu ar închide robinetul apei şi a gazului, pe ce ați mai pune taxe comunale? O, vă compătimesc prostia din capul vostru, voi moştenitori ai morții. Stau la fereastră şi scriu pe maşina de cusut. Afară începe să se întunece. Este ora 20:20. Pe mâine.

CAPITOLUL 10.

Bărbaţii laşi

Astăzi este marți. 28.04.'87. Afară este timp bolund şi frig. Acum iese, acum dispare soarele între nori. Lumea mişună pe străzi după haleală şi după cele necesare traiului vieții. Pe la Iza, pe drumul care duce spre piață, oamenii circulă. De la fereastra casei mele se văd tarabele. Avem lângă casă o piață unde rar mai găseşti câte o felie de slănină cu 100 lei kilogramul. Totul la export. Export şi iarăşi export. Că aşa-i porunca. Întâi exportul şi după aceea poporul. Dar nu se face să ne mai batem capul, ci, mai bine să mergem cu mintea spre prostia omenească.

În vechime, a fost nobilimea. Apoi aristocrația, burghezia, boierii, prostimea şi, în sfârşit, comuniştii. Şi acum, hai să-i analizăm pe fiecare în parte.

Se ştie că pe vremuri se puteau cumpăra pe bani şi cu aprobarea regilor titluri de noblețe. Mai căpătai aceste titluri şi pentru fapte, servicii deosebite aduse statului. Acum, ştie dracu, conții, contesele, lorzii, pairi de France, marchizii şi alte specii unde să-i poți clasa. În nobili sau aristocrați? Eu fac deosebire. Nu ştiu cum au trăit oamenii cu hrana pe vremea aceea. În ori ce caz, nu ca noi. Sunt nobil, în vine curge sânge albastru, cu toate că-i roşu şi alte aiureli. Vai, dragă! Este contesa Ciano, contele Ciano, Marchiza de Pompadour şi alte fâțâite şi târfe care mai trăiau şi cu feciorii din casă De ce erau nobili? De ce erau bogați? Prin muncă cinstită? Nu! Se vindeau oamenii ca iepurii de casă. Erau sclavii unor oameni bogați care

dispuneau de viața lor după bunul lor plac. De ce? Pentru că oamenii erau proşti cum sunt şi astăzi şi vor fi cât va ține această planetă.

Lenin a spus clar. „Proletari din toate țările, uniți-vă”. Uniți-vă. Ce cuvânt frumos. Se şterg la cur cu el comuniştii de astăzi. Dacă acest cuvânt al lui Lenin s-ar fi respectat, noi astăzi trăiam bine, fără restanțieri şi fără crime, tăind în plină iarnă gazul metan de la bucătărie ca să laşi patru copii fără mâncare, în frig şi fără să aibă pe ce încălzi apa pentru spălat şi gătit. Huo! Criminalilor, hoților, canaliilor! Ce inimă aveți? De ai 700 lei venit sau 7000, tot atâta plăteşti. De ce? Pentru că nu s-a respectat cuvântul lui Lenin. Mai bine o moarte pe câmpul de onoare, decât să fii sclav la un sărăntoc ca şi tine care te-a trădat, îți batjocoreşte patul conjugal, dezvelindu-ți la cur nevasta, fiind obligată să se crăcească, să-şi arate curul la fel de fel de canalii, să-i bage degetul în pizdă să vadă dacă are ou ca să o forțeze să-l ouă. Ptiu! Fi-r-ați ai dracului de lichele şi de demenți mintali. Asta este situația femeilor române fiindcă au avut nefericirea să se mărite cu nişte bărbați laşi. Bărbații adevărați trebuiau demult să lupte până la unul, nu să trăieşti ca să-ți dea de mâncare nişte străini de neam şi de țară care îți mai batjocoresc şi soția.

Şi acum, revin la subiectul Aristocrația burgheză pe care o caracterizez, după mintea mea. Eu zic să trăiască. Cu toate că a trăit. De ce? În primul rând, au fost respectați intelectualii. Au fost respectate uniformele şcolare. A fost respectată şapca de student, având fiecare facultate emblema imprimată pe ea. În casa unui aristocrat burghez ai putut pătrunde oricând. Spre exemplu. Dacă un boier avea o slugă credincioasă şi deşteaptă, dacă avea un copil care învăța bine, boierul îl trimetea la liceu, la facultate şi pe cheltuiala lui. Umbla laolaltă cu copiii săi. Dacă copiii boierului plecau la studii în Franța, la Paris, numai atunci se despărțeau. De fapt, am mai scris

despre acest lucru. Acum să revin la „Aristocrația socialistă”.

Aristocrația socialistă, comunistă. Au venit muncitorii la putere sub Gheorghe Gheorghiu-Dej. Totul a fost bine până în anul 1965, când a venit Incompetența. Nu mai scriu cum trăim, că am mai scris. Proletari din toate țările, uniți-vă. Contra cui? Acum nu mai avem boieri, moşieri, ciocoi şi alte javre, ci avem un singur boier, care este cel mai mare milionar, capitalist, comunist. Ne fute, cu şi fără pulă, aşa cum vrea ea, Incompetența, şi are avere o țară întreagă. Asuprită mişeleşte de către o mână de incompetenți. Proletari din toate țările, uniți-vă contra Incompetenței. Cam asta ar fi, în linii generale, părerea mea despre această lume. Asta-i aristocrația comunistă.

Când prostia predomină şi lăcomia domniei îi ia mintea unui proletar, îşi strânge o mână de lichele înarmate şi te asupreşte, devenind el capitalist. De ce? Pentru că oamenii de azi sunt proşti şi nu s-au unit şi nu vor fi uniți, niciodată. În aristocrația socialistă predomină banul şi totul este calculat cu şiretenie, în aşa fel cum şi prin ce mijloace să-ți stoarcă banul. Au apărut țigănci care stau la uşa toaletelor şi îți cer un leu pentru pişat, micțiune. La restaurantul „Expreso” lângă gară, azi am văzut cum țiganca de la WC-ul public strângea halbele de bere şi ajuta personalul de serviciu la bar şi bucătărie. Ce zici, scumpul meu fiu, dr. Ganea Mihai? Tu, acasă, îi tot dai zor cu microbii. Dar vezi că microbii există pretutindeni. Ce să-i faci. Nu poți umbla cu microscopul în buzunar ca să-i vezi. De care microbi sunt, de sifilis, de gonoree, de alte specii? Să fie vorba între noi, mă cutremur şi mă înfior de cele ce se întâmplă azi. Mă gândesc la femei. Oare şi cele din birouri se crăcesc? Oare şi ştăboaicele? Nu! Numai muncitoarele şi sărăcimea. Şi, atunci, unde-i proletariatul? S-a transformat în boieri?

Diplomele vin de la Academia „Ştefan Gheorghiu” ca ingineri, academicieni, doctori ingineri şi alte

titulaturi. În trecut, ai învățat pe brânci ca să faci o facultate, un liceu. Acum, dacă faci politică, îți vine diploma pe degeaba. Ce trist, ce dureros. Eu sunt inginer, sunt bacalaureat, sunt doctor inginer, dar din proşti. Prostia, oricum ai îmbrăca-o, tot prostie rămâne. Au opt clase sau mai multe şi nu ştiu tabla înmulțirii, de tabla împărțirii nici nu mai vorbim, restul pe altădată. Este ora 23:13. Mi-e somn.

Azi este sâmbătă, 02.05.'87. Timp frumos şi cald. Este ora 18,00. A început să plouă şi a plouat cinci minute.

Stela s-a îmbătat. De mânie şi de ciudă, a început să-şi înjure picioarele că nu o mai ascultau ca să poată urca scările.

Ciucur Dumitru a venit beat de la serviciu şi, în loc să se culce, a început să trăncănească vrute şi nevrute. În loc să-şi rezolve situația cu tăierea gazului, el are altă grijă. Că cutare şi cutare s-au mârlit.

Două moldovence din Făurei şi o ardeleancă s-au certat pentru Trică. Cine-i Trică? Un țigan. Această poveste durează mai de mult. Am mai scris la începutul acestui caiet. Ei, dar povestea se repetă. Trică țiganul a mârlit-o pe Glodeanca, iar prostul de Glodeanu cică i-ar fi prins. Glodeanca se făleşte cu aventura cu Trică.

Pe Rusu, bărbatul lui Ani, şi pe fratele ei, care este şi acela însurat, i-a pus dracul şi au şparlit un porc de la „Colectivă". Pentru treaba asta, acum stau amândoi la pârnaie. Furt din avutul obştesc. Nevasta fratelui lui Ani şi cumnata sa s-au mutat amândouă la Ani şi stau împreună. Cumnata lui Ani face serviciu la scările blocului, iar cealaltă, ştie dracu ce învârteşte. Ani este gravidă. A avut grijă Rusu să o aranjeze. Copiii lui Ani au fost luați de stat. Doi copii.

Țiganul de Trică, băiat bun, cu leafă în buzunar, a intrat la Ani şi la cumnată-sa ca să le facă puțină curte. Glodeanca, de gelozie, l-a pândit pe Trică, să vadă unde se duce. Văzând că acesta a intrat la Ani, i-a telefonat Vioricăi, soția lui Trică, care lucrează la Confecții. A venit Viorica precum fulgerul. A intrat în casă la Ani şi a început o păruială în lege. Văzând moldovencele că gluma se îngroaşă, au pus mâna pe cuțite şi a ieşit Viorica bătută şi parțial tăiată de către cele două moldovence. Cât priveşte pe Trică, a luat-o la sănătoasa şi dus a fost. Ca să vezi de ce-i în stare o curvă bătrână.

Seara, a fost Ani la noi şi mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. Zice Ani către mine:

– Domnu' Ganea! Al dracului Glodeanca. Nu-i e ruşine? Femeie bătrână! Şi are grija curului celor două tinere. Probabil că, de ciudă că îşi pierde porția de sulă, a apucat-o dracii. Dar, zău, domnu' Ganea, că nu a fost nimic între noi, a venit omul în cinste şi omenie.

A doua zi, îi zice Trică lui Glodeanca:

– Curvă bătrână! Nu-ți este ruşine să-mi ții evidența pulii mele?

Şi, cam asta a fost povestea.

Azi, 1 Mai 1987, m-am lăsat de fumat şi de băut. Voiesc ca să trăiesc şi să-mi restabilesc în organism ordinea, disciplina şi un metabolism normal. Voiesc să se îndepărteze de organismul meu cardiopatia ischemică.

De la scara a doua a murit subit un om. Lucra ca funcționar la cooperativa de invalizi „Drum Nou". Au venit organele de procuratură, medicul de circumscripție şi au constatat decesul. S-au făcut fotografii, s-au luat amprente şi cadavrul a fost dus la Spitalul județean pentru autopsie.

Tot azi, 1 mai 1987, Ciucur Dumitru, în loc să-şi caute de treabă, a venit la scara noastră. Copilul lui Pepi scutura banca unde stătea Lenuța. Ciucur îi spune copilului să se astâmpere. Pepi, de la fereastră, striga în gura mare să-i lase copilul în pace. Aruncă o cană de apă spre Ciucur, dar apa nu-şi atinge ținta. Nimereşte pe pieptul soției mele. Țiganca Pepi îi strigă lui Mitru că-i țigan borât. Mitru îi răspunde:

– De aceea ți-ai vopsit părul? Ca să nu fi borâtă? Haidi jos, mâncați-aş mingiu, ca să ne luăm la bătaie!

A treia zi de Paşti, Lenuța a petrecut-o cu tinerii la o cafea. Cu Ghiță, Doina – asistenta medicală, Niculina, Lia. Eu m-am dus sus la doamna Stela, unde mai era încă o tânără, doamnă Aghi, tatăl vitreg a Stelei şi bărbatul Irinei.

Doamna Stela are o bibliotecă foarte aranjată. Mama sa umblă cu maşina Dacia 1300.

Şi, uite aşa, eu şi soția am petrecut cu tineretul.

Tot azi, la Stela au fost nişte securişti în vizită. Doamna Eva o bârfeşte crunt că-i rea de muscă. Nu-i place că-i țin partea. Este tânără, 28 de ani, blondă, frumoasă, are o fetiță, Oana, iar cu noi se comportă foarte inteligent. Ce am eu cu curul ei? Îl dă cui vrea şi la cine vrea. Aşa-s femeile!

Am făcut 25 mg. Estrolent. Am un stetoscop şi un bisturiu. Stetoscopul a fost adus de Lia de la restaurantul „Expres". I l-a dat Aurel pentru mine cu 60 lei. Nou, costă 250 lei.

Mi-am cumpărat bisturiul ca să-mi tai bătăturile cu el. Taie al dracului. Zice Lia:

– Când am venit acasă cu stetoscopul în mână, se uita lumea la mine ca la miratura!

Azi este luni. 04.05.'87. Timp frumos şi cald. Este ora 19:00. Lenuța a plecat cu Ildico în oraş. Ildico este o infirmieră de 30 de ani, brunetă şi face

serviciul la Spitalul Județean, la Urgență, unde a lucrat şi Mihăiță.

Se schimbă timpul că mă doare piciorul drept. Viața merge înainte şi cu viteză. Mihăiță mi-a trimis o scrisoare. În scrisoare îmi scrie cum s-a distrat el la schi. Se ştie că familia mea este dificilă şi veşnic cu probleme. Livia a zăcut cu piciorul în gips şi tot nu s-a învățat minte. La fel, Mihăiță continuă să schieze, uitând că are 47 de ani,şi că sportul cu schiurile este un sport dificil şi periculos. Cu toate că i-am atras atenția asupra acestui lucru, s-a şters la cur cu sfatul meu. Cică zece mii de lei costă un echipament care te protejează. Mă gândesc la femeia lui. Ce echipament a avut când a schiat de şi-a rupt picioarele? Alți medici, de exemplu dr. Vereş, medicul partidului, face altfel de sport. Mersul pe jos este, după părerea mea, cel mai sănătos şi euforic. Alți medici au acasă greutăți, nişte arcuri montate în pereți, un „Zonder" şi alte aparate de împrospătare a organismului. Sunt şi sporturi periculoase, ca boxul. Se spune că Julio, cântărețul spaniol, a fost fotbalist, dar a avut un accident care l-a obligat să părăsească arena şi să devină celebrul cântăreț de muzică uşoară. Băiatul meu face pe cascadorul cu schiurile, iar femeia lui, la fel. În loc să-şi cumpere o casă particulară, la bătrânețe să stea la căldurică şi să-şi mângâie femeia cu gândul, căci cu fapta, ioc! Mai este medicina lui Robi, copilul Liviei, de crescut şi de făcut un viitor. Nu la asta se gândesc, ci la bolunzi ce sunt, de-or să-şi sucească gâtul şi-or să fie infirmi.

Azi dimineață am luat cafeaua la restaurantul „Expres" cu Silvică Biri, care mi-a spus de Bebe că umblă cu gaşca pe la „Gutinul", la cârciuma aceea infectă unde sunt cele mai ordinare curve. Florica Borodi le este patroana. Când este la mititica, când e în libertate. Şi uite aşa se scurge viața omului în felul în care trăieşte. Bebe când este ca un vagabond, când ca un apaş... După mine, Bebe se poate recupera.

Vina nu o poartă el, ci noi, părinții, când suntem tineri şi ne lasă mintea şi ne conduce pula sau un cur de muiere. O întreb pe Sivica:

– Dar tu ce ai căutat pe acolo? Zice:

– Îmi place că auzi multe şi vezi multe.

Îmi spune că un om a plătit bani la o curvă ca să o reguleze. Femeia nu a stat, iar omul i-a cerut banii înapoi. A început o ceartă în gura mare cum că nu-i dă banii înapoi, că a voit omul să o reguleze şi că o are foarte mică, numai atâtica. Când a auzit omul, a plecat lăsând totul baltă. Florica supraveghea prietena, vigilentă, ca să intervină la țanc atunci când situația o cerea. Al dracului şi Sivica. Umbla seara cu bărbatu-său la Gutinul. Ale dracului curve.

Îmi este dor de Mihăiță. Dar mă simt bătrân şi-mi vine greu ca să mai merg la Tecuci. Mai este şi situația financiară de vină. Îmi trebuie o pereche de sandale, vreo patru metri de flanelă, nişte ciorapi groşi, pentru iarnă. Al dracului linie. Tot timpul trebuie să te gândeşti numai la gara Ciceu, ca nu cumva să o depăşeşti. De la Ciceu la Tecuci acum ştiu să mă descurc mai bine. Voiesc să-mi restabilesc sănătatea. Alții o au şi nu ştiu să o prețuiască. Mor ca proştii. Fie în accidente de maşină, fie în alte sporturi periculoase. Să revin la schiuri. Domnul Polgar de la Uzina „1 Mai" Ferneziu şi doamna doctor în chimie, Elena Balaj, mergeau iarna mereu la schiuri. La bătrânețe, pe Polgar îl trăgeau doi copii pe un cărucior la uzină şi îl puneau pe scaun în birou ca să facă serviciu. Schiurile i-au lăsat o amintire frumoasă, un reumatism. O distrofie musculară progresivă, un fel de boala Charchot-Marie-Tooth sau paraplegie spastică şi... dracu să le mai ştie. Îmi este frică să nu ajungă şi Mihăiță în felul acesta. Scriu şi în imaginație îmi apare domnul Polgar în cărucior, cu picioarele răsfirate, având în fiecare boala descrisă.

Mă uit pe fereastră şi în raza mea vizuală o văd pe Clari cum îşi suceşte dosul cel voluminos mergând

în curtea şcolii să-şi caute pramatia de fiică. Vorba aceea, aşchia nu sare departe de tăietor. În curtea şcolii noastre au jucat handbal elevele de la Clubul Sportiv Şcolar. A fost lume multă. Acum, trece Clari acasă, cu nepoatele mele şi fata ei. Se face seară. Este ora 20,30. Lenuța nu a sosit încă acasă din oraş. La ora 21,10 este un film american. Mi-e somn şi las tocul jos. Pe mâine!

Azi este marți, 05.05.'87. Timp frumos şi cald. N-avem bani. De la 1 la 10 ale lunii poți să dai cu puşca, bani ioc! Lenuța se descurcă cum poate, dar nu ne lasă în pace Lia. Ne cere bani împrumut şi nu ni-i dă înapoi decât în rate. Îmi fute direcția şi planificarea economică a bugetului meu casnic. Din cauza lor, am o restanță la taxele comunale de 1392 lei. Când mă duc să plătesc chiria, cei de la birou care îmi iau banii fără de ruşine, se uită urât la mine. Eu mă uit urât la ei şi nu o dată le-am amintit că mi-au furat casa fără să-mi plătească nimic, în vreme ce pe alții i-au plătit. Nişte hoți de drumul mare care ne conduc şi ne iau totul şi, în schimb, ei nu ne dau nimic în afară de propagandă şi mutrele lor scârboase, care ne sfidează fără de ruşine la televizor şi radio. Numai de Ciuciuri avem parte din partea acestor imbecili, cocoțați sus, cu buzduganul în mână şi cu prostia în cap.

Oare se poate recupera Bebe? Nu ştiu ce să cred. Ar trebui ca Mihăiță să facă ceva. Ce să facă? Nimic. Pentru că-i major. Să fie vorba între noi şi să nu ne audă nimeni, aşchia nu sare departe de tăietor. Bebe ar putea fi om de treabă. Numai dacă l-ar împinge cineva, aşa cum a fost împins de spate altcineva!

Azi am vorbit cu naşa lui Bebe. O condamna pe Nina, iar pe Robi îl felicita. Mai am o bubă care mă doare, şi anume, nora mea are un băiețel deştept la care țin foarte mult. Când am fost la Tecuci, copilul

s-a jucat cu o casetă cu microscoape adevărate. L-am întrebat ca ale cui sunt acelea şi mi-a răspuns că ale lui „domnu doctor". Zic:

– Care doctor?

– Cel care stă cu Livia!

Am rămas năucit. Vin acasă şi îi spun Lenuței. A rămas şi ea năucită. Adică. Cum vine asta? Mama copilului este soția doctorului şi, totuşi, cum ar trebui să-i spună copilul tatălui vitreg? În niciun caz domnul doctor, ci „nenea Mihai". Vă rog să citiți pe Duiliu Zamfirescu în „Îndreptări Ana". Acolo este vorba de doctorul Comăneşteanu Mihai. Medicina a terminat-o la Paris şi toate rudele lui îi spuneau „nenea Mihai" şi făcea parte din marea aristocrație a trecutului. Adică băiatul meu e mai cu moț? Nu se gândeşte că se compromite? Să-mi fie iertată această observație, dar spun adevărul. Îmi apare în imaginație scena petrecută între fiul meu şi nora mea cu privire la puşti. Alte comentarii le țin sub tăcere.

Dragii mei, de la Tecuci. Să ştiți de la mine că grâul s-a cernut şi a căzut neghina din el. Din tot grâul cernut au rămas două boabe. Fiul Liviei şi Robi. Grijiți de ei ca să-i aveți la bătrânețe. Şi nu mai schiați, că-i de rău pentru voi şi pentru ei. Ai o femeie frumoasă şi tânără. Nu i-ar sta mai bine îmbrăcată în costum de tenis şi ție la fel, decât în costumul de cascador al schiurilor? Sau jucați handbal. Iarăşi un joc frumos şi sănătos şi atât feminin, cât şi masculin!

Iar acum, despre Robi. Când a început destrămarea familiei fiului meu, copiii au suferit. Odată, pe stradă, când Robi era mai mic, l-am întrebat:

– Robi, cum vezi tu comportarea părinților tăi? Mi-a răspuns:

– Eu nu am dreptul ca să-mi judec părinții!

Alte comentarii sunt de prisos.

Este ora 22:09. Mi-e somn. Pe mâine. Slavă ție, Iisuse Hristoase! Stavă ție. Amin.

Azi este joi, 07.05.'87. Orele 11:14. Timp înnourat şi ploios. Din când în când soarele se mai arată şi iar se ascunde în nori. Ieri i-am scris lui Mihăiță o scrisoare pe care am să i-o expediez sâmbătă, 10 mai 1987.

Zece Mai ne-o fi de-a pururi
Sfântă zi că ea ne-a dat
Domn puternic țării noastre
Libertate şi regat.

Ridicați cu toții glasul
Şi din şesuri şi din plai,
Să trăiască România,
Ura! Pentru zece Mai.

Zece Mai. Ziua independenței şi libertății Neamului Românesc.

Ca să mai vorbim de „mafioți" (vorba doctorului Ganea M.), nu se plăteşte. Sunt atât de proşti, încât zilnic le vedem mutrele tâmpite la televizor şi îi auzim la radio. Ne iau totul, iar în schimb nu ne dau nimic, în afară de promisiuni. Lozinca este: „Totul pentru export", iar la popor, ciuciuri. Şi ne sfidează fără ruşine.

Asistenta Doina a început să vină în vizită la noi, adică la soția mea, cu câte un prieten. Ea este căsătorită cu Iura. Un rus, născut de către o doctoriță rusoaică. Tatăl lui Iura este inginerul Onofrei. Din cauza beției, acest inginer a decăzut, iar după moartea doctoriței s-a încurcat cu o zidăriță. O femeie zdravănă, bețivă şi rea de muscă. La ora actuală, căsătoria lor este legitimă. Cineva din familia mea a făcut o escapadă cu ea. Numele este secret. În familia mea, tuturor le-au plăcut femeile şi libertatea. Tatăl meu a fost un bețiv şi un curvar de toată frumusețea. Eu nu i-am semănat, ci mai mult mamei. Dar să nu mă depărtez de subiect şi să revin.

Doina este o femeie frumoasă şi are un bazin de toată frumusețea. De pilit, nici nu mai vorbim. Ştie să pilească. Până se face criță. Când se îmbată, mă trimite în aia a calului.

– Du-te, măi Ganea, în p-a calului!

Copii nu are, că-i sterilă. Ea îl iubeşte pe Iura la nebunie. Şi Iura, dă pe ea ca pe sac. Un timp nu a lucrat şi au trăit din leafa ei amândoi. Acum, el lucrează la o mină în afara oraşului Baia Mare şi sâmbăta vine acasă. Doina, când se îmbată, vine cu prieteni. Eu i-am tăiat din aripi, în sensul de a nu mă mai vizita cu bărbaţi. Sunt tatăl unui medic şi ţin la onoarea casei mele. A venit la noi de două ori şi de fiecare dată cu alt prieten. Eu m-am uitat urât la ea şi ea s-a uitat zâmbind la mine, iar soţia i-a pus în vedere că nu mai are ce căuta cu alţi bărbaţi la noi. Când are bani, nu ştie să-i conducă şi trăieşte o viaţă dezonorantă.

Mă uit în lume şi, Doamne, strâmbă-i lumea asta. Şi în trecut a fost lumea strâmbă, dar ca azi, niciodată. Au ajuns măgarii să conducă oamenii. Proştii să te conducă. Proştii să-ţi dea de mâncare. Resturile ce rămân de la export. Hai să-i dăm dracului, că nu noi o să schimbăm lumea. Lumea se poate schimba, dar numai cu oameni de acţiune.

Azi este vineri, 08.05.'87. Timp foarte urât şi frig de tremuri ca în timpul iernii. Soţia umblă pe la miliţieni şi la ingineri, la ţigani şi peste tot şi multe vieţi a scos din ghearele morţii, salvând oameni, dar mai ales copii mici. Când o văd copiii pe stradă, cu frică şi respect o salută:

– Sărut mâna, tanti Ganea!

Aşa se tem bieţii copii de ea, ca mine de moarte.

Ieri seară a fost la Mărioara. Soţul ei lucrează în cadrul miliţiei, la penitenciarul din Baia Mare. Şi, cum ziceam, vine Ciuciurecu de la Mărioara, unde i-a făcut o injecţie copilului şi îmi spune că era de faţă şi un profesor, probabil de istorie, prieten bun cu Sinerdeanu, cam aşa ceva îl chema, şi vine cu ştiri cenzurate.

S-a documentat că, mai demult, pe malul Oltului, între hotarele Munteniei şi Olteniei, vreo câteva

localități au fost colonizate de țigani, nu le numesc din cauza nesiguranței în care trăim. Totuşi, o localitate se numeşte Scorniceşti. Pe atunci erau puțini şi este documentat că Cezarul ar face parte din acea colonizare. De consoarta lui se spune că ar fi fiica lui G. Petrescu sau că-i jidancă.

Măi, să fiu al dracului. De aceea trăim noi țigăneşte? Mă miram eu de unde izvorăşte atâta prostie, în sensul că țiganii îşi fac de cap. La blocuri, pe unde sunt țigani şefi de scară, terorizează locatarii. Mai ales pe români. Țiganul, dar mai ales țiganca, mă refer la scara noastră, este al dracului de rău.

– Mâncați-aş ochii! Bărbatul meu este şef de scară. Eu sunt şefuleasa!

Cu toate că s-a făcut cerere ca să fie schimbat, el a rămas şef de scară mai departe. Sunt bătrân, dar când mi-or veni pandaliile şi mă va scoate din sărite, îl scol de pe scaunul de şefie.

Azi am fost la doctorul Crişan. Când mă vede asistenta, o bufneşte râsul.

– Ce te doare, domnule Ganea?

– Nu mă doare nimic. Scrie-mi o tetraciclină pe rețeta asta.

– Nu se poate. Numai domnul medic poate scrie!

– Hai! Scrie, că unde am eu pile nu-i tetraciclină, iar pe bulevard, la Odeşteanca, este tetraciclină, dar sunt farmaciste noi şi nu vreau să mă enervez.

Doctorul Crişan nu are pe nimeni în cabinet. Mă bag la el, îmi scrie rețeta şi zice să-i spun asistentei să-mi caute fişa. Îi spun şi dau să plec. Crişan îmi spune să mai stau, că trebuie să mi se facă o fişă medicală. Zic:

– Păi, eu am fişa!

El spune că mai trebuie să se completeze un formular. Mă duc în sala de aşteptare. Acolo este un fel de birou, la care erau o doctoriță şi un doctor care

a fost împreună cu Mihăiță la Fundeni. Mai era o asistentă durdulie şi medicul Crişan Aurel.

Vine asistenta lui Crişan cu formularul şi încep întrebările, în felul următor:

– Numele şi prenumele.

– Ganea Nicolae.

– Adresa.

– Strada Neptun, 3/44

– Anul naşterii.

– 24 mai 1911.

– Data căsătoriei.

– Păi, zic eu, m-am însurat de două ori, care dată-i valabilă?

Râsete, până la lacrimi.

– Domnu' Ganea! Acum ai nevastă?

– Păi, cum să nu am, parcă dumneavoastră şi domnu' doctor nu o cunoaşteți? Râsete. Dau data căsătoriei, a doua. Anul 1957, luna august.

– Câți copii aveți, în total?

– Patru copii, de la două neveste. Râsete.

– Ce studii ai?

– Şcoala Superioară de Arte şi Meserii.

– Copilul cel mai mare, când s-a născut şi ce meserie are?

– S-a născut la trei august 1940 şi este medic chirurg.

– Câți copii are?

– Cinci, tot de la două neveste. Râsete.

– Câți ani aveți?

– 75 de ani.

– Cel mai mic, când s-a născut?

– 16 ianuarie 1969.

– Ce boli aveți?

Răspunde doctorul Crisan:

– Saturnism cronic, hepatită cronică, depresie psihică, apendicită cronică.

Şi asta-i povestea. I-am salutat şi am plecat.

M-am dus la Farmacia 80 de pe Bulevard şi am luat tetraciclină. Am şi acolo pile. Mă cunosc toate farmacistele, ca pe un cal breaz. Cea nouă nu era acolo şi dacă era tot primeam eu medicamentul fără rețetă. Ce să-i faci, obişnuința. Ce fel de obişnuință? Să cumpăr orice medicament fără rețetă.

Azi este 13.05'87. Timp închis, căldura relativă. Încă nu au venit căldurile. Viața trece cu repeziciune şi din zi în zi merg spre sfârşit. Dacă m-aş mai naşte o dată, aş şti să-mi îngrijesc sănătatea şi dantura. Aş şti să-mi păstrez sculele şi să nu-mi bat joc de ele. Ce să-i faci. Ce-i trecut, e bun trecut. Totuşi şi bătrânețile au fericirea lor. Cea mai mare fericire este când stai de vorbă cu Dumnezeu. Rugăciunea.

Alaltăieri a fost 10 Mai. Ziua unirii României şi formarea Regatului Român. Comuniştii, în special cei din țara noastră, ne-au stricat şi dărâmat bisericile şi au comis nelegiuiri prin aceea că ne sfidează fără de ruşine şi trăim mai rău că țiganii. Mă uit în curtea şcolii şi văd aproape o sută de țigani care joacă fotbal. A lor este lumea. La miliție avem şi printre ofițeri țigani.

10 Mai. Pe timpul meu s-a sărbătorit în fiecare an, cu muzică militară. Aceasta era invitată în fața bisericii ortodoxe din parcul unde este turnul lui Ştefan. Comandantul regimentului, colonelul Petrescu, venea călare. La ivirea sa, trompetul suna „pentru onor". După ce trecea trupa în revistă, mergea în biserică, înconjurat de domni şi doamne. Se oficia tedeumul şi se citea evanghelia cu „Să dai Cezarului ce-i a Cezarului, iar lui Dumnezeu, ce este a lui Dumnezeu". Doamne! Ce vremuri am ajuns? Să conducă coada măturii, mătura. Intelectualii să lucreze la lopată, iar proştii să le comande. Femeia română să-şi arate curul la nişte derbedei, să se crăcească, să fie forțată şi controlată ca să nască copii

după concepția unui dement care n-are nimic cu poporul român.

Femeia, această floare. Femeia, acest trandafir. Femeia, această ființă delicată care înfrumusețează căminul conjugal prin gingăşia ei. Femeia, mama Domnului nostru Iisus Hristos, a ajuns de batjocura ateiştilor din zilele noastre, de azi. Femeia, mamele comuniştilor, care i-au născut, iar nenorociții de ei nu-şi dau seama că această femeie, căutată cu forța şi controlată, batjocorită de ei, demenții, uită că femeia crăcită o reprezintă pe mama lor.

Ciuciurecu nu are bani. Mariana trebuia să-i aducă ieri, dar nu a venit.

Clari a fost înjurată de Costică. Care Costică? Un milițian. Paznic, adică fost paznic, la penitenciar. Are 64 de ani şi este gelos ca un moldovean. Este din Huşi şi este tare al dracului. Judecata lui este curul femeii şi obsesia sexuală. Această femeie recunoaşte acum, la bătrânețe, are 49 de ani, rătăcirile ei din tinerețe. Dar, mai ales, regretă foarte mult că nu s-a ținut de serviciu şi este prisosită pentru un blid de mâncare. A adus-o şi pe Monica de la Satu Mare, locuind împreună. Ieri dimineață, când a venit Costică de la oi, a aruncat apă în pat peste Clari. Eu m-am revoltat şi l-am certat, ca să nu-şi mai bată joc de unguroaică, nu se ştie niciodată ce aduce ziua de mâine. Roata morii se-nvârteşte, țac, țac, țac şi niciodată nu oboseşte, țac, tac, țac. Acum îmi dau seama cât este de necesar ca femeia să fie în câmpul muncii. Femei, nu părăsiți serviciul, în orice situație ați fi, pentru că sunt şi bărbați porci care vă batjocoresc.

Azi este marți, 19.05.’87. Timp ploios. Acum vreo cinci zile, Lenuța, făcând baie, a alunecat, scăpând ambele mâini de pe marginea vanei şi a căzut în ea. În timpul căderii şi-a sucit mâna dreaptă, şi, având dureri mari, şi a ajuns la fizioterapie. După cinci zile, foarte puțin a cedat durerea. Foarte puțin. Am fost

foarte îngrijorat de starea ei, mi-a fost teamă că îi va paraliza mâna dreaptă. Am fost disperat la gândul că eu ce voi face? Ce va fi cu Adina? Bunul Dumnezeu este foarte, foarte bun cu familia mea şi, cu ajutorul rugăciunii, situația s-a ameliorat puțin.

Zvonuri adevărate sau mincinoase.

Se zvoneşte că pramatia Cezarului ar fi „vândut" Uzinele Tractorul din Braşov la ruşi. Se spune că ar fi ruşi la Braşov, iar muncitorii de acolo trăiesc foarte bine sub patronajul lor. Nu iese afară nici o maşină cu carne până ce muncitorii şi personalul uzinei nu au carne şi toate cele de trebuință traiului. (Transmis mie de către domnul Nandor, bețivul, fost revizor contabil.)

Lia este o alcoolistă foarte recalcitrantă. Bea banii de mâncare şi bea până pică jos. Nu ştiu ce va fi cu ea? Dacă mai continuă aşa, va muri. Sunt foarte supărat. Oricum, este copilul meu. Mitru bea la fel, de stinge şi natural că, trăind în mediul alcoolismului, unii slabi de înger cad pe panta degradării umane.

Daniel. L-a prins ieri Niculina în trenul de Baia Mare – Cluj. Impiegatul de mişcare a ridicat paleta şi a dat drumul la tren. Daniel, cum a văzut-o pe mă-sa şi cum trenul pornise, a sărit din mers şi a fugit cu mă-sa după el, fiind prins cu ajutorul altor copii, şi a mâncat o bătaie cum scrie la carte.

Am să mă străduiesc să termin însemnările mele. Din zi în zi mă simt tot mai obosit. Să fii scriitor nu-i lucru uşor. A fi scriitor este o meserie foarte frumoasă şi foarte nobilă, care cere vocație şi dăruire. Orice scriitor are un ideal, să fie citit şi respectat.

Azi este duminică, 24.05.'87. Timp ploios şi cam frig. Soția a plecat la biserică. Cu sănătatea, se simte

mai bine. La radio E.L. am ascultat slujba religioasă de la Vatican. Aseară, la orele 19:20, am reuşit să prind postul de radio E.L. Nu l-am mai putut prinde demult, pentru că s-au schimbat frecvenţele de emisie. Îţi vine să-l plângi pe acest nebun. Cum maltratează femeia română. Un impotent dement, îmbătrânit de ani, îşi bate joc, împreună cu o mână de derbedei analfabeţi, fără conştiinţă, fără Dumnezeu, străini de neamul românesc, fără credinţă în Dumnezeu, îşi bat joc de mama lor, de soţia lor, de fiica lor. Tu, nenorocitule, care execuţi ordinul unui nebun, unui dement, ce ai în capul tău? Creier? Tărâţe! Măi, dementule! Huo! Omorâţi lumea! Huo! Huo! La oase! Nebunilor şi derbedeilor. Aţi făcut Medicina? Unde-i Jurământul lui Hipocrate? Te-ai şters la cur cu el.
S-au intervievat trei femei românce care au ajuns pe teritoriul francez.

CĂTRE TOATE NAŢIUNILE CIVILIZATE!

De ce, onorate doamne din ţările civilizate, lăsaţi pe semenele dumneavoastră, femei ca dumneavoastră, să fie maltratate de către un bătrân nebun care a atins apogeul demenţei, cât şi al impotenţei, şi ne sfidează? sfideze? Acest nebun pe care nu l-a chemat nimeni şi care nu reprezintă pe nimeni să ne ia totul, să ne batjocorească, să ne chinuiască, să ne dărâme bisericile. O! Tu, marea ţară a sovietelor! De la dumneavoastră ne provine tot răul. De ce lăsaţi un vagabond să ne distrugă? Luaţi-l de gât şi daţi-l în aia a mă-si, afară din ţară. El nu are nimic cu ţara şi nu reprezintă ţara. De ce-i daţi dolari şi îi aruncaţi pe fereastră? Aţi lăsat un popor cult pe mâna unui vagabond care, venind de la „mititica”, l-aţi pus să comande o ţară pe care a distrus-o şi nu mai poate fi tras la răspundere, nelegiuirile comise au depăşit sferele judecăţii omeneşti.

Hai să râdem.

Dacă veți căuta în acest caiet, o să găsiți scris cu creionul ceea ce scriu acum cu cerneală.

Se spune că un împărat, dat dracului, se lăuda că pe el îl iubeşte poporul, şi că este deştept al naibii. El dă toate indicațiile, el dă şi cu nasul în cur, el e mare şi tare!

Acest împărat avea trei copii care erau mari pramatii. Acest împărat se credea nemuritor, pentru că era nebun. Şi, totuşi, i-a venit şi lui ceasul să moară, aşa că şi-a chemat odraslele şi unuia i-a dat puterea de a fute fără pulă, la al doilea, fiind fată, i-a dat un castel regal, iar celui de al treilea, portretul său. După moarte, a cerut Sfântului Petru să-l lase puțin pe pământ să-şi viziteze copiii.

Venind pe pământ în chip de strigoi, l-a găsit pe cel mai mare cerşind. L-a întrebat unde-i țara pe care i-a dat-o. Am pierdut-o la cărți, fu răspunsul. S-a dus la castelul cu fata şi a găsit-o codoaşă de curve. O ducea destul de bine. Pe cel de al treilea l-a găsit foarte bogat. Cum ai ajuns aşa de bogat? Cu portretul Măriei tale. Doi lei un scuipat, trei lei un pişat. După cum vezi, m-am îmbogățit şi o duc foarte bine. Alte comentarii sunt de prisos.

Toată lumea îşi pune speranța în Mihail Gorbaciov. Mă întreb, în sinea mea, oare să fie domnul Gorbaciov aşa de inteligent încât să-şi dea seama că comunismul reprezintă un pericol pentru omenire?

Hai să judecăm la rece. Se ştie că marea țară a sovietelor a luat naştere prin neamestecul în treburile interne ale altor state. Comunismul este foarte periculos pentru toate popoarele şi este urât de către toate popoarele unde conduce. De ce? Pentru că un om simplu nu poate ocupa funcții superioare în aparatul de stat. Funcții care depăşesc cultura lui intelectuală. Comunismul ar fi bun şi ar da roade frumoase dacă ar fi condus de către oameni cu scaun la

cap. Cât priveşte comunismul, în general, nu-i bun deloc pentru omenire.

Azi este luni, 08.06.'87. Afară-i timp frumos. Este marea sărbătoare a Rusaliilor. Este luni. A doua zi de Rusalii. Este Sfânta Treime. Soția a plecat la cimitirul din parc. Urmează să ia parte la înmormântarea doamnei Catia Bagzoy, născută Motola. A luat cu ea şi pe Adina. Eu nu m-am dus, fiind prea cald şi anişorii cam mulți, nu prea mă aventurez. De murit, moare toată lumea. Dar nu asta-i povestea. Simt mai mult nevoia de a mă odihni. Ce repede trece viața! Ce dureros este pentru acei la care Dumnezeu le ia mințile, făcând din ei ucigaşi ordinari şi asasini ai aproapelui său.

Hai, să râdem. Hai, să filozofăm.

– Ce-i, măi tovarăşe? Voi ați învățat cultură pe timpul burgheziei. Acum se învață!

– Ce eşti? Bacalaureată? Bacalaureat? Ai învățat formula apei la chimie? Da? Care-i?

– H_2O!

– Nu se poate.

– Şi de ce, mă rog frumos, nu se poate?

– Păi, să vezi! O cațaveică de femeie, cu diplome multe, multe, multe, multe, multe, cu „Doctor Honoris Causa", academician, doctor inginer, prostia cu renume mondial etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Etc. Şi... pula calului. Se spune că Prostiei i-ar fi venit bâzdâcul să facă o escapadă peste graniță, călătorind incognito. Fără acte şi fără să ştie cineva. Grănicerii au luat-o la tăbăceală din cauză că nu se putea legitima. Fiind luată la refec, a mărturisit că este doamna Prostia din România. Organele competente au raportat soțului, tovarăşul Incompetent. Soțul, fiind şi el cu studii academice şi cu „Doctor Honoris Causa", a dat ordin ca persoana respectivă să fie întrebată dacă ştie formula chimică a apei.

– Nu ştiu! a răspuns Prostia.

– Atunci, dați-i drumul! Este soția mea, Prostia, Prima Doamnă din țara comunismului, România.

Azi este vineri, 19.06.'87. Orele 22:00. Am văzut un film documentar despre păsări. Am mai vorbit despre I.L. Caragiale. El spune că este greşit să judeci extremele, întrucât şi omenirea se conduce prin organizare şi nicidecum prin judecată. Şi când te gândeşti că este foarte adevărat. De ce-i adevărat?

Gazul metan sau cel natural vine din pământ. Păi, să judecăm la rece. Tovarăşii comunişti pun taxe pe acest gaz. Pun taxe şi pe clădirile ale căror construcție nu prea i-a costat, pentru că le-au făcut deținuții şi alți nenorociți. Totul s-a reprofilat, iar pentru că totul s-a reprofilat, hai să-l luăm pe Ganea Nicolae, adică pe mine. Tâlharii de la IGO mi-au furat casa fără să-mi dea nimic. Pensie am 2.300 lei. Am o soție şi un copil debil mintal. Iarna suferim de frig. Doi ani nu a fost apă caldă şi totuşi am plătit 4-500 lei căldură, iar din 2.300 mi-au mai rămas 1.500 lei. Am mai plătit chiria 101 lei. Rămân 1.400 lei. La fiecare trei luni RTV, 75 lei. Curentul electric şi Casa înmormântărilor plus CARP etc. Rămâi cu pula. Deci, organizare pentru a-l beli pe bietul român. Judecată? Canci! Că te regulează prostia.

Al dracului derbedei. Când eram noi la putere, adică burghezia, unde, din toate cele descrise mai sus, nu plăteai nimic, era rău. Că puteai să trăieşti. Astăzi, venind ei la putere, ți-au luat totul. Şi eşti furat ca în codru, de către nişte escroci. Măi, măgarilor! Ați uitat de moarte? Ce aia a mamei voastre faceți cu banii furați? Îi duceți cu voi? Măi nebunilor şi neghiobilor! Ți-o sări sceptrul din mână cât colo şi va rămâne în schimb un schelet de bandit împuțit, blestemat de oameni, judecat şi osândit de către Bunul Dumnezeu.

Ciucur Dumitru este foarte supărat. De ce? Că n-are bani şi că-i prost. Bani are, dar nu are cap ca să-i administreze.

Azi, Niculina s-a pregătit. S-a spălat. Are o pălărie albă, iar Silvia, un conci proaspăt făcut la coafor. Mâine scap de ele.

Se zvoneşte că, ori e iarna ori e vară, taxele tot atât vor fi. Iar organizare fără judecată.

Ieri, Daniel a fost bolnav. A avut serbarea de terminare a clasei întâi. Au fost sute de prăjituri şi puțini copii. Când s-a văzut el între atâtea prăjituri, a dat navală ca porcul la troaca de la cocină. A mâncat vreo opt sau nouă prăjituri şi l-a durut la lingurică. Plus 39 grade temperatura.

Azi este sâmbătă, 20.06.'87. La orele 14:25 a plecat acceleratul 442 de Satu Mare – Mangalia, ducând cu el pe Silvia cu Marius şi pe Niculina cu Raul. La gară, a venit şi Viorica, soția lui Jan, Birö, Eugen, Daniel, Lenuța. De la fereastra vagonului, Raul a făcut la bunicu' un tăi, tăi, de toată frumusețea.

Cum te beleşte prostul. Epoca de aur a Cezarului. Da, este adevărat că de la mititica a ieşit, mâna pe sceptru a pus. A plătit bietul român până acum opt milioane de dolari şi mai are încă cincizeci de milioane de plătit. Ce jaf ordinar şi crud pe bietul român. Boala Cezarului este aceea de a nu-ți da de mâncare şi de a-ți lua toți banii prin diferite sisteme şi decrete, toate calculate cu şiretenie. Când vorbeşte, Cezarul dă din mâini şi ne arată „ciuciu", iar ca să uităm cu desăvârşire ce a fost în trecut, adică să uităm sacii cu făină albă „dublu zero" pe care i-am avut, cică n-a fost bine. Acuma e bine, că nu-ți dă deloc, pentru că el are destulă. El şi ai lui. În trecut nu a fost bine, că aveai ce mânca. Slănină, cârnați,

carne la discreție, plus bani. Acum este bine, că ei au de toate, adică a lor este lumea şi a poporului sunt „ciuciurile” şi mizeria, frigul, defăimarea femeii şi alte fericiri ateiste. Incompetența a reuşit să facă, din unii oameni, fiare care se sfâşie unii pe alții. Este ora 20,16. La 20,25 începe la televizor „Stratagema”.

Lăudat fie Iisus. Amin!

Azi este marți, 23.06.'87

A venit Mihăiță cu Livia şi cu Robi la mine. Le predau caietul şi nu mai scriu nimic. Nu se plăteşte. Că nu ai ce scrie. Nu ai nici o bucurie. Eu cu ei nu pot să stau de vorbă, pentru că că sunt foarte ocupați. Au plecat cu maşina la Claudia.

Mai este un amănunt care mă întristează. Şi cum este vorba de un abuz făcut într-un moment de disperare, cred că am să-l rezolv întrucâtva.

Cu Tecuciul, am să văd ce fac. Au şi ei greutăți. Altele le voi scrie în alt caiet, mai ordonat.

Scuze şi iar scuze pentru unele pasaje scrise necugetat şi fără să vreau. Vă rog, să fiu iertat pentru unele necuviințe. Baia Mare. 23.06.1987.

Sfârşit.

PARTEA a PATRA

HAI LA LUPTA CEA MARE

Fericit este omul pe care Dumnezeu îl mustră!
Şi să nu dispreţuieşti certarea
Celui Atotputernic.

IOV, Cap.V (17)

CAPITOLUL 1.

Lingătoarele

Hai să râdem!

Azi, sâmbătă 04-07-'87, vecinul meu Gaspar Paul mi-a povestit următorul „banc”:

Un bărbat şi o femeie. Amândoi şmecheri. Cu ocazia primirii salariului, venind el cu banii acasă, a luat femeia de talie, a dus-o în faţa oglinzii şi i-a arătat banii din palmă, în faţa oglinzii şi i-a spus:

– Vezi tu banii care se văd în oglindă? Sunt ai tăi!

A băgat banii în buzunar, iar femeia a rămas cu banii din oglindă, cu nimic adică.

După câteva zile, venind omul acasă, a găsit pe masă carne friptă, grătar, mititei vin şi alte bunătăţi. Omul mirat o întreabă de unde a avut bani de a cumpărat atâtea bunătăţi?

Femeia îl duce pe om în faţa oglinzii, îşi ridică rochia, îşi scoate chiloţii şi rămâne cu pizda goală. Îi spune, arătându-i-o:

– Pizda ce se vede în oglindă va fi a ta de azi înainte, iar asta de la mine este a măcelarului care mi-a dat carnea. Orice comentariu e de prisos.

În acest caiet voi căuta să scriu câte ceva. Am să încep cu restanţieri.

Senatul american a propus anularea clauzei naţiunile cele mai favorizate aplicată României, din cauza călcării în picioare a drepturilor omului şi

suferințele îndurate de către poporul român. Această clauză este valabilă şase luni, timp în care se cere revizuirea şi anularea schimbării sistemului.

De altfel, viața trece fără nici o bucurie, fără nici o speranță în mai bine pentru poporul român. În URSS este vorba că pentru oameni fără de lucru se va introduce ajutorul de şomaj, ca în occident.

Niculina, fata mea cea mijlocie, este persecutată şi maltratată de bețivul de Bala Eugen, care zilnic vine beat acasă. Deşi bolnavă, cu doi copii, unul de şapte ani şi celălalt de un an şi şapte luni, el îi cere să muncească. O maltratează împreună cu mama lui care trăieşte în curvişag cu Ion Tincu. Ce va fi, vom vedea.

Am trimis cartea de muncă la Oficiul de Pensii în ziua de 22 iunie şi au trecut de atunci 17 zile fără nici un răspuns.

Mâine am să scriu despre un medic chirurg criminal, care a lăsat să moară o mamă cu doi copii, refuzând să o opereze, din cauză că oamenii, fiind săraci, n-au avut bani să-i dea; a lăsat-o să moară, lăsând doi copii orfani. A fost vorba de un plic în care trebuiau să fie 5000 de lei. Asemenea medic ar merita să fie împuşcat fără milă. Amănunte mâine, cum am spus.

Cealaltă fiică, Lia (Natalia) este o alcoolică cronică. Mereu ne supără şi ne distruge cu bețiile ei.

Am cerut nişte bani împrumut de la Livia. Este vorba de 1000 de lei, pe 10 rate. Femeia mi-a trimis suma imediat şi eu i-am trimis 100 de lei prima rată. Între timp a fost la noi şi ne-a jignit foarte grav. Cauza a fost că, primind 100 de lei, dânsa nu are nici un folos, pentru că banii împrumutați nu aduc folos suplimentar, că trebuie să mai dea şi la poştaş 10 lei. Nu ştiu ce m-a apucat ca să cer bani de la ei. Livia are un copil pe care îl creşte cuscra, mama ei. De câte ori o întreb de băiat, îmi răspunde vag. Mihăiță împrăştie bani în stânga şi-n dreapta ca să-şi

recupereze mustrarea de conştiinţă care s-a ivit din cauza rătăcirilor tinereţii. În concluzie, sunt oameni de treabă pe care îi iubesc şi la care ţin foarte mult. Ne-am bucurat şi ne bucurăm când vin la noi şi căutăm să se simtă ca la ei acasă.

Lenuţa se distruge şi îmi este frică ca să rămân singur pe lume împreună cu Adina. Îmi este frică să nu mor şi să nu rămân dator la Mihăiţă şi la Livia. Ei mi-au donat restul de bani, adică 900 de lei, dar cunosc eu regăţenii. Vocile se vor auzi: „Nu-i destul că am mereu probleme cu Mihai? Acum mai vine şi taică-su. Ce să fac dacă m-am născut deştept şi ştiu? Când am fost la Bucureşti, la Jean, au început bârfele contra lui nenea Partenie. Că s-a căcat pe el, că s-a căcat în pat... până le-am spus: „mie nu-mi plac bârfele de mahala". A început să-l bârfească şi pe Mihăiţă, că are o amărâtă de mamă şi mai departe tac... (rău de muscă, aşa cum a fost taică-su) Napoleon Bonaparte a spus că lui îi plac bârfele, pentru că din ele înveţi să cunoşti oamenii. Este ora 22, a fost o căldură înăbuşitoare.

Baia Mare, 09-07-'87

Azi este marţi, 14-07-'87, orele 22. Am să scriu despre acel medic chirurg care, pentru bani, a lăsat să moară o mamă, lăsând pe lume doi copii orfani. Vă rog să citiţi revista „Pentru Patrie" nr.3/1987.

Oprobriul public.

Căpitanul Spirăţeanu, oprind pe colegul lui mai tânăr, lt. maj. Vasile Jurcă:

– Într-adevăr! O spargere azi noapte. Trebuie să ajung la faţa locului...

– E-n regulă. Vezi însă că doi copii întreabă de tine. Sunt la poartă.

– Doi copii întreabă de mine? îşi lungi faţa Jurcă.

– Da, de tine. Au spus clar că vor să stea de vorbă cu tine adică lt. maj. Jurcă Vasile. Nu eşti tu

acela? Salut! Şi căpitanul Spirățeanu se depărtă grăbit.

Băiatul era slăbuț, îmbrăcat cu o bluză fără guler, mai degrabă un tricou, pantaloni scurți, iar în picioare pantofii erau cam scâlciați. Fata, deşi era un pic mai înaltă decât băiatul, era la fel de plăpândă. Privindu-i îndelung, lt. maj. Vasile Jurcă îşi aminti vag faptul că-i mai văzuse cândva şi nu o singură dată pe aceşti copii, dar unde şi când nu putea preciza. Că nu erau bine îngrijiți se vedea clar.

– Ia spuneți, de ce mă căutați? Luați astfel, copiii se blocară, se uitară la el fără să scoată un cuvânt. Să ne aşezăm pe banca de colo, zise Jurcă şi le-o arătă pe cea lipită de perete, opusă ghişeului.

– Tovarăşe! Ne cheamă Neacşu, pe mine Constantin, pe sora mea Aurora. Suntem frați. Ochii băiatului se umplură de lacrimi, fata se puse pe un plâns sfâşietor. Învățăm la Şcoala generală „George Coşbuc”. Părinții au divorțat. Tata a plecat şi în fiecare lună ne vin bani puțini. Locotenentul privi pe furiş cadranul ceasului de la mână.

– Pe noi ne-a furat cineva şi ne-a distrus.

– Cum v-a furat şi când?

– Un om mare şi-a bătut joc de noi. Doctorul Căciulescu, chirurgul. Toată lumea zicea că, dacă pe mama o va opera doctorul Căciulescu, o salvează. Ne-a primit, ne-a ascultat.

– Să ne mai gândim tinere, să ne mai gândim! a spus doctorul. Nu ne-a spus de ce ne amână. Am vorbit cu sora şefă pe care o vedeam tot cu doctorul şi ne-a spus că fără 5000 de lei nu o operează şi gata. Doctorul nu intră în operație dacă nu i se dau banii la timp. Suntem săraci, de unde să luăm atâția bani? Nu ştiu, primeşte plicul, operează, dacă nu, nu. Încerc de colo până colo, mă împrumut de la colegele mamei, de la vecine şi am strâns 5000 de lei.

– Am înțeles, spuse ofițerul. Şi cum i-ai dat?

– Aşa bine! spuse băiatul. Am intrat în cabinet singur, am pus plicul pe masă şi am plecat. Aşa m-a învăţat sora şefă.

– Ţi-a spus doctorul ceva când ai intrat?

– Nu, s-a făcut că nici nu mă vede, se uită în altă parte. Nici la bună ziua nu mi-a răspuns.

– Şi operaţia a decurs normal? întreabă ofiţerul.

– Nu i-a mai făcut operaţia, răspunse fata, de la colţul ei.

– Nu i-a mai făcut? Se întoarce uimit ofiţerul. Şi nu v-a spus de ce?

– Nouă nu, însă sora şefă ne-a chemat şi ne-a zis că doctorul a examinat-o, i-a făcut radiografie şi a spus că nu mai este cazul să o opereze.

– Adică?...

– Domnul doctor s-a grăbit, a intrat în concediu, a scos-o pe mama din spital. Când eu am văzut toate astea, m-am dus a doua zi la vila unde locuieşte, pe Str. Mureşului. Scosese maşina din garaj şi se pregătea să plece cu soţia lui la fata lor, una blondă şi lungă. M-am apropiat de el, îşi pusese valizele în portbagaj. S-a făcut că nu mă cunoaşte şi m-a luat la goană. Soţia, care aştepta pe trotuar, l-a întrebat cine sunt. A răspuns: „Un vagabond, ce ştiu eu...?”. Mama, după o săptămână, a murit.

– Acum are cineva grijă de voi?

– Tovarăşa Marinescu, de la Primărie.

Cutremurat, tânărul ofiţer îi îmbrăţişă. Copiii începură să plângă.

Ce s-a întâmplat după aceea? Pe copii i-a cuprins ca o flacără mistuitoare. Costel Neacşu a întocmit şi o reclamaţie scrisă pe care a depus-o la Miliţia Municipiului, unde găsise multă înţelegere.

În cele din urmă, la capătul unor cercetări amănunţite, doctorul Căciulescu a fost tras la răspundere, potrivit legilor noastre drepte, dar aspre faţă de cei ce le încalcă.

Povestea începuse să fie cunoscută în oraş şi întocmai unei ape ce sapă, neştiută, aşa indignarea

copiilor şi a cetăţenilor supăraţi de prestaţia şi numele chirurgului. Întreaga statură morală a medicului chirurg se nărui sub forţa acuzatoare a orfanilor.

Apoi, la sesizarea miliţiei, instanţa a cerut celor din familia Căciulescu să justifice provenienţa averii.

Un milion şi jumătate de lei, materializaţi într-o vilă cu două terase, paisprezece camere, mobilă de lux, tablouri, o casă de vacanţă cu livadă, disimulată pe numele unui cumnat, două autoturisme, o casetă voluminoasă cu bijuterii de tot felul cumpărate fără respectarea legii şi multe altele. Şi în legătură cu aceste valori şi bunuri s-au luat măsurile ce se impuneau.

Soţii Căciulescu s-au văzut nevoiţi, datorită blamului urbei, să-şi ceară mutaţia în altă localitate.

Am reprodus din revista „Pentru Patrie" nr. 3, 1987.

Azi e sâmbătă, 18.07.'87. Zi călduroasă şi senină.

Mitru şi Lia au devenit nişte alcoolici cronici. Viaţa lor atârnă ca un fir de aţă. Lia bea „Carmol" atunci când nu are bani. Ieri, la Niculina, i-a explodat călcătorul (fierul de călcat). Este din acela de 290 lei care pulverizează apă. Datorită condensării vaporilor şi a presiunii, călcătorul a explodat şi Niculina era să fie accidentată mortal.

Azi e marţi, 28.07.'87. Dimineaţă a fost puţin soare, iar mai târziu s-a înnorat. Vremea s-a răcit.

Claudia, fata lui Mihăiţă, este gravidă de 3 luni. I-a spus o fostă colegă de liceu, la Lenuţei, la spital, când a fost cu Lia gravidă şi care a avortat din cauza bătăilor de la ţigan. Suferă foarte mult. Nu va trăi mult. Ieri am fost foarte rău bolnav, mai mult psihic. M-a cuprins o melancolie severă. Îmi plătesc păcatele şi greşelile din tinereţe. Tot cu gândul la moarte sunt. Mă simt foarte nefericit şi nenorocit. Sunt mai mult singur. Mă năpădesc câteodată gânduri negre şi mă

rog la Dumnezeu să mă ia. Mă mângâi cu gândul că toată lumea trebuie să moară. Ăsta-i sfârşitul vieţii. Hoţii şi tâlharii trăiesc bine, iară noi, săracii, ne blestemăm soarta.

Iar am fost la cofetăria de pe Karl Marx, cu Lenuţa şi Adina, la o cafeluţă. Ne-am întâlnit cu Mărgineanca şi cu Adela, colegele, adică fostele colege de liceu, de la Liceul Maghiar şi Liceul „Gh. Şincai" din Baia Mare. La masa noastră a venit şi Ghata beat criţă. A lucrat şi cu Mihăiţă la chirurgie. Mihăiţă a fost foarte lăudat din punct de vedere profesional. El a fost coleg şi cu Lenuţa la Şcoala Sanitară de doi ani de la Baia Mare. Pe vremea aceea eram contabil la Crucea Roşie, Regiunea Baia Mare.

Acest cartier este cel mai frumos din Baia Mare, din cauza spaţiilor verzi, dar mai ales din cauza pomilor şi a parcurilor ce înconjoară blocurile. Este un aer foarte sănătos şi plin de ozon. Te simţi bine în această atmosferă sănătoasă şi plăcută. Mă gândesc cu groază la venirea iernii, când voi sta în frig, cu paltonul pe mine şi permanent în casă din cauza zăpezii ce va fi şi a alunecuşului ce se va forma, din cauza circulaţiei enorme a maşinilor.

Azi e vineri, 31.07.'87. Dimineaţă a fost cald şi timp frumos. Am făcut plajă la picior timp de 25 de minute, la un soare dogorâtor. După masă, după odihnă, când m-am sculat, timpul se schimbase şi a plouat şi plouă şi acum când scriu, adică la orele 20.20.

Am trimis cartea de muncă a soţiei şi cererea de înscriere la pensie pentru Lenuţa în 22 iunie. Azi Lenuţa a fost la Oficiul de Pensii şi i s-a spus ca să aibă răbdare, că actele sunt spre rezolvare. A fost o coadă serioasă. A stat Lenuţa la rând aproape trei ore. Lângă ea era inginera Ioneascu, o scroafă, aşa cum sunt majoritatea inginerilor de sex femeiesc. Această ingineră este născută în acelaşi an, aceeaşi lună,

aceeaşi zi cu Lenuța, adică 22 iunie 1930. Ea este olteancă şi a fost bună prietenă cu Lenuța, până într-o zi, când inginerul Drăgănescu, tot oltean, a dat ordin la Ionească să o saboteze la CTC, unde lucra. Ea a ascultat orbeşte şi a început persecuția. În ajutorul lor a sărit inginerul politic Dumitrescu Marin, pe care eu şi Mihăiță, fiind proşti, tot i-am vizitat, neținând seama de demnitatea noastră. Şi cum ziceam, a ajuns ing. Ioneascu la rând, ca toată lumea, la Oficiul de Prevederi. Fiind curioasă din fire, s-a apropiat de Lenuța la ghişeu ca să vadă şi să asculte discuția cu funcționara. Scumpa mea nevestică, ca să-i facă în ciudă, a vorbit pe ungureşte cu funcționara şi d-na ing. Ioneascu a rămas cu gura căscată neînțelegând nimic, lucru care pe d-na Ganea Lenuța a înveselit-o grozav.

M-am certat cu Bârcu ca să o lase-n pace pe mă-sa. Îi trebuie bicicletă cu scăunel pentru ăla mic. Eu i-am spus că bicicleta are două roți, pentru ea îi trebuie o bicicletă cu ataş sau cu trei roți ca să-şi țină echilibrul când trage la măsea.

Azi a venit Silvia şi m-a rugat să-i țin companie la o bere. A venit şi Bârcu. Eu am gustat puțin şi le-am lăsat acolo. Bețivul de Nandor m-a făcut curvar bătrân. Dacă ar veni un ordin să se omoare toți curvarii, eu aş muri nevinovat.

Când îl întâlnesc pe subinginerul Mihali mă bufneşte râsul. Are un cap în formă de ou şi fără păr, dar, în schimb, este foarte deştept şi al dracului.

A mai fost săptămâna trecută şi ing. Gogan Gavrilă de la CFR. Acela este mai dat dracului de mucalit şi hazliu. Era în trecere şi a venit să ne vadă.

– Ce mai faci, domnule Ganea?

– Mor de cald!

– Ei, aş! Ştii povestea cu căldura?

– N-o ştiu.

Îmi spune că la armată, la metrologie, trimite căpitanul pe un țigan să ia temperatura la soare şi la umbră. Vine țiganul şi raportează:

– Să trăiți, d-le căpitan! La soare 20 grade, la umbra doi soldați se căcau. Am râs pe chestia asta, iar după aceea a plecat cu Lenuța în oraş. Au băut câte o bere şi au târguit amândoi aceleaşi alimente. Ce a luat soția a luat şi el. Are o nepoată, pe doctorița stomatolog Ana Maria Pidicon. Mai demult, mi-a povestit că odată a găsit-o pe ea şi pe Bârcu bete şi se țucau în bot. Am scris banalități. Pe mâine.

Sabotarea soției mele, Ganea Elena.

Azi e luni. 03.08.'87. Orele 14:55. Afară-i un timp bolund de toamnă cu soare, ploaie şi iarăşi soare şi iarăşi ploaie. Doamna Amandi, mama judecătorului şi procurorului Amandi, biata bătrână, arăta ca un cadavru viu. Datorită bunului Dumnezeu, care a lucrat prin soția mea, biata bătrână a mai trăit doi ani. Soția a ținut-o în viață. Azi a venit maşina salvării şi a dus-o la spital, probabil că-i va tăia şi celălalt picior. Ce va fi, vom vedea. A venit Doinița la Lenuța. Din convorbirile avute, reiese răutatea omenească, în special a oltenilor, şi felul cum a fost sabotată soția mea. Merită să povestesc pe larg faptele. Am mai scris în celelalte caiete cu însemnări câte ceva din chestia asta, dar acum voi scrie detaliat.

Eram, pe vremea aceea, la flotația de la Baia Sprie. Şeful Flotației era ing. Munteanu şi ing. şef Drăgănescu Radu. Eu, în timpul acela, am cerut să fiu numit şef de schimb. Am cerut acest lucru din cauza salariului, care era mai mare. Față de pretențiile mele ing. şef a luat o atitudine ostilă şi a început persecuția. Odată, la o şedință cu activul de partid şi în şedință, a spus, în public, că eu, Ganea Nicolae, am pretenția să fiu şef de schimb şi că, dacă s-ar întâmpla acest lucru, el, Drăgănescu, mă va prinde de un picior şi mă va azvârli afară din Flotație. Eu, la rândul meu, am luat cuvântul şi i-am spus numai atât:

– Se vede că sunteți oltean! Asta a fost tot.

Terminându-se Flotația Centrală de la Baia Mare, toți care făceam naveta Baia Mare-Baia Sprie am fost mutați definitiv la Flotația Centrală.

Eu nu am ştiut nimic, eram la stațiunea Călimăneşti şi când am venit acasă m-am prezentat la Flotația Baia Sprie în serviciu pe schimbul trei. Când am ajuns la Flotație, cei din Baia Sprie mi-au dat ordinul de transfer la Baia Mare. Eu am protestat şi n-am vrut să merg, din cauză că era şi ing. Drăgănescu mutat. Cumnata inginerului Drăgănescu, Jenica, mi-a tot spus ca să nu plec. Ea lucra la Baia Sprie, la reagenți. Era o femeie tânără şi căsătorită de curând, dar era o femeie de treabă. Odată, la cofetăria „Violeta”, din Baia Mare, mi-a povestit viața ei dusă în familia Drăgănescu şi cum sora ei, soția lui Drăgănescu, a ținut-o ca pe o slugă. Am luptat, dar chiar în noaptea aceea a trebuit să plec la Baia Mare. Toată lupta mea de a mă întoarce la Baia Sprie a fost zadarnică. Diaciuc Olga, colega mea de la Ferneziu, şi prietenul ei, maestrul Leng, au rămas la Baia Sprie,

Odată cu pornirea Flotației de la Baia Mare a fost necesară angajarea de personal şi mulți s-au căpătuit acolo. Odată cu programul de angajări de personal s-a angajat şi soția, dar nu pe poartă, ci peste gard, adică prin partid. Eu, presimțind furtuna ce va fi, am fost la biroul de cadre, unde şef era unul, cum dracu-i zice..., Perşe sau Pestă, nu mai ştiu cum. Îi spun toată tărăşenia. El mă pune să dau o declarație contra lui Drăgănescu şi despre conflictului ce am avut cu el. Interesant a fost că în declarație am scris că se va răzbuna cu prima ocazie, că eu îl cunosc, ştiu ce-i poate capul. Întocmai aşa s-a întâmplat. A intrat soția în serviciu. Şefa laboratorului era ing. Ionescu (să mă scuzați, dar celelalte nume nu le ştiu), ing. Cristea şi trei maiştri pe schimb, dintre care unul Pop. Aceste lichele, scuzați, am uitat să o trec şi pe Iuhăşoaia, o scroafă mare, care ardea gazul de pomană. Între muncitoarele de la CTC de la prepararea probelor mai era şi doamna Ilieş, soția maistrului Ilieş

de la secția concasoare. Ce făceau aceste femei? Ah! Dar am uitat-o pe doamna Bența şi Lungu Doina, o lingătoare de cur. Deci, ce făceau aceste femei? Lucrau pe rupte sub supravegherea a trei maiştri, plus Iuhăşoaia, plus inginera Ionescu. Printre aceste roabe lucra şi soția mea. Lucrul consta din luarea de probe de la toate concentratele, punerea lor pe cântar, înregistrarea felului concentratului, plumb, zinc, cupru etc., punerea în tăvi şi uscarea la foc, apoi recântărirea lor în stare uscată, scăzând apa. După aceea începea munca de distrugere a sănătății. Cernutul pe site. Se făcea un praf oribil de mult pe care ele trebuiau să-l inhaleze timp de opt ore. Două femei munceau şi ele erau supravegheate de către curva de Iuhăşoaia, la rândul ei asistată de trei maiştri, dintre care unul făcea lucru de mână la gherghef. Subinginerul Cristea ardea gazul de pomană. Peste toți aceşti derbedei era şefa ingineră Ionescu. De multe ori mă duceam în laborator şi priveam cum ele lucrau şi îmi era milă de soția mea, iar curvele dracului, împreună cu Ioneasca, stăteau la taclale cu ceilalți.

La început, soția mea s-a împrietenit foarte mult cu inginera Ionescu şi din vorbă în vorbă au aflat că sunt de aceeaşi vârstă, născute în acelaşi an, în aceeaşi lună şi în aceeaşi zi. Ce coincidență!

Într-o zi, vine pe la laborator inginerul Drăgănescu Radu şi o vede pe soția mea la prepararea probelor. Nu a zis nimic, ci numai s-a mirat. În ziua următoare vine inginera Ionescu cu o falcă în cer şi una în pământ şi începe să zbiere la soția mea, căutându-i nod în papură.

Au început persecuțiile din partea Ioneascăi, ajungând până acolo încât în probele lucrate de către soția mea a apărut în concentratul de zinc plumb şi în cel de plumb, zinc. Lucru de puşcărie. Am intervenit la inginerul politic Dumitrescu Marin, cumătrul, ca să mă ajute şi să-l domolească pe Drăgănescu şi vine măgarul şi nu zice nimic, nici nu-i dă atenție

Lenuței, ci merge la Iuhăşoaia şi cochetează cu ea. Deci, iată isprava a trei olteni.

– Bravo, nea Marine! Țuca-o-ai în cur pe Iuhăşoaia.

La şedința care a avut loc după aceea, Lenuța a luat cuvântul şi a informat organele de partid şi sindicatul de sabotarea ce i se face. A bătut toaca la urechea surdului. Cui să spui? Lui Ghiro? Păi, acela era un măgar ca toți ceilalți şi, pe deasupra, un puturos care stătea toată ziua în birouri şi-şi băga nasul peste tot. Iar funcționarii:

– Tovarăşul Ghiro, încoace! Tovarăşul Ghiro, încolo! Toți îi lingeau curul. Până şi Drăgănescu se temea de el, că era un comunist înfocat, aşa că se lingeau reciproc la cur fără să mai fie nevoie de hârtie igienică. După isprava asta, Lenuța s-a cerut în Flotație şi a fost schimbată. Într-o zi, ducându-mă la Ioneasca în birou să fac contestație, aceasta mi-a spus că va lucra cu cifre la magazine. Dar nu a fost aşa. La magazine lucra un techergheu din Ferneziu, Fazecas Ştefan, cu hârtie politică, care avea necaz pe soția mea, din cauză că aceasta ştia că a fabricat nişte acte false la Secția de Învățământ de unde a fost pus pe liber. În locul său a fost numită suplinitoare tovarăşa Deragan Elena, care la ora aceea era Ganea Elena. Curvarul dracului, vicleanul şi lingăul de cur, a întors lucrurile împreună cu Drăgănescu, aşa încât în locul ei a fost angajată altă persoană. Dacă aş fi fost eu membru de partid, mamă, mamă, i-aş fi învățat eu minte. Îi chițăiam de le mergea buhul! Cam asta-i povestea. Fără comentarii!

Azi este marți. 04.08.'87. Timp noros, iar după masă a plouat şi chiar în clipa asta tot plouă. Este ora 20:57.

Vineri este programată pentru amputarea piciorului doamna Amandi, mama procurorului Amandi. Cu această femeie este o poveste lungă. Acum doi ani şi mai bine, biata femeie s-a lovit la un picior. A avut

o mică rană. Soția a tratat-o cu antibiotice. Doctorul Mohila a vizitat-o şi i-a spus că soția o tratează bine şi să asculte de ea. Doamna Amandi are diabet zaharat, iar rana a fost rebelă la tratament. A luptat doamna Ganea Elena cu injecții şi a localizat infecția. Doamna Amandi nu a mai putut rezista la tratament şi s-a internat în spital. Acolo, medicii de la chirurgie au găsit de cuviință să-i propună amputarea piciorului. Lucru care s-a şi întâmplat. Au ținut-o două săptămâni în spital fără să-i facă nici un antibiotic. În sfârşit, i-au dat drumul acasă cu bontul amputat infectat, având la şold o pungă de puroi. A fost chemat doctorul Pop care i-a amputat piciorul şi a spus că nu se mai poate face nimic. A fost chemat doctorul Mohila Tiberiu de la Circumscripția numărul 11. La fel şi el a luat mâna de pe pacientă, lăsând-o la voia întâmplării. Dacă doamna Amandi asculta de soția mea probabil că nu ar fi ajuns la amputarea piciorului, dar nu a mai putut suporta durerea. Soția mea a făcut un an şcoala tehnică sanitară la Satu Mare şi învățământul de atunci nu corespunde cu cel de astăzi. A mai făcut încă şase luni un curs de surori de Cruce Roşie, iar la absolvire, doctorul Crăciun şi preşedintele Crucii Roşii, doctorul Păltineanu, i-au dat o diplomă.

Bazată pe cunoştințele şi experiența acumulate la şcoala tehnică şi în teren, soția mea şi-a luat angajamentul că va lupta pentru prelungirea vieții bătrânei chiar contra medicilor. A desfăcut operația pentru ca să se scurgă puroiul şi a infiltrat cu antibiotic regiunile din jur. A făcut o toaletă riguroasă a plăgii şi a menținut permanent un pansament steril îmbibat cu penicilină în plagă, până ce aceasta s-a vindecat complect. Au venit dr. Pop şi dr. Mohila şi au felicitat-o pe soția mea. După un an şi jumătate a apărut infecția la celălalt picior. Iarăşi muncă, iarăşi injecții, iarăşi pansamente, iarăşi injecții, iarăşi suferință. Aurica, fata bătrânei, din greşeală, a călcat-o pe

picior. Degetul cel mare s-a gangrenat şi puroiul a ieşit la exterior.

S-a dus Aurica la dr. Mohila şi i-a spus că lucrează doamna Ganea, iar dr. Mohila i-a spus să asculte de doamna Ganea, care face bine ceea ce face. Cât despre infiltrarea cu antibiotic a recunoscut că el nu a făcut aşa ceva, dar că este bună şi această metodă. Soția urmărea ca să nu ajungă infecția mai sus, iar amputația să vizeze numai degetul mare. În felul acesta să se evite generalizarea infecției şi drenajul puroiului. După un scurt tratament, soția mea a trimis-o pe Aurica la dr. Mohila ca să o aducă pe asistenta Reghina, să-i recolteze sânge pentru VSH ca să vadă reacția organismului la tratament. Reghina a venit, a recoltat, dar VSH-ul tot mare a rămas. Familia a fost ținută la curent, inclusiv procurorul, fiul bătrânei, şi s-a hotărât internarea în spital pentru amputarea degetului. Luni, 03.07.'87, a venit ambulanța şi a luat-o pe bătrână, ducând-o la Secția de Terapie Intensivă.

Dialogul dintre Aurica şi doctorița de la reanimare.

Cum a ajuns bătrâna la reanimare, asistenta de serviciu a trântit-o în pat, iar bătrâna a țipat. A desfăcut pansamentul şi l-a aruncat cât colo:

– Ce faceți, doamna doctoriță? zice Aurica. De ce ai luat pansamentul? De ce ai bruscat-o pe bătrână?

– Dumneata să nu mă înveți pe mine, că vă bag în puşcărie, atât pe dumneata, cât şi pe cine a tratat-o!

– Ascultă, scroafo! Femeia aceea o ține în viață de doi ani şi nici pe mine, nici pe ea nu o să ne bagi în puşcărie. În schimb, dacă moare mama, tu vei intra în puşcărie.

Se duce Aurica la frate-său, la procuror, şi acesta se pune în mişcare.

Să fi văzut, mamă, mamă, ce atenție. Perfuzii la ambele mâini şi ce îngrijire din partea personalului de la reanimare.

Seara, se duce Aurica şi face cunoştinţă cu doctorul Marton, chirurgul care a felicitat-o pe doamna aceea care a reuşit să o ţină pe bătrâne atâta timp în viaţă. Vineri, 07.08.'87, este programată amputarea, mai jos de genunchi, a piciorului. Iarăşi povestea se va repeta.

Dacă Ganea Elena ar fi fost doctoriţă, spun unii, ar fi făcut minuni. Aşa se pierd talentele. Din cauza sărăciei. Şi vin cei cu bani ca să înveţe medicina, ca pe baza unei diplome să te trimită pe lumea cealaltă cu zile, uitând de jurământul depus.

Am uitat să spun ceva.

Doctoriţa de la reanimare îi spune Auricăi, după discuţia avută:

– Ia-ţi baba în cârcă şi ieşi afară!

Hai să râdem.

Azi este miercuri. 05.08.'87. Afară-i timp ploios. Timp de toamnă. Plouă şi este cam frig. Soţia a plecat la spital împreună cu Aurica, fata bătrânei, şi cu Silvia II. A plecat să-şi vadă pacienta, mama Auricăi şi a procurorului Amandi.

Barcutu a fost bătută azi, iar Lia a fost beată ieri. Uite aşa se scurg zilele noastre. Trăim într-o lume de beţivi.

Este ora 18:00. Vecinul meu, Gaspar Poli, a venit astăzi la noi. Este şchiop. Are un picior în gips. A avut un accident de muncă. Acum este în convalescenţă. Este un om al naibii de mucalit şi glumeţ. În bloc, trăieşte un ţigan cu numele Bora. Este pensionar. Om inteligent şi foarte manierat. Are un fiu care este certat cu cunoştinţele medicale. Hâtrul de Gaspar Poli îi spune cum a petrecut timpul cât a fost internat în spital. În salon era el şi încă doi bolnavi, la secţia chirurgie. Alături, în alt salon, era internat băiatul ţiganului Bora care avea şi el ceva la un picior şi

trebuia operat. Am uitat să spun că-i mare amator de fotbal. Acolo, în salon, era un bolnav grav care se căca pe el şi puţea. Ţiganul se temea grozav de operaţie şi mai mult ar fi vrut să scape de ea, decât să o suporte. Face ce face şi se mută în salon cu Gaspar Poli.

– Vai! Frică îmi este de operaţie. Oare, cum o fi?

– Păi, foarte simplu, i se răspunde. Te adoarme şi nu simţi nimic.

– Cum, mă adoarme? Că mie mi-e frică de injecţii.

– Aş! Nu-ţi dă nici o injecţie. Are un ciocan mare de gumă, de cauciuc, şi când te pocneşte cu el în cap, te adoarme imediat şi te pune pe masa de operaţie fără să te mai lege şi te operează.

Când a auzit ţiganul ce-l aşteaptă, toată ziua s-a frământat. Seara, vine medicul de salon şi îl întreabă ţiganul:

– Domnule doctor! Dar pe mine când mă operaţi?

– Păi, zice doctorul, cred că săptămâna viitoare.

Când să iasă din salon, doctorul se întoarce către ţigan şi-i spune:

– Te operez mâine.

A sosit ziua de mâine şi s-a bucurat ţiganul că nu a fost operat. Între timp, a fost internat primarul oraşului Baia Mare şi s-a creat o harababură prin saloane. A venit ziua de sâmbătă. Bolnavii au fost învoiţi acasă până luni dimineaţă. Printre cei învoiţi a fost şi ţiganul. Luni dimineaţă toţi bolnavii sau întors, în afară de ţigan care, de frica ciocanului, nu a mai revenit. Ulterior a fost la spital şi a anunţat că el, nu se mai operează.

Acum aleargă ca dracu după minge şi joacă fotbal în curtea şcolii. Al dracului Poli. Tot striga după el:

– Măi! Când te operezi?

– Ce-s nebun! Nu mă mai operez.

Dar trebuie să se opereze.

Am uitat să vă spun că şmecherii din salon i-au mai spus țiganului că, după operația la picior, va rămâne impotent.

Azi este joi. 06.08.1987. Dimineață a fost timp ploios, timp de toamnă. Apoi timp schimbător. Cald, frig, cald, frig. Pe la orele 16:00, cerul s-a limpezit şi a apărut soarele. În momentul în care scriu este soare şi cald. Este ora 19:30.

A fost Olimpia la noi cu o colegă de-a ei. Urâtă foc. Este măritată cu unul din Teleorman. Cu acte civile, adică căsătorită legitim. M-a surprins această vizită. Femeia o duce bine cu el. Se iubesc. Apoi a început să trăncănească vrute şi nevrute despre Nina Țâncău şi despre Bebe. Această vizită îmi este suspectă. Şi nu tare mă bucură. Informativ, mi-a spus că Nina lucrează la „Avicola”, unde a fost angajată şi soția în trecut. Adică, la abatorul de tăiat păsări. Prestează o muncă grea şi este toată numai răni. De asemenea, mi-a spus de Bebe că nu lucrează nicăieri. A spus că o bate şi îi cere de mâncare, în timp ce el stă în pat şi fumează. Îmi vine greu să scriu întocmai afirmațiile ei despre comportarea lui Bebe. De, ce să-i faci? Omul prost trebuie să-şi plătească prostia. Când o mai veni, am să-i închid uşa în nas.

Joi, 13.07.’87, nepotul meu Raul va fi operat de doctorul Man. Este o operație dificilă, copilul este mic şi slăbuț. Man i-a fost profesor lui Niculinei la şcoala de surori de cruce roşie. Avea număr de consultație 33, dar doctorul a prins-o de după cap şi a luat-o prima la consultație. A întrebat de dr. Mihai Ganea. Bietul Mihăiță. Trebuie să suporte consecințele purtării lui Bebe.

Datorită băiatului meu, ne bucurăm de oarecare respect în Baia Mare. Şi prin relațiile pe care le face Lenuța, umblând pe la tratamente. De curând fost chemată telefonic la soacra unei doctorițe, ca să-i

facă tratamente, nora, adică doctorița, fiind în altă localitate.

Este foarte dureros când părinții trebuie să sufere din cauza copiilor sau copii din cauza părinților. Acum, la bătrânețe, îmi dau seama că un raport sexual presupune răspundere mare şi seriozitate din cauză că se nasc suflete nevinovate care pot suferi. Dintr-o clipă de voluptate trecătoare se nasc ființe care nu se cer pe lume.

Seara, când mă culc, citesc „Medicină pentru familie". Din ce în ce mai mult îmi dau seama despre această ştiință nobilă. Grea, dar foarte frumoasă. Sunt fericit că o mică parte, minusculă, a pătruns şi în scăfârlia mea. Cel mai interesant capitol mi se pare cel cu bolile sângelui. Am găsit şi boala Adinei, fiica mea. Este vorba de un cromozom în plus. La grupa II, Rh pozitiv tatăl şi Rh negativ mama, apar copii nereuşiți. Aşa cum sunt şi ai mei. Mă adâncesc în lectură şi mă culc pe la unu-două noaptea, din cauză că mă atrage foarte mult curiozitatea şi îți dai seama mai bine de unele erori medicale. Erorile mă captivează mai mult pentru că le descopăr eu. La aparatul circulator am descoperit că Propanololul este mai eficient decât Carbocromenul pe care îl iau eu. Propanololul şi alți derivați. De aceea ziceam că medicina este o ştiință tare grea şi dificilă. Dacă ai încăput pe mâna unor medici care sunt nişte aiuriți, dar cu diplome, te-a luat gaia. Cu ajutorul cărților ce le am şi cu studiile ce le-am făcut în sala de lectură a Bibliotecii Municipiului Baia Mare, din reviste de specialitate şi dicționare medicale, îmi dau seama pe ce lume trăiesc cu privire la bolile mele. Când mergeam la bibliotecă, se uita tineretul mirat când mă vedea în sala de lectură şi studiam literatura medicală. Ce o fi zicând:

– Uite, boşorogul! Moartea îl caută pe acasă, iar el la bibliotecă.

Lăudat să fie Iisus Hristos. Amin!

CAPITOLUL 2.

Criză de alimente

Azi este vineri, 07.07.'87. Soare şi frig la orele 18:00. În casă se mai afla Lenuța şi Adina. Mai este şi Lucian. În momentul acesta a sosit Doina, asistenta. Este supărată că bărbatul ei nu lucrează şi trăieşte ca un parazit pe spinarea sa. Păcat de aşa bucățică, că-i frumoasă foc, mai ales la liniile bazinului.

L-am văzut pe bancă pe țiganul cu operația şi l-am întrebat când merge să se opereze. A tăcut chitic şi nu mi-a răspuns. Ce să mai scriu? Şi totuşi voi scrie.

Spunea Olimpia că Bebe o bate pe mă-sa şi îi zice târfă.

– Târfă! Dă-mi de mâncare.

Ca să vezi că Bunul Dumnezeu nu bate cu ciomagul. Primeşte înapoi ceea ce a făcut cu Viorica. Nu numai dânsa plăteşte înaintea lui Dumnezeu, ci toți vom plăti şi plătim.

Mă gândesc. Cine dracu m-a pus să-i cer Liviei o mie de lei? Biata femeie. Mi-a dat din leafa sa sau din altă parte, şi eu nu-i pot restitui. Omul sărac trebuie să-şi cedeze şi cinstea şi conştiința în fața banilor murdari. În acest moment, Lenuța şi Doina au plecat împreună la cofetăria de pe bulevardul Bucureşti ca să bea câte o cafeluță amestecată. Cu numele că-i cafea, căci e mai mult orz prăjit. Mai trage şi o țigară „Dacia" şi asta-i distracția la Baia Mare.

Despre hoți şi hoție.

Întruna din zile, mergând pe strada Luchian, am trecut prin fața casei în formă de vilă, cu numărul 30. Lângă clădirea cu numărul 30 se afla altă vila, mare şi frumoasă, cu un etaj şi un garaj. Cine-i proprietarul? Proprietarul este Anghel Petru. De unde ştiu că este hoț? Păi, l-am prins cu mâța în sac. Şi felul cum fură! Nu trebuie să spun eu că-i hoț, că-l dau de gol vila şi acareturile. De unde fură banii? De la centrele de recoltare ale IIS Agrofruct. Pe fiecare camion încarcă „x" tone, iar pe avizul de expediție scria „y" tone, cu o jumătate de tonă în plus. Să facem un mic calcul. Foarte simplu. O mie de camioane cu 500 kg fac 500 de tone. Înmulțit cu doi lei kilogramul, fac un milion de lei. Şi asta, să zicem, într-un an. Dar în 30 de ani, cât face? Nu vă speriați că nu-s nebun, ci prost. Prost, pentru că trebuia să fac un dosar în toată regula când l-am prins furând.

Anghel Petru are un coleg. Pe Marinescu Ioan,care, la ora actuală, locuieşte în casa statului. E un prost. Şi este la pensie. Anghel Petru stă în casele lui, făcute cu banii furați. Iată, dragii mei, de ce sunt oamenii săraci. Toți cei cu vile sunt nişte hoți. Dacă s-ar face cercetări, hoția ar ieşi la iveală. Dar cine să facă cercetări? Hoții? Haida, de! Să fim serioşi. O vorbă din bătrâni spune că peştele de la cap se împute! Dacă ne gândim bine, Anghel Petru de la cine a furat? A furat de la statul socialist. Alții spun că bine a făcut, că hoțul a furat de la hoți. Când l-am strâns cu uşa pe responsabilul centrului, mi-a mărturisit că el trebuie să fure pentru alții. Aşa că aceste sume mari de bani, o bună parte din ei, erau furate şi împărțite între hoți. Neavând experiență de detectiv, m-au neutralizat şi m-au dat afară.

Alt maistru, Belbe Livia, opera la Centrul de Achiziție de la Şomcuta Mare. Se regula cu şoferii. Banda de hoți a băgat-o la mititica pentru delapidare şi au neutralizat-o ca pe mine.

Dacă te duci pe strada 9 Mai, la numărul 10, este casa fostului şofer Pop Simion. Vizavi de casa cu numărul 10 este o altă vilă frumoasă, cu un etaj, care este tot a lui Pop Simion. Ca să vezi cum poartă renghi soarta. Boşorogul o regula pe Belbe Livia, de se clătina camionul. Ea a făcut puşcărie, iar şoferul o vilă cu etaj. Acuma-i bătrân. Într-o bună zi o mierleşte şi rămân vilele şi acareturile la alții, iar vila lui va fi pe strada Horea numărul 6, cimitirul.

Lângă Pop Simion, la numărul 12, locuieşte familia Madaras Ion. Alt hoț şi tot şofer la „Agrofruct" Baia Mare. Şi acela are o vilă cu un etaj şi maşină Dacia 1300. Numai el singur munceşte. Şi el e un curvar ordinar. Odată, am fost cu el în comuna Breb, lângă Sighet, şi în podul cu fân unde am dormit, a dat de o femeie, o rusoaică, de la care s-a ales cu sculament.

Mă miram eu de ce nu mă lăsa să merg pe teren pe la centre. Ca să mă îndepărteze de ei, mă trimeteau în toată țara, pe la întreprinderi, după repartiții de materii prime, combustibil şi alte treburi.

În 1976 Lia, fiica mea, a dat examen la facultate, dar nu a reuşit. Fata lui a dat la Medicină, unde a reuşit. Şi astăzi este doctoriță. Dar s-a dus mă-sa cu ea la Cluj şi cu 20.000 lei în buzunar.

– Măi, Iani! i-am zis. Eşti tu sigur că fata ta va reuşi la concurs?

– Sută la mie, va reuşi! Şi aşa a fost.

Oameni vicleni. Dacă eu sau altul ca mine ar fi încercat să intre în banda lor, erai imediat neutralizat şi înlăturat.

Azi este sâmbătă. 08.08.'87. Afară-i timp tâmpit, cu aer semirece şi cer acoperit. Ieri a fost Dragomir, cumnatul Lenuței, însoțit de Ocsy la noi, cu maşina. Eu nu eram acasă. Se ştie că Dragomir Vasile nu bea şi nici nu fumează. Este un mare comunist şi ateu. Mergând ei cu maşina, ştie dracu pe unde, îl pune păcatul pe Dragomir să bea o halbă de bere şi...

mână, băiete! Mergea cu maşina având farurile cu fază lungă aprinsă. Îl opreşte miliția şi-l întreabă de ce merge cu faza lungă aprinsă:

– Păi, zice Dragomir, din cauză că-i întuneric.

– Ia, suflă în fiolă!

Suflă Dragomir în fiolă, iar fiola se înverzeşte imediat. Rezultatul? I-a luat permisul de conducere şi a mai dat 1000 de lei amendă.

– Uite, domnule! Odată beau şi eu şi mă costă foarte scump băutura. Ca să vezi ce face ateismul, oamenilor slabi de înger.

A plecat Dragomir, iar la volan i-a luat locul Ocsy.

Mamei procurorului Amandi, ieri, între orele 10-11, i s-a amputat piciorul, de către doctorul Gherman, chirurgul. Cât pe ce să rămână biata bătrână pe masa de operație. Groaznice chinuri a mai avut, fiind îngropată de două ori. Prima dată i s-a îngropat piciorul stâng, acum doi ani, iar acum piciorul drept. A treia oară va fi îngropată definitiv. Are 72 de ani.

Joi. 13.08.'87. Urmează să fie operat nepoțelul meu, Bala Raul, în vârstă de doi ani. Mai corect, un an şi opt luni. Va fi o operație foarte grea. Nu numai la testicule, dar îi face deschizătură şi în burtă. Umblă şi la intestine. Ce să-i faci? Copii cu defecțiuni. Născuți din părinți adepți ai zeului Bachus. Miercuri îl duce la biserică la slujbă ca să-i citească Gabi o rugăciune închinată lui Dumnezeu, pentru reuşita operației. Se internează şi Niculina în spital. Îl operează doctorul chirurg pediatru Man de la Firiza.

Alaltăieri, Lenuța a făcut cunoştință cu un domn bine înstărit. Din vorbă în vorbă, au ajuns cu discuția la doctorul Man.

– Doamnă, zice omul, am avut un necaz mare cu un copil. Numai doctorul Man mă putea ajuta.

Dânsul era în concediu la Firiza. M-am urcat în maşină şi am ajuns la Firiza la domiciliul natal al doctorului. Ce credeți că făcea? Săpa în grădină. A lăsat omul lucru. Era plin de pământ pe haine, s-a spălat pe mâini şi aşa murdar s-a urcat în maşină şi a venit la spital şi mi-a rezolvat problema. L-am recompensat regeşte, că am avut de unde.

Alaltăieri a făcut o operație la un copil şi au venit părinții cu ceva cafea şi țigări. Se uită doctorul Man la ei şi văzându-i cam modeşti le zice:

– Măi, omule, câți copii ai?

– Patru, domnule doctor.

– Ia-ți cafeaua şi țigările de aici. Mergi şi le vinde, iar cu banii primiți pe ele cumpără de mâncare la copii.

Am auzit că-i credincios în Dumnezeu. Vecina Niculinei, grăsana, este din Firiza şi este vecină cu doctorul Man. Povesteşte cum lucrează acasă la săpat, la cosit, întocmai ca un țăran. Ia şi el ciubuc, dar de la bogați. De la cei care ne fură pe noi. Aşa spun gurile țațelor!

Azi este joi. 22.08.'87, orele 18:30. Afară-i cald şi frig. Timp de toamnă. Lenuța a plecat la terasa cofetăriei de pe bulevardul Bucureşti. Cu Doina. La o cafeluță de 1,75 lei ceşcuța. Au luat-o cu ele şi pe Adina.

Criză de alimente. De 23 August se dă carne de porc. Cozile sunt foarte lungi. În rânduri stau câte cinci oameni. Rândurile sunt alandala şi se merge după putere. Cine-i mai tare. Pe lângă rânduri patrulează miliția. Pâinea este foarte rea şi neagră. Aşa, ca la Tecuci, cu deosebire că mai bagă la vânzare şi pâine albă. Din zi în zi se tot strânge şurubul şi vom ajunge să scoatem limba de un cot.

Luni, 17 august 1987, am fost la CARP şi am plătit cotizația pe două luni. Funcționara de la ghişeu, Tipei Maria, mi-a refuzat banii zicând că este prea puțin. Ne-am luat la harță şi am mers la Radu,

care mi-a aprobat să plătesc 300 plus 80 de lei. Acest bătrân, de 78 de ani, este un om al dracului şi, pe deasupra, un sclerozat. Dă cu biciul în bieţii pensionari dacă iau un împrumut. Majoritatea pensionarilor au un capital mai mare decât împrumutul luat. Această casă de ajutor este o hoţie curată. Aici eşti exploatat până la sânge. Am 26 de ani vechime la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor. Am plătit dobânzi uriaşe pentru împrumuturile luate. Dacă puneam banii la CEC, aveam o sumă mai mare, iar dacă îmi trebuiau bani, scoteam frumos, fără să mai plătesc dobânda. Ba, mai mult, CEC-ul îmi dădea dobândă pentru banii depuşi. Se strâng sume fabuloase din prostia pensionarilor. Ar fi multe de spus, dar orice comentariu este degeaba. Cât priveşte pe Radu, preşedintele, acesta dă cu biciul în pensionari, împreună cu cuconiţele plătite din banii noştri. Acest derbedeu de preşedinte caută să obţină cât mai mulţi bani pe care să-i dea în interesul lui.

Azi este duminică. 23 August 1987. Este aniversarea zilei când comuniştii au venit la putere în ţara noastră. Cântece de laudă şi mărire conducătorului nostru iubit. Recitări ale copiilor, defilări, distracţii la comandă şi alte fericiri. Soţia a plecat la biserică, de unde se întoarce pe la orele 13:30-14:00. Timp frumos. Dimineaţa şi seara, timp răcoros. Orele 12:50.

Lia bea zilnic. Ciucur, la fel. Copiii suferă foarte mult. Lia, dacă nu termină cu destrăbălarea asta, va muri. Şi nu de moarte bună, ci din prostie. Niculina, la fel. Lasă copilul mic pe capul nostru şi se duce, hai-hui, ore întregi.

Mahalagisme.

Aurel, băiatul vecinului Hordău, s-a însurat cu o ţigancă. Ţiganca nu-i urâtă şi lucrează la abator. Aurel a părăsit serviciul şi stă la părinţi. A părăsit şi ţiganca. Părinţii fetei au venit la Aurel. Pe mama lui

Aurel o cheamă Maria şi îi place să tragă la măsea. Vin țiganii la cuscra Maria să-l caute pe Aurel. Acesta era în pat împreună cu o femeie, găzduiți fiind de Maria. Cu țiganii era şi sora nevestei lui Aurel, cu un bătător de covoare în mână. Dau țiganii să intre cu asalt în casa Mariei, dar uşa era închisă cu yala. Vine Pepi şi bate la uşă. Cere nişte sticlele de bere împrumutate. Cu ocazia asta, intră şi țiganii în casă. Cum Maria era beată criță, a primit câteva lovituri cu paleta bătătorului de covoare de s-a trezit imediat şi a scos țiganii afară, pe coridor. Avea părul în dezordine de nu-ți puteai stăpâni râsul când o vedeai. Aurel a sărit pe fereastră şi, vorba aceea, „Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă". Dus a fost. Pe femeie? Au bătut-o şi pe ea. Concluzia? Țiganii au dreptate. Țiganca-i cununata legitim cu Aurel, iar acesta, dacă i-a trebuit femeie, are femeia lui. Aurel se apără că a lăsat țiganca pentru că trebuia să-i întrețină şi pe ai săi, care nu lucrează nicăieri. La discuții a luat parte şi Ivanciuc. Să o apere pe Maria. Pepi i-a răspuns prompt:

– Dacă dumneata îi tragi sub coadă lui tanti Maria, este natural că trebuie să o aperi.

Ca să vezi de ce sunt în stare țiganii. Pupa-i-ar în cur cine i-a băgat între români!

Azi este vineri. 04.09.'87. Timp călduros. Este ora 19:51. Şi acum să scriu.

Ştirile. Doamna Elena Popa Scurtu, din R.S.R, dă sfaturi. Ce fel de sfaturi? Aiurite ca şi dânsa. Ea este medic pediatru şi recomandă următoarele: în spitale, copiii să fie aerisiți prin deschiderea cât mai des a ferestrelor. Ca să pătrundă aerul cât mai mult. Chiar şi iarna. La ferestre se vor pune perdeluțe, iar copiii să nu fie îmbrăcați prea gros. Cât mai mult soare şi cât mai multe lichide să bea, ca să se întărească. Despre hrana copiilor, nimic. Despre laptele praf, nimic. La şcoală, cât mai multă mişcare. Despre

mâncare, nimic. Comentatorii de la Europa Liberă îi recomandă, în cazul că este mamă, să-şi țină sfaturile pentru copiii săi.

Luna trecută am fost la Oficiul de Prevederi Sociale şi Pensii. Funcționara de la ghişeu mi-a comunicat că dosarul soției mele este la calculare.

– Domnule Ganea! Să fiți fără grijă, că pensia se va calcula din urmă, adică de la data când soția dumneavoastră a introdus dosarul.

Azi, 04.09.'87, am fost din nou la Oficiul de Pensii. Mi-au spus că acum se calculează dosarele care au fost depuse în luna iunie, deci şi al soției mele. Să sperăm că se va rezolva cu data de 01.10.'87. Aşa că banii după trei luni, iulie, august şi septembrie sau dus pe apa sâmbetei!

Doamna Adela. Cine-i doamna Adela? Este o bătrânică simpatică, fostă desenator tehnic la Proiectări, colegă de liceu cu Lenuța. O femeie care trăieşte modest şi este foarte hazlie. Luna trecută m-am dus într-o zi pe Karl Marx la o cofetărie, la o cafeluță. Din una în alta, a venit vorba şi despre medici. Era să mă piş pe mine de râs, de felul cum ştie să povestească.

– Mai demult, zice dânsa, la policlinica de pe strada Karl Marx lucra dr. prof. Petrişor şi cu dr. Mohila.

Se duce doamna Adela într-o după-amiază la policlinică, mai spre sfârşitul consultațiilor, la doctorul Petrişor, după o rețetă cu Hypazin.

Intră femeia în cabinetul de consultații şi îl vede pe doctorul Petrişor beat criță. În cabinet mirosea puternic a țuică de prună. Zice ea, că se cunoşteau bine:

– Domnule doctor! Dar s-a mutat crama lui Festingher aici?

– Taci din gură! zice medicul. Iar către asistenta care murea de râs. Tu, ia toarnă-i şi ei un pahar de palincă!

Femeia, bucuroasă, ia paharul şi îl dă peste cap.

– Încă unul, zice medicul.

– Stai, domnule doctor, mai încet.

Cineva bate în uşă. Asistenta deschide şi intră doctorul Mohila.

– Nely, mai pune un pahar. Şi iară mai trage femeia o duşcă.

– Domnule doctor! Păi eu am venit după o rețetă cu Hypazin.

– Aici nu-i, „domnule doctor”, ci tu şi măi!

Şi femeia a pornit la tutuit cu medicii. Doctorul Petrişor îi zice, apoi:

– Ce rețetă? Că aceea ai băut-o adineaori! Dă tensiunea jos.

Scoate doctorul Petrişor nişte cârnați şi dă-i, împreună cu țuica. Zice, către asistentă:

– Ia vezi! Mai este cineva la consultație?

– Sunt trei bolnave. Şi aşa s-a brodit că erau trei femei bătrâne, dintre care una surdă.

Intră femeile, una câte una.

– Domnule doctor! zice prima, mă doare falca de nu mai pot.

– Na! Ia din medicamentul ăsta şi să vii mâine. Iar către asistentă.

– Fă cafele! Cafea naturală.

Intră şi celelalte femei, iar doctorul Petrişor scapă şi de ele. Apoi, dă-i la cafele şi țigări, Kent. Zice doamna Adela către medic:

– Păi bine, măi, acum se tutuiau, mi-ați dat țuică să-mi coboare tensiunea, acum îmi dați cafea ca să o urce la loc?

El:

– Pentru Hypazin vii mâine!

– Fiți sigur că vin, răspunde doamna Adela. Am să vin cât mai des la voi, că la voi este viață de trăit.

Azi este duminică. 13.09.’87. Afară-i cald şi bine. Vânzătorii de pepeni din Tecuci au plecat acasă. După părea mea, s-au dus cu cel puțin 100.000 lei,

dacă nu şi mai mult. Am trimis o scrisoare cu unul din ei şi un creion lung de 50 cm. pentru Liviu. Pe unul îl chema Grigoraş şi avea o tumoră la tâmpla stângă. Zice că se va opera la Mihăiță. Este un zgârcit şi un zgârie brânză. Nu-i păcat când medicii le jupoaie pe aceste lighioane, că şi ele au jupuit destul pe băimăreni. Au vândut pepenii cu 10 lei kilogramul. Eu cred că la Tecuci este mai puțin de 4 lei. La început au vândut cu 15 lei, ba chiar şi cu 20 de lei kilogramul. Au venit cu o cisternă de 15 tone şi un vagon. Să zicem 20-25 tone, înmulțit cu zece lei, fac 250.000 lei. Scădem 50.000 lei cheltuieli, rămân 200.000 lei. Leafa unui medic chirurg pe şase ani şi ceva. Ai dracului hoți!

Este ora 12,00. Lenuța, ca de obicei, este la biserică. După slujbă merg la OJT la o cafeluță şi la o țigară „Dacia”. După masă mergem la plimbare, eu, Loli, Lenuța şi Adina. Mergem pe strada Karl Marx la cofetăria de lângă farmacie şi mai bea o cafeluță cu mine, din orz prăjit şi mai fumează o țigară „Dacia”. Adina mănâncă o prăjitură şi bea un suc. În total, 10-20 lei şi gata pe săptămâna asta.

Niculina s-a intoxicat voluntar cu Ciclobarbital şi acum îi este bine. Are probleme cu Eugen. Dar când nu a avut ea probleme?

Şeful de scară este un țigan, Martocean Tiberiu. Un țigan abil şi şiret aşa cum sunt toți țiganii. Conduce scara cu teroare şi cu denunțuri mârşave pe la miliție. Joi, 17.09.’87, vom avea şedință pentru schimbarea lui. Nu a rămas un locatar cu care să nu se fi certat. Are o țigancă cu numele Pepi, care este bolnavă psihic şi, când o apucă pandaliile, aruncă pe fereastră tot felul de obiecte în capul lui bărbatu-său. Dacă se întâmplă cumva să fi în dreptul traiectoriei, se poate să te trezeşti cu capul spart. Are nişte copii loviți cu leuca în cap. Sunt foarte blestemați. Strică tot în calea lor. Casa scărilor, sparge geamurile,

deteriorează uşile, escaladează conductele de gaz, sforile pentru întins rufe le leagă de conducte şi alte blestemății de ne pune pe gânduri, pe toți locatarii.

Când o apucă dracii pe Pepi, un alt țigan, lovit şi el cu felehestru, joacă mingea pe sulă şi-i face grimazuri lui Pepi. De, ce să-i faci? Țiganu-i tot țigan!

Azi este luni. 21.09.'87. Afară-i soare şi bate un vânt rece de toamnă. Este ora 18,05. Viața merge înainte. Pentru derbedei şi alte canalii cu chip de om viața-i mumă. Pentru oamenii sărmani viața-i ciumă. Mâncare nu se găseşte. Primim un kilogram de faină albă la trei luni. Slănină nu-i. Untură nu-i. Zvonurile care circulă sunt din ce în ce mai rele. Ca distracție, la radio şi televizor avem „Prostia şi îngâmfarea". Pentru cei avuți, pentru şmecheri şi şireți, sunt bătăile din palme şi imnuri de preamărire, pentru săraci, măcinarea sistemului nervos central, până te tâmpeşti. Pensiile şi salariile sunt în aşa fel calculate ca să plăteşti datoriile către stăpânire. Viața în sine este foarte grea, prin faptul că aceste greutăți ale vieții le fac oamenii fără frică de Dumnezeu şi fără ruşine de semeni.

Aici, în Baia Mare, oamenii beau foarte mult. Inclusiv femeile. Se bea foarte multă bere. Barmanele te fură fără ruşine. În loc de halbă îți dau țap, iar la plată plăteşti halbă. Dacă îți vine să te pişi, țiganca stă cu uşa de la WC închisă şi trebuie să-i dai un leu pentru o micțiune. Oamenii bețivi urinează afară, pe tablele prefabricate pentru construcții aflate lângă bufetul „Expres". La „Semiluna" este şi acolo, tot o țigancă!

Datorită mie şi doamnei Eva, am reuşit să schimbăm şeful de scară. În locul țiganului am ales un român, Rusu Mihai, iar ajutor un tovarăş țigan.

E noapte, citesc „Medicină pentru familie". Sunt la capitolul „Stomatologia copiilor". Mai citesc şi pe Damian Stănoiu, nuvele şi romane.

Pensia Lenuței este cu semnul întrebării. Foarte greu dă stăpânirea bani. Când este vorba să-ți ia, atunci se rezolvă imediat. Am făcut cerere în luna iunie, ziua 22. Acum suntem în septembrie şi nicio comunicare. Oare din suferințele noastre cine ia folosul?

Dragă generație viitoare. Să vă aduceți aminte de suferințele îndurate de muritorii de rând, de oamenii muncii, dar mai rău au dus-o mamele cu copii mici, din cauza lipsei de mâncare. La fel au dus-o şi pensionarii.

Asistența medicală lasă mult de dorit. Peste tot eşti furat cu sălbăticie. Ce să-i faci? Aşa este stilul sistemului.

Azi este joi. 24.09.'87. Este ora 20:15. A fost o căldură de vară de toată frumusețea.

Pe la orele 11:30-12:00, au venit în control doi delegați de la IGO, asistați de către preşedintele asociației de locatari, Bârnă Leon, şi măgarul de Glodeanu Ion. S-a discutat, ca deobicei, despre restanțieri. Cât priveşte cauzele pentru care există restanțieri, nu s-a discutat nimic. Nu-i voie, pentru că adevărul supăra pe om. Adică, pe măgar.

Cum ziceam. Am avut inspecție de la I.J.G.L. despre felul cum întreținem locuințele. Stăteam pe pat şi văd că vine un măgar cu o mapă în mână şi se plimbă prin casă, fără să zică nimic. Intră ca un măgar şi iese ca un bou. Nici cine este, nici ce caută în casă, mă rog, un prost fără pereche!

Marți, 22.09.'87. Am fost la Oficiul de Prevederi Sociale şi Pensii. Nişte escroci ordinari. Când m-am dus în luna august, funcționara de la ghişeu mi-a spus că dosarul soției mele se află la calculare şi să fiu liniştit, că soția va primi pensia din urmă, adică de la 01.07.1987. M-am dus în luna septembrie. La ghişeu era un bărbat care mi-a spus că se lucrează la dosarele din luna iunie şi că poate va fi ceva în luna

octombrie. Deci, de la soția mea s-a furat pensia pe trei luni. În 22.09.'87, la ghişeu era alt bărbat. Acesta mi-a spus că soția va primi pensia prin luna ianuarie 1988 sau februarie. Deci, alte trei luni furate. Mergând la Oficiul de pensii, m-am întâlnit cu doamna Mirescu, care a râs de mine. Mi-a spus că dânsa a trimis dosarul în luna februarie şi nici până azi nu a primit un răspuns. Doamna Mirescu a fost activistă de partid la Comitetul Orăşenesc al P.M.R. Baia Mare.

Am ascultat pe băieții de la E.L., care au relatat despre jalea noastră catastrofală şi suferințele noastre. Ni s-a luat totul. Ne-a mai rămas viața. Acum se atentează şi la ea. Clasa săracă este la pământ. Prostia şi îngâmfarea este cu genunchiul pe pieptul nostru, iar cu mâinile pe gâtul nostru, ne sugrumă ca să ne înăbuşim. Trăim o viață de câine, nu din cei de casă de la boieri, ci câini de rând, iar proştii şi hoții îşi bat joc de noi, în sensul că-ți iau totul şi te disprețuiesc.

Mă gândesc la trecut, la anul 1936, la suferințele mele pentru tovarăşii comunişti, care mi-au luat totul şi care m-au batjocorit punându-mă la lopată de-am lucrat sub comanda unor derbedei fără şcoală, care mi-au poruncit şi comandat. Futu-le muma în cur de derbedei şi borfaşi, escroci, canalii şi alte lighioane!

De asemenea, mă gândesc la inginerul Ionescu, care în 1936 era inspector la Inspectoratul Miner, cu a cărui recomandare am intrat la Uzinele „Phoenix” şi de unde am fost dat afară pentru că simpatizam cu comuniştii.

– Măi, nenorocitule! Eu mi-am pus obrazul pentru tine ca să te bag în serviciu, iar tu m-ai făcut de râs!

Mereu mă gândesc la cuvintele domniei sale.

– Tu ştii cine-s comuniştii? O ceată de derbedei şi de haimanale care caută să conducă lumea şi se servesc de proşti ca tine ca să pună mâna pe putere,

iar odată ajunşi, ţie şi altora proşti ca tine vă dau cu piciorul în cur!

– Ai avut 11 lei pe oră şi perspective să devii cineva? Dar nu ai fost mulţumit.

Plâng şi astăzi starea în care mă găsesc, munca mea furată. Stau în casa statului şi trăiesc numai şi numai ca să plătesc datoriile pe care stăpânirea mi le face, datorii pe care oamenii săraci nu pot să le plătească.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, C.A.R.P. Este o capcană diabolică în care se prind bieţii pensionari ca musca în plasa păianjenului. Ea este condusă de către un preşedinte, Radu Florian. Forul tutelar este Consiliul de Administraţie, compus din pensionari. Există un statut, foarte şiret. Dacă soliciţi un împrumut, ţi se dă cu dobândă. Să zicem că ai cotizat 6-7000 lei, depinde de vechime. La CEC, dacă ai depus 7000 lei, primeşti dobândă 5%. Poţi să scoţi din această sumă când vrei şi fără să plăteşti dobândă sau comision. La CARP, dacă iei din banii tăi, plăteşti dobândă, plus 19 lei contribuţie la fondul CARP. Dacă decedezi, ţi se reţin banii împrumutaţi. Se realizează sume uriaşe de pe spinarea bieţilor pensionari. Se mai acordă şi împrumuturi nerambursabile. Oare cui se dau împrumuturi nerambursabile?

Să zicem că ai scos 4000 lei, pe 18 luni. Pentru 18 luni plăteşti la cei 4000 lei circa 120-130 de lei. Să zicem că din diferite cazuri de forţă majoră ai rămas cu o datorie de câteva sute de lei... Eşti penalizat cu 8% din suma de 4000 lei, nu la 4 sau 5 sute de lei cât ai rămas dator. Faină, Casa de ajutor, tovarăşe Radu Florian. Se mai plătesc şi excursii la pensionari. Oare cine beneficiază de aceste excursii? Eu sunt de 26 de ani cu vechime în CARP, dar pe mine nu m-a chemat nimeni la nici o excursie. Sunt o mulţime de funcţionari, în majoritate femei tinere, cu drept la pensie de bătrâneţe. Ce caută aceşti funcţionari sau, mai bine zis, acele cuconiţe cocoţate în funcţii diferite care se

uită de sus la bieții pensionari? Am mai scris despre acest lucru.

Hai să râdem!

În blocul nostru, la scara A, locuieşte Mişulea Constantin, pensionar. El are cam 63-65 de ani. Este moldovean din oraşul Huşi. Serviciul la făcut la penitenciar, în calitate de paznic. Are grad de plutonier. Soția i-a murit şi este văduv. De aproape doi ani trăieşte cu Balint Claudia, o femeie cam de 50 de ani, care vorbeşte rău româneşte. Claudia este pe nicăieri şi s-a lipit de Costică, dând de trăi bun. El seara şi noaptea nu-i acasă, că lucrează de 12 ani la saivanele cu oi, iar lui Claudiei îi convine acest lucru. Ca pensionar militar, are dreptul şi la serviciu. Aşa că face serviciu la oi, berbeci şi miei. Claudia, zisă Clari, s-a aciuit pe lângă el la mâncărică bună şi culcuş cald.

Viața Claudiei este umbrită de nestatornicia lui Costică. Costică este sărac cu duhul. El s-a dezvoltat jos şi nu la cap. Este gelos ca un arab şi prost ca o pulă. Din când în când îl apucă pandaliile şi o pune pe liber pe biata Clari. Are o imaginație foarte bogată în plăsmuiri şi vedenii închipuite. Face planuri de viitor cu Clari pentru ca a doua zi să se spulbere ca o casă făcută din cărți de joc la adierea unui suflu. Costică:

– Futu-ți aia mă-tii de curvă! Te-am văzut că te mârleai cu un tip, rezemată de containerul de gunoi. Iar Clari:

– Du-te-n beteşug, obială! Mâncate-ar cancerul, să te mănânce.

Apoi, pleacă de acasă şi şade pe unde poate. Umblă Costică ca un nebun după ea să o aducă înapoi.

A doua zi, se împacă şi iarăşi este bine. Îi dă porția şi se linişteşte. Când îl apucă strechea pe Costică, iar iese bucluc. Şi uite aşa trăiesc amândoi de aproape doi ani. Are Clari o prietenă cu numele Iuțica. Este o femeie cu pregătire, cu un fizic plăcut,

dar bolnavă de schizofrenie. Trăieşte cu un bărbat foarte inteligent, dar lumea spune că ar avea şi el o defecţiune. Iuţica stă bine şi are şi telefon acasă.

Mai acum câteva zile s-au certat în public, la gară, de s-a mirat lumea de ei. Este vorba de Costică şi Clari. Clari are acum un apartament mobilat şi, când o pune Costică pe liber, se refugiază în apartament şi se descurcă şi ea cum poate.

– Hai, curvă, acasă! îi zice Costică

– Du-te-n beteşug şi-n aia mă-ti de nebun! Ce umbli după pizda mea?

A râs lumea de ei, vorba aceea, „fiecare după facultatea lui".

Se pregăteşte Costică să meargă la Huşi. Zice Clari: ce-s nebună! Să merg cu bolundul ăsta la drum? Dacă se va uita vreun bărbat la mine să nu mai pot să mă întorc acasă? Acum stă pe gânduri Clari, să-şi legalizeze relaţia cu el. Când voieşte unul, nu vrea celălalt şi uite aşa se tot amână, iar timpul trece.

Mai recent, adică sâmbătă, Clari a plecat de la el. Costică nu s-a mai dus la serviciu. La serviciu este văzut ca om de încredere. Oile din saivane valorează câteva milioane de lei. Directorul întreprinderii ştie situaţia, iar lipsa lui Costică se cunoaşte. Costică a luat-o razna. Umblă ca un nebun şi o caută. Zice directorul către Clari:

– Doamna Clari! Ce ai făcut cu Costică? Din cauza lui sunt probleme la serviciu. Absentează căutându-te pe dumneata.

Seara, a fost Rodica la noi. Şi aceea o poama bună. Vine şi Costică, chipurile, să ne vadă. Clari i-a întors spatele şi s-a dus să se culce în altă parte. La Iuţico. El se duce la apartamentul pe care-l are Clari şi stă la pândă. Eu am plecat cu Adina la film, la doamna Eva, iar Lenuţa a rămas acasă cu Rodica. Când m-am întors acasă, îmi spune Lenuţa:

– De trei ori a fost Costică la, noi căutând-o pe Clari!

Dimineață, când să trezit Costică, a mers la piață după un pepene și o tufă de ardei iuți ca să-i planteze într-un ghiveci, să-i aibă la iarnă proaspeți. Între timp, Lenuța a plecat la biserică, era zi duminică. Vine Costică la mine și îmi zice:

– Hai, Nicule, să mâncăm un pepene.

Când a intrat în casă, a văzut-o pe Clari și i-au sticlit ochii de bucurie. Dar nu s-a arătat.

– Vin! Dar numai cu Clari. Zic eu.

– Bine! zice el. Să vină și Clari. Dar când pleci tu, pleacă și ea.

– De acord! i-am zis.

Mergem cu Clari. Taie pepenele și Costică zice:

– Lasă pepenele jos, că te-am văzut prin fereastră cu cinci țigani!

Pe urmă, că a văzut prin perdelele de la gemuri umbrele.

– Du-te-n pizda mă-ti de nebun. Mâncate-ar corhazul și cancerul de gunoi ce ești!

Eu, profitând de cearta lor, am luat-o pe Adina și am ieșit afară. I-am lăsat pe amândoi să se împace. Ceea ce s-a și întâmplat.

Dacă vine la Iza, la cafea, se laudă cu prostia lui, zicând că i-a măsurat-o Clari și are 28 centimetri, moartă. Femeile îl ocolesc și-l evita din cauză că-i prost și sărac cu duhul.

Banc.

La granița cu Serbia, pe un loc de arătură, două găini se întâlnesc cu un măgar. Găinile mergeau în Serbia, iar măgarul în România.

– Da', încotro suratelor? zice măgarul.

– Ia, mergem în Serbia, că la noi nu-i chip de trăit. Ne pune să facem două ouă pe zi!

– Apoi, rămâneți cu bine, răspunse măgarul. Eu merg la voi, pentru că, am auzit că măgarii o duc foarte bine.

Mi l-a spus Blăjeru, la 30.09.'87.

Azi este miercuri. 30.09.'87. Începe să se lase race, iar frigul îşi anunţă venirea. În piaţa noastră şi-au făcut apariţia moldovenii din Tecuci. Vând pepeni cu 7 lei kilogramul. Viaţa este foarte grea. Fără bani, fără mâncare. Oamenii se sfâşie unii pe alţii din cauza mizerie şi a sărăciei.

Vecinul Michi, care locuieşte cu Niculina pe scară, a venit din Rusia. Lui îi cam place să tragă la măsea, dar la ruşi nu i-a mers. În Rusia se găsesc de toate, în afară de ţuică. La noi este invers. Se găseşte ţuică, dar „niet" mâncare. Pe noi ne aşteaptă o viaţă grea şi plină de lipsuri. Oamenii stăpânirii, adică omul, semenul nostru, te jupoaie de viu şi mori cu zile. Trăim în continuu în spaimă şi disperare cu privire la plata taxelor comunale, care sunt foarte mari faţă de veniturile ce ţi se oferă. Eu am 1348 lei restanţă la taxele comunale. Am o pensie de 2000 lei. Casa mi-a luat-o stăpânirea şi m-a băgat în bloc. Din 2000 lei, o mie o dau pe mâncare, din care trăim trei persoane. Din 1000 lei care rămâne trebuie să plătesc 5-6 sute lei lunar. 264 CARP, 59 taxa de înmormântare, 105 lei chiria. Mai vine plata curentului electric, plata radio, TV. Nici nu mănânci, că n-ai ce, ci numai bani, bani şi iar bani trebuie să dai stăpânirii. Ori ai 500 lei venit, ori 5000, taxele sunt aceleaşi. Murim cu zile din cauză că nu avem bani pentru medicamente. Se împlinesc cuvintele Sfintelor Scripturi, unde sunt scrise aceste vremuri. Blestemat să fie omul care ia viaţa semenului său. Toţi dau cu biciul pe bieţii oameni săraci. Săracii au dus greul în trecut, săracii o duc şi mai greu acum, în casa statului, unde stai în frig şi întuneric. Aproape doi ani nu am avut apă caldă la blocul nostru. Acum, le-a venit să ne pricopsească cu apă caldă vara, când oamenii s-au scăldat în râul Lăpuş. Toate astea sunt calculate cu şiretenie. Numai şi numai să te distrugă. Oamenii nu pot plăti şi, de necaz, beau de sting. La fel şi femeile. S-a creat un haos de nedescris în viaţa noastră de toate zilele. Pensia Lenuţei este sub semnul întrebării. Când e

vorba să-ți dea ceva, stăpânirea îți dă foarte greu. De luat îți ia imediat.

Azi este joi. 01.10.'87. Este ora 20:30. Timpul s-a răcit, iar căldurile sau dus. Vine iarna, cu întreruperi de curent şi frig. Specialitatea sistemului.

Niculina mi-a sustras din sertar 20 bucăți de tranchilizante. Meprobamat. Probabil se pregăteşte de o nouă intoxicație. Şi iarăşi vor urma problemele cu ea.

Băieții de la E.L. semnalează întemnițarea unui medic psihiatru care nu a vrut să încalce jurământul lui Hipocrate. Motivul? A refuzat să semneze şi să se supună cererilor autorităților, în sensul de a declara bolnavi mentali oameni sănătoşi, pentru considerente politice.

Ministrul Energiei Electrice a fost demis din funcție pentru incapacitate. Țap ispăşitor. Ca de-obicei.

Azi am fost în vizită la doamna Rodica Cozma. Este mama tânărului Cozma de la liceul numărul şase. A fost coleg cu Ganea Robert şi îl cunoaşte foarte bine şi pe Bebe. Urmează să discut cu el la a doua vizită, pe care o s-o fac pentru că am fost rugat.

Tot azi am vizitat-o pe doamna Aurica, sora judecătorului Iamandi. Această femeie a transformat apartamentul unde a locuit înainte Silvia, într-un apartament luxos, pentru care a cheltuit mulți bani.

Am mai făcut o vizită la doamna Rațiu Iuți. În 21.10.'87 urmează să se căsătorească cu un băiat de 21 de ani, care la ora actuală face armata. Am mâncat struguri. Iuți mi-a povestit că o femeie i-a rupt penisul soțului său, care acum se află la reanimare. A nenorocit un om tânăr. A dracului Iuți. Are trei copii, are 31 de ani şi se căsătoreşte cu un băiat de 21 de ani. Eu râd de nebunia ei.

Azi este vineri. 02.10.'87. Timp frumos, cu soare, dar dimineața şi seara este frig. Este ora 18:20. Soția

a plecat la tratamente, iar eu sunt singur în casă. M-am apucat de scris.

La orele 9:00 m-am dus la I.R.E.M., pe strada George Coşbuc, cu o cerere ca să-i lege Doiniței Onofrei curentul la apartament. A plătit femeia taxele, plus penalizările, iar hoții de la RENEL nu i-au dat drumul la curentul electric. A venit unul de la IRE şi i-a montat siguranța centrală, dar atât. Cât priveşte curentul electric în apartament, acesta lipseşte din cauză că au demontat contorul electric şi l-au dus la IRE. Hoțul de lucrător a montat siguranța centrală fără să monteze şi contorul, aşa că becurile nu ard. Am făcut, în acest sens, şi o cerere, care a fost respinsă. Şeful Rețelei Electrice este un bou, un prost şi un îngâmfat, de dă în gropi.

La orele 10,30-11,00 m-am plimbat pe la „Expreso", la gară, şi m-am întâlnit cu Nandor, care mi-a spus că în blocul II, blocul turn, un bărbat i-a tăiat gâtul femeii sale după care s-a spânzurat. El este din Bozanța şi are doi copii, două fete care sunt acolo, la Bozanța. A venit maşina procuraturii şi ambele cadavre au fost duse la morgă pentru autopsie. Ştirea este adevărată şi confirmată de toată lumea.

Bărcuțiu o tratează pe învățătoarea lui Daniel cu ampicilină injecții. Diagnosticul? Un abces dentar. Mâine urmează să bea cu învățătoarea o ceşcuță de cafea naturală.

După amiază a venit în vizită Aurica, sora judecătorului Iamandi. Ciucur Dumitru a venit beat şi căuta cearta cu lumânarea. Îl mânca pielea şi cerea injecții de frasin, pe care Lenuța cu Niculina se pregăteau să i le aplice. „Hai la lupta cea mare" pe spinarea țiganului.

Tecuceanul de la pepeni a venit la noi la WC. Lenuța i-a închis uşa în nas. Vai de viața lor. Suferă de frig la temperaturi joase pentru nişte bani murdari. Bieții oameni. Îşi primejduiesc viața ca să câştige un ban din vânzarea pepenilor. Numai ei ştiu cât o duc

de greu. Cred că mai au de stat cel puțin o săptămână, dacă nu mai mult, în Baia Mare.

Zilele trec una după alta, iar despre pensia Lenuței nimic. Este vorba de dat, iar de dat se dă greu

Azi este sâmbătă. 03.10.'87. Este ora 17:50. Afară s-a făcut rece. Peste zi, a fost cald. Tecucenii vând pepeni şi încasează bani cu nemiluita.

Săracii din cartierul nostru o duc foarte prost din lipsă de bani. Între unu şi zece ale lunii este o criză de bani de toată frumusețea. Alimente nu se găsesc. Pâinea se procură stând la cozi lungi, dar se găseşte, şi chiar este bună în raport cu zgârcenia celor ce ne-o dă.

Lui Onofrei Doiniță i s-a dat azi lumina electrică în apartament. Şase luni a stat pe întuneric. De bucurie, tot aprindea şi stingea lumina şi nu-i venea să creadă că are curent electric.

Aseară, pe la orele 22:00-23:00, Doinița a bătut în fereastră, venind acasă de la Curtius. De, acasă este bogată şi a venit cu carne de oiță, cu struguri şi cu țigări. Ne-a dat şi nouă, juma-juma. Eu am ajutat-o foarte mult în problema curentului. Şeful RENEL este un țăran foarte prost şi îngâmfat. M-a tratat distant şi cu dispreț. Când l-am amenințat cu procuratura, n-a ezitat să trimită oamenii de la deranjamente, care i-au legat urgent firele.

Azi, la orele 18:00, a plecat la Autogară ca să ia autobuzul de Curtius, să plece acasă, că mâine, duminică, 04.10.'87, are fratele său nuntă. Este o nuntă de pocăiți. Martorii lui Iehova. Se cunună la starea civilă. Femeia nu-i mireasă cu voal, ci poartă doar o rochiță albă. La masă nu se bea alcool, ci numai apă minerală şi mâncare bună. Vin cam 500 de persoane din câteva sate din împrejurimi. Orchestra cânta muzică religioasă şi imnuri de slavă lui Dumnezeu. Se va servi carne de berbec şi de porc. Mireasa va fi, cum am spus, îmbrăcată într-o rochie albă şi cu o floare în

păr. Tot satul se va duce ca să vadă această nuntă de pomină. Mama Doinei este şi ea pocăită.

Mă gândesc la Doina. Cum îi place să tragă la măsea până se face criță. Cum se va descurca ea bând apă minerală?

– Noroc că tăticu' nu-i pocăit şi cred că-mi va da şi mie un kil de țuică de casă! zice Doinița. Ce, se va cunoaşte că eu beau țuică?

A dus cu ea şi o sacoşă mare făcută de Lenuța, ca să aducă de-ale gurii de la nuntă.

Îmi vine să râd. De ce? Păi cum să nu râzi! Nunta pocăiților va fi o nuntă frumoasă, pe câtă vreme, dacă citeşti pe Damian Stănoiu, despre viața călugărilor din mănăstire, şi vezi desfrânarea cuvioşilor care beau țuică şi trag tabac, natural că te apucă râsul.

CAPITOLUL 3.

Cât vrei să mai trăieşti ?

Azi este duminică. 04.10.'87. Timp frumos şi puțin răcoros. Este ora 12:50. Soția a plecat la biserică la orele 10:00 şi vine la orele 14:00. În acest interval de patru ore intră şi cafeluța dinaintea intrării în biserică şi cea de după ieşirea din biserică.

Onofrei Doinița petrece la nunta pocăiților. Cum va petrece bând apă minerală? Voi afla mâine dimineață când va sosi acasă.

La ora 00:03 ne-a vizitat dr. Ganea Mihai. Eu dormeam, că îşi făcea efectul Indometacin-ul pe care l-am luat. Îmi trebuie bani de medicamente şi nu am. M-au surprins crizele reumatice în toiul sărăciei. Băiatul, după ce m-a văzut, s-a urcat în maşină şi dă-i bătaie, călcând-o pe coadă, spre Zalău. Dacă minte el, mint şi eu. După cinci minute a plecat. Mă gândesc că dacă ar fi fost un cizmar sau un lăcătuş, ar fi stat cu taică-su mai mult. Dar, întrucât face parte din aristocrație, a plecat cât mai repede. Şi Man este doctor, dar acela sapă în grădină la părinți şi nu umblă hai-hui noaptea cu maşina, în timpul când stafiile îşi părăsesc culcuşurile, transportând pe Hal şi pe Pal la Zalău. De, vorba lui Clari, fiecare cu facultatea lui.

Ieri am fost la spital la fizioterapie. Am avut bonul cu numărul 3. Trebuie să fac tratament, că-i de rău. Cu banii stăm prost. Mâine, luni, 05.10.'87, mă gândesc că dacă îmi dă ultrasunete nu am bani de Pell-Amar sau de Hidrocortizon sau Boicil. Trebuie să-mi fac tratamentul înainte de a ninge, până nu

sunt blocat în casă. Mă gândesc la mama şi la vorbele ei:

– Lasă, Culăiță, că şi tu vei avea copii!

Aşa am făcut şi eu cu mama şi primesc înapoi de la băiatul meu, cu deosebire că mama a pus la inimă, pe câtă vreme eu, având mai multă minte ca dânsa, nu pun la inimă deloc. Ca să vezi că şi cultura este bună la ceva!

Şi, cum ziceam, ca să nu deviez de la subiect, am stat pe bancă la camera numărul 28, aşteptând pe doamna doctor Dragomir, care nu a venit deloc, iar mâine trebuie să stau din nou la consultație şi la tratament sub aparate.

Medicină.

Acid acetil salicilic este aspirina. Acid maledixic este Negram. Hormonii gonadotropi hipofizari dezvoltă funcția organelor sexuale la copii. Ibuprofenul este Paduden.

Din filozofia subsemnatului. Dintre toate viețuitoarele pe care Dumnezeu le-a creat pe pământ, cea mai desăvârşită în frumusețe este femeia. Femeia este o ființă delicată. Păcat de cei care nu o respectă.

Dacă vrei să fii bestie, apucă-te şi îți bate femeia. Dacă vrei să fii prost, forțează oamenii să te aplaude. Prostia conduce întreaga omenire şi distruge demnitatea umană. A fi deştept însemnă minte care nu-i dată tuturor.

Este ora 18:56. Stau în casă. Adina se joacă cu păpuşile, iar Lenuța croşetează. În urmă cu o jumătate de oră m-am întors de pe Bulevardul Bucureşti, unde am băut câte o cafeluță de orz. Stând de vorbă cu Lenuța, mi-a povestit următoarele. Lenuța a fost crescută de către bunică-sa, mama preotului Pop Carol, doctor în teologie. Venind odată episcopul în vizită cu Pop Carol s-a adresat mamei preotului, respectiv bunicii Lenuței:

– Doamnă! Ți-am făcut feciorul mare, mare.

Bunica Lenuței i-a răspuns:

– Înalt preasfințite! Eu nu mă bucur deloc. Din cauză că nu am nici o bucurie de pe urma lui. Şi mai este ceva, preasfințite! Niciodată să nu-ți ridici copilul mai sus decât tine, că te disprețuieşte. Am încheiat citatul. Exemple. Cezar Petrescu. În povestirea „Iarna”, doctorul Negrea, venind mă-sa la el în vizită, îi dă 1000 de lei, apoi o omoară cu trăsura. „Moş Toma”, tot de Cezar Petrescu. Fiul, ajungând avocat, îi este ruşine de părinți. Îi dă lui tat-su 2000 lei ca să plece cât mai repede, că domnişorul Titel îşi aştepta gagica. La fel şi domnul preot doctor în teologie Pop Carol, i-a fost ruşine de părinți. Cât priveşte băiatul meu, el face vizite de cinci minute, apoi goneşte în noapte la Zalău, ca să doarmă.

Spune Lenuța că ar fi zis bunica episcopului:

– Înalt preasfințite! Cu cât îi mai sus, cu atât va cădea din vârful scării mai repede.

Episcopul a rămas cu gura căscată şi nu a mai zis nimic.

Azi este miercuri. 07.10.’87. Este ora 20:30. Timpul a fost bun, raportat lunii octombrie. Vine iarna. Cresc taxele comunale. Ce să-i faci? Oamenii puterii te strâng de gât, luându-ți viața. Stau şi mă întreb:

– Doamne, oare cui folosesc toate acestea?

– Nu am, Doamne, cuvinte ca să-ți mulțumesc pentru că nu m-ai planificat la rebuturi, la construcția lumii acesteia. Fii milostiv, Doamne. Nu ne lăsa pieirii în mâna oamenilor de nimic, care fac parte din rebuturile tale.

– Dă-le, Doamne, înțelepciune, ca să-şi amintească că înaintea ta sunt muritori, iar carnea lor va sluji ca hrană viermilor şi altor viețuitoare scârboase.

Tot mă gândesc, oare Doamne, cum văd şi cum înțeleg nebunia lor? Deşteaptă-i, Doamne, şi scapă-ne de oamenii de nimic care, dacă ar putea, ar pune

biruri şi pe oxigenul pe care-l inspiram şi pe carbonul bioxid pe care îl expirăm. Opreşte, Doamne, vântul care le suflă în scăfârlie. Amin!

Ieri, Clari a fost pusă iar pe liber. De ce? Pentru că Costică este nebun. De ce-i nebun? Pentru că aşa l-a făcut mă-sa. A avut raporturi sexuale cu Clari, iar porcul de el, după ce s-a satisfăcut, a gonit-o pe biata femeie pentru motivul că în timpul actului sexual femeia nu i-a răspuns prin declanşarea orgasmului. Azi a început să o caute ca un nebun şi iarăşi se repetă vechea poveste.

Nu are bani şi a voit să-şi vândă surtucul îmblănit lui Grigorescu. Tecuceanul care vinde pepeni. Am râs de m-am prăpădit de disputa lor. Dispută între doi moldoveni. Unul din Huşi, iar celălalt din Tecuci.

Grigorescu, cel din Tecuci:

– Cât ceri pe scurta aceea?

Costică:

– Şapte sute de lei!

– Du-te, măi omule! Ce crezi că eu am bani de aruncat în vânt?

– Dar, dumneata, cât vrei să dai pe ea? zice Costică.

Grigorescu nu a mai zis nimic, iar Costică şi-a luat şuba şi a plecat.

400.000 înmulțit cu 18 fac 7.200.000 unități de penicilină. Atât a primit tecuceanul şi degeaba. Are o gonoree maramureşeană. Trebuie Efitard sau Moldamin.

Am mai spus că am cunoscut familia Grigorescu din Tecuci. Este pentru a doua oară în Baia Mare. Ce face el la Baia Mare? Vinde pepeni, lubeniță, în piață, de lângă Iza. Am cunoscut familia lui, adică pe el, pe ginerele lui, care a dus o scrisoare domnului doctor Ganea Mihai. Acum, a doua oară, a venit şi soția lui la Baia Mare. Este o femeie de treabă, distrusă de

muncă, plină de bube pe picioare. A venit şi un copil cu ei.

– Măi, urâtule! îi zic copilului. Îți place la Baia Mare?

– Nu-mi place! îmi răspunde urâtul.

– Văd că mănânci pâine albă şi cozonac.

– Îhî!

– Mai bine la voi, la Tecuci, unde pâinea este neagră ca tine?

– Măi!

Fără comentarii.

Azi vine tecuceanul foarte supărat. A sărit pârleazul şi s-a umplut de noroc de la o femeie. M-am dus la dr. Crişan Aurel şi i-am cerut o rețetă de penicilină. Mi-a dat omul. Îl întreb:

– Dar cum te descurci cu soția?

– Păi, zice el, o mai amân o zi două, până trece ruşinea. Ce să fac?

– Dar, unde dracu ai sărit pârleazul?

Îmi arată pomul de lângă gardul şcolii, unde bietul moldovean a păcătuit.

La ora 22:00 primeşte porția de tratament. Asta pentru că l-a condus pula şi nu capul.

Azi este joi. 08.10.'87. Este ora 20:56. Afară a fost cald, ca toamna, ca în luna octombrie. Se anunță o iarnă grea. Viața este foarte aspră în bloc, prin faptul că stăpânirea îți ia totul, banii de mâncare, banii de medicamente. În general, te despoaie de strictul necesar vieții. Şarlatanii şi, în general, canaliile au bani pe nemuncite, iar săracilor li se ia şi ceea ce nu au să dea.

Astăzi am avut două evenimente triste.

Primul eveniment a fost acela că nepoțelul meu, Daniel, băiatul fiicei mele, Niculina, m-a stropit cu apă. Eu i-am luat sticla din mână şi l-am udat puțin. Atunci, el a luat o piatră şi m-a lovit în pulpa piciorului. Mi-am adus aminte că, fiind copil şi nesupravegheat de nimeni, am dat şi eu cu pietre în bunicul.

Deci, iată că primesc înapoi ceea ce am făcut cu bunicul meu, copil fiind şi neavând cine să mă educe. M-am rugat Bunului Dumnezeu să mă ierte şi mi-au dat lacrimile, gândindu-mă la copilăria mea nefericită, pe care am avut-o, orfan fiind de tată, crescut de o mamă bună şi iubitoare, dar care m-a crescut cum a putut şi care mi-a dat puțină învățătură, după posibilități, iar eu, la rândul meu, am ocolit-o, plictisindu-mă de iubirea sa. Primesc înapoi, de la băiatul meu, ceea ce merit, ceea ce am făcut. Vizita de cinci minute şi aceea în trecere.

Al doilea eveniment a fost că, stând pe bancă afară, a venit fratele Mariei, beat ca de obicei şi s-a luat de mine zicând:

– Ce mai faci, bătrâne?

– Bine, zic.

– Câți ani ai?

– 76 de ani, îi răspund.

– Păi, ai trăit destul! Cât vrei să mai trăieşti?

– Dumneata să bei mai puțin! i-am zis. Şi să-ți vezi de treabă, dacă mai vrei să o vizitezi pe sora dumitale.

Este o familie de alcoolici. Toți beau de sting.

Umblu la tratament, la fizioterapie. Ieri, asistenta de la camera 13 mi-a făcut galvanizări. Aparatul s-a dereglat în timpul funcționarii şi m-a ars un pic.

Azi am fost primul, împreună cu vecinul meu, Gaspar Paul. Asistenta nu a întors fişele şi am rămas la urmă. Zic, către Poli:

– Spune-i asistentei că m-am dus la toaletă.

I-a spus Poli, dar asistenta i-a replicat:

– Eu nu am timp să aştept după dânsul. Şi a chemat pe altul.

Când m-am întors de la WC, am văzut că Poli intrase şi mi-am luat fişa de tratament şi am plecat la cabinetul 35, la ultrasunete. A venit asistenta de la cabinetul 13, mi-a luat fişa şi după ultrasunete, înapoi la ea.

Clari este pe liber. Costică umblă după ea nebun. Om bătrân şi tâmpit ce este. Oare toţi moldoveni sunt aşa? La Tecuci am văzut unul care a furat o bicicletă. Altul, moldovean din Huşi, este bolund după curul femeii. Altul este plin de sculament. Ce dracu o fi cu ei?

Azi este marţi. 13.10.'87. Timp ploios. Este ora 09:45. Trebuie să plec la spital, la fizioterapie. Mă simt bine şi umblu ca şi cum aş fi tânăr. Piciorul nu mă mai doare. De două ori pe an fac fizioterapie. Dumitrescu Marin, faimosul inginer politic, zace în pat bolnav de inimă. Am telefonat la Magda şi le-am comunicat că Drăguţescu Aurel a murit de un an de zile. Ei nu au ştiut nimic şi au rămas miraţi. Doamna Moraru, mama Magdei, a murit şi ea. Lola, fata lui Rica, urmează să se căsătorească. Prima întrebare a fost:

– Ce mai face Mihăiţă?

– Este un om mare. Le-am răspuns. Un om la locul lui, care la ora actuală are lucrări ştiinţifice publicate.

– În care ziar?

– În „Chirurgia", „Revista Medico-Chirurgicală", „Contemporanul", „Ateneu", „Viaţa liberă" şi altele.

– Adu-le ca să le vedem şi noi.

– Ce am, am să vă arăt. Ce nu am, urmează să am!

M-am gândit la această familie ratată. Are dreptate Mihăiţă când afirmă acest lucru.

Mihăiţă are perspective să fie transferat la Baia Mare, dar nu am încredere în oameni şi am să-l sfătuiesc să fie prudent. Baia Mare ne-a dispreţuit. Azi vor să-l aducă duşmanii la Baia Mare, pentru ca mâine să-i rupă gâtul şi să-l arunce la gunoi. Familia mea a fost distrusă de două femei fără cultură, iar fiul meu a suferit din cauza sărăciei şi a mizeriei. Am o familie pe cinste, care este compusă din intelectuali

şi urmează să mai apară. Pot să mor liniştit, că sămânța mea, din prima căsătorie, a dat roade, iar cea din a doua căsătorie a dat numai rebuturi. Tot din cauza sărăciei şi a mizeriei.

Doamne Iisuse Hristoase, coboară harul tău şi binecuvântarea ta în casa mea şi a celor dragi. Amin!

Azi este miercuri. 14.10.'87. Afară-i frig şi plouă. Azi am fost la fizioterapie la lampa Solux. Fiind frig şi dând de căldură, am adormit ca o valiză în gară şi am visat că sunt acasă, în patul meu. Am auzit un hohot de râs. Era asistenta care m-a trezit.

Azi este luni. 19.10.'87. Afară este frig, dimineața şi seara. Peste zi este timp cald, corespunzător lunii octombrie. Este ora 19,40.

Ca de obicei, mă lupt cu sărăcia. O mut de pe un umăr pe celălalt. Viața merge înainte. Peste tot domneşte haosul şi mizeria. Am fost la Ferneziu cu autobuzul numărul 2. La capătul liniei, o dezordine şi mizerie de nedescris. Drumul deplasat în aşa fel încât a trebuit să mă deplasez în sens invers ca să ajung cu greu pe drumul cel bun pe lângă gardul uzinei. Uzina din Ferneziu, din uzina murdară, a devenit şi mai murdară, exact după indicațiile prețioase date de sus.

Dacă te duci la Şcoala Generală numărul 15, de pe strada Neptun, şi dacă numeri geamurile sparte, sunt în jur de optzeci de bucăți. Sun, într-o zi, directorul:

– Tovarăşe director! Am numărat geamurile sparte şi sunt 80.

Face directorul către mine:

– Păi, altă treabă nu ai? Lasă-le şi fă-te că nu le vezi. Ce să fac?

Are omul dreptate. Ce să facă cu țiganii? Joacă fotbal în curtea şcoli. Țigănuşii şi dănciuşii. Trag cu praştia în geamurile mari şi mici. Mai mult în cele mari, că fac zgomot mai puternic atunci când se sparg şi se amuză mai tare. La sfârşitul anului,

părinții plătesc bani grei, câte o sută de căciulă. La câte 1300 de elevi, fac 1.300.000 lei. Iată cum părinții plătesc isprăvile odraslelor. La fel se întâmplă şi cu porțile şi gardurile şcolii. Le bat prin închidere şi deschidere, una de alta, de fac un zgomot infernal, iar dacă te-ai aşezat să te odihneşti puțin, îți sare somnul din cap şi sari în sus ca un purice. Tovarăşii maiştrii instructori veşnic au de lucru cu repararea gardurilor care, fiind din beton, sunt sparte şi cu găuri ca de şobolan. Numai ce vezi capetele țigănuşilor cum apar printre găuri, pe unde intră în curte sau le escaladează.

Dacă te duci la spital, pe sala de aşteptare la cabinetele de kinetoterapie, parafină, solux, hidroterapie, este întuneric beznă. Se cunoaşte că medicii, medicina, personalul sanitar, sunt conduşi de către activişti de partid. Pe holuri, sunt canapele nou-nouțe tăiate cu cuțitul, că se vede buretele din interior, făcute harcea-parcea. Pe coridorul mare, în dreptul camerelor cu numărul 13, 28 şi 12, ortopedie, pe unde sunt scaune tapițate, la fel. Materialul PVC este tăiat, iar buretele la fel. Peste tot domneşte prostia activiştilor postați în halate albe, care lucrează la aparatele de fizioterapie. Mă gândesc. Cui foloseşte această debandadă şi cu ce scop? Această delăsare, această devastare, după mintea mea, este răzbunarea poporului. Poporul batjocorit, poporul înfometat, poporul disprețuit, poporul chinuit de către cei care se laudă că-l reprezintă.

Dacă te plimbi pe strada gării, mai sus de restaurantul „Expres”, este o mercerie, după care vine o librărie, apoi materiale electrice, articole de fierărie şi, în sfârşit, magazinul de obiecte de menaj. Peste tot geamuri sparte şi cârpite cu fel de fel de suporturi înşurubate ca să țină cât de cât, de azi pe mâine. Se văd vasele şi oalele de menaj, damigenele, vasele din plastic, toate sunt făcute praf. Peste tot se vede mânia poporului căruia în loc de mâncare i se dă băutură, pentru ca bând să uite de sărăcie. Mâncarea copiilor

se dă la străini. Mâncarea poporului se vinde pe valută, la export. Nimeni nu are milă de tine. Oamenii, înnebuniți, se sfâşie unul pe altul, fie din prostie, fie din laşitate. Unii asuprind, alții suferind, numai şi numai ca să supraviețuiască.

Hai să râdem.

Azi este marți. 20.10.'87. Este ora 17:15. Afară, azi, a fost cald. Am fost cu vecinul Gaspar Paul la spital, la tratament, la fizioterapie. Am dat fişele de tratament la camera numărul 13 la orele 10,40-11,00. De serviciu era asistentă fosta doamnă Hotea. Ne-a strigat pe amândoi să intrăm la tratament. Cu noi, a mai intrat şi un şchiop în cârje şi am început tratamentul. Cum stăteam, câteşitrei sub aparate, se aude o băşină discretă. Bine că eu nu am auzit-o, pentru că aş fi sărit în sus de sub aparat şi muream de râs. Zice Poli:

– Doamnă asistentă! Domnul Ganea a dormit ca o valiză în gară la Solux.

Eu îl aud şi îi spun:

– Taci! Ros Saco.

Pe asistentă a pufnit-o râsul. Ne ştie cine suntem. Face Poli:

– Era să spun că dumneata te-ai băşit!

Noroc că asistenta era lângă mine.

Venind acasă, am luat aparatul de fotografiat şi i-am făcut o poză pe drum, aşa cum mergea în cârje. Zice Poli:

– Am uitat să-mi scot pula afară!

– Scoate-o! zic. Îți fac altă poză.

– Păi, după câtă minte ai dumneata, ai face-o.

– De ce, nu, îi zic. Şi cu asta basta!

Mă gândesc, în general, cum pot fi oamenii aşa de ticăloşi? Aşa de cruzi, de dereglați? Stau de vorbă cu mulți, tête à tête, şi se miră de mine:

– Măi, Ganea! Tu eşti un visător. Tu nu vezi realitatea?

– Ba, o văd! Dar gândirea mea diferă de a voastră.

Lumea zice:

– Dă-i în pizda mă-sii! Că ei trăiesc, iar pe noi ne chinuiesc. Mă gândesc atunci la Mântuitorul nostru Iisus Cristos. Mă uit la icoana unde este zugrăvit chipul ce-l reprezintă pe el în amintirea Sfintei Scripturi de Ioan evanghelistul. Rugăciunea cea din urmă.

Mă gândesc la cadavrele care se află la morgă. În fața autopsierului sunt egale. Mă gândesc la acei nenorociți, la acei sadici care, fie că decretează legi, fie că sunt executanți criminali pentru ca să trăiască mai bine, în sfârşit, la toți aceşti nenorociți laolaltă ce alcătuiesc „Aparatul de Represiune”. Şi ei merg la morgă. Toată povestea asta se sfârşeşte la marginea gropii din cimitir, huiduiți, blestemați, cu sufletele pierdute din partea lui Dumnezeu şi, atunci, îmi pun întrebarea: Oare se merită ca să mori asasin? Ce ai câştigat? Cu ce te-ai ales? Cu goana după vânt prin deşertăciunile vieții pământeşti. Ale lumii acesteia. Ale lumii lui Satan.

Azi este joi. 22.10.’87. Ora 15:17. Afară-i cald şi rece. Timp corespunzător lunii, zilei şi orei la care ne aflăm. De la inginerul CFR Gogan Gabi am auzit un banc.

Doi tineri se drăgăleau lângă un gard.

– Draga mea, zice el. Te iubesc atât de mult că îmi vine să te rup în două!

De după gard se aude vocea celui de al treilea:

– Jumătatea inferioară mi-o dai mie!

Aseară a venit, pe la orele 18,00, preşedintele asociației de locatari, tovarăşul Barna Leon, însoțit de două delegate de la municipiu, a făcut vizite pe la restanțieri, printre care sunt şi eu. La blocul numărul trei din strada Neptun, scara A, țiganul Petrea a zis, către delegate:

– Ce, ați venit după pulă?

Altă țigancă, una mică, tot de pe scara A, le-a zis şi ea:

– Ați venit după pula lui bărbatu-meu? Poftiți, este în baie. Vă aşteaptă în pielea goală! Mi-a povestit Lia.

S-a ajuns cu controlul şi la scara C, unde sunt eu.

Se aud bătăi în uşă. Eu eram cu doamna Rodi, discutam închişi în casă. Când deschid uşa, îl văd pe Barna şi pe cele două delegate care îmi întind o somație de plată. 1855 lei.

– Când plăteşti aceşti bani? mă întreabă.

– Când îmi va da Întreprinderea IGO banii pe casa pe care mi-a furat-o. Atunci şi eu voi fi la zi. Apoi le-am povestit pe îndelete cum stă tărăşenia cu casa demolată, din anul 1975, fără să-mi dea un ban despăgubire. Le-am povestit, de asemenea, şi chestia cu pensia soției despre care nici acum nu ştim nimic.

– Stimate tovarăşe de la municipal! Pretindeți cetățeanului să fie corect. În primul rând cereți organelor puterii de stat să dea exemplu bun pentru cetățeanul de rând.

După ce pleacă tovarăşele de la Sfatul Popular Municipal, vine Barna la mine, împreună cu Glodeanu.

– Nea Ganea! Nu-i vorba de dumneavoastră, ci de ceilalți care nu plătesc. Trebuie să-i speriem puțin, că au luat-o razna.

Despre politică.

Politica din țara noastră este foarte ciudată. Îți trebuie cap de neamț ca să o înțelegi. Dacă o înțelegi şi eşti om întreg la minte, rămâi năucit de cele ce descoperi.

În țara noastră, puterea politică se află coordonată de către Partidul Comunist Român.

Partidul Comunist Român este forța conducătoare a Clasei muncitoare din țara noastră.

Întrebare:

– Cine-i Clasa Muncitoare?

Răspuns:

– Nu ştiu.

– Ministerul de Interne face şi el parte din clasa muncitoare?

Răspuns:

– Nu ştiu. Şi dacă ştiu, tac!

– Dar activiştii de partid? Şi ei fac parte din clasa muncitoare?

Răspuns:

– Nu ştiu, iar dacă ştiu, tac!

Partidul Comunist Român este condus de către Secretarul General. În mâna domniei sale se află centralizată toată economia țării.

Secretarul General este şi Preşedintele Republicii Socialiste România.

Secretarul General este şi Preşedintele Organizației Frontul Unității Socialiste

Secretarul General este şi Comandantul Suprem al Armatei.

În cadrul Armatei sunt şi unele rubedenii ale domniei sale.

Viceprim-ministru al Consiliului de Miniştrii este soția Secretarului General.

Secretarul General este Şeful Statului Român.

Tot ce se întâmplă în țară face parte din centralismul politic arătat, ceea ce este obositor pentru o singură persoană. Se comit erori cu consecințe care se revărsă asupra cetățeanului de rând.

Secretarul General este sprijinit foarte mult de către Ministerul de Interne şi Ministerul de Justiție. Secretarul General numeşte şi demite miniştrii după comportare şi după abaterile săvârşite. La ora actuală sunt circa 29 de ministere.

Toate indicațiile şi recomandările, în toate ramurile de activitate, pornesc de sus, de la preaînțeleapta sa persoană şi se distribuie pe ministere.

Dacă un departament a ieşit prost cu planul, ministrul respectiv este tras la răspundere. Spre

exemplu, ministrul Energiei Electrice a fost destituit şi urmează să fie tras la răspundere pentru nerespectarea indicațiilor date de sus, indicații date fără ca să se țină seama de conținutul cărbunelui de proastă calitate. Cărbune recomandat centralelor termice de la Turceni şi Rovinari.

Peste tot unde nu merge cum trebuie treaba, intervine aparatul represiv, care acționează orbeşte, fără să analizeze cauzele, lignitul, praful de cărbune care a înfundat agregatele şi care dispune şi de conținut mic în calorii. Dar, să revin la clasa muncitoare.

Muncitorii sunt de două feluri: productivi şi neproductivi. Muncitorii productivi, la rândul lor, sunt de două feluri: calificați şi necalificați. Muncitori fizici.

Muncitorii neproductivi şi incompetenți ar fi cadrele de conducere, cei care conduc pe muncitorii productivi.

Ştiri. Nicu Ceauşescu a fost numit Prim Secretar al P.C.R al județului Sibiu. Ministrul Energiei Electrice destituit, se numeşte Pere Avram.

Ceva cu numele Iliescu ar fi rivalul Cezarului şi candidat la puterea țării, spun cei de la E.L.

Azi este vineri. 23.10.'87. Orele 19:10. Timp cald, ca toamna. Se apropie iarna, iar odată cu ea şi frigul. Sistemul nostru socialist ne strânge de gât fără milă. Ne stoarce ca pe un burete sângele ce ne-a mai rămas.

Pensionarilor bătrâni şi bolnavi li se iau locuințele, cheltuim pe mâncare 1000 lei trei persoane, aşa ca să fim la limita subzistenței. Încă 1000 de lei sunt datoriile pe taxe comunale, casa de înmormântare, CARP, RTV, curent electric. Se adună restanțe, că nu putem plăti la timp. Stăpânirea nu are milă. Îți ia totul cu ajutorul organului represiv.

Am fost la Oficiul de Prevederi Sociale. Iarăşi, altă minciună. Cartea de muncă a soției a fost trimisă

la Ministerul Muncii. Mi s-a spus să aştept rezultatul, care va veni acasă în scris. Dragă generație viitoare. Poate că unii dintre dumneavoastră vor zice că sunt nebun. Dar eu nu-s nebun. Nebuni sunt cei care ne conduc. Ateiştii. Sclerozații. Cum stăm la rând, vine unul bățos, cam „Cine-s eu”, şi face gălăgie că de şase luni a depus cerere şi nu i-a venit nici un răspuns. Zice, tovărăşica de la ghişeu:

– Ce răspuns să-ți dau, dacă nu avem fonduri?

Ați auzit bine? Nu avem fonduri. Aceşti derbedei, certați cu demnitatea omenească, nu au fonduri. Şi ştiți ce zic ei în prostia lor?

– Ia uite, boşorogii dracului! Le trebuie bani! Cerşetorii dracului.

Atât sunt de înapoiați, încât uită că şi ei vor îmbătrâni. Afară de cei cărora dracu le va da vreun gând să se spânzure. Ca să nu mai îmbătrânească.

– Păi, atunci ce mă fac? zice omul la ghişeu.

– Mergi şi lucrează şi gata! răspunde funcționara de la Oficiu.

– Lasă, zice omul, mă duc la Bucureşti şi vă aranjez eu.

– Să-ți fie de bine, zice funcționara.

Iar eu m-am scârbit de ce am văzut şi auzit şi, până la urmă, am râs cu cineva de la Ulmeni de prostia lui. De naivitatea lui. Săracu de el, oare nu ştie că funcționarul de la ghişeul de Prevederi Sociale lucrează după indicațiile prețioase pe care le primeşte de sus? De la Bucureşti? Din vârful piramidei? Că legea, făcută şi iscălită, este linsă de către cei care au scuipat pe semnătură?

Hai să termin, că mi-e scârbă.

CAPITOLUL 4.

Frig, foame, frică

Costică şi Clari sunt în Moldova de două săptămâni. Şi-a dus moldoveanul unguroaica la Moldova. Cheile de la apartament sunt la mine. Am televizor, am telefon. Când este film, mă uit la televizor, când am ceva de rezolvat, rezolv telefonic.

Niculina este bolnavă grav. Ştie Bunul Dumnezeu dacă mai scapă. S-a jucat cu intoxicările cu medicamente, se joacă cu intoxicarea cu tutun, se joacă cu intoxicarea cu alcool. Atât eu, cât şi Lenuța, suntem foarte îngrijorați.

Sâmbătă, 27.10.'87, a venit Mihăiță la Baia Mare, cu Livia, Liviu şi Robi. Mihăiță arată foarte bine. Probabil că foloseşte cosmetice, că arată mai tânăr. Livia mi-a adus trista veste că a decedat cuscru Bejan. Urmează să-l îngroape azi. Liviu este un golan de toată frumusețea. Un golan aşa cum sunt toți copiii care îmi plac mie. L-a bumbăcit pe Daniel de i-au mers fulgii. Aşa bătaie nu a mâncat el de când l-a făcut mă-sa.

Mihăiță cu familia lui au venit la Baia Mare datorită unui eveniment important din viața lui, aniversarea a 30 de ani de la terminarea Liceului „Gheorghe Şincai" din Baia Mare. Petrecerea a avut loc la restaurantul „Carpați" din Baia Mare.

Sunt informat că Mihăiță ar fi avut un mic incident cu Ciucur Dumitru, care era cu chef şi care şi-a dat arama pe față, arătându-şi prostia prin faptul că

şi-a făcut apariţia în faţa societăţii, în faţa foştilor colegi care erau de faţă.

Luni dimineaţă, la orele 00:10, au plecat spre Tecuci.

Azi este marţi. 27.10.'87. Afară-i frig, corespunzător anotimpului în care ne aflăm. Este ora 13,50. Afară este soare şi puţin călduţ. Soarele intră în nori, iar frigul revine.

Şi acum, zâmbiţi, vă rog. Azi dimineaţă mă cheamă Clari la Iza, să bem o cafeluţă cu Costică.

– Măi Costică, îl întreb, de ce voi, moldovenii, nu îngropaţi morţii în ziua de luni?

– Ca să nu-i ducă şi pe ceilalţi! Dar tu ştii de ce maramureşenii îngroapă mortul cu capul spre răsărit?

– Nu ştiu!

– Ei bine, pentru ca să-şi vadă femeia când se fute. Dar oltenii ştii de ce au gâtul lung?

– Păi, nu ştiu.

– Ca să se uite peste Carpaţi, ca să vadă dacă mai sunt locuri în Ardeal, să vină şi ei.

A venit Brodaci Feri de la Baia Sprie la noi. Din una în alta, a venit vorba despre regăţeni şi facultăţi.

– Cum dracu, măi Feri, facultăţile de azi sunt bune? Calitatea absolvenţilor lasă mult de dorit, prin faptul că sunt inculţi şi mitocani, lipsiţi de maniere. Diplomele le primesc pe pile, bani, ţuică şi diferite plocoane.

Feri s-a dus la toaleta funcţionarilor de la întreprindere, să-şi facă nevoile. Pe pereţii de faianţă erau desenate cu degetul, cum s-au şters la cur, fel de fel de figuri geometrice.

Se întoarce Feri în birou şi zice:

– Măi, da civilizaţi mai sunteţi voi! Vă ştergeţi cu degetul în cur şi apoi daţi pe pereţi. Se vede că

sunteți funcționari cu pregătire superioară! Unde ați primit educația?

– Mai taci din gură, ungurul dracului, nu mai băga în seamă toate nimicurile, i-au răspuns funcționarii, în majoritatea lor regățeni.

Glodeanu Ion este şef de scară. Pe scara A. A avut cândva un accident de maşină şi, de atunci, îi cam suflă puțin vântul prin scăfârlie. Țiganii de pe scară sunt mânioşi pe el, din cauză că dă cu pietre după ei. Din acest motiv, au făcut o listă cu semnături că să-l schimbe. Acest lucru nu le-a reuşit. Supărați, au trecut la acțiune. Ieri, 26.10.'87, Glodeanu a găsit doi căcați puşi la uşa lui. Întocmai ca două plantoane. Unul la dreapta şi unul la stânga uşii. Astăzi, aceeaşi poveste. Au apărut iarăşi doi căcați puşi pe hârtie şi pasați în uşa lui Glodeanu.

Cum este Glodeanu prost, a telefonat la Miliție. A venit plutonierul Lazăr:

– Bine, tovarăşe Glodeanu, pentru nişte căcați pui Miliția pe drumuri?

După-amiază am fost la Cristina şi am văzut şi eu murdăria. Aşa m-am convins că Glodeanu este sărit de pe fix.

Azi este miercuri. 28.10.'87. Afară-i frig. Este ora 19:48. De o jumătate de oră s-a dat drumul la căldură în calorifere. O căldură de zece grade. Azi dimineață gheața pe lac a fost de doi milimetri. Ziua este frig în casă, iar seara mai puțin.

Azi a fost Ildico la noi. Este o țigancă foarte rea de muscă. Face serviciul ca infirmieră la spital, la urgențe. Pe vremea când trăia Rațiu, gurile rele spun că se avea cu Vasile, un tânăr de 20 de ani. Spun țațele că, odată, când se regula cu Vasile, a uitat uşa deschisă şi cineva i-a prins. Vasile era cu picioarele lui Ildico la galoane, adică pe umeri.

Ildico stă bine acasă. Vasile, asemenea. Țiganca are 32 de ani şi trei copii. Doi băieți şi o fată. Cel mai

mare are 13 ani. Anul trecut i-a murit subit soțul şi acum, săptămâna trecută, s-a căsătorit legitim cu Vasile. Tânărul lucrează la mină şi nu cunoaşte femeile. Mă gândesc ce va fi cu Ildico când va începe să le cunoască? Acum l-au luat în armată. Ieri a venit Ildico la Niculina şi i-a zis:

– Tu, Niculina, şi aşa locuieşti lângă cazarmă, du-te la poartă şi ia-i biletul de voie ştampilat că el l-a uitat.

Vine Iuții şi o întreabă dacă a fost:

– Ce-s nebună? zice Niculina. Să merg eu, femeie cu doi copii şi de 28 de ani, să mă fac de râs la soldați?

– Lasă, tu, zice Iuții că, am fost eu azi şi am aranjat chestia.

Când vine cu el la noi, nu am mai văzut femeie să se urce aşa pe un bărbat ca Iuții. Peste tot este numai de râs. Zice Iuții:

– O fi el copil, dar nici boşorogi nu-mi trebuie. Iar Niculina:

– O fi al meu mai bătrân, dar mă pot duce cu el oriunde în societate, pe câtă vreme tu nu!

– Ce nevoie am eu de societate? i-a răspuns Iuții.

Eu, boşorog fiind, şi cu musca pe căciulă, m-am luat de Lenuța, care-i ținea parte lui Iuții. Şi în gândul meu am zis: să se pupe în cur una pe alta, iar amândouă pe mine.

Săraca Iuți. Când o da Vasile de altă pizdă şi de alți craci, habar nu are ce o aşteaptă. S-o băga mutu' de i s-or vedea numai urechile, ca iepurelui la varză.

Ştiri de la E.L.

Cel mai crud şi cel mai represiv om din Europa de est este Incompetența.

Cel mai nefericit popor care suferă din cauza Incompetenței este poporul român.

Drepturile Omului dintr-o anumită țară, nu spun care, sunt inexistente.

Demografia merge mai departe, aşa cum a mers.

Televiziunea nu aparține poporului, ci Statului.

Dărâmarea bisericilor. Biserica „Cuibul cu Barză” şi alte lăcaşuri sfinte.

Restul? Ştiți şi dumneavoastră, mai bine ca mine, că aveți radioul mai bun ca al meu.

Astăzi este duminică. 01.11.’87. Orele 11:00. Afară este frig şi soare strălucitor.

Pe străzi circulă lumea cu buchete de crizanteme pentru ziua morților.

Aseară am fost la film, la Clari. Acolo era şi Rodica. Până a început filmul, am povestit multe şi mărunte din viața mea. Mai mult despre cele ale trupului. Mai puțin despre cele ale sufletului. Am văzut filmul românesc *Un pumn de stele.*

Filmul *Un pumn de stele* este un film foarte bun şi foarte educativ pentru adolescenți. Eroul din film, un adolescent, se îndrăgosteşte la nebunie de o femeie neserioasă şi cu capricii, aşa cum sunt unele femei. După ce îl posedă pe adolescent, cu sânge rece, îl părăseşte şi revine în lumea ei, adevărată. Nu-mi place să critic femeile, pentru că nu mi-am pierdut mintea şi controlul pentru nici una.

Filmul mai scoate în evidență şi caracterul josnic al tipului, care pune pe alții să-l bată pe adolescent. Frumoasă este iubirea de adolescent. Platonică şi sinceră.

Pe vremuri, când eram adolescent şi elev la Şcoala de Arte şi Meserii, gradul doi, din Baia Mare, am cunoscut o fată frumoasă foc şi bine dezvoltată. Era elevă la Liceul de Fete din Satu Mare. Era foarte elegantă, iar uniforma şcolii îi venea foarte bine. Se numea Baby Veis şi era evreică. Ne-am plimbat toată după-amiaza pe „Corso” spunându-i cât o iubesc şi ea, la rândul ei, la fel.

Spre seară, văd o domnişoară în compania unui ofițer mergând foarte intimi. Ştiți cine era domnişoara? Era eleva de la Satu Mare, Baby Veis. Mi-a

zâmbit şi mi-a făcut un gest amical cu mâna. Şi gata! Am rămas mofluz.

Azi este miercuri. 04.11.'87, orele 17:55. Afară-i frig. În casă-i frig. Toată vara, cât au fost căldurile, a fost şi apă caldă. Cu ocazia iernii a apărut frigul, apa rece, iar apa caldă s-a desfiinţat. Ca să nu ne îngrăşăm, suntem chinuiţi, suntem furaţi suntem fără mâncare. Ni se vând gheare, copite, gâturi de la puii tranşaţi. Vai de zilele noastre. Clasa săracă-i la pământ. Boşorogul, nebunul şi dementul ne ucide cu sânge rece. Ne dă în loc de mâncare băutură. Banii ţi se fură sistematic din buzunare. Asta vară ne-a dat apă caldă şi ne-a încasat câte 250 lei lunar. Trei persoane. Acum, că este puţin dezmorţit caloriferul, plătim din greu căldură pe care nu o avem. Se fură banii de mâncare bătrânilor, la copiilor şi femeilor. Oamenii mor cu zile din cauză că românismul a dispărut. Iubirea de frate a dispărut. Omenia şi ruşinea au dispărut. În schimb, a apărut Anticrist, cu indicaţii preţioase, care te năucesc ascultându-le, iar executanţii, sătui şi graşi, joacă bătuta pe spinarea noastră. Când îi vezi la TV, când îi asculţi la radio, îţi vine să vomiţi de scârbă şi de mizerie. Banii nu au spor. Legile se fac cu duiumul, iar executanţii te obligă să le accepţi cu toate că tocmai cei care le iniţiază nu le respectă. Dar obligă pe cetăţeanul de rând să le respecte. Ei nu. Ei scuipă, apoi ling unde au scuipat.

În ziua de 15.11.'87 este alegerea deputaţilor în Marea Adunare Naţională. Iarăşi o mascaradă de toată frumuseţea. Iarăşi eşti dirijat să participi la o votare unde toată lumea ştie că votul nostru nu are nici o valoare.

A început iarna. De azi am luat căciula la purtat. Prostata mă supără din cauza frigului. O duc foarte greu cu frigul. Nu numai eu, dar şi ceilalţi. Apartamentul unde stau este foarte friguros. Celălalt

apartament, ce l-am avut şi l-am schimbat, a fost mult mai călduros. De vină este numai sărăcia şi lipsa de bani.

Băieții de la EL ne-au avertizat de ceea ce ne aşteaptă odată cu venirea iernii. Mă gândesc, cum poate un om bătrân să chinuiască cu sânge rece milioane de oameni.

Femeile trebuie să nască forțat, că vine tovarăşul Ivan, de la Miliție, ca să ia recolta de nenorociți care se nasc. Nenorociți care vor muri de foame, de mizerie, de frig şi de alte binefaceri din fericirea epocii de aur a unui dereglat. Tovarăşi! Cealaltă lume cu pâine albă, cu mâncare şi bani, a fost, desigur, o lume strâmbă? Probabil că a fost pentru aceşti tovarăşi, de, „musai".

Azi este luni. 09.11.'87. Ora 20:08. Timpul călduros, corespunzător acestei perioade. În clipa acesta, soția a plecat la injecții. Eu scriu amintiri, iar gândul îmi fuge după cum scriu.

Îmi pun întrebarea: Oare merită să scriu? Oare am pentru cine scrie? Oare le va publica Mihăiță la timpul oportun? Cred că nu. Această convingere a devenit o certitudine. Pentru cine le va publica? Pentru fiica-sa, Mihaela? Haida, de! Să fim serioşi. Sau pentru Claudia? Aia numai că nu împunge de tâmpită ce este.

De câte ori vine băiatul la mine, mă umileşte groaznic. Să nu fiu înțeles greşit. Eu nu am pretenția să-mi aducă nimic, dar lumea zice aşa:

– Domnu' Ganea! A venit domnul doctor la dumneavoastră? Ce cadou frumos v-a adus? La dumneavoastră a dormit? Vai, ce soție drăguță are! Discuții la o cafea. La o cafea şi la o țigară.

– Păi, să vedeți! A fost numai în trecere. Adică, în tranzit.

– Păi bine, doamnă Ganea, dar mereu este grăbit?

Pe mine, când mă în treabă, eu le spun adevărul, pentru că eu nu curăț cojile de ouă la nimeni. Cu atât mai puțin la embrionul meu. Doctorul Gabriel Cozma a fost coleg de facultate cu feciorul meu. I-am spus adevărul despre vizita fiului meu. Despre relațiile modeste ce le am cu el. Cum femeia îi face patul cu cearceaf curat, iar el îşi aduce lenjeria şi pătura de acasă. Ca să nu se umple de microbi. La Florica lui Borodi nu s-a umplut de microbi? Numai pene de gâscă avea în cap. Când umbla prin casă, în chiloți, o mână o ținea veşnic pe pulă. Aceea nu are microbi? Numai curățenia exemplară şi modestă a noastră are microbi.

Să mă scuzați dacă ce zic nu vă place. Poate că aveți şi voi dreptate. Dar sunt bătrân şi se poate să scriu prostii.

Despre Ganea Claudia. Ganea Claudia, i se mai zice şi Iuduța, este o femeie foarte tâmpită şi ticăloasă. A fost Mihăiță la noi. Aşa cum obişnuieşte el să treacă, în fugă.

– Domnul doctor Ganea nu are mândrie? Ba are! Dar să-l umilească pe taică-su. La fel şi doamna inginer Ganea Livia, nu are omenie şi nici mândrie. Explicația?

Claudia a afirmat că ei îi este ruşine că este fata doctorului Ganea. Domnul doctor Ganea Mihai, neavând onoare, a mers şi s-a culcat la nepoata lui, Nina Țâncău. Tot Claudia a declarat că Livia este aşa şi pe dincolo. Doamna inginer Livia nu a avut nici ea onoare şi demnitate, tot din cauză că s-a culcat la Nina Țâncău. La nepoata ei.

Hai să fim corecți! Între cele două neveste ale lui Mihăiță a fost o oarecare diferență şi anume, Nina Țâncău nu a avut şcoală, dar pe undeva a avut mândrie. O respect prin faptul că nu l-a țucat în cur pe Mihăiță şi l-a ținut la distanță. Nu şi-a îndoit spinarea lingându-i curul. Ganea Livia are şcoală, dar se

lăsă mulsă ca o oaie şi nu are voința de a se împotrivi bărbatului. Deci, Iuduța a tras sforile că s-a urcat în maşina lui taică-su cu curva cealaltă. Aşa a numit-o pe Livia. Iată, dragii mei, un exemplu de caracter josnic al fiicei voastre, Claudia.

Claudia a fost amenințată cu exmatricularea din cauza absențelor multe ce le-a avut... Soția mea, Ganea Elena, a mers la şcoală, s-a rugat de director şi de diriginte şi a salvat-o. În schimb, Iuduța i-a mulțumit. Nu-i dă nici bună ziua.

Celelalte binefaceri nu le mai pomenesc, că nu se plăteşte.

Adevăratul motiv al supărării Claudiei. Claudia şi mamă-sa s-au supărat pe mine din cauză că i-am primit pe Mihăiță şi pe curva de Livia. Feciorul meu s-a împăcat cu Claudia, nora mea s-a împăcat şi ea cu Claudia. Eu şi soția am rămas țapii ispăşitori. Vorba aceea, facerea de bine este futere de mamă. Acum, când a venit Mihăiță şi cu Claudia în maşină, au râs de mine, că Claudia nu mi-a dat nici o atenție, în loc să-i fi futut vreo două palme ca să-i strămute căpriorii.

Mâine vom vorbi despre votarea de la Braşov. La Braşov au avut loc nişte demonstrații de protest contra mizeriei în care trăim.

Adina a votat duminică, 15.11. 1987. Are şi ea dreptul la vot. Dar la ajutor social, nu!

Azi este duminică. 22.11.'87. Afară-i timp urât. Frig şi ploaie. Lenuța, ca de obicei, a plecat la biserică. Eu cu Adina am rămas în casă. Este ora 11:42. Dimineață, când m-am trezit, Lia era în bucătărie şi bea cafea cu mamă-sa. Mi-a dat şi mie.

Şi acum, despre ziua de 15.11.'87, ziua votării.

În ziua respectivă, se afla în deplasare la Braşov un coleg de al lui Mitru. La ieşirea din oraş, şoferii au

fost blocați cu maşinile să plece. Iată ce povesteşte acest martor ocular.

În ziua de 15.11.1987, muncitorii de la Uzinele „Tractorul” şi „Steagul Roşu” au pornit într-un marş pe străzi, cântând „Deşteaptă-te, române”. La această adunare s-a alăturat mulțimea de pe străzi şi convoiul s-a mărit. Ținta lor a fost să-l pedepsească pe primar, pentru foametea şi mizeria în care se află locuitorii municipiului Braşov, cum, de altfel, este în toată țara, de când omul nostru iubit o conduce. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi”. Frumoasă minciună!

Se zice că gloata a devastat primăria, dând foc dosarelor primăriei. În mijlocul flăcărilor, într-un proțap, era chipul Incompetenței şi o lozincă „Jos dinastia Incompetenței”. Şi, au ars toate, plus chipul faraonului.

Tot gloata, se spune că, purta cu ea un sicriu căutându-l pe primar că să-l pună în el, dar nu l-au găsit.

După două ore au apărut fostele de ordine ale securității şi ale miliției. S-au operat arestări. Circa 2000 de oameni. Focuri de armă nu s-au tras. Nu au fost victime, deocamdată. Acelaşi lucru au comunicat şi cei de la E.L.

Pe urmă, a apărut armata cu misiunea de a forța oamenii să voteze.

– Votați voi, dacă ați venit. Se spune că oamenii s-au risipit în pădure şi n-au votat.

Se mai spune că şi în Săliştea Sibiului ar fi fost ceva. Lumea vorbeşte, dar „dacă nu faci foc, nu iese fum”. Cezarul nostru ne-a cam chinuit zeci de ani cu foamea şi mizeria şi trebuie să plătească. La fel vor plăti şi anchetatorii şi executanții. Dacă nu ei, vor plăti copiii lor.

Altcineva din Baia Mare era la Braşov în ziua respectivă. Iată ce i-a povestit lui Clari această femeie.

Duminică, 15.11.'87, de ziua votării, cam pe la orele trei, au pornit muncitorii din uzine înarmați cu fiare, răngi şi alte scule. S-au încolonat pe stradă şi au pornit spre primăria municipiului. Se spune că muncitorii din Braşov de luni de zile nu au mai mâncat carne. Cu ocazia votării, zice că s-a aranjat ca fiecare votant să primească o jumătate de franzelă şi o bucată de carne. A pornit convoiul de oameni, înfuriați de foame, spre primărie. Au omorât pe toți care le-au stat în cale. Cine a fost deştept şi nu i-a atacat nu a pățit nimic. După incidentul avut cu forțele de ordine, franzela şi carnea au fost retrase. S-au operat arestări, fabricile Braşovului au fost închise, iar muncitorii nu se mai întorc la lucru până ce tovarăşii lor nu vor fi eliberați. Li se dă o pâine neagră, un fel de lipie din tărâțe. Mă gândesc la aceşti oameni care suferă şi mor de foame. Mă gândesc la cruzimea acelora care chinuiesc pe bietul popor român. Mă gândesc la soldații care au fost trimişi să moară pe front pentru o minciună, „O lume mai dreaptă şi mai bună". Abia aştept să vină orele 19,10, ca să aflu amănunte de la băieții de la E.L. Restul, pe mâine.

Azi este miercuri. 25.11.'87. Este ora 18:36. Timp ploios, corespunzător anotimpului.

Azi, doctorița pediatră, Orosz Maria, a depus Jurământul lui Hipocrate, corespunzător ca un îndrumător în muncă, care a început să transforme cabinetul medical într-o tavernă de bârfe şi mahalagisme. Amănunte, urmează.

Soția mea, Ganea Elena, a făcut Şcoala Tehnică Sanitară un an. Din cauză că era orfană şi nu avea pe nimeni, a trebuit să o întrerupă şi să intre în învățământ ca să poată trăi, atât ea, cât şi bunică-sa care a crescut-o. Timp de un an a făcut practică la spitalul din Satu Mare, sub îndrumarea doctorului internist dr. Damian şi a doctorului oftalmolog Moise, dar şi a altora. După ani, ne-am cunoscut şi ne-am căsătorit. Eram contabil la Crucea Roşie, la Regiunea Baia

Mare. S-a format, pe timpul acela, o şcoală de doi ani de Surori de Crucea Roşie. A frecventat şase luni. Fiind lipsă de cadre sanitare şi luându-i în considerare timpul de un an de la Şcoala Tehnică Sanitară, a fost chemată la o verificare pentru a i se da diploma. Fiind bolnavă, nu a putut să se prezinte. Având o experienţă solidă, s-a apucat de tratamente în sânul familiei. Mai târziu, a fost solicitată şi de vecinii cărora le-a tratat copiii din pasiune pentru medicină, având cunoştinţe superioare colegilor săi din Baia Mare.

Şi acum, despre bârfele din Cabinetul Medical a doctoriţei pediatru Orosz Maria.

Soţia a început tratamente şi la vecinii care au solicitat-o. Doamna doctor pediatru Chioreanu a aflat acest lucru şi a verificat-o de câteva ori. S-a convins că Lenuţa îşi cunoaşte bine meseria şi a recomandat-o la pacienţii la care nu avea cine să le facă injecţii la copii. Şi astfel, tratează tot cartierul de 15 ani. Este solicitată foarte mult şi mulţi copii mici cu pneumonie au fost vindecaţi.

Între timp, doctoriţa Chioreana a fost mutată, iar în locul ei a venit doctoriţa Orosz Maria. Această doctoriţă a avut o asistentă care s-a pensionat, iar ca să o ajute, a început o campanie de calomniere contra Lenuţei, chiar în faţa părinţilor cărora ea, de nenumărate ori, le-a salvat copiii de la internarea în spital, băgându-le cu sila pe gât asistenta pensionară. La fel şi aceea. Nu o cunoştea pe Lenuţa, dar o bârfea împreună cu doctoriţa Orosz.

Părinţii s-au alarmat, iar lucrurile au ajuns până la Direcţia Sanitară.

Eu i-am scris „Jurământul lui Hipocrate” şi i l-am trimis plocon la cabinetul său, la Circumscripţia unde prestează serviciul.

Între timp, respectiva asistentă a fost izgonită din casele oamenilor, sub ameninţarea că-i rupe picioarele dacă mai vine pe la ei cu tratamente. Cam ăsta a fost sfârşitul.

Azi este 01.12.'87. Timp ploios. Este ora 19:44. Lenuța a plecat la injecții.

Gaspar Poli, vecinul meu, urmează ca mâine să se prezinte cu citație la Procuratura locală pentru a se stabili cine-s vinovații de producerea accidentului suferit de acesta. Ar trebui să primească o pensie de invaliditate. Din dosarul pe care Gaspar Poli mi la dat să-l citesc, reiese că bietul Poli a făcut demontarea schelei de capul lui şi nu şi-a pus centura de siguranță. Îmi vine să râd. Ce să facă el cu centura de siguranță? Şi de ce să o prindă? De pulă? Sau de gât? Că de tavan nu avea unde să o prindă. Mă tem că amărâtul de Poli, până la urmă, o să primească în loc de pensie un „ciuciu" mare.

Toate guvernele țărilor civilizate condamnă nebunia unui Cezar întârziat care, împreună cu circa treizeci de persoane, în majoritate rudenii de a le lui, îşi flămânzeşte şi îşi chinuieşte propriul popor.

De la Crucea Roşie din Bavaria sosesc pachete cu alimente pentru muncitorii din Braşov. Se pune întrebarea: pentru care vină a închis Cezarul pe muncitori? Pentru vina că nu s-au sinucis în propriile locuințe, în întuneric, foame şi frig? Că au îndrăznit să se împotrivească contra unui dictator cu totul străin de neamul românesc. Ştiri transmise de E.L.

Funcționarii de la Asistența Socială şi de la Oficiul de Pensii sunt nişte escroci şi nişte canalii. Dacă ceri pensie, ei îți dau „ciuciu". Te amână cu zăhărelul, mințind de îngheață apele. Dacă eşti dator, sunt foarte harnici, în sensul de a-şi lua partea lor şi foarte pungaşi când este vorba să-ți dea. Pe legile pe care a pus semnătura, adică unde au scuipat, vin executanții legiuitorului şi ling. Ar fi în stare să te pupe şi în cur, numai şi numai să facă economie. Te sacrifică fără milă, luând banii de la săraci ca să petreacă cu ei

„tăşcarii” la vânătoare, la excursii sau la plimbări de divertisment. Asta-i aristocrația provenită din măgarii lui Caragiale, care cânta Carnavalul de Veneția cu variațiuni.

Azi este 16.12.’87. Este Sfântul Nicolae. Este ora 19:45. Afară-i frig. Lenuța, ca de obicei, a fost la biserică, iar eu, tot ca de obicei, am rămas acasă. După-amiază s-a dezlănțuit uraganul în familie asupra mea. Motivul? Ei bine, din cauza Niculinei.

Lenuța a venit de la biserică. Ieri a făcut nişte piftie, cociune. După ce am luat masa, Lenuța a plecat la injecții. Îmi spune că va veni şi Niculina ca să mănânce piftie. M-am mirat când le-am văzut pe la ora 16:00 apărând împreună. Natural că m-am scandalizat, pentru că a plecat de dimineață de acasă, iar în loc să fie în sânul familiei la ora asta, ea era pe străzi şi, mai bine tac. Spațiul în care locuiesc este foarte mic. Niculina şi Lia mereu ne vizitează. Asta nu ar fi nimic, doar sunt copiii noştri. Dar nici aşa. În fiecare zi, ani de-a rândul, de dimineață până seara. Copilul, Daniel, umblă la şcoala de la noi.

Lenuța este la pământ de atâta solicitare. Să spele vasele, să facă mâncare, să spele rufe, să meargă la injecții – ca să aibă bani de casă. Ele, cucoanele, nu o ajută cu nimic. De mâncare caută prin oale, de copii nu se îngrijesc. Îl lasă pe ăla mic ca să-l îngrijească Adina. Ea merge ore întregi să rezolve diferite probleme. Şi, slavă Domnului, are destule probleme. Când stă în casă, se uită la masă cum lucrează şi trage din țigară. Una după alta. De multe ori vine, de pe unde umblă, beată, iar câteodată beată criță. Lia, la fel. Eu, nemaiputând suporta această atmosferă, desigur că mă revolt şi simt că mi se apropie sfârşitul. Azi, mi-a spus:

– Ticălosule! Tu şi cu fiul tău, doctor Ganea Mihai. Că mult rău au făcut. Şi tu, la fel! Din cauza ta Lia a părăsit casa şi s-a măritat cu un țigan, pentru

că fiul tău a denunțat-o că a fost gravidă. Şi multe alte cuvinte grele.

Da' eu sunt de vină că elevă fiind în clasa unsprezecea, la Liceul de Muzică, a părăsit şcoala şi a fugit cu un țigan? Tot din vina mea Niculina s-a intoxicat cu benzină la şcoala de unde a fost exmatriculată. În general, eu sunt țapul ispăşitor. etc. etc. etc.

Astea le am la sfârşitul bătrâneților mele. Atât eu, cât şi Adina. Sunt cu nervii la pământ din cauza Lenuței care, la ora actuală, putea să aibă o pensie. Eu şi eu sunt cauza.

Nu pot să le scriu pe toate, că îmi este frică de o nouă intoxicare cu medicamente. Şi, uite aşa, Lenuța va muri, iar eu la fel şi Adina. Din cauza acestor două pramatii.

– Ce, îți pare rău că mâncă şi ea un pic de cociune?

– Nicidecum!

Nu ştiu cât va mai dura această atmosfera nesănătoasă pentru bătrânețile mele.

Azi este miercuri. 09.12.'87. Timp răcoros. Buletinul meteorologic anunță răcirea vremii în continuare. E ora 20:20. Apa caldă s-a sistat până la noi ordine. Astă vară, când lumea se scălda în Lăpuşel şi la ştranduri, în locuințe era apă caldă. În toiul verii. Îmi aduc aminte că odată am discutat cu domnul Bârna Leon, preşedintele asociației de locatari numărul 102, despre acest lucru. Țin minte cum i-am atras atenția asupra faptului că la iarnă, când vom avea nevoie de apă caldă, nu o să avem, lucru care s-a şi întâmplat. Din cauza conducerii fără cap a unui Cezar incompetent.

Răscoala de la Braşov a fost zadarnică. Cine dracu şi-ar fi închipuit că muncitorii vor fi trădați, flămânziți, că vor lucra pe gratis pentru un plan irealizabil, întocmit cu şiretenie în sensul exploatării nemiloase a omului. Frigul şi mizeria. Bani furați

hoţeşte din buzunarul cetăţeanului de rând prin diferite sisteme de hoţie.

Azi au început iar întreruperile de curent electric. De la orele 16:00 la 18:00. Economie drastică de curent electric şi alte fericiri ale minciunii „o lume mai dreaptă şi mai bună, tovarăşi”. Unde se găseşte această lume? Numai Dumnezeu ştie.

Guvernul maghiar şi alte guverne vor să ajute pe români cu alimente şi altele, dar se lovesc puternic de guvernul nostru, care nu le dă voie. Cine sunt aceşti oameni? Oamenii poporului? Da' de unde. Sunt boierii comunişti. Ghiftuiţi de bine. Sătui fiind, chinuiesc poporul prin foame şi mizerie cu ajutorul aparatului represiv. Dacă ar sta şi ei la cozi, dacă ar primi alimente cu porţia şi insuficiente, atunci ar fi altfel.

Desfiinţarea rachetelor cu rază medie sau scurtă de acţiune nu rezolvă nimic pentru oamenii de rând din ţara noastră. De acest lucru se vor bucura asupritorii noştri, care ne vor chinui cu zile mai departe în mizeria în care ne găsim astăzi.

Azi este joi. 10.12.'87. Afară-i frig. În Baia Mare, adică în oraş, nu a căzut zăpadă. Pe drumul Baia Mare – Dej este zăpadă abundentă. În casă, ţevile caloriferelor sunt puţin calde, însă în camere este totuşi foarte frig.

Este ora 18:20. Aştept ora 19:00, ca să mai ascult postul de radio Londra. Cât priveşte postul de radio E.L., nu-l mai pot prinde. Pentru mine a început izolarea în casă, din cauza frigului, Şi a zăpezii care urmează să cadă şi să transforme drumurile în alunecuşuri periculoase pe care mulţi oameni se vor nenoroci, căzând şi fracturându-şi picioarele şi mâinile. Vor urma imobilizările în gips, iar după aceea, o lungă convalescenţă.

Curentul electric se întrerupe ca de obicei. Dimineața, de la ora 8:00 la 12:00, patru ore. De la 16:00 la 18:00, două ore. De la zero la 4:00, patru ore. În total, zece ore de întuneric şi 14 ore de lumină din cauză că este ziua. Mai mult nu ai nevoie, că depăşeşti cota de 30 kilowați pe lună. Uite aşa ne trece viața, care şi aşa este scurtă. Ne-o mai scurtează şi nişte pramatii care ne năucesc cu minciuni ca ridicarea nivelului de trai al poporului. Care popor? Tot ce se poate vinde la export, la export se dă. Noi, românii, mâncăm gheare de găină tranşată. Avem o situație demografică excelentă, cu ajutorul decretelor şi a prestației zeloase a aparatului represiv. Copiii au asistență medicală care constă în vaccinări, consultații, dar „lăptic", nu! Niet, lăptic! Oițele lui Costică mănâncă lapte, că oițele merg la export. Puii de om? Dă-i încolo, se descurcă ei. O să avem un popor numai din subnutriți. Copii nervoşi. Copii loviți cu bâta în cap sau cu felehertu. Bătuți la cap ca țapul la coaie.

Citesc *Medicina în familie*, de profesorul Marin Voiculescu. Acolo, se spune că numărul persoanelor în vârstă formează un număr impresionant de mare şi, cică, trăiesc foarte mult. Oare nu-i dă de gândit Incompetenței acest lucru? Cine ştie ce ne mai aşteaptă şi ce ne mai rezervă viitorul. Este drept că ştiința medicală s-a dezvoltat foarte mult, ca fizioterapia, kinetoterapia, hidroterapia, antibioticele etc. Dacă sunt conduse de către medici pricepuți, rezolvă multe cazuri, dar dacă aceştia sunt îndrumați de nişte „țăşcari" analfabeți, care nu au habar de medicină, ce ne facem?

Azi este sâmbătă. 12.12.'87. Este ora 21,00. Afară-i frig şi zăpadă. Sau format alunecuşuri, care m-au blocat în casă. Lenuța munceşte foarte mult cu tratamentele. Luptă din greu să ne ajute ca să supraviețuim. Este foarte surmenată. În multe locuri osteneşte degeaba. Salvează vieți omeneşti, în special ale

copiilor, dar unii derbedei de părinți uită să-i plătească şi se alege, săraca, doar cu oboseala. Toți o solicită pentru că personalul sanitar de la Pediatrie este slab pregătit şi indivizii îşi dau aere de pricepuți în ale medicinii, făcând tratamente în mod necorespunzător, ignorând cele mai elementare reguli de asepsie şi antisepsie. Părinții copiilor le alungă şi le refuză tratamentul şi o cheamă pe Lenuța, fiind astfel foarte solicitată. Pentru acest motiv este urâtă şi bârfită de doctorița Orosz Maria, care face multe greşeli în medicină.

De la urgența spitalului vin copii trimişi de către doctorul primar pediatru doamna Chioreanu. Medicii se bârfesc între ei ca țațele din mahala. Lenuța se distrează pe chestia asta, dar îşi vede de treabă. Studiind literatura medicală, descoperi unele erori foarte grave şi îți dai seama de pregătirea medicului respectiv. Cel prost şi insuficient pregătit, cu diploma pe bani, pile şi relații, păşeşte țanțoş cu stetoscopul după ceafă, pe coridoare, dându-şi ifose că el îi medic. Câtă vreme ceilalți? Ceilalți medici, adevărați, sunt oameni de omenie şi foarte populari. Îmi place ştiința medicală prin faptul că este foarte grea, nobilă şi frumoasă. Corpul omenesc este o uzină cu multe circuite, foarte complicate, foarte dificile, iar dereglările unora, care se ivesc instantaneu, pot să înceteze viața în orice clipă şi suntem în mâna lui Dumnezeu. Cutărică a murit subit. A avut un infarct, un blocaj de rinichi, sau altele.

Orice medicament este toxic şi, la nevoie, se ia cu prescripție medicală. Dozarea, după mine, şi-o face omul singur. Bineînțeles, ținând cont de sfatul medicului

Situația politică este gravă. Se prevăd jertfe omeneşti şi s-ar putea să curgă sânge românesc. Incompetența nu vrea să înțeleagă că omul îi om şi nu animal. Crimele sale şi blestemele oamenilor au ajuns în ceruri, au ajuns în fața lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 5.

Prostia şi îngâmfarea

Clari şi Rodi.

Clari şi Rodi sunt prietene la cataramă. Se bârfesc una pe alta de le iese foc din gură. Una pe alta se fac bolunde. Rodica este cu pregătire şi vorbeşte radical. Poartă pe cap o pălărie tip Malek, care seamănă cu o farfurie zburătoare.

Clari poartă o căciulă care aduce cu căciula ciobanului şi are un dos cât un tanc rusesc. Clari a absolvit un curs de cosmetică de patru luni. Eu citesc *Medicina în Familie* şi am ajuns cu capitolul *Cosmetică*. Azi a venit şi asistenta Doina la mine şi am discutat cu ele despre cosmetică şi despre rețete. Amândouă ştiu bine. Vreau să ştiu totul, vreau să ştiu de toate.

Rodi umblă ca dracu. Tot mereu o vezi pe stradă, la telefon, vorbind de la Clari cu diferiți tipi. Este rea de muscă. Mai umblă şi noaptea, pe la orele 22:00-23:00. Clari spune că umblă după aia bărbătească. Întrerup, că mi-e somn.

Filozofia lui Rodi.

Bărbați impotenți nu există, ci numai femei nerăbdătoare.

Bretan Maria Rodi

Azi este duminică. 13.12.'87. Este ora 12:50. Afară-i cald, cu soare frumos de iarnă, corespunzător lunii decembrie. Zăpada este de zece centimetri pe la

noi, la Baia Mare, cartierul gării. Lenuța a plecat la biserică, iar eu fac în lipsa ei bucurii casnice. Curățatul şi fierberea cartofilor, spălatul vaselor, curățenie prin casă, igienizare. Mă plictisesc ca să mai scriu şi ce să scriu? Hoțiile acestei lumi? Despre prostia omenească? Sau banalitățile de zi cu zi din lumea mizerabilă? Viața este ca un tren care merge de la punctul A, naşterea omului, şi se opreşte în B, moartea lui. Pe parcurs, întâlneşti dezamăgire, dispreț. Trenul vieții goneşte spre punctul B şi acolo se opreşte, iar omul dispare în eternitate odată pentru totdeauna. În familia mea am semănat copii care mă disprețuiesc. Dr. Ganea Mihai. Copiii lui, la fel, mă disprețuiesc. Nepoții mei? Claudia, Mihaela? Ambele, numai că nu împung, una mai tâmpită ca cealaltă.

Când era Rodica elevă la liceu, a întrebat-o profesoara:

– Ce înseamnă cuvântul multilateral?

Rodi nu a ştiut să răspundă, iar profesoara i-a pus un patru.

Seara, Rodi l-a întrebat pe taică-su, care i-a explicat:

– Cuvântul multilateral? Înseamnă un căcat aruncat de undeva de sus care, căzând pe pământ, se sfărâmă şi se risipeşte în toate direcțiile.

Zâmbiți, care puteți.

Odată, Cezarul a plecat la plimbare şi a lăsat treburile țării pe mâna unui credincios sfetnic de-al lui. Fiind în campania strânsului recoltei de grâu i-a zis:

– Să se culeagă recolta fără să rămână un bob. Să se rezolve problema cu locuințele, ca toți să aibă un adăpost. Să se scoată oamenii din biserici şi să meargă toți la muncă.

A plecat Cezarul, iar când s-a întors s-a mirat de hărnicia slujitorului şi de felul cum s-a descurcat. L-a pus să povestească cum a procedat.

– Măria ta! Am cules grâul. Au venit ruşii şi l-au cules de a rămas pământul ca în palmă. Cât priveşte problema locuinţelor, am trimis ţiganii în ţara lor, iar locuinţele rămase le-am dat românilor, aşa că acum toţi au unde să stea. Iar ca oamenii să nu mai meargă la biserică, am dat afară toţi sfinţii de pe pereţi şi în locul lor am pus portretul măriei tale. Aşa că nu au mai intrat în biserică.

Azi este miercuri. 03.12.'87. Afară este timp ca de primăvară. Este ora 20:45. Lenuţa a plecat la tratament pe la ora 18:30. Am fost la Clari. Acolo era şi Rodi. Tot dădea telefoane.

Pe Rodi, când o apucă strechea, merge şi se scarpină. Are o colecţie în acest sens. Indivizi de tot soiul.

Când am intrat în casă, era cu cartea de telefoane în mână. Tot căuta numere de telefon. Cum m-a văzut, m-a întrebat:

– Măi Ganea, ai ţigări?

– N-am! îi răspund.

– Dar ochelarii, îi ai la tine?

– Nu!

– Păcat, că nu văd.

– Ce dracu, îi spun, la 40 de ani ai tăi, ai dat în orbul găinilor?

Şi căuta Rodi pe unul Turturică şi sună:

– Alo! Casa Turturică?

– Nu! îi răspunde o voce de femeie.

– Doamnă dragă, sunt o rudă de la Bucureşti, venită în Baia Mare şi nu am unde să mă cazez.

– S-a mutat pe strada Vlad Ţepeş!

Cere Rodi la centrală şi i se răspunde că telefonul cu care a vorbit este acel al lui Turturică. Numai respectivul s-a mutat.

Formează Rodi alt număr. Şi, la cine credeţi că sună? La doctorul Achim. Cel de la cardiologie.

– Alo! Casa doctor Achim?

– Da, îi răspunde vocea de la celălalt capăt al firului, care era vocea medicului.

– Ce mai faci, tu? îl întreabă Rodi.

– Bine, îi răspunde medicul.

– Mai ai ceva țuică de vânzare?

– Nu am! Dar cine eşti?

– Bretan Maria.

Se înmoaie doctorul şi schimbă placa.

– Măi! Dar ceva cafea ai?

– Am! Şi am şi țuică!

– Cu cât o dai?

– Cu 150 lei litru.

– Dar pe gratis nu se poate? Că nu am bani.

– Pe gratis? Nu! zice Achim.

– Dar un piure de castane ai?

– Am, dar cu bani!

– Păi, nu am decât 25 lei.

– Hai la mine şi vei plăti în natură!

Acest dialog m-a năucit. Şi mi-am zis:

– Uite, măi! Boşorogul dracului, om bătrân şi îi trebuie țurcă!

Ăştia-s medicii. Fac comerț cu cadouri pe care le primesc de la pacienți şi mârlesc femeile.

Medicină. Scintigramă hepatică. Aur coloidat, substanța de contrast.

Azi este joi. 31.12.'87. Mai avem şase ore până la Anul Nou.

Lenuța toată ziua a umblat la tratamente, iar în pauze, în oraş, după aprovizionare. Eu cu Adina suntem mai mult singuri. Este seara de Anul Nou şi nu am nici o bucurie. Acum Lenuța este la Niculina. Acolo se simte bine. Mă simt foarte singur şi este foarte rău în singurătate. Adina are lumea ei. Din zi în zi, se face ceva mai inteligentă. Pe stradă, dacă te duci pe stradă cu ea, salută lumea cu „Sărut mâna". Pe cei cunoscuți mai îndeaproape îi salută cu „servus".

Azi am primit o scrisoare de la Oficiul de prevederi Sociale care sună aşa:

Direcția pentru Probleme de Muncă şi Ocrotiri Sociale.

Oficiul de Asigurări Sociale şi Pensii de Stat.

Nr.788 din 16 decembrie 1987

Tovarăşei Ganea Elena, strada Neptun nr.3/44, Baia Mare

Urmare a scrisorii dumneavoastră în legătură cu înscrierea de pensie pentru limita de vârstă,

Vă facem cunoscut că nu s-a pronunțat încă Comisia Județeană de Pensii asupra cererii dumneavoastră.

După primirea Deciziei, în cazul că nu sunteți mulțumit de soluție, veți putea depune apel.

Şef Serviciu, Trif Ioan

Deci, se va respinge. Art.13 din Legea 3/77 prevede că persoana de 57 de ani şi cu o vechime în muncă de cel puțin zece ani, are dreptul la pensie.

Ori, Lenuța, după cartea de muncă, are zece ani, şase luni şi 12 zile. Ştie naiba ce va fi. La mijloc nu este decât o escrocherie prin faptul că s-au lăsat şase luni ca să treacă ca să-i spună că nu are dreptul la pensie. Tovarăşii de la Oficiul de Pensii nu au avut timp ca să o anunțe că are sau nu dreptul la pensie şi au tras de timp.

Azi este luni. 04.01.'88. Afară a fost o căldură de primăvară. Este ora 17:45. Azi m-am plimbat mai mult timp pe afară. Se poate săpa în grădină. Bunul Dumnezeu are grijă de cei săraci. De cei săraci cum suntem noi, batjocoriți de unul căruia îi suflă vântul prin scăfârlie. Ce periculoşi sunt prostii când ocupă funcții care le depăşesc capacitatea intelectuală. Disprețuiesc pe cei deştepți şi îi subjugă cu prostia şi

nebunia lor cu ajutorul aparatului represiv, făcând abuz de putere, cocoțați în vârful piramidei, nechemați de nimeni şi care nu reprezintă pe nimeni şi nu au nimic comun cu poporul român.

Revelion.

Televiziunea maghiară a arătat nişte secvențe din epoca de aur de la noi şi despre fericirile noastre.

Se duce unul şi sună la uşa unui polonez. Se deschide uşa. În casă este lumină şi voie bună. Se duce la uşa unui bulgar. La fel şi la bulgari. Se duce la un ceh. La fel lume şi voie bună. În sfârşit, se duce la român. Aici nu sună, că nu-i curent electric, se face economie, aşa că bate în uşă... Uşa se deschide. În casă, arde o lumânare!

Credincios popor în Dumnezeu.

Cel mai credincios popor în Dumnezeu sunt românii.

Se trezesc în frig şi merg la serviciu.

La ieşire de la serviciu, vin acasă în frig şi țin post. Lipsă de mâncare şi căldură.

Seara, când se culcă, aprind lumânarea şi se roagă la Dumnezeu. Lipsă de lumină, hrană şi frig.

Dragă generație viitoare! Aşa-i că nu credeți? Ne veți judeca şi aveți acest drept, pentru că am lăsat un om nebun să-şi facă de cap. Cum a fost posibil ca un prost să ne conducă? Un tâmpit care de la vârsta de 15 ani a umblat hai-hui prin țară şi nu a creat nimic, afară de haos şi mizerie, pricinuind moartea unor bătrâni fără de apărare, moartea unor copii nevinovați, distrugerea tinerelor femei, obligându-le să nască copii, după care să privească la ei cum se sting din viață fără hrană, fără asistență socială, fără asistență medicală, fără medicamente şi medici corecți.

S-a născut în Scorniceşti,
Într-un cuib de cioară,
Şi-a venit la Bucureşti,
Să-şi bată joc de ţară

(După Iura Onofrei, la 04.01.'88, Baia Mare)

Azi este duminică. 10.01.'88. Timp de primăvară.

Barna Leon. Cine-i Barna Leon? Este preşedintele Asociaţiei de Locatari numărul 102. Un om foarte înapoiat. Foarte îngâmfat şi foarte prost. De ce-i prost? Este prost prin faptul că, fiind pocăit, penticostal, are un suflet negru şi răzbunător. Se uită de sus la familia mea. Mai recent, eu, om bătrân, îl salut, iar el nu-mi răspunde. Soţia mea păţeşte la fel. Şi când te gândeşti că asemenea lighioană scârboasă ne conduce.

Începând de sus şi până jos ocupă posturi de conducere, posturi cheie, iar lumea suferă. Locatarii se tem de el şi fiecare caută să-l ocolească.

Biata Lia, a suferit foarte mult din cauza lui. Iarna i-a tăiat gazul, lăsând patru copii fără mâncare. Lia umbla cu oalele prin vecini şi gătea mâncare pe aragazul nostru.

Începând de mâine voi acţiona mai mult cu scrisul şi voi căuta să scriu, ca să am o ocupaţie, cu speranţa că viaţa va trece mai plăcut.

Azi este 12.01.'88 Afară timpul s-a cam răcit. Este ora 20:30. Aştept să mai treacă 15 minute, când va începe piesa de teatru „Fata care a deschis toate ferestrele". La ora 19:10 am prins postul de radio E.L. S-a vorbit despre cinismul Incompetenţei. S-a vorbit despre memoriile generalului Ion Mihai Pacepa şi despre cartea „Orizonturi Roşii", apărută în Statele Unite ale Americii. Rămâi năucit de cruzimea unui parvenit care-şi chinuieşte propriul popor. Acest Anticrist este ocrotit nu de providenţă, ci de Satana!

Azi este miercuri, 13.01.’88 Afară-i cam frig. Când rămân în singurătate, mă cuprinde melancolia. Gândurile triste mă năpădesc. Mă apropii de sfârşitul vieții. Am dus o viață foarte zbuciumată din cauza incapacității mele, în sensul că nu am ştiut să mă descurc în viață şi tot sărac am fost. Din cauza lipsurilor şi a mizerei au suferit suflete nevinovate, pe care le-am adus pe lume numai şi numai ca să sufere. Am fost un om bun, cel puțin aşa cred, am crezut în oameni fără ca să-i cunosc, iar ei, oamenii, o parte din ei, şi-au bătut joc de mine.

M-am bucurat, totuşi, că am pe cineva. Pe Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care m-a ajutat să înțeleg rostul vieții mele pe pământ, precum şi cunoaşterea scopului său în sensul menirii pe care o are omul de a preamări şi slăvi numele lui pe acest pământ, precum şi fericirea adevărată. Slavă lui! Amin!

Acum, stau în casă. A venit Sandu, fratele judecătorului Iamandi, şi mi-a adus două cărți de la bibliotecă.

Banc. Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, Crăciunul, au venit colindătorii. S-au dus la Bucureşti la familia „I”. A ieşit soția şi i-a rugat pe colindători să vină a doua zi, pentru că „I” este bolnav. A doua zi, se duc colindători şi află că „I” a mierlit-o. De bucurie, au început să colinde „O, ce veste minunată”.

Azi este vineri. 22.12.’88 Afară-i cam frig, dar a fost şi soare. Vorba românului, soare cu dinți. În locuințe, în special în cea în care stau eu, din cauza căldurii insuficiențe, a apărut igrasia. Se vede pe pereți şi este tare frig. A deschis Lenuța dulapul cu haine şi a ieşit un abur cu miros de mucegai şi igrasie. Ieri ne-au schimbat contorul electric de la apartament. Motivul? Nu-l ştim. Am primit unul transparent. De ieri şi până azi s-a consumat 1 kw. 30 kw lunar acordați la un apartament sunt puțini.

Pretutindeni se lucrează cu şiretenie şi sistematic ca să aibă de unde fura. Vai de noi! Nu-i destul că suntem furați? Dar nici nu este de unde! O, Doamne, până când? Până când?

Azi, Ciucirescu a venit din oraş râzând, cu o pungă de tacâm de pui. Când desface punga, erau vreo şapte capete şi de gheare, până-i lumea. A dracului găină mai avem pe noi în era fericirii. Nişte lighioane cu mai multe capete şi o mulțime de picioare.

O întreb pe Lenuța de ce râde.

– Cum să nu râd? zice ea. Am fost la o cafea, la OJT, cu Lia. La masa noastră s-a aşezat un cunoscut, tot la o cafea, de meserie măcelar. Ne povestea cum o babă avea două sticle şi aştepta în spate la „ Spicul" să ia lapte. Înainte de a se aşeza la rând, a văzut doi câini care vroiau să se încățelească. Cățelul era mai mic decât cățeaua şi tot încerca să se împerecheze. Baba îi dirija cu o sticlă în mână, zicând:

– Nu aşa! Mai la stânga. Acum, puțin la dreapta. Între timp, vine un copil cu lapte, iar baba l-a întrebat:

– Măi, băiete! Mai are lapte?

– Este! zice copilul. Dar, mai este puțin.

Se duce baba şi vine cu o sticlă de lapte şi, iarăşi, se opreşte şi priveşte la câini.

– Sus, Fiom. Mai sus! Puțin mai jos! Şi tot aşa, până a intrat sabia un teacă. Baba, de bucurie, strigă fericită:

– Bravo Fiom. Sicherult!

Şi dă să bată din palme. Izbeşte sticlele cu lapte una de alta şi le sparge. Astfel s-a terminat povestea.

Acelaşi măcelar povesteşte:

– Cu ocazia sărbătorilor Crăciunului, am fost invitat la un prieten. În timp ce se împărțeau cadourile, femeia prietenului meu scoate un pachet de nylon capsat, având în interior patru bucăți de izmene. Bucuros de cadoul primit, omul desface pachetul.

– Măi, zice bărbatul, da' ce izmene sunt astea?
Nevasta, de colo:
– Sunt ale tale!
Se uită bărbatul mirat şi desface mai departe până vede pe la craci nişte danteluţe franjurate, iar în dreptul sulei, un frumos trandafir.
Prietenii de faţă, că erau mai mulţi, îi zic:
– Bravo, măi, îţi mai trebuie şi sutien.
Femeia a rămas cu gura căscată un moment şi toată lumea s-a pornit pe un râs de pomină. Erau chiloţi femeieşti.

Dragii mei... Am televizor şi nu am ce vedea. Antenă de Ungaria nu am, iar dacă aş avea, sunt surd, pentru că la unguri glumele sunt sincronizate. Televizorul meu este cu obraz subţire. Se defectează mereu. Acum, când merge, n-am ce vedea. De mâine îl pun la păstrare, să se odihnească până vor trece sărbătorile naţionale.
Joi avem pe Iancu Jianu, iar sâmbătă, un film de al nostru, „Linişte în adâncuri".
Trebuie să facem economie la curent. Trăieşti continuu într-o tensiune nervoasă care-ţi face viaţa amară. Mă întreb: cui foloseşte această atmosferă? Pentru ce ne-am mai născut? Iar dacă ne-am născut, pentru ce această pacoste? Atenţie, dragii mei! Vine moartea. Şi pentru asupritori şi pentru asupriţi. La ce folosesc toate ticăloşiile şi cui folosesc? Numai Prostiei.

Către
Ministerul Muncii
Direcţia Generală pentru Probleme de Muncă
Comisia Centrală de Pensii

Stimate tovarăşe Director general,

Subsemnata Ganea Elena, domiciliată în Baia Mare, Aleea Neptun, 3/44

Prin prezenta şi în baza adresei numărul 788 din 16.12.1987 şi primită în ziua de 22.01.1988, redactată şi dactilografiată de către tovarăşul Trif Ioan, prin care mă împuterniceşte să fac apel, respectuos vă rog ca să-mi primiți următoarea contestație.

Împotriva Deciziei de respingere R-9202 din 18.01.1988 care, după părerea mea, este neîntemeiată. Motive.

Decizia în cauză este calculată în aşa fel ca Oficiul de Pensii din Baia Mare să se spele pe mâini, lăsându-mă la bătrânețe fără nici un sprijin. Iar acum,

Amănunte.

În 24.01.1987, soțul meu s-a adresat Ministerului Muncii pentru lămuriri, dacă eu am dreptul la pensie de vechime şi limită de vârstă.

Cu adresa C 241350 din 24.II.1987, am fost îndrumată să mă adresez Direcției pentru Probleme de Muncă şi Ocrotiri Sociale a Județului Maramureş.

În luna martie 1987 m-am adresat Oficiului de Pensii din Baia Mare şi am primit răspuns că, în conformitate cu art. 13 din Legea nr.3/77, are dreptul la pensie femeia care a împlinit vârsta de 57 de ani şi are cel puțin zece ani vechime în muncă. Această adresă se găseşte la Dosarul meu de Respingere numărul R-9202. Mi s-a respins pentru faptul că mai aveam două luni până la împlinirea vârstei de 57 de ani.

În ziua de 22-23 iunie 1987 am depus din nou actele la Oficiul de Prevederi Sociale din Baia Mare şi în baza art.13 din legea 3/77 am cerut din nou înscrierea la pensie, întrucât aveam 57 de ani.

În luna august am fost la Prevederi şi mi s-a spus să aştept rezultatul acasă.

În luna septembrie a fost soțul meu la Oficiul de Prevederi Sociale şi Pensii. Funcționara i-a spus că va veni rezultatul cu pensia luându-se în considerare şi din urmă, adică de la data depunerii cererii. S-a pus

întrebarea dacă am dreptul la pensie. I s-a răspuns că da.

În luna octombrie a fost, din nou, soțul meu la Oficiul de Pensii. La ghişeu era, de data aceasta, tovarăşul Trif Ioan, care a afirmat: „Să vedem”. Vom face ceva, de la 01 noiembrie 1987. A mai adăugat că răspunsul întârzie întrucât sunt foarte aglomerați cu lucrul. Am mai fost şi eu pe la sfârşitul lui octombrie şi mi s-a spus să aştept răspunsul acasă.

În luna noiembrie 1987 a fost iară soțul meu la Oficiul de Pensii unde acelaşi tovarăş Trif Ioan i-a spus că numai în luna ianuarie sau februarie 1988 se va rezolva. Tot în noiembrie, pe la sfârşitul lunii, a fost din nou soțul meu la Oficiul de Prevederi, unde tovarăşa funcționară de la ghişeu i-a spus că actele mele se aflu depuse la Ministerul Muncii pentru calculare şi să aşteptăm acasă.

În luna decembrie, soțul meu a fost din nou la Oficiul de Pensii, unde tovarăşul Trif Ioan i-a spus că cererea de înscriere la pensie se va respinge pentru motivul că am vechime în muncă opt ani şi nouă luni.

Şi acuma.

Cartea de Muncă

Nr. crt. 1. Şcoala Elementară Ferneziu. Anul, 1946, luna, 09, ziua 01. Angajată

Nr. crt. 2. Şcoala Elementară Ferneziu. Anul, 1951, luna, 08, ziua, 31. Încetat activitatea. Total. 4 ani, 11 luni şi 30 de zile. Cu martori.

Menționez că această perioadă am fost nevoită să o fac cu reconstituire, din cauză că s-a pierdut cartea de muncă, la Secția de Învățământ al Raionului Beiuş, județul Bihor.

Arhiva de la Baia Mare fiind distrusă la data întocmirii noii cărți de muncă de către Flotația Centrală.

Nr. crt. 5 şi 6. TAPL. 1955.09.01, încetat activitatea şi 1954, 11, 15. Angajată. Total. 9 luni şi 16 zile.

Nr. crt. 7 şi 8. 1963.06.03. Încetat activitatea şi 1963.01.30. Vechime de 4 luni şi 3 zile.

Nr. crt. 9 şi 10. 1957.02.16. Încetat activitatea şi 1957.09.27. Vechime 4 luni şi 19 zile.

Nr. crt. 11 şi 12. 1957.08.31. Încetat activitatea şi 1957.03.01. 5 luni şi 30 de zile, vechime în muncă.

Nr. crt. 13 şi 14. Vechime. 1 luna şi 8 zile

Nr. crt. 15 şi 16. Vechime. 9 luni şi 15 zile

Nr. crt. 18 şi 19. Vechime 217 zile.

Nr. crt. 22 şi 23. Vechime 1 an 8 luni şi 14 zile.

Nr. crt. 25 şi 26. Vechime 1 luna şi 26 zile.

Total ani 5. Luni 52. Zile 378.

Total General. 10 ani. 4 luni. 18 zile.

Stimate tovarăşe Director general.

Sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român şi a Secretarului General, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, preşedintele țării noastre, s-a elaborat Legea numărul 3/77, cu articolele respective, care cuprinde profundul umanism pentru cei care nu au putut munci mai mult de zece ani şi neexistând acte originale, statul nostru socialist a venit în ajutorul nostru prin recunoaşterea reconstituirii vechimii în muncă cu drept de înscriere în cartea de muncă, sub semnătura Inspectoratului Muncii, adică a inspectorului şef. Aceste vechimi sunt valabile şi au fost. Acest lucru îl ştie şi tovarăşul Trif Ioan, şeful Oficiului de Pensii de la Baia Mare. Şi mai ştie că 2 x 2 fac 4. Nici 3 şi nici 2, ci 4. Iar acum,

Concluzii.

Au trecut aproape 8 luni de la cererea de înscriere la pensie. Soțul meu a discutat cu tovarăşul Trif şi nici vorbă rezolvare a respingerii vechimii în muncă.

Prima respingere a fost pe motivul că nu am 57 de ani. A doua respingere că nu am zece ani şi din 8 ani şi 9 luni s-au tot redus ani, pe care eu i-am muncit prin viscol, bătând drumul de la Ferneziu, pe

Lunci, la şcoala din localitate, pentru ca acuma să nu mi se calculeze la pensie.

Acum.

În Decizia Nr. R-9202 apare vechimea de numai 4 ani, 6 luni şi 24 de zile.

S-a dus o luptă tacită şi tăinuită, atâtea luni, numai şi numai ca să fiu lăsată fără sprijin la bătrâneţe.

Sunt o femeie cu fizicul slab, care nu rezistă la tăvăleală, fiind născută din părinţi bolnavi de tuberculoză şi orfană de mamă de la vârsta de trei ani, crescută în mizerie şi lipsuri. Trăiesc din pensia soţului meu şi mai am şi o fată de 19 ani, handicapată. Casa pe care am avut-o mi-a luat-o statul fără să-mi dea nici o despăgubire. Legile noastre în vigoare la ora actuală nu sunt pentru ocrotirea acestor copii. Mila oamenilor, unii faţă de alţii, a încetat să mai existe.

Tovarăşe Director General. Doamne fereşte să-mi moară soţul, că şi eu şi fata vom fi muritori de foame câteva luni, până când Oficiul de Pensii din Baia Mare îmi va da o pensie de moştenire după soţul meu. Ne descurcăm greu ca să supravieţuim, din cauza semenilor noştri, oamenii care nu se gândesc că sunt muritori şi, fiind tineri, nu se gândesc că vor îmbătrâni şi vor apărea alţii şi alţii care vor fi fără milă, fără conştiinţă.

În concluzie. Vă rog, apelând la generozitatea dumneavoastră şi a colaboratorilor dumneavoastră, inclusiv şi a tovarăşilor de la Oficiul de Pensii din Baia Mare, să se revină asupra Deciziei de Respingere R-9202 din 18.10.98. Şi s-o anuleze, pentru că nu e dreaptă. Ce este scris în cartea de muncă este sfânt. Adică, vechimea de 10 ani, 4 luni şi 18 zile. Încă o dată vă rog să mă ajutaţi.

În speranţa rezolvării favorabile a prezentei, vă mulţumesc anticipat.

Cu stimă, Ganea Elena. Baia Mare la 27.01.1988.

Azi este duminică. 31.01.'88. Este ora 18:00 când scriu. Afară-i un timp ploios şi tâmpit, de nu-ți vine să scoți cățeaua din casă. Căldură în apartament, „niet"! Facem economie pentru Cezar. Ca să aibă de toate şi să trăiască bine. Noi? Rămâne să ne descurcăm.

Şi acum, zâmbiți, vă rog!

În „sala paşilor pierduți" pe holul Judecătoriei Baia Mare.

Domnul Nandor.

Cine este domnul Nandor? Este un bețiv veritabil, cu diplomă de alcoolic.

Lenuța, soția mea, împreună cu Lia, fiica mea, se duc pe la ora 7:00-7:30 pe la „Semiluna", la o cafea. Acolo era şi domnul Nandor. Şezând ei la o cafea, domnul Nandor povesteşte:

Ieri am fost în „sala paşilor pierduți" şi am asistat la un proces. Era vorba de un băiat care a lăsat gravidă pe o fată mută. Aceasta a născut un copil. Părinții fetei l-au dat în judecată pe băiat, pentru pensie alimentară. Fata era foarte frumoasa şi avea un corp de-ți lăsa gura apă când te uitai la ea. Întreabă judecătorul pe băiat:

– Cum a fost?

Băiatul:

– Tovarăşe Preşedinte! Fata tot îmi cerea bani împrumut şi eu îi dădeam. Ultima oară când s-a întâmplat povestea, mi-a cerut 50 de lei. Eu am pândit-o şi, ajungând acasă, fata s-a dezbrăcat de haine şi a rămas numai în bluză şi chiloți. Eu m-am uitat pe fereastră şi când i-am văzut trupul, m-a apucat o amețeală şi mi-am pierdut controlul. Am năvălit în casă, peste ea.

– Tovarăşe preşedinte şi onorată instanță! Recunosc, copilul este al meu. Voi plăti pensie alimentară cât va rupe legea, iar când copilaşul va mai creşte, îl

voi lua la mine. De luat de soție nu pot să o iau, având în vedere starea în care se găseşte.

Preşedintele întreabă fata, prin semne, ce părere are?

Muta, nervoasă, arată cu mâna dreaptă ceva de la cot, apoi cu două degete răsfirate de la mâna stângă peste un deget de la mâna dreaptă.

Traducere verbală:

– Pentru o sulă atât de mare, atât de mică omenie are?

Râsete în sală şi suspendarea şedinței pentru pauză.

Azi este 1 februarie 1988. A fost un timp primăvăratec. Pe la orele 14:00, din cauza soarelui, a fost călduț bine. Este ora 18:10 când scriu. Lenuța a plecat cu Ferii de la Baia Sprie spre „Spicul", ca să caute brânză de oaie, să facă găluşte. Chiar în acest moment a venit acasă mânioasă foc, pentru că nu a găsit brânză.

Zâmbiți, vă rog.

Cum cade omul prost în cursă?

Mi-am adus aminte că acum câțiva ani, când Lia era în proces cu Ciucur, înaintea noastră s-a judecat un proces la care am fost şi eu de față şi, fiind puțin surd, am văzut că lumea din sală râde în hohote şi am văzut că preşedintele, procurorul şi grefiera râdeau de se țineau cu mâinile de burtă. Ieri seară Lenuța şi-a amintit de proces şi mi l-a povestit.

Era vorba de o fată care a dat în judecată pe un băiat pentru motivul că a lăsat-o gravidă.

Se prezintă în fața instanței şi se dă cuvântul reclamantei, care expune împrejurările şi cum a lăsat-o gravidă băiatul. Preşedintele îl întreabă pe băiat dacă recunoaşte.

– Tovarăşe Preşedinte! Eu pe dânsa nu am văzut-o în viața mea. Acum o văd pentru prima dată şi nu o cunosc.

Preşedintele îl întreabă dacă ştie că fata este gravidă? Iar băiatul, prost:

– Ştiu că-i gravidă.

Preşedintele:

– Cine ți-a spus?

Băiatul:

– Ea!

A râs preşedintele, a râs publicul în sală şi, la urmă, totul s-a terminat cu:

– Să-ți fie de bine şi să plăteşti sănătos.

Iese băiatul în curte şi-l iau prieteni la rost.

– Măi, da' mare tâmpit ai fost!

Azi este joi. 04.02.'88. Timp friguros, fără zăpadă. Între orele 13:00-17:00 timp cald, cu soare strălucitor. Seara, frig. Caloriferele sunt foarte reci. Cruzimea şi abuzurile puterii continuă să ne sugrume. Mizeria îşi arată colții. Este ora 20:00 în momentul când scriu. Mă supără nişte colți de măsea şi mi-e frică să-i scot. Mi-e frică să nu mor în scaunul medicului stomatolog. Alaltăieri am cumpărat două sifoane foarte reci. Şi bând, am primit o gripă clasa întâia. Mă tratez cu Cloramfenicol şi Electovit. De la orele 19:10 până la 19:50 am ascultat pe băieții de la E.L. Te ia groaza când îi asculți. Ce-i la noi, nu-i la nimeni. Peste tot în lume mitinguri, articole în ziare, portrete, despre viața fericită pe care o ducem în epoca „minciunii". Fel de fel de nemernici ne regulează de ne merge buhul. Trăim de azi pe mâine. În țările vecine se fac reforme, în sensul respectării drepturilor omului. Trăim ca să supraviețuim. Ziua de mâine nu mai există. Oamenii sătui chinuiesc pe cei flămânzi. Bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunea băimărenilor şi nu le-a trimis zăpadă. Tremur de frig şi stau cu paltonul pe mine îmbrăcat. Mă apropii cu paşi repezi de sfârşit. De abia aştept să trec şi ultimul obstacol, în lumea umbrelor. Mă gândesc la cei dragi, mă gândesc la tragedia vieții mele.

Azi a fost la noi doamna Aurica, sora judecătorului Iamandi. Din vorbă în vorbă, am ajuns cu discuția la nora mea, Nina Țâncău. Doamna Aurica mai ştie şi dânsa câte ceva de Nina. Lenuța povestea când odată venea băută şi a luat-o Nina cu ea pe la blocuri să-l caute pe Mihăiță prin apartamente:

– Lenuța! Am greşit etajul. Lenuța! Îmi pare că-i la etajul doi. Ba, este mai jos. Hai, să-l căutăm!

– Du-te dragă şi ți-l caută singură, că eu m-am urât de aiurelile tale.

Mi-am adus aminte de nepoțica mea Mihaela. Îmi spune odată, ce mă priveşte viața ei. Că din partea mea nu a primit vreodată un leu. Şi atunci m-am gândit la doamna Angheloaia. Eu nu i-am dat un leu, dar dânsa i-a dat 36.000 lei. Şi tot nu a fost bine. Ce a făcut cu banii? A stat Nina cu curul la mare. Doamna Angheloaia i-a mai lăsat şi o avere, care s-a dus pe apa sâmbetei. O femeie chibzuită putea să trăiască fericită cu acea avere, plus cele 36 de mii de lei. A doua prostie a fost că fiind funcționară şi având un serviciu bun s-a plictisit că, de, era soție de doctor. O trimetea pe Mihaela să facă serviciul în locul său. Dacă venea marfa în depozit, ea se trăgea de la muncă, în sensul că, fiind nevastă de medic, nu putea să care marfă la fel precum celelalte colege.

Aceste însemnări vor valora aur şi iarăşi aur. Depinde în ce mână vor cădea.

Şi acum, o vorbă înțeleaptă auzită de la fostul meu coleg de muncă Drăguțescu Aurel, vorbă care sună cam aşa:

– Măi Ganea! Să ştii că cea mai mare pedeapsă de la Bunul Dumnezeu asupra unui om este atunci când îl bate cu PROSTIA şi ÎNGÂMFAREA. De aceea suntem noi astăzi aşa cum suntem. Şefia nu-i pentru tot omul. A fi şef înseamnă să fii un om deosebit, cult, inteligent, milos şi să fii competent. Dar mai ales

educat. De exemplu: dacă-l iei pe golanul Stan şi-l faci căpitan, atunci iese formula următoare:

– Unu-i Stan când e golan, altu-i, Stan ajuns căpitan. Cervantes în Don Quijote şi Sancho Panza.

Rezultatele se văd. Comentariile-s degeaba.

Şi uite aşa a trecut timpul vorbind despre nora mea, cu care de multe ori am discutat, dar nu am avut cu cine. Şi despre părţile negative puse la dosar i-am spus. Să nu facă prostia să le depună la dosarul de divorţ. Dar nu m-a ascultat.

Azi este luni. 08.02.'88. Este ora 18:00. Dimineaţă a fost foarte cald, cu soare opac. După masă a început ploaia şi plouă şi în prezent. Datorită timpului, a început gripa să ne pupe şi umblă de la un om la altul.

Gripa este prietenoasă şi foarte drăguţă, prin faptul că transmite sărutările ei drăgălaşe de la unii la alţii şi numai ce auzi:

– Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Nici eu nu am scăpat de sărutările ei. Ce să-i faci? Se bucură şi ea de acest timp minunat.

După masă a venit Iuţi la noi, cu lucru de mână, şi am băut câte o cafeluţă îndulcită cu bomboane cumpărate de la Cofetăria „Iza".

Azi a venit şi Ferii de la Baia Sprie la noi. Am discutat fel de fel de lucruri de actualitate. Situaţia la noi este de aşa natură, că nu poţi scrie ce vrei. Vorba aceea, pe hârtie nu se pot scrie toate.

Pe vremea mea se putea scrie orice. Iar dacă eu nu pot scrie ce trebuie, vor fi alţii care pot şi fiţi siguri că deja s-a scris şi încă se vor scrie, de rămâi năucit de faptele antiumane comise de prostia şi îngâmfarea Incompetenţei. Va muri, pierzându-şi sufletul înaintea lui Dumnezeu, în blestemul văduvelor şi al orfanilor. Va plăti pentru asasinarea poporului, pentru uciderea bătrânilor şi copiilor nevinovaţi. Va fi urât chiar de proprii săi copii. Glasul românilor a ajuns la

ceruri. La scaunul de judecată al lui Dumnezeu. Se pune întrebarea: Cu ce s-a ales? Se ştie că oamenii intelectuali sunt periculoşi pentru Incompetenţă.

Şi executanţii vor fi traşi la răspundere pentru execuţie. Cel ce dă ordine va răspunde ca şi executantul, în faţa lui Dumnezeu. Cine-s executanţii? Nişte oameni ale căror creiere stau la talpa picioarelor, iar în scăfârlie le suflă vântul. Atât Incompetenţa, cât şi executanţii, sunt muritori. Urăsc pe Dumnezeu, zicând că „nu există”. În schimb, există prostia lor, nebunia lor. În agonia lor, în spasmele dureroase ale agoniei, vor geme şi vor plânge, până ce sufletul le va ieşi din trup şi vor dispărea în eterna împărăţie a lui Scaraoţchi, împăratul dracilor şi al întunericului. Vor avea o securitate aleasă, care se numeşte „Securitatea Dracilor”.

CAPITOLUL 6.

Comunismul înseamnă...

Este ora 20:00. Am ascultat Radio E.L. S-au discutat diferite probleme de politică. Este vorba de acei nemernici care, prin delirul nebuniei, preamăresc şi cinstesc şi slăvesc un om păcătos şi degradat din toate punctele de vedere. Această mamă, care l-a născut şi l-a crescut cum a putut, care a murit creştineşte, fiind îngropată creştineşte, atât dânsa, cât şi soțul ei, dacă s-ar scula din mormânt şi ar vedea păgânismul necredinței fiului lor, înconjurat de nemernici, de profesie asasini şi alte lighioane, dacă ar vedea decăderea fiului lor în aşa hal în mâna satanei, cum se dă nemuritor, slavă lui, el este Mesia Marxismului şi divinitatea românilor, ar cădea din nou în glie şi s-ar acoperi cu pământ, numai şi numai să nu-şi vadă odrasla muncită de dracu, dându-i în stăpânire nişte oameni nevinovați care prin munca lor, l-au acoperit cu aur şi alte bucurii ale lumii pământeşti.

Ziua de „1 Februarie” a fost declarată „ Ziua Internațională a Solidarității cu Suferințele Poporului Român”.

E.L. a vorbit despre falsificarea istoriei României. Oamenii de ştiință unguri, în limbaj academic, au scos la iveală multe probleme la care nici la ora actuală nu se cunoaşte adevăratul răspuns. Au scris o „Istorie a Ardealului”.

Azi este joi. 11.02.'88. Timpul destul de bun pentru anotimpul în care ne aflăm. Este ora 20:00.

Lia va muri, ori va paraliza şi va ajunge la Sighet. Ieri a fost beată criţă. Azi iarăşi este beată. Umblă cu geanta după băutură, dar noroc că nu are de unde să cumpere. Este muncită de satana care o chinuieşte îngrozitor. Cade jos, se loveşte la nas, curge sânge şi vine la mine şi îmi înfige pumnalul în inimă. O, Doamne! Până când? Până când? De ce, Doamne, m-am mai născut? Fă, Doamne, ceva cu ea, că numai se chinuieşte pe acest pământ. Statul nu pune restricţii pe băuturile spirtoase şi dă nenorociţilor băutură numai ca să aducă venit în visterie. Lia a decăzut foarte tare. Sfârşitul îi dă târcoale. Duce o viaţă de animal şi numai se chinuieşte pe lume. Veşnic drogată. Pe mâine!

Azi, Lia a fost iarăşi beată criţă. Arată ca un cadavru viu. Degeaba îi spun, degeaba. Bat toaca la urechea surdului. Ea nu aude. Merge drept spre prăpastie.

Azi este vineri. 12.02.'88. Timp favorabil cu soare şi cald.

După mincinoşii de la Buletinul meteorologic, azi trebuia să fie lapoviţă şi ninsoare. Este ora 22,40 când scriu. La orele 19,10 am vrut să ascult pe cei de la Radio E.L. M-a întrerupt apariţia lui Clari şi a lui Costică, aşa că a trebuit să pun frână. Luni se duc să-şi facă analizele în vederea căsătoriei legitime.

Am vorbit cu asistenta Doina la telefon. Este internată la Psihiatrie, pe strada Baia Sprie. A venit la noi şi infirmiera Iuţi de la urgenţa spitalului. Am vorbit cu ea despre căsătoria sa cu Vasile. Am felicitat-o, că stă bine, de vorba aia, dar i-am recomandat ca să fie tare în spinare. Al dracului femeie, mi-a dat o replică care m-a atins la sentiment:

– Domnule Ganea! Dar nici aşa, cu un boşorog băşinos nu m-aş fi măritat.

M-a atins la pălărie. Aşa că am înghiţit găluşca şi am tăcut chitic.

Tot azi, dar pe la 11:00, am fost la şcoală, pentru Nicoleta a Liei. Am cunoscut-o pe învăţătoarea sa. O femeie cu exterior plăcut, simpatică şi foarte populară. Am rămas dezamăgit când am văzut pe nepoţica mea şi încă un băieţel, fiind cei mai proşti din clasă. Nu de matematică era vorba, ci de limba română. Nu cunoaşte literele. Sărmana femeie. Mă refer la învăţătoare, are 40 de elevi în clasă şi, natural, că nu are timp să se ocupe mai îndeaproape de ei. Noroc, zice dânsa, că nu am familie. După câte am înţeles, mi se pare că şi dânsa are probleme familiale, aşa cum avem şi noi.

Ieri, mă prinde învăţătoarea lui Daniel. O salut, iar dânsa mă ameninţă cu degetul, zicând:

– Pentru bunicuţul, am o notă separat. Pentru că îl răsfaţă pe Daniel şi îi foarte blestemat!

– Doamnă învăţătoare! i-am răspuns, dacă nu ar fi blestemat, nici nu m-aş uita la el. Mie îmi plac copii dezgheţaţi. Nu blegi. Mai închideţi şi dumneavoastră ochii şi lăsaţi-o cu exigenţa mai moale şi faceţi-vă că nu băgaţi de seamă şi mai puneţi şi la spate. Nu totul la inimă.

Azi este sâmbătă, 13.02.'88. Timp foarte cald. Este ora 17:30. Sunt cu Adina în casă. Lenuţa a plecat în oraş după haleală. Şi acum, despre Daniel.

Acest copil este foarte deştept şi simpatic. Este cel mai dezordonat elev din clasă. Cel mai blestemat, din toate punctele de vedere.

Într-o zi, vine învăţătoarea cu ghiozdanul la mine. Eu eram pe coridor.

– Bunicule! M-a trimis Daniel cu ghiozdanul ca să îl duc acasă. Poftiţi şi mi-l luaţi în primire.

Eu, de colo, îi răspund:

– Vreţi şi confirmarea în scris de primire a ghiozdanului?

– Nu, vi-l dau pe cuvânt.

– Bunicule, îmi spune învățătoarea, aveți un nepot foarte deştept. Este păcat să se piardă. Îl trimit cu bani grei să-i pună la poştă când trimit mandat telegrafic băiatului meu, care este student la Mecanică,la Galați. Şi Daniel se achita cu cinste de sarcina încredințată. El îmi face diferite servicii şi umblă cu bani şi se descurcă admirabil. Dar are ore de bătaie. Se bate cu toți copiii şi este spaima clasei. Atacă şi pe cei mari şi natural că mai încasează şi el. De, bunicule, nu-i numai câştig de cauză. Mai sunt şi pierderi.

Într-o zi, povesteşte Daniel, a vrut să-l prindă învățătoarea. A fugit după el în toată curtea şcolii să-l prindă, dar fără succes. Directorul stătea deoparte şi se strica de râs. Învățătoarea are 48 de ani şi, natural că nu l-a prins.

Într-o zi îl trimite Clari să-i plătească taxele comunale la Asociația de Locatari nr.102. Se duce Daniel la asociație, bate în uşă şi intră.

– Sărut mâna, doamnă! Aici este asociația?

– Da!

– Am venit să plătesc taxele comunale pentru nănaşă.

Apare Preşedintele.

– Dar de ce nu vine ea? De ce te trimite pe tine?

– Nu poate să vină că sunt amândoi bolnavi. De aceea m-a trimis pe mine!

Preşedintele şade pe aceeaşi scară cu Clari şi a priceput că Daniel taie piroane.

– Spune-i lui nănaşi-ta să-i mănânce purecii fundul cel mare!

Azi este duminică. 14.02.'88. Este ora 11:50. Timp cald, cu soare opac. Lenuța s-a dus la biserică, iar eu stau cu Adina, singuri în casă.

Şi acum o poveste adevărată şi tristă declanşată de Doina Macovei.

Doina Macovei şade pe scară cu fiica mea Niculina, la etajul III. La etajul II şade doamna Melania

care trăieşte de ani de zile cu Pintea Nicolae, zis Miky, în concubinaj. Miky are un băiat de 18 ani care lucrează. Câştigă în jur de 3000 lei lunar. Miky lucrează la Exploatarea Minieră din Cavnic şi câştigă bani grei. Doamna Melania are un copil cu Miky şi mai are o fată de 17 ani, care este destul de frumuşică.

Miky a fost în URSS şi de acolo a adus un lucru valoros. Între ei a survenit o neînțelegere care prevede pentru Miky un sfârşit tragic, cu perspective de a deceda. Pe lângă că a trăit cu Melania, Miky a început să mai dea cu coada şi pe la femeile vecinilor de pe scară. Pe Melania a pricopsit-o cu fel de fel de lucruri valoroase de uz casnic, cum ar fi: o mobilă frumoasă, o bibliotecă valoroasă şi altele. Şi-a cumpărat omul o maşinuță şi toate cele necesare pentru un trai comod. Melania lucrează la fabrica de mobilă şi a fost colegă de muncă cu Clari.

Şi acum intră în scena doamna Doina Macovei.

Doamna Doina Macovei este o tânără de 30-32 de ani. Este o femeie frumoasă, cu un fizic plăcut, cu părul roşcat şi are trei copii. Lucrează la Filatura de Bumbac şi este originară din Huşi, din Moldova. Foarte rea de muscă.

A profitat de Miky, s-a culcat cu el de nenumărate ori şi s-a ales cu ceva lucruri cumpărate de Pintea Alexandru, zis Miky.

Doina Macovei are un bărbat. Pe Titi. Cu un fizic foarte frumos. Într-o zi, Miky, a prins-o în casă la el pe Melania în brațe la Titi. Pe de altă parte, Miky îi dă sub coadă Doinei, cum s-ar zice: ambii bărbați au câte două femei, iar femeile, la rândul lor, au şi ele câte doi bărbați. Şi acum, tragedia.

Lui Miky îi cam place să tragă la măsea şi fiind el beat, a strigat după Doina, curvă!

Doina, ca să-şi apere onoarea, a transmis acest lucru lui Titi, bărbatul ei. Acesta a pândit momentul şi într-o zi a năvălit în casă la Miky şi, găsindu-l singur, l-a bătut măr, dându-i cu picioarele în plămâni.

Asta s-a întâmplat acum două luni. Miky nu s-a tratat, nu a reclamat, boala s-a întins şi a apărut puroi la plămâni, puroi care a atins şi alte organe. Este bolnav grav şi miroase a cadavru. Starea lui este foarte precară, iar la ora actuală se afla în reanimare la Spitalul TBC, cu slabe perspective de a scăpa cu viață. Azi, Lenuța şi Niculina Bala se duc la el să vadă cum e. În linii generale, Doinița, ca să-şi salveze onoarea, a lăsat să fie omorât un om, fi-i-ar pizda a dracului!

Azi, la orele 20:10, au venit Rodi, Clari, Costică şi Tia la noi la televizor şi au văzut filmul francez „Plăcerile oraşului".

Şi, acum, zâmbiți, vă rog!

Două femei aveau păduchi lați. Se duc la o farmacie şi întreabă pe farmaciste dacă are alifie pentru animale mici şi inteligente care provoacă mâncărimi.

– Avem! spune farmacista şi le întreabă de câtă cantitate au nevoie.

– Pentru două pizde. Au răspuns ele.

(Rodi)

Doi soldați ruşi intră la o babă ca să-şi aprindă luleaua. Nora i-a văzut şi a fugit de ei urcându-se în pod. Soldații au cerut bătrânei să le dea cărbuni să-şi aprindă luleaua. Baba, cam surdă, le-a răspuns că ea nu are un cur bun în schimb nora ei are un cur bun şi s-a urcat în pod.

(Costică)

Azi este joi. 18.02.'88. Ora 20:45. La televizor nu este program. Timpul este friguros. La orele 19:10 am ascultat Radio E.L. Îți vine să plângi când auzi despre situația dezastruoasă în care ne aflăm. Suntem ultima țară din blocul european de răsărit peste care a dat urgia Incompetenței. Pretutindeni este huiduită şi

blestemată de către popor. Am încetat să figurăm ca popor, figurăm ca populație.

Ieri, 17.02.'88, am avut şedință la O.F.D.U.S., unde am fost ales în prezidiul de onoare. Am făcut eu pe „niznaiu”, dar nu mi-a mers. A venit preşedintele asociației şi m-a luat cu japca şi m-am dus. S-a discutat fel de fel de măgării. Îmi place să mă amuz când un măgar căruia îi suflă vântul în scăfârlie ia cuvântul şi spune fel de fel de măgarii. Spre exemplu:

– Avem atâția restanțieri! De ce nu-i dați afară?

Iar eu, în gândul meu:

– Dar unde, aia mă-ti, să-i puie?

Acest măgar nu are habar că minerii şi în mai toate ramurile personalul este plătit în acord global şi ies cu leafa furată 50%. Şi atunci, cine-i de vină? Hoții! Şi cine-s hoții? Aceia care ne exploatează, fi-ar mama lor a dracului!

La masa prezidiului mai era un delegat de la Comitetul Municipal de Partid. Eu începusem să mă ambalez şi să aduc vorba la ceea ce mă durea pe mine, dar o voce lăuntrică mi-a şoptit:

– Pune, Ganea, frână, dacă nu vrei să stai la „mititica”.

Delegatul respectiv ne încuraja ca să luăm cuvântul şi să spunem tot.

– Aici se spune tot! Nu afară, pe la colțuri de străzi.

Apoi a luat cuvântul tovarăşul delegat al Comitetului Municipal de Partid Baia Mare. Printre altele, a spus că se obişnuieşte ca în timpul friguros să se monteze la calorifere robinete prin care se scoate apa caldă şi în felul acesta se face perturbare la celelalte apartamente.

Şi acum, dragă generație viitoare! Să vă dați seama cum am trăit şi cum trăim în prezent, în „era fericirii”. Adică, să mori în frig, nespălat. Bătrânii să crape. Femeile lehuze să nu-şi mai spele fundul. Copilul nou născut să rămână neîmbăiat. Tot el a spus că se vor reține banii pentru 6 zile pe an de la toți

cetățenii, pentru „muncă voluntară”. Fiți atenți! „Muncă voluntară”, cu reținere din salar, iar la pensionari, din pensie. Ați auzit bine? Ca să vedeți ce lighioane, ne sug pula în loc să ne lase banii pentru medicamente, ei numai la bani se gândesc. Să vă faceți o idee ce fel de oameni avem la conducere. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi”. Nici nu se mai merită ca să comentezi, că ajungi la psihiatrie, pe Baia Sprie sau, în cel mai fericit caz, la şocuri electrice la spitalul din Sighet.

Mă gândesc la acei medici psihiatri care au învățat această ramură a medicinii şi care o aplică în scopuri politice, că trebuie să fie foarte nebuni atunci când fixează la oamenii sănătoşi diagnosticul de „bolunzi”. Cât priveşte Jurământul lui Hipocrate? Cu acela se şterg la cur!

A luat cuvântul tovarăşul Tătaru. Alt deştept. Acela a fost maior la miliție. A vorbit despre curățenia în jurul blocului. Să se facă ronduri de flori şi altele. Să se păstreze ordinea şi curățenia şi alte lucrări de folos obştesc în cadrul asociației de locatari respective.

Fac o pauză ca să pot să-i înjur în gând, să mă răcoresc.

Adică, noi să le facem pe toate, iar statul numai să încaseze banii. De aceea se fură banii de la asociații. Gurile rele spun că Munteanu ar fi furat şi el, în calitate de casier, o sumă frumuşică, pentru care i se mai reține din salar. După el a venit tovarăşa Arghir. O blondină roşcată şi bună de pus la dunga patului. Şi aceea a furat cam 10-20.000 lei. Se aude că a fost şi condamnată, dar cu ocazia amnistiei femeia se află acasă, iar banii furați i-au rămas. Cine plăteşte? „Turcu’ şi ceilalți”.

După tovarăşul Tătaru a luat cuvântul tovarăşul Ganea Nicolae. Adică eu! Înainte de a lua cuvântul m-am uitat prin sală să văd cam câți țigani se află şi cu bucurie am constatat că era numai o țigancă. Marghit a lui Sabo.

– Stimați tovarăşi. Am început eu. Referitor la cele expuse de către tovarăşul Tătaru, vreau să mai adaug şi, totodată, să-l întreb, dacă şi la ei pe scară sunt oameni certați cu ordinea şi disciplina, că la noi pe scară avem destui. Şi, atunci, cum rămâne cu rondurile de flori când gunoiul se aruncă de la etajul patru şi trei la mine în grădină şi mai găsesc şi câte un chilot murdar peste flori. La şcoală sunt 84 de geamuri sparte de către „dănțuci”, pardon, de copii. Vin oamenii din schimbul de noapte şi nu se pot odihni pentru că „dănțucii”, pardon, copiii, bat porțile una de alta, iar când ți-e somnul mai dulce, sari în sus ca un purice, până în tavan. Noaptea, din când în când, vin copii, cei de țigan, şi îmi bat la fereastră, gata să o spargă, după care fug. Vorba aceea „ prinde orbul, scoate-i ochii”.

În concluzie. Aiureli, măgării şi bătutul apei în piuă. Asta s-a discutat.

Azi este duminică. 21.02.’88. Este ora 22:55 când scriu. Timpul a fost foarte friguros. Eu, ca de obicei, am stat în casă cu paltonul pe mine. De, specialitatea casei. Suntem singura țară între celelalte țări comuniste din răsăritul Europei în care se rabdă de frig.

Am ascultat pe băieții de la E.L. Spun că Marea Britanie a intervenit pe lângă Incompetența noastră ca să înceteze cu demolarea bisericilor şi a monumentelor trecutului. Boşorogul! Îşi face de cap şi se ia la colți cu toți oamenii civilizați care îi atrag atenția ca să se astâmpere. El, în nebunia lui, se crede o divinitate, o zeitate, menită ca să ne distrugă, să ne ucidă, să ne facă numai rău şi iarăşi rău. Se ştie că asemenea bestialități care se comit sunt aproape de sfârşit. Moartea îl caută pe acasă, iar indicațiile lui vor veni şi generațiile viitoare se vor şterge cu ele la cur. Generațiile viitoare vor reclădi şi reconstrui toate nebuniile lui. Vor avea de restaurat cel puțin vreo 50 de ani de muncă foarte grea.

Se ştie că resursele de gaze natural, se vor sfârşi. Se va sfârşi şi pământul. Incompetența nu ştie acest lucru. Şi ce a făcut? Producție cât mai mare. Exploatările de cărbune le-a mecanizat. Cât mai mult cărbune, tovarăşi, cât mai mult. Să facem planul. Să-l depăşim. În România, cu cât viața se modernizează, oamenii trăiesc mai prost. Poate că veți zice:

– Lasă, domnule! Avem apartamente, avem confort, avem de toate şi, pe deasupra, avem pe dracu. Scopurile acestor construcții, toate şi toate sunt făcute pentru a se preamări un păcătos. Fără scrupule. Să nu avem grijă, că va veni „generația viitoare", care îl va preaslăvi la fel ca şi cei de la Braşov, care l-au preamărit cu vârf şi îndesat în ziua de 17 noiembrie 1987. Au fost scoşi oamenii din locuințele lor şi mutați în blocuri de beton, cu ciment pe jos, iar peste ciment lipit linoleum. Pentru demolarea caselor oamenilor, Incompetența a plătit o foarte mică parte din bani ca despăgubire, iar unora ca mine nu le-a plătit deloc, adică, în loc de bani am primit câte un „ciuciu mare".

Pentru încălzirea acestor milioane de apartamente, natural că trebuie multă energie, de gaze naturale pentru gătit mâncarea la bucătărie, la spitale, şcoli, grădinițe şi creşe de copii, precum şi alte instituții. De ce trebuie? Pentru că aceste apartamente sau reprofilat. Industria forțată acaparează cea mai mare parte din această energie, iar pentru apartamente se dă ce rămâne. Întâi industria, pentru slava de a preamăriri pe cineva prin cântări de laudă şi să-i mulțumeşti că nu te pune la zid, ca să te ucidă rapid, ci te lasă ca să-ți pui tu singur funia la gât. Pentru a încălzi aceste apartamente este nevoie, iarăşi, de multă energie, de gaze la centralele termice. Incompetența, prin marea sa înțelepciune, a rezolvat totul astfel: cantitatea cea mai mare de gaze naturale a dat-o industriei. Cea mai rămas a dat pentru centralele termice ca să încălzească apartamentele. Rezultatul? În timp de iarnă caloriferele sunt reci. Seara se

dă puțină căldură, de la ora 22:00 la 02:00, pentru a se încălzi țevile şi nicidecum camerele. În timpul zilei stau cu paltonul pe mine şi cu rugăciunea în gând. Mă rog la Dumnezeu să supraviețuiesc. Când vine apa caldă, cum a fost şi ieri, de la orele 20:00 până la 23:00, până când ai prins de veste că ai apă caldă, până ți-ai pregătit maşina de spălat, apa s-a închis şi rămâi mofluz în aşteptarea prea milostivă a celor care ne conduc spre „o lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi".

Deci, în linii generale, cam asta-i căldura noastră în faimoasele apartamente în care, prin milostivirea înțeleaptă a Cezarului, avem parte de ea.

Azi este luni. 22.02.'88. Este ora 00:10. Acum mă culc, că îmi vine Moş Ene pe la gene. Afară-i frig, în noaptea neagră. Mie, de căldura care este în casă, mi-au înghețat picioarele în ciorapii de lână primiți de la Mihăiță, atunci când am fost la Tecuci. La noapte, urmează să scriu despre energia de combustibil lichid.

Înainte de a trece la combustibilul lichid, vreau să vorbesc şi despre noi, cei care trăim în apartamente

Mâncarea oamenilor.

Se ştie că după cel de-al doilea război mondial şi datorită situației geografice în care ne aflăm, am căzut în sfera de influență a comunismului rusesc. Ştim că în Rusia a luat naştere comunismul, iar la ora actuală tot marea țară a Rusiei face reforme, pentru că nu-i bun.

Ce a dat comunismul lumii? Nişte dictatori cruzi care au chinuit pe bieții oameni, luându-le mâncarea de la gură prin colectivizare. Dacă ai deschis pliscul, imediat ai fost neutralizat. Cazul lui Iosif Vissarionovici Stalin.

Comunismul înseamnă oameni de rând, proşti, tâmpiţi şi incapabili de a gândi. Executanţi cruzi a căror inteligenţă sfârşeşte la vârful nasului. Adepţi ai supliciului nebuniei, demenţei, păgâni sadici, atinşi de delirul grandorii, de cultul personalităţii şi care obligă copii nevinovaţi să-i aclame. Într-un cuvânt, aceste lighioane vor să conducă lumea, să conducă oamenii inteligenţi cu ajutorul torturii, mizeriei, frigului, foametei. Să îngenuncheze oamenii nevinovaţi şi fără de apărare.

Mâncarea oamenilor este foarte variată. Din când în când, mai apare câte un miez de carne. Cei care au bani o cumpără. Când încep să apară salariile şi pensiile, carnea dispare. Şi, atunci, cumperi pui tranşaţi sau, cum li se mai spune, „pui rahitici", mici ca vrăbiile, din cei prematuri sau malformaţi, care sunt băgaţi în pungi de plastic capsate. În pungă, când gospodina o desface, găseşte o mulţime de capete şi picioare din cele cu unghii. Dacă le aduni şi le cântăreşti, la un kilogram de pui, găseşti circa 250 de grame deşeuri, pe care omul sărac şi de rând, le plăteşte ca fiind carne tranşată, rahitică. Un furt ordinar, care se comite din buzunarul cetăţeanului de către bandiţii înarmaţi.

Pâinea este bună. Dar după două zile se şi înnegreşte.

Şi acum, să revin la combustibilul lichid.

Sărăcia ţărilor comuniste derivă din colectivizarea pământurilor ţărăneşti şi centralizarea economiei în mâna unui singur om. Vorbesc de cum e la noi. Se ştie că România a fost grânarul Europei. Îmi amintesc că fiind născut la Olteniţa, pe timpul când eram copil şi adolescent, veneau chiristigiii cu cereale în portul Olteniţa, iar hamalii descărcau căruţele şi transportau grâul şi porumbul în pântecele marilor şlepuri care erau ancorate în port. De ce nu mai este astăzi? De ce? Trăiai în căruţa ta. Erai fericit, mulţumit,

sătul de toate. Slăveai pe Dumnezeu. Era benzină destulă, iar rezervele pământului pline. Eram fericit.

Astăzi? O! Astăzi? Ați venit voi, comuniştii, oamenii noi, cu „ştiința", ca să smulgeți din rădăcini acea plantă divină ce-şi trăgea seva din fundul inimii noastre şi nu v-ați mulțumit cu atât. Peste rană, în adâncul inimilor, de teamă să nu mai fi rămas acolo un germene cât de infim din care să poată reîncolți ce a fost, ați turnat leşie caustică, otrăvitoare, distrugătoare, otrava scepticismului, pesimismului, ateismului. „Onoare vouă, distrugători ai fericirii umane" (I.L. Caragiale).

Locomotivele cu abur s-au înlocuit cu locomotivele Diesel care consumă carburanți lichizi (motorină). S-a făcut o industrie mare care consumă energii uriaşe pentru funcționarea ei. Ne-am modernizat. Dar unde-i omul? Cu ce s-a ales el? Incompetența, ca să-şi mențină prestigiul, a neglijat capitalul cel mai de preț care este OMUL.

Unde-i omul în zilele noastre? S-a transformat într-un animal care este bătut cu biciul de către nişte bandiți înarmați şi sătui de bunătăți. Funicularele care transportă minereu de la Ferneziu la Baia Sprie, Cavnic, Băiuț s-au desființat, iar în locul lor au apărut maşini grele care consumă combustibil lichid, motorină sau benzină. Au apărut fabricile Dacia care consumă energie cât încape. Şi, atunci, se pune întrebarea. Ce a adus viața modernă? Civilizație? Hai, să fim serioşi! Rezervele de petrol scad. Mâncarea, adică agricultura, s-a dus. I-a luat locul industria.

În primul plan industria, pentru fala unui om, şi după aceea agricultura, pentru suferințele oamenilor din țara noastră în „epoca de aur" a fericirii unei familii. Industria este mare. Stimații noştri tovarăşi s-au întins mai mult decât le este plapuma şi le-au rămas picioarele afară. Rezervele țării noastre sunt prea mici ca să poată hrăni o uriaşă industrie pe care o avem şi care a dus poporul la sapă de lemn. Acum se extrage petrol de pe fundul Mării Negre. Această

manoperă este foarte costisitoare şi apasă foarte greu pe umerii poporului. Care popor? Adică supuşii, care numără cam 22 milioane de suflete. Un milion este poporul de sadici, ateişti, nemernici şi alte lichele care dau ordine, dar mai ales care execută ordinele venite din vârful piramidei, cam trei milioane de oameni, săraci cu duhul, criminali, tercherghei, oameni fără rațiune, cu instinct de conservare, şi alte lighioane scârboase, satanice. Aceşti derbedei se laudă că ne-au civilizat? Cum ne-au civilizat? Hai să analizăm această civilizație. Ai bloc în care stai într-un apartament. Pe jos este „linoleum" lipit peste cimentul gol. Crapi de frig şi mori cu zile. Celelalte „fericiri" ale acestor sălbatici le-am mai descris. În bloc, crapi de frig pentru că nu ai căldură. Am mai spus. Copiii mor de frig în creşe. La fel mor şi bătrânii.

Se ştie, comunismul nu este pe placul popoarelor care domnesc. Aceşti bandiți se mențin cu puterea terorii înarmate. Omul este suprasolicitat să producă muncind pe brânci, iar leafa i se reține pe motivul că nu a realizat planul. O mână de străini veniți şi strânşi în jurul unei familii care nu are nimic cu poporul român, pe care poporul român nu i-a chemat, au năvălit ca nişte hoarde păgâne pângărind sfintele biserici şi monumentele de artă ale aceste țări.

Şi ce a făcut lumea civilizată? A stat şi stă cu mâinile în sân privind nepăsătoare cum un popor latin, un popor civilizat, din răsăritul Europei, este distrus fără milă şi scrupule de către un dereglat. Intelectualitatea Incompetenței se rezumă numai la aceea ca poporul să fie supus şi iarăşi supus şi de trei ori supus unei dictaturi diabolice şi dirijată de o aparatură foarte ingenios construită, cum ar fi microfoanele camuflate, cu ajutorul cărora se spionează rechinii unii pe alții. Vorbesc de cei din vârful piramidei satanice. Ministerul de Interne are şcoli speciale în care se studiază anatomia corpului omenesc pentru a fi distrusă. În aceste „şcoli" prima calitate pe care trebuie să o aibă un elev este să fie ateu. După

aceea, vin instructorii şi le împuiază capul cu lozinci cum ar fi „decât să moară mă-ta, mai bine să moară mă-sa”, precum şi alte lucruri drăceşti. Se învață asasinarea sau dispariția oamenilor, transformarea victimelor în cadavre vii. Aceşti elevi, cărora li se mai spun şi „gorile”, învață carate, box, judo, părțile vulnerabile ale corpului omenesc, cum să dea cu pumnii în stomac ca victima să cadă jos, unde i se aplică lovituri cu picioarele în spate, adică în rinichi. Dacă pică în nesimțire, o stropeşte cu apă, o ridică de păr în picioare şi iar i se aplică pumnul sau i se dă lovitura de grație, mortală, şi gata. Călăul şi-a îndeplinit misiunea şi vine rânjind în fața celui care i-a dat poruncă, gudurându-se şi încovoindu-şi spinarea pentru a-i țuca curul.

Mă gândesc la acei nenorociți care comit aceste asasinate. Cam ce-i în capul lor? Nimic omenesc. Numai drăcesc. Iar acum, să mergem mai departe cu gândul. Oare nu se gândesc la propria moarte? La sufletul lor? Natural, nu se gândesc la sufletul lor. Dar cum să se gândească la sufletul lor, dacă nu-l au?

Lumea civilizată, în special America, Germania Federală, l-au ajutat pe belferul român cu milioane de dolari şi mărci germane cu toate că a ştiut că aceştia nu sunt oamenii poporului şi nu reprezintă pe nimeni. Ce s-a făcut cu aceşti bani? Şi de ce suntem asasinați sistematic? Cu banii împrumutați s-au făcut construcții faraonice. Canalul Dunăre-Marea Neagră, al doilea canal se construieşte pentru a lega capitala țării de Dunăre-Marea Neagră, Casa Poporului.

Ca să restituim împrumutul, conducerea țării noastre, în care sunt oameni fără de Dumnezeu şi care nu au milă de semenii lor, au pus această povară pe umerii omului de rând, exploatându-l mişeleşte prin plata în acord global a muncitorilor, prin diferite sisteme de jefuire a banului din buzunarul omului de rând, silindu-l să muncească, prin

exploatarea copiilor la munca câmpului, a studenților, la raționalizarea alimentelor de bază, a exportului de alimente către Lumea Civilizată. Şi această Lume Civilizată, în loc să refuze alimentele unui popor sugrumat de foame, se laudă că în RFG sunt cotlete de porc din România şi alte bunătăți extra. Cu asta se făleau acum câțiva ani cei de la Radio Europa Liberă.

Acum, când cunoaşte realitatea, în loc să ne ajute să putem răsufla, aruncă vina pe Cezar, că el nu a condus şi nu ştie să conducă. Dar ei? Pe ce bază au avansat miliarde de dolari, 13 miliarde de dolari, şi pe a cui barbă? Acum, ne consolează cu compătimiri, cu insulte la adresa Incompetenței care, nouă, poporului român, nu ne ține nici de cald, ci numai la rece şi la lipsuri. Ar mai fi ceva, dar nu ai bani cu ce să te poți descurca.

În seara asta, am ascultat radio E.L. Critică şi iar critică. Puterea este în mâna lor, dar nu ne ajută. Este vorba de cartea liderului sovietic Mihail Gorbaciov, „Perestroica". A doua revoluție necesară pentru reforme. Ungurii se plâng de tratamentul aplicat românilor de origine maghiară. Bulgarii se plâng de Combinatul Chimic de la Giurgiu, care emană gaze de clor ce periclitează viața bulgarilor din oraşul Ruse. Sârbii se plâng că românii fură curentul electric şi din cota lor la Hidrocentrala Electrică care s-a construit împreună la Porțile de Fer. Toate câte se întâmplă în lume sunt datorită genialei gândiri a Cezarului nostru. M-am uitat la televizor şi îți vine să urli de nervi de felul cum eşti bombardat pretutindeni de El şi Ea. Apar amândoi cu râsul lor drăcesc. Televiziunea, zilnic, de ani şi zeci de ani, când îşi începe programul, începe cu cultul personalității. În timp ce în celelalte țări comuniste se duce o luptă aprigă pentru desființarea acestui cult al personalității, la noi acest lucru se adânceşte mai vârtos din zi în zi, din an în an. Îți pui întrebarea: de ce? Şi pentru ce? Când încetează emisiunea de la televizor, se încheie cu apariția

figurilor, a lui şi a ei. Se văd pe faţă prostia şi îngâmfarea. Adevărata faţă a lucrurilor s-a văzut la Braşov în ziua de 15 noiembrie 1987.

El nu aude şi nu vede. Îi dă înainte cu osanalele. Numai noaptea când e linişte se termină şi cu pronunţarea numelui Cezarului.

Cum te scoli, dimineaţa, dacă aprinzi radioul, seara televizorul, constaţi că totul, ştirile, reportajele, aparţin „Minciunii". Are o bandă de canalii bine înarmată, bine educată în sensul de a ne asupri, de a ne fura sistematic fără să poţi protesta. Stăm în blocuri, mă refer la blocul nostru, care din cauza lipsei de căldură, se deteriorează. La fel şi alte blocuri. Pe perete este igrasie şi curge pe podea apa condensată din lipsa căldurii. Mobila se strică, în special furnirurile de la dulapuri, care sunt din placaj. S-au dezlipit picioarele de la dulapuri, putrezesc în căsuţa mea modestă. Azi noapte a început să se întrerupă curentul electric. M-am simţit foarte bolnav de nervi. Mă gândesc la bietele femei care au copii mici. Cum se descurcă pe întuneric şi frig? Vai de capul lor! În timp ce propaganda regimului scoate osanale şi laude de mulţumiri pentru viaţa minunată pe care o trăim. Ei, de buieci ce sunt, compară viaţa lor, care trăiesc bine, cu a noastră, care stăm la rând de la patru dimineaţa pentru un litru de lapte. Aduc circa 10-15 lăzi şi stăm la rând câte 100-150 de persoane. Începe cearta, lumea-i înnebunită, mai ales cei cu copii mici. Unele, mai şmechere, iau câte un copil mic în braţe şi se bagă în faţă. Sistemul nostru politic înţelege îmbunătăţirea vieţii prin blocurile ce le-a construit, industria care s-a dezvoltat şi nu mâncarea omului de rând. Laude şi mulţumiri la adresa Cezarului. Au dreptate să-i mulţumească securiştii, miliţia, că ei nu stau la coadă, ei, trebuie să fie sătui şi tari ca să poată să joace bătuta pe spinarea omului flămând, a omului sărac, omul despuiat de dreptul la viaţă. Şi pentru ce toate acestea?

Toate se fac pe spinarea oamenilor nenorociți, numai şi numai ca familia sa să fie păzită, să poată trăi bine, să se laude cu construcțiile de clădiri murdare, prin care iarna sufla crivățul. Oamenii plătesc taxe comunale pe care nu le pot duce. Muncitorul vine cu plicul acasă având 50% din salariu redus. Că nu a îndeplinit planul. Viața este scumpă. Hoția este mare. Corupția, la fel. Dacă te îmbolnăveşti şi eşti sărac, te-a pupat gaia. Poți muri liniştit. Dacă ai nefericirea să fii bătrân, este şi mai rău.

Pe vremea mea, muncitorul era respectat. Bacşişul la medici era o insultă. Cinstea şi corectitudinea era respectată. România era condusă de intelectuali, nu de „tăşcari". Medicina era condusă de medici nu de activişti.

Îmi pare rău că sunt bătrân, dar vor veni iarăşi timpuri bune. Aceste lichele care ne-au profanat țara vor dispărea în negura uitării. Generația viitoare va avea de lucru cu stârpirea lichelelor şi cu refacerea patrimoniului național al României.

S-a vorbit din nou despre demografie. Iarăşi va fi planificată. Cu procentaj. Cât să crească, câți să se nască. După ce se naşte, Dumnezeu cu mila, Cezarul cu bâta. Descurcă-te, femeie, cum ştii! Că Cezarul nu le dă lăptic, iar la părinți mâncare cu porția, raționalizat. Când este ulei, nu-i zahăr. Dacă este zahăr, nu-i ulei. Nu-i nici măcar faină de porumb. Iarna? Ce să mai vorbim? Copiii se călesc în frigul blocurilor. De spălat? Când ai apă caldă. Săpun? De multe ori nu-i. Păduchi au fost şi încă o să mai fie. Bani nu-s. Când ajungi la pensie, te amână cu zăhărelul. Ba că nu-s fonduri, ba că mai poți lucra, ba că mai ai nevoie de nişte acte, ba că mai ai nevoie de ceva vechime, ba că vechimea înscrisă în cartea de muncă, dacă este cu martori, nu-i bună. Şi, uite aşa, se trage de timp şi eşti furat în stil ordinar. Se fac economii enorme pe spinarea nenorociților. Milostivul Cezar, în marea sa milă, se oferă să ajute şomerii din RFG, în loc să ajute şomerii din propria sa țară. Trăim în minciună şi din

minciună, pentru construcții, industrii şi toate la un loc, pentru preamărirea milostivului nostru Cezar, pentru prestigiul Prea Măriei Sale.

Viața pe care ne-a dat-o bunul Dumnezeu este şi aşa scurtă. Dar s-a atentat la ea de către oameni atei care, cu austeritatea ce ne-o impun, ne-o scurtează şi ne-au scurtat-o ani şi zeci de ani. O parte din banii furați de la popor întreține organele de ordine ale securității şi ale miliției, pentru paza şi securitatea persoanei preamăritului nostru Cezar şi a familiei domnitoare a Măriei Sale.

Mă gândesc la nebunia şefilor de state. Cum au putut ei să stea nepăsători în loc să intervină cu armatele lor pentru a împiedica consolidarea comunismului în marea țară a sovietelor? Tovarăşii noştri activişti tot spun că Cezarul este iubit şi preaiubit de popor. Şi, atunci, mă întreb: de ce atâta pază? De ce atâtea măsuri de prevedere? Şeful statului Ungar, tovarăşul Ianoş Kadar, se spune că umblă pe jos printre oameni. Este foarte popular şi nu-i păzit. Se spune că merge cu soția la cumpărături şi locuieşte într-un apartament compus numai din trei camere. Stă la rând ca toți oamenii. Aşa spun ungurii. Dacă mint ei, mint şi eu.

Păi Cezarul nostru se îmbracă în fiecare zi cu alt costum sau mai multe, iar cu pantofii, la fel. Nici regele Carol, nici regele Mihai nu cred că au avut 360 de costume de haine sau 360 de perechi de pantofi. Preamăritul nostru Cezar are vile cu duiumul, aur cât vrea, țara întreagă este a lui. Săracii nu au ce îmbrăca, iar dânsul un costum nou îl poartă o zi, apoi se pune într-o pungă de plastic sigilată şi se arde în crematoriu special. Trăieşte cu paza. Mâncarea este controlată. La recipientele unde se păstrează are acces numai bucătarul lui. Aşa se teme de moarte. Dar de ce se teme, de aia nu va scăpa. Mai are şi maşină blindată. Este fricos ca un iepure. De, ce să-i faci? Să mă ferească Dumnezeu de o asemenea viață. Întocmai ca un câine hăituit. Lumea îl urăşte şi nu-l va

ierta că şi-a bătut joc de intelectuali. Aşa l-a orbit bunul Dumnezeu de bunurile acestei lumi a lui Satan, că şi-a vândut sufletul la dracu, aşa cum Faust şi-a vândut sufletul lui Mefisto.

Ca să fie sigur că nu-l va vătăma nimeni, s-a servit de o rețea de specialişti în spionaj, cu ajutorul microfoanelor camuflate în casele miniştrilor şi a altor persoane, mergând până acolo încât l-a trădat până şi pe Gheorghe Apostol şi pe Chivu Stoica şi pe alții care i-au stat în cale. Are de toate şi vorba aceea:

Frumusețea-i înşelătoare,
Banu' este amăgitor,
Mintea e folositoare,
Dar nu-i dată tuturor.

Mai acum câțiva ani, când a fost în Statele Unite, americanii l-au bombardat cu ouă şi cu roşii şi cu lozinci de felul „C... – u şi teroarea purpurie".

La fiecare atingere de mână, fie şi cu şefii de stat, se spăla imediat pe mâini cu alcool. Chiar şi copiii, când îi sărută, sunt unşi şi dezinfectați ca să nu se umple cu microbi (din Memoriile fostului General Ion Mihai Pacepa, transmise de către băieții de la E.L.)

Aseară, la televiziune, iar s-a legat de bietele femei, în sensul de a se împui cu ori ce preț. Domnia sa doreşte ca să se realizeze planul şi în domeniul demografiei. Am mai scris despre asta.

CAPITOLUL 7.

Cezarul nostru

Acum, altă trăsnaie auzită astăzi, 28.02.'88, la E.L.

Cezarul a refuzat Clauza națiunii celei mai favorizate. Vorba aceea, când un pisic vede un şoarece sus pe o poliță unde nu poate să ajungă, zice că nu-i trebuie.

Țările civilizate s-au scandalizat, cunoscând evenimentele din România, caută să ajute poporul român cu alimente şi medicamente, dar conducerea țării noastre refuză să le permită şi, natural, stimații noştri tovarăşi au dreptate când spun că România are de toate şi nu duce lipsă de nimic. Când ai 360 de costume de haine, 360 de perechii de pantofi, când primeşti cadouri ştiuleți de porumb din aur şi cu frunze din platină, ai medicamente din străinătate, soția se îmbracă în haine de la Paris, mâncarea ca la mama acasă şi pe alese, sigur că nu au nevoie, el şi ai lui. La fel şi cei care-i ling curul sau tălpile. Ei au, iar în delirul nebuniei lor cred că are şi poporul.

Stimați tovarăşi! Totul se va plăti şi se plăteşte. Fie în viață, fie după moartea trupului. Pentru că nici o fărădelege nu scapă fără pedeapsa Bunului Dumnezeu. Ştiința ateistă nu a dovedit şi nici nu poate să dovedească inexistența lui Dumnezeu. Vai de voi! Şi eu, aşa sărac cum sunt, vă compătimesc pentru rătăcirile voastre care au mers până acolo încât Dumnezeu v-au dat spre pierzanie pe mâna Satanei. În nebunia voastră ați mers până acolo încât ați profanat credința strămoşească dărâmând sfintele biserici şi

monumentele culturale, pângărind memoria domnitorilor noştri care au luptat cu ghioaga şi cu buzduganul, cu paloşul şi cu sabia, pentru apărarea patriei. Oare această nebunie a voastră nu va avea sfârşit? Se ştie că pe acest pământ nimic nu este veşnic.

Să revin la Pacepa.

Odată, spune dânsul, am fost în strălucitul palat al Cezarului. Este o clădire impunătoare. Când s-a apropiat maşina, porțile de la intrare s-au deschis singure, iar vehiculul a străbătut o alee impunătoare până la peronul de la intrarea în palat.

– Dar, zice Cezarul, hai să stăm de vorbă în pavilionul de acolo, şi îi arată cu mâna.

Peste tot alei frumoase şi ronduri cu trandafiri. În palat totul este spionat cu ajutorul unor aparate foarte complicate şi diabolice. În rondurile cu trandafiri sunt instalate microfoane camuflate în aşa fel, încât orice convorbire este înregistrată. În casele miniştrilor la fel, se găsesc microfoane camuflate de către organele de securitate. Soția Cezarului, în biroul său, arde gazul de pomană. În spatele biroului său se află o cameră de unde Măria Sa recepționează convorbirile celor care au funcții importante pe lângă Cezar. Securitatea spionează cu ajutorul Serviciilor Speciale pe tovarăşii miniştrii. Cei căzuți în plasa spionajului dispar fără urmă. Dintre toți doar Emil Bodnăraş nu a căzut la examen, rămânând fidel şi credincios câine al Cezarului. Şi când te gândeşti la haosul din țară, la suferințele bietului popor român, rămâi năucit ce preocupări pot să aibă aceşti mişei, în sensul de a-şi păstra scaunele, cum să trăiască mai bine, cum să stoarcă bani de pe spinarea bietului popor ca să aibă fonduri cât mai mari la capitolul „secret". Am mai spus şi o repet, paza Măritului Nostru Cezar a fost de vreo 78 de securişti. Acum s-a mărit la 200 şi ceva de securişti.

Când se dă la televizor „Omagiu Conducătorului Iubit", „Epoca de aur a tovarăşului Cezar", se ştie că propaganda şi agitația se bazează pe minciună.

Această minciună o ştie numai poporul. De ce o ştie numai poporul? Pentru că poporul este inteligent, cult şi de „gintă latină”. Manierat. Cei proşti care au epoca de aur, au într-adevăr epoca de aur. Poporul care îl iubeşte sunt securiştii şi miliţienii. Care-i motivul pentru care-i iubeşte? Scaun bun, leafă bună, mâncare fără cartelă. Aceşti oameni fără de minte îl aclamă, bat din palme, îl perie, îl tămâiază, îşi îndoaie spinarea, îi pupă tălpile. Deci, am arătat, pe scurt, ce a ieşit din el, sărac fiind şi având o ţară a lui.

Epoca de aur a Cezarului. Poporul care-l iubeşte este din acei care trag foloase, cu lefuri bune şi mâncare bunicică, ciubucuri sub diferite forme şi în diferite ocazii. O a treia categorie de oameni care-l iubesc este formată din cei fără de minte şi cu frica în sân. Această a treia categorie îl iubeşte la şedinţe şi îl înjură când vine acasă, găsind camera rece de la apartamentul unde locuieşte, plicul cu salariul diminuat cu 50% pentru că nu şi-a îndeplinit planul. Aceştia mai constată că la şedinţa de partid unde iau parte, sunt traşi pe sfoară şi atunci îşi pun întrebarea: pentru ce m-am dus la şedinţă? Ce folos am avut? Mai constată că la şedinţă nu ai voie să discuţi cauzele eşecurilor. Mai constată că a stat pe bancă ca un manechin care se mişcă atunci când se trag sforile, pentru aplaudat. Mai constată că delegatul de la partid te îndeamnă să iei cuvântul şi să spui tot ce te doare, dar dacă ai face aşa cum te îndeamnă el s-a zis cu tine. Dacă ai vorbit în plus, ai încurcat-o.

Astă seară cei de la Europa Liberă iar ne-au criticat Cezarul, pentru că a respins oferta cu clauza naţiunii celei mai favorizate oferită României de Statele Unite ale Americii, valoarea a câtorva sute de milioane de dolari. A mai spus că România, printre obiectivele de comerţ exterior, oferea şi alimente, iar printre acestea era şi carnea smulsă de la gura poporului român şi continuă să fie luată şi trimisă peste hotare, iar ce rămâne de la export se dă poporului român: oase simple şi puse la afumat, care costă 9 lei

kilogramul, oase care pe vremea mea erau aruncate pe maidanul Olteniței la câini sau se strângeau şi se făcea făină de oase. La găini se taie pieptul. Pulpele şi pieptul se împachetează separat, se găsesc rar, aproape deloc, şi costă mai mult.

Cât priveşte Cezarul nostru? El are orgoliu. El nu simte nimic, ci poporul. Este o vorbă: „obrazul subțire cu bani de pe spinarea poporului se ține”. Şi alte şi alte bazaconii de felul acesta. Ei ne mănâncă mâncarea, iar noi răbdăm. Cu ocazia evenimentelor de la Braşov din 15 noiembrie 1987, au adus slănină de porc vreo două zile şi, după ce s-au liniştit lucrurile, slănina a dispărut. Cezarul nostru este orgolios nevoie mare şi cu el dacă ai început, trebuie să mergi până la capăt. Dacă te-ai oprit în mijlocul drumului, te ia gaia. Ți se joacă bătuta pe spinare, iar coastele şi rinichii suferă lovituri de picior date de către nişte oameni cărora nu le-ai făcut nimic, pe care nu i-ai văzut în viața ta. Dacă te pune păcatul să spui adevărul, că ai îndrăznit să-i înjuri pe bandiții care nu te lasă să trăieşti, eşti declarat „trădător de țară” şi dispari fără urmă sau cu urme de nu mai eşti om. Parcă ei nu vor dispărea.

Închei cu filozofia mea, copiind o scrisoare a nepotului meu, Bala Daniel, elev în clasa a doua A, învățătoarea Robas, către mama lui şi către tatăl lui, cu ocazia zilei de 8 martie 1988.

Mamă bună, mamă dragă
Te iubesc o viață întreagă
Pentru că mă îngrijeşti,
Pentru că tu mă iubeşti.

Pe care să o îngrijeşti
Şi mereu să o iubeşti
Îți doresc ani fericiți
Şi îți spun şi-o poezie.

Şi pentru că tu mă creşti
Pentru că tu mă înveți
Ca să scriu şi să citesc
Îți voi dărui o floare

Care-i place lui Daniel
Şi o iubeşte
8 martie 1988

Mămica mea lucrează toată ziua acasă, iar tati la Autobază.

Tati este un porc ordinar, iar mami o femeie curată.

Este şi un desen.

Copiată de bunica la orele 23:28.

Post Scriptum. Orice comentariu este de prisos. Ce semeni, aia culegi. Iar pentru Bărcuțu, trăiască butelcuța!

Azi este joi. 03.03.'88. Orele 10:15. Timp răcoros, cu perspectivă ca în cursul zilei să se încălzească. Eu, cu sănătatea, o duc bine, la cei 77 de ani pe care urmează să-i împlinesc la 24 mai 1988. Am suferit foarte mult de frig din cauza mărinimosului Cezar care, în marea lui milă, ne regulează cu sau fără pulă.

Clari este pusă din nou pe liber. Aşa-i place ei. Este tipul de femeie căreia nu-i place să muncească, ci să trăiască de azi pe mâine şi pe spinarea bărbaților. Azi unul, mâine altul.

A doua femeie pierdută este Onofrei Doina. Soțul ei este la fel ca Bebe. Trăieşte pe spinarea femeii. Aseară a venit la noi şi mi-a spus că a căpătat şi la moacă. Atât Clari cât şi Doina sunt sărace cu duhul.

Cezarul nostru este fudul şi cu orgoliu. Bineînțeles, pe barba noastră, sau, mai bine zis, pe spinarea noastră.

Azi este o lună de când Ministerul Muncii a confirmat primirea cărții de muncă şi a contestației ce am depus-o din partea soției mele, Ganea Elena.

Şi, acum, din nou despre filozofia proprie.

Am mai spus, anul trecut, când a venit Bebe la noi mi-a pus următoarea întrebare:

– Bunicule, eşti dumneata sigur că memoriile dumitale mai există?

Am rămas năucit. De altfel, ce mă priveşte? Eu, în lipsă, de activitate scriu. Condeiul este o armă care lasă cel mai mare cadou şi cel mai mare venit cultural şi uman. Asta depinde de cultura pe care o vor avea urmaşii mei şi numai lor şi, iarăşi, numai lor, le revine această cinste.

Cui să le las? Lui Bala Eugen? Haida de. Să fim serioşi. Lui Bala? Ce să facă cu ele? Să-şi şteargă popoul? Lui Robi? „Da!”. Claudiei? Ha, ha, ha! Aceea se şterge la cur cu ele. Mihaelei? „Da” şi iarăşi „Da”. Dar nepoţii? „Da”. Bebe este tânăr şi se poate recupera. Şi acum să vă spun un secret. Dar să rămână între noi. Când eram la Baia Mare, elev, mi se urâse şi mie de şcoală şi i-am scris mamei la Silistra că aş părăsi-o. Mama mi-a trimis o scrisoare prin care mă avertiza: „Culăiţă, dragul mamei! Te omor cu mânuţa mea”. Pe scrisoare erau nişte pete abia vizibile. Se poate să fi fost lacrimile mamei sau să fi fost simple bănuieli... Destul, că mi-a părut rău şi m-am pus cu dinţii pe carte.

Azi este vineri. 04.03.’88. Este ora 21:00 când scriu. Timpul a fost friguros şi umed, foarte favorabil pentru gripă şi tuse cu dureri de gât. Pe aşa vreme, tusea şi junghiul îşi dau mâna şi se reped la bietul om să-l răpună. Azi noapte, am avut o noapte albă. Am crezut că dau ortul popii. Tuse peste tuse. Deasupra tuse şi pe dedesubt altă tuse. La orele 02:00 mă zvârcoleam şi pe o parte şi pe cealaltă, căutând un fel de refugiu prin schimbarea corpului în diferite poziţii, pentru a putea respira, întrucât simţeam că mă sufoc din cauza tusei. Cam pe la orele patru, vine Lenuţa cu un spray cu codeină şi mi-l pulverizează în gât. Peste o oră toate sufocările au dispărut. Tusea s-a oprit ca prin farmec, iar bătrânul Loli a dormit, ca puiul în budă.

Astăzi am ascultat pe E.L., rectific, pe Sandor. Situația la noi se agravează, Incompetența nu ne dă pace ca să trăim, iar prin felul său îşi menține prostia sacrificându-ne mai departe.

Tot mă gândesc. De ce ne urăşte omul acesta? Ce i-am făcut? Are 70 de ani. Ce mai vrea de la noi? Cine îi dă dreptul să ne ia viața? Face pe „Grandele de Spania", dar nu pe barba lui, ci pe a noastră. Doamne, Dumnezeule! De ce i-ai luat mintea şi l-ai înnebunit în halul acesta? Moartea îl caută pe acasă, iar el se crede o divinitate. Se poate să fie o divinitate. Chiar că este. Dar această divinitate este a răului. Iar răul aparține lui Satan. (Satana = Stalin + Incompetența). Acum, schimbă tactica. El nu ştie nimic! Şi, cine-i de vină? Pozează în divinitate, iar el este un maimuțoi şi un caraghios, iar nemernicii din preajma lui trag de sfori şi-l îndreaptă acolo unde vor ei. Săraca țara noastră! Rău a mai bătut-o Dumnezeu când a trimis „Anticristul" tocmai în România. Să distrugă bisericile şi să pângărească credința strămoşească.

Orizonturi Roşii, de Gen. Ion Mihai Pacepa.

Povesteşte Pacepa că, odată, fiind la Palatul Cezarului, acesta l-a invitat să stea de vorbă, nu în casă, ci afară şi cât mai departe de rondurile cu trandafiri (unde erau microfoane camuflate), ca să nu se înregistreze ceva din convorbirea lor.

Odată, Pacepa a stat de vorbă cu Gheorghe Maurer. Amândoi s-au consultat cum ar putea face ca Cezarul să se schimbe, în sensul de a fi mai bun. Să revină asupra unor stări de lucruri care sunt păgubitoare pentru economia națională. Gheorghe Maurer i-a propus lui Pacepa să încerce el, că de încercat a mai încercat în repetate rânduri, dar fără succes. De aici reiese că milostivul nostru Cezar este recalcitrant şi greu de dat pe brazdă.

Altădată, povesteşte în memoriile sale Pacepa, erau împreună Gheorghe Maurer şi Cezarul. Era vorba ca cineva să dispară. Tovarăşul Maurer i-a zis:

– Nicule, treaba ta! Dar eu te sfătuiesc să nu dai ordin să fie omorâți oameni.

– Atunci, să fie bătuți! a răspuns Cezarul cu nepăsare.

Altădată, Maurer îi povesteşte lui Pacepa:

– Soția m-a întrebat dacă eu l-am propus pe Cezar la cârma țării?

– Da! i-am răspuns.

– Nenorocitule! Ce ai făcut?

Baia Mare.04.03.1988. Orele 21,54

Astăzi este joi. 17.03.'88. Timp ploios. Zăpada s-a dus. Am scăpat de ea până la iarna viitoare. Suferințele poporului român au fost imense. Este ora 19:55. Şi, acum: Zâmbiți, vă rog!

Marius este elev în clasa a cincea la Şcoala generală numărul 15. Azi, ca de obicei (îmi place să stau de vorbă cu copiii), pe coridor, la intrarea pe la scara „C" de la blocul nostru, se aflau Marius şi un coleg şi aveau în mână câte un bloc de desen.

– Ai! Să văd, Marius, cum desenezi tu? Te rog să-mi arăți şi mie! El, bucuros, îmi arată câteva desene din bloc. Am văzut că desenele erau bune. La fel, mi-a arătat şi colegul său. În concluzie, ambii elevi desenează bine. Îi întreb:

– Cum se numeşte profesorul vostru de desen?

– Îl cheamă Dumov, sau ştie dracu' cum, că-s cam tare de ureche.

Spune Marius:

– Baciu Ganea! Maşina aceea cu portbagaj este a lui, şi umblă la Stela. Doamna Stela este o femeie de 29 de ani, frumuşică, blondă şi este prietenă cu Lenuța. Am râs de m-am prăpădit. Al dracului copil, Marius.

– Ganea Bacii! Ne-a pus la tablă un tablou cu o femeie în pielea goală, să o desenăm.

Iarăşi am râs. Când am intrat în casă, Stela era la noi. Mă întrebă de ce râd. I-am povestit şi a roşit toată. Bineînțeles că nu i-am spus de Marius.

Ai dracului copii! De, copii ai epocii.

Azi este vineri. 25.03.'88. Este ora 20:00 când scriu. Timpul? De dimineață a fost urât şi ploios. După amiază, cald şi frumos. Ieri a fost frig, frig tare. Picioarele (membrele inferioare) m-au durut. Simțeam că sângele nu circulă. Ca un fel de arterită. Şi mă gândeam: Doamne Iisuse Hristoase, să nu ajung la amputarea membrelor inferioare. Noaptea am luat un Paduden şi m-am simțit mai bine. După masă am avut apă caldă şi am făcut o baie. După cum se anunță, în Ungaria au rămas zece mii de români de origine maghiară. Printre ei sunt şi români de origine română. Populația i-a primit cu simpatie, iar guvernul maghiar a alocat circa 30 de mii de forinți pentru ajutorarea acestor refugiați năpăstuiți de soartă. A mai contribuit şi populația civilă, inclusiv Crucea Roşie Internațională. Relatează postul de radio Europa Liberă. Aseară, tot băieții de la E.L. au transmis că „Orizonturi Roşii", cartea generalului Ion Mihai Pacepa, a apărut şi în limba română. Tot de la Radio E.L. s-a transmis şi o convorbire între ambasadorul român din Statele Unite cu „băieții de la Europa Liberă". Tema discuției a fost emigrarea evreilor şi dărâmarea sinagogilor, precum şi a bisericilor noastre, între ele şi ale cultului baptist. Şi atât! Despre suferințele noastre? Nimic. S-a amintit în treacăt despre cei fugiți în Ungaria. Ambasadorul român i-a declarat reacționari şi elemente fasciste. Ca să vezi. Dacă stai în țară şi mori de foame, frig şi mizerie, eşti patriot. Dacă mergi pe calea lumii mai libere, eşti reacționar şi fascist.

Azi, Daniel s-a jucat cu mingea la scara lui Glodeanu. Împreună cu copiii Liei au spart un geam de la intrarea în casa scărilor. Glodeanca, această femeie redusă, a venit cu o falcă în cer şi alta în pământ ca să se certe cu Lenuța. Glodeanu nu era acasă. Mai târziu, vine acasă beat ca un porc şi fiind ațâțat de către Glodeanca, a venit să-l bată pe Daniel. Datorită

nouă, copilul a fost salvat, dar eu mi-am pierdut autoritatea în fața țiganilor, în sensul că nu-i mai pot acuza de stricăciuni făcute de copiii lor la casa scărilor noastre. Este un copil tare blestemat, dar la care eu țin foarte mult. Baia Mare, 25.03.'88, ora 20:33.

Azi este marți, 29.03.'88 este ora 12:30. Afară-i cald, cu soare opac. Este un timp trecător. Cred că va ploua şi astăzi. În casă este frig, umed, bun pentru a favoriza reumatismul. Şi acum despre fericirea noastră.

Trăiesc de azi pe mâine. Picioarele mă dor din cauza frigului şi a umezelii. Uliul pe care l-au pus ruşii ne suge sângele, ne distruge cu foamea şi mizeria. Am ajuns la cuvintele Sfintei Scripturi care zice: „Ieşiți voi morților din morminte ca să intrăm noi, din cauză că nu mai putem răbda pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre".

Mă dor ambele picioare, şalele, rinichiul drept, din cauza frigului. Simt o senzație ca la arterită. Un fel de amorțire, cu senzație de amputare a membrelor inferioare. Betonul blocului trage al dracului. Mai țin de frig şi caloriferele înghețate care se găsesc în camere, în „camerele morții". Tot în camerele morții mai sunt montate şi conductele de apă, neacoperite, care şi acelea contribuie la menținerea frigului.

În Ungaria au fugit circa zece mii de români care, după părerea fostului ambasador Brucan, sunt o mână de rătăciți, o mână de reacționari, o mână de fascişti. Ai dracului nemernici. Ei mănâncă bine, beau bine şi fut bine, iar cei suferinzi, dacă fug, sunt reacționari şi fascişti.

În loc de mâncare şi căldură, ne umple capul de „fericirea" pe care o are dictatorul Kim-Ir-Sem al Coreei de Nord. Aceste puşlamale puse de ruşi ne distrug fără milă. Ca un uliu de găini s-a repezit asupra noastră, asupra poporului şi-l ține în gheare, devorându-l treptat, treptat. Aceşti moscotârci, aceşti boşorogi demenți se gândesc să-şi formeze o dinastie

a lor cu moştenitori din familie, pentru naşterea altor ulii care să devoreze la rândul lor pe biata Generație viitoare ce se naşte în frig, mizerie şi foamete. Ce ne pasă nouă de fericirea lui Kim-Ir-Sem sau Kim-Ir-Gean... Geon... Gea... Nin, naiba să-i ia! Că lui îi place arta, că lui îi plac mişcările din şolduri ale balerinelor. Mă tot gândesc. Cum dracu se poate că dintr-un derbedeu şi un vagabond să iasă un Cezar care te fute cu şi fără pulă, să te aducă la nivelul animalelor, iar prin înfometare să te oblige să faci lucruri contra voinței tale? Contra conştiinței tale.

Acum, în Baia Mare, se vinde în măcelarii coadă. Coadă de vacă sau de porc, în fine, cozi. Lumea le cumpără, ca să aibă ce mânca. Într-o zi, mă gândesc că tâmpitul ăsta al nostru va pune în vânzare şi pule de cal, în loc de cârnați.

– Vreți să ştiți unde vinde Anticrist carnea noastră?

– La ruşi! La prietenii noştri ruşi. Mari consumatori de carne românească.

Se mai trimite şi în Occident o parte. Aceştia ne compătimesc, cu milă.

Adevărată țară este Ungaria. Adevărat popor sunt ungurii. Dumnezeu să-i binecuvânteze. Amin!

– Cine poartă vina că noi suferim?

– Occidentul, care a avut posibilitatea să neutralizeze comunismul şi nu l-a neutralizat. De asemenea, au ştiut ce-i comunismul şi, totuşi, l-au lăsat ca să se dezvolte. Dacă poporul german a ştiut, de ce a acceptat? Cum a putut fi nimicit acest popor cult şi deştept, care a ştiut totul despre comunism. În revista „Signal” scrie totul. Arată bolşevicii cu securea în mână prin cimitire tăind crucile în păgânismul lor. Puteau fi desființați până nu au primit secretul bombei atomice de la savanții evrei soții Rossenberg. Şi acum am fi trăit liniştiți şi nu am fi cunoscut aceste lighioane cu chip de om care să dea decrete asupra trupului femeii cam „câți vițeii să fete”. Stimatele mele Doamne! Vă rog să mă scuzați, că eu vă respect, dar

în limbajul comunist, cam aşa ceva se înţelege. Vă mulţumesc şi cu profund respect vă zic. „Sărut mâinile”.

Azi este joi, 31.03.’88, este ora 16:52. Primăvara îşi arată prezenţa. Timpul începe ca să se încălzească. Ţiganii şi, în special, danciucii, au început să umple strada cu prezenţa lor. Şi acum despre familia Glodeanu.

Soţia lui Glodeanu este femeie de serviciu la secţia de chirurgie a Spitalului Judeţean, Baia Mare. El este pensionar şi îi cam tra-la-la la cap. Adică lovit cu felehertu. Este o familie foarte blestemată şi nesociabilă. Ambii soţi sunt nişte depravaţi şi nişte curvari ordinari. Amândoi dau pe de lături, cum pot şi cu cine pot. Sunt urâcioşi, parşivi şi nu-i agreează nimeni. Sunt urâţi de toată scara. Glodeanca este foarte bisericoasă şi are mare ciudă pe Lenuţa. Motivul? Proastă ca p..a şi cu creier în cap de scrumbie. Nu o poate suferi pe Lenuţa din cauză că nu-i dă atenţie, din cauză că Lenuţa are societatea ei, iar Glodeanca pe a ei. De, fiecare cu lumea lui. Fiecare cu vederile lui, care vederi despre lume se deosebesc ca cerul de pământ. Dacă vine, spre exemplu, o maşină a „Salvării”, ea iese din casă şi se prezintă la şofer:

– Sunt soră la Chirurgie!

Umblă cu capul sus. Pe cap are un turban şi îşi roteşte ochii spre scara noastră ca să vadă dacă Lenuţa o zăreşte şi, în special, să fie admirată de ţigani. Teoretic, ea urăşte ţiganii, dar practic, o fute Trică, un ţigan voinic care are un copil, Cepsi, şi o nevastă, Viorica. Aceasta i-a prins odată, că au lăsat uşa deschisă din greşeală. Glodeanca era sub Trică. Ca să vedeţi că două corpuri pot ocupa şi acelaşi loc în spaţiu, ignorând fizica.

Cu ocazia spargerii geamului de către Daniel, la ea pe scară, a sărit ca arsă şi a venit la Lenuţa ca să se mute Daniel pe „Hatvon” între ţigani, că acolo îi este locul. Ce caută el la şcoala noastră? Eu, dacă

eram acasă, i-aş fi spus să se mute ea la țigani, ca să fie mai aproape de Trică. Cu ea s-a asociat şi Clari, o femeie de nimic, care, la rândul său, l-a ațâțat şi pe boşorogul de Costică, care vorbeşte cam bâlbâit. Pe Costică, Clari l-a îmbrobodit în aşa hal că numai curul ei îl vede şi ascultă de ea orbeşte. Această pramatie a dat de bine, în sensul că niciun „boier proletar” nu se încurcă cu ea. Toată ziua doarme. Lucrul îi pute. Costică are câştig între cinci sau şase mii lei lunar pensia şi două, trei mii leafa la saivanul oilor. Carne de oiță, fudulii de berbecuț, ouă de la fermă. Mai face rost şi de peşte, carne de găină de la „Avicola”. Este om de bază. Directorul îl cinsteşte din când în când cu rachiu, aşa că s-au făcut amândoi ai dracului. A uitat Costică faptul că soția mea i-a legat laolaltă. Vorba aceea: „Facerea de bine, futere de mamă”. Deci, să revenim la subiect.

Se duce soția mea la Costică şi îl întreabă:

– Ce aia a calului vrei, mă?

Costică, cum îi bâlbâit, spune:

– Păi! La-la-ba-ba-la-ba şi iarăşi, ba-la-ba, când puneți geamul la loc?

– Mâine! îi răspunde Lenuța.

Costică:

– Ba-la-la-ba, la anul poate, ba-la-la-ba.

A treia zi, geamul a sosit şi s-a montat la loc. Dar, ce să vezi? Vine Glodeanu şi cum are el obiceiul de a-şi baga nasul peste tot, îl pune dracu’ să se bage şi la montatul sticlei pe ramă. Acolo lucrau Lenuța şi cu Niculina. M-am dus şi eu ca să asist. După ce intră sticla în rama uşii se pun colțarii care țin geamul. Dar atunci, Glodeanu, ca să se afle în treabă, că sticla avea grosimea de trei milimetri în loc de cinci, ia de jos o bucată de lemn şi o bagă în spațiul liber dintre sticlă şi colțar. Apoi, începe să bată cu un ciocan colțarul să intre mai adânc. Deodată, zdrang, sticla se sparge la colțul de sus lăsând ca o pată, o gaură în formă de ştampilă. Eu să crăp de necaz că nu s-a

spart toată sticla. Dar nu am avut noroc. Pe la orele 15 şi ceva, vine Glodeanca acasă şi de departe strigă:

– Aşa, da!

Când se apropie şi vede gaura, începe să vociferează. Dar copii lui Leți îi spun că şeful, adică Glodeanu, a făcut isprava asta. Şi acuma are sticlă cu ştampilă, cu o gaură în sus.

Azi este vineri, 01.04.'88, este ora 19:27. Timpul a fost cald şi cu cer închis. După masă a început o ploaie şi puțină răcoare. Şi acum, despre administratorii de cimitire.

Nu ştiu ce să zic despre cele auzite. Să cred sau să nu cred? Să fie adevărat, sau numai o născocire sau o legendă? Mintea mea refuză să admită cele ce am să povestesc mai jos. Vis-à-vis de blocul 3, scara C, se afla patiseria „Iza". Acolo se bea cafea, se serveşte mâncare, se fumează, se bârfeşte, se stă la taclale. Ştiri din țigănie, mahalagisme etc. etc.

Şi acum, să revenim la subiect.

Printre bârfele de la Iza, a venit vorba şi despre administratoarele de la Cimitirul din strada Horea nr. 6 din Baia Mare. Acuma, în prezent, este o femeie dată dracului. O exploatatoare şi o ciubucară fără să aibă pereche în lume. La exterior, pozează în femeie cinstită, dar după fapte, nu ar fi chiar aşa.

Se spune, după gurile rele, ca înaintea acestei femei ar fi fost un om care ocupa funcția de administrator al cimitirului de pe strada Horea nr. 6 din Baia Mare.

Un tată al unui băiat care era în armată a murit şi a fost înmormântat în cimitirul de pe strada Horea. Când l-au îngropat, a fost îmbrăcat omul într-un costum de-al fiului său care, cum spuneam, era în armată. Venind băiatul acasă într-o permisie, a întrebat pe maică-sa unde-i sunt hainele? Mă-sa i-a răspuns că pe taică-su, l-au îngropat cu hainele lui. Băiatul i-a spus mamei că în căptuşeala sacoului erau cusuți 20.000 lei, bani pe care nu-i putea lăsa să se

piardă. S-au dus la organele în drept, procuratură, miliție şi acestea i-au aprobat deshumarea mortului. Când au desfăcut sicriul, au găsit mortul în pielea goală. Hainele îi dispăruseră. Vine băiatul în casă la omul de la cimitir, adică la gropar şi întrebându-l de haine, vede sus pe un dulap sacoul lui. Au luat sacoul, l-au desfăcut, iar în căptuşeală au găsit banii, acolo unde îi pusese băiatul. Ieşind din casă şi uitându-se prin curte, au văzut nişte porci mari şi graşi. Îl întreabă autoritățile pe gropar.

– Ce dai la porcii ăştia de sunt aşa de graşi?

– Păi! răspunse omul, le dau şi eu ce pot.

Zvonul s-a răspândit repede, iar autoritățile au mai dezgropat nişte răposați ca să vadă dacă mai au hainele pe ei. Şi dezgropând, ia răposatul de unde nu-i. Deci, răposatul dispăruse. Erau morți îngropați recent. Groparul, strâns cu uşa de către miliție, a mărturisit. El i-a luat şi a îngrăşat porcii cu cadavrele dispărute din groapă. Scuzați-mi povestea. Vă spun drept că nu aş crede cele auzite şi povestite, dar sunt fanatici care îngroapă cadavrul cu ceas de aur la mână, cu lanț de aur la gât şi-i mai pun şi câte un ban de aur pe ochi ca să aibă cu ce-şi plăti mortul vămile până la cer. Păi dacă-i vorba de aur, atunci se schimbă situația, că sunt oameni din aceia care, la vederea aurului, îşi pierd mințile şi ar fi în stare să-ți dea şi în cap.

Am fost pe la ora 15:00 la scara A şi m-am uitat la geamul pus de Glodeanu. M-a bufnit râsul!

Am fost în spatele blocului. Roza Contiu s-a mutat în alt bloc, pe strada Cuza Vodă, şi astfel s-a despărțit Glodeanca. Una le era cununa. În locul lui Roza Contiu s-a mutat o familie de țigani cu „dănciuci" mulți. Glodeanu lucrează la pământul din grădina lui Roza. Deci, cum țiganii sunt puturoşi şi nu au nevoie de grădină, el profită de ocazie şi le ia grădinile. Le sapă, le seamănă şi tot el culege roadele.

Ieri, Lenuța i-a făcut părul permanent Silviei. Pe păr erau ouă de păduchi. Firea Silviei este de aşa natură că nu o deranjează felul în care se află. Are un prieten cu care se are bine. Îl cheamă Pitiu. Acum este concentrat pe şase luni. Este cam colțos de gură şi vorba aia „gura bate curul” sau „tonul face muzica”. Aşa-i şi cu Pitiu. S-a certat cu şefii, iar şefii l-au concentrat. Mă tot mir cum s-a putut întâmpla, pentru că Pitiu, este un bleg şi fiind el bleg, altă femeie nu se uită la el în afară de Silvia, care şi ea este un fel de Florica Borodi. Comentarii nu sunt.

CAPITOLUL 8.

Cel mai iubit fiu

Azi este joi. 07.04.'88. Timp cu soare, dar bate vântul iar aerul este cam rece.

Este ora 17:1o. Rar îmi mai vine să iau stiloul în mână şi să mai scriu, dar vorba aceea, nu scrii, caietul nu se completează şi Mihăiță când va veni, nu are ce duce cu el. Şi acuma.

Barcu, a avut de suferit cu o operație grea şi anume. Ea nu a avut ciclu de un an şi mai rar acum câteva zile. S-a internat la spital ca să vadă care-i cauza. La urgența spitalului, i-au fixat diagnosticul de sarcină; luna a doua. Barcu a protestat şi l-a contrazis pe medic.

– Domnule doctor! Cum să am sarcina când eu nu am ciclu de un an şi mai bine?

– Las, doamnă Bala, că vor stabilii medicii de pe secție.

Niculina s-a prezentat la spital în urmă expulzării unui cheag de sânge, care s-a revărsat spontan. A fost internată la secția septică la etajul şase. Doctorița securității se numeşte domnişoara doctor Golgoțiu. Fi-i-ar mama ei a dracului. Aceasta javră este şefa secției septică.

Ieri, Barcu a venit acasă plângându-se de felul animalic şi inuman al criminalilor de medici. De purtarea lor avută față de ea. A început să ne descrie cum s-au purtat cu ea.

Aceste bestii cu diploma de medici, aceşti nebuni care execută ordinele unui bătrân dement, se

poartă cu bietele femei ca la tarla, sub comanda unei doctoriţe tâmpite care-şi chinuieşte sexul ei, uitând de Jurământul lui Hipocrate.

De la urgenţa spitalului i-a recomandat două perfuzii şi două flacoane de sânge. Perfuzia a primit-o, dar sângele nu. Pe urmă, cu o seringă mare, ca la vite, i-a străpuns abdomenul, să vadă dacă nu are sarcină extrauterină. Şi asta, după ce a chiuretat-o. Mai mult ca sigur că speriată că i-a străpuns uterul cu ocazia chiuretajului, a verificat dacă nu are sânge în burtă de la perforaţie. Dacă nu a dat bani, aşa a şi lucrat-o.

– Eşti la un pas de moarte!

– Dar cine provoacă moartea?

Aceste canalii.

– Trebuie să ai patru copii. A zis unei contabile de la Filatura de bumbac.

– Dar dumneavoastră, domnişoară, câţi copii aveţi?

La care, bestia, nu a mai zis nimic.

Le caută pe bietele femei de ou. Ca să nască şi numai ca să nască. Nişte demenţi. După ce s-a născut copilul, Dumnezeu cu milă. Dacă moare, să moară. Bine că s-a născut. Despre condiţii? Vorba aceea, descurcă-te cum poţi. După ce s-au născut, aceste fiinţe, aceste suflete nevinovate, părinţii, trebuie să-i întreţină. Ca să se ajungă la o populaţie de 30 milioane de locuitori, pentru domnia nebuniei unui pierde vară, căzut din senin asupra poporului Român. Cam care ar fi aceste condiţii? Frig, foame, mizerie, taxe comunale, chirie, egale de plătit atât pentru cei cu 1000 lei venit cât şi pentru cei cu 5000 de lei. Ai, n-ai, cotele de plată trebuie să le achiţi. Dacă nu, te evacuează. Mâncare pentru părinţi nu există. Iar dacă există, există burta de vacă, pui tranşaţi, cât o vrabie şi alteraţi, tacâmuri de iepuri de casă, gâturi. Mai lipsesc sule de cal, pentru că batjocura să fie deplină.

Băieții de la E.L. vorbesc despre manifestările românilor fugiți în Ungaria. S-a cerut intervenția forurilor internaționale pentru aceşti refugiați. Aceste demersuri ale românilor au fost pline de simpatie față de poporul maghiar. Printre semnatari, a fost şi o ingineră din Baia Mare, cu numele Doina. Celălalt nume l-am uitat. Tot aseară s-a vorbit şi despre statisticele din țară. Unele lucruri sunt omise, altele eronate, cu bună ştiință în aşa fel încât nimeni să nu afle adevărul.

Astăzi, la noi în țară se trăieşte în teoria fericirii prin propagandă. În realitate, suferim îngrozitor.

Cei sătui de sângele supt din trupurile noastre, se fălesc cu traiul bun pe care îl au. Oamenii de rând se fălesc şi ei înjurându-l pe nemernic de le iese foc din gură.

– Poporul! Cel mai iubit fiu al poporului! Cum dracu' vine asta? Te flămânzeşte, îți ia totul, te batjocoreşte, te disprețuieşte şi noi... îl iubim?

– Ha! Ha! Ha! Faină glumă.

Copii? Şi ei cântă imnuri de slavă, de mărire, de mulțumire. Tot aceluiaşi, cel mai iubit fiu al poporului. Despre copilăria fericită pe care le-a creat-o.

– La care copii? Că la ai noştri, nu! Şi uite aşa trece viața unor nebuni, de azi pe mâine, ghiftuindu-se, iar la noi, viața trece iarăşi, înjurându-i cu foc şi aşteptând zile mai bune.

Constantin Alexandroaie, corespondentul postului de radio Europa Liberă pentru România la Națiunile Unite, a transmis marți, 05.04.'88. La ultima vizită în SUA, „el” şi „ea” au fost cu un grup restrâns în avion. După cum spune redactorul, atât el cât şi ea sunt nişte oameni sadici. După cum relatează corespondentul persoanele care exercită diferite funcții în preajma Cezarului şi a soție sale, nu ar duce o viață prea fericită. Fiind la cheremul lor, nu ştiu ziua, ora sau clipa când primesc un picior în cur şi le zboară scaunul şi se trezesc pe duşumea.

Se spune că Cezarina, ca om de ştiinţă cu renume mondial, a avut o întrevedere cu Preşedintele Academiei din SUA. Întrevedere care a durat cam 15 minute. Discuţia a fost: „ce frumos este timpul afară sau îmi place aglomeraţia de oameni de aici de la dumneavoastră”. Precum şi alte banalităţi. Colegii lui C. Alexandroaie şi ziariştii Cezarului şi-au prezentat materialul pentru presa din ţară... Cam un sfert de pagină din ziar. Printre altele, s-a vorbit şi despre ştiinţă, despre colaborare, etc.

Mă gândesc la această femeie, care-i dracu’ gol, nicidecum, femeie. Înainte de a se preda materialul la „Agerpress” intră Cezarul şi îi întreabă pe ziarişti:

– Ce-i cu materialul acela din mâna lor?

Luând cunoştinţă de conţinut, s-a supărat şi le-a spus să-l simplifice, reducându-l la numai cinci rânduri. Apoi, a venit Cezarina care, s-a supărat foc auzind de rectificarea făcută de către soţul său. Deci scaunele lingăilor, sunt permanent ameninţate. Cezarul şi Cezarina dau cu biciul pe ei, de le merge buhul. Faină pâine mănâncă ziariştii de minciuni de pe lângă persoanele Prea Măriilor Lor ca drept mulţumire pentru pupatul în cur. De aceea îi schimbă, aşa cum îmi schimb eu hainele. Frumoasă atmosferă, n-am ce zice! Multe ar mai fi de spus, dar dracu’ le mai ţine minte.

Azi este duminică. 10.04.’88. Este ora 10:58. Timp ploios şi urât.

Este Marea Sărbătoare a Învierii din morţi a Domnului Nostru Iisus Hristos. Este ziua întâia a Sfintelor Paşti. Duminica trecută a fost Sfintele Paşti ale catolicilor. Anul acesta este cel mai modest Paste. Cei săraci? Ştie Cel de Sus cum s-au descurcat. Mai acum câţiva ani copii umblau cu „stropitul” şi căpătau câte un ou roşu. Acum nu mai este. Trotuarele erau acoperite de coji de ouă roşii. Anul acesta, nu!

Cezarul se plimbă cu consoarta prin Indonezia şi se simte ca la mama acasă. Măi! Dar tare ne-am mai pricopsit cu prieteni de culoare care ne aduc cadouri frumoase. Exemplu, SIDA şi alte „fericiri”.

Cei bogați s-au mai descurcat că s-au adus şi ouă şi carne. Dar de unde bani? Majoritatea se aprovizionează prin dosul magazinului. Prin cunoştințe. Clasa săracă a rămas cu rugăciunea, iar cea bogată cu mâncarea. Ar fi multe de spus dar nu se plăteşte pentru că numai te enervezi.

Lenuța a plecat la biserică cu pălăria cu borurile mari şi şi-a prins-o de păr cu ajutorul unor ace înfipte discret, ca să nu i-o sufle vântul din cap. Mai an, era tot cu aceeaşi pălărie şi i-a luat-o vântu,l dând-o de-a dura pe asfalt, iar Lenuța fugea după ea să o prindă. Doamna Stela are şi ea o pălărie, dar este prevăzătoare, ea merge pe stradă şi cu o mână ține pălăria.

Aşa Paşte sărac nu am avut în viața mea. De Paşte, adică în 07.04.'88, au venit cei de la IRE (Întreprinderea Regională de Electricitate) şi ne-au adus cadouri frumoase, ca de Paşte. La unii 740 lei să plătească consumul de curent, la alții 344 lei, la Lia, 800 lei, lui Dancos iar lui Ganea, 92 de lei pe timp de două luni. Ni s-au schimbat contoarele vechi cu contoare din acelea care se învârt repede şi care țin cu statul. Cele vechi au ținut cu poporul. Cu adevărul. Eşti jefuit din toate părțile. Cu brutalitate şi cu cinism feroce. Totul s-a profilat. Case dispărute, blocuri construite, în loc de lemne – gaz. Curentul electric se întrerupe dacă n-ai bani. La fel şi gazul. Dacă n-ai bani de taxe, eşti evacuat. Cel puțin patru copii trebuie să aibă o femeie. După ce-i naşte, am mai spus, Dumnezeu cu mila, Cezarul cu prostia.

Of! Doamne! Până când? Până când?

Timp urât şi ploios. La fel şi gândurile mele.

Hristos a înviat din morți
Hristos a înviat
Şi clopotele bat în sat

Adevărat a înviat
Hristos, Hristos a înviat
Am cântat la corul Catedralei din Baia Mare.

Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Şi celor din morminte
Viață dăruindu-le

Se cântă de trei ori.

Baia Mare, la 10.04.1988.

La orele 24:00 A Înviat Domnul.

Mă cutremur şi mă înfior când Îngerul Domnului a venit din cer şi a prăvălit piatra de pe mormântul Domnului. Ostaşii care erau de pază s-au înfricoşat şi au căzut cu fața la pământ, orbiți fiind de strălucirea veşmintelor Îngerului Domnului.

Măreşte suflete al meu pe Domnul. Doamne, iartă-mi păcatele mele, în special rătăcirile din epoca tinereții. Mă căiesc Doamne şi îmi pare rău. Din trupul meu s-au născut suflete nevinovate care au suferit şi suferă lipsuri şi mizerie, numai pentru că s-au născut.

Izbăveşte-mă Doamne că să pot supraviețui, să mă pot ruga, să te Prea măresc şi să te Slăvesc.

Ajută-mă Doamne că să pot să mă parte de Bucuria Iertării Tale, de Bucuria Vieții Veşnice. Ajută-mă Doamne ca să-mi pot îndeplini misiunea mea pe pământ. Iți mulțumesc Doamne pentru înțelepciunea pe care mi-ai dat-o ca să descopăr, cu ajutorul ei, misiunea mea pe acest pământ.

Doamne! Mă apropii de sfârşit. Ia-mă sub ocrotirea ta.

Doamne! Fă că aceste Însemnări să fie publicate aşa cum sunt scrise. Şi dă-le Doamne sănătate celor care mă iubesc. Amin!

Baia Mare. 10.04.'88. Ora 12:00.

Azi este luni. 11.04.'88. Este ora 12:00. Este a doua zi de Paşti. Afară-i un timp frumos şi cald. Oamenii sunt îmbrăcați de sărbătoare. Lenuța este la biserică, iar eu stau în casă cu Adina. Aseară am ascultat postul de radio E.L. L-am putut asculta afară ca să fie bruiat. Sufletul meu tresare de bucurie pentru apropierea unei lumi mai drepte şi mai bună care se profilează la orizont.

S-a oficiat la Moscova slujbe religioase.

A fost condamnată ierarhia bisericii ortodoxe de la noi din țară pentru motivul că se supune orbeşte autorităților statului. Din relatările unor corespondenți de la România Liberă au reieşit greşelile care s-au făcut, din cauza cărora poporul român suferă astăzi. Prima greşeală a fost plecarea M. S. Regelui Mihai Întâi din țară. A doua greşeală a făcut-o armată. A treia greşeală au făcut-o țăranii, care au lăsat să li se ia pământurile. A patra greşeală au făcut-o aceiaşi țărani, care au venit la oraşe. Aceste convorbiri au avut loc la Paris.

Azi este luni. 06.06.'88. Este ora 22:00. Din puturoşenie, am neglijat un timp îndelungat a mai scrie în acest caiet. Rog pe Bunul Dumnezeu şi pe Fiul său Domnul Nostru Iisus Hristos să-mi dea putere de muncă, să pot scrie lucruri adevărate şi fără ură asupra familiei mele. Rog pe Bunul Dumnezeu să mă ajute ca să scriu şi să demasc unele greşeli ale mele cu care m-am copleşit din prostie, şi pe care le-am ascuns.

Cu ce să încep?

Să încep cu botezul copilului Claudiei, fata lui Mihăiță. Acest copil, adică aceasta fetiță îmi este strănepoată, iar eu la rândul meu îi sunt străbunic. A venit fiul meu Dr. Ganea Mihai, joi, 02.06.'88 la Baia Mare şi a plecat azi, luni 06.06.'88 la Tecuci. Aceasta pramatie şi acest derbedeu, nu m-a vizitat deloc. Motivul: este domnul doctor Ganea Mihai, un tâmpit

şi un imbecil. Familia lui a distrus-o pe mă-sa, pe Viorica care l-a făcut. Conform declarațiilor locatarilor unde a stat ea, a fost bătută şi maltratată de către familia Țâncău. Prin aceste descrieri, vreau să descopăr unele evenimente care s-au petrecut, iară acest derbedeu s-a servit de evenimentele de atunci şi s-a strecurat printre ele. Primul eveniment a fost acela că pe timpul când obişnuia să bea, se ocupa de avorturi clandestine, ajutat fiind de Nina, ca să-şi procure banii necesari traiului vieții, aşa că aveți o idee de ticăloşiile lui. Îmi amintesc de avortul studentei Sima Doina, care a fost dovedit de procurorul de serviciu, tovarăşul procuror Cioltea, şi muşamalizat de către Țâncău Niculina, care îi era soție. Procurorului de serviciu, tovarăşul procuror Cioltea. Nina Țâncău l-a ajutat pe Mihăiță ca să scape de urmărire. El era în relații intime cu Inginera Chirilă Livia de la Sondele petroliere din Tecuci, de la care primea bani pentru susținerea procesului. Soția lui l-a susținut că să nu facă puşcărie un an şi şase luni. Eram de față la proces. Vor urma alte detalii ticăloase ale acestui fiu al meu denaturat.

Să scriu de toate şi pentru toți, dar numai adevărul. Despre suferințele mele, am scris în celelalte caiete pe care la ora actuală, sigur nu ştiu, dar cred că le-a distrus Mihăiță. Natural că le-a distrus, pentru că a avut tot interesul să le distrugă. Pentru că erau în defavoarea lui.

Nina Țâncău, a fost şi este o tâmpită prin faptul că de, a fost soție de doctor. Aceasta canalie de om mi-a făcut şi alte probleme. Odată, eram cu Lia pe strada Karl Marx şi mă întâlnesc cu profesoara Năstase. Zic:

– Doamna profesoară! Mi-a venit băiatul acasă.

– Domnule Ganea, băiatul dumneavoastră este un escroc.

Mă gândesc, şi mai târziu am văzut şi m-am convins că această femeie a avut dreptate. De unde

denotă că îmi cunoştea mai bine băiatul decât mine. Am să scriu tot, absolut tot despre suferințele îndurate de fetele mele precum şi despre avorturile lui, pe care a încercat să le arunce în spinarea surorilor lui. Cum au fost denunțate de el, precum şi alte ticăloşii... M-am divorțat de Viorica care la ora actuală zace în pământ. Că mâine, sau poimâine, mă voi preface şi eu în oale şi ulcele. Am trăit în ticăloşii, care ticăloşii mi le-au făcut oamenii, în special Viorica. Dumnezeu să o ierte, că şi eu am iertat-o. Toți greşim pe acest pământ, în afară de Bunul Dumnezeu, care numai el singur este fără de păcat. Şi acum, să revin la avorturile lui Mihăiță. El a fost un copil foarte dificil. A învățat zece clase de liceu, fără bacalaureat, ci numai cu o Diplomă de Maturitate. Este un copil foarte prost şi foarte îngâmfat. În societatea lui nu te simți bine, deoarece îi cam sărac cu duhul.

După ce s-a terminat divorțul cu Viorica, ea nu m-a lăsat în pace şi a început să tragă sforile împreună cu fiul său, Ganea Mihăiță. Când am avut discuția cu profesoara Năstase, i-am scris şi am vorbit despre faptul că el a reuşit să se afirme în viață, iar profesoara Năstase, a zis că nu. Am văzut cât este de prost. După el, numai medicii se pot afirma. Ceilalți oameni, nu. Mi-am dat seama că-i suflă vântul în scăfârlie şi că nu-i nimic de capul lui.

În anul 1978, eram internat la Spitalul din Negreşti. Doctorul Pop Mihai, despre care am mai scris, îmi spune în fața bolnavilor din salon că băiatul meu, Dr. Ganea Mihai, este un prost şi că nu-i bun de nimic. Nu se poate conta pe el.

Şi acum, să revenim la studenta Sima Doina de la Institutul de Subingineri din Baia Mare, precum şi la avortul său. Sima Doina a cerut ajutorul lui Mihăiță ca să avorteze. Doctorul a promis că o ajută, dar cu condiția să o reguleze.

Să nu uit de cunoştință, inginer Gogan Gabi, asistent universitar. Eu nu eram acasă şi odată, vine

ing. Gogan de la Cluj, la noi. Din nefericire, era şi doctorul Ganea în casă. Soția a făcut prezentările de rigoare. Doctorul Ganea abia i-a întins mâna. Şi când te gândeşti că acel om deştept a fost asistent universitar la Cluj. Fiind om deştept. Asistentul s-a pişat pe mâna lui. Şi acum să revin la studenta Sima Doina.

Femeia a câştigat pentru Mihăiță la proces. Procurorul Cioltea a contat mult pe mărturia soției lui Mihăiță, Nina Țâncău, pentru a-l băga în puşcărie, dar Nina, la a doua dezbatere, l-a trădat pe procuror lăsându-l cu buzele umflate. Mihăiță fusese condamnat la un an şi şase luni de închisoare. Nina l-a scos. Şi pentru acesta domnul doctor pregătea divorțul cu Nina Țâncău. Aceia habar nu aveau de ceea ce urmează. A invocat motivul că Nina este bețivă. Proprietăreasa lui se numea Chirilă Livia şi era ingineră la sonde. Oricum Mihăiță avea nevoie de bani. Nina a făcut prostia că a lăsat serviciul. El s-a înhăitat cu acesta pramatie de ingineră, care pe lângă salariul de 4000 lei mai avea şi alte venituri ilicite care au fost foarte bine venite în scopul lui de a scăpa de Nina.

Am cunoscut mai bine această familie, mai ales din gură de la Bebe, şi după cum mi-a povestit cuscra, mama lui Livia. Tatăl său, pe care l-am cunoscut, avea o mutră de şnapan şi după cum mi-a spus, a stat cu vreo şapte femei. Cu serviciul de la sonde, după cum îmi spuneau nepoții, Mihăiță şi Livia, aveau bani din comercializarea gazolinei. Pentru maşina lui, Mihăiță nu avea nevoie de combustibil că slavă Domnului, avea destul. Nina Țâncău, neavând bani, nu s-a putut apăra şi a pierdut procesul. Pierzând ea, procesul, a câştigat Chirilă Livia. De! Poziție aristocratică. Ingineră fiind, bani având destui, relații destule, aşa că biata Nina s-a ales cu băutura şi cu un telefon dat în noaptea zilei de 03.08.'86 prin care a făcut-o pe Livia curvă. „Curva dracului! Mi-ai luat bărbatul”.

După alte zvonuri, se pare că Livia ar fi avut o altă ocazie de a se căsători cu altul, dar nereuşindu-i chestia, a fost bun şi băiatul meu, care îşi tine coaiele în mână.

Jurnalul meu.

Azi este duminică. 19.06.'88. Timp călduros. Soția este dusă la biserică.

Şi acum, despre Mihăiță. Şi Livia.

Deci, mi-a distrus Jurnalul.

Mihăiță când era student la Medicină bea de stingea. Avea bani mereu la el din cauză că se ocupă cu avorturile. Familia o neglija. În timp ce el se juca cu banii, Nina a suferit foarte mult din cauza lui. Şi ea îl ajuta la avorturi, ba mi se pare că şi mamă-sa. Am mai scris eu în treacăt despre acest lucru.

Mai recent, a venit la Baia Mare cu Livia ca să se distreze la o aniversare de absolvire de la Liceul „Gheorghe Şincai". Tatăl lui Livia, adică, tatăl vitreg, era întins pe masă mort, la Tecuci, iar ei erau la distracție la Baia Mare.

Mai târziu, când a ajuns medic, a încercat să o distrugă pe sora lui Niculina cu ajutorul lui Ivan de la Miliție (Maşina 890). El făcea avorturile cu ajutorul unor sonde speciale. Ca să iasă el basma curată, a denunțat-o pe sora lui că se ocupă de avorturi, iar el, om serios, Jurământul lui Hipocrate, a voit să o distrugă pe sora lui nevinovată, fiind sfătuit de către Viorica, mamă-sa. Doamne Iisuse Hristoase! Odihneşte-o în pace, unde toți sfinții şi drepții se odihnesc.

Altă dată, la „Agrofruct" a vrut s-o ucidă cu ajutorul unei seringi, vrând să-i recolteze, în locul Liei, sânge, din cauză că era anemică. A pus seringa cu acul steril pe fereastră în praf şi pe urmă i-a luat sânge. De abia a putut fi salvată. Bieții mei copii, mult au avut de suferit din cauza lui şi a aliatului său, mamă-sa.

A rămas Lia gravidă. Țiganul o bătea. Soția s-a rugat de el ca să o ajute pe Lia. Iarăşi a fost escroc. A pozat în om cinstit şi a denunțat-o pe Lia că-i gravidă, ca să fie luată în evidență, pentru ca fata să nu poată scăpa de țigan, iar ruşinea să-mi rămână în familie, pentru că mă divorțasem de mamă-sa. Doamne! Fă-mi parte de bucuria iertării tale, că mult am mai suferit pentru păcatele mele. Când a fost divorțul cu Nina, în 1986, acesta canalie a acuzat-o că bea. Şi aici am greşit şi eu că m-am pus de martor. Dar eu nu am spus că bea, ci doar că el îi trimite bani regulat acasă, iar după declarația Claudiei, ea bea banii. În realitate, nu a fost aşa. El trimetea la copii numai alocația, iar din salariul său nimic. Nina m-a întrebat la tribunal dacă mi-a făcut vizite cu femei străine. Eu am afirmat că „Da", cu proprietăreasa. Realitatea era ca el trăia deja cu ea. Va urma alt eveniment.

Din partea lui Nina a fost martor inginerul Tălpos. Cu soția. Aceştia au spus adevărul despre comportarea lui Mihăiță din vremea aceea, comportări care te cutremură numai auzindu-le.

Venea Claudia la noi şi spunea:

– Bunicule! Azi n-am mâncat nimic că n-am avut.

Suntem săraci şi mă durea sufletul din mine. Ce-i puteam oferi? O supă nenorocită şi de multe ori cu mămăligă. Aceşti copii au suferit foarte mult, în timp ce Mihăiță bănea pe la Tecuci. La Baia Mare, la fel. Mereu îmi arăta banii câştigați de pe urma avorturilor. Cel puțin 1000-1500 lei avea la el în portofel zilnic. Pe Nina o ura pentru că a lăsat serviciul. Săraca Nina. L-a ajutat foarte mult, dar față de noi a fost câteodată şi ticăloasă. Mie îmi pare rău că m-am dus ca martor. Eram ocupat cu obsesia să am în familie numai oameni inteligenți, culți. Să vadă mai departe de vârful nasului.

Robi muncea pe la Aprozar ca încărcător şi descărcător de varză. Odată, trecând pe strada noastră i-a dat soției două verze mari. Este un copil bun. Cât

despre Mihaela, aceea a fost tâmpită chiar din timpul şcolii, ca elevă. Trecea ca o vacă pe lângă bunicu-său şi nici tu bună-ziua sau futu-te-n cur de bunic sau boşorog!

Bebe a lăsat şcoala şi s-a făcut „inginer de drumuri”. Poate va intra în istorie, într-o zi, aclamat şi cinstit ca alți analfabeți.

Aşa-i viața. Azi golan, mâine, căpitan iar a treia zi, pe „Dealul Florilor” sau „Horea nr.6” Baia Mare. Cele două cimitire!

Robi va ajunge om pentru că ne-a ascultat. Însă, mi-e frică să nu capete boala Prostiei şi a îngâmfării de la taică-su şi Livia. Îmi amintesc de seara cununiei lui Mihăiță, când am stat de vorbă cu doamna Nuşa. Îmi vine să râd şi astăzi.

Despre o inteligență inginerească.

După cum în familiile de medici sunt şi vagabonzi, şi în familiile de ingineri, aşijderea.

El inginer, dar vagabond. Ea doctoriță. Sunt căsătoriți de zece ani. Mai mult ea îl tine pe el, că lui nu-i prea place munca.

Văzând femeia cum stă chestia, de vreo doi ani s-a încurcat cu alt bărbat, care la ora actuală este la Budapesta.

Ieri femeia a primit un telefon de la socru-său, tot inginer. O roagă ca la ieşirea din servici să treacă pe al el. Ea lucrează la o creşă. Când iese din serviciu, se prezintă la locuința lui socru-său, unde primeşte o ilustrată cu pupăturile de rigoare de la Budapesta. Inginerul, cunoscând ce pramatie este fiu-su, i-a dat vederea care i-a fost pusă în cutia poştală de către un necunoscut (?). Adică de către una din colegele femeii. Ce-o fi mâine, vom vedea.

Bravo, domnule inginer. Vă admir şi vă stimez.

În privința intelectualității, fac o precizare. Există două feluri de intelectuali. Oameni culți cu adevărat şi oameni proşti şi periculoşi, care pozează

în oameni culți. Pentru primii, am cel mai profund respect. Pentru ceilalți? Mă piş pe ei.

Azi, 04.07.'88, a fost foarte cald şi a fost o zăpuşeală mare. M-am dus în curtea şcolii şi am stat la umbră. Pe o masă de ping-pong. În timp ce şedeam, m-am gândit la filmul vieții mele şi l-am vizionat în imaginația mea. Mi-am adus aminte de timpurile bune. Eram o familie de oameni modeşti.

Am trăit fericit împreună cu mama şi fratele meu. Aceste timpuri au dispărut şi au venit hoardele barbare care ne-au luat totul. Ne-au dărâmat bisericile, ne-au dărâmat locaşurile de artă, ne-au luat libertatea şi ne-au lăsat săraci lipiți pământului. Am ajuns în rândul dobitoacelor. Din casele noastre am fost izgoniți, azi suntem batjocoriți. A apărut hoția.

Pretutindeni birourile s-au umplut de hoți, care cu ajutorul „decretelor" îți iau banii din buzunar sub diferite pretexte. De când am ieşit pe lume, din pântecele scumpei mele mame, am fost fericit până am ajuns ca să-mi câştig pâinea. Din cauza sărăciei, am părăsit Oltenița, unde ca elev am trăit fericit. Mama a părăsit serviciul şi a intrat menajeră la boierii de pe atunci. Acei boieri au fost oameni de treabă şi de omenie. Pe parcurs, a apărut tata, care ne-a părăsit când aveam trei ani şi a voit să se împace cu mama. Eu, neavând minte, m-am opus. Aveam 17 ani. Tată, arăta ca un mocan, iar mama, cum am mai spus, era de familie burgheză. Deşi săracă, avea neamuri suspuse şi situate bine.

Şi acum, din nou despre hoardele barbare. Au venit hoții şi pungaşii la putere. Au năvălit că lăcustele supra poporului Roman. Din fericit cum am fost, m-am trezit deposedat de tot ce am avut. Acuma, nu mai avem nimic. Cinstea şi omenia au fost înlocuite cu minciuna, corupția, hoția. Toate la un loc, formează o lume tristă şi în descompunere. Lumea lui, Satan, lumea lui, Anticrist. „666" din Apocalipsa lui Ioan din Sfintele Scripturi.

Aceste hoarde barbare şi ateiste au năvălit peste noi, fiind ajutaţi şi de puterile străine care, după cel de al doilea război mondial s-au aruncat asupra noastră cu ajutorul tancurilor ruseşti. Planeta pe care trăim a ajuns la ora actuală pe mâna criminalilor ateişti, pe mâna criminalilor care asupresc şi exploatează oamenii de rând şi care, şi-au bătut joc de oamenii intelectuali. Totuşi, există şi intelectuali care terminând o facultate nu se mai uită la părinţii care i-a puşcat din pulă afară şi de pântecele în care a stat nouă luni ca embrion, făt şi nou născut.

Am citit diferite întâmplări, dar cea mai vie, se află în familia mea. Din cauza nepotrivirii de caracter, am divorţat de prima mea soţie. Cu ea am un băiat cu numele Dr. Ganea Mihai. Asta vreau să spun sau să mai repet. Că acuma planeta noastră este gospodărită prosteşte de către oameni nepricepuţi. La o simplă apăsare pe buton, pământul, Terra, îşi încetează activitatea şi existenţa. La copilul meu care a fost un om cu probleme, aceste lucruri nu se observă, fiind ocupat şi măcinat de cele două boli, prostia şi îngâmfarea.

În zilele de zi, se vorbeşte mult despre faimoasa minciună „O lume mai bună şi mai dreaptă”. Ce fel de lume o fi aceea când ţi se ia totul iar în schimb nu primeşti nimic? Auzi tot timpul aceste două cuvinte: Fascism şi Socialism.

Stimaţi tovarăşi! Vă rog să mă credeţi şi jur pe conştiinţa mea că eu unul, habar nu am ce înseamnă cele două cuvinte. Întrucâtva, atâta ştiu că, sub fascişti aveam mâncare şi toate cele necesare vieţii iar sub Socialism n-ai nici mâncare şi eşti batjocorit şi mângâiat de flăcăii de la securitate, care îţi joacă bătuta pe spinare, cu picioarele în coaste şi în rinichi... Cât priveşte minciuna, ea este în Socialism marea doamnă şi serveşte la secţia de propagandă. În Socialism ţi s-a luat totul, inclusiv banii. Plăteşti curentul electric, plăteşti chirie, ceea ce în trecut nu ai plătit. Ai 2000 lei pensie, 1000 ţi-o ia statul

socialist iar cu cealaltă mie trăiesc trei persoane o lună de zile.

Păi, tovarăşi socialişti! Când a fost burghezia la putere, tot asta ziceați că „Domnii au de zece ori mai mare salariul decât un muncitor”. Dar voi, acum, cât aveți? Cât are un „Tascar” care taie câinilor frunza şi în cap îi suflă vântul? Hai, să fim sinceri. Ați dat oamenii cu cap jos şi ați pus pe alții cu capul pătrat care gândesc cu pula.

Miercuri. 07.07.’88. Orele 17:00.

Doiniței i se returnează scrisorile de la Budapesta. În schimb corespondența dintre Gyusi şi Lenuța, soseşte regulat din Budapesta. Mă întreb care să fie cauza? Nu poate fi decât una. Lenuța îi scrie ungureşte, iar Doinița, româneşte. Sau ştie dracu. Poate că pe fir să se fi băgat vreo Ghizica din Hungaria pentru că Gyusi este de fapt un bărbat bine la vârsta lui de 40 de ani.

Azi este joi.07.07.’88. Este ora 18:3o. Afară-i o căldură teribilă şi o zăpuşeală de toată frumusețea. De vreo jumătate de oră, Lenuța a plecat de acasă cu Doinița la Miliția Județeană pentru a vedea ce s-a rezolvat cu Paşaportul ca să poată pleca la Budapesta. De fapt, Doinița este cam săracă cu duhul şi trece la acțiune fără să judece.

Şi acum, din nou despre divorțul lui Nina Țancău.

Am mai spus că Nina a suferit foarte mult. A voit să fie soție de medic (mare scofală). Datorită acestui fapt, organele locale de partid şi de stat au ajutat-o foarte mult ca să aibă un serviciu de funcționară, lucrând în birou. Cum s-ar zice, un fel de serviciu domnesc. Am mai scris despre această chestiune, aşa în linii mari, dar îmi place să mai repet. A crescut patru copii. Avea o societate bună şi nu-mi amintesc ca ea să fi băut la începutul sau în timpul căsniciei lor. Mihăiță, mai mult pe la facultate. Când era la

facultate, când era pe liber. Şi iarăşi la facultate şi iarăşi pe liber. Asta aşa timp de 14 ani. Cam aşa a învățat el medicină.

Am scris de două ori aceste „Însemnări”, iar cele trei volume se află la Mihăiță, care m-a dus în eroare şi, după declarațiile lui Bebe, cică le-ar fi nimicit, pe motivul că am scris adevărul despre el. Să revin la subiect. A ieşit Mihăiță medic. Un medic bețiv şi curvar. Fiind în comună, se îmbăta şi nu era cine să consulte bolnavii. Nina îmbrăca halatul alb şi făcea pe doctorița. Tot ea făcea şi tratamentele.

Un mare banc.

Se spune că printre sectele pocăiților ar mai fi apărut o sectă.

– Cum se numeşte?

– Secta marelui Scrântit.

Ea se compune din Scrântit, plus Scrântita care face parte din această conducere. Ei au departamente, cu un fel de miniştri. Mai au şi pe fiul şi fii lor.

– Dar poporul unde-i?

– Poporul? Poporul este pula calului!

Azi este miercuri. 13.07.’88. Zi caldă, cu zăpuşeală. Eu stau în casă şi tot scriu. Aştept ca timpul să se răcorească ca să mă pot plimba pe la gară, unde-i un parc frumos şi un aer curat.

Azi, a avut loc procesul lui Evi şi Stela. Un proces cam fistichiu. Doamna Stela are dreptate. Familia Gaspar cam sunt răi platnici. Şi noi am pățit aşa când le-am dat 50 de lei şi ne-am ales cu o jumătate de litru de ulei. Doamna Stela s-a compromis pentru că nu trebuia să-i ia covorul de pe gard, ci trebuia să o acționeze în judecată pe Evi.

Şi acum, din nou despre familia Țâncău.

S-a întâlnit Nina cu Lenuța în oraş. Nina a întors capul. Noi nu ne supărăm deloc, pentru că nu

avem nimic cu familia Țâncău şi nici cu familia Ganea Mihai. Atât îmi pare rău, de banii pe care i-am luat de la Livia. Cei 1000 de lei. Şi nu am putut să-i dau înapoi grămadă, cum mi i-a dat, ci în rate. Au fost atât de amabili că restul de 900 de lei i-a donat, pentru care fapt m-au umilit, că s-au distanțat de mine. Şi acum, la subiect. Să revin.

Mihăiță, ca să scape de Nina, s-a servit de familia Hailac Fransisc. Această familie este foarte lacomă de bani. Mihăiță şi Livia, având posibilități, după cum gândesc eu şi după cum mi-a spus el, au primit ceva bani ca să declare ceea ce nu a fost. De remarcat că, fiind odată pe stradă cu nepotul său, a declarat că umblă cu bărbați, că a fugit pe stradă cu sandalele în mână, că-i o bețivă precum şi alte ticăloşii. Când am avut nevoie de 1000 de lei pentru taxe comunale, ce s-a gândit? Ia să-i dăm şi lui taică-tu 1000 de lei pentru că a venit de martor. Şi cu asta, basta! Am scăpat de obligații. Aşa s-a întâmplat. Nu mi-a mai dat nici o atenție şi face pe nebunul față de mine. Mi se rupe în paişpe de ei. Dacă în felul acesta gândesc sau au gândit. Viorica, să o ierte Bunul Dumnezeu, a suferit bătaie de la familie, adică de la propria familie, după cum a meritat. La toți ne vine rândul ca să primim răsplata după faptele noastre de la Bunul Dumnezeu. Şi ca să vorbim drept şi aceşti bani nu i-a dat din salariu, dar nu mă interesează, mi i-a dat şi le mulțumesc. Eu am declarat ceea ce mi-a spus Claudia şi m-am mulțumit cu atât. Realitatea am ascuns-o şi dacă o spuneam, tot în defavoarea lui Nina mergea. Din cauza obsesiei, că-i soție de medic, a lăsat serviciul şi a suferit groaznic de foame şi mizerie. La fel şi copii. Gazul i l-a tăiat că nu a avut bani să-l plătească. A purtat şi bucățele de lemne ca să se încălzească. Îmi vine să plâng când mă gândesc la mizeria în care a trăit. Copii dormeau în casa unde sloiurile de gheață atârnau de tavan, iar aceşti copii nenorociți trăiau în lipsuri şi mizerie. A fost săracă Nina, foarte pedepsită pentru greşelile ei. În sensul că

a lăsat serviciul. Ea crede că eu i-am făcut rău. Eu, din contră, i-am făcut bine în sensul că am scăpat-o de Mihăiță. Nina a fost foarte bună atunci când l-a păscut dezonoarea şi puşcăria. Nina a fost bună atunci când mergea la Bucureşti pe la Ministerul Sănătății ca să-i aranjeze şustele ca să vină mai aproape de Baia Mare. Şi pentru ce? Pentru cine? Pentru Livia, că-i ingineră? Iar el este doctorul, Ganea Mihai. Iată, dragii mei că, cuvintele profesoarei lui, doamna profesor Năstase, a avut dreptate când l-a făcut escroc.

Săraca Nina. Făcea lucru de mână ca să poată trăi, iar el, domnul doctor, ajuns în pită, a uitat de ea, a uitat de copii şi la ora actuală, îşi manifesta gelozia pe o biată femeie tânără căreia îi cântă în strună şi ea joacă. Frumoasă viață! N-am ce zice. Cât priveşte pe mine, m-am săturat de asemenea intelectuali şi de aşa cocoş curvar. La ora actuală Nina munceşte la „Avicola”, la abatorul de păsări. Bebe nu lucrează, sau munceşte undeva, nu ştiu. Mi-a spus Lenuța că arată foarte îmbătrânită de muncă şi probabil că mai şi bea... Nu pot să mă pronunț cu certitudine.

CAPITOLUL 9.

Despre țărani

Jurnalul meu.

Azi este marți. 26.07.'88. Este ora 18:1o. Afară este un timp foarte cald şi o zăpuşeală foarte mare. Nu poate merge omul nicăieri de căldură. Pe la „Iza", mişună țiganii şi danciucii. S-a mutat „Hatvanul" la gară. Este o privelişte foarte frumoasă pentru un călător străin care pătrunde în piață de pe strada Jupiter şi vine către strada Neptun. Acel călător rămâne cu o impresie frumoasă despre reclama pe care o fac țiganii în oraşul Baia Mare. Câte odată, stau şi mă gândesc la ceea ce spun băieții de la Radio Europa Liberă cu privire la ospitalitatea ungurilor care, cu dragoste şi prietenie, au întins o mână frățeasca refugiaților români, dându-le adăpost, ajutându-i ca să scape de teroarea Incompetenței. Lumea este săracă. Statul le ia şi ultima lescaie de pe bieții oameni săraci, de pe bieții pensionari. Se fură ca în codru.

Țăranii ne jupoaie, pentru că mâncarea este prea scumpă iar statul este incapabil să aprovizioneze poporul cu cele necesare de ale gurii. Dacă vin roşii la Aprozar, este rândul mare. Un kilogram de roşii costă şase lei. Se bagă țăranii cu puterea şi pumnul în orăşeni, luându-le totul. După această ispravă, se duc în piață şi le vând cu 20 de lei kilogramul. Banii sunt la țărani şi la țigani. Ei fac speculă, bişniță şi au bani grei, fără să lucreze nicăieri.

Mai zilele trecute, Lenuța s-a întâlnit cu Nina. Aceasta a întors capul ca să nu o vadă Lenuța. După

cum îmi spune Lenuța, arată a femeie îmbătrânită şi i se cunosc pe figură urmele alcoolului. Claudia şi Niculina se vizitează câteodată reciproc. După cum am înțeles eu, nu prea se are bine cu mă-sa.

Iarăşi revin la țărani. S-a dat margarină iar Daniel s-a băgat la rând. A sărit un țăran şi l-a pălmuit. Viața este foarte grea şi propaganda minciunii funcționează din plin. Prin gara Halmeu ies zilnic vagoane cu carne de porc care merg spre ruşi. La duşmanii noştri dintotdeauna care ne sug sângele împreună cu „El" şi familia lui.

Se bate pe piept că-i Român. Ce fel de Român, îl ştie numai dracu'. Se ceartă cu ungurii pentru Transilvania. Falsificând istoria. Mare Român mai este! Atunci de ce-i distruge pe Români? Mare pungaş şi escroc mai este.

Îmi amintesc cum erau țăranii în trecut. Când treceau pe lângă un orăşean, îşi descopereau capul şi te salutau cu „Lăudat să fie Iisus!" iar răspunsul era „În vecii vecilor, amin!" Astăzi, fiind lipsa de alimente pe piață, s-a dat dracului țăranul. A deschis „ochii" şi i s-a dezvoltat mintea în sensul hoției, speculei şi al tâlhăriei. Au venit la oraş din cauză că pământurile le-a luat statul. La fel şi cu vitele. Acest nebun, care se pretinde Român, jupoaie fără milă națiunea, din toate punctele de vedere. În primul rând, zbirii lui au luat casele oamenilor şi le-au plătit cam o cincime din valoarea inițială a imobilului. Pământul şi vitele, le-au luat pe gratis. Cei care s-au opus, au luat bătaie sau au dispărut fără urmă. Au distrus lăcaşurile de cultură, bisericile. Delirează prin nebunie. Ia totul pentru persoana lui şi a familiei sale. Mâncarea săracilor o dă la export, iar tu rămâi cu „ciuciu".

Este ora 18:45. Azi este miercuri, 27 iulie 1988. La ora 19:10, începe emisiunea la postul de radio E.L. Să vedem ce mai spun băieții despre capul pătrat al Incompetenței. Îmi este ruşine că fac parte din acesta

societate a incompetenților și mă gândesc la neamul și la națiunea mea română din care fac și eu parte.

Despre greșelile care s-au făcut am mai scris și este păcat de ostașii care au murit pe front și este păcat de eroarea care s-a făcut prin alianța cu rușii. Dacă nu se făceau aceste greșeli, noi aveam ce mânca și trăiam liniștiți și ne rugăm și slăveam pe Bunul Dumnezeu.

Pentru cine au murit flăcăii noștri? Oare s-a meritat ca să lupte? Pentru ce s-au luptat? Pentru un golan, ajuns general? Poate că dintre cei căzuți în luptă, mai trăiesc în familiile lor membrii care stau la rând după mâncare, înjurând pe nebunii care s-au aliat cu Stalin ca să ne omoare cu foamea, cu lozinci ca: „O lume mai dreaptă și mai bună!”.

Jurnalul meu.

Azi este joi. 28.07.’88. Este ora 18:35. Afară este foarte cald și o zăpușeală îngrozitoare.

Și acum, diverse.

Îmi spune Lenuța că alaltăieri pe când se afla la OJT, la o cafeluță, vine Puiu Dumitrescu și ai spune lui Lenuța:

– Doamnă Ganea! Vă rog să-i recomandați lui tata un medicament ca să i se scoale pula.

La masă era mai multă lume. Birö, Silvia, Niculina și alții care, din fericire nu l-au auzit pe Puiu, în afară de Niculina. Lenuța a rămas năucită și i-a arătat prin semne că-i tra-la-la și că-i suflă vântul prin scăfârlie. Îmi spune Lenuța că a văzut-o pe Pușa a lui Dumitrescu care se prezintă ca o balenă. Dezordonată, desfigurată, grasă exagerat și cântărește peste o sută de kilograme.

Și acum despre țărani.

Țăranii, din cauza incompetenței statului unde, la cârma țării se afla tolomaci certați cu inteligența, nepricepuți în ale conducerii treburilor unui stat, a marelui român care știe tot, care este un om deștept

şi care cunoaşte „orice” (fie vorba între noi) iar în schimb, nu se pricepe la nimic, ne macină fără milă, acest mare român. Îşi nimiceşte propriul său popor. A făcut vrajbă între oameni. Oamenii nu se mai iubesc şi se sfâşie unii pe alţii. Dacă se întâmplă ca să fie o femeie gravidă la rând, ţăranul, o calcă în picioare şi ar fi în stare să-i smulgă până şi copilul din pântece. A reuşit să transforme ţăranii în nişte bandiţi ordinari care te sfidează fără ruşine. Numai ce vezi ţărăncile, de pe lângă satele limitrofe, cum sunt legate la cap cu zaghie şi mâna la volanul maşinii proprietate personală. Şi mână voiniceşte maşina cu remorca după ea, încărcată cu varză, roşii şi alte alimente, la piaţa unde îl despoaie pe bietul băimărean, exploatându-l fără milă. Mai vin şi maşinile ARO de pe la Arad şi Satu Mare sau alte localităţi din ţară. La ei roşiile se vând cu 5-6 lei. La noi, le vând cu 20 de lei. Castraveţii, de asemenea. Asta-i epoca de aur a bandiţilor înarmaţi. Viaţa săracului este la pământ. Noi, pensionarii cu pensii mici, nu mai putem face faţă. Nu mai putem face faţă vieţii de toate zilele.

Rămâi în restanţă cu chiria, cu taxele comunale care la unii se ridică până la 20.000 de lei. Vine IGO şi cu miliţia, te dau afară din casă şi rămâi pe drumuri. Casa pe care am avut-o mi-a luat-o statul fără să-mi dea o lescaie. Vin zbirii de la IGO şi de la „Municipiu” îţi pun sula în coaste şi îţi dau termen până când să achiţi. Prima dată, ţi-a luat casa, acum vin să-ţi ia şi viaţa.

Dacă vine ceva la Aprozar, ei iau totul şi vând la preţ de speculă. Lista cu Mercurialul stă afişată în piaţă, dar cine o respectă? Te poţi şterge la cur cu ea. Dacă-i spui ţăranului de Mercurial, te trimite să cumperi de la Mercurial. Toţi au maşini. Vinde vreo zece coşuri de vişine şi cumpără o maşină ARO. Trăiesc ca în sânul lui Avraam. Dacă te duci dumineca la biserică, vezi pe badea Ghiţă, pe lelea Maria, lelea

Floare, la biserică cu maşina şi cu zaghia în cap. Vin să facă prezența. Orăşenii o duc greu. Aceste lighioane care se numesc țărani, au pătruns în Miliție, în Securitate, pe la Consiliul Municipal şi în toate posturile cheie din aparatul administrativ şi de stat. Sunt foarte uniți iar mulți dintre ei care mai ieri erau nişte golani, astăzi sunt căpitani. Şi cum te fute prostul, nu te fute nimeni. Țin laolaltă unii cu alții contra orăşeanului. Îi vezi în piață cu şorțul dinainte la care au cusute buzunare cât o jumătate de sac, care până seara se umplu de bani. Stau umflate de bani de parcă arata ca nişte femei gravide. Dacă te legi de careva, este vai de tine. Copilul, contabil la Consiliul Județean, nepotu-i procuror, consăteanul este la Miliție. Poți să reclami, că rămâi cu pâra sau chiar cu câteva pulane pe spinare. Toate posturile care de fapt ar trebui să revină orăşeanului, sunt ocupate de țăranul care vine cu curcanul şi cu banii şi le cumpără. Te duci la Forțele de Muncă, îți oferă serviciul unde nu poți să faci față. Te duci de două sau trei ori după care te trece că refuzi să munceşti. Aşa ajungi la Miliție unde, îți face dosar că trăieşti ca un parazit. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi!" În basme. Cei sătui, aplaudă. Cei flămânzi înjură. Şi uite aşa trece viața.

Aseară la orele 19:00, am ascultat radio E.L. S-a vorbit mult despre „nemernicii de țărani". Mai detaliat, pe mâine!

Jurnalul meu de azi.

Astăzi este vineri. 29.07.1988. Este ora 18:15. Afară este o căldură şi o zăpuşeală îngrozitoare. Am vorbit cu doamna Agnes, soția lui Andrei, fratele Tiei. A venit cu maşina de la Sighet. Dânsa şofează din cauză că Andrei este cardiac. Am întrebat-o:

– Cu ce ocazie pe la Baia Mare?

– Am venit după gâscă. Îmi răspunde femeia.

Îmi povesteşte că la Sighet este o jale şi mai mare în privința alimentelor. Am întrebat-o dacă merge la Mănăstirea de la Rohia.

– Bineînțeles! Mi-a răspuns ea.

S-a făcut o femeie foarte frumoasă. Andrei s-a îngrăşat foarte mult şi arată tare îmbătrânit. Stă lângă maşină şi face de pază.

– Ce să caut sus la Tia. Zice ea. A coborât Antol, fiul lui Tia cu gâsca. Au băgat-o în portbagaj şi au închis capacul, ermetic. Îl întreb pe Andrei, de ce nu lasă capacul puțin deschis ca să aibă gâsca aer. Zice Andrei:

– Păi, îi mai pompez aer cu furtunul.

I-am salutat şi ei, au plecat spre Sighet.

Şi acum, să revin iarăşi la țărani.

Spun băieții de la postul de radio, E.L. despre țărani, cât sunt ei de ai dracului. O parte din ei, nu mai vin cu marfă pe piața din cauză că au legături strânse cu orăşenii bogați, care având maşina, se deplasează la ei în sat şi îşi cumpără tor ce le trebuie de mâncare. Cât priveşte clasa săracă, Dumnezeu cu mila, iar Cezarul cu teroarea.

Vecinul meu, Ivanciuc Vasile, lucrează la Întreprinderea de Exploatare a gazelor naturale. Acela lucrează şi iarăşi lucrează numai şi numai să fie bogat. Are omul o vilă frumoasă la țară. Munceşte pe rupte. Colectează fier vechi şi sticle goale de prin gunoaie. Le spală şi le vinde la chioşcul de la Recuperarea Ambalajelor. Face omul ce poate şi zilnic câştigă între 200-250 lei de pe urma speculațiilor. Trăieşte cu Piroşca. O unguroaică tânăra care-i alcoolică şi nu-i deloc urâtă. Odată, Piroşca l-a uşurat pe Ivanciuc de 800 de lei.

Toate astea la care se adaugă şi frigul din timpul iernii şi munca făcută fără de cap, cam de o săptămână, l-au adus pe Ivanciuc la pat. Are un reumatism de toată frumusețea. Ieri i-a făcut Lenuța

tratament cu Vitamina B6, forte şi B12. Vitamina B1 nu se găseşte în injecții aşa că l-am îndrumat să ia tablete. Vitamina B1, oral. Acelea se găsesc. Azi noapte i-a fost foarte rău. Simte dureri îngrozitoare în şale şi a trebuit să stea la pat. A telefonat după Salvare dar Salvarea a refuzat să vină. A zis să vină pe jos până la Urgență Spitalului. Eu i-am spus să dea telefon la Miliție. Dacă m-ar fi ascultat, Salvarea ar fi venit într-o clipă.

– Uite, domnule! Atâta omenie are omul. Până-i bun de muncă. Zicea Ivanciuc.

Mi-a venit să râd de naivitatea lui. Om de 60 de ani. Ar trebui să ştie acest lucru la bătrânețe.

Până şi copii de şcoală ştiu că Anticrist nu dă nimica pe oameni. Nu da nimic pe viața lor. Şi, se ştie că având capul pătrat, este plin de gărgăuni. Şi cu asta, bietul țăran, a învățat un lucru pe care nu l-a ştiut toată viața. Şi anume: incompetența multilateral dezvoltată dă cu biciul pe oamenii deştepți şi competenți.

Aseară, ascultând Radio E.L. de abia am prins câteva frânturi din cauză că neavând antena corespunzătoare, postul este bruiat. A fost vorba de deşeurile chimice şi textile pentru care Anticrist a luat valută ca să fie depozitate la Sulina. Aceste substanțe s-au scurs în Dunăre, altele în Tisa şi Someş, unde au omorât mulți peşti. La o anchetă Hungaro-Română, la hotarele celor două țări, s-a adunat peste două tone de peşte mort.

Dacă Scaraoschi nu-l duce pe Anticrist în Împărăția Întunericului cât mai repede, va fi vai de noi. Vor continua bieții copii să-i mulțumească, lingăii de cur să bată din palme iar cei săraci, să-l înjure, până le va ieşi foc din gură.

Baia Mare. 29.07.'88. Mai detaliat, pe mâine!

Jurnalul meu de azi.

Este duminică. 31.07.'88. Ora 11:00. Afară-i timp frumos şi mai puţin cald. Soţia a plecat la biserică împreună cu Tia. Demarcec Cristina. Eu am rămas cu Adina în casă.

Ieri a fost timp urât şi ploios. Doiniţa şi-a vândut un jerseu de lână albă lui Evica, cu 50 de lei. Din aceşti bani, a primit numai 25 de lei. Nu a avut mai mulţi. De bucurie, Doiniţa a trimis după un litru de vin pe care l-am băut în sănătatea noastră. Mai târziu, m-am dus cu Niculina la Iutii. Săraca Iutii. A născut un băiat care seamănă cu Vasile, soţul ei. A avut o naştere foarte grea şi foarte complicată. Acuma, se află în afara oricărui pericol. A început să se însănătoşească.

Ieri a venit vecinul Gaspar Paul la televizor şi a început să-mi comande să las televizorul în funcţiune două ore ca să vadă meciul. Eu l-am repezit spunându-i că mie nu-mi plac meciurile de fotbal.

Au fost nepoţii la mine şi le-am pus televizorul cu desene animate. După ce s-au terminat desenele am închis televizorul iar vecinul Poli s-a dus supărat acasă. După un timp, s-a întors ca să-mi comunice că nu va mai pune piciorul în casa mea. Zice Poli:

– La mine? Televizorul merge de dimineaţă până seara!

– De aceea nu ai televizor, că-l strici. Nu ştii să-l exploatezi.

Se ştie că în timpul funcţionării, emisiunea se dereglează de la Staţia Mogosa. Conform instrucţiunilor, la televizor nu se umbla la butoane că se reglează singur. Este o familie cam obraznică. Evi, ca telespectatoare, sare de pe scaun în timpul emisiunii şi mereu este cu mâna pe butoane. Se dă pricepută şi dacă nu bagi de seamă, cât ai zice „cuţu" te lasă fără aparat. Au costat-o pe Lenuţa patru sute de lei cele două reparaţii. Ne-am învăţat minte şi grijim de televizor ca de ochii din cap. Locuind în bloc cu toţi nebunii, trebuie să fiu foarte vigilent, că mai sunt şi

între locatari oameni certați cu politețea şi, slavă Domnului, avem din aceştia destui.

Aseară la orele 19:00, am ascultat pe băieții de la E.L. S-a vorbit mult despre relațiile dintre Români şi Unguri.

Un Cezar uns cu toate unsorile. Se leagă de trecutul relațiilor, de fostul şovinism. În timp ce mii de români au fugit în Hungaria, el persecută în țară pe unguri şi pe nemți. S-au evocat cuvintele lui Petofi şi a altor oameni de ştiință maghiari despre relațiile din trecut, româno-maghiare. Am luat cunoştință despre unele lucruri istorice pe care eu nu le-am ştiut. Are de furcă poporul maghiar împreună cu conducerea lor cu cei de la Bucureşti. Au fost citate o mulțime de nume ale unor intelectuali maghiari.

De asemenea, s-a vorbit despre absolvenți ai învățământului superior, despre repartizarea lor. Cei de la facultățile maghiare sunt repartizați în Dobrogea şi alte localități din Muntenia, unde se descurcă greu cu elevii care ştiu numai româneşte. Şi, invers, cei din facultățile române sunt repartizați în ținuturile populate de maghiari, creându-se în acest mod un haos care nu serveşte decât „Prostiei omeneşti”.

Diverse.

Familia Birö Vasile, se compune din soț, soție şi patru copii. Pe femeie o cheamă Silvia. Felul în care gospodăreşte Silvia casa în care trăieşte, şi curățenia la ea, las mult de dorit. Birö munceşte la U.M.M.U.M. După serviciu lucrează şi la Cimitirul de pe strada Horea numărul şase. Pe post de gropar. Câştigă bani grei, pe care Silvia îi cheltuieşte, azvârlindu-i în dreapta şi stânga. Silviuța este şi cam curvuliță. Trăieşte cu unul care a fost pe la Miliție, iar acuma este pensionar de boală. Lenuța zice că ar fi foarte bolnav. Birö este gelos ca un arab. Este foarte prost atunci când se îmbată. Silvia a mai avut un gagic, pe Pitiu.

Acela arăta ca un tăntălău, aşa, ca după Silvia. Se bagă în societate unde nu-i de ea şi are pe păr nisip, ouă de „nichitani”, rămaşi de la mă-sa şi de la Soveja-Focşani-Panciu pe unde a umblat. Din când în când, se duce pe la Cluj încărcată cu alimente de mii de lei la una Cocan Ana, care este şefă la o spălătorie din Cluj. Ştie dracu’, poate că are şi pe acolo ceva combinații. Acuma despre Mihali Aurel, subinginer prieten bun al casei.

Birö s-a întâlnit cu Eugen şi de gelozie i-a spus de Silvia că umblă cu bărbați. I-a spus şi de Niculina că are şi ea un prieten. Zice Eugen:

– Du-te, măi omule şi lasă-mă în pace! I-ai prins tu pe-olaltă?

Acum s-a hotărât Birö să-i bată pe curvari. Eu i-am spus Silviei dar ea zice că nu se teme, că gagicul ei ştie karate.

– Tu! I-am zis. Nu vezi că-i beteag? Cel puțin, face treaba?

– Ce te priveşte? Îmi spune ea.

Este şi Aurel trecut pe răbojul lui Birö. Acela este mai înțelept. Spune că-l va purta prin tribunale până-i vor ieşi ochii din cap.

Raul este nepotul meu. Este un copil foarte deştept şi blestemat. Eugen îl cunoaşte pe Aurel. Aşa că l-a învățat pe Râul ca să-i spună Costică. Zilele acestea Lenuța se afla cu Eugen, Niculina şi Râul la cafenea. La o altă masă şedea Aurel cu cineva. Raul îl observă şi strigă la masă:

– Uite, tati, pe Costică!

Se duce Raul şi-l trage de pantaloni.

– Hai, Costică la noi.

Aurel se teme de Eugen şi când şi-a dat seama, a dispărut fără urmă din raza lor vizuală.

Multe face copilul ăsta. Odată, controloarea Aurica era pe autobuzul numărul 4. Îl vede pe Raul şi îi zice:

– Raul! Ce mai faci? Şi îl pupă.

Râul se şterge pe obraz şi supărat îi zice:

– Lasă-mă în pace! Mânca-mi-ai pula.

A râs lumea din autobuz, iar Niculina şi-a băgat capul între genunchi de ruşine. De ce semeni, aia culegi.

Jurnalul meu de azi.

Este marți. 02.08.'88. Este ora 18:00. Timpul s-a mai răcit. Totuşi este foarte cald. Azi dimineață a sosit Robi de la Tecuci şi de la gară a poposit puțin şi pe la noi. Lenuța a plecat în piață ca să caute lapte ca să putem prânzi. Până să vină ea, Robi a plecat. De la el am aflat că Mihăiță trece printr-o perioadă critică. Şi-a vândut ceva ceea ce lui îi este foarte drag. Şi anume, maşina. Am mai auzit că şi-a creat o atmosferă neplăcută la serviciu. Se ştie că medicii au început să se sfâşie unii pe alții. Asta Robi, i-a spus lui Lenuța. Mie nu mi-a suflat o vorbă. Deci, Claudia, a avut dreptate. Mihaela mai are un an până să iasă ingineră. Robi a dat admitere la medicină la Iaşi. Rezultatul cică s-ar fi comunicat dar el nu-l ştie prin faptul că ieri, când s-a făcut comunicarea era în tren în drum spre Baia Mare. Urmează ca la întoarcere să afle rezultatul. După părerea mea cred că-i negativ.

Duminică, 31.07.'88, am fost la „Carpați" cu Ocsy, cu Lenuța, cu Doina. Am băut câte două beri acolo la terasă. A fost o bere foarte bună, cu un gust plăcut şi fără să ai probleme. Între timp, apare şi Puiu Dumitrescu şi dă de noi. Este foarte obsedat din punct de vedere sexual. Din vorbă în vorbă, am ajuns cu discuția la bani.

– Eu am 5000 lei şi îi țin la tata, zice Puiu. Acuma am să le dau de lucru că-mi cumpăr două capre cu lapte.

Conform planului lui Puiu, cele două capre vor da cam 8 litri de lapte.

– Vom avea mâncare, lapte, smântâna, caşcaval, etc. Zic către Puiu:

– Dar cine o să caute de ele? Cine le duce la mârlit?

– Cum cine? Tata!, zice Puiu. Tata le va duce.

– Dar nutreț! De unde?

– Păi, umblu în toată țara, că sunt merceolog. Pun în maşină, într-un colț fân.

– Dar, tărâțe, huruială?

– Păi, mă descurc eu cumva.

Am văzut că bate câmpii.

Aseară am ascultat băieții de la E.L. Se vorbeşte de Transilvania. După cum spun, cam şase mii de refugiați ar locui în Budapesta. S-au citat nume de oameni intelectuali maghiari care au căzut în dizgrație. Ianoş Fazecas, a fost un bun diplomat pe lângă „Generalul" țării noastre în sensul că ştiut să țină echilibrul între guvernul țării noastre şi cel unguresc. Se vorbeşte de falsificarea istoriei Transilvaniei de către unii istorici unguri. Ei spun că românii, fac acelaşi lucru. De, ce să-i faci? Aşa-i politica.

Baia Mare la 02.08.'99.

Din jurnalul meu.

Astăzi este 07.08.'88. Este ora 11:00. Este ziua de duminică. Soția a plecat la biserică. Eu stau cu Adina în casă. Îmi este cam frig puțin. Stau la masă şi scriu. Scriu din amintirile pe care le am, despre cruzimile oamenilor. Din acestea, am să povestesc una.

Mai acum câțiva ani, un muncitor din Coruia îmi povestea. Muncitorul se numeşte Avram. El şade în Coruia. Cum intri în sat, casa lui este pe dreapta, spre deal. Este un om mic de statură şi nu mai ştiu dacă mai trăieşte. Iată ce mi-a povestit el:

A luat parte la al doilea război mondial. A fost pe teritoriul Ungariei. Acolo s-a dedat la barbarii. A batjocorit o femeie, iar după aceea a băgat baioneta în ea. A omorât şi un copil. Acest om, a fost muncitor sub mâna mea la Uzinele Metalo-chimice din

Ferneziu-Baia Mare. L-am întrebat cu înfiorare cum a putut face o asemenea crimă? Şi pentru ce? Femeia fusese dezonorată, de unde această cruzime? Şi pentru ce?

Eu i-am iubit pe unguri şi îi iubesc şi îi voi iubi din cauză că sunt oameni inteligenți şi buni la suflet. Sun român, dar am fost batjocorit de către români şi insultat de frații mei români. Începând cu fostul meu profesor de matematici, inginerul Ion Marin. Au venit comuniştii. Inginerul Trifu Cristea şi-a bătut joc de mine. Inginerul Drăgănescu Radu, la fel. Inginera Ionescu de la Flotația Centrală, CTC, la fel şi-a bătut joc de soția mea. Olaru Ştefan, Dumnezeu să-l ierte, la fel. Olaru Estela a lăsat-o fără pensie la bătrânețe cu toate că au fost colege de muncă. Învățătoarea Baban, soția lui Mihai Baban, a împiedecat-o, din invidie, pe fiica mea Niculina, să termine Liceul de Muzică şi mulți alți derbedei din nația mea.

Am fost fără serviciu şi ungurii mi-au dat adăpost. Ungurii mi-au dat de mâncare, ungurii mi-au purtat de grijă, cu ungurii am suferit laolaltă în anul 1936, când am fost concediat de la uzinele „Phönix". Eram muritor de foame. La familia Sipos Karol mâncam turte din făină, pe care doamnă Sipos, le cocea pe şpor, adică pe sobă. Prietenii mei cei mai apropiați au fost unguri, ca Gyuri Ketney care avea atelierul „Foto-electric". Lucra cu Suba Zoly. Gyuri nu ştiu dacă mai trăieşte. Ştiu că el se afla în Ungaria, la Budapesta. Familia Sipos, surorile lui Kori Karoly, familia Petric, familia Balaj, soția lui, era pictoriță. Familia Nagy Karoly, Moni, Iolan, Ghiță-Olga, fiul lor Karol, fiul lor Bondi şi alții şi alții...

În general, ungurii sunt mai inteligenți şi mai buni decât noi. Luați exemplu din zilele noastre, când românii sunt batjocoriți şi asupriți de către un român împreună cu familia lui.

Românii care zac în închisori, bătuți şi asasinați de către români. Luați aminte că răbdăm foame, lipsuri, averea ni s-a luat pe gratis, viața ți se ia, mâna

românului o simți strânsă în jurul gâtului tău. Tu, român, eşti batjocorit de către o mână de călăi români. Iată, dragii mei, că eu am dreptate când afirm aceste lucruri. Țăranul român îți ia totul şi este în stare să te ucidă pe la rânduri. Toate relele care s-au abătut asupra noastră vin de la comunism, de la trădătorii de țară şi neam, care, în numele românismului, el, sau ei, român sau românii, te despoaie de cele mai elementare drepturi.

Față de cele de mai sus amintite, poporul maghiar a întins o mână frățească fraților lor în suferință din România. I-au primit cu drag şi şi-au împărțit pâinea pe din două. Eu cunosc pe unguri, şi pe mine nu mă poate duce nimeni de nas.

Ungurul nu-şi bate joc de poporul său luându-i 3 lei pe kilowattul oră de energie electrică. Şi atunci de ce-l mai batjocorim zicându-i, boanghen, oagăr şi alte cuvinte necivilizate şi condamnate de politețea latinității noastre? De ce trebuie să fugă românul din țara lui? De ce românca trebuie să „fete”? Scuzați-mi exprimarea şi, să nu fiu înțeles greşit, cei care ne conduc aşa respectă femeia, din moment ce o obligă să nască „forțat”. Cu procurorii, cu milițienii care i se uită în cur şi îi fac control periodic. Ungurii aşa ceva nu fac, pentru că sunt sănătoşi la cap şi acolo au creier de om civilizat.

Unde-i mintea românilor? La tălpile picioarelor. Capul lor este un cap pătrat. Să nu fiu înțeles greşit. Vorbesc de dictatură şi de dictatori. Pentru că dictatorii, ştiu până şi copii de la şcoală, sunt dereglați mintal. Ei se mențin cu forță armată şi cu brutalitate peste poporul civilizat şi paşnic.

Mă tot gândesc. Ce dracu este în capul lor? Uită un lucru: că-i muritor, adică MOARE.

– Nenorociților! Degeaba faceți crime, că tot moartea vă va duce dracului. Fiți siguri că şi oasele voastre nu se vor odihni în pământ din cauza blestemelor oamenilor săraci. Le pocnesc fălcile, înjurându-vă până le ies foc din gură.

Pe pământ sunt de toate. Şi atunci, dacă sunt de toate, de ce suferă oamenii? De ce? Toți ne-am născut cu dreptul de a trăi. Atunci cine aia mamii lor le dă dreptul să ia viața românului. Şi ei, români.

Ar fi foarte bine că măcar pe jumătate să fie conducerea civilizată ca la poporul maghiar. Poporul şi intelectualitatea română, sunt civilizate aşa ca şi prietenii noştri unguri.

Români! Să nu uităm că suntem latini. Să nu uităm că totul este trecător. Să nu uităm că nimic nu dăinuieşte definitiv pe acest pământ în afară de:

Latină Ginta e regina
Între a' lumii ginte mari
Ea poartă-n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Trăiască poporul român şi maghiar! Trăiască prietenia acestor popoare! Trăiască toți oamenii civilizați şi culți!

Avem o datorie de onoare ca popor latin, să stârpim prostia din capul acelora unde este şi să-i aducem lângă Regina noastră, „Ginta Latină". Iar ungurilor să le fim pe veci prieteni şi să se şteargă trecutul întunecat şi şovin care a fost.

Azi este duminică, 21.08.'88. Ora 10:38. Afară-i timp foarte frumos. Ganea Robert a fost la noi acum trei zile. I-am dat o scrisoare pentru Mihăiță. Dintre nepoții mei ştie dracu' care-i mai corect. Robi? Bebe? Eu nu-i prea cred, pentru că fiecare pozează în om corect.

Şi acum despre tecuceni.

În piața noastră au sosit nişte tecuceni. Au o maşină străină de culoare neagră cu remorcă. GL 2880. A mai fost şi un ARO. Tot al tecucenilor. În fine, lângă peretele termocentralei au îngrămădit câteva tone de pepeni, ajungând cu grămada până la fereastra clădirii.

Se ştie că în cartierul gării Baia Mare sunt mai mulţi ţigani decât români. Ţiganii au copii şi vorba aia, ţiganu-i tot ţigan. Capul pătrat al Incompetenţei a găsit de cuviinţă să ne omogenizeze. „Dănţucii”, tot vorba românului, ce vede ochiul, nu lăsă mâna.

Vineri, 19.08.’88. M-am dus la gară pe la ora 19:3o. Să-l văd pe Robi când pleacă la Tecuci cu trenul accelerat 426 de Baia Mare-Bucureşti. Robi nicăieri. De aceea zic: ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda. Minte şi acela, ca Bebe. Nici vorbă de plecarea lui cu acceleratul 426 de Bucureşti.

De la gară, venind spre casă, văd multă lume în piaţă. Văd şi duba miliţiei, văd şi câţiva miliţieni. Apropiindu-mă de piaţă, văd un miliţian, care conducea pe un vlăjgan de tecucean ce avea o rangă în mână şi l-a băgat în dubă. Am intrat şi eu în mulţime şi am întrebat ţiganii, care-i baiul? Şi iată ce am aflat:

Un dănţuc şchiop, băiatul lui ţiganca Leontina, aceea care cântă frumos pe la gară şi restaurante. Cică alt dănţuc a furat un pepene, unul mic şi l-a dat să-l ţină şchiopul, probabil cu intenţia să mai fure unul. Copilul cel şchiop, l-a dat vânzătorului să-l cântărească iar acesta îi spune că face 30 de lei. Zice copilul:

– Păi, bine nene, nu-i prea scump?

Atunci, un altul, vlăjgan de la altă masă, ia ranga şi-l altoieşte pe şchiop peste picioare şi una peste spinare, de-l lasă lat. A venit salvarea şi l-a dus la spital. Atunci, toţi ţiganii din cartier au năvălit pe tecuceni şi i-au somat ca imediat să părăsească Baia Mare. Au stat doi miliţieni pe lângă tecuceni ca să nu-i linşeze ţiganii.

– Ce căutaţi cu castraveţii în Baia Mare? De ce nu-i vindeţi la voi, în Tecuci? Veniţi cu momele la noi? Ca să faceţi afaceri? Să deveniţi milionari? Veniţi din Moldova în Maramureş ca să ne omorâţi? La voi este 3-4 lei kilogramul iar aici îl daţi cu 15-20 de lei? Beliţi pe bieţii oameni săraci ca să vă îmbogăţiţi voi?

Să nu vă mai prindem prin Baia Mare că vă distrugem.

Apoi s-au luat la ceartă cu milițienii.

– De ce-i apărați? Dați-vă la o parte ca să-i judecăm noi!

Lângă milițieni se afla şi Glodeanca. Eu îl întreb pe un vecin:

– Dar ce caută Glodeanca prin mulțime?

– Caută p-lă, îmi răspund nişte golani.

O aduce dracu' pe Glodeanca lângă noi, iar eu îl îmboldesc pe vecinul ca să o întrebe ce caută acolo în grămadă?

Glodeanca vine şi ne arată mâna zicând că şi pe ea a lovit-o peste mâna.

Se iau țiganii de ea şi o întreabă:

– Dar tu, ce ai căutat acolo? Ți-a trebuit p-lă? Nu eşti mulțumită cu ce capeți de la futălăii tăi? Îți mai trebuie şi a lor? Pupa-ia-i în cur!

Povestea s-a terminat. Tecucenii sunt blânzi ca nişte mieluşei. Dar țigani la pepenii lor, nu mai vezi. Şi nici dănțuci ca să le dea târcoale pe la pepeni. Zice Poli, a doua zi:

– Măi! Ar trebui strânşi de gât, şi odată cu ei şi pe domnul Ganea că-i foaita lor. Şi face cu ochiul către țigani. Eu m-am cam supărat pentru asemenea glumă proastă.

Baia Mare la 21.08.'88. Orele 11:40.

Jurnalul meu.

Sâmbătă, 20.08.'88. De la orele 9:30 şi până la 13:00 am stat lângă Nandor.

Nandor este un om cam de vreo 50 şi ceva de ani. Este un bețiv cu diplomă de doctorat în beție ca şi alți doctori în academie şi prostie. Numai că el este un „profesionist" al alcoolului. Este un băiat cu carte, cu o pregătire bună, dar l-a stricat zeul Bachus. Am avut o tovărăşie plăcută în compania lui. Ieşind la pensie, şi-a scos o autorizație prin care i se dă voie să cântărească persoane cu taxa de un leu. Îl cunosc toți

câinii, toate femeile culte sau simple. Îl mai cunosc ştabii, autorităţile, îl mai cunosc şmecherii şi lichelele.

La rândul meu, fiind mai puţin cunoscut ca el, apariţia mea lângă Nandor a făcut senzaţie.

– Uite-l pe Ganea lângă Nandor! Ce faină potriveală. Unul mai băutor ca celălalt. Numai cântar îi mai lipseşte.

De ziua pensiei, în 13 ale lunii, dacă trec pe acolo, mă cheamă şi-mi zice:

– Domnule Ganea! Du-te la „Expres" şi adu două beri. Am uitat să vă spun că autorizaţia lui i-a fixat locul tocmai lângă restaurantul Expres de lângă gară, Baia Mare. De multe ori eu stau în locul lui, iar el merge să se pişe sau să facă alte treburi. Prima dată am fost verificat şi, reuşind la examen, are încredere în mine.

Să revin la ziua de sâmbătă, 20.08.'88. La ora 9:30 m-am dus la Nandor. Prima dată m-a însărcinat să studiez terenul, „Mioriţa" şi „Espreso", ca să văd dacă se va da bere la ora 10:00. Bere nu a fost nici la Expreso, nici la Mioriţa. Venind eu repede din misiune, îl găsesc cu o jumătate de litru de vin din care băuse deja puţin. L-am ajutat şi eu şi până la ora 10:00 l-am dat gata. Mai dau o raită pe la Espreso şi văd că bere nu-i, dar, în schimb, la Mioriţa se vindea vin cu 23 de lei litru.

– Du-te la Mioriţa!

Mă duc la Mioriţa şi iau sticla cu mine. Când mă întorc la el, mă întorc cu sticla plină. Dar el era supărat pe sticlă că nu era una de un litru, ci de o jumătate. Zic către Nandor:

– Mă duc să iau nişte ţigări Bucegi.

Ne aşezasem la taclale. Vin muşterii la cântărit. Vine o cucoană:

– Nandor! Ai cântarul bun?

– Păi, zice Nandor, aşa bun nu-i, că mi-l cam strică femeia.

– Măi, du-te dracului. Şi se urcă pe cântar. Se cântăreşte şi pleacă. Nandor aşteaptă leul. Aceea se face că a plecat, apoi se întoarce şi îi zice:

– Na, măi, amărâtul de leu. Mai luați un cântar, ca să fiți doi.

După ce pleacă, zice Nandor:

– Dă-o în p-la mea, că-i mare şmecheră.

Mai vorbim, mai tragem din sticlă şi uite aşa trece vremea într-un mod plăcut. De mințit, nu-l întrece toată propaganda partidului, aşa piroane ştie să taie.

Vine o altă doamnă, cu o prietenă la cântărit. Se urcă pe cântar.

– 59 kilograme, zice Nandor.

– Fi-ți-ar cântarul al dracului! Acum vin de la circă şi acolo am avut 60. Doamna avea în mână o plăcintă. Eu o întreb:

– Numai o plăcintă ați avut în mână la circă, când v-ați cântărit?

– Nu! Două am avut, dar una, am mâncat-o.

Zice Nandor:

– Vedeți, de aceea aveți la mine 59 de kilograme.

Iar doamna, dând din cap:

– Şi cântarul este ca şi dumneata, domnule Nandor.

Mai tragem din sticlă. Sticla se tot goleşte, iar muşterii vin. Banii cresc în buzunarul lui Nandor, şi totul merge de minune până când vine un şmecher cu funcție înaltă, ceva, un semi-ştab, prieten cu Nandor. Îi dă un leu şi se suie pe cântar. Apoi îi mai dă un leu, cu rugămintea să-i cântărească separat pula.

– Păi, are cam 200 de grame. Ca să ştii precis, pune-o pe cântarul de la nevastă-ta.

Râde şi pleacă. Vorba continuă, râsetele, la fel. Sticla trece din gură în gură, până se goleşte. Nandor scoate banii şi îmi dă sticla să mă duc cu ea la Expreso. Acolo vinu-i mai scump cu 4 lei... Mă plâng la Silvia, care era la masă cu Niculina. Silvia îmi dă patru lei şi aduc sticla, care din nou începe să funcționeze de la gură la gură.

Pe când noi beam, mai trece doamna Viky. Se aude un:

– Ciao!

Nu trece bine dânsa că apare un alt golan. Se opreşte în fața lui Nandor şi îi strigă:

– Ho! Sperietoarea dracului. Fugi şi te ascunde cu cântar cu tot că se sperie lumea de tine.

Îl întreb pe Nandor.

– Ce l-a apucat?

– Are ciudă pe mine că l-am păcălit odată de întâi aprilie. L-am trimis la impiegatul de serviciu de la gară, să-i belească pula.

S-a golit şi a doua sticlă. Şi iarăşi m-am dus la Expreso şi am umplut-o. Aceea a mers mai repede cu golitul din cauză că la ora 13:00 Nandor trebuia să plece acasă să se îmbrace ca să meargă la nuntă cu nevastă-sa.

Astăzi îmi spune că la nuntă nu s-a mai dus, din cauză că soacra mare a murit subit, aşa că în loc de nuntă, a fost înmormântare.

Am venit acasă cu chef, iar Bărcuțu a mai adus un kil de vin şi am băut o cană, aşa că astăzi sunt băiat cuminte.

Baia Mare, la 21.08.'88.

P.S. Am uitat să spun că Nandor, când are şase lei câştigați fuge la bere. Mai câştigă şase lei, încă o bere, sau țuică de drojdie, cică-i bună pentru sănătate. Este foarte interesant ca bețiv. Poate că bunătatea Celui de Sus se pogoară asupra bețivilor. O fi sau nu, dar Nandor o prea face de oaie. El zilnic, după cum îmi spune, consumă cam unul sau unul şi jumătate de litru de băuturi alcoolice la care se mai adaugă circa trei pachete de țigări pe 24 de ore. Este foarte mult şi exagerat consumul acesta. Păcat de el, că-i un om bun la suflet dar şi mincinos ca Clari. Vine Tia acum la mine şi-mi spune că biata Clari este din nou pe liber. A prins-o Costică cu mâța în sac. Au făcut analizele, iar Clari nu s-a dus după rezultat.

CAPITOLUL 10.

Săracu' popor român !

Alt jurnal al meu.

Azi este duminică, 29.08.'88. Este ora 17:14. Afară-i frig. Dimineața soția a plecat la biserică, iar eu am rămas cu Adina. Acuma să trec la subiect.

Stau la masă şi scriu. Sunt bolnav şi sufăr. Nervii îmi sunt la pământ. Am avut două soții care m-au chinuit. Prima soție m-a chinuit cu gelozia, iar a doua mă chinuieşte cu prostia. Este vorba de Niculina. Ea este odorul lui maică-sa, care o protejează, chinuindu-mă pe mine şi pe Adina. De ani de zile stă pe capul nostru, împreună cu copiii. Bala numai bea şi mănâncă pe la restaurante. Familia lui o ținem noi. De dimineață şi până la ora 17:00 tot pe capul nostru şade. Ce face ea la noi? Şade ce şade şi pleacă. Revine cu o oră înainte de a pleca acasă. Pe unde merge? La un prieten care i-a salvat viața. Bala, după mine, este cel mai mare derbedeu şi cel mai mare escroc. Ei veşnic nu au bani. La fel şi Lia. Doi copii nereuşiți, plus al treilea.

Ce face Niculina când este acasă la noi? Stă pe scaun şi tot trage din țigară. Nici blidul din care mănâncă nu-l spală. Nici blidele din care mănâncă cei doi copii. Dacă apare Doina se duce cu ea şi câteodată la ea. Dacă apare Silvia, se duce cu ea şi cu amantul ei. De multe ori vine cu chef. Cine caută de copii? Soția mea şi cu Adina. Locul, spațiul, este prea mic pentru atâta lume. Eu mă uit şi înghit. După

plecarea lor, Adina ia mătura şi le curăță murdăria. Dacă zic ceva îmi sare soția în cap şi mă înjură.

– Ticălosule! Nemernicule! Sunt copiii tăi şi trebuie ajutați. Mai pun o cană de apă şi le iese şi supa lor. Ce să facem? Doar sunt copiii noştri.

Mai vine şi Lia... Umblă şi ea la oale. Şi aceea nu are un ban de pâine. Şi atunci caută sticle goale care se mai găsesc şi le comercializează ca să cumpere pâine.

Dis-de-dimineață se prezintă la mă-sa la cafea. Ea nu aduce niciodată. Dacă eu sau Adina am făcut din greşeală puțin gunoi, ne sare Lenuța în cap:

– Ce tot să mătur şi să curăț după urma voastră? Sunt obosită şi nu mai pot.

Da! Nu mai poate? Este adevărat. Dar noi nu o solicităm. Pentru Niculina şi familia ei nu-i obosită. Se poate căca copilul şi pe jos, că nu-i nimica. La fel şi cu Lia. Vin amândouă bete criță. Pe Niculina o scuză că înăbuşeşte, iar pe Lia o mai alungă. Atât Niculina cât şi Lia sunt foarte recalcitrante la beție.

Acum vă imaginați şi vă închipuiți, stimați prieteni, ce viață duc eu. Nu reuşesc să o deştept pe Lenuța. Unde-i baiul şi unde-i răul care ne tulbură sufletele, casa noastră? Pâinea-i mică. Două pâini nu ajung la şase persoane. Plus că mai vine şi Lia. Atât una, cât şi cealaltă sunt măritate. Au bărbați. Au salariul lor. Şi atunci, eu sunt de vină că nu ştiu să se gospodărească? Seara mai luăm o pâine, ca să avem la cină. Lenuța mai câştigă un ban, dar cum îl câştigă aşa îl şi cheltuieşte. Dacă eu beau o bere, este bai. Mă pune Nandor să stau la cântar şi-mi dă şase lei ca să-mi plătesc berea.

Şi acum, despre convorbirea avută cu mulți ani în urmă cu cuscra, mama lui Bala.

Cuscra este o femeie cam de vreo 60-65 de ani, are o pensie în jur de 1800 lei. Este singură la folosirea acestei pensii. Ea s-a adunat cu un văduv, anume Tincu. Acela este foarte bogat, iar cuscra pune pensia la CEC. Are vite, are porci, curcani, pământ. Într-un

cuvânt, sunt foarte bogați. Deci cuscra trăiește în concubinaj cu acest țăran.

Într-o zi, anul nu-l mai țin minte, eram eu și dânsa în casă. Și din vorbă în vorbă, am ajuns cu discuția la copii.

– Domnule, Ganea! Eu mi-am crescut copiii. Și dumneavoastră la fel. Fiecare cu viața lui, cum și-a sărat, așa va mânca. Atât eu, cât și dumneavoastră, nu trebuie să ne facem griji. Cine se căsătorește și-și întemeiază o familie este răspunzător, atât soțul cât și soția, să-și crească și să-și educe copii. Noi, părinții, în special eu, dar și dumneata, nu avem nici o obligație față de ei.

Și acum discuția avută cu Bala.

Această discuție nerușinată a avut loc tot în casă la mine. Voi căuta să fiu foarte concis.

– Păi, socrule, mai ajută și dumneata și nu te supăra pe soacră, că, de, îți este fiică, iar copiii noștri, nepoți.

Am crezut că se crapă pământul și dacă aș fi avut în mână un revolver aș fi tras în el ca într-un câine.

– Dar mă-ta?

– Păi, mama nu poate că-i ocupată cu treburile gospodăriei.

Ați auzit, dragi prieteni? Nu-l poate supăra pe Tincu. Așa parcă îmi aduc aminte că ar mai fi adăugat.

Adică ei bogați și cu bani nu-i pot ajuta, dar Daniel și Raul ai cui nepoți sunt? Ai „contesei” Bala nu sunt? Nu le este bunică? Ca și soția mea? Futu-i aia mă-si de târfă! Bala Eugen are un capital la CAR de circa 15.000 lei. Eu nu am nimic. Nu-mi trebuie de la nimeni nimic. Nu deranjez pe nimeni, dar, în schimb, vreau să fiu lăsat în pace. De ce să-mi sufere soția? Cine le dă acest drept ca să-mi distrugă familia și pe Adina? Fiecare om trebuie să se bucure de roadele muncii sale.

I-am amintit discuția criminală, a mă-si, avută cu fiica mea, Niculina.

– Taci şi rabdă! De aceea eşti femeie.

Aşa este încurajată o noră tânără de către o babă gârbovită, numai pentru ca un escroc, când vine beat acasă, să aibă unde să-şi descarce puşca. Cu alte cuvinte, mi-a dat să înțeleg că noi, fiind săraci, trebuie să pupăm curul celor bogați şi să le creştem sămânța pulii lor, iar pe ei, adică pe bogătoaică, să nu o deranjeze nimeni. Ho! La oase, porcilor!

Pentru cele de mai sus, am discutat cu soția, ea zice că nu am dreptate. Sunt un ticălos, sunt un nemernic. Sunt un om rău. Am 2003 lei pensie, din care trăim trei persoane. În realitate suntem şase. Zilnic. Săptămână de săptămână, lună de lună. An de an. Cu câți bani avem, plus ce câştigă soția, am putea avea două sau trei mii de lei la CEC. De mai mult nici nu aş avea nevoie. Şi acum, cheltuielile casei.

Taxe comunale, 450 lei, chirie – 101 lei, înmormântare – 59 lei, CARP – 40 lei, TRF – 60 lei, medicamente – 150 lei, mâncarea – 100... 1100. Aceşti bani reprezintă strictul necesar în casă. Cu 1000 de lei nu se poate trăi. Ce poți cumpăra cu ei? Sfoară şi săpun. Asta-i viața pe care ne-o fac boierii comunişti. De 40 de ani de când sunt ei la putere, sau, mai bine zis, din anul 1965, mereu auzim la radio şi la televizor, faimoasa minciună „O lume mai dreaptă şi mai bună, tovarăşi!" Frumoasă minciună anti-intelectuală. Bună pentru măgari şi pentru măgarul care o propovăduieşte.

Diferite măgării.

Azi, 18.09.'88 este duminică. Un timp urât de mama focului. Un timp specific pentru oamenii de azi. Soția, ca de obicei, a plecat la biserică. Eu stau în casă cu Niniricu (Adina). Când vine de la biserică, mereu vine cu ceva. În ziua de 11.09.'88 mi-a povestit un fapt cu miliția care face dreptate. Se ştie că la noi în țară corupția domneşte în țară, inclusiv şi în

rândul miliției. Hoții şi pungaşii, dacă fac abateri, sunt apărați de către acest aparat represiv. Şi acum, iată povestea, aşa cum s-a întâmplat.

Dreptatea miliției din Baia Mare.

În ziua de 11.09.'88 soția s-a dus la o cafea naturală la OJT. Ea s-a întâlnit cu un cunoscut care a invitat-o să ia câte o cafea împreună. Pe lângă cafea, omul a mai cerut şi un decilitru de cognac. Când se aşează la masă şi gustă cafeaua, în cafea se găsea cognac. Se duce omul la barmaniță şi reclamă chestia, zicând:

– Doamnă! Eu am cerut o cafea curată şi nu cu cognac. Cognacul l-am cerut separat.

– Nu se poate domnule, pentru că noi aşa o vindem.

– Dați-mi condica de reclamații, zice omul. I se serveşte condica de reclamații. Domnul scrie şi ia condica ca să meargă cu ea la Miliție. Nu a apucat să facă decât câțiva paşi când doi vlăjgani l-au oprit. Se ştie că anticriştii securişti şi milițieni care umblă în civil au tunsoarea lor. Deci erau de la Miliție.

– Hai! Înapoi!, zic omului cei doi vlăjgani. Dumneata, tovarăşe, să bei mai puțin şi să nu faci scandal într-un local public.

– Tovarăşi! zice omul, dar eu la dumneavoastră mergeam. Poftiți condica. Şi le-a dat condica celor doi milițieni îmbrăcați civil. Asta-i povestea şi... jos cu prostia de azi.

Două cuvinte radicale:

Titan = Tiran (Ghiciți cine-i?)

Titana = Tirana (Ghiciți cine-i)

Cum se numeşte capitala Albaniei?

Trăiască şi să revină iarăşi fericirea din trecut!

Jurnalul meu.

Mă gândesc la secolul al XIX-lea. Acest secol a dat țării oameni de valoare şi respectul României în lume. Să luăm pe fiecare în parte.

I.L. Caragiale, cu satira lui. Ce s-ar fi întâmplat cu el când activiştii şi toţi ceilalţi ar fi citit pe Ion şi măgarul lui, care cânta Carnavalul de Veneţia, cu variaţiuni?

Octavian Goga, cu poezia lui, *La noi*. Ce s-ar fi întâmplat cu el pentru această poezie faţă de sistemul de azi?

Mihai Eminescu, pentru poeziile sale?

George Enescu, acest mare geniu muzical, ar fi fost constrâns ca în loc de cele mai frumoase rapsodii, să slăvească, sau în cel mai bun caz, să pună pe note „Măgarul lui Ion” cu faimoasa minciună, „O lume mai dreaptă şi mai bună, tovarăşi”.

Ion Creangă, cel şugubăţ?

Barbu Delavrancea, Bogdan Petriceicu-Hasdeu care a făcut castelul de la Câmpina după indicaţiile fiicei sale, Iulia Haşdeu în vis şi în spiritism.

Ioan Slavici, Vasile Alecsandri, care, în amintirea lui Porojan, a desfiinţat robia la ţigani, a scris versuri despre „Ginta noastră latină” şi alte poezii frumoase.

Astăzi, în secolul XX, când domneşte prostia peste oamenii inteligenţi, mă gândesc la acei oameni enumeraţi mai sus, ce soartă ar fi avut? Să fi văzut cum un pretins român îşi distruge ţara şi poporul din care face parte pentru o teorie comunistă, străină şi condamnată de către poporul din care făcea parte.

Străinii ne condamnă şi ne vor condamna spun băieţii de la radio E.L. Şi acum, părerea mea.

Comunismul a adus toate relele asupra întregii omeniri. O parte din popoare trăiesc sub teroarea acestui flagel. Se ştie că românii sunt latini, inteligenţi, capabili de misiuni gigantice în orice domeniu. Dar cei care ne conduc şi ne bat, caută femeile la cur să vadă dacă au ou şi ne chinuiesc, mai sunt români? Haida, de! Să nu ne jucăm cu cuvintele şi să păstrăm un cuvânt mare. Românii au fost pe vremea mea. Legionarii de mult ar fi fost la înălţime ca să servească cauza ţării. Să nu fiu înţeles greşit, nu am fost legionar, cei de azi nu sunt români, ci nişte lichele.

Cine i-a ajutat pe aceşti miniştri ca să urce la putere? Cine a făcut alianța cu Stalin? Nu au fost şi atunci oamenii inteligenți? Trebuia să fie Hitler lăsat în pace să lupte în Rusia până-i lua dracu' pe bolşevici, iar odată obosite ambele țări se putea distruge comunismul şi tercherghelii. Țăranii îşi vedeau de treaba lor, bisericile nu se mai dărâmau, iar „palatul" nu ar mai fi existat. Titanul şi Titana ar fi stat în banca lor. Pe când aşa, generațiilor viitoare le trebuie cel puțin o sută de ani ca să-i astupe şi să le distrugă nebunia, restaurând ceea ce a fost prin reconstrucție. Ungurii, bulgarii, polonii sunt oameni care au luptat pe baricade, iar noi murim în laşitate cu mâna românului, fratele tău, în beregată. Bravo vouă, laşilor şi putorilor! Nu țineți laolaltă, în goana după bani şi maşini – în loc de vaci în grajd, distrugeți pe bietul orăşean. I-ați furat averea, căsuța şi nu ați plătit nimic, voi, bandiți şi nemernici care vă pretindeți şi vă bateți cu cărămida pe piept că sunteți români. Huo! La oase cu voi nenorociților şi mânia lui Dumnezeu să cadă asupra voastră. Amin!

Cântece patriotice.

Sub drapel când țara cheamă
Steagul nostru să-l păzim,
De la munți şi de la mare
Cu el neamul ni-l umbrim

El conduce fiii țării,
Ca să-nfrunte pe duşman
Şi să-nvingă sau să moară
Ca urmaşii lui Traian

Născut român din tată-n fiu,
Atât cât mă vedeți de mic.
Sunt plin de suflet şi voinic
Şi să mă lupt cu sete ştiu.

La mine nu-i ceva mai scump
Decât al patriei pământ.
Atâta moştenire am
Şi mi-a rămas din neam în neam.

Cu jurământ
Înainte, înainte!

Viteaz şi falnic ca un leu
Să fiu atât cât voi trăi
Şi să mă lupt până-oi muri

Nu ne pasă de oțel
Ploua gloanțe şi obuze
Sfântă-i moartea sub drapel

Aşa mi-a spus tăicuţul meu.
Şi-am ascultat iar puşca mea
Azi pildă poate să vă dea,
Iar noi urmaşii lui Traian,
Cu puşca-n mână-i vom primi
Vom arăta la lume noi
Că nu ne temem de război,
Că ţara noastră ne-o iubim
Şi pentru dânsa ştim să fim
Eroi.

Le-am cântat la Şcoala de Arte şi Meserii Inferioară din Olteniţa, având emblema SAMI cu numărul 32.

Azi este joi, 22.09.'88. Este ora 20:20. Timpul a fost frumos, corespunzător începerii anotimpului de toamnă.

Ieri am început tratamentul la fizioterapie cu ultrascurte la şale. Pentru economie, pacientul trebuie să-şi cumpere unguentul respectiv ca Pell-Amar sau Boicil, sau Hidrocortizon acetrata. Ionizări la şale şi a doua fază a aparatului, sub tălpile goale ale membrelor inferioare. Curenţi diadinamici la ambele picioare (genunchi), o zi la dreptul, o zi la stângul. Azi dimineaţă când am sosit la Fizioterapie, la ultrascurte, lumina era stinsă. O întreb pe asistentă de ce este întuneric. Asistenta îmi răspunde:

– Pentru economie!

Săracul popor român! Trebuie să rabde umilinţă, având curentul electric în casă să nu se poată atinge de el, că-i mănâncă salariul. Trei lei kilowatt-ul. Toţi trăim cu frica în sân. Oare cât ne va costa, Doamne, curentul? Economiile se fac pentru faimosul palat al prostiei şi pentru cultul Măriei Sale Prostii.

La orele 19:00 am ascultat pe băieţii de la radio E.L. Ce spun ei, ţi se face părul măciucă. Fraţii tăi români te ucid în bătaie. Se comit asasinate. Grănicerii români, îndoctrinaţi, împuşcă fără milă pe cei care vor să scape de Tirania Prostiei. S-a organizat în RFG un Târg Internaţional de Artă Culinară.

(Întrerup din cauza lui Gursky Peter, care a venit beat ca un porc şi am pierdut şirul gândirii. Voi reveni mâine).

Noi vrem să mergem orişicând
Cu drag ca să luptăm.
Ce este frica nu ştim deloc
De la părinți am învățat
La luptă când plecăm
Să-nvingem sau să murim în foc.

Căci fericirea unui brav oştean
E ca să lupte pentru țara sa
Şi-n România nu e cetățean
Care să nu ştie cu drag a lupta.

Şi mândri fi-vom noi când vom putea
Să dovedim că tot la fel
Suntem ca cei ce au ştiut să lupte
Pentru Țara pentru Rege şi Drapel.

Şi-n orice moment
Noi cu devotament
Cu arma în mână
Striga-vom prezent.

Că țara ne-o iubim
Şi pentru ea noi ştim
Pe câmpul de război
Ca să murim.

Azi este sâmbătă, 24.09.'88. Este ora 17:45. Afară-i timp cald, corespunzător anotimpului. Pe trotuare este apă şi puțin noroi. Şi acum să continuăm cu băieții de la radio EL.

Cum am spus, s-a organizat un Târg de Alimente în RFG. Ungaria a fost prima cu exponatele, apoi Polonia, RF Iugoslavia, Bulgaria şi URSS. Aceste țări cu regim comunist din Răsăritul Europei, s-au întrecut între ele ca să prezinte viața popoarelor lor. Domnul Constantin Nicolae Munteanu de la Radio EL a fost şi el acolo şi împreună cu alți colegi, au căutat Pavilionul României. De abia l-au găsit. Şi ce să vezi? Era numai salam de Sibiu şi nişte cârnați uscați. Nebunia lui „Nero" din veacul nostru a atins apogeul. Se ştie că Nero era cel mai crud tiran. De asemenea, se

ştie că era şi cel mai mare bufon, aşa cum avem şi noi în zilele noastre pe al nostru. Pentru capriciile lui, Nero a dat foc Romei ca să se inspire, chipurile, să facă nişte versuri. Dar a distrus numai Roma. Al nostru a distrus Țara Românească. A distrus prin prostie propriul său popor, iar după Nero urmează să se scrie o altă istorie a unui alt „Nero", dar al României. Radio E.L. în emisiunea sa a amintit atrocitățile şi crimele fostului ucenic de cizmar. Astăzi poporul român suferă mizerie şi foame. Bătut şi chinuit de către frații lui români, care îi pun mână în beregată. Se clădesc blocuri şi mereu se clădesc. Oamenii săraci nu pot plăti taxele comunale enorme, din leafa lor mizerabilă. Familiile cu copii mulți sunt la pământ. Sunt restante cu zeci de mii de lei pe unii locatari săraci. Vin zbirii lui „Nero", împreună cu Miliția şi Procuratura şi îi duce departe de oraş. Îi duce la frig, împreună cu copiii care se nasc nedoriți, din ordinul lui „Nero", ca să moară în frig, tot din „Ordinul lui Nero al României".

Andrei Mureşan

Marşul Românilor la suferințe

Deşteaptă-te Române
Din somnul cel de moarte
La care te-adânciră
Tiranii de barbari

Acum ori niciodată
Croieşte-ți altă soartă
La care să se-nchine
Şi cruzii tăi duşmani.
....

Dacă am greşit, vă rog să mă corectați. Este greu ca după 65 de ani să-l mai țin minte pe de rost.

Azi este luni, 26.09.'88. Este ora 20:10. Timpul a fost foarte cald şi frumos. Țiganii joacă fotbal în curtea şcolii. Au şi arbitru, un cioroi cu mustață,

mândru şi îngâmfat. Are un costum de arbitru, merge ţanţoş şi băţos şi cu fluierul în plisc. Şi acum, să revin la fizioterapie.

Azi am fost după masă la ultrascurte. M-am dezbrăcat la şale şi asistenta mi-a tras chiloţii jos. O jumătate de cur a ieşit la iveală, ca să-mi facă ultrasunete. Pentru mâine, trebuie să-i aduc unsoare de acasă. De la ultrasunete, camera 35, mă duc la camera 12, la curenţi diadinamici. Acolo îmi tratez genunchii. O zi, dreptul, o zi, stângul. De la camera 12, trec la camera 13, la ionizări şi galvanizări. Acolo mă descălţă de încălţăminte şi rămân cu picioarele goale. Mă pun în pat, iar asistenta îmi pune un electrod de la aparat sub şalele goale, iar al doilea electrod sub tălpile picioarelor. În prima zi mi-au alunecat picioarele de pe aleza de cauciuc şi i-am spus asistentei ca să-mi schimbe aleza. Mi-a râs în nas şi mi-a spus că prea multe vreau. Am tăcut chitic şi am avut grijă ca să nu îmi mai alunece. Sper să fac circa 12 şedinţe. După aceea urmează Ciuciurecu. Trebuie ca să ne grăbim, că vine iarna şi odată cu ea sosesc „fericirile" celui mai iubit fiu al epocii.

A murit Fănăţeanu Nicolae. Marele Comunist şi Uglarist. Familia lui mi-a făcut mult rău. Dumnezeu să-l ierte şi să se odihnească în pace. El a fost muncitor sub mâna mea. Este din Ferneziu. În ziarul „Pentru Socialism" a apărut la rubrica „Anunţuri Decese" şi numele lui.

„Cu adâncă durere anunţăm trecerea din viaţă în nefiinţă a celui care a fost Fănăţean Nicolae, maistru principal la IMMUA".

Măi, mi-am zis. Ai dracului comuniştii din Ferneziu. Şi mort, tot maestru principal este. Deh, făcut la normă. Că inginerul Dumitrescu Marin, după un an la Moscova, iată-l şi inginer. Cât este de capabil? Eu îl cunosc foarte bine. Eu am fost bun numai la lopată. De, aşa au vrut Viorica şi cu Uglăroaia. Dar, întrucât nimic nu-i definitiv pe acest pământ şi având

în vedere că totul se termină la marginea gropii, eu i-am iertat că şi eu am nevoie de iertate de la Bunul Dumnezeu. Este ora 20:45. Noapte bună şi Dumnezeu să ne aibă în paza lui. Amin!

Astăzi este 28.09.'88. Este ora 15:15. Timp cald şi plăcut. Am controlat jurnalele mele scrise cu privire la Mihăiță, dr. Ganea Mihai, medic chirurg. Acum, voi încerca să-i descriu şi părțile pozitive ale lui. În părțile negative, a avut abateri. Totuşi, este medic. A suferit mult şi foarte mult. Medicina a învățat-o el singur. Bani nu prea i-am trimis, că nu am avut de unde. Eu provin dintr-o familie dezorganizată. El de asemenea, provine tot dintr-o familie dezorganizată. Soția lui, inginera Livia Ganea, provine tot dintr-o familie dezorganizată. Mihăiță este bun la suflet. Livia, la fel. Este foarte darnic şi foarte galant. Este un om glumeț şi afurisit. În general, greşelile lui şi ale mele se datoresc din cauza lipsurilor pe care le-am avut în plan economic... Aceste lipsuri mai persistă şi azi, tot pe plan economic, în casa mea. Vorba lui, Ion Creangă care zice: „Aşa sărac cum sunt astăzi nu am fost niciodată". Pe linie profesională, este capabil aşa cum am fost şi eu. Duşmani a avut chiar pe foşti lui profesori, aşa cum am avut şi eu pe ing. Ion Marin, profesorul meu de matematici. Mai are duşmani cu duiumul din cauză că Mihai Ganea este copilul lui Ganea Nicolae şi a ajuns medic. Pe mine m-au duşmănit Fernezenii şi poate nu mă credeți, dar venind comuniştii la putere, m-au pus la munca de jos şi au dat cu parul în mine, fără milă. Vreți să ştiți motivul? Pentru că atât eu cât şi doctorul Mihai Ganea, suntem deştepți şi nu lingem curul nimănui. Amândoi suntem colțoşi de gură şi vorba aia: *Ce mi-e-n guşe, şi-n căpuşe*. Fetele şi femeile ne cam ocoleau şi ne mulțumeam cu ce pica. Acum că este medic, toate mă întreabă: ce mai face Mihăiță? Este bine de el că este în Tecuci. La Baia Mare s-ar fi pierdut reputația lui. Ba l-a mai ajutat şi Nina cu prostia ei. La Tecuci este

ocrotit de Dumnezeu şi de Livia. A suferit şi el foarte mult. Cât priveşte aristocrația cucoanelor, vorba aceea, nu cu persoana se culcă, ci cu diploma. Asta am constatat şi eu la bătrânețe. Când am fost tânăr, nu am avut timp că eram ocupat cu... ca să gândesc.

Ieri, la Fizioterapie, şedeam pe hol la masaj. Pentru mine, este sărbătoare mare când merg la Fizioterapie. Şedeam şi aşteptam să mă strige la camera 13, la Ionizări şi Galvanizari. Pe holul de la camera 16, erau îngrămădite fel de fel de lămuri. Lângă ele stă de pază o infirmieră. Deodată, apărură Vasilica şi Grigore, cei doi nevăzători de la masaj şi încearcă să ridice coşul de rufe de la masaj. Coşul, greu al dracului, iar bieții băieți nu biruiau. Erau o mulțime de cucoane pe bănci, care îşi aşteptau rândul ca şi mine. Zic, lui Grigore şi lui Vasilica:

– Copăcel, copăcel, băieți! Să nu vă hâiți! Iar ei:

– Pune mâna, Moş Ganea şi ne ajută.

– Dragii mei. Le-am zis. Eu când eram de anii voştri, un coş de asta, îl puneam deasupra vânei şi mergeam cu el fără să simt nimic! Face, Vasilica:

– Stai aici, moşule până mă întorc ca să-ți dau o bătaie.

Au râs femeile, am râs şi eu iar când s-au întors şi au întrebat, „Unde-i Moş Ganea? Eu m-am lipit de perete şi am tăcut chitic, iar ei au trecut fără să mă simtă.

Îi întreb azi:

– Ce dracu ați avut în coş? Iar ei zic:

– Domnu' Ganea! Am avut sare.

Aseară am ascultat radio Belgrad. Cu privire la nebunia lui „Nero", organizația partidelor democratice de la ONU luând cunoştință de distrugerea României de către bufon, urmează să trimită o delegație în România, care să stea de vorbă cu poporul. De asemenea, a criticat abuzurile de putere, distrugerea țării, a bisericilor, a monumentelor istorice şi culturale şi s-a

referit la călcarea în picioare a demnității omului şi la politica de cruzime care se duce cu poporul Român, luându-i hrana cea de toate zilele. Despre agresiunea asupra Românilor care se exercită de către rețeaua albastră a securiştilor şi a altor lighioane ca ei, cu toate că, bufonul a semnat Tratatul de la Helsinki cu privire la Drepturile Omului.

Mai nou, pâinea la Baia Mare este de culoarea penelor de cioară. Se mai vând şi bojoci de porc, pentru Români. Hrana de căpetenie a românului este oțelul, pentru mâncare – bojoci şi alte delicatese specifice cruzimii comuniste ale lui Nero al nostru.

Azi este duminică. 02.10.'88. Este ora 15:55. Timpul a fost foarte bun, corespunzător anotimpului în care ne găsim.

Azi noapte am citit o broşură intitulată „Turnul de veghe". Broşura este difuzată de către Martorii lui Iehova. Totul se rezumă la tălmăcirea prorocirii lui Daniel. Îngerul Domnului se descoperă şi îi spune lui Daniel unele lucruri de care în interpretarea Martorilor lui Iehova rămâi, năucit! Începe cu Mânia, dezlănțuirea mâniei, răul pe care al face mânia din punct de vedere medical. Se referă la stresul care provoacă hipertensiunea arterială şi altele. Cum să ne stăpânim în prezența atacului de mânie şi alte recomandări folositoare pentru om. Cele două supraputeri, vor fi nimicite de către Prințul Mihail (Iisus Hristos) iară pentru cei răi nu există pace.

Despre transfuziile medicale cu sânge şi refuzul unor creştini de a recurge la acesta practică medicală care, prin transfuzie se poate transmite SIDA şi alte boli… Se dau citate din Biblie, apoi se referă la Moartea a doua. Toate se referă la citate din Biblie. Merită să fie citită această broşură.

La Conferința de la Biserică Anglicană din America, se pregăteşte ungerea unei femei ca episcop.

Sunt dezbateri serioase în sânul bisericii sus amintite.

La Budapesta, preoţii şi episcopii au intervenit pe lângă Guvernul Maghiar ca să intervină la ONU pentru a-l obliga pe Gog al nostru, să respecte Drepturile Omului... Transmite radio BBC.

De ale mele.

Azi este joi. 06.10.'88. Este ora 16:37. Timpul a fost foarte frumos şi cald. La orele 15:20 soţia a plecat la Spital pentru Fizioterapie. Este ameninţată, după părerea doamnei doctor Dragomir Rodica, să-şi piardă piciorul drept. Adică să paralizeze, iar ca să prevină acest lucru i s-a recomandat încălţăminte ortopedică la Cluj, până îşi revine piciorul. Trăiesc o tensiune nervoasă de toată frumuseţea. Viaţa este foarte grea. „Gog" ne strânge de gât cu era lui albastră care îi execută ordinele orbeşte în sensul asupririi. Curentul electric s-a scumpit enorm. Autoservirea s-a desfiinţat. Odată cu desfiinţarea autoservirii, eşti furat ca în codru. Din zi în zi, din an în an, eşti tot mai trist, batjocorit de către crudul bufon al erei de aur. Şi când te gândeşti că acest nebun, ne-a distrus şi ne distruge în continuare viaţa... Te uiţi la patrula miliţiei şi te minunezi când vezi „Piezanii" cu mutrele lor idioate şi cu capul lor pătrat. Pe subinginerul Mihaly Aurel îl mănâncă pielea din cauză că vorbeşte în plus în loc să-şi ţină pliscul acasă. Merge până acolo, încât prinde gura cu derbedeii de miliţieni.

S-a dat carne. Toţi derbedeii s-au strâns la Baia Mare. Se înghesuie ţăranii, făcându-şi loc cu coatele, lovind în dreapta şi stânga ca să ajungă în faţă. Odată ajunşi în faţă, îţi ia carnea şi se duce, iară tu care ai stat cuminte la rând, rămâi cu buzele umflate. La rând, şade şi subinginerul Mihaly Aurel. Apare miliţia, chipurile, ca să facă ordine. Când îi vede Aurel, le strigă:

– Acuma se vine, măi, ca să faceți ordine? După ce s-a omorât lumea, veniți şi voi că să faceți ordine? Ce păziți voi? Era albastră, a voastră?

Altă dată, se duce la măcelărie şi îl întreabă pe măcelar:

– Aveți carne?

– Nu!, răspunde măcelarul.

– Dar, Epoca de Aur, aveți? De ce stați aici şi ardeți gazul de pomană?

Clasa săracă este la pământ. Bani nu sunt. Ba sunt, la țărani, la țigani şi... la tecuceni. Toată lumea este ocupată. Țăranii te despoaie şi se îmbogățesc. Țiganii cu bişniță şi cu şmecherie se îmbogățesc, iar tecucenii? Aceştia pleacă cu bani grei din Baia Mare. Toți sunt ocupați cu veniturile lor personale nemuncite. Toți cu bani! Poporul flămând, în special orăşenii, gem sub teroarea țăranilor, care din cauza corupției, dezordinii şi a speculei care domină în țară, constați că frații tăi Români stau cu mâinile în beregata omului sărac şi împreună cu stăpânirea, te flămânzesc şi te batjocoresc fără milă. Totul pentru mine şi ai mei. De rest? Nu-mi pasă! Să se descurce, fiecare. Futu-le muma în cur. De aceea suntem unde suntem. În loc să murim cu arma în mână pe baricade, mai bine lovim în fratele nostru Român, luându-i totul cu şiretenie şi fără ruşine. Huo! Derbedeilor! La oase cu voi, că şi pe alea le vinde „Nero” cu patru lei kilogramul. Pe vremea mea, oasele se dădeau la câini. Măi, derbedeilor! Cu ce vă alegeți? Cu praful şi goana după vânt, în mormântul pe care fiecare dintre noi îl vom avea la timpul cuvenit. Nu-i tot una dacă mori ca un creştin sau dacă mori ca un ticălos. Deci, atenție măgarilor! Cei din epoca de aur a unui Bufon.

Ieri, am avut ultima zi de Fizioterapie. La camera 35, la Ultrasunete, asistenta m-a întrebat:

– Ce mai faceți, domnule Ganea?

– Cu bătrânețea, îi răspund.

Porneşte aparatul şi îmi plimbă receptorul pe şale. Este o femeie populară, tânără. Pe toate le cunosc. Şi ele pe mine. Cu deosebire că ele, ştiu cum mă cheamă, eu nu ştiu cum le cheamă. Cu toate că au emblema pe piept. Iar acum, să revin la subiect.

– Domnule, Ganea! Îmi zice asistenta. Dumneata acum trăieşti din amintiri. Şi începe să-mi zică:

– Ți-aduci aminte când pe atunci..?

Eu, răspund de sub aparat:

– Când ne plimbăm prin văi şi lunci.

Râdem amândoi şi mă roagă să-i povestesc ceva din trecutul meu îndepărtat. I-am povestit, perioada de adolescent din timpul şcolii de la Oltenița. Cum învățam „Politețea", „Codul manierelor elegante", cum ne purtăm în societate, cum respectăm fetele, adică elevele. Cum fiecare şcoală avea uniformă separat şi manuale, separat sau la fel, după cum credea de cuviință direcțiunea şcolii.

Pe mâine!

Azi este sâmbătă. 08.10.'88. Este ora 17:10. Timpul a fost de dimineață foarte ploios. După aceea, soare cu dințişori şi, în sfârşit, vremea s-a răcit uşor. Capricii de-ale toamnei.

Şi acum, politică.

Titanu' şi Titana au fost în URSS. La Mihail Gorbaciov. Probabil că a fost chemat la ordine. Radio Londra a difuzat ştirile în sensul că ambii plimbăreți au fost criticați de Şeful Statului URSS. Degeaba i-a amintit Gorbaciov că lasă o pată politica deplorabilă asupra Europei de Est. S-a referit la urbanizarea satelor României pe care voieşte să o lase în urma lui, despre haosul din România. De asemenea, i-a recomandat o mai bună înțelegere între el şi unguri, „Nero" al nostru este un încăpățânat. Şi nu voieşte ca să ştie nimic. El o ține una şi bună. Nu cedează deloc. Fiecare țară îşi clădeşte felul său de socialism. El nu se îndură să mai slăbească şurubul. Fiind un om

crud, îi place să-şi chinuiască propriul lui popor şi să-l strângă de beregată.

Azi au fost câteva kilograme de costiță afumată de porc. O femeie care stătea la rând cuminte a fost azvârlită din rând de către țăranii care au acasă carne în pod şi slănină şi untură şi de toate. Bietul orăşean rămâne cu buza umflată şi se uită la țăranul care i-a luat bucățica de la gură. Țăranul mănâncă mereu carne, iar orăşeanul îşi linge buzele. Au mai fost şi cârnați şi parizer, dar toate au trecut. Gestionarii ascund lăzi întregi cu carne, costiță, cârnați pe care le comercializa la întreaga familie. La mama, la tata, la cumnați, nepoți, vecini, prieteni, autorități. Se dă prin uşa din spate. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi!"

Mai! Ai dracului tovarăşi cu minciuna lor. Să tot trăieşti şi să înjuri pe acei care îți iau viața.

O nouă fericire.

De data asta eşti jefuit de către IREM. După cum se ştie, serviciul de autoservire de la IREM, a fost desființat. Acest serviciu a fost cinstit şi corect. Derbedeii de la IREM au luat contoarele electrice bune, şi care arătau consumul corect şi le-au înlocuit cu alte contoare care te fură. Acestea se învârt mult mai repede iar în loc de câțiva lei, plăteşte bietul cetățean şi 960,745, 470 şi uite aşa, te trezeşti că eşti ucis sau forțat să te ucizi din cauză că stăpânirea lui Satan îți ia totul. Până şi sufletul ți-l ia, din cauză că înjuri şi fără să vrei, îl mai superi şi pe Bunul Dumnezeu. Toate acestea fericiri le face Satana prin „Nero" al nostru. Suntem batjocoriți de „Gog" prin Cultul Personalității care se prezintă cu „Cântarea României" sau cu „Cântărea Sărăciei". Cei care îți joacă bătuta pe spinare, adică securiştii, îți joacă şi în hori. El veşnic tânăr şi ea, la fel... Are un surâs drăcesc şi ne sfidează şi îşi bate joc de noi. Îți macină nervii până te năuceşte cu „Omagiul țării şi conducătorului iubit".

Oare cei de la Braşov l-au iubit? Atunci de ce i-au ars portretul? Este mare şi tare pentru că-i păzit. Se ştie că toți aceştia la cea mai mică adiere de vânt, se cacă pe ei. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi!”

Şi acum, revin la Fizioterapie.

În ziua de 04.10.’88, după amiază, doamna Ganea Elena, soția mea, a început Fizioterapia. La Camera 28 este Cabinetul Medical al Fizioterapiei balneare. Medic de serviciu a fost doamna doctor Dragomir Rodica. În ziua respectivă a fost foarte multă lume. Printre acei care-şi aşteptau rândul, erau oameni corecți şi se prezentau la consultația medicală ca să se întocmească Fişă de tratament. Perindarea bolnavilor a fost corectă. Când a venit şi rândul soție mele, au apărut doi boşorogi, care nici una nici alta, s-au băgat în fața soție mele.

– Domnule, zice soția mea. Acum, este rândul meu.

Din uşă, prietenul intrusului, se dă la soția mea.

– Se vede, doamnă, că nu eşti educată.

– De ce, domnule?

– Îți lipsesc cei şapte ani de acasă, zice celălalt boşorog.

Se vede, domnule, cine nu este educat. Eu, sau dumneavoastră, care vă băgați în față şi insultați femeile?

O altă doamnă, cam de vreo patruzeci de ani, îi ia apărarea soție mele:

– Eu, când voi avea anii dumneavoastră, n-am să stau la rânduri la Cabinetele Medicale şi să insult femeile!

Şi acum, atenție!

Iese doamna doctor Dragomir Rodica şi strigă:

– Să intre cel cu numărul cel mai mic.

Boşorogul cel mai bătrân, pe care moartea îl căuta pe acasă, intră triumfător râzând, iar soția rămâne cu buzele umflate.

Şi acum, comentarii:

– Cine-i de vină pentru treaba asta?

Eu:

– Doamna doctor Dragomir Rodica.

– De ce-i de vină, doctorița?

– Pentru că dânsa a tulburat bunul mers al intrării pacienților la Cabinetul Medical al domniei sale.

Şi acum, o paranteză.

Măi, câțiva ani în urmă, în locul doamnei doctor Dragomir Rodica, era de serviciu la Cabinetul Medical de la serviciul de Balneo-fizio-terapie, doctorul Chifor Grigore. Tot aşa, a voit ca să strice rândul o doamnă şi, am ascultat următorul dialog:

Dr. Chifor:

– Să intre cine urmează cu numărul..

– Păi, domnule doctor! Eu am numărul 2.

– Nu-i nimic, doamnă. Dumneata, aştepți până-i consult pe toți şi încep de la numărul unu şi când vine rândul numărului doi, intrați.

– Păi, să vedeți... Am fost pe la celelalte cabinete şi mi-a trecut rândul.

– Să fii sănătoasă, cucoană! îi răspunde doctorul, şi cu asta basta!

La fel procedează şi doctorul Man de la Pediatria chirurgicală.

În dată de 05.10.'88, în timp ce asistenta îmi făcea ultrasunete, i-am spus:

– De ce, doamnă asistentă, nu o ajutați pe doamna doctoriță atunci când este aglomerație, se descurcă foarte greu?

– De ce, domnule Ganea?

– Pentru că nu-i lăsată în pace să lucreze. Ba un medic vine cu soția, ba o asistentă vine cu un bolnav de sus de la spital, ba, este chemată la telefon şi este nevoită ca să părăsească cabinetul. Ba mai este suprasolicitat şi cu scriptologia.

– Domnule Ganea! Pe schemă (fişa postului) nu se prevede acest lucru şi gata!

Deci! Boşorogii mai bătrâni erau în aceeaşi cauză ca şi doamna aceea care a avut discuția cu doctorul Chifor.

– Ai dracului, boşorogi!

Azi este duminică. 09.10.'88. Este ora 11:40. Timp de toamnă, cu soare opac. Este cam frig. Vremea corespunde anotimpului în care ne aflăm. Soția a plecat ca deobicei, la biserică, iar eu stau cu Adina. Şi aşteptam să se întoarcă. A plecat supărată din cauză că nu am avut bani.

Caietul se apropie de sfârşit. Mă gândesc cu groază la clipa morții care se apropie cu paşi repezi de mine. Îmi este dor de Tata, cel care ne-a părăsit la vârsta când aveam trei ani. Îmi este dor de Mama, de Unchiul Costică, de Tanti Mița, de Nicuşor pe care nu o să-i mai văd niciodată. Îmi pare rău de păcatele pe care le-am făcut în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, şi sincer, mă căiesc. O parte din viața mea, sau cea mai mare parte, am trăit-o în „Romantism". Că mâine, mă voi coborî în mormânt şi îmi este frică de Judecata lui Iisus Hristos. Mă gândesc cu groază la disparitția mea de pe acest pământ. Îmi dau lacrimile când mă gândesc că am făcut şi lucruri urâte în viață. Am remuşcări pentru tot răul pe care l-am făcut în viață, precum şi de păcatele mele din tinerețe. Oare, cei care asasinează, cei care anchetează, bat şi tortureză oameni care nu le-au făcut nimic, oare ei, se gândesc ca mine?

Ieri, sâmbătă, 08.10.'88, am avut multe ghinioane. Mi s-a defectat televizorul şi nu am bani pentru ca să-l repar. Cred că mâine, 10.10.'88, vor veni cei de la IREM după bani. Oare, Doamne, cât o fi de plată? Şi, de unde voi lua bani ca să plătesc? Îmi va întrerupe curentul electric? Şi ce voi face eu, pe întuneric?

În ziua de vineri, 07.10.'88, m-au asaltat şobolanii cu prezența lor în locuință. O altă pacoste pe

capul meu. Unde să fug? Că n-am unde. Şi de-aş avea cum să-mi las femeia care a fost corectă cu mine? La fel şi pe Adina? O, Doamne! Fie-ți milă de familia mea şi de mine. Ajută-ne Doamne că să supraviețuim şi iartă-i pe duşmanii mei şi pe cei ce m-au adus în disperarea de față în care mă aflu.

Îmi este dor de Mihaela, de Nina, de Claudia, față de care am greşit şi îmi pare rău. A fi om este o virtute şi nu-i bine ca omul să facă prostii. În viață, omul trebuie să se controleze în orice moment şi trebuie să aibă grijă asupra faptelor ce le comite, precum şi la cuvintele care-i ies din gură. De când m-am născut şi până la etatea când am crescut şi am ajuns la cunoaşterea binelui şi a răului, eu m-am gândit la „Moarte". Judecata omului se dezvoltă şi se adânceşte în raport cu vârsta. „Totul este trecător şi lupta omului pentru o viață mai dreaptă şi mai bună, nu-i decât deşertăciune şi goană după vânt". A ucide oameni sau a-i obliga să se sinucidă din cauză că le iei totul, inclusiv viața, la fel, este deşertăciune şi goană după vânt. Atenție „Nero", „Gog" sau „Bufonule" că şi la tine sună, iar când te vei coborî în mormânt, ți s-a dus „Cultul Personalității". Ce ai realizat? Palatul păgânesc? Canalul Dunăre-Marea Neagră? Oțelul? Găini cu 13-15 picioare şi 8 capete? Fii cuminte, puişor! Eşti în ghearele morții. Lasă-te de prostii. Tu nu vei fi iubit niciodată! Şi nu fi prost, că cei care te aplaudă şi te linguşesc o fac pentru bani şi nicidecum că te iubesc. Aşa de prost eşti?

Hai să-l lăsăm în plata Domnului şi să revenim la ale noastre.

Ieri, 08.10.'88, am văzut la televizor „Moşii". Cântă Maria Tănase. Am văzut Bucureştiul aşa cum a fost şi lumea fericită în care am trăit şi eu. Comparând cu blocurile de beton, este o diferență ca de la cer la pământ. Omul a fost liber să zburde în mijlocul naturii, pe câtă vreme azi, nu ai nimic al tău. Eşti

hăituit încontinuu de către zbirii Incompetenței, care au distrus țara prefăcând-o în haos.

Mă gândesc la viața fericită pe care am avut-o în trecut. Totul era al omului. Acum, nici în pădure nu poți merge să culegi ciuperci. Rişti să fi amendat cu 500-1000 lei. „O lume mai bună şi mai dreaptă, tovarăşi!"

Marți, 11.10.'88, Clari şi Costică urmează să se căsătorească la Starea Civilă. Biata Clari. Termină cu pusul pe liber de către Costică. Dimineața am fost la el şi l-am găsit umflându-se în pene.

– Măi, Costică, zic. Frumos ai mai zugrăvit.

El, de acolo:

– Mie nu-mi place.

Clari, zice:

– Mie îmi place.

– Păi, zice Costică. Dacă ție îți place şi mie îmi place. Apoi, zice Costică:

– Eu de acuma, voi deveni musafir, iar tu stăpână!

Alte comentarii, nu-s.

Tot azi, duminică 09.10.'88. Orele 13:15. După ce am terminat de scris, am ieşit în curtea şcolii ca să fac pauză şi să mă uit totodată pe drum ca să văd dacă vine Lenuța de la Biserică. Intrând în curtea şcolii, l-am văzut pe Lucian care se juca în praf cu o sticlă de plastic. Punea în sticlă praf de zgură cu nişte pietricele şi apăsând apoi sticlă cu piciorul, țâşnea praful aruncând pietricelele. În picioare, avea nişte tenişi rupți şi i se vedeau degetele de la picioare, goale, prin deschizătura tălpilor tenişilor.

– Lulică, îl întreb. Ieri a luat tat'tu salariul. De ce nu ți-a cumpărat încălțăminte?

– Nu mi-a cumpărat, bunicule!

– Dar băutură a cumpărat?

– Da!

– Ce a cumpărat?

– Țuică!
– Ce zice tovarăşa dirigintă?
– Mi-a făcut observație. La fel şi profesorii.

Am ieşit din curtea şcolii, am ocolit pe după IZA şi am ieşit în stradă. Ciucur şi Lia, amândoi, mergeau la „Expreso” ca să bea bere.

Şi când te gândeşti că Statul, pentru creşterea şi educația acestui copil, le dă alocație. Unde sunt banii lui de alocație?

Nimeni nu se gândeşte la aceşti copii. Lucian a mai fost dat la Stat şi l-au luat părinții, ca să nu piardă alocația. Conducerea Şcolii numărul 15 ce are de spus? Când am sesizat acest lucru organelor competente, cei în drept ne-au avertizat că să nu ne mai băgăm în familia lor. La fel, colectivul din scara A, unde locuiesc, nu zice nimic. Comentariile le las la aprecierea opiniei publice din strada Neptun, Baia Mare.

De mâine, trebuie să pregătesc materialul pentru încheierea acestui caiet.

Totuşi, doresc ca, dacă aceste manuscrise se vor publica vreodată, rog să nu se scoată o iotă din ele şi să se scrie originalul, aşa cum este. Bineînțeles, cu corecturile respective, din punct de vedere ortografic, şi bineînțeles, dacă vremurile se vor schimba în bine şi vor permite acest lucru.

Acest lucru numai Doctorul Ganea şi familia lui poate să facă acest lucru.

Cine va distruge acest manuscris, Bunul Dumnezeu să-i adauge la această faptă şi distrugerea lui şi a familiei sale din punct de vedere al Sfintei Scripturi!

Totuşi, dau voie ca să se corecteze cuvintele vulgare şi să fie înlocuite cu cuvinte radicale care să reprezinte întru totul pe cele vulgare.

Azi este marți. 11.10.’88. Este ora 10:35. Soția a plecat cu Clari şi Costică ca să ia parte la ceremonia

căsătoriei lor. Azi noapte i-a ars toate hainele lui Clari din cauza neglijenței ei, în sensul că şi-a întins hainele pe sârma din bucătărie, deasupra flăcărilor aragazului. În timpul nopții, sârmă s-a rupt, iar hainele au căzut în flăcări şi s-au făcut scrum. Cum ea doarme greu, a trezit-o doar mirosul înțepător de cârpă arsă, care i-a gâdilat nasul. Când s-a trezit, hainele erau prefăcute într-un morman de scrum.

Ieri am fost la „Pietrosul” la bere, cu Lia. La masa noastră a venit inginerul Rasprin. S-a făcut şi se face că nu mă cunoaşte. L-am întrebat.

– Nu cumva dumneavoastră sunteți inginerul Rasprin?

– Ba, da! A venit răspunsul.

– Odinioară, am fost colegi de muncă!

Şi, atât. Comentariile le las în seama celor care vor citi.

Tot ieri m-am întâlnit cu inginerul politic Dumitrescu Marin. Am trecut unul pe lângă altul şi ne-am făcut că nu ne cunoaştem. Întotdeauna s-a ținut măreț față de mine. De, acum s-a schimbat Ganea. Cine-i el, că este tatăl doctorului chirurg, medic principal la Spitalul din Tecuci, Dr. Ganea Mihai. Binecuvântează Dumnezeul meu. Amin!

La Ciucur Dumitru şi la Ciucur Natalia, le-a venit citație pentru evacuare din locuință. Au o restanta de plată de 10.052 lei. Deşi lui i se rețin din salariu câte 600 lei lunar. Cât priveşte, „butelcuța”, beau amândoi până nu mai ştiu de ei. Se îmbată criță. Aseară erau amândoi băuți. Mitru a vrut să ardă pe foc restul de bani care i-au mai rămas. Îşi reproşau reciproc, unul la altul că beau banii casei.

– Lia, ai băut 86 de lei!

– Mitrule! Tu ai dat banii casei la nunta lui Rozalia. O mie de lei.

– Dar eu câştig şi am dat din banii mei.

– Şi eu, am băut 86 de lei, tot din banii mei. Zice Lia.

Şi uite aşa, el din bani lui, ea din banii ei, copilul Lucian nu are pantofi în picioare. Cine să-i cumpere? Comentariile la aprecierea celor care vor citi.

Organizația Națiunilor Unite. O N U

Această Organizație a Națiunilor Unite nu face o para chioară. Din cauza că ea nu serveşte popoarelor. Eu am mai scris acest lucru şi îl mai repet. Membrii acestei organizații adică, țările semnatare, scuipă şi după aceea ling unde au scuipat. Cât despre poporul Român, ea nu-i ține nici de cald nici de rece.

Această Organizație nu are dreptul să se amestece în treburile interne, şi datorită acestui lucru sunt călcate în picioare Drepturile Omului. Se face mare agitație în jurul acestei chestiuni. Fără nici un folos. Întocmai ca pasărea aceea care „fute vânt".

Se vorbeşte foarte mult şi constați că toți bat apă în piuă.

De ce, Domnilor, nu lăsați acesta Organizație să-şi bage nasul în treburile interne? De ce, Domnilor Şefi de State, nu vă place acest lucru? De aceea îşi fac de cap „Dictatorii".

În România Dictatura îşi face de cap. Ea, adică România, este considerată ca o avere personală a dictatorului. Până când va exista „Neamestecul în treburile interne" vor continua să cadă multe lăcaşuri de cultură şi civilizație ale trecutului. Vor continua să dispară multe biserici, locaşuri de închinăciune şi de rugăciune ale strămoşilor noştri.

Să luați exemplu, Domnilor Străini! Dictatura din țara noastră este străină de poporul Român. Iar „Dictatorul" nu reprezintă pe nimeni. Cine l-a ales? Poporul? Să fim serioşi şi să nu ne mai jucăm cu cuvinte mari. Dar dacă Dictatorul este dereglat? Cum este cazul la noi.

Încă un lucru. Statele semnatare au armatele lor. De ce? Domnilor, nu-i bine. Armatele trebuie să

dispară de sub conducerea Şefilor de State, în sensul că ei, să nu mai aibă nici un drept asupra lor.

Să fie o singură armată, sub conducerea O N U. Aceasta să fie formată din ţările semnatare din cadrul Naţiunilor Unite. Pentru tulburările Interne, în cazul că se ivesc, securitatea şi miliţia sunt suficiente. Această armată să aibă dreptul ca să detroneze pe Şeful de Stat, atunci când se constată că o ia razna şi asupreşte poporul respectiv pe care îl conduce.

O N U să instaureze Democraţia Reală iar Şefii de Sat să fie schimbaţi din patru în patru ani. Unde este monarhie, la fel, regele să fie îndrumat şi ajutat în treburile Statului de către O N U, dacă şi regatul său este membru O N U. Vedeţi, ce-i la noi? HAOS!

Aceasta-i o părere a mea şi este bună.

Baia Mare, 11.10.1988.

Rugăciune.

Mulţumescu-ţi ţie, Doamne că m-ai ajutat să termin acest caiet. Binecuvântează-mă, Doamne întru împărăţia Ta cea cerească, atât pe mine cât şi pe cei dragi.

Binecuvântează, Doamne, Poporul Român!

Trăiască România Mare!

Trăiască România Latină!

PARTEA a CINCEA

A DOUA APOCALIPSĂ

„Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice bisericilor: Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua”

APOCALIPSA 2 (12)

CAPITOLUL 1.

Asociația de locatari

Să continuăm.

Azi, 20.09.1989. Este ziua de miercuri. Timp foarte cald şi cu poftă de viață.

Este ora 19:55.

Eveniment. După cum se vede, am distrus restul de caiet pentru că trăim vremuri grele, vremuri de restrişte şi nu mai erau potrivite pentru securitatea mea.

Un alt eveniment, de data asta tragic, este că vecinul nostru de bloc Rus Ioan, a fost înmormântat la Cimitirul din strada Horea nr.6. A avut o moarte groaznică, un accident mortal. Evenimentul s-a petrecut în felul următor.

Tovarăşul Rus Ioan, era angajat la Întreprinderea de Construcții şi lucra pe Şantierul de Construcții de Locuințe din cartierul „60” Hatvan, Vasile Alecsandri. Lângă macaraua pe care o deservea, lucrau patru persoane într-o groapă. Două persoane au ieşit din groapă, iar alți doi au rămas în groapă. La un moment dat, o avalanşă de pământ a venit peste ei, îngropându-i de vii. Unul din ei, Rusu Ioan, a strigat ajutor!. Macaragistul, în zăpăceala, a băgat cofa de la escavatorul macaralei în groapă pentru a evacua pământul care era deasupra lui Rus Ioan. În loc să lucreze cu atenție, a băgat adânc pârghia escavatorului în pământ, retezându-i capul. Asta s-a întâmplat duminică pe la ora 10:00. Dimineață, înainte de a pleca la serviciu, a vorbit cu mai mulți vecini. În urma morții sale, trei copii au rămas fără tată. A fost o

procesiune foarte tristă. Să ne aducem aminte că Domnul Dumnezeu Nostru, când a creat pe primii oameni a zis. „Şase zile pe săptămână să lucrați iar pe a şaptea zi să o cinstiți pentru că este ziua Domnului Dumnezeu”. Că şi EL a lucrat; dar la sfârşitul creării lumii şi a universului, s-a odihnit. Trăind în era lui satan şi a ateismului, omul nou de astăzi se revoltă contra sfintelor porunci, pe care EL ni le-a dat. Jale mare, durere şi plânsete din partea familiei şi a celor din jur.

Lia, Natalia. Se va îmbolnăvi şi poate că va şi muri. Ea. După cum spune Mitru, a jurat la preotul Breban că nu va mai bea. Se spune, după cum declară Lia că, asupra casei mele, s-a abătut un blestem! Ar fi zis preotul că, ar fi nevoie de trei slujbe pentru că Bunul Dumnezeu să se îndure de noi.

Fiind un creştin credincios şi cu frică de Domnul Dumnezeul meu şi ştiind că iubirea Lui față de oameni este mai mare decât păcatele noastre, eu continui să nu cred acest lucru. Cele ce spun, le-am aflat din gura lui Mitru care, a venit azi la mine şi mi-a adus ca trofeu, două sticle de „Carmol” pe care le-a băut Lia. Viața ei este în pericol când se îmbată. Atât! Comentarii? De prisos.

Este necesară internarea ei la Psihiatrie la Spitalul din Sighetul Marmației, pentru dezalcoolizare.

Azi este joi. 21.09.1989. Este ora 08:21. Timp foarte cald şi plăcut. Viața noastră, adică viața muritorilor de rând, este foarte grea. Nomenclatura o duce bine, dar noi suntem lipsiți de dreptul de a trăi de către semenul nostru „OMUL”.

“Proletari din toate țările, uniți-vă”. Astăzi este mai necesar că oricând ca noi, oamenii, să fim uniți. Să ne iubim unii pe alții. Să ne ajutăm reciproc ca să putem supraviețui.

Am rupt caietul pentru că nu a fost sănătos ca să scriu ce gândesc, prin faptul că te paşte

nenorocirea şi capul de pe umeri îți zboară. Dumnezeu l-a lăsat pe Satana ca să-şi aleagă grâul din neghină. Orice pe lume nu-i definitiv şi om nemuritor nu am văzut şi nici nu am auzit. Mintea unor oameni s-a mutat din creier la tălpile picioarelor iar unele capete, din forma pe care au avut-o s-au transformat în capete de cuburi.

Lozincile țin loc de mâncare. Dreptatea şi adevărul au coborât de sus printre oameni. Oamenii nu au voit să le primească şi s-au dus de unde au venit. Adică tot sus.

Mă gândesc la secolul al XVIII-lea. Oamenii au putut să gândească şi să scrie ce vroiau, să preamărească natura şi să zburde în mijlocul ei. Azi te trezeşti că ți se ia totul. Că nu ai nimic al tău în afară de lacrimi şi plânsul înăbuşit al oamenilor sărmani. Unii au apucat drumul pribegiei, alții zac în morminte plătind cu viața nesăbuința lor.

Mă gândesc la Mihai Eminescu, Ion Creangă şi în special la I.L. Caragiale, care a scris despre măgarul lui Ion ce ştia să cânte Carnavalul de Veneția, cu variațiuni! ...Alexandru Vlahuță, Octavian Goga şi alții. Nuvelele lor, povestirile lor, poeziile lor, cugetările lor, ar fi rămas sub semnul întrebării? Aceasta urgie ne-a adus un om fără judecată, care a prins fitilul de la dinamită.

Pământul a rămas acelaşi. Mă refer la suprafața lui. Oamenii întocmai ca viețuitoarele, s-au înmulțit. Peste toate aceste dăunătoare, omul este nevoit ca să ia măsuri pentru că unele din ele să fie înlăturate. Aşa s-a întâmplat şi cu oamenii. Se fac războaie pentru a se extermina şi oameni. S-au înmulțit şi ei, iar degeaba zicem noi ca „O lume a păcii, fără de războaie”. Bine, să zicem că va fi pentru un moment dat, dar nu la infinit. Războaie vor fi dar de scurtă durată. Omul va distruge planeta pentru că, înmulțindu-se, se înmulțesc şi techergheii, puşlamalele, vagabonzii, lingăii de cur şi alte lighioane cu chip de om şi apucături de fiară. S-au înmulțit necinstea, minciuna,

hoția. Hoții, tâlharii care îți dau în cap ca să-ți ia ce-i al tău şi să şi-l însuşească el, uitând că sunt muritori, din cauză că Dumnezeu drept pedeapsă le-a luat mintea lăsându-le căpățânile goale în care să şuiere vântul.

În unele părți ale globului, oamenii nu au ce mânca şi trebuie să sufere din cauză că ce-i al lor li se ia şi se dă celui care nu munceşte şi arde gazul de pomană. Se ştie că pe pământ se nasc mai mulți oameni decât mor. Mor mai puțin în raport cu natalitatea. Hoții îşi fac de cap. Înainte vreme ei erau la puşcărie, azi stau în birouri şi te duci, tu singur cu banul tău ca să i-l dai lui, pentru ca el să trăiască bine, iar pe tine, om sărman, te aduce la disperare, ca să-ți pui funia la gât! Când mor, stau cuminți la morgă în fata autopsierului cu zgaibele în sus şi cu pula afară.

Peste tot, se strigă pace. Pace, pace şi se aruncă cu porumbei în sus, încă de aceia albi. Dacă zici ceva? De! Ca omul păcătos. Îl mai scapă gura fie de sărăcie, fie de necaz şi vorba aia, gura bate curul, eşti „mângâiat” tovărăşeşte de cel care te asupreşte. Te altoieşte cu lopata, cu patul puştii, cu roboți şi alte drăcii. Şi uite aşa dispari. Dar parcă el nu dispare? Tot dracu îl duce şi pe el.

Se ştie că pacea, oamenii nu sunt în stare să o păstreze. Pacea nu se ține cu rachete cu rază lungă, medie sau scurtă de acțiune. Nici cu bombe nucleare, bombe chimice, biologice şi alte drăcii omeneşti. Omul păcătos nu poate da pacea. El sătul şi buiac, iar tu flămând şi sărac. Unul zbiară de ghiftuit, altul înjură de necăjit. Pacea nu va veni de la oameni. Pacea va veni de la Dumnezeu.

De la oameni îți vine pieirea trupului, nu pace. Te bate cu cizmele în coaste, cu lopata şi alte drăcii satanice, pentru motivul că gândeşti, pentru motivul că eşti deştept, iar în concluzie pentru motivul că aşa prevăd poruncile în cartea vieții. Atât!

Banc adevărat.

Am un nepoţel. Îl cheamă Raul. Este un copil frumos şi hazliu. Are trei ani şi ştie să vorbească multe prostii dintre care şi despre... vorba aia.

Cu ocazia începerii anului şcolar, s-a înscris şi el la grădiniţă. La înscriere s-a prezentat cu fratele lui, Daniel.

– Cum de vii tu, singur, la grădiniţă ca să te înscrii?

Raul a răspuns că mămica lui este bolnavă, şi tot el neîntrebat a adăugat:

– Mama ieri a fost beată!

Educatoarea:

– Nu-i adevărat. Nu a fost beată.

Şi uite aşa, Niculina a dat cinstea pe ruşine.

15 septembrie 1987. S-a deschis Grădiniţa. Unii copii au început să plângă şi era o larmă ca aceea a mieilor care se vând în piaţă înainte de a fi sacrificaţi.

La un moment dat, Raul începe să zică:

– Sâc! Sâc! Sâc! Lovind pumnii mici unul de altul. Plângeţi pentru că sunteţi proşti. A învăţat şi o poezie care se intitulează: „Turcul şi ţiganul" pe care o spune, după cum urmează:

Cum se duce omul
Sfredel cuţitoare
Cu ţiganu-n cale
De lemn vreun butuc
Strigă Harabaua
Ba mă duc băditā
Coborând la vale
Uite chiar mă duc

Uite tu ţigane
Şi-n dată porneşte
Tu de-o altă lege
Către turc grăieşte
Mai degrabă poate
Harabaua harabaua
Te-ai putea înţelege

Drumarea încurcătură

Mergi la turcu' asta
Drumarea pe-o joale grea
Cearcă n-ai putea
Harabaua ververea
Niscaiva unelte
Ba că-i har ba că-i măr
De cioplit să-ți dea
Aferim catâr

Când nici gând de tenghi
Phiu avradim viestim
Titiri foflenghii
Iar țiganul către om
Ce bre, zice turcul,
Hai cumetre să fugim
Întrebând turceşte
Asta nu ştiu ce vorbeşte
Nu pricepe româneşte
Iar țiganul haide
Vorbind țigăneşte
Bughilie bughilie
Căca-m-aş în pălărie

– Bunicule! Am să-i spun tovarăşei educatoare că bunicul m-a învățat să spun poezia asta.

Parcă-i duci la Prefectură
Tevatura
Toată lume-i grijorată
Iar flăcăii la armată
Recrutare
Zarvă mare
Generali militari
Epoleți călăreți
Se păzea şi nu-l bătea
Ca să vezi cum s-a-ntâmplat
Că şade de aşa păcat
Seara pe întuneric mare
Pe fereastra în odaie
Văd flăcăii dezbrăcați
Cercetai

Şi a mai fost nu şti de-ai voştri
Dintre rude careva
Care nu vedea aşa?
Fost cum nu a fost şi tetea
Că şi lui i s-a-ntâmplat
Într-un rând de n-a văzut
Şi săracu' a fost bătut
Căci mă rog dacă-l vedea
Printre cei ce-au fost luați
La peretele din crâng
Mamele lor plâng
Iese tetea la plimbare
Şi mergând printre vecini
Iaca dă de dânsul popa
La cotețul cu găini

Asta la artilerişti
Asta la cavalerişti
Iar când vine şi ţiganul
După rând la cercetare
Hop rămâne nemişcat
Şi de atuncea a orbit
Bat cu ochii pironiţi
D-apoi nu văd să trăiţi
Apoi rău că ce să-ţi pară
Că nu văd de-aci la scară
Nici pe domnul Căpitan
Care stă colea pe scară
Şi tot trage din ţigară
Şi cum dă de el deodată
Haide îi trage o scărmănată
Îl întinde îl suceşte
Şi mi-l bate de-l sminteşte
Până-l lasă amorţit
Dar ce stai aşa ţigane
Şi tu cu orbitul tău
Eşti aşa cum spui de rău
Cum nu vezi de ce de când
D'apoi nici nu-mi vine-n gând
Că eram mic de tot
Şi nu ştiu cum s-a prilojit
C-am orbit

Aşa că simularea pe ţigan l-a dat de gol şi a trebuit ca să facă armata ca toţi ceilalţi.

Poeziile au fost preluate şi adaptate de mine pentru Raul, după Tudor Speranţa.

Azi este luni. 25.9.1989. Timpul mai puţin cald şi cu înclinaţii spre toamnă. Este ora 19:15. Şi acum, despre Asociaţia de Locatari numărul 102, condusă de preşedintele Bârna Leon.

După cum se ştie, acesta asociaţie există împotriva locatarilor care o deservesc, plătind cele mai mari taxe. Cam la şapte blocuri, sunt două asociaţii de locatari. Una pe Jupiter şi a noastră, pe Neptun. La aceste şapte blocuri, sunt doi preşedinţi şi o singură casiera, care le deserveşte pe amândouă primind, bineînţeles două salarii.

Preşedintele nostru este tovarăşul Bârna Leon. Pensionar. El a lucrat la Flotaţia Centrala la secţia Concasoare. Interesându-mă mai îndeaproape despre activitatea lui ca muncitor, printre colegii lui, am aflat că, aşa-i plăcea munca, ca la câine când linge sare. Se cam trăgea de la lucru greu lăsându-i pe alţii să se descurcă cum poate şi umblă după şmecherii şi chiul. După cum relatează tovarăşul Kis.

La început, tovarăşul Bârnă a fost om de treabă. Înţelegător. La ora actuală, s-a schimbat complet. A fost propus ca preşedinte al Asociaţie nu de oameni,

ci a venit de la municipiu, gata ales. De formă l-a propus tovarăşul Munteanu care a fost casier, şi care gurile rele spun că ar fi şparlit din bani. După ce l-a propus Munteanu s-a mutat la alt bloc, aparţinând de altă asociaţie.

Înainte vreme, fiecare cartier avea o singură asociaţie. Acum, la fiecare stradă aproape că există o asociaţie.

Pe vremuri, nu erau restanţieri la plata taxelor comunale. Acum majoritatea oamenilor sunt restanţieri. Din ce cauză? Veţi vedea mai jos.

La calcularea chiriilor se ia în considerare venitul pe care îl ai. Nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu taxele comunale. Şi uite aşa au apărut restanţierii. În raport cu traiul vieţii care a crescut enorm de mult, clasa săracă nu poate să plătească taxele mari care se pun. Cei care calculează taxele comunale, au uitat de unde au plecat. Fiind şi ei boieri cu bani, au uitat că au fost cândva săraci. Cine fixează taxele comunale şi după ce criteriu?

În comisia care fixează taxele comunale, ar trebui să fie şi oameni cu 900, 1080, 1200 lei venit şi atunci altă ar fi situaţia. La un venit de 900 lei sau 1500 lei, se plăteşte la fel ca acela care lucrează în mână şi câştigă 6000, 7000, 8000 lei, lunar. Adică, pe pensionarul bătrân care nu poate plăti, îl pune în stradă. Aşa procedează tovarăşul Bârna Leon. Banii strânşi sunt aruncaţi pe fereastră, cheltuindu-se pe tipărirea Somaţiilor de Plată, cu expedierea lor, care costă circa 7-8 lei de căciulă, cu plata avocatului, şi se trezeşte bietul om aruncat în stradă. De reţinut că pensionarii mai cheltuiesc din banii de mâncare, pe medicamente pentru că nu se mai dau gratuit ca altădată şi de multe ori, mor cu zile din mai multe cauze, pe care nu se mai merită să le înşir, că toată lumea le cunoaşte dar ne ascundem după căciula.

La Asociaţia de Locatari numărul 102 mai există şi Şefii de scară şi şefii cu Cartea de Imobil în care sunt înscrişi locatarii de pe scara respectivă. Când se

face taxarea lunară a locatarilor, se face după tabelele şefilor de scară cu numărul de persoane din fiecare apartament. Tabelul se semnează şi se trimite la Asociație. La Cartea de Imobil are acces numai şeful de scară, controlat fiind de către organele de Miliție. Atât preşedintele cât şi casiera, nu umblă la Cartea de Imobil. Luând pe ansamblu, numărul de persoane care sunt înscrise în Cartea de Imobil ar trebui să corespundă cu numărul de persoane care locuiesc pe scara respectivă, controlată de Miliție.

Acum să revenim la Bârna Leon. Bârna Leon este un individ al dracului. Dacă te uiți la el, are privirea ca de vulpe care stă la pândă. În orice moment, este gata să-şi prindă prada. Este pocăit. Face parte din secta pocăiților penticostali. Turma mică, care sunt foarte acceptați de către stăpânire.

Întrerup acum pentru ca să scriu o întâmplare adevărată, după care revin la tovarăşul Bârna Leon.

O întâmplare adevărată!

Azi este vineri. 29.09.1989. Timp închis şi puțin cam rece. Este orele 19:30. Soția a plecat la Satu Mare cu Rafila, după ale mâncării. Au plecat la orele 12 şi ceva şi au sosit acasă, aşa cum s-au dus, la orele 19:00. Vorba aceea. Huiuiuu! Cocoş belit, cum ai mers, aşa ai venit. Adică, fără haleală! Şi acum, întâmplarea.

Marți, 26.09.'89. A murit prin accident colonelul Ivan de la Serviciul Securității Statului, la orele 07:25. Corpul defunctului va fi înmormântat în Cimitirul Orchestrei Simfonice din Satu Mare, după zvonurile care circulă printre lumea care a stat la coadă după zahărul din luna August 1989. Se vorbea la rând cu voce tare despre împrejurările accidentului care a avut loc.

Dimineața, tovarăşul colonel s-a urcat în maşină ca să plece la serviciu. A băgat cheia ca să facă contactul la motor şi maşina a explodat. Tovarăşul

colonel, a murit pe loc, rupt în două. Comentariile mulțimii sunt că în maşină ar fi fost o bombă cu legăturile la cheia de contact.

Este destul de trist faptul că au început să se ucidă unii pe alții; şi pentru ce? Pentru o prostie! Nu mai încape om de om şi se ucid cu sânge rece uitând că toți suntem muritori şi în loc să ne iubim unii pe alții, noi ne ucidem. Plâng şi îi compătimesc că oamenii sunt chinuiți şi flămânziți, iar unii sunt sătui şi buieci. „Totul este deşertăciune şi goană după vânt" Atât! Comentariile sunt de prisos. Iar acum iarăşi despre Bârna Leon.

Am un nepoțel cu numele Bala Daniel. Este elev în clasa a doua la Şcoala Generală numărul 15. El face naveta din cartierul Vasile Alecsandri. Mai vine şi pe la bunicii lui. Pentru el taxele se plătesc la Asociația de Locatarii numărul 65.

Tovarăşul Bârna Leon a găsit de cuviință că să-mi rețină, din ură personală, taxe şi pentru nepotul meu pentru care părinții lui plătesc taxe la Asociația 65. Adică se plăteşte în două locuri. Asta fiindcă face naveta la şcoală numărul 15. Deşi nu figurează în Cartea de Imobil a Asociație numărul 102, Bârna l-a trecut din răzbunare la taxe comunale în asociația lui. Aceasta şi după doi ani de şcoală. Am pensia mică, şi totuşi, s-a atins de ea ca restanța să crească de la 2300 lei la 35oo, trimițându-mi şi Somația, aşa cum îi este obiceiul. Nu numai cu mine a procedat aşa, ci şi cu alte familii, furând banii din buzunarele oamenilor sărmani, până l-am prins cu mâța în sac. Probabil că, având nevoie de bani mai mulți, îşi provoacă plusuri. Nu fură Statul, ci pe noi, chiriaşii, prin faptul că o seamă de locatari, fiind şi eu printre ei, am scris la Bucureşti, la Comitetul Central unde ne-am dat cu părerea că Asociația de Locatari 102, ar trebui desființată din cauză că taxele sunt mari şi la şapte blocuri nu-i nevoie de două asociații. Nu-i nevoie de doi preşedinți şi o casieriță care să încaseze

două salarii. Aceasta asociație produce mulți restanțieri. Oameni sărmani care au fost demolați şi puşi în blocuri împotriva voinței lor, fără să li se plătească nici un leu despăgubire.

Hoții care ne-au furat! Unii din ei au ajuns în cimitir. Alții, urmează! Blestemele noastre au ajuns la ceruri şi va avea grijă Bunul Dumnezeu de ei. Amin!

Comentarii? De prisos!

Omul s-a născut ca să trăiască, dar unii te azvârl pe drumuri să mori de foame şi în frig.

Azi este duminică. 01.10.1989. Timp bolund şi soare cu dinți. Ploaie? A la minut. Vânt şi frig. Soția a plecat la biserică, că de obicei. Vine iarna pe nesimțite şi odată cu ea suferințele oamenilor sărmani. La Niculina, cei de la IGO au tăiat gazul. Are zece mii de lei restanță, care nu este din vina ei, ci a celor cu capul pătrat şi tâmpit. Lui Bala îi rețin lunar 66 lei taxe comunale, însă contabilitatea întreprinderii nu virează banii în contul Asociației numărul 65 de care aparține şi uite aşa, tovarăşul Mare Marxist s-a trezit fără gaz şi având în casă şi doi copii mici. Bravo, tovarăşi! Trăiască Demografia! Trăiască Natalitatea. Faceți, stimate femei române, cât mai mulți copii. Numai să se nască. Cât mai mulți. Nu contează ce fel de copii. Să fie cât de mulți. Nu calitate contează, ci cantitatea. Aveți grijă, tovarăşi. Copiii sunt viitorul patriei. Dacă părinții nu pot plăti taxele comunale, sunteți ocrotiți de legile noastre tovărăşeşti. Vi se taie gazul! De ce vă aduce barza în casele oamenilor săraci? După ce se termină toată povestea, „Dumnezeu cu mila, iar tovarăşii cu tăierea gazului”.

Vineri, 29.10.’89, Lenuța cu Rafila s-au dus la Satu Mare după coaiele taurului. La întoarcere de la Satu Mare spre Baia Mare, în tren s-a întâlnit cu o femeie care lucrează la „Agrofruct” Baia Mare în calitate de semi-merceolog. Ea are un frate care lucrează

la Securitate, iar tovarăşul Colonel care a avut accidental mortal, îl vizita în familie.

Din vorbă în vorbă, convorbirea a ajuns la trista întâmplare pe care dânsa a redat-o cam aşa.

Accidentul s-a întâmplat din vina fostului colonel. Dânsul a avut în maşină o butelie cu aragaz şi voia să plece la Cluj. Neavând benzină, omul s-a gândit să folosească gazul din butelie. Făcând contactul, gazul a explodat şi explodând, s-a întâmplat nenorocirea. Comentarii? De prisos!

Vine iarna şi odată cu ea, vin şi suferinţele mele şi a soţiei. Prin naşterea celor trei copii din căsătoria a doua, am mult de suferit. Lia bea zilnic. Niculina, mai rar. Eu din zi în zi mă îngreunez de bătrâneţe şi de povara anilor pe care i-am trăit în mizerie.

Cu venirea tovarăşilor la cârmă, am fost batjocorit, dat jos din funcţia pe care am avut-o. Dat jos de către aceia în care eu am crezut orbeşte şi am ţinut la ei. Odată cu capul nu am crezut că sunt mai mincinoşi decât ceilalţi şi mai fără de suflet. Îmi aduc aminte că, la început, înainte de a pune mâna pe putere, au fost „epurările”. Cutare funcţionar, cutare inginer – nu-l primim. Să se ducă dracului că a dat cu biciul în muncitori.

Vă recomand să citiţi romanul lui Radu Tudoran „Dunărea Revărsată”. Acolo, patronul care era la Întreprinderea navală trebuia să plătească muncitorilor şi timpii morţi şi grevele, pentru că Muncitorul nu-i capitalist.

Când tovarăşii comunişti au ajuns la putere, s-a schimbat socoteala. Şi dânşii preferă pe acei care dau cu biciul în muncitori. Vorba aceea, burghezii au dat cu biciul în muncitori iar noi cu lopata. Şi cu alte drăcii. Pe burghezi ai putut să-i înjuri şi să faci grevă, dar ia să te pună dracu’ să faci acum aşa ceva. Fără comentarii!

În romanul lui Eugen Barbu „Groapa”, Nea Fane lucra la morga unui spital. La autopsii. Era un bețiv de primă clasă. Pe masă erau înşirate mai multe cadavre. De țigani, de procurori, de asupriți şi asupritori. Toți erau în pielea goală în fața lui. Când era beat sta de vorbă cu ei.

– Mai! Al dracului ai fost când erai viu.

La asupritori le zicea:

– Măi, pulică! Şi tu ai fost al dracului! Cum stați voi liniştiți în fața mea, cu zgaibele în sus şi cuminți. Şi cum zicea, le mai trăgea câte o scatoalcă pe la țurloaie spunând:

– Când sunteți vii, ai dracului mai sunteți. Nu încăpeți unul de altul, pe când acuma, stați ca mieluşeii în fața mea.

Mă gândesc şi zic:

– Doamne! Cum este cu putință ca un om să-l flămânzească pe aproapele său? Ce câştigă făcând această nelegiuire? Un ciuciu! Toate rămân aici. Pe cel care făcut bine, lumea se roagă la Dumnezeu pentru el. Iar pe cel care a făcut rău, lumea-l înjura de-i ieşea foc din gură.

Azi este luni. 02,10.1989. Timpul s-a răcit bine. Oamenii au început să iasă mai îmbrăcați. Ora 18:45. Lenuța a plecat la tratamente împreună cu Lia. Şi acum ştirile.

Lia a fost gonită de la casă de către Țiganul Ciucur. Am relatat pe scurt groaznica moarte a lui Rus Ioan. Soția lui Ani are o soră care a venit la ea. Între Ani şi preşedintele Asociației Bârna Leon, există o legătură, întrucât el o protejează pe Ani. Cu ocazia morții soțului ei, Bârna Leon a făcut o chetă prin şefii de scară de a strâns bani de înmormântare. Un gest frumos. Dar această chetă a fost impusă de către Bârna Leon, fixându-se chiar suma de 50 lei de căciulă, ceea ce pe scara A s-a şi executat. Bârna Leon este pocăit şi a convertit-o şi pe Ani. Gurile rele

vorbesc ca între Ani şi Bârna Leon ar fi ceva legături pe linie de relații intime, în afară de legăturile de credință în Dumnezeu.

Sora ei, Gică, a venit din Regat unde a părăsit patru copii şi umblă haimana, fără să fie înregistrată nicăieri în Baia Mare.

Sâmbătă, 30.09.'89, Lia a plecat cu Doina la Satu Mare după alimente. Seara când s-au întors, au dormit la Doina. Se ştie că atât Lia cât şi Mitru sunt nişte alcoolici cronici. Amândoi beau de sting. Bârna Leon, profitând de ocazie, s-a gândit să o plaseze pe aventuriera în casă la Mitru, în locul lui Lia.

A doua zi, Lia s-a dus după haine la Mitru. Acesta i-a dat un picior în cur, de față cu Gică, care era în casă, iar pe Lia a dat-o afară.

Azi, luni, 02.10.'89, Lia s-a dus de dimineața iarăşi după haine. De data aceasta, s-a prezentat Preşedintele asociației, tovarăşul Bârna Leon, care a gonit-o de la uşa ei cu avertisment că nu mai are ce căuta pe scara A.

Acest pocăit, în nenumărate rânduri, i-a propus lui Tia (Cristina) să se culce cu el. Ceva este între el şi Ani. De 13 ani, Ciucur Dumitru a bătut-o cu pumnii în cap, cu picioarele în coaste. A bătut-o la serviciu. A scos-o din serviciu. A distrus-o şi a adus-o la beție, iar acum o alungă ca pe o cârpă. Pe scara ei, trăiesc fel de fel de mahalagioaice şi Mitru o bătea afară în stradă distrându-se prin beția lui țigănească în fata locatarilor. Deci! Iată sfârşitul rătăcirii ei şi a beției sale şi a neascultării. A făcut cerere la Miliție unde a arătă cele întâmplate, şi astăzi a pus-o recomandată.

Ieri, Duminică, Bala Eugen l-a bătut pe Gopo pentru că nu-i dă pace lui Niculina. L-a prins în apropierea Securității şi l-a bătut în public. În timp ce-l bătea, un Milițian l-a prins de mână, dar Bala, cu cealaltă mână, l-a mai pocnit odată pe Gopo... Pentru treaba asta, a fost amendat cu 300 lei pe care a trebuit să-i achite în termen de 24 de ore. Acest Gopo

s-a servit de nişte imprimate false cu antetul miliției cu ajutorul cărora le-a calomniat pe amândouă. Urmează ca Miliția să cerceteze de unde provin aceste imprimate şi cine i le-a dat. Atât! Dacă fetele mele erau femei serioase nu ajungeau să umble pe la Miliție.

Azi este marți. 03.10.'89. Timp ploios şi friguros. Oamenii sunt necăjiți că n-au bani de mâncare şi de plătit taxele enorme față de Statul atotputernic pe acest pământ.

Este ora 19:00. Lenuța, a plecat la Magazinul „Maramureş" cu fratele său ca să-i cumpere o pijama pentru că se internează în Spital. Are un necaz cu ochii. Din cauza sudurii, care-i meseria lui de bază. Şi mai are un necaz şi cu piciorul pentru că i s-a făcut o incizie la chirurgie, în Spital.

Stau singur în casă şi sunt foarte abătut. Urgia asupra casei mele vine de la neascultarea şi rătăcirile lui Liei. Trăim sfârşitul acestei lumi satanice. Sufletul meu este foarte întristat şi mă rog lui Dumnezeu ca să mă ia. Am datorii la taxele comunale, 2963 lei. Ştie Bunul Dumnezeu când le voi putea plăti. Trăiesc cu frica în sân că voi fi evacuat în frig şi ger, unde urmează moartea în chinuri grele. Peste tot e jale. Țăranii ne jupoaie fără milă pentru traiul zilnic. Asociațiile îți fură banii. În special a noastră. Plâng şi mă gândesc la Lenuța. La cei dragi care vor rămâne în urma mea. Nici o speranță pentru ziua de mâine. Trăieşti ca un animal. Pe lângă toate acestea, a mai venit şi Lia pe capul meu, ca să o întrețin. A fost gonită de la Mitru pentru bețiile ei, şi batjocorită sălbatic de către Mitru. Bârna Leon este un om satanic care m-a furat sălbatic, şi fiind el pocăit, nu are milă de nimeni. El în locul lui Lia a băgat la țigan o altă femeie, care şi aceea este o poamă bună, şi care şi-a părăsit copii şi a venit la Baia Mare ca să strice altă casă. Nu mai pot suferi. Nervii mei şi ai soției sunt la pământ. Plătesc

pentru păcatele şi rătăcirile mele scump. Cu toate că mă căiesc. Rog pe bunul Dumnezeu ca să mă ierte, că sunt slab şi fără voință. Mă gândesc la moartea lui Nicuşor, la Nina Țâncău, la Pop Viola care putrezeşte în mormânt la Tecuci, între alte câteva cruci răzlețe, la marginea cimitirului. O, Doamne! Iartă-mă. Toți greşim în fața ta Doamne. Numai tu eşti fără de păcat. Ajută-mi neputinței mele ca să trec cu bine peste ultimul prag care este al morții. Trecerea mea în neființă. Nu am realizat nimic în viață, în afară de păcate şi de ticăloşii. Am contribuit cu rătăcirile mele la zămislirea a trei suflete nevinovate care au vărsat mult sânge sub pumnii bărbaților. În special Lia. O, doamne! Dă-mi o moarte uşoară şi fără de suferințe fizice. Ajută-mă, Doamne, ca să uit suferințele ce le-am îndurat pe acest pământ din partea oamenilor lui Satan, care m-au chinuit şi m-au batjocorit, atât pe mine cât şi familia mea. Mă scol, mă culc şi iarăşi mă scol şi mă culc. Ghemul vieții mele se desfăşoară cu repeziciune şi deja se vede lemnul de la mosor. Lumea suferă foarte mult. Mă uit la Tia. Are o inimă de aur şi un suflet foarte bun. Se chinuieşte cu Vasilică, un bătrân paralizat care se tot cufureşte pe el, iar ea spală după el, în casă mirosind îngrozitor. Se hrăneşte cum poate şi aşteaptă ca să-i vină răspuns de la Miliție în vederea obținerii paşaportului pentru a putea pleca definitiv în Hungaria, unde speră să găsească o viață mai bună.

CAPITOLUL 2.

Statul îți ia totul

Azi este miercuri. 04.10.'89. Timp friguros. Oamenii au început să se îmbrace mai gros. Mie îmi este frig. Urmează pentru mine fericirile iernii. Cu picioarele umflate şi alte minciuni Satanice.

Ciucur şi-a introdus noua femeie în societatea lui țigănească. Fericiri de rigoare, fericiri euforice. Am reuşit să o dezinfectam pe Lia de mirosul țigănesc. Pentru prima oară, am mâncat din mâna Liei şi nu mi-a fost scârbă. Pe undeva, începe să se trezească la viață. Ar trebui să dispară din Baia Mare pentru totdeauna. Să intre în lumea ei. În locul ei, a căzut victimă altă româncă. Cel puțin aceea îi corespunde. Urmează ca Miliția să-şi spună cuvântul. Este vorba de o haimana din Făurei-Slobozia, care şi-a părăsit patru copii şi şi-a stricat casa venind la Baia Mare ca să o strice şi pe a altuia. Tot lucrul rău are şi un bine. După 13 ani de pumni în cap şi suferință, scapă, în sfârşit, de teroarea unui țigan şi a prostiei mahalagioaicelor de pe scara A.

Preşedintele Bârna Leon.

Lumea spune că pe Ani o vizitează mereu, iar ca să aibă cale liberă, a plasat-o pe sora ei la țigan, ca să nu mai fie deranjat. Tot el i-a tăiat gazul de la bucătărie acum doi ani. A făcut mâncarea la bucătăria noastră şi a cărat toată iarna oalele de la scara C, la scara A. A uitat țiganul acest lucru, aşa cum a uitat şi Clari că i-am dat loc atât ei cât şi fetei ei şi le

culcam pe unde puteam, împărțind bucățica de pâine cu ele, făcându-mi datoria de creştin. Totul s-a uitat. Tia, săraca, ne este recunoscătoare cu trup şi suflet şi nu ştie cum să ne mai mulțumească. Atât!

Azi este vineri. 06.10.'89. Timp friguros. Ocsy a montat aparatele de bord ale maşinii de spălat. Mai are de montat legăturile electrice la centrifugă. El va merge la spital să se opereze la ochi. Este ora 21:10. Lenuța a plecat pe teren şi o aşteptam să vină în sânul familiei.

Clari Misulea. A fost şi este o curvă ordinară. S-a ocupat cu practicarea prostituției şi o practică în casa lui Malvina. Această femeie s-a introdus în casa noastră datorită obrăzniciei cu care este înzestrată din naştere, dar şi datorită naivității soției mele, care nu m-a ascultat, iar acum suferim din cauza sa. Ea este inițiatoarea ca țiganul de Ciucur să o lase pe Lia. Ajutată fiind şi de Bârna Leon.

Cauza principală este că Lenuța nu-i mai dă nici o atenție, iar ea a aranjat totul. Ea practică şi lângă bărbat prostituția, şi Lia i-a arătat lui Costică blocul unde se destrăbălează în pielea goală cu bărbații. Este foarte lacomă de bani. Bani stoarce şi de la Mitru sub diferite motive. Lia a prins-o în casă pe ea şi pe Mitru, cu uşa încuiată. Azi Lia s-a dus în casa unde era şi aventuriera Glodeanca. Leți şi Clari. S-a dus ca să-şi aducă hainele. Mai era şi Ani care trăieşte cu Bârna Leon. Doamna Glodeanu, Leți şi Marghit, l-au rugat pe Mitru să o ierte pe Lia că oricum au patru copii,. Clari a sărit cu gura zicând:

– Mitrule! Nu te împăca. Dă-o afară. Dă-i două palme ca să te lase în pace.

Seara Lia a fost la Doina şi a aflat că Mitru le dă bani pe mână şi că le întreține, atât pe Ani cât şi pe sora ei care locuieşte cu el. Mitru rabdă de foame. Țiganul este exploatat fără milă de către aceste două

femei. Mâncarea lui Mitruț o mănâncă copii lui Ani şi bietul copilaş suferă.

Angajament

Începând cu data de 12.10.1989, nu am să mai beau să fiu beată. Am să beau ocazional, cum beau toate femeile. Doamne ajută-mă să mă pot ține de jurământ. Lia.

Nu s-a ținut de cuvânt, dar o bere este scuzabilă.

Azi ziua de 12.10.'89 este joi. Este frig. Eu deja stau în casă cu paltonul pe mine. Suntem mulți noi cei oropsiți ai vieții. Oamenii nomenclaturii ne chinuiesc. În special pe cei săraci. Îi asasinează sistematic, forțându-i ca singuri să-şi curme zilele din cauză că nu au bani să-şi plătească datoriile care le au către stat. Statul îți ia totul, inclusiv viața. Nu putem plăti taxele cele mari acestui stat reprezentat de oameni care nu au milă de semeni lor. La ei nu contează viața omului, a copiilor care nu au nici o vină că s-au născut, a pensionarilor, a bătrânilor săraci. Înainte erau mai ocrotiți. Mai nou, vin tascarii cu lucrătorii care întrerup gazul la bucătărie să nu mai poți face mâncare. Firesc ar fi să nu ai nici o obligație atâta timp cât ai fost obligat să-ți părăseşti casa fără să primeşti nicio despăgubire. Aceste haimanale te consideră dator. Peste tot contează numai banul. Banul şi iarăşi banul. Oamenii fug îngroziți peste graniță, în Ungaria. Țiganii trec în grupuri de câte zece până la patruzeci de persoane, probabil sub protecția grănicerilor că ajung în siguranță în Ungaria. A venit doamna Dancu şi a început să plângă. Nelutu a dispărut. L-a dat în urmărire la Miliție. Pentru ce aceasta urgie? Şi cui foloseşte? Prostiei.

Alaltăieri Kici Marica a fost la noi. Azi ea se află la Budapesta împreună cu toată familia sa. Atât!

Este vineri. 13.10.'89. Timp urât. Țiganii ne dau cu tifla. Rația de mâncare care i se cuvine Liei, a scos-o Mitru să nu i-o dea. Pretinde bani. Ascultă orbeşte de această haimana care se numeşte Claudia; şi-a legitimat relația cu Misulea Costică. Această pramatie, înainte de a se căsători cu Costică, a practicat prostituția, în casă la Malvina. Un martor ocular a spus.

Stătea pe divan în poziție de relație sexuală. Bărbații, amețiți, se perindau pe rând şi îi plăteau după cum erau de beți. 100, 500 lei. Strângea banii, pe care îi băga la portjartieră sau în ciorapi. Acuma ca să arate mai tânăra se vopseşte şi jos cu vopseaua care-i rămâne de la vopsitul capului.

Azi este luni. 22.10.'89. Timp foarte frumos şi foarte cald.

Demarcec Cristina. Tia. S-a căsătorit cu un om foarte bogat. Ieri a plecat cu avionul din Baia Mare în Ungaria. De la Aeroportul din Oradea a luat avionul de Hungaria. Acum este la Budapesta împreună cu soțul ei. La ora actuală se numeşte doamna Pentek Cristina. A primit paşaport pentru repatriere în Hungaria. Soțul ei este născut în Hungaria. Are 60 de ani iar Cristina 56. Din Budapesta va pleca în Elveția, unde soțul său are neamuri situate bine şi sunt bătrâni. Din Elveția Tia va pleca în Canada, unde Tia are o moştenire în statul Indiana. Voieşte să le ducă pe Lenuța şi Adina, dacă va reuşi. Şi eu! Dacă voi trăi. Mă duce şi pe mine.

Acestea sunt numai proiecte de viitor. Realitatea încă nu se cunoaşte şi nici Tia nu o ştie. Soțul ei este un om prezentabil şi foarte prietenos. Rămâne de văzut cum se va descurca Tia. Îmi vine să râd când mă gândesc la Tia şi la unele evenimente petrecute împreună în oraşul Sighet. Ne povesteşte Antol, fiul ei, că la îmbarcarea în avionul de Oradea-Budapesta, Tia

era foarte elegantă. Purta o pălărie ungureasca, pusă pe cap, cochetă, şi avea o frumoasă geanta de piele şi un geamantan, de asemenea din piele. Săraca Tia. Doamne! Cât a mai suferit această femeie. Are un roman de evenimente triste. Plângea cu Adina în braţe şi zicea:

– Lasă, Adina, că o să am grijă de tine când mă voi aranja, să nu te mai las să suferi.

Şi de Lia a fost vorba. Această fată suferă de schizofrenie şi necesită un tratament serios. A fost bătută cu pumnii în cap şi, după cum se ştie, a suferit în copilărie de spasmofilie.

Ţiganul trăieşte cu o curvă ordinară beţivă ca şi el. Cum e turcul şi pistolul. Noi o ducem greu cu Lia pe cap. Are obsesii şi e cu gândul numai la raporturi sexuale.

Litera î din I şi â din a. Aşa am învăţat şi aşa am să scriu.

Doina a venit azi la noi. Pe drum s-a legat Osanul de ea şi de vorba aia. Doina le-a spus, atât lui Osanu cât şi lui Evi că s-a pocăit şi că-i păcat să vorbească de rău pe pocăiţi.

Cum a intrat în casă, şi-a aprins o ţigară, iar pe mine m-a trimis să-i aduc de la „Dalia” o sticlă de lichior.

– Bravo, Doina, zic. Faină pocăinţă!

– De, domnule Ganea! Omul este cuprins de slăbiciuni.

Azi este marţi. 24.10.’89. Este ora 19:20. Timpul a fost foarte cald. Dimineaţă mai rece, iar după masă căldură de vară. Aerul miroase a vară. Lenuţa a plecat să facă injecţii. La orele 20:20 va rula filmul „Familia”. Dacă nu cumva se va băga fiul cel mai iubit al poporului. Care popor? Comentariile, vă rog să le ghiciţi. Vreţi? Nu? Treaba dumneavoastră!

Despre Pentek Cristina, fosta Demarcek Cristina.

Aseară, Andrei şi cu Agnes, femeia lui, cam pe la orele 23:00 au venit cu maşina de la Craidorult unde a vorbit cu domnul Molnar, fratele lui Molnar Vasile care este paralizat. Familia ei l-a lăsat pe capul Lenuței.

Suferim foarte mult. O! Doamne. Până când? Până când? Lia urmează ca să moară. Lenuța nu mă ascultă să nu o aranjeze la Sighet. Este bolnavă de schizofrenie. Titi îşi bate joc de ea. Îmi ucide femeia. O! Doamne. Nu-i nimeni care să ne ajute? Sunt prada deznădejdii. A venit acum acasă, beată criță. Iura i-a dat 100 lei ca să cumpere băutură. S-a bătut cu Doina. Lia a venit toată zgâriată pe față.

Să revin la Demarcek sau doamna Pentek Cristina.

Mie nu-mi place cum s-a procedat cu omul paralizat, lăsat pe capul nostru. Mai mult, a trebuit să fugă din cauza paşaportului care s-a întocmit pe baza declarației din formularul Tiei, din care s-au omis multe lucruri, pe care Tia nu le-a declarat.

Datorită împărțirii unor bunuri, nora ei care cunoaşte acest lucru, a venit ca să o divulge la Miliție. Nu se ştie cum s-au aranjat lucrurile şi cum s-a aplanat situația, că Tia era să se sinucidă în cazul că i se rata aceasta plecare în Canada. A suferit o viață întreagă, strângând ban cu ban.

Moşul paralizat are neamuri şi era vorba că-l vor îngriji fiul ei şi cu nora. Ei s-au eschivat, iar Andrei de la Sighet împreună cu nevasta, i-au promis Lenuței că o să aibă grijă de moş până îl aranjează la azil. Azi noapte ei au venit de la fratele lui şi i-au spus Lenuței să-l mai îngrijească câteva zile, până îşi culege porumbul şi fac actele pentru azil.

La ora actuală Lenuța este la pământ cu nervii. Bețiile şi curvuşagul lui Lia... Injecțiile la bolnavi.

Vizitele la Spital la Ocsy, care s-a operat la un ochi. Îngrijirea lui Vasile, paralizat. Împărțim mâncarea în toate părțile şi nu se ştie care va fi sfârşitul. Atât!

Azi este miercuri. 25.10.1989. Timp cald. Este ora 19:05. Lia va pleca la Satu Mare, împreună cu Rafila, după mâncare. Pleacă doi obsedați cu obsesii diferite. Lia are obsesii pentru bărbați, iar Rafila pentru mâncare.

Nenorocirea Liei şi cruzimea lui Clari. Adevăratul motiv.

Lia are o prietenă. Doina. Împreună trag la pahar. La butelcuță. Doina locuieşte la blocurile de la „Dalia". Într-o zi Doina a surprins-o pe Clari goală. Uşa nu era încuiată, iar Doina i-a surprins în timpul actului sexual. După cearta Liei cu Clari, aceasta din urmă o tot făcea pe Lia curvă.

Lia s-a mâniat şi i-a spus lui Costică totul, iar acesta a pus-o pe Clari pe liber. Aceasta, având experiența în ale prostituției şi fiind născută cu acest talent, a învârtit aşa fel lucrurile că i-a legat la ochi pe tâmpitul de Costică şi pe țiganul de Mitru, plus Bârna Leon. Şi, toți, împreună, au complotat împotriva lui Lia, iar Mitru a gonit-o din casă fără să aibă acest drept.

Aici iese în evidență şi interesul lui Bârna Leon de a o avea pe Ani oricând şi la orice oră. Între timp, sora lui Ani, haimanaua din Făurei, a fost plasată lui Mitru. Astfel s-a realizat nelegiuirea.

Azi 19.10.'89 este duminică. La Comăneşti este ziua recoltei. Timpul a fost mai puțin cald decât ieri. Lenuța şi Lia au fost la biserică. Este ora 19:00 când scriu.

Ştirile.

Molnar Vasile a fost dus la azilul din Cărei. Alaltăieri a fost vineri, 27.10.'89. Urmează detalii.

Molnar Vasile a fost un om foarte rău în viață. Neamurile nu l-au iubit. Tia, Cristina, au trăit cu moşul în concubinaj. Au spălat mult căcat după el. Au dus o viață foarte grea alături de el, îngrijindu-l. A fost un bețiv ordinar. Zilnic, împreună cu Puiu, un actor, bețiv şi el, beau în medie cam cinci litri de vin. Puiu a murit demult şi, poate, a şi putrezit. Datorită Tiei, moşul a fost salvat şi, parțial, l-a ajutat şi ea. Tot bând, el a paralizat. Paralizia i-a atins în special membrele inferioare. Mersul lui era un mers dansat. El are un frate care a fost notar în comuna Craidorolt. Mai are o nepoată în Baia Mare pe strada Vasile Lucaci, azi strada Baia Sprie, care are o vilă cu un etaj, aproape de pompieri. După părerea mea, că am fost acolo, această vilă are vreo douăsprezece camere sau mai mult. Am fost solicitat să fac acest demers ca să o înduplec pe nepoată ca să-şi viziteze unchiul. Pe Dr. Ganea îl cunoaşte foarte bine. M-a primit cu amabilitate făgăduindu-mi că-l va vizita. Dacă ați venit dumneavoastră, stimați cititori, aşa a venit şi dânsa. Motiv ca să scape de mine. După plecarea Tiei în Canada, a venit fratele lui şi l-a dus la azil. A fost foarte nervos când a văzut că se cacă pe el. L-a găsit în pat cu o ploscă sub cur. L-a curățat sumar şi a venit cu o maşină ARO de ocazie, şi dus a fost. Doamne, iartă-mă, că îți vine să şi râzi de prostia unor oameni. În timp ce îl târa pe scări, întrucât moşul nu vroia să meargă, îl aduce dracu' pe vecinul Hârdău, bărbatul lui Tanti Maria,, care-i zice:

– Măi, Vasilică! Stai cuminte că te duce la azil unde îți dă o injecție şi mori liniştit.

Când a auzit Vasilică şi pe asta, s-a lăsat moale ca să fie mai greu, crezând că în felul acesta va scăpa de azil. La ieşire din bloc şi înainte de a-l pune în maşină, o aduce dracu şi pe Glodeanca, care începe să-l căineze zicând:

– Săracul! Nu a fost îngrijit, că Tia tot după bărbați umbla; trebuia plimbat şi scos la aer.

– Pe cine să-l plimbi la aer, doamnă Glodeanu? Să-l ia în brațe? Dumnealui îi este frate şi de 15 ani a venit vreodată să-l vadă? Este uşor să vorbeşti, dar dumneata ai spălat atâta murdărie de sub el, aşa cum a spălat Tia? Atât!

Doamna Pop Stela, este o locatară care şade la etajul întâi în apartamentul cu numărul 45. A făcut liceul. Are 30 de ani. De o seamă cu Niculina, fiica mea. A fost căsătorită, iar din căsătorie are o fetiță în clasa a cincea, la Şcoală numărul 18. Pe fetița o cheamă Oana. Doamna Stela este o femeie foarte frumoasă. Blondă. Nici ochii nu-i stau bine în cap. Meseria de bază nu i-o cunosc şi nici nu mă interesează. Este foarte cochetă şi excentrică. La ora actuală este o femeie divorțată. Nu ştiu ce pregătire are bărbatul ei. Doamna Evi spune că este un fluieră vânt şi un „Don Juan". Nu ştiu sigur dacă are sau nu barbă. Doamna Stela preferă bărbații bărboşi. Din cauză că se spune că ar avea, vorba aia mare. Mai toți prietenii săi au barbă. Cu ce trăieşte? Nu ştiu. Face şi ea ce poate ca să supraviețuiască. A avut tot slujbe bune, dar ştie dracu' că pureci mulți nu face cu slujbele. Când ne-am mai împrietenit, mi-a spus în mare, Odiseea vieții sale. Are oroare de o încă căsătorie. Stela, număr de telefon 37377. Mi-a vorbit despre bătăile crunte pe care i le aplica soțul ei. Chiar şi divorțată, a vizitat-o şi i-a dat pe moacă. Mi se pare că are femeie, însă nu ştiu de unde are bani, că a fost la mare cu familia lui şi cu Stela. Ea mai are o soră studentă şi căsătorită în oraşul Tulcea. Stela spune că, deşi este căsătorită, învață foarte bine.

Ieri doamna Evi îmi spune că s-a îndrăgostit de soția unui medic din Tecuci şi că a fost pentru treaba asta de două ori la Tecuci. Aceasta i-a transmis Stela. Atât!

Astăzi este vineri. 03.11.1989. Timp călduț, ziua şi frig, dimineața şi seară. Este ora 20:2o. Lenuța a plecat în cursă, la injecții împreună cu Lia.

Aseară am ascultat Europa Liberă. Printre altele, circulă zvonuri despre femela din cuplul prezidențial. Să fie aleasă Secretar General al P C R. Manifestări contra masculului din cuplu. Puterea! Ah, puterea. Ah! Cruzimea. Ah! Nelegiuirile. Flămânzirea poporului. Distrugerea monumentelor şi a patrimoniului cultural, Sugrumarea Românilor de către un român criminal, care ți-a luat totul şi nu ți-a dat nimic în schimb. Tăierea gazului de la bucătărie şi suferințele copiilor nevinovați, care nu au nici o vină că s-au născut. Şi câte şi mai câte nelegiuiri săvârşite de către acest nebun smintit, cu ajutorul oamenilor, români şi ei dar făcând parte din nomenclatura bestială a acestui bufon dereglat.

A sosit Ciuciurecu de pe teren. Cu Lia. Urmează cină şi cuca-puca şi iarăşi vise, halucinații, mâncărimile şi urmărirea ceasului până se face ziuă. Şi uite aşa se scurge timpul de la o zi la alta, după care va urma sfârşitul!

Azi este luni. 06.11.'89. Timp rece. Este ora 19:00. Ştirile!

Aseară a fost Antal pe la noi. Băiatul lui Tia. Ne-a comunicat că mamă-sa, adică Tia, le-a telefonat din Canada că a ajuns cu bine şi toate sunt bune. S-a interesat de bătrânul Molnar Vasilică. Ce s-a făcut cu el? I s-a telefonat că bătrânul ar fi la Azilul de la Carei. Atât!

A fost Claudia la noi, cu fata, nepoata lui Mihăiță. A fost chemată la telefon de la Tecuci cu ocazia jurământului depus de cei doi militari, Bebe şi Robi. S-au fotografiat cu Mihăiță, care are barbă.

În acest moment a venit Lia. Am fost întrerupt de musafiri şi... atât!

Azi este luni. 13.11.'89. Timpul a fost soare cu dinți. Este ora 18:00. Lenuța se afla la Spital, la Peter, fratele ei. Aşa cum am spus, acesta s-a operat la un ochi, iar operația a reuşit. Urmează să se opereze şi la celălalt ochi.

Despre I. L.Caragiale.

Toată lumea ştie că a fost un scriitor hazliu. Norocul său că s-a născut şi a murit în trecut, că dacă mai trăia şi acuma, ar fi jucat hora ursului în fața altui măgar, care nu cântă Carnavalul de Veneția cu variațiuni. El cânta altceva: minciună! de dimineață şi până seara. Cântecul lui se numeşte „Danga-langa, rupe creangă". El cântă în fața unui popor bolnav psihic, care-l aplaudă cadențat şi la comandă, tot mulțumindu-i din inimă pentru nu ştiu ce. Dar îi mulțumeşte. Dar, să-l dăm dracului de nebun şi să revenim la subiect. I.L. Caragiale. Nuvele, Povestiri, Amintiri. Editura Facla. La pagina 208 se găseşte povestea lui Ion. Citiți-o cu atenție, că-i povestea care seamănă ca două picături de apă cu ceea ce se întâmplă în zilele noastre. Pe vremea lui Caragiale, poporul Român era sănătos la minte. Era fericit. El aducea laudă celui de sus pentru binecuvântarea roadelor pământului şi pentru sănătate. În războaiele pe care le-a dus, poporul Român se acoperea de glorie şi lauri. I s-a dus faima de vitejia şi curajul său. Poporul formează o masă care este bolnavă de schizofrenie, în sensul că face mişcări dezordonate într-o anumită direcție. Bătăi din palme. Se mai practică bătăi şi în camerele de tortură atunci când Românul vrea să se rătăcească peste hotare, în Iugoslavia sau aiurea. Se mai bate Românul cu lopata, cu roboții şi cu patul puştii. Ce mai tura-vura Ha! Ha!

Ion. Un om sărman a avut un băiat şi o fată. Fata, probabil fiind frumoasă, a ajuns să frecventeze saloanele aristocrației ajungând să fie acceptată chiar

în familia imperială. Ion, fratele său, a rămas un simplu muritor de rând. Când au ajuns maturi, se urau de moarte. Ca vecinii mei, Sandu cu Aurică. Într-o zi, trecând Ion pe drum spre oraşul imperial şi intrând acolo, vede într-o grădină de vară o scenă improvizată. Pe scenă era un măgar gătit cu funde în toate culorile. Pe la urechi era împodobit cu două de toată frumusețea. În formă de brățări. Ceva mai, mai, că să încapă pe capul urechiatului. În general, măgarul semăna cu toți măgarii, prin faptul că era un măgar adevărat, cu singura deosebire că era un măgar gătit. Un crainic anunță că faimosul măgar de pe scenă este un măgar deştept, care ştie muzică şi că în seara respectivă va prezenta un repertoriu compus din „Carnavalul de Veneția" cu variațiuni. A început măgarul să zbiere. Zbieră ca orice măgar iar lumea, entuziasmată, bătea din palme exclamând.

– Oh! Ce frumos. Oh! Ce frumos.

În delirul mulțimii, străbate ca un fior, un fluierat mitocănesc şi pe loc, s-a făcut linişte. Era Ion, care intrase şi el să vadă măgarul!

Surioara lui, care era în față, amestecată printre mărimi, auzind fluieratul a exclamat:

– Ăsta nu poate fi decât nenorocitul de frate-meu!

Cei care aplaudau, erau şi ei bolnavi pe vremurile acelea de schizofrenie, ca şi ai noştri, de azi. Au început să-i dea lui Ion ghionturi şi palme, şi care cu ce apucă, zicându-i:

– De ce, măi, nu-ți place cântarea lui? Nouă ne place. La toți. Şi Împăratului, şi Împărătesei, şi boierilor şi la noi toți! Numai tu eşti mai cu moț?

– Păi, Nene! Ce să-mi placă? Eu nu văd nici un artist pe scenă, ci un măgar ca toți măgarii, care zbiară ca măgarii şi nicidecum un artist care cântă „Carnavalul de Veneția" cu variațiuni.

Iarăşi l-au luat la bătaie pe bietul Ion; şi mai departe, vă rog să citiți povestea.

Comentarii. Ion era un om sănătos la cap. Ceilalți care aplaudau, erau cu „luesul” în sânge şi cu „schizofrenia” în cap. Vă rog! În timpul nostru, nu se întâmplă acelaşi lucru? O mână de oameni care nu reprezintă pe nimeni, bolnavi mintali, nu bate sacadat din palme? Şi pentru ce? Ghiciți! Vă rog.

Azi este luni, 11.12.'89. Nu am mai scris din cauza frigului cu care suntem chinuiți de către o familie de nebuni. Este ora 18:00. Suferim mult din cauza frigului. Ne chinuim ca să supraviețuim. M-am apucat să scriu bancuri. Aceste bancuri le-am auzit de la Iura. Ştiți cine este Iura? Un rus, din Siberia, foarte blestemat şi foarte hazliu!

Jocul Căluşarii. Undeva, cum ar fi de exemplu la Baia Mare, la Spitalul de Psihiatrie de pe strada Baia Sprie, o grămadă de bolnavi şi un singur WC. Aşa cum este şi azi. Mai mulți bolnavi aşteptau la rând. Toți aveau cufureală.. Ca să nu se cufurească pe el, cel din urmă, un maistru de la Flotația Centrală, pe numele său Croitoru a început să strige îndesându-se în ceilalți:

– Haida! Haida! Haida! Haida!

Şi, tot haida! S-a încins o horă pe vine. Dar ce păcat. Croitoru, tot s-a cufurit pe el.

Aşa a luat ființă jocul „Căluşarii”.

Sanepidul. Cei de la Sanepid au descoperit că într-un sat oarecare, oamenii, țăranii de acolo, nu aveau closete. S-a trecut la muncă de lămurire că orice țăran să-şi construiască un closet.

După o vreme au venit cei de la Sanepid în control. Tot în satul respectiv.

Pe uliță, se întâlnesc cu o femeie bătrână cam săracă cu duhul. Se încinge următorul dialog:

– Bună ziua, mătuşă!

– Bună ziua, Maică!

– Ți-ai făcut, closet?

– Da! Maică.
– Unde-i, gaura?
Bătrâna își ridică penteleul în cap și zice.
– Aici este, maică!
– Nu aceea, mătușă! Arată gaura care pute!
Bătrâna în aceeași poziție, se întoarce și le arăta curul.
– Aici e, maică!

FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE sau F.S.N.

Azi este duminică. 24 decembrie 1989.
Stau în casă, unde trăiesc amintirile trecutului. La radio se cântă colinde de Crăciun. Ochii Lenuței sunt plini de lacrimi. La fel și ochii mei. După 45 de ani de robie comunistă, azi, 24 decembrie 1989, se aud corurile românilor cântând imnuri de slavă în amintirea nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos prin Colindele Strămoșești.
Acest flagel, care se numește „Comunism”, a adus poporul Roman la suferințe, lipsuri, disperare și degradare umană. Dictatorul Clanului Ceaușescu, țăranul și nebunul din Carpați, un Român dement din Scornicești, un pierde-vară care în viața lui nu a făcut nimic, acest vagabond tembel, dereglat mintal, a chinuit și maltratat propriul său popor. Crimele lui au depășit cu mult apogeul nebuniei iar nelegiuirile lui – mintea omenească. Numai Bunul Dumnezeu îl mai poate condamna, judecata omenească este incapabilă de a-l condamna. Orice pedeapsa ce ar primi din partea judecății omenești, este prea blândă în fața crimelor comise de el și familia lui.
22 decembrie 1989 este ziua care a intrat în Istoria Neamului Românesc, prin faptul că acest dictator odios a fost alungat de la conducerea statului. În prezent, el și soția lui, Elena Ceaușescu, fiul lor Nicu Ceaușescu și fratele său, Ilie Ceaușescu, Emil Bobu și alți demenți, au fost prinși de către unități

MFA şi MAI ale armatei şi se află sub pază militară, în închisoare militară.

Pe Nicu Ceauşescu l-am văzut la televizor. Arată ca o ființă umană cu chip de fiară. Se vedeau pe fața lui întipărite, urme de bătaie şi bestialitate. Poporul Român este în sfârşit liber. Dar, această libertate este sub semnul întrebării. În timpul domniei sale a instruit nişte trupe speciale. Puşcaşi cruzi, demenți care formează bande de terorişti. Conduşi de Ceauşescu, aceştia acționează din plin, ucigând cu sânge rece pe oricine, militari, civili, bătrâni, femei şi copii. Deci suntem liberi dar nu complet, din cauza acestor haimanale şi oameni iresponsabili, care încă mai atentează la cuceririle democratice ale poporului român.

Oraşul Timişoara s-a acoperit de glorie. Generația de tineret a oraşului, aceşti tineri minunați ai zilelor de astăzi, alături de toți tinerii din minunați ai României dovedesc că indiferent de generație tineretul rămâne tineret şi că Românul rămâne tot Român. Dar mai ales faptul că fac parte din Ginta Latină, deci în ei curge sânge de Roman şi suntem urmaşii lui Traian şi ai lui Decebal. Am 78 de ani şi sunt mândru că sunt român şi voi muri român.

Ginta Latină

Latină Ginta e regină
Între a lumii Ginte Mari,
Ea poarta în frunte o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Menirea ei tot înainte
Măreț se-ndreaptă paşii săi,
Ea merge în capul altor ginte
Vărsând lumină-n urma ei.

Frumoasă, vie, zâmbitoare
Sub cer senin şi aer cald,
Ea se oglindeşte-n splendid soare,
Se scalda-n marea de smarald.

Trăiesc timpurile mele, amintirile tinereții mele, amintirea timpurilor fericite pe care le-am avut. Trăiesc amintirea vieții mele de elev, la Oltenița şi Baia

Mare, unde noi aveam viața noastră particulară, iar uniforma de elev şi student, era respectată. Noi, elevii şi elevele, studenți, eram respectați şi aveam viața noastră. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se amestece în viața noastră. Eram educați de către profesorii şi diriginții noştri ca, prin politețe şi maniere alese, să ne purtăm corespunzător în lume şi cu colegele noastre şi ele eleve.

Este ora 17:45. Stau în casă şi ascult Colindele Strămoşeşti. Sufletul meu se înfioară de bucuria cerească pe care mi-a dat-o Dumnezeu, în sensul că m-a ținut în viață ca să ajung aceste clipe. Oamenii lui satan au fost învinşi. A venit timpul când eu am fost fericit. Păcat că sunt bătrân. Am suferit mult în cei 45 de ani de robie comunistă. Am fost chiar disprețuit de către propriul meu copil, în clipele lui de rătăcire. Îl iert, l-am iertat şi am uitat. Este copilul meu, şi poate şi eu, ca părinte, am greşit față de el. Viorica nu a mai apucat să trăiască şi să se bucure şi ea de aceste fericite momente. Dumnezeu să o ierte. Trebuie să-i iertăm şi pe duşmanii noştri care ne-au greşit, şi să uităm de asemenea de răzbunările personale, pe care, din prostie, le-am folosit contra aproapelui nostru, făcându-i rău.

Să nu uităm că suntem muritori şi că înaintea tatălui Ceresc suntem nişte păcătoşi.

În ziua de 24 decembrie 1988, deci acum un an, a încetat din viață prietenul şi vecinul meu, Glodeanu Ion. Nu am cuvinte ca să mulțumesc Domnului nostru Iisus Hristos pentru frumosul cadou ce mi l-a făcut, în sensul că mi-a dat viață şi posibilitatea ca să mă bucur de ea, şi să apuc aceste clipe fericite de a mă ruga, Preamărind şi slăvind numele lui Iisus Hristos, Dumnezeu şi mântuitorul sufletului meu.

Lenuța este la biserică. Este seara de Crăciun. Măreşte suflete al meu pe Domnul Să ne bucurăm de această mare sărbătoare. Amin!

CAPITOLUL 3.

Din lupi nu se fac oi

Azi este joi. 28.12.'89. Este ora 17:03. Timpul a fost soare cu dinți. Ceva mai călduț. Seara se răcește și dorm în cameră, în frig.

Evenimente. Stau și scriu și mă înfior de minunile pe care Bunul Dumnezeu le săvârșește. Orice cerem de la Dumnezeu, ni se dă. El are tainele Lui și se descoperă oamenilor. Căci credincioșii în Domnul recepționează și se bucură, preamărind pe Dumnezeu. Și acum despre ceea ce vreau să spun.

În luna noiembrie 1989, tiranul se bucura la Congresul al XIV-lea, că-i reales. Bucurie mare pe el și pe cățeii lui care îi aplaudau prostia. Te uitai la ei și îți venea să vomiți de scârbă. Unul mai urât ca celălalt. Între ei mai erau și femei. Una cu o față de șarpe. În general, niște haite de femei care nici una nu avea o figură de vino încoace, ci numai de du-te în colo.

Aceste lighioane ateiste, în euforia lor diabolică, au uitat un lucru, uitare care i-a costat scump. Au uitat de Dumnezeu. Au uitat de existența lui. Au uitat că poporul se pregătește de praznicul Nașterii Domnului Nostru Iisus Hristos. Tiranul, împreună cu sinistră lui soție, habar nu aveau că vor muri în fata gloanțelor plutonului de execuție. De aceea, trebuie să fim pregătiți în orice clipă să ne putem înfățișa înaintea Domnului și Dumnezeului nostru. Curați să fim, cu inima și sufletul nostru.

S-a dovedit cu prisosință că omul prost şi îngâmfat este periculos pentru ființa omenească, în cazul că-i ales să conducă un popor. Pe intelectualii poporului.

Execuția lor am văzut-o la televizor. Am luat cunoştință de nebunia unui țăran şi a soției sale, care prin mistificare s-au împodobit cu titluri academice, ca cel de „Doctor inginer”. Titluri ce aparțin intelectualilor care şi-au tocit coatele pe băncile şcolilor şi ale facultăților. Aceste canalii au sfidat, prin nebunia lor, pe specialiştii pe care i-au înlăturat cu ajutorul incompetenței lor. Ajutați de către organele de securitate, care erau compuse în majoritatea cazurilor din lichele, oameni de nimic, haimanale, oameni fără scrupule, certați cu justiția omenească şi justiția cerească, oameni sadici şi fără de Dumnezeu. Acest nenorocit de vagabond care a depăşit apogeul demenței, nu a avut timp să se gândească la ceea ce face, timp de 25 de ani.

Astăzi este sâmbătă. 30.12.1989. Este ora 13:00. Afară-i frig şi soare cu dinți. Eu stau la masă şi scriu. Lenuța este în bucătărie şi face de mâncare pentru praznicul noului an. Are cârnați, carne de porc, peşte mare şi varză. Avem sănătate şi bucuria de a ne ruga şi mulțumi lui Dumnezeu

Îmi pare rău că am distrus însemnările mele. Dar nu am avut ce face. Dacă autoritățile, organele de represiune, ar fi pus mâna pe ele, atât eu cât şi familia mea am fi dispărut de pe suprafața pământului. Am trăit clipe de groază printre atâția duşmani care erau pe scara A a blocului 3. În fine, totul a trecut.

Şi acum, despre Ceauşescu Nicolae şi soția lui, Ceauşescu Elena.

Aceşti oameni proveniți din oameni săraci... Proveniți din poporul Român, s-au înscăunat la cârma țării. Odată instalați, Bunul Dumnezeu le-a luat

mintea. Amândoi s-au dedat la comitere de nelegiuiri aici pe pământ, întocmai ca Lucifer în ceruri.

Au început, prin nebunia lor, să-şi facă de cap, ucigând cu sânge rece propriul lor popor. Au început cu oameni fără de apărare ca să-i ucidă cu ajutorul Securităţii pe care au pregătit-o minuţios pentru acest scop. Decretează legi contra legi Constituţiei ţării, pe care el a jurat să o respecte. I-a călcat în picioare pe intelectualii ţării, sfidând cu incompetenţa lor, competenţa. Au elaborat fel de fel de acte normative demente care se încadrau în nebunia lor.

A construit edificii faraonice, luând hrană de la gura poporului, silind femeile să nască forţat, fiind ajutaţi de uneltele trădătoare ale sexului feminin.

Doctoriţa Golgoţiu de la Spitalul Judeţean Baia Mare şi alţi medici derbedei care au călcat în picioare Jurământului lui Hipocrate....

Au adus la sapă de lemn pe oamenii săraci.

Ciubucuri şi iarăşi ciubucuri la unii medici certaţi cu conştiinţa. Ţigări Kent, cafea naturală şi alte atenţii...

Să nu fiu înţeles greşit. Eu mă refer numai la oamenii săraci. Cât priveşte pe cei îmbogăţiţi peste hotare, acelora bine le-au făcut medicii. Trebuia să-i jupoaie de vii, au meritat, şi dânşii, medicii, pe care eu îi respect, cum zic, trebuia ca şi ei să trăiască.

Se cunosc de către popor actele de banditism ce s-au săvârşit în „epoca de aur”.

Mă gândesc, şi nu pot să înţeleg, cum unii oameni săvârşesc nelegiuiri fără să se gândească la urmări. Se ştie că nimic nu-i definitiv pe pământ. Ceauşeştii nu au ştiut acest lucru? Securiştii şi alte lighioane cu funcţii de executanţi, nu au ştiut nici ei acest lucru? După mine, mai vinovaţi sunt executanţii decât cei care le ordonă, prin faptul că ei comit direct fapta.

În timpul domniei lor chipurile le erau pe afişe, retuşate ca să ascundă bestialitatea din ei. În

realitate, când au fost aduşi în bunkerul blindat, în fața judecății poporului, arătau ca două haimanale de moşnegi, gârboviți şi urâți ca dracu'. În special baba. Avea un ochi mai închis ca celălalt şi arăta ca vrăjitoarea din povestea „Albă ca zăpada". Prin acel ochi mai închis, se revărsa veninul de viperă care era aruncat supra femeilor tinere şi frumoase. Balerinelor le suspenda spectacolele cu un simplu telefon.

Azi este luni. 26.03.1990.

Timp cald alternând cu friguros, cum e mai rău pentru organismul uman din cauza schimbărilor atmosferice. Apar diferite boli provocate de virusuri, specifice anotimpului.

Şi acum, despre flagelul „Beția".

Din cauza neascultării, fiica noastră, Lia, a zămislit pe acest pământ patru suflete nevinovate care nu s-au cerut pe lume. Oamenii sunt răi din cauză că se înmulțesc ca şobolanii, iar odată cu înmulțirea lor se înmulțesc şi ticăloşii.

Ciucur Dumitru, acest criminal odios, a distrus cu sânge rece viața a patru copii, pe care i-a dat ca să fie crescuți de către Stat.

În aceste momente a venit Ramona de la Ocna Şugatag şi mi-a spus ce s-a întâmplat acolo. S-au primit cadouri din străinătate pentru ajutorarea copiilor, dar au fost furate de către cadrele didactice şi personalul şcolii şi duse acasă la ei. La copii le-au dat numai câte o portocală. La fel şi din celelalte bunătăți. Despre acest lucru a aflat şi străinătatea. La ora actuală s-a sistat trimiterea oricărui ajutor către România. Asta din cauză că la noi există cei mai mari bandiți şi hoți care n-au nimic cu rugăciunile care se înalță către Dumnezeu, de către preoți, pentru vărsarea de sânge a eroilor patriei; şi totul este o spoială în spatele căreia apare cruda realitate. Îmi pun mereu întrebarea: Ce va fi cu Adina? O! Doamne. Până

când? Până când? Timpul lucrează şi el va rezolva totul. Cum? Când? Vom vedea!

Şi copiii mei au suferit. Şi copiii lui Mihăiță. Crimele săvârşite de către Ciucur Dumitru şi Lia, întrec orice închipuire. O! Beție, beție... De ce oare omenirea nu pune capăt acestui flagel?

Azi este marți. 23.03.1990. Este ora 20:30. Soția a plecat la injecții. Odată cu ea a ieşit şi Inginer Gogan Gavrilă care se află la noi împreună cu Lia. Este un timp foarte urât şi plin de boli.

Stau singur în casă şi meditez la tristul sfârşit al vieții mele care se apropie cu paşi repezi. Îmi este frică de fenomenul morții care urmează să aibă loc. Adina este lângă mine şi tuşeşte îngrozitor. Tusea ei seamănă cu cea convulsivă. Mă apuca groaza de singurătate atunci când stau singur în casă. Aproape în fiecare noapte, mă apucă crizele, care se manifestă cu zgârciuri serioase la ambele mâini. Câteodată mă apucă crizele şi la pulpa piciorului drept. Ni se dau medicamente gratuit la pensionari. Dar ia-le dacă ai de unde, pentru că nu se găsesc. Lipsesc cu desăvârşire, din cauză că se fură. Aşa s-a întâmplat cu medicamentele care au venit din străinătate. Până s-a descoperit, şi au sistat şi ajutoarele. Mă apucă depresiile psihice care îmi tulbură mintea şi-mi macină creierii. Aş fugi din iadul familiar, dar nu am unde fugi. Este îngrozitoare apropierea sfârşitului vieții din cauză că este un necunoscut. La fel ca şi fenomenul naşterii, care este tot ceva necunoscut. Până în momentul când apare priceperea şi celelalte anexe ale ei. După aceea, începe păcatul. Păcatul cu manifestările lui, nelegiuirile ce se comit, apoi lupta pentru existență. Lupta ca să trăieşti.

Acum altă pacoste pe capul nostru. Au început ungurii din țară să pretindă iarăşi Ardealul. Acest lucru se va repeta la infinit, iar aceasta duşmănie nu

se va stinge niciodată. Acest fenomen mereu se întâmplă între aceste două țări.

Astăzi 31.03.1990. Este sâmbătă. Timp cam rece. Am făcut baie şi apoi m-am bărbierit. Pe la orele 13:00, a venit Nicoleta, fata lui Lia, cu o hârtie de zece lei ruptă, pe care Lenuța i-a lipit-o. Ne-a adus următoarea veste.

Szabo Baci a murit. Szabo este sau, a fost, un locatar de pe scara A a blocului numărul trei unde locuim şi noi. Lenuța a rămas foarte mirată de această veste, întrucât la ora 7:00 a stat cu el de vorbă şi s-au despărțit ducându-se fiecare în drumul său. Pe la ora 11:00 Szabo a lui Marghit era mort. A căzut în fața Berăriei cu capul pe scara de la ieşire, iar din cădere s-a produs o hemoragie cerebrală. Sângele îi curgea pe gură şi urechi. A rămas mort pe loc. A fost transportat la morga Spitalului Județean urmând să i se facă autopsia. Szabo a fost un mare alcoolic!

Mâine duminică, 01.04.'90, Niculina este de serviciu 16 ore, singură pe secția de Neurologie.

Ce va să zică omul? Nu ştie clipa în care Dumnezeu îl cheamă la el. De aceea, omul trebuie să fie pregătit în orice moment pentru trecere de la viața pământească în eternitate. Dumnezeu să-l ierte pe Szabo!

Azi este duminică. 01.04.'90. Timp frumos dar cu tâlc. Soția a fost la biserică şi, interesant, ortodocşii au luat biserica românilor Greco-catolici. Neavând biserică, sfânta liturghie se oficiază la mormântul soldatului necunoscut lângă Liceul de Muzică. Lumea stă la slujbă în părculețul din jurul monumentului şi ascultă glasul de Slavă şi mărire ce i se aduce lui Dumnezeu.

Se împlinesc o sută de zile de la eliberarea țării de odioasa dictatura a nebunului de Ceaușescu. Poporul Român se roagă Domnului în mijlocul naturii și în libertate. Până a venit soția de la biserică, am dat o raită prin piață la noi, la „Iza”, și am constatat următoarele:

În timp ce unii creștini se roagă, alții au improvizat în câmp deschis servindu-se de mesele pieții, crâșme ambulante. Oamenii tâmpiți beau țuică de la țărani. Se îmbată și se retrag mai la o parte, puțin mai încolo și cad. Unii răniți, alții morți. Această constatare am făcut-o astăzi și am descoperit jertfele bețivilor.

Lupta lor începe cu paharele. Țuiculiță de casă. 15-20 lei litru. Banii ies din buzunarele bețivilor cu repeziciune. Când tărtăcuța s-a umplut, nenorociții se trag în partea cealaltă. Cei care cad în comă alcoolică sunt morți pe câmpul de luptă. Tot pe câmpul de luptă sunt și răniți. Aceia care mai mișcă, dau din cap sau din picioare. Este o priveliște tristă și sinistră, care face multă cinste, dar și mai multă rușine, pentru Domnii care reprezintă puterea locală a orașului Baia Mare.

Azi este luni. 02.04.1990. Este ora 21:50. Timpul a fost cald și am stat în curtea școlii, la soare, împreună cu Adina. În acest timp, soția este la tratamente și o aștept ca să vină acasă.

Azi a venit Rafila cu un robinet ca să repare bateria de apă rece de la bucătărie. Am constatat că nu se pricepe de loc și că îndrugă numai prostii. Cum dracu’ mai este și el maistru, că nici atâta lucru nu a știut.

Azi este marți. 03.04.1990. Timp cald. Sunt foarte bolnav de reumatism. Este ora 20:25. Soția a plecat la injecții.

La noi a murit Ceaușescu și am câștigat mâncare.

Cu ocazia democrației, au zburat din farmacii medicamentele pe care le fură cadrele sanitare şi le vând pe bani. Lame de ras nu se mai găsesc. Pensionarii plătesc mai departe din pensia lor marile taxe comunale pentru blocuri.

Au năvălit fel de fel de partide pentru putere şi pentru a roade ciolanul.

Medicamente gratuite pentru pensionari nu se găsesc.

„O lume mai dreaptă şi mai bună”... Asta a mințit Ceauşescu şi văd că mulți Ceauşeşti se află la cârma statului. Ne trebuie un „Vlad Țepeş”. Atunci toate hoțiile şi tâlhăriile ceauşiste ar dispărea cu desăvârşire.

Cu scrisul am terminat prin faptul că nu mai am ce scrie. Îmi este milă de Eroii Neamului de la Timişoara şi Bucureşti. În special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade, şi care jertfe s-au adus în zadar ca să beneficieze alți escroci, care, la adăpostul lozincilor mincinoase, vor chinui mai departe poporul român. Din lupi nu se fac oi, niciodată. Atât!

Mihai Ganea

Despre Culae al Țaţii Siţii din Oltenița sau o carte numită *Loli*

Asemeni unui actor conştiincios, l-am interpretat pe Iagan Ameih, autorul lui, ***Loli*** într-o ipostază mai puțin obişnuită, dar nu exclusivă şi din rațiuni lesne de intuit. Asemănarea dintre mine şi personaj nu este întâmplătoare. Fiind de felul meu un nonconformist, persistent şi rebel la tentativele de tratament obişnuit în asemenea cazuri, am încercat să anticipez impactul cu cartea, prezentând-o mai întâi unui eşantion de intelectuali din generația apropiată de Loli. Am ales cu grijă „jurații”, inspirat fiind în demersul meu de însuşi autorul ciudatelor însemnări. Rezultatul a fost o surpriză pentru mine. După ce am prezentat „cuvântul înainte” şi primele două capitole din volumul al doilea, auditorii mei au ajuns, aproape în unanimitate, la concluzia că asemenea texte constituie o maculatură tocmai bună de aruncat în foc. „Cine, domnule, mai cultivă astăzi chestii din astea? Gata! Să terminăm odată cu istoria aceasta. Ce a fost, a fost. A trecut şi asta e! Nu ne mai interesează. Altele sunt de acum prioritățile noastre. Orice aducere aminte este desuetă şi păgubitoare”. A fost un şoc pentru mine. Ceva ca un duş rece de care probabil aveam nevoie şi eu odată. Nu mi-aş fi închipuit sub nicio formă că pentru marea majoritate a oamenilor cele patru decenii de dictatură care au dominat nefericita mea țară la sfârşitul mileniului care abia a trecut, se pot uita cu atâta uşurință. Ca o ştergere cu

buretele de pe tabla istoriei. Să fie vorba oare de „o altă apocalipsă”? Nu m-aş mira deloc. Mulți au prezis-o şi încă din primele zile de libertate şi democrație.

Mai apoi, după două săptămâni, invitat fiind la o manifestare culturală unde se aflau o bună parte din scriitorii de marcă din țară şi chiar de peste hotare, am reluat experimentul, încercând să pledez, cu multă prudență de data aceasta, pentru o literatură memorialistică, susținând cu încăpățânare ideea revenirii la o scriere „non fiction” care ar fi de bun augur pentru generațiile mai tinere şi viitoare. Asta, bineînțeles dacă deprinderea de a citi o carte mai rămâne valabilă în cadrul procesului de instruire, creştere şi educare a noilor vlăstare ale acestei țări şi ținând cont de faptul că televizorul şi calculatorul ne-au invadat împreună cu infractorii şi câinii, toate la un loc şi deodată. Scriitorii din Moldova aproape că s-au năpustit asupra mea cu argumete „pro memoria” iar impresia creată de aceştia mi-a umplut sufletul de speranțe şi iluzii. Ciudat este faptul că acum putem tipări orice. Dar nu avem cititori. Noi, scriitorii am ajuns să ne citim între noi. Am depăşit performanțele medicilor, *„Invidia medicorum pessuma”* ni se potriveşte şi nouă. Este adevărat şi faptul că din criză de timp, omul mileniului trei este mai selectiv atunci când îşi propune să lectureze ceva dar de ce, Doamne, ne copleşeşte în ultima vreme cu o violență sălbatică literatura „porno”? Altă întrebare fără răspuns deocamdată.

Eu scriu în limba mea. O limbă extraordinară. Bogată în imagini şi fecundă în idei ca oricare altă limbă de circulație universală. Se poate traduce cu uşurință şi din această limbă şi în această limbă. Nu înțeleg politica marilor edituri ale lumii de a accepta numai manuscrise în limba engleză, de exemplu. Deci scriu şi voi scrie despre Loli numai în limba mea. Este şi o scuză, desigur comodă, pentru mine care sunt un introvertit şi un romantic incurabil. Loli, personajul

atât de controversat al cărții, a ținut mult ca însemnările lui să ajungă la urmaşi aşa cum le-a scris, în limba şi spiritul lor. Blestemul lui Loli rămâne valabil în continuare.

Loli este, asta numai ca să fac o comparație mai subtilă, un fel de Ivan Denisovici (ALEXANDR SOLJENIȚÎN) care îşi descrie, nu una, nici o sută, ci mii de zile din viața lui şi le descrie „aşa cum au fost”. Iagan Ameih, autorul cărții are neşansa de a fi român. Niciodată un român nu va primi premiul Nobel pentru literatură. Vă rog să mă condamnați fără judecată pentru această calomnie. Dacă cineva absurd şi revoltat se alătură condamnatului din infern care-şi urcă zilnic stânca pe munte, aceştia sunt Loli şi autorul său.

Am decis să nu dau foc însemnărilor lui Loli. Ele însele sunt un material incendiar. Cred că aceste caiete au ars dintotdeauna. Şi ca un rug, ard mereu. Nu sunt ranchiunos, dar trebuie sa menționez că în afară de cățeluşii dalmațieni, naivi şi nevinovați, deloc „activişti” sau „colaboratori” ai „turnătoriei umane”, care au ascultat citite prin cenacluri literare sau cârciumi texte din carte, recomandând distrugerea manuscrisului sau atrăgând atenția asupra unor posibilități de trimitere în instanțe de judecată a autorului sau chiar a personajului „post mortem”, au fost şi unii oameni de factură intelectuală, profesională si umană de excepție care au înțeles, chiar mai bine decât autorul, povestea şi mesajul lui Loli.

Cartea a avut un parcurs obişnuit. Odată predate, însemnările lui Loli au stat pe masa de lucru doi ani, cu multe pauze, dat fiind alte şi alte preocupări ale autorului legate de banalul şi inepuizabilul program cotidian. Alături se găseau într-o mapă peste treizeci de scrisori şi câteva fotografii pentru care nici până acuma nu s-a luat vreo decizie. Puteau fi integrate în text sau ataşate la sfârşitul cărții, dar niciodată nu s-a impus cu necesitate acest lucru. Paharul deja plin suportă cel mai greu ultimele picături.

Anul trecut, am decis să public un capitol din carte sub forma unui mic roman autobiografic. M-am referit la perioada refugierilor din Ardeal în urma Dictatului de la Viena. Un interval de patru sau cinci ani în care Loli a trăit ca refugiat, alături de familia sa la Zlatna şi Roşia Montană. Nu aş putea spune că redactorii sau cronicarii unor reviste literare din țară s-au grăbit cu aprecierile. Nu aş putea spune nici că romanul a trecut neobservat de unele publicații de prestigiu dar în orice caz nu era nimic din ceea ce m-aş fi aşteptat să fie. Poate mai târziu! Pentru unii, mai bătrâni, cicatricile sunt încă dureroase iar pentru cei din noile generații preocupați de „manele" şi sex, vremea nu a venit încă, tinereții lipsindu-i sentimentul morții proprii deci şi al timpului. Ignoranța pentru aceştia din urmă este răspunsul ciudat la perfuzia de libertate şi democrație pe care ne-a administrat-o Europa Unită, în demersul său generos. Încercarea mea de a injecta câteva doze de realitate presupunea şi existența unui „pat receptor" în structurile bolnave şi compromise din eşantioanele respective. Aşa că am şovăit, de câteva ori fiind chiar pe punctul de a renunța, dar „blestemul" lui Loli m-a trezit de fiecare dată la realitate. Dacă trebuie să scap de carte, atunci o scriu, iar dacă „însemnările" lui Loli trebuiesc arse, atunci să le dea foc oricine doreşte, în afară de mine, căci mie îmi este frică de stafia lui. Am terminat manuscrisul în urmă cu doi ani, dar nu m-am grăbit să caut un editor. Asta din cauza obiceiului editurilor din această țară de a lua în considerare numai „autorii consacrați" cu premiile şi recomandările de rigoare şi bineînțeles totul pe filiera unei „frății" care prin riturile din bisericuțele sale aminteşte perfect de „uniunea scriitorilor comunişti din România".

Spre deosebire de alții eu nu am riscat. Am găsit editura potrivită după câteva tatonări la primele trei asemenea instituții reprezentative din țară. De Europa sau America, nici vorbă. La fel şi cu „diaspora"

Toți aceştia nu mai încap la ora actuală, unii de alții. Pentru Loli nu mai este loc. Însuşi mormântul său nu mai este. Locul, terenul, a fost revendicat „peste noapte” de un fost proprietar, abuziv desproprietărit de regimul totalitar, iar movila cu modesta cruce de lemn pe care scria numele lui Loli a dispărut fără urmă în bezna uitării. Nici Viola, soția lui geloasă şi iubitoare, nu a avut o soartă mai bună. A murit în urma „tratamentului” aplicat în cadrul secției de bolnavi psihici furioşi de la spitalul din Sighet, fiind îngropată în celălalt capăt al țării tocmai la Tecuci, din cauză că „tovarăşii” de la miliție nu au aprobat deplasarea unei maşini pe o distanță atât de mare cu un cadavru. Dorința ei a fost să fie îngropată lângă fiul ei, asasinat la numai 21 ani, tot de către miliție şi securitate, dar nu s-a realizat. Deci, pentru Loli trebuia găsită o editură mai puțin ortodoxă.

Mulți au fost induşi în eroare şi din pricina jurnalului lui Culae al Țații Siții din Oltenița, care nu este altceva decât un procedeu tehnic specific multor scrieri din literatura clasică sau modernă utilizat şi la noi (STEINHARDT), aşa că au abandonat cartea de la primele pagini sau capitole.

Nici casele de film nu au fost interesate de achiziționarea cărții în vederea elaborării unui scenariu cinematografic pentru ceea ce „specialiştii” numesc „un film de epocă”. Se pare că „epoca de aur” a trecut aşa, fără să lase urme prea adânci în conştiința poporului român. Cel puțin aşa reiese din atitudinea editurilor sau a altor instituții abilitate în acest sens, față de romanul memorialistic. O operă excentrică fără efect estetic.

După experiența cu prezentarea lucrării unor critici literari de la câteva reviste cu pretenții în topul publicațiilor de specialitate care s-au dovedit a fi sceptici în ceea ce priveşte succesul romanului vieții lui Loli pe piața cărții din țară şi Europa, am decis să o arăt şi unor edituri mai puțin cunoscute dar cu nişte cote în creştere la ora actuală în lumea

cititorilor de rând, care pentru mine reprezintă categoria cea mai vizată şi avizată să aprecieze mesajul unei cărţi de epocă. In plus, m-am conformat şi dorinţei testamentare căreia mă simţeam dator să-i dau curs tipărind cartea. Dar nu acest lucru mă îngrijora, ci obsesia impactului cu lumea de „după, 89” Îmi este imposibil să o descriu acum şi nu ştiu dacă cineva ar putea-o face. E prea devreme, iar pentru, Loli este prea târziu. Ciudat este faptul că el a anticipat-o.

În România editurile nu cumpără carte. Cărţile se scriu aşa cum se scriu, iar autorii, în marea lor majoritate, le tipăresc în „regie proprie” sau la modul elegant şi confidenţial, prin „sponsorizare”, apelând la lideri politici sau miliardari de carton, apăruţi ca ciupercile după ploaia din Decembrie 1989, mulţi dintre ei analfabeţi şi ignoranţi, dar preocupaţi de promovarea propriei lor imagini pe plan local din raţiuni politice.

Au fost „specialişti” care mi-au propus să rescriu cartea. Să o stilizez şi să o comprim într-un roman siropos dându-i şi un titlu comercial, iar unul mai înţelegător, mi-a propus chiar să-i predau manuscrisul pentru a-l rescrie el, „aşa cum trebuie” Pătrunzând mai adânc în această lume a criticilor, editorilor şi revistelor literare, am fost izbit de la început de ceea ce am numit, pe loc, *numitor comun de conjunctură*. Cred că am identificat eroarea. Dominată de sărăcie şi situată la periferia preocupărilor guvernanţilor şi parlamentarilor ţării “liberă şi democrată”, lumea aceasta supravieţuieşte prin compromisuri şi tribalizare. Autori destul de valoroşi, scot în condiţii numai de ei ştiute, câte o carte în tiraj de câteva zeci sau sute de exemplare pe care le oferă cadou unii altora, citindu-se între ei şi bârfindu-se pe la colţuri în crâşme sau cafenele, iar la întrunirile denumite pompos „festivaluri” se tămâiază reciproc, în funcţie de serviciile pe care şi le-au adus pe parcurs unii altora sau şi-au promovat „pipiţele” atât de numeroase,

încât la ora actuală nu găseşti un premiu literar, mai ales de debut, pentru un bărbat. Toate geniile literaturii noastre actuale sunt tinere femei. Mă abțin de la orice comentariu,cu mențiunea că nu sunt misogin.

Aş vrea ca romanul să-i învețe ceva pe cititori. Ceva care nu ține neapărat de istorie, nu este un roman didactic, ci de conştiința noastră, pentru unii foarte încărcată, pentru alții, absentă nemotivat. Cartea nu urmăreşte un scop anume, moral sau de altă natură. Este o carte de impact. Poate reprezenta o interfață între autor şi cititori, având ca obiect de studiu, personajul Loli şi viața sa. Nu cred că ar produce vreo bucurie estetică ca un roman de ficțiune, conectându-ne la nişte trăiri sau emoții speciale. Mai degrabă consider lectura ei ca un îndemn la meditație şi chibzuință.

Unii m-au acuzat că romanul este anticomunist şi vizează personalități, încă în viață, din fosta conducere de partid sau securitate şi că aş risca nişte procese penale sau civile prin tribunalele țării, procese care ar putea să se finalizeze în decizii devastatoare pentru mine. Dar eu mi-am făcut inventarul odată cu Loli. Nici unul nici celălalt, nu mai avem nimic de pierdut. O vorbă înțeleaptă spune: Fereşte-te de cel care nu mai are nimic de pierdut. Un asemenea ins este ca o fiară dezlănțuită, cu reacții imprevizibile şi imposibil de anticipat. Este un fel de salt calitativ, rezultat al unor acumulări cantitative preexistente. Bineînțeles că un foarte bun prieten care a citit ceva din Loli, m-a asigurat că această carte nu va fi niciodată biletul meu de intrare în U.S. Care U.S.? Uniunea Sovietică, sau altă uniune? Nu sunt primul care am spus-o dar sper să nu fiu nici ultimul.

Nu mi-aş fi închipuit niciodată că m-ar putea acuza cineva că am scris o carte complet diferită de ceea ce se poartă în literatură la ora actuală. O carte fără stil şi greu de încadrat în codurile genurilor literare clasice sau moderne, dar nu imposibil. Am vrut ca adresabilitatea şi accesibilitatea să se realizeze

spontan şi simultan, atât din partea autorului, cât şi din punctul de vedere al cititorului mediu. Fiinţa umană medie constituie ponderea covârşitoare în structura societăţii umane. Dacă ar fi să mă ghidez după teoriile „X” sau „Y” de motivaţie a fiinţei umane medii, conform tratatelor de specialitate în ştiinţele managementului modern, aş fi cu totul nefericit. Loli, creaţia mea este un fidel reprezentant, dar în acelaşi timp, complet diferit şi chiar de excepţie. Personajul meu este modest. Modest şi absurd în tentaţia sa de a schimba ceva din lumea asta nefericită. Ca scriitor, eu i-am înţeles mesajul, rămâne de văzut în ce măsură am reuşit să-l transmit mai departe, „generaţiilor viitoare”

Pentru mine, autorul care mi-am asumat riscul publicării unei cărţi atât de controversate, satisfacţia este pe măsură. Trecând prin fazele de gestaţie şi apoi dincolo de momentul naşterii distocice a romanului memorialistic, *Loli,* am savurat pe rând toată gama de incertitudini aferentă momentului istoric prezentat, ajungând la concluzia că dacă nu aş fi scris cartea eu, altcineva nu ar fi făcut-o, iar pentru generaţiile viitoare ar fi fost o mare frustrare. Încetul cu încetul, amintirea lui Loli, stârneşte gândul şi-mi pare mai prezentă ca oricând pe lângă mine. Loli şi Viorica, două borne ale aceluiaşi acumulator, fără de care diferenţa de potenţial ar fi imposibilă. De aici, autorul îşi trage sufletul scormonind prin nervii cărţii în căutarea durerii absurde. Nu sunt cărţi asemănătoare în literatura de actualitate, la modă fiind maculatura de idei, ficţiune siropoasă şi sexul obscen împins la exces, toate înghesuite în ambalaje comerciale şi de prost gust, pe lângă care se strecoară din când în când trecutul ca să ne tulbure conştiinţa.

După ce revista „Porto Franco” a publicat un fragment din roman, iar Biblioteca revistei a acceptat tipărirea cărţii sub egida sa, Editura Transilvania a dat startul plecării lui Loli în universalitate. Pentru unul ca mine este foarte greu să obţin favoruri sau

aprecieri critice. Tragedia mea personală este aceea că vreme de patru decenii am fost un personaj indezirabil, deloc comod pentru orice colectivitate în care a trebuit să-mi realizez parcursul meu profesional, în primul rând, apoi de om al unei epoci în care a nu fi membru de partid şi colaborator al poliţiei politice echivala practic cu o interdicţie spre orice tentativă de promovare în breaslă. Lumea era obişnuită să mă ştie ca pe un cal breaz, când „duşmanul poporului şi al tovarăşului Ceauşescu” când „ burghezul şi imperialistul anglo-american” periculos şi extrem de contagios pentru întreaga societate, omul pe care, dacă vrei să-l saluţi, trebuie să ai încuvinţarea conducerii locale sau judeţene de partid. Un asemenea ins se „bucura” de o atitudine specială din partea oamenilor obişnuiţi să-l perceapă într-un singur fel zeci de ani. Dacă îşi închipuie cineva că o răzmeriţă sau „o revoluţie de paie”, pot să schimbe o astfel de atitudine într-o societate faţă de un individ, se înşeală amarnic. Unele statornicii betonate sistematic în zeci de ani, nu pot fi nici măcar zdruncinate în tot atât interval, dar mi-te aruncate în aer instantaneu. Am fost, sunt şi voi muri, indezirabil şi nonconformist. Acesta este destinul meu. Pentru a înţelege mai bine gravitatea situaţiei mele, gândiţi-vă numai la faptul că indivizii vizaţi pentru a fi racolaţi în vederea unei colaborări cu poliţia politică, „securitatea statului” erau selectaţi după anumite criterii bine codificate. Majoritatea acceptau colaborarea, cunoscând consecinţele nefaste ale unui refuz. Cei care refuzau, deveneau, sigur, victime ale sistemului, uneori până la eliminarea lor din societate sau chiar din viaţă. Dar destinul celor care nu erau apţi pentru a li se propune „o colaborare”? Păi aceştia erau la periferia societăţii socialiste multilateral dezvoltate. Pe aceştia îi ştia toată lumea. Erau nenorociţii ţării. Ei, unul dintre aceştia a fost, este şi va muri, atunci când va decide cel de sus, Iagan Ameih autorul lui „Loli”.

Cu „Loli” începe „saga” clanului Ganea, prima generație. Ce va urma? Numai Dumnezeu ştie. Cititorii vor decide dacă a doua generație este aptă pentru a intra şi ea în istorie. A doua, sau alta. Oricum, dacă vom trăi, vom vedea. Eu l-am iubit pe Loli iar despre carte, nu am cuvinte decât de bine.

Tecuci, 24 noiembrie 2008

Virginia Paraschiv

COMENTARII CRITICE

Loli – Malaxorul politic şi destructurarea prozei

Acum când scriu aceste rânduri, am terminat de străbătut avatarurile lui LOLI (Iagan Ameih, LOLI. Tecuci: Ed. Transilvania, 2009), pe care autorul le prefațează în această iarnă „ce ne îngroapă încet”, iarnă lungă a indiferenței noastre, pe care o defineşte explicit în postfață, Mihai Ganea: „Despre Culae al Țații Siții din Oltenița sau o carte numită Loli”. Când mi-a încredințat cartea, autorul mi-a recomandat să citesc începutul, apoi să sar peste roman şi să mă duc taman la sfârşit, la epilog. Aşa am şi făcut, unui autor-actor conştiincios, un cititor aidoma răspunde provocării. După aceea, avertizată, dar oarecum nedumerită, am fost părtaşă la amintirile lui Culăiță, alias Toma (înregistrare eronată în foaia matricolă a şcolii primare), Tomescu, Miclos, sau, pur şi simplu, Ganea Mihai cu anagrama Iagan Ameih. Oricum, indiferent de numele de circumstanță, personajul narator are conştiința de sine riguroasă a categoriei de apartenență, din copilărie până la adânci bătrânețe: „Blegul”, cinstit sărac, care se visează funcționar la stat şi când şi cum i se împlineşte dorința de mărire şi de prosperitate. „Aveam leafă mare... în şase luni mi-am cumpărat haine, pardesiu, pantofi, ceas de mână”. Pentru a-şi vedea însă împlinită cu adevărat menirea existențială, omul nostru, prostul şi credulul de serviciu, face un lung drum inițiatic, din frageda

copilărie până la limanul senectuții, de la Oltenița la Baia Mare, cu relevante trasee ocolitoare şi rezidențe fortuite, popasuri, prin Bucureşti, Zlatna, Sibiu, Roşia Montana şi câte ateliere, fabrici şi uzine se vor găsi. Geografic vorbind, omul nostru merge şi tot merge către vest, cu poticneli devoratoare de idealuri, în al sau „Weg zum Tode”, Culăiță orbecăieşte disperat în căutarea adevărului despre sine într-un timp istoric lunecos. Autorul propune programatic demantelarea faptului de viață de orice artificiu estetizant. Maupassant, Zola, Celline să fie familia culturală de apartenență? Propun ca ipoteză de lucru susținerea acestei filiații printr-un studiu de text comparat.

Povestea aventurii inițiatice ratate e relatată de însuşi Culăiță, prin alter-ego-ul sau venerabilul septuagenar. Memoria lui Ganea senior străbate maniacal durata şi spațiul trecerii prin viață, în speranța că îşi va găsi audiența postumă. Asistăm la căderea din înalt destin visat intr-o amărâtă de biografie. Atât i se cuvine unui Culăiță, chiar dacă bătrânul narator proferează autoritar: „Cine va rupe aceste amintiri, Dumnezeu să-i rupă şi lui partea de fericire a vieții veşnice”. Autorul îşi adjudecă modelul de la Ivan Denisovici, raportându-se cu precădere la durata narativă. Analogia propusă este inadecvată fie şi numai pentru că Ivan Denisovici e fiu născut, crescut, şi pedepsit de maica Rusie. Un rus, deşi renegat de maica maşteră, are vocația înaltei tragedii. Or personajele din Loli, inclusiv Culăiță, sunt în criză cronică de identitate, socio-comunitară, pribegesc în voia sorții, fără matricea făuritoare, fără sens, directive şi rădăcini spirituale. Culăiță şi lumea la care se raportează în rutina mizeriei cotidiene, suferă de o boală neaoş românească, sadismul jovial. Nici relaționarea auctorială cu Steinhardt nu e oportună, nici sub incidența formei, nici ca sugestie subliminală de impact. Universul uman din Loli e sterilizat de

transcendență. Evlavia creştină clamată şi practicată e mai degrabă o credință surogat, alimentată de dogma învățată mecanic la şcoală şi convertită în fixații, în practici formale şi de rutină. Mihai Ganea se declară mulțumit pentru că a îndrăznit să-şi asume riscul publicării unei lucrări controversate. Până la controversă e cale lungă, romanul se află mai degrabă în stand-by şi îşi aşteaptă cititorii. Critica estetizantă tace sugestiv. „Loli" deranjează Kalokagathia normativă, iar autorul Mihai Ganea ar trebui să renunțe a victimiza cu inocență, ştie bine ce scriere provocatoare şi atipică a publicat. Romanul stă sub semnul manuscriselor păstrate vreme îndelungată şi încredințate unui custode-editor, în cazul de față, transferul de caiete, cinci la număr, se face „în familie" către urmaşul vrednic de încredere, iar „custodele" se erijează şi în comentator de text. El defineşte cartea „scriere de caz" şi pledează patetic pentru personajul protagonist. Titlul „Loli" trimite euforic către o mondenitate savuroasă. În prefață aflăm de la autor că suma celor cinci caiete este un rechizitoriu anticomunist, redactată în formula unui memorial, cu valoare documentară strictă şi precisă. Perpetua teroare planează şi în postcomunism, de unde şi motivația publicării anonime. Avem la îndemână explicit şi cheia anagramei „Iagan Ameih". {....} În cuvântul de început al cărții autorul mai propune prezentarea explicită a personajului sau: „Loli este un răzvrătit, un nonconformist. Caracterul său este destinul său. Este un Prometeu şi un Sisif în acelaşi timp. Loli a trăit şi a fost educat într-o lume în care spiritul decenței şi morala creştină erau elementele dominante" etc...

Nici că se putea un mod mai bun de a-l orbi pe cititoru-jurat in pragul cărții, decât această mostră de truism pe post de invitație la lectură. Şi totuşi, dacă e o provocare, un test, un purgatoriu lexical şi ideatic? Ei bine, se pare că tocmai

arsenalul de truisme perpetuat dinspre personaj către autor, conferă identitate cărţii. De fapt, cine este acest Culae decât un eşantion din masă, românul majoritar, modelator din cioburi şi frânturi formative, sortit deriziunii? Condiţie umilă, marginală, un pic de şcoală, cu învăţătură opintită după „programa şcolara analitică”, spiritualitate confuză, de împrumut, la presiunea mediului, mimetism socio-cultural, eros penibil, mediocru. Limbajul necesar de exprimare este inevitabil cutumiar, o limbă română vulgată, împestriţată cu mostre de neologisme de reprezentare a urbanităţii. Ca formă supremă de dezinhibare se exersează voluptuos, obscenitatea, scatologia, trivialitatea lexicală.

Şcoala românească antebelică, prin tradiţia ei scolastică severă, va fi pregătit involuntar vorbitorul mediu de limbă română pentru receptarea şi asimilarea, suspect de rapid şi natural, a noului limbaj, limbajul de lemn. Chiar exprimarea liberă a atitudinii „anti”, în speţă, anticomuniste, în epoca postdecembristă, e pasibilă de schematismul dihotomic şi de formalismul năucitor al limbajului propagandistic.

Captiv clişeelor de exprimare, bietul Culae (ce nume derizoriu), nu poate recepta lumea mişcătoare şi nici nu o poate relata decât buimac mintal şi fidelizat cu bună credinţă unei brume de valori, stătute, substitute jalnice ale unor valori puternice, tradiţionale.Ca orice om care a trecut prin şcoală, dar mai ales prin şcoala vieţii,ca să se afirme social, întoarcerea în timpul amintirii,în paradisul pierdut, e musai la bătrâneţe. Memoria detaliului e strivitoare; detaliu după detaliu convoacă episoade narative. Fondul evocării: sărăcia, mizeria, promiscuitatea, violenţa, frica de ziua de mâine, ca motivaţie a tenacităţii. Repere ale sensibilităţii în demersul memorialistic: lamentaţia hotărât senilă în alternanţă cu veselia tipic românească, hazul de

necaz, ca opoziție antitetic clasicizantă a prezentului mărturisirii şi a trecutului evocat. Memoria plebeizată pulverizează memoria aristocratic proustiană.

Între detaliile memorate „corect” se afla numele proprii. Bătrânul narator debitează impasibil nume proprii, legate de diverse circumstanțe ale biografiei sale. Nume de persoane defilează ordonat, în largi enumerații. Cele mai multe nume proprii apar şi dispar meteoric, în şi din substanța narativă. Culae are o meserie onestă, fasonează lemnul, are atribuții deosebite şi pentru compas, e talentat şi la desenul tehnic, numai că el nu vrea sa fie un simplu tâmplar, un amărât de meseriaş, vrea cu orice preț să aibă responsabilitate, să ajungă funcționar în slujbă la stat, patronul cel mai generos, dar şi abstract. Statul are uzanța de a-i înregistra pe oameni ordonat, statul ține evidența populației, statul nu oboseşte niciodată să listeze oameni. Strigarea la catalog şi apelul de rutină la armată, sunt exerciții inițiatic necesare, ca să se dumirească individul că identitatea sa unică, sacră si ireproşabilă, este reductibilă la un nume dintr-o listă. Viața ca nume într-o listă, viața ca număr, ca fapt statistic, fapt divers. Or, Culae visează zi şi noapte statul ca înger păzitor, de unde şi memoria activă, febrilă a listelor de nume. Memoria bătrânului e fără cusur. La fel de riguros şi de precis, ținerea lui de minte funcționează pe reperele de timp, de toponimie, prețuri, masă şi cazare, arbori genealogici. Odată i se întâmplă să fie absolut amnezic: „Mama murise... Anul l-am uitat... cam în ’44 sau ’45, luna şi ziua nu mi le amintesc...” Această uitare pare ciudată şi grăitoare. Nu de alta, dar Culae şi-a trăit copilăria în deplin matriarhat. Universul paradisiac al copilăriei este evocat după rețeta consacrată de Ion Creangă. Toate clişeele aşa-zisei copilării sunt prezente în universul lui Culae. Sița, o adevărată clonă a Smarandei, iar el nu numai că e

atins brusc de uitare, dar nici nu dă semn că se sinchiseşte.

Când a plecat din Oltenița, cu vis de procopsire şi de înălțare, spre Baia Mare, Culae nu a avut nici gând de întoarcere la plaiurile lui natale. Bâiguie, bodogăneşte când şi când, cu obidă, bătrânul, cum a trăit în sărăcie „fiind un copil blestemat". Blestemul sărăciei şi al ignoranței aduce frig în suflet, inevitabil şi frigul uitării necesare. Aşadar praful se alege de mitul copilăriei universale. Cum necum, Culae ajunge şi adult, devine funcționar tehnic, ei, nu chiar la Baia Mare, ci la Roşia Montană, însurat cu scorpia cu nume de floare, Viorica. Intrigile de serviciu, gelozia patologică a Viorícăi, îl aduce pe funcționarul familist în fundătură, oare a câta oară?

În finalul primei părți din „Loli", Culae parcă întrezăreşte semnele unei schimbări: „au început să se arate, pe aici pe colo, tovarăşii comunişti. Se purtau bine cu oamenii". Deci după o adolescență turbulentă şi după căutarea unei modalități de subzistență cât de cât decentă, Nicolae Ganea, alias Loli, (numele generic al romanului), devine, atunci când nişte „comunişti de omenie" încep să mişune la Roşia Montană, asemenea tuturor confraților de la secția Gura Minei, din comuna susnumită, ținta unui bombardament informațional. Pe fondul unei munci abrutizante şi istovitoare, muncitorii, dar şi gulerele albe, funcționarii, află despre fatidicul 23 august 1944, de la vocea regală din eter. Radioul are efecte lente şi devastatoare asupra percepției omeneşti despre epoca nouă ce va să vină. Radio Moscova preseaază terifiant cu sloganul „Moarte ocupanților români şi germani". Iată cum omul de rând este avertizat că i se apropie ceasul execuției colective, pentru că este vinovat de crimă. Românul îşi află cu stupoare culpa şi damnarea. Dinspre postul de radio „Donau" şuiera altă grozăvie: regele Mihai e trădător, Iuliu Maniu e un hodorog bătrân,

iar pe fondul slăbiciunii autorității de stat, „vin bolşevicii să pună românilor juvățul de gât”, prevestiri terifiante despre robie, confiscarea pământurilor... dar cea mai stranie şi cutremurătoare profeție este despre casele care vor fi transformate în grajduri. Vremea biografiei individuale e pe cale să se oprească. Se anunță timpul uniformizării colective a destinelor româneşti, urmează epoca existențial masificată. Tânărul şef de secție va deveni şi el o rotiță într-un sistem în care se va împlini voința statului suprem. O viață de om rămâne în urma, o viață cu amprentă individuală, cu suişuri şi coborâşuri inerente. Secera şi ciocanul vor deveni elementele simbol de referință în locul sfredelului clasic dintr-o mină. România e pe cale să facă o torturantă penitență cu fața plânsă şi nedumerită către RĂSĂRIT.

Normativele estetizante ale scriiturii sunt abrogate de autor deliberat. Într-o Românie smulsă din rădăcinile ei oneste şi plonjată într-un malaxor politic năucitor, ele devin inutile. Ornamentele metaforizante sunt redundante. Realitatea la care se face raportarea textuală face imposibil uzul unui stil cosmetizat, prin arta rostirii figurative. Cred că e momentul să punem în discuție mult clamata sintagmă „proză ratată” vehiculată de comentatorii estetizanți. Oare ce se întâmplă cu judecata critică în literatura românească, în această lume mişcătoare a ideii literare? Cum de nu se pune în dezbatere publică şi nu se semnalează aceasta defazare a criticii literare de textele apărute în proza postdecembristă? În lumea occidentală comentariile de text încearcă să se acomodeze, să identifice şi să valideze noile tendințe. Experimentul literar nu e sugrumat din faşă, ca la noi. Cât despre „proza destructurată”, proza care sparge canoane consacrate, aceasta se bucură de mare interes. iar interfața între publicul consumator de literatura „noului val” şi produsul textual în sine, o constituie tocmai

interpreții de text, tălmăcitorii care au curajul să se dezvețe de prejudecăți şi să exploreze cu bunăvoință şi competență avizată evoluția tendințelor literare. În cazul de față, autorul propune „o proză de impact” străină de arhitectura metaforizantă. „Aş vrea ca romanul să-i învețe ceva pe cititori, ceva care nu ține neapărat de istorie, nu este roman didactic, ci de conştiința noastră, pentru unii foarte încărcată, pentru alții absentă nemotivat. Cartea nu urmăreşte un scop anume, moral sau de alta natură, este o carte de impact. Aşadar, un recurs la conştiință, conştiința unei Românii ratate, închisă în acolada unor timpi istorici: stalinism, perioada ceauşistă, decembrie ’89, şi din nou, o Românie ratată, România post-decembristă. „Îmi este milă în special de tineretul căzut pe câmpul de luptă, pe baricade şi care jertfe s-au adus în zadar ca să beneficieze alți escroci, care la adăpostul lozincilor mincinoase, vor chinui mai departe poporul român”, conchide la final de carte Loli. El consemnează meticulos, cu simplitatea cuvintelor sale, uneori naive şi oneste, alteori fulgurant intuitive, calvarul ciclic românesc. Loli nu este nici pe departe un intelectual dezabuzat, dar un evaluator lucid şi persiflant, prototipul de conştiință cu care ne-a deprins proza contestatară promovată de unii autori precum Ivasiuc, Marin Preda, Breban etc. El este omul de rând, omul de bună credință care interpretează faptul istoric conform experiențelor sale socio-senzoriale.

Să mergem pe urmele sale, în timpi reali istorici: „în 1936 – la uzinele Phoenix şi la minele aparținătoare, nu existau sindicate (...). Cum eram naiv şi prost, am luat şi eu parte. Eram comunist, fără să ştiu ce e aia.”. Scopul intrării în mişcare: să mă răzbun pe inginerul Marin, obsedantul inginer, profesor de matematică, va avea o influență nefastă asupra demersurilor de reuşită ale lui Ganea, față de care are o idiosincrazie cronică. Iată deci o primă

etapă de înregimentare într-o structură organizată. Motivația opțiunii: vendeta. Efecte ale deraierii sociale şi comportamentale: „Bine mă nenorocitule. Eu mi-am pus obrazul pentru tine şi tu te-ai înhăitat cu bolşevicii, cu comuniştii!” Interpelarea aparține inginerului Ionescu, un personaj avizat, precum se vede. Pentru Culăiță Ganea, urmează drama sărăciei absolute (nu e prima şi nici ultima experiență traumatizantă de acest fel, dar acum e cea dintâia oară când se atestă o cauzalitate politică). În speță şomerul nostru este stigmatizat pentru lipsa de loialitate şi recunoştință în raport cu patronatul „milostiv”. 1939 – Ordin de chemare la Bucureşti. „Eram omul datoriei care trebuia sacrificat pentru apărarea patriei”. Tratatul de la Viena: Baia Mare, conform acestuia, ajunge la unguri. Urmează în cascadă, cedarea Cadrilaterului la bulgari şi raptul Basarabiei de către ruşi. Sensibilitate națională unanimă în problema cedării Ardealului. Urmează tragedia colectivă a refugiaților. Itinerarii stranii, sub semnul toponimic: de la Baia Mare în România – cu trenurile tixite de refugiați români.

Loli este pus, la propriu şi la figurat, în postura de pasager prin istoria fracturii teritoriale. El este pus în fața unei dileme sfâşietoare: „Acum eram încurcat şi cu armata. Dacă rămâneam la unguri, nu mai eram supraveghetor şi mă trimiteau pe front. Dacă nu mă prezint la regiment, sunt dezertor (...) Eram foarte nenorocit pentru că trebuia să-mi apăr țara luptând.” Guvernarea legionară: refugiații din Ardeal, inclusiv familia lui Loli (soția, Viorica şi Mihăiță, pruncul de trei săptămâni, se bucură la Bucureşti, de grija şi protecția legionarilor entuziaşti: internarea Viorică̆i la Spitalul Colțea, masa la cantina legionarilor (patronată de doamna Mareşal Maria Antonescu). Pe Mihăiță îl luau studentele legionare, îl spălau, îl curățau, iar această grija învăluitoare e secondată de o cântare legionară, tranşant antisemită, mistică şi virulentă.

Duioşia e compatibilă cu violența. Se anunță o lume nouă, cu reguli noi şi înțelesuri la fel de noi. Promenada invalizilor de război, eroii de la Odessa, pe Calea Victoriei. Loli consemnează cu amărăciune şi sarcasm: „Astăzi, când scriu, îmi este silă de prostia lor. Încă erau mândri că erau ciungi.”1944 – Prosperitate şi belşug alimentar, propagandă dură antibolşevică, în alternanță cu momelile imperiului roşu care-şi trimite ca emisari „comuniştii de omenie” 1944 – După 23 august, sub guvernul Rădescu, postul de radio Bucureşti avertizează: „Români! O ceată de derbedei, în frunte cu Ana Pauker şi Vasile Luca, vor să îngenunche neamul. 1948 – Partidul Comunist fuzionează cu Partidul Social Democrat şi se formează PMR. Loli era deja membru PSD. Dar cum? Liber şi în cunoştință de cauză? „Am acceptat să mă înscriu în PSD, fără să-mi dau seama că am să regret amarnic că am lucrat contra voinței şi conştiinței mele.” Luat de val, Loli devine, volens nolens, comunist. Din rău în mai rău, cu acte in regulă, Loli e pe drumul fără întoarcere al pierderii de sine. Abolirea monarhiei şi ordinul de distrugere a însemnelor regale, constituie nefericita conjunctură în care Loli ia act de forța sistemului în care bâjbâia şi el ca un nimerit. Un incident stupid domestic avea să-l smulgă pe Loli din conformismul său politic şi din efortul de adaptare, prin alchimia unui manierism păgubos.

Recuzita clasică a stalinismului în plină vigoare aplicativă, îşi arăta colții:

DELAȚIUNEA: O femeie, nevasta unui puşcăriaş, pune spontan la cale în practică, principiul românesc „să moară şi capra vecinului”: „Uite un reacționar care şade liniştit acasă, pe câtă vreme bărbatul meu este la puşcărie.” Străinul delator pare un fenomen cât de cât de înțeles, dar Loli observă şi identifică oarecum placid (ca şi cum aspectul ar fi un simplu fapt divers) şi delațiunea în

familie. PRECEDENTUL PERICULOS: refuzul învățătoarei de a distruge fotografiile regale din manual şi încredințarea acestor fotografii, copiilor. DELICTUL POLITIC: ascunderea pozelor regale sub duşumea. IMAGINARUL ABSURD AL CULPEI: Dacă pozele stau aproape îngropate şi uitate sub o duşumea, cum pot fi acestea nocive pentru noua ordine? DEMASCAREA CA EXERCIȚIU DE VIGILENȚĂ: Gospodina ciudoasă, intrată în posesia blestematelor de poze, duce corpul delict la Parchet. Şi aşa, din amănunt domestic în amănunt, se pune de o strivire ireversibilă a unei vieți, a unui destin. Din cotidianul gri şi plicticos se construieşte vinovăția şi se găseşte VINOVATUL, nu-i aşa? REPRESALIILE NECESARE: LOLI, victima ideală pentru sistemul autofag şi în acelaşi timp evolutiv, regenerator, are parte de tratament standard: rechizitoriul public şi decăderea din drepturile profesionale, trimiterea operativă la munca de jos, la lopată. Loli cade prada unui idiot de accident gospodăresc de care nici măcar nu se face responsabil, el este, în chestiunea cu pricina, de o inocență abisală. Este vinovatul de serviciu, perfect. El pusese pozele aduse de copil pe sobă, nicidecum pe duşumea, într-un gest, să zicem, subversiv premeditat. Autorul Mihai Ganea face recurs la detaliul relevant pentru ideea esențială a Marelui Proiect Criminal, cu expansiune în universalitatea Răului Absolut. Analogia cu Soljenițîn este inevitabilă şi aici trebuie să dăm dreptate crezului auctorial din postfață. Proza nonficțională în cadența iadului domestic cotidian. Arhipelagul Gulag în versiune româneasca autohtonă. Soljenițîn a devenit respectat în satul global, evaluarea textului cu metrajul artei stilistice de lux, nu a avut spor. Dilema literatura-nonliteratură a fost anulată de forța de comunicare a textului. Să luăm aminte şi la Loli, din aceeaşi perspectivă: „Sistematic am fost oprit mereu de a nu cunoaşte taina morții lui Nicuşor.

Parcă aveam lepră şi nu eram tatăl lui. Treptat, au început sa circule zvonuri cu privire la moartea lui. A fost găsit la Gura Văii cu capul tăiat de roțile trenului. Fără comentarii, cel puțin din partea mea. Să le facă plescăitorii de idei de la bodegile literare. E adevărat ca Loli, povestitor şi trăitor, percepe o Românie a lui, o Românie insulară, o Românie în care mişună o lume măruntă şi tembelă prin catacombele politicii roşii. Nimic din sobrietatea ascezei şi meandrele spiritului din gulagul rusesc. Un tărâm care-şi refuză tragedia şi misionarismul eroic, o Românie blestemată să victimizeze şi să se lamenteze. ANCHETA SUMARĂ ŞI VERDICTUL NECESAR: „Să ştiti stimați tovarăşi, care m-ați persecutat pe nedrept şi vinovați pentru acest lucru, că ați făcut-o din prostia voastră, fără să cercetați.” Loli devine un paria, un exclus, un dat afara din partid. Mai rău decât atâta nu se putea, într-un dosar de cadre. SUSPICIUNEA DEVORATOARE DE REPERE: fotografiile regale nu le-a pus Ganea, acuzatul, poate soția, lui, fosta lui soție, o reacționară; la partid s-a auzit tot zvonul despre Ganea. Şi uite aşa, într-o dramatică ambiguitate, funcțiile cognitive se atrofiază, cu pornire de la un detaliu domestic semnificant, către o realitatae mai amplă şi mai cuprinzătoare. Ambiguitatea, ca element frecvent al noncomunicării, creează un orizont de aşteptare într-o progresie terifiantă. STUPOAREA VICTIMEI: „de ce, stimați tovarăşi? De ce m-ați dat afara din partid? V-am aşteptat să veniți la putere, să faceți ordine şi dreptate”. Se ştie că în universul concentrațional de sorginte bolşevică, întrebarea neagră rămasă în veşnicie fără un răspuns al rațiunii punitive, este: „de ce, tovarăşi, de ce?” Vinovații fără vină, interogau stupefiant magnifica teroare, teroarea de stat. REABILITAREA VREMELNICĂ: Nefericitul episod din viața de partid, a lui Ganea, s-a curmat brusc. De acum înainte va primi „sarcini de răspundere pe linie de partid”. În perioada

1953-1956, Ganea face carieră, este aproape copleşit de funcţii şi de sarcini. Şi dacă notificăm un sistem ciudat şi bivalent, regenerator şi în acelaşi timp autofag, să detectăm cariera de succes a lui Nicolae Ganea, de la Agrofruct. Cheia promovării şi asimilării lui Nicolae Ganea în elita de partid, este minciuna legalizată. Activistul nostru învaţă arta furtului cu acte. Statul dă. Dă de bunăvoie pentru privilegiaţi, bani, prestigiu, carieră. Şi tot statul este organic masochist, pentru că se lasă jefuit şi escrocat. De la bază până în vârful ierarhiei nomenclaturiste, imaginarul românesc fierbea pentru găsirea unor soluţii scriptice ingenioase prin care orice subaltern ce se respectă îşi minţea, cu acte in regulă, şeful ierarhic superior. În cele din urmă o dură selecţie naturală îi nenorocea pe unii, iar pe alţii îi tot înălţa. Nicolae Ganea a stat cam prost cu priceperea la capitolul de furt organizat. A descoperit o hibă într-un transport de mere şi de alimente. Stupefiat de proporţiile astronomice ale jafului la stat, dar şi de ingeniozitatea făcăturii, Ganea se înhamă la demascarea fărădelegii, neînarmându-se prudenţial cu o piesă pentru şantaj. „Fiind fără experienţă, am neglijat să fac un dosar cu care să-i am la mână.” Şi şefii lui ce fac, când află depoziţia de om cinstit şi revoltat a lui Ganea? „Concluzia a fost să-mi ţin gura. Am discutat şi cu alţi activişti. Eu sunt singur, ei sunt mulţi. Nu voi reuşi să-i înfund. Am înţeles numai atunci când responsabilii Centrului de la Seini mi-a spus: „Tovarăşe Ganea, eu trebuie să fur pentru alţii că-i de rău!” Nu e de mirare că Ganea a fost forţat să demisioneze, de fapt a fost concediat. Şi mai află el ce înseamnă presiunea dosarului de referinţă: relaţiile cu colegii, viaţa de familie, vorbele zvârlite la întâmplare; toată viaţa domestică şi socială a unui om este fişată în dosarul de cadre. Buimac de şirul de absurdităţi pe care le constată şi le trăieşte, inclusiv catastrofala lui căsătorie cu intriganta Viorica, Nicolae Ganea

ajunge la închisoare. Este două luni încarcerat pentru un delict minor şi aproape imaginar, Nicolae Ganea se erijează în observator al modului de viață din închisoare, dar mai ales al ierarhiei punitive. După eliberare, el este acomodat cerințelor vremii sale „mă învățasem să fiu un om necinstit”. Efortul de integrare în regulile subterane ale marelui sistem, este inutil. Va rămâne definitiv un exclus din partid, degradat de la rangul de funcționar tehnic, la condiția umilă de muncitor. Coborârea de la rangul de şef de schimb la clasica lopată e acompaniată în surdină de avertismentul inginerului Ionescu, reiterate o dată şi încă o dată, obsedant: „Bine mă nenorocitule, eu mi-am pus obrazul pentru tine, să te bag la serviciu şi tu m-ai făcut de râs. Te-ai înhăitat cu comuniştii!” Cariera de succes a personajului nostru, eşuează lamentabil. Ultima cădere pe scara socială: i se dă ca loc de muncă postul de grăjdar, iar drama lui e însoțită de compătimiri confidențial susurate sau de rânjetele clasei muncitoare imbecilizate, mândră că un intelectual e un prost care nu ştie să dea la lopată. Acest exclus din partid şi provenind dintr-o familie care a ascuns pozele regelui şi ale lui Antonescu, sub duşumeaua dormitorului, aşteptând să vină americanii, a intrat în protipendada noii ordini comuniste şi va ieşi din ea năuc, strivit de malaxorul politic. Uite-aşa se înmulțesc specimenele cu creierul spălat. Urmează perioada ceauşistă, nu-i aşa? Romanul consemnează aproape maniacal triada nenorocita, „FFF” (Foame-Frig-Frică) şi implozia, nici până acum definită, din decembrie 1989. Se vor împlini curând douăzeci de ani. Ei, şi? Consemnează naratorul despre reluarea ciclului acelui popor mințit şi chinuit. Autorul, Mihai Ganea, el însuşi pare înfrânt sub forța malaxorului politic. Aş dori din suflet să nu fie aşa. Nu de alta, dar vedem cum Herta Müller îşi poartă vocea de scriitor cu prestanța premiului Nobel. Polii Europei,

Rusia-Germania, au avut ecou în conştiinţa publică, Soljeniţîn-Herta Müller. Oare noi să nu putem face o breşă pentru notorietatea unei conştiinţe româneşti? Şi noi comentatorii suntem vinovaţi de sordida complicitate, dacă ne tot împiedicăm de forma prozei nonficţionale şi nu validăm vigoarea de mesaj. În acest sens, Loli este o mostră exemplară de proză destructurată.

(Virginia Paraschiv, Agero, Stuttgart 2009)

Personalitatea lui Mihai Ganea

Mihai Ganea este o personalitate cu un curriculum profesional şi vocaţional impresionant; o carieră de chirurg împlinită şi printr-o susţinută activitate de cercetare ştiinţifică, recomandată de numeroase articole si volume de specialitate medicală. Totodată Mihai Ganea este bine cunoscut în mediile culturale prin vocaţia sa umanistă. Este apreciat de prietenii săi literari pentru fineţea aplicată a gustului estetic. Pasiunea pentru literatură este puternică la Mihai Ganea încă din anii timpurii ai adolescenţei, când şi-a exersat talentul de prozator şi de poet. Ca poet a fost recunoscut în generaţia sa ca un tânăr cultivat, care procesează sobrietatea ideilor filosofice şi le translează sensibil în cadenţe poetice. Ca prozator, nuditatea absolută a adevărului despre fapte dramatice la care a fost martor sau de care a auzit, a constituit un factor ce nu i-a frânat, spre stupoarea, dacă nu spre groaza profesorilor de română, proze scurte cu miliţieni, răzvrătiţi mitologici si securişti cu haine de piele. Prin datele biografice ale familiei, atât în sens restrâns, cât şi în cel extins, Mihai Ganea a

primit o excelentă educaţie şi instrucţie culturală (filosofie, literatură, muzică, arte plastice), dar şi o ţinută etică fermă în chestiunea comuniştilor şi comunismului. O adâncă tradiţie maramureşeană a reputaţiei şi a onoarei şi-a pus amprenta asupra tânărului Ganea. Membri ai familiei au plătit cu libertatea şi au suferit cu stoicism teroarea universului concentraţionar şi a persecuţiilor delirante. Exercitarea profesională în parametrii normalităţii luptei pentru subzistenţă a fost, pentru familia Ganea, o întreprindere sisifică, eroică. Privaţiunile la care Mihai Ganea a fost supus, fie direct, fie indirect, experienţe traumatizante, hărţuire calificată din partea „organelor de ordine de stat", au devenit un fapt recunoscut oficial. Mihai Ganea este membru AFDPR (Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România).

O particularitate extrem de interesantă a formării sensibile a lui Mihai Ganea este acea experienţă familială şi comunitară, prin care a luat la cunoştinţă de refugiul românilor din Ardeal, după Dictatul de la Viena şi invazia hortiştilor.

Tăcerea publică-Cazul Ganea

Comunismul, înţeles ca o farsă tragică prin care s-a marcat cu brutalitate sensibilitatea unui popor, a însemnat pentru Ganea o captivitate spirituală aproape sepulcrală în ceea ce priveşte manifestarea liberă a cuvântului. El a aşternut file de însemnări, schiţe şi proiecte literare de mare amploare, confesiuni şi mărturii politice. Paginile de sertar au început să vadă lumina zilei cu mare întârziere. Studentul/doctor a amânat, din raţiuni bine întemeiate, să aducă la rampa publică paginile sale de sertar. Tăcerea publică a scriitorului Mihai Ganea are două motivaţii, una generală şi apoi una strict particulară.

Contextul tăcerii publice este evident şi lesne de înţeles pentru o personalitate care a refuzat programatic „compromisul istoric" – un lucru inacceptabil pentru un adevărat reprezentant al spiritului mândru

maramureşean.”După uciderea intelectualităţii la „Canal” şi în celelalte închisori, din anii 50 şi 60, în deceniul şapte se continuă procesul de distrugere a elitelor româneşti. Cum mai cu adevărat posesori de calităţi, neputându-se disimula, fuseseră supuşi exterminării, tot aşa cum, cei care erau incapabili de a face concesii de la anumite principii morale, erau împinşi spre o declasare lentă. Cum din punct de vedere psihologic adevăratele personalităţi, adică purtătorii caracteristicilor ce fac demnitatea persoanei umane, nu puteau să fie decât opuse acelui examen de nedemnitate, acestea erau înlăturate de la realizarea socială.” (Alexandru Buican, Polemici, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2010, p.6). In ceea ce priveşte rezistenţele individuale, acestea au fost exilul sau revoltele individuale. În planul literaturii, o formă de rezistenţă care, în perioada postdecembristă, a avut un uriaş orizont de aşteptare, a fost aceea a literaturii de sertar, în care estetica are tendinţe de a se integra în autentic. Din păcate, tentativele de a ieşi la rampă, ale autorilor îngropaţi în tăcere, în anii comunismului, s-au împiedicat de concurenţa sau bruiajul literaţilor confecţionaţi sau privilegiaţi în comunism. „Scriitorul român contemporan, creaţie a comunismului, neputând ilustra un fond, va fi atent la exterior şi va căuta să imite formele, va fi deci împăcat cu sinele daca va putea tipări nimic în reviste cu falduri bogate în hârtie”. (Alexandru Buican, Polemici, Jurnal de exil, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, p. 47). Majoritatea scriitorilor recunoscuţi oficial înainte de 89 au încercat să se orienteze, să se acomodeze în sensul modernizării textului literar. Numai că „modernismul nu se fabrică; te vei înscrie în contemporaneitatea istorică, vei fi modern”. (Alexadru Buican, op. cit. p.47)

Mihai Ganea a înţeles să nu se alinieze falselor tendinţe de modernism şi s-a înscris cu fermitate în istoria care i-a ruinat familia şi şansele de afirmare şi promovare în vigoarea tinereţii.

O motivație particulară a tăcerii lui Mihai Ganea, dar şi a tăcerii din jurul său, este aceea că personajele au identitatea strict autentică a stării civile. E vorba îndeosebi de „confreria” comunisto-securistă din regiunea Maramureşului. Riscurile unei asemenea proceduri sunt uşor de înțeles. Paul Goma, Luca Pițu, sunt deja nume de referință consacrate în această chestiune. Colegii de breaslă ai lui Mihai Ganea au avut, unii dintre ei, reacțiile fireşti mentalităților care le-au nutrit spiritul creator: unii au refuzat să se pronunțe cu privire la opera lui Mihai Ganea, cu laşitate, invocând circumstanța canonului estetic; alții, mai radicali, au avut reacții de ostilitate, fără echivoc, încercând să taie de la rădăcină orice tentativă a scriitorului Ganea de a ajunge în conştiința publică şi a elitelor culturale; alții, mai prudenți, au aşteptat să se aleagă apele şi au ignorat prezența lui Mihai Ganea în mediile literare. Este adevărat că, mai ales în ultimii ani, gheața s-a spart şi numele lui Ganea este invocat cu atenție şi considerație de comentatorii de text. Iar cititorii s-au multiplicat, există cerere pe piața publică a cărții, astfel încât unele lucrări vor fi deja reeditate (cazul „Loli”). Este de remarcat că receptarea critică a poeziei lui Mihai Ganea nu a avut sincopele prozei sale.

Proza – Trăsături definitorii

Mihai Ganea atrage atenția asupra capacității sale creatoare, din primele sale apariții tipărite, îndeosebi prin mesajul din „Refugiatul”, care redeschide tematica identității naționale, în spiritul tradiției consacrate de Rebreanu. Fractura istorică a ruperii Ardealului de țară, îndreptățeşte logica analogiei cu Rebreanu, ne gândim desigur la „Pădurea Spânzuraților”. Chiar dacă Timpul Istoric este distinct, rămâne deschisă chestiunea perpetuării tragediei româneşti:

- românul străin în țara lui
- pribegia pe „pământul nimănui” între două ciocniri violente ale câmpurilor de forță

- politicile de dominație teritorială asupra României

- ipostaza tragică a românilor constrânşi de mutațiile produse de rațiunile cazone „ale frontului de război”

- silnicia de a participa ca român, la un război fratricid

- dilemele tragice ale confruntărilor multinaționale, absurde si nedrepte

- rațiunile de stat „oculte” şi misterioase

- captivitatea conştiințelor individuale în țarcul beligerant

- frângerea destinelor în imperiul genocidului, deghizat în starea de necesitate a crimelor legalizate de legea războiului „just”

Este cel puțin ciudat că „Refugiatul” a fost lipsit de ecoul public cuvenit. Această replică românească, menită să aducă o contribuție complementară a tradiției deschise de Rebreanu,trebuie pusă în valoare. Ignorarea unei cărți precum „Refugiatul”, este nu numai ciudată, ci şi suspectă, mai ales acum, în contextul unei tranziții postdecembriste aproape scăpate de sub control, în privința crizei de identitate a ființei româneşti, a dezrădăcinării resurselor umane active ale națiunii române. Războiul economic şi competiția acerbă pentru ascendentul identitar național este o realitate care nu poate fi negată. Europa este unificată pe un teren minat de conflicte regionale latente. Memoria conflictelor e încă vie în conştiințele naționale. Există factori de continuitate tragică a efectelor devastatoare ale confruntărilor războinice, atestate istoric, până nu demult. Sunt răni sufleteşti care încă nu s-au cicatrizat. Nu este permis ca literatura să fie rece în astfel de subiecte.

Mihai Ganea nu este un epigon improvizat al lui Rebreanu, nu clonează tragedia individului şi a condiției umane din „Pădurea Spânzuraților”, nu execută variațiuni pe aceeaşi temă străbătută de Rebreanu, nu profesează un discurs literar epic obiectivat şi nu

recurge la recuzita analizei şi a prospecției psihologizante. „Refugiatul” se construieşte într-o formulă epică de altă structură şi alt registru lexical, frazarea şi sintaxa textului sunt de altă factură. Tehnica de abordare a mesajului este mai degrabă implicită, decât explicită, în raport cu ilustrul precursor, oralismul relatării exclude viziunea psihologizantă a naratorului omniscient. Tragedia individuală este mai degrabă sugerată, prin consemnarea judicioasă a unui fapt particular, extrapolat din magma evenimentelor. Nici mulțimea, personajul colectiv, nici personajul individual nu opun nici cea mai mică rezistență ordinelor autorității, spiritul de conservare este redus minimal la instinctul de supraviețuire, dimensiune percepută auctorial ca firesc omenească. Eroismul sacrificial este abrogat în prozele lui Ganea. Tăvălugul istoric a tocit vocația idealistă, romantismul a expirat. Reflexia asupra sinelui e tragicomică la personajele lui Mihai Ganea.

În evoluția de scriitor, Mihai Ganea se dovedeşte nu numai inspirat, dar şi ingenios în privința formulelor de creație. Astfel „Refugiatul”, apărut în anul 2007, se va regăsi, integral aproape, în structura volumului „Loli”, apărut în 2010. „Refugiatul” se vădeşte aşadar un proiect pilot pentru următoarea creație mai amplă şi mai complexă. Procedeul este foarte modern şi se practică în literatura occidentală, prin analogie cu tehnicile televiziunii şi cinematografiei.. Autorul elimină programatic amprentele emoționale intense ale faptului de viață, tragedia morții impregnată de eroismul sacrificial, dilemele disperate de conştiință. Povara destinului omenesc strivit de” teroarea istorica”(n.n. Mircea Eliade), stă sub semnul evocării nonficționale, în formula memorialisticii autobiografice. Platitudinea cotidiană obturează noima timpilor istorici. Numai Loli se chinuie să înțeleagă pe ce lume trăieşte, îmbătrâneşte umilit si nedumerit. Revolta sa secretă se mistuie în deşert. Viața este convertită din destin în mediocritatea uneia sau mai

multor biografii. Elementul biografic este tern şi repetitiv. Obsesia ia forma unei fixaţii maniacale. Moartea este consemnată ca laconic fapt divers. Idealuri, aspiraţii, sunt suspendate şi înlocuite cu fetişul locului de muncă. „Loli” consemnează ciclicitatea vocaţiei României de a-şi rata şansa impunerii în istoria europeană cu o voce pregnantă şi respectată. Structura acestei opere sfidează constrângerile canonice ale literaturii şi criticii clasice. Demersul narativ este o confesiune tragică a unui om înfrânt şi pervertit de un sistem. Şi aidoma lui, înfrânţi, umili şi pervertiţi, apar cohorte de personaje, unele episodice, altele de-a dreptul meteorice, intră şi ies din naraţiune fără explicaţii. Şi România intră şi iese din scena istorică. Mihai Ganea propune un altfel de personaj în literatura noastră, individul extras aleatoriu dintr-un grup, o mulţime, exponent al omului ca „produs de serie”.Conştiinţa dilematică a tragediei este substituită cu rutina domestică, detaliul accidental, incidentul anecdotic,verbozitatea divagantă, episoade digresive dispuse prin dezordinea asociativă a memoriei personajului narator, truisme şi stereotipuri specifice ca exponate ale mentalităţii comune colective, concizitune sentenţială, succesiune narativă dispusă prin colaj. Mihai Ganea este în proximitatea tematicii şi a tonalităţii obiective consacrate de Rebreanu. El însă se distanţează de precursorul său prin mesajul implicit sugerat. Durata istorică este multiplicată în timpi istorici percepuţi ca o perpetuă involuţie. Autorul se revendică de la modelul durativ al lui Soljeniţîn, în „Viaţa lui Ivan Denisovici”. Cei patru timpi istorici(perioada antebelică, bolşevismul, ceauşismul, post-decembrismul, durează cât o lungă şi insipidă irosire a timpului. E vorba de o zi, lungă, penibilă şi nesfârşită. Suma timpilor istorici, prin aglutinare, este echivalentă, structural, cu o aiuritoare zi, lipsită de noimă, direcţie şi sens. Arhitectura narativă se şubrezeşte pe măsura irosirii timpilor istorici, în ritmul lent, inerţial al involuţiei. Durata istorică devine

un surogat. Însăşi condiția umană este reductibilă la aceea de supraviețuitor. Este, se pare, o exersare cu care românul s-a deprins, din păcate, de veacuri, exersarea artei de a supraviețui, cu premiul trist de consolare, al hazului de necaz. În Loli, orice tentativă de înălțare pe scara demnității umane este ratată. Credința, cu funcția sa consolatoare şi exorcizantă, este omniprezentă, dar este o credință devitalizată, o rutină, o cutumă formală, o rugăciune,,subversivă' în care omul religios se pune bine cu Dumnezeu."Şi mă învredniceşte, Doamne, la sfârşitul vieții mele, să am parte de o moarte uşoară, fără suferințe fizice şi fără operații."Arta supraviețuirii înseamnă arta de a te pune bine cu Dumnezeu, cu şefii, cu vecinii, cu neamurile şi cu moartea. Iar Dumnezeu, invocat confuz, de-a valma, fără exercitarea profundă a penitenței, pare în" Loli" un Dumnezeu absent şi plictisit în chestiunea românească. Dumnezeu a obosit. Poate aşa vom înțelege evoluția scriiturii în proză la Mihai Ganea, în Şarpele Alb. Asistăm din nou la un proiect pilot pentru un roman, anunțat deja de Mihai Ganea, „Nira". Fenomenul de continuitate tematică este evident, răul cu fața cotidiană şi jovială, care ruinează destine şi pierde vieți încă netrăite. Se anunță o nouă lume relevată auctorial, o lume stranie, pe lângă care trecem zilnic, apatici şi indiferenți, e noua generație a României, o nouă generație damnată la ratare. E vorba de noul val, ÎNGERII MUTANȚI.

(Virginia Paraschiv, Profil de scriitor,
Tecuci, Cenaclul Calistrat Hogaş,
2010)

LOLI – Revelaţia unei lecturi

În inflația de oferte literare, este dificil să ai surprize de proporții. Se scrie mult, se experimentează amatoristic. Monolog în Babilon. De citit nu se citeşte. Şi totuşi pe piața publică există un orizont de aşteptare. Se vrea literatură, cu texte aplicate la adevărul moral şi istoric despre noi înşine, ca indivizi sau comunitate. În tehnica veristă, a textelor de frontieră, impactul public este dificil. Indiferent de critica tutelară, publicul simte improvizația şi artificiul, dar are şi vocația descoperitorului de comori. Eu însă am trăit în toamna lui 2009 ceea ce se cheamă revelația lecturii. Mi-a parvenit întâmplător o carte, „Loli" editată la Tecuci, 2009, Editura Transilvania, autor Iagan Ameih, (se poate vedea că este vorba de o anagramă). Textul amplu poate fi interpretat ca un jurnal monumental. Eu l-am evaluat ca lector, în comentariile mele, drept roman, chiar roman frescă. In spatele anagramei de pe copertă se ascunde autorul Mihai Ganea. Mihai Ganea are notorietatea de poet. Prin volumul „ Menajeria de gheață" el a fost definit ca poet rafinat şi erudit „ al frigului existențial". Registrul de exprimare este criptic – cultural şi lapidar. Ecoul public al romanului se instaurează ceva mai lent, pe măsură ce mesajul este asimilat şi asumat. „Loli" este un text provocator, într-o scriitură neconvențională, este o scriere de impact. Autorul recurge la tehnica unei proze destructurate în care formulele clasice sunt acroşate, şi apoi anulate cu bună ştiință şi cu premeditare.

Naratorul din „Loli” este un personaj venerabil, un bătrân septuagenar, bolnav, însingurat, temător de ziua de mâine, aflat sub dictatura facturilor. El scrie, mai mult pe furiş, când soţia este plecată din casă, nişte memorii despre sine, familie şi mediile care l-au format. Timpul povestirii este plasat în intervalul dintre 19 iulie 1895 şi 3 aprilie 1990 (în plină criză de reprezentare a cultului personalităţii lui Ceauşescu), până la implozia din 1989, cu o minimă extindere în anul 1990, aprilie, cu puţin înainte de fatidicul „20 mai – 85 %”. Loli monologhează aproape maniacal despre frig, foame, sărăcie, bătrâneţe, vicii, promiscuitatea vieţii de la bloc. Şi tot ceea ce se teme a spune cu voce tare, aşterne scris şi păstrează manuscrisele în secret. El ştie că pereţii au ochi şi urechi iscoditoare. Loli sintetizează caracteriologic bătrâneţea amară, indecentă, mahmură, ursuză, cârcotaşă şi pizmaşă. E aproape neverosimil ca ipohondrul pensionar să fi fost cândva un tânăr viguros, tenace, inteligent şi talentat. După chipul şi asemănarea lui Loli, se întrevede fizionomia obosită şi îmbătrânită de necazuri a României. O Românie amărâtă şi frustrată, un tărâm îmbătrânit în rele, atins irevocabil de manierismul comunismului. Totalitarismul comunist a fost golit de orice sens şi a devenit un ritual, un set de habitudini aproape maniacale, toate translate în anchiloza limbajului de lemn.

Durata amintirii, a memoriilor transcrise de Loli este de dimensiuni covârşitoare. Pe desfăşurătorul cronologic faptele acoperă istoria modernă a României: monarhia, rebeliunea legionară, dictatura, alianţele şi mezalianţele politice ale României, instaurarea comunismului bolşevic, stalinist, ceauşist şi dezagregarea postdecembristă. Şi toată această istorie cumplită şi complicată a României, este percepută prin ochii oamenilor de rând, de unde şi veridicitatea absolută a acestui roman document precum şi excepţionala expresivitate sociologică. O Românie cu cele două măşti histrionice, asta se vede în „Loli”. O

Românie tristă, cu vocația metafizică sacrificială, şi o Românie hazlie şi voioasă, atinsă de un umor devastator, vecin cu rânjetul sardonic de sine. O Românie hărțuită, tocată, cartografiată după conjunctură, zgâlțâită şi presată în ritm istoric predestinat, de malaxorul politic al comunismului alternativ: comunismul roşu stalinist şi comunismul cenuşiu, cu aşa zisă față umană.

În acest context asasinarea unui tânăr prin decapitare, îmbracă aspectul uzual al faptului divers. Crima implementată în cotidian. Şi tot un fapt divers devin şi puşcăria politică, denunțurile, „demascările pilduitoare", corupția malignă din universul concentraționar.

Există în „Loli" un personaj misterios, teribil, un personaj din umbră, malefic şi atotputernic. Acest personaj îl concurează paranoic pe Creator, pe Dumnezeu. Acest personaj demonic este statul. Statul înțeles ca entitate ierarhic piramidală, statul autoritar, integralist, perfect, imuabil, statul de sorginte hegeliană. Acest stat luciferic a ajuns el însuşi la senectute şi scleroză, de unde şi isteria suspiciunii şi a terorii. În relația cu statul, omul îşi ia măsuri de supraviețuire şi de autoapărare. Loli însuşi trăieşte experiența unui comuniuni de natură aproape nupțială cu statul. Din această experiență, Loli iese înfrânt, pervertit, abuzat şi resemnat. Şi asemenea lui, milioane de români vor defila, la scadența epocii comuniste, cu frunțile plecate de obidă, de umilință şi de supărare.

Loli afirmă obsedat şi obsedant: „Am fost un copil blestemat". Autorul Mihai Ganea propune publicului cititor această carte stranie şi fascinantă. Prin creația sa, Mihai Ganea însuşi săvârşeşte un act inițiatic de exorcizare, întrucât lumea damnată din „Loli" face parte intim şi din viața, sa; romanul are un cert şi nedisimulat caracter autobiografic.

De ce totuşi rămân încă în con de umbră scriitorul Mihai Ganea şi excelentul său roman? În plan valoric şi prin abordarea exhaustivă, Mihai Ganea

poate fi cotat cel mai bun romancier. În planul reprezentării publice, premiul Nobel şi Herta Muller sunt pe moment, capete de afiş. Asocierea nu e întâmplătoare. Un autor a fost promovat şi stimulat de statul german. Herta Muller are celebritatea scriitoarei care, asemeni lui Soljeniţîn face, prin scrierile sale, un rechizitoriu anticomunist. La noi, în România, Mihai Ganea este, oficial, aproape boicotat. Pe de altă parte, nici grupurile de lobby nu funcţionează eficient. Şi atunci „Loli" trăieşte anesteziat, în tăcere mediatică. Herta Muller dezvoltă psihanalitic angoase şi spaime personalizate. Acestea sunt relaţionate în exclusivitate la dictator şi la cohortele de „supraveghetori". Mihai Ganea, chirurg prin formaţia sa profesională, taie precis şi sigur, în carne vie. El vine cu anamneza completă a unui sistem. Nu numai regimul totalitar este luat în considerare, ci însuşi statul, iar ideea de teroare este asociată statului român. Mihai Ganea este prima voce dintre scriitori care ne avertizează asupra perpetuării posibile a terorii de stat. Când şi cum se pregăteşte societatea românească pentru receptarea durităţii de mesaj din „Loli"? Mihai Ganea va reedita cumva destinul Hertei Muller? Va evada din boicotul românesc, peste hotare, ca apoi „Loli" să revină, în glorie, acasă?!

(Virginia Paraschiv, Revista,
Dunărea de Jos, Galaţi,
2010)

SUMAR

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor.

Note de cititor:

http://cititordeproza.ning.com

Bun de tipar: decembrie 2010, Apărut: 2010
Editura Transilvania, str. Gh. Petraşcu nr.70, Tecuci
430333 Baia Mare, str. Luminişului nr.5/7
Tel. & Fax (0262) 211 180; Mobil: 0757333408
E-mail: office@transilvaniafundatia.ro
____

Printed in ROMÂNIA
____

PROIECTUL CITITOR DE PROZĂ

www.cititordeproza.ning.com

IAGAN AMEIH

"În planul reprezentării publice, premiul Nobel şi Herta Muller sunt pe moment, capete de afiş. Asocierea nu e întâmplătoare. Un autor a fost promovat şi stimulat de statul german. Herta Muller are celebritatea scriitoarei care, asemeni lui Soljeniţîn face, prin scrierile sale, un rechizitoriu anticomunist. La noi, în România, Mihai Ganea este, oficial, aproape boicotat. Pe de altă parte, nici grupurile de lobby nu funcţionează eficient. Şi atunci „Loli" trăieşte anesteziat, în tăcere mediatică. Herta Muller dezvoltă psihanalitic angoase şi spaime personalizate. Acestea sunt relaţionate în exclusivitate la dictator şi la cohortele de "supraveghetori". Mihai Ganea, chirurg prin formaţia sa profesională, taie precis şi sigur, în carne vie. El vine cu anamneza completă a unui sistem. Nu numai regimul totalitar este luat în considerare, ci însuşi statul, iar ideea de teroare este asociată statului român. Mihai Ganea este prima voce dintre scriitori care ne avertizează asupra perpetuării posibile a terorii de stat. Când şi cum se pregăteşte societatea românească pentru receptarea durităţii de mesaj din „Loli"? Mihai Ganea va reedita cumva destinul Hertei Muller ? Va evada din boicotul românesc, peste hotare, ca apoi „Loli" să revină, în glorie, acasă ?! "

Virginia Paraschiv

**COLECŢIA
CITITOR DE PROZĂ**

1. "Abel si eu", Dan C. Iordache , Editura Brumar, Timişoara, 2010

2. "Incursiune în romanul grec-latin", Dorina Şişu, Editura Transilvania, 2010

ISBN 978-973-95488-8-5